УЧИТЕЛЯТ ПЕТЪР ДЪНОВ

ВЕЧНИЯТ ПОРЯДЪК

ОБЩ ОКУЛТЕН КЛАС

ОБЩ ОКУЛТЕН КЛАС

УЧИТЕЛЯТ ПЕТЪР ДЪНОВ

ВЕЧНИЯТ ПОРЯДЪК

Година XIII
(1933-1934)

Първо издание
София 1999 г.

Издателският екип изказва благадарност на всички, които с цената на лишения, граничещи с героизъм, запазиха за поколенията безценното Слово на Учителя. Благодарим на стенографките: Паша Теодорова (1888-1972), Савка Керемидчиева (1901-1945), Елена Андреева (1899-1990) и на съхранявалите го през годините българи.

Да бъде благословен самоотвереният им труд!

Координатор за напечатването на неиздавано досега слово на Учителя Петър Дънов - д-р Вергилий Кръстев

В настоящото първо издание е запазена пълна автентичност на стенограмите, разчетени от Елена Андреева. Всички намеси от страна на издателският екип са изнесени под линия. На места в текста са вмъкнати уточнения в кръгли скоби ( ) от самата стенографка, които са изписани с курсив. Думите или буквите в квадратни скоби [ ] са добавени, където в разчетената стенограма е изпуснат текст или за по-лесно разбиране на някои изречения. На местата, където има явно пропуснат текст, е поставено многоточие в квадратни скоби [...].

ISBN 954-9589-38-2, първо издание

ВЕЧНИЯТ ПОРЯДЪК
Най-силното у човека

Сряда, 6 часа сутринта
(Небето – хоризонтът чист, леко розова омара,
зенитът – звезди, меко времето.)

Тайно размишление (15 минути)
6 часа и 15минути

Искате да имате събрание. Хората трябва да се съберат, но ако не могат да се съберат? Както виждате всички не могат да се съберат. Някой път, когато се съберат, трябва да се подведат под еднакъв знаменател. Вие казвате: „Хората трябва да се съберат.“ Но ако не могат да се съберат? Както виждате, всички не сте събрани. Има нещо, което липсва. Вие сега сте научени да живеете както живеят рентиерите. Всички сте до един рентиери хора. Тази философия на рентиерство всички сте я разбрали. Като дойде месецът, ще ви донесат парите. Работата ви толкоз става уредена, следующия месец пак. Вие само очаквате да ви донесат парите. Но представете си, че се измени положението. Нямате нито един наемател в къщата — какво ще бъде положението ви? Сега, при първото положение ще кажете: „Тъй е наредил Господ.“ Наредил на рентиерите да ви плащат. Един ден обаче, тия хора напущат къщата ви с всичкото уважение, по някакви причини, вие не знаете, но факт е и вие оставате без наематели. Какво ще кажете тогава? Вие напразно уповавате. Но въпросът не е там. Ще кажете: „Защо е направил Господ така?“ Вие разрешавате въпроса тъй, както не е. Вие не разрешавате въпроса защо Господ казал на наемателите да си излезат? Като имате наематели, работата е наредена, като няма наематели, какво

ще правите? Нямате нито пет пари в джоба си, пък хлебарят без пари хляб не дава. Той е имал доверие във вас, докато сте имали наематели. Но, като ви напуснаха наемателите, той веднага изгубва доверието във вас и пет пари не дава. Вие ще кажете: „Ще вземем на заем.“ Но от никъде не може да вземете нито пет пари.

Сега да поставя този въпрос в друга една форма. Представете си, че някъде горе, в планината има един хубав извор, най-хубавия извор, но вие никога не сте ходили на този извор. Вие сте така навикнали, че хората постоянно ви носят вода, вие им плащате. Но един ден всички тия хора престанат и нито един не отива да ви носи вода? Какво ще правите тогава?Представете си, че вие не сте ходили на извора и не знаете и пътя за там. Сега, казвате вие, ще идете до извора. Но вие сте от деликатните хора. Туй място е каменисто, а вие обуща нямате, вашите обуща са тънки, като една пеперуда, като отидете на сто крачки, обущата ви ще се охлузят и вие ще останете боси. Тогава какво ще правите?

Ама в какво седи законът? Всички вие искате да служите на Бога. Но тази идея е една механическа, да служиш. Да служиш на Бога, трябва да знаеш и то не само както са живели вашите бащи и майки, но всеки един момент ти трябва да учиш начините на служенето на Бога. Но служенето на Бога не е все еднакво във всеки момент. Например във вашето съзнание трябва да има един нов метод на служенето. Тъй както си служил вчера, днес не можеш да служиш.

Сега, тъй като ви се говори, вие се намирате в едно противоречие. За да направя тази идея малко по-ясна, представете си, че имате едно дете, малко дете, родено. Най-първо, то, като заплаче, вие ще го турите на буската* си. Майката ще го тури ту на едната, ту на другата страна. Но това дете расте и един ден вие казвате: „От там няма вече да вземаш!“ И не му позволявате, по никой начин, вече не може от там. Какво трябва да прави детето? Трябва ли постоянно да яде

от там? Не, то трябва вече да яде по друг начин. Жените имат вече тази опитност, но съвременните мъже са изгубили тази опитност, не знаят туй изкуство, да отглеждат деца. Но жените знаят да ги отглеждат. Но жените не знаят, като отбият децата си, от там насетне не знаят как да ги гледат, а мъжът знае. След като майката го е отбила, той знае, как да го отглежда. Майката много добре знае да гледа детето, докато не е отбито. А сега работата е разметешена. Ако бащата отглежда децата, докато майката ги кърми, а майката ги отглеждаше, като ги отбие, в това и двамата са невежи. Ако тази майка внесе каквато и да е лоша мисъл, когато тя кърми децата си, или каквото и да е лошо чувство, това вече се отразява върху храната, която ще даде на своето дете.

Сега вие може да пренесете този закон върху себе си. Представете си, че вие искате да служите на Бога, но трябва да отхраните една идея, като едно ваше момиченце или ваше момченце, да ви стане идеята ясна. Другото разбиране е механическо. Човек никога не може да бъде добър. Тъй, както ние сега мислим, не можеш да бъдеш добър. Не можеш да бъдеш по следующите причини. Онова дете, като е било на един месец, ще бъде доволно от тебе. След като стане на една година, тази храна, която си дала на един месец, вече не стига, то ще иска повече храна от тебе. И то ще бъде недоволно, ако толкова му дадеш, колкото, като е било на един месец. И в неговото съзнание ще бъдеш недобър. Значи, на това дете, ще му дадеш толкова храна, колкото годината изисква. Като стане на две години, ще му дадеш толкова храна, колкото за две години.

Вие, някой път, за себе си не знаете, че растете. И колкото едно време ядяхте, сега ядете повече. И следователно, защо сте недоволни всички? Аз пренасям сравнението, не мислете, казвате: „Аз ли съм най-лошият човек!“ Въпросът е за разбиране. Всички сте недоволни, но не знаете защо сте недоволни. Някой път сте доволни, а някой път сте недовол-

ни. Недоволни сте по единствената причина, че не ви дават това, което ви се пада. Не че този човек, който ви го дава, не мисли за вас. Майката няма разбирането на туй дете. Случва се, че след една година майката няма толкова мляко, колкото детето изисква. Туй мляко е било достатъчно за първото време, но след една година майката няма толкова храна. А детето плаче, иска, казва: „Намери!“ От къде ще намери.? Сега ние считаме, това става само с децата. Всичките хора са като деца. Те само плачат и искат. Всяко дете си иска правото. Правото е да ти дадат туй, което ти искаш. То е така. Добре е, но предположете, че и майката и тя има право, и тя трябва да вземе от някъде. Представете си, че и нейната майка и тя се намери в същото затруднение и тя не може да даде на своята дъщеря толкова, колкото тя иска. Пък представете си още, че и майката на тази майка и тя не може да даде толкова. Питам, как трябва да се реши въпроса? Казвате сега: „Въпросът е да бъдем добри!“ Туй ни най-малко не разрешава въпроса, да бъдем добри. Защото добрината е едно статическо положение, ти си богат човек. Имаш, даваш. Минаваш за добър. Ти си сиромах, не можеш да дадеш никому. Хората те считат за лош. В една държава има известни закони, ти ги изпълняваш — считат те за добър, не ги изпълняваш — считат те за лош. Но това са относителни неща. Това не е още онова, великото право в света.

Право в света е само това, което поддържа живота! Не само живота на един човек, но право в света е само това, което поддържа живота на всички същества от най-малките до най-големите.Та всяко същество не изгубва живота си. Това е право. Щом едно същество изгуби живота си, това не е право. Или правото е нарушено. Щом имаме живота, тогава другите неща постепенно идат и първото нещо в света за нас необходимо е животът! Но този живот имате да разберете. Аз не го разбирам това живот. Ще ви дам едно определение: В истинския живот няма никакъв примес. Животът е чист!

Абсолютно без никакъв примес. Това е живота! А всеки живот, който има какъвто и да е малък примес, този живот носи вече страдание. Ние страдаме — има нещо чуждо, но не знаем от къде е дошло. Сега аз оставям въпроса. Не определям как е живота. Аз го оставям въпроса, тъй както си е, не разрешавам.

Нас ни трябва чистия живот. Аз никога не поддържам, че животът може да се окаля от вътре. Това е невъзможно! Аз не поддържам, че някой може да ви вземе живота. И то е невъзможно. Никой не може да ви го вземе! Вашия живот си остава винаги за вас. Но във вашия живот може да се примеси нещо чуждо, което да ви причини едно страдание. То няма да причини страдание на живота. Животът не може да страда. Туй, което страда, то не е живота, то сме ние. То е отделно от живота. Животът е отделно от страданието, животът не страда, страдаме ние. По единствената причина, че нямаме този живот, който ние искаме, нямаме достатъчно от този живот. Както детето страда, че няма достатъчно храна вече и то е недоволно, дойде му достатъчно храна и то е доволно. И всеки един човек така. Не е дето казват, че човек иска много, не това.

Аз съм правил опити и съм дошъл до едно заключение: Туй, което човек иска е много малко. Някой път човек иска само една дума да му кажеш на него и той е доволен. Аз съм срещал хора, някой човек се отчаял, казва: „Искам да се самоубия“, това няма, онова няма. Аз го погледна и му казвам: „Ще се оправят работите ти.“ —„А, тъй ли!“ — „Ще се оправят работите ти.“ — „Ама, така ли казваш? Право ли е?“ —„След една година твоите работи ще се оправят.“ Той става весел, разговаря се: „Но казвам, слушай, след една година ще проверя думите ти.“ След една година той иде весел, оправили се работите. Нищо не дадох на този човек, пари не му дадох. Казвам: „Хляб имаш ли?“ —„Имам хляб и пари имам, но с жената не можем работи и тя яде.“ Тя, за

да те яде, значи е гладна. Щом иска да го яде, гладна е тя.

И тогава ми иде на ум онзи пример, за онези английски моряци — 10, 12 души, които са останали в една лодка, след като се разтрошил корабът и единият англичанин описва, след като седели десетина дни, изяли всички продукти и всичките гладни и казва: „Събуди се в нас онзи животински инстинкт и почнахме да се гледаме един друг особено някакси и най-после съсредоточихме погледа си върху едного и ние го отделихме в съзнанието си и решихме да го изядем. И този човек чувствува това, че го отделяме. Но работата не се свърши само с този. След една седмица пак почнахме да се гледаме.“ Пак търсят някого. Той сега разправя, няма да ви разправям историята, но казвам, защо тези хора не решават всички да умрат, а искат само един да умре, за да могат другите да живеят? И казвам, при тези изключителни условия, какво трябва да прави човек? Това е един изключителен случай. Но това, което сега става в човечеството! По някой път ние сме в една такава лодка, в какво е виноват този човек да умре? Кажете ми сега? Той не иска на сила. Мисля, хубаво би било да хвърлят жребие, да се питат: „Ти искаш ли да станеш жертва?“ А то, насилие, без да го питат, отделят едного и го изядат. Сега този пример е донякъде изключителен.

Но казвам: във вас имате вие едно красиво състояние и веднага се изменя състоянието ви. Може да се измени състоянието ви само от една дума. Разбирайте правилно и казва Христос на едно място, че не само с хляб може да бъде жив човек, но с всяко Слово, което излиза из устата на Бога. Тогава, ако една дума може тебе да ти донесе живота, а друга да те зароби, значи в една дума може хлябът да дойде. Казал си една добра дума — този е добрият хляб. А казал си една лоша дума, този е лошият хляб. Значи, всеки който яде от този, лошия хляб той става лош. Не че е лош, но е недоволен.

Сега разберете, всички трябва да бъдете добри хлебари. При мене дойдоха двама души. Та единият ми дава проект, пита ме да свърши ли по богословие като доктор по богословие? Аз, като го гледах, гледах, казах: „Богословието, според мене, не е наука, защо ще идеш да си губиш времето?“ И му казвам: „Слушай, стани доктор по хлебарство. Богословието ще се измени и след време твоето докторство по богословие нищо няма да струва. А пък, ако свършиш по хлебарство, винаги ще имаш клиентела. Никога твоята клиентела няма да се свърши. Всички хора имат нужда от хляб. И ти ще вадиш най-добрия хляб. А ще се прочуеш като доктор по хлебарство. Тъй като правиш най-хубавия хляб, ще се чувствуваш като доктор.“ Или, другояче казано, ако ние бихме се научили да мислим правилно и да говорим правилно: да говоря така, че от всяка дума да съм доволен! Аз считам като кажа една дума, да съм доволен. А някой път кажа една дума и не съм доволен. И казвам, сега трябва да се свърши докторството по хлебарство. Да знаеш да кажеш една дума на време. Не да идеш, че на всекиго да разправяш. Но една дума, която може да въздействува благородно на един човек, не може да въздействува на другиго еднакво. Ние казваме тъй, че трябва да обичаме всички. Даже думата „любов“, ако кажете: „Аз обичам някого“, знаете ли какъв скандал може да произведе тази дума? Най-хубавата дума е това. Казват: „Ти трябва да обичаш всички, ближните си.“ Но, ако дойде някой и каже тъй: „Аз много обичам жена ти. Влюбил съм се в нея. “ Турчин ако е, какво ще каже, аз няма да употребя думата, той ще свие веждите си и вие веднага ще излезете из къщата навън, защото той другояче разбира любовта. Та казвам, тогава тази дума не [е] на местото си. Да разтриваш един болен крак и да го лекуваш, това го разбирам, но да разтриваш един здрав крак, това не го разбирам. Да храниш гладния човек, разбирам, но да храниш ситния, който е преситен да храниш, това не разбирам. Няма си местото.

Та казвам, работа се изисква следователно, за да разрешим ние другите въпроси. Посторонните, социалните въпроси, общочовешките, те са големите проблеми в света, които не зависят само от нашето решение. Каквото аз решавам, аз ви говоря от гледището на земния живот. Някой път не зависи аз какво мисля. Каквото аз мисля ни най-малко няма да повлияе на слънцето. Аз може да помисля, че слънцето няма да изгрее, а то пак изгрява, или може да помисля, че слънцето ще изгрее, но слънцето ще изгрява не защото аз мисля това. Някой път в слънцето има промени, които стават между слънцето и земята. Учени хора изясняват, че промените не са в слънцето, но в земята. За пример, нас ни се вижда, че слънцето отива към юг, а после към север. Верно ли е това? В действителност слънцето никога не ходи на север или на юг, а нам ни се струва, вижда, че то ходи на север или на юг. А учените хора казват, че не отива слънцето, но то зависи от земята. Земята се поставя в разни положения, затова нас ни се вижда слънцето така. Сега това е само за изяснение.

Също така в света има много неща, които нас ни са неясни, по причина на една материална обстановка, в която ние се намираме. Ако онзи кон, когото възсядат каже: „Дотегна ми да бъда в туй положение.“ Не иска това положение. —„Тогава, казвам му, престани да бъдеш кон, нищо повече.“ —„Че как?“ Казвам, има един начин за освобождение на коня, да го не възсядат: Да стане една малка буболечка. Кой ще го възсяда тогава? Всеки ще го пусне да си върви. И тя ще си върви свободно. То е един начин за освобождаване. Ти ще се освободиш от едно противоречие, но ще се натъкнеш на друго едно противоречие в света. Няма да те възсядат, но ще станеш бубулечица. Добре. Другото положение, казвам на коня: „Стани човек, с една много добре сформирована глава, с един отличен ум. Хвърли твоите петала, хвърли си козината, освободи се от опашката, от всичко конско, да не остане нищо и да не те познават, че ти си бил някога кон. И

да търсят този кон, да не може да го намерят никъде.“

Сега аз не искам да остане в ума ви онази идея, статическа идея. Неразбраните идеи са неустановените идеи. Някой казва: „Да имаш една установена идея.“ Не. Аз не съм за установените идеи. Идеите не могат да бъдат установени. Не мислете, че идеите са нещо мъртво в света. Така както хората разбират, те казват: „Трябва да имаш нещо установено, една идея трябва да имаш, характер. “ И характер не значи нищо. Та нима вълкът няма характер? Нима овцата няма характер? Нима стражарят няма характер? Свещеникът няма ли характер? — Има. Какво от това? Не. Има нещо по-високо от характера на човека. Казват: „Характерен човек.“ Научил се той много да говори. Е, научил се малко да говори. Научил се никак да не говори. Това са временни състояния у нас. Казвате: „Силният човек!“ И силата още нищо не значи. Казвате: „Да бъдеш силен!“ В какво седи силата на човек? Ти можеш да бъдеш силен със своите мускули. Така да хванеш един човек и да му строшиш ръката. А друг със своя ум е толкова силен, че той може на 4 километра да те хване и да те спре. И силите са различни. Ти си силен, можеш да извадиш ножа си и да направиш някого на парчета, а пък онзи човек, със своята картечница е по-силен, не ти дава време да си извадиш ножа, а помита всичко. Сега туй са само временни положения. Но има една сила в света, която обезсърдчава хората. Представете си, че аз имам това изкуство. Вие носите всичките ваши оръжия, а аз си вдигна пръста си и всички те се стопят и вие оставате без никакво оръжие, ножове, пушки, ноктите ви, всичко туй и няма с какво да воювате.

Разправят ми един случай, доколко е верно, една жена била мъжа си, здрава била тя и била мъжа си. Но тя умира. Като се оженил той за друга жена, втората, един ясновидец вижда онази умрялата пак влиза в къщи и носи една тояга, пак да го бие, че се е оженил за другата. И тя го налага, а мъжът казва: „Не зная какво ми е, нещо ме сърби.“ Сърбяло

го нещо малко. Тогава той е търпял жена му да го налага, а сега нещо го сърбяло. И тя се чудела от де може той тъй да издържа. А него само го сърбяло малко. Сега да поставим нещата в живота. Те го пренасят в другия свят. В живота нещата не могат да се променят. Има една промяна, която често става в нашето съзнание.

Та казвам сега, на всинца ви трябва едно вътрешно, не еднократно разрешение на въпроса, но един непреривен процес на онова правилно разбиране. А в туй правото разбиране седи силата на човека. Щом ти го разбираш, ти си във връзка с всички ония същества по земята, които са съвършени. Ако съвременните народи разбираха този закон, веднага на земята, между хората, може да настане братство. Ако всичките хора се решат да мислят правилно, да влизат всеки един в положението на другиго вътрешно, ако само така вътрешно се разбираха, то веднага щеше да се оправи света. Защото иде при тебе един човек, ти си готов да му направиш една услуга. Иде друг, ти не си готов.

Вчера дойдоха тука двама художника, трима души дойдоха. Единият седна там (*в салона)*, другият отиде на север и почнаха да разправят за своите нещастия. Че последната година били в академията, че им трябвали пари и носят си картините. Направиха тук едно изложение. Казват: „Трябва да си купите тук.“ При мен идат, аз да купя картините. Представиха ми един български гайдарджия, с гайдата свири, няколко жени отподире, все млади. Представиха ми трима старци, единият мъдрец, а двамата — единият въглищар, а другият някой от Горна баня някъде. Представиха ми една къща от Шуменско, старомодна, за ибрет*. Представиха ми една джамия. Представиха ми и друга една картина — морето. Две морета ми представиха. Представиха ми три брези от Борисовата градина и други още някои. Казвам: „Слушай, такива художници като вас! Че гайдарджия така рисува ли се? Най-първо картината на този гайдарджия, вие сте последния

курс, нали, казвам, тази картина не е верна. Гайдарджия така рисува ли се? Туй чело така поставя ли се? Тъй поставено, челото не е верно. Тук няма никакъв гайдарджия. После защо си турил такива признаци, че пукната е главата на гайдарджията?“ Не се рисува така. Нещата трябва да бъдат верни. Единственото нещо, което аз може да харесам е морето донякъде. Ей, картината е там, може да я видите. (*Учителят показва в салона на долапа.)* Вашите професори трябва да ви разправят как да рисувате. Те трябва да ви покажат. После, образа на гайдарджията, тъй да го нарисувате, че който го види мед да му падне на сърдцето. Че той носи една хубава черта. Те ще ми нарисуват една съборена къща, че била стара. Мен старини не ми трябват. Или нарисува един умрял човек, как го погребват. И умрели хора мен не ми трябват. Стари идеи, умрели идеи, навици, привички, всичко туй ще му теглим една кибритена клечка, че да не остане ни помен от тях.

Човек има много стари неща, които трябва да изгори, че да не остане ни помен от тях. Старата къща, старите дрехи, дедо ми, той ще ви ги нарисува, няма смисъл от тия работи. Сега аз ще преведа, сега вие всички сте художници. Ама аз сега виждам, че не се говори тъй както аз им казах. Той, като седи, казва, че животът е лош, че трябва да се борят. Аз ги слушах, прав е този човек, но казвам, не е само той. Хиляди хора има недоволни и аз виждам причините. Този човек как може да стане доволен? Най-после казват, че са двама художника, а на картината им има един подпис. Една сестра тук каза, че всички картини имат един подпис, а са двама художници. Тогава казвам: „И двамата художници ли са?“ И тя го забеляза, каза: „Защо всичките картини имат един подпис, а те казват: картините са на двама?“ След като си излязаха, един брат казва на сестрата: „Защо така говориш на тях? Туряш ги в затруднение.“ Сестрата казва: „Нека кажат истината. Ние искаме да знаем двама художника ли са или

един. Не трябва да се лъжем, нищо повече.“ Аз, ако бях на тяхното място, другояче щях да постъпя. Щях да нося само една картина. Те ми донесоха 20 — 30 картини, а това всяко едно дете може да нарисува — нацапани, нацапани картини и казват: „Туй е старомодна къща, идея.“ Но в тази картина няма никаква идея. Донякъде идея има в това — морето, а туй, другото е все зацапани мисли. Идеята в тях, аз както виждам, е да си изкарат прехраната.

Човек не трябва да рисува, да си изкара своята прехрана. Той е осигурен. И всички ние сме осигурени. На човек светлината му е дадена, въздухът му е даден, водата му е дадена, хлябът му е даден. Остава едно нещо, което вие игнорирате, и никога не си свършваме работата както трябва. Дето мислим, че хляб няма, често ние се намираме в противоречието на малките деца. Майката не дава хляб на детето. Защо? Голямото детенце бѝло по-малкото. Майката казва: „Признай погрешката, ще ти дам хляб.“ Детето — не. —„Няма да ти дам хляб!“ Защо не му дава хляб? Защото не признава, че бѝло малкото си братче. Минава час, два часа, детето е гладно. Защо гладува то? Само една дума да каже то: „Мамо, бих братчето си, прости ми. Дай ми хляб!“ И майката ще му даде хляб.

Сега на въпроса. На всички тази сутрин ви липсува едно. Всички вие не сте точни. За пример питат тъй: „Ще има ли събрание или не?“ Че то е човешка работа. Щом мислим еднакво, щом имаме една Божествена идея, която ни въодушевява, можем да се съберем. Щом нямаме Божествена идея, как може да се съберем? Щом моите идеи и вашите идеи се различават, как ще се съберем? Ако моите интереси и вашите се различават? Богатият и сиромахът може ли да се съберат? Не могат. Грешникът мисли за едно, светията мисли за друго. Двамата мислят различно. Ученият и невежият мислят за различни неща. Но богат и сиромах, това не е различие, учен и прост — това не е различие, грешник и

светия — това не е различие. Това са временни обстановки на живота. Ученият може да стане невежа, богатият може да стане сиромах и сиромахът може да стане богат. Слабият може да стане силен и силният може да стане слаб. Светият може да стане грешник и грешникът може да стане светия. Това ни най-малко не е различие, но има нещо в света, което е важно. То е онзи, истински чистия живот, дето казва Христос: „Чистите по сърдце ще видят Бога.“ Или само онези, които имат чистия живот, ще видят Бога.

Че кого обичаме ние? Кажете, в живота не е ли така. Защо обичате вие онова дете или онази, младата мома, онази, свежата с хубавите очи? Докато е чиста. Значи, онзи, чистия живот, кой как мине, трепери, излиза нещо от нея. Всички идат при нея. Тя дава нещо от себе си. Но един ден, този живот, като се опетни в нея, като престане да дава, погледнеш и лицето ѝ се опетни. Почне да губи красотата си. И лицето ѝ вече не е такова. И тя казва: „Едно време какво мислех за живота, а той не бил такъв, живота.“ Ако днешният ден може да измени нашите идеи, нашите постъпки, нашето сърдце, ние сме на кривата посока. Човек, всъщност, е по-силен от всяко в света. Никоя сила в света, колкото и да е голяма, не е в състояние да измени човека. Вие казвате: „Външните условия.“ Външните условия за един човек го правят крадец, а същите условия правят другиго светия.

Та казвам, единственото нещо, в което трябва да вярвате, е, че вие сте по-силни от всичко. Не в смисъл: силни да управлявате света, то е насилие. И не да вярвате, че сте най-слабите хора. То е другата самоизмама, заблуждение. Но да знаете, че онова, което човек има в себе си, никой не може да му го вземе. Никой не може да го измени. Или другояче казано: Бог, Който живее вътре в мене или Бог, Който живее вътре във вас, няма никоя друга сила, която може да го изпъди из вас навън. И сега, ако вие разбирате идеята, че Бог е нещо, което влиза вътре във вас, това е заблуждение.

Но туй, което вие търсите всъщност, туй хубавото, великото, свободата — това е Бог, вътре във вас. Това във вас, което може да се измени, на него не разчитайте. Туй, което не може да се победи при всичките условия на живота, то остава едно и също във вас и което ви извежда като победители, то е Бог във вас. Туй, което при всички условия на живота може да ви изкара като победители, което не може да претърпи нито едно крушение, то е Божественото. На Него разчитайте всякога! Туй, което всякога остава едно и също във вас, на него трябва да разчитате. И следователно, ако ние търсим нашето щастие вънка от себе си, ние сме на кривия път. От вънка само съществуват условия за подържане на щастието. Но всеки един човек е щастлив от вътре. То е пълното вярване. Сега може да опитате туй положение, постоянно да го създавате в себе си. Защото има една опасност, която седи в едно криво разбиране. Материалните блага, знанието, здравието, всички тия работи са един резултат, но те не са, които подхранват щастието на човека. Аз може да нямам нищо, никакво богатство, ни ниви, ни къща, но имам една силна душа, обичам другите хора и всички ме обичат. Ходя навсякъде. Ако всички ме обичат, къде ще бъда лишен? Без да искам хората ме викат: „Елате на обед у нас.“ Имам работа, но спра се. Казва: „Искам да се срещна с вас.“ Може ли тогава да гладувате, тогава? Не.

А вчерашните художници, след като дойдоха, аз седя и гледам, те мислят, колко ли ще им дам на тия картини. Сега колко оценявате туй море? Колко ще им дадете? (*Брат С.: — 30 лева)* Аз мисля, в техния ум доколкото аз долових, единият мислеше 150 лева, другият — 200 лева. Но после те казаха тъй: „Е, колкото обичате.“ А, колкото обичам аз, пак виждам в техния ум: „Ти си един благороден човек, срамота е за тебе да дадеш 30 лева. Минаваш за Учител, учиш хората щедри да бъдат.“ Прави са. Но аз си казвам на себе си: Но аз, като нямам нито пет пари в джоба си! Много съм щедър. Щедър

съм, не че съм беден, но касата ми е някъде много далече и докато ида и се върна, ще мине цяла година. Казвам, не съм беден, но касата ми е много далеч, а той човекът сега му трябват не зная колко му трябват. Седя и се чудя. Една мисъл казва: Да насърдчавам ли, да не насърдчавам ли? Туй сега е не насърдчение, а право разрешение за живота. Казвам на тях: „Единствената картина, която аз харесвам, то е вашето море, а другите картини не ми харесват.“ — „Ама, тази работа е стара къща.“ —„Стари работи не ми трябват.“

Та казвам, все същата идея седи. Ние, като се намерим в трудно положение, искаме да разрешим трудностите по един съвсем механически начин. Ако между хората се установи онзи пълният живот, противоречията ще изчезнат и ще настане друго едно положение. Да се обичаме, не значи да мислим всички еднакво. Тогава, ако аз обичам хората, каквато и мисъл да ми кажат, мен ми се харесва. Пък като не го обичам, и най-хубавата мисъл като каже, все ще намеря някой недостатък.

Та казвам сега, аз се спрях и на друго едно положение. Аз си представих за картината, казвам на себе си: ако тази картина беше нарисувана от една красива мома, толкова красива, че всички лудуват за нея, веднага щях да го считам за голяма привилегия, да я взема картината и щях да кажа: „Много ми е приятно!“ А пък като го гледам този човек, бъзергенин,* показва ми един тевтер, показва ми де е работил, де се е мъчил. Казвам, много си се мъчил, но не си като красивата мома. Ако беше красива мома, щях да дам не 200 лева, а хиляда лева щях да ти дам. Но това не е разрешение. Това е една случайност, нито в този случай. Тогава третото положение, казвам на себе си: Ако аз съм на негово място, с неговите разбирания, как щях да постъпя? Там е разрешението сега. На този човек нищо не му дадох, казах му: „Елате утре. Картината ти вземам,“ оставих за утре да дам парите.

Та вие какво мислите? Колко да му дадем? Понеже, аз да реша въпроса го считам престъпление. Та сега вие колко ще решите да му платим? Колкото кажете, толкова ще му дадем. Художникът ще дойде. Колко казвате вие? *(– Пак 30 лева.)* Сега, това са само изявления. Този въпрос си остава неразрешен всякога. И у нас след хиляди години няма да се разреши той. Той е един въпрос, да знаем в даден случай как да постъпим в света. И, според мене, да му дам една картина, аз ще му кажа тъй: „Остави ми картината си." Аз ако бях на неговото място, щях да оставя картината си даром. И ще оставя на онзи, ако той е човек, да ми услужи. А ще ми даде 30 лева или 200, то е подкуп. Чудно е, да родя едно дете и да ида да го продам! Той си продава децата. Според мене, от морално гледище, казвам: „Ти остави картината си при мене, аз ще го отхраня това дете и един ден ще го повърна в твоя дом, да ти бъде радост и веселие. Като дойде едно чуждо дете при тебе, вземете го! После кажете: „Ще се върнеш при майка си, при баща си, които ще ги обичаш." Това е разрешението.

Всички трябва да се върнете. Всички рисувате стари работи. Имате старомодни здания, имате джамии, имате нарисувани хора с лули на картина. Но, ако направите една изложба, не зная. Всичките ви картини ще ги върнат назад. Може би ще остане само една картина. Ако сте направили от любов добро някому, веднага ще я вземат. То ще остане, а другото, каквото и да е, ще го върнат назад. Или другояче да ви представя: Представете си, че вие се нуждаете от един много хубав плат за дреха, но телото ви е деликатно, платът трябва да е от много мека вълна, ако някой ви представи плат от груба козина. Хубаво е изтъкана, но е от козина. Хубав плат разбирам, който е мек и топъл. И да не охлузва телото. Казвате, че светиите носили такива козяци. Аз да съм един светия не бих носил козяк. Това не е светийство. Това подразбира един човек светия, не да иска удобство в

живота. Но тъй, както е поставен един светия, той трябва да живее, както всички други хора живеят или другите хора да имат такива удобства, каквито той има.

Та сега, в живота ви трябва да има една точност на вашите идеи. Не когато се мине времето за идеите. За пример вие мислите сега, като остареете да служите на Бога. То е изгубена работа. Съвсем друго разбиране трябва. Човек има един Господ в себе си, на Когото трябва да служи. И всякога да чувствуваш, че твоят Бог вътре е доволен от тебе. Той няма да ти каже това, но Той само ще те погледне и ще каже: „Този син не е такъв, какъвто Аз го искам." И пак ще замълчи. И ти ще почувствуваш една голяма тъга, скръб. И после, Той ще ти каже: „Направи това." Погледнеш, ти пак отлагаш да го направиш. „Направи това", ти казва пак. Пак отлагаш. И вследствие на това имаме вече всичките признаци на отлагане. Всички отлагаме. Днес не му е времето, утре не му е времето. Едно време, когато додат условията, то е хубаво, все в света ще има един прогрес. Но времето е днес! Сега за мнозина от вас времето е дошло. Не по един механически начин. Не в раздаването на вашето богатство. Не в това. Аз съм против това. Казват: „И роби да станем." Не, не е в робството. Според мене, отиваш добро да направиш. Имате един болен човек, услугата, която може да му направиш, направи я. Той няма сила да драсне една клечка кибрит, ти драсни клечката, запали му огъня. В дадения случай, туй е доброто, което можеш да направиш. Той се нуждае от една малка топлинка, този човек.

Та казвам, най-малкото добро, то е тази кибритената клечка, с която може да се внесе нещо, в която и да е душа. Срещнеш една душа, кажи му една дума. Той казва: „Дотегна ми живота." Кажи му: „Ще се оправят твоите работи." Той казва: „Училище не съм свършил." —„Ще се оправят твоите работи." —„Деца имам." —„Ще се оправят твоите работи." —„Не мога да живея с мъжа си, с жена си." —„Ще се оправят

твоите работи.“ Но въпросът остава сега: кога? То е въпрос на цялото човечество. Този въпрос сега само Един може да Го разреши. Или другояче казано: всички могат да го разрешат. Оправянето на цялото човечество е въпрос за цялото човечество. Кога всички хора решат да живеят добре, оправянето ще дойде. Но ако аз река да живея само аз добре и ако аз река да ги оправя хората, то е един механически начин, а всички други не са дошли до това разрешение. Такъв ред са туряли, туряли и светът не се е оправил.

Та казвам, тази, великата държава на нашия ум, тази велика държава на нашето сърдце и великата държава на нашата воля, в нея трябва ние да внесем известен ред и порядък. И този порядък, който ние внесем в себе си, той е един и същи за всички хора. Когато аз внеса един порядък вътре в себе си, този порядък е и за другите хора. В света има само един порядък. И когато аз внеса този порядък единствен в себе си, аз съм вече оправен. Това значи Божественото. В света съществува един порядък. И когато аз дойда до този порядък, аз чувствувам своята сила, своята мощ и всички противоречия изчезват. И сега искам да кажа: Вие трябва да дойдете до този порядък. Него трябва да намерите. Туй търсим ние. Това го наричат Божествения, Вечния, общочовешкия порядък. И този, Вечният порядък няма да бъде в противоречие с това, което сега имате. Този, Вечният порядък, като влезне във вас, всичките сегашни противоречия, той ще им намери местото. Всичко, което сега имате, то е ценно, но разбъркани са нещата. Не са на местото всичките неща, които сега имате около вас. Този, Вечният порядък, като дойде, той ще постави всички неща, които сега имате, на място. И като намаже, всичко ще тръгне тъй правилно, като по машина.

Та казвам сега, оставям ви правата мисъл, правото чувство, правата постъпка. При това да бъдете точни. Искаш да направиш едно добро, направи го точно на времето. Гладен

е един човек — нахрани го, не му казвай, че след няколко дена. Доброто, което може да направиш, направи го точно на времето, не го отлагай. Никакво отлагане! Ни по-рано, но по-късно. Точно се изисква.

А другите въпроси, какво ще ми разправят някои: аз искам да помагам на хората. Но ако аз съм един болен човек, как ще помагам? Най-първо аз трябва да оздравея. Аз съм едно малко дете, искам да помагам, как ще помагам, как ще пипна? Трябва да израсна, да зная как да пипам. Сега всички имате доброто желание, отлично желание, хубаво е то, но не може да го приложите. Защо? Защото не сте здрави, не сте израснали. Трябва да бъдете силни във вашите разбирания и по ум и по сърдце. И след като бъдете силни, тогава може да помогнете, да бъдете добри работници в света или в човечеството, което има нужда от вас, или Бог, Който има нужда. Всички трябва да израснете. И който е израснал, нека помага и работи тъй, както той разбира. И не трябва да отлага. Ще кажете: „Ама всички еднакви правила не държат, тъй както ти разбираш.“ Защото туй, което е добро за тебе, в този, Вечния порядък, то е добро за всички. Туй, което е добро за крака ми, то е добро и за ръката ми и за главата ми. И което не е добро за крака ми, не е добро и за главата. И ако е добро, аз веднага ще чувствувам известно благо. Има известни съотношения, защото щом ме боли пръста, веднага и главата ми се смущава. Та, в този, Вечния порядък на нещата, другояче седи обстановката.

Когато хората така се свържат в едно цяло, то, когато един страда, всички страдат, когато един се радва, всички се радват, когато един успява, всички успяват. И когато един не успява и всички не успяват. Та, порядък има в отношението. Пък, когато ние сме разхвърлени части, тогава порядъкът, отношенията са други.

БОЖИЯТА ЛЮБОВ НОСИ ПЪЛНИЯ ЖИВОТ. (*Три*

пъти.)

7.25 часа (Слънцето грее вече отдавна.)

Сега упражненията. Които са свободни да излезнат на поляната.

1ва лекция на Общия окултен клас
27 септемврий 1933г.
София, Изгрев

ТРИТЕ ПЪРВИЧНИ ПРИНЦИПА
Елементи в живота

Сряда, 6 часа сутринта
(Небето – хоризонтът прошарен, зенитът – звезди.
Времето меко и топло.)

Добрата молитва

Ще прочета от 5 глава 1-во послание към Коринтяните, от 6 до 9 стих. Другите неща са последствие, те искат само вътре съдържание. Шести стих: [„Не е добра хвалбата ви; не знаете ли че малко квас всичкото тесто заквасува?“] Сега иде основното - 7-ми стих: „И тъй очистете се...[вехтийт квас, да бъдете ново тесто, както сте безквасни; защото Христос, пасхата наша, заклан биде жъртва за нас.“] И 8-ми стих: [„За това да празднувами, не с вехт квас, нито с квас на злоба и на лукавство, но с безквасни хлебове] на искреност и на истина.“ Процесът на чистенето на земята е един процес постоянен. Вас да не ви дотяга до процеса. Казвам, човек може да бъде чист и пак да се чисти. Някой казва, че само нечистият има какво да чисти. Да се чисти чистия няма какво. Само чистият има да се чисти. Тази, малката нечистота, която може да падне върху него, от нея трябва да се изчисти. Защото, ако не изчистиш, ще останат известни утайки върху теб.

Има три принципа, три различни материи, които са взели участие при създаването на вселената. Първият принцип, научното име няма да кажа, се нарича Лют принцип. Той е принцип на творчество — разрушава, гради, всичко туй. За него няма никакъв морал. Той иска само да гради. Каквото иска, да стане. Вторият принцип е Кисел принцип. И най-после, най-добрият принцип е сладкия принцип — Сладката. Най-първо в живота ти ще дойде лютото, след туй киселото,

след туй — сладкото. Туй трябва да го знаеш. То може да се измени. И има съотношение между тия процеси, които стават. Ти си най-първо лют, разсърдил си се, не можеш да си намериш местото. Не че ти си създал това, но то е само състояние на туй, първично същество в битието. Попаднал си в това място и ти усещаш, какво нещо е това. Там има и горение и експлозии и не можеш да си обясниш защо си лют. След туй всичко това утихва, ти се чудиш какво е станало. А не може да се обясни. Няма защо да се обяснява. Ти не можеш да си обясниш защо си се разгневил. Ще кажеш: „Господ знае.“ Какво от това, ако Господ знае? Да знаем ние, туй което Господ знае. Той добре го прави. Господ знае, но ние да знаем. Ние бъркаме. Ние, като не знаем, често се натъкваме на такива мъчнотии, дето някой път става безизходно да излезнем от туй положение.

Сега аз искам само на няколко мисли да ви наведа, за да ви бъдат като едно спомагателно средство. Защото да си повтаряме, че трябва да бъдем добри, че трябва да бъдем умни, всичко туй няма никакъв смисъл. За да бъде човек добър или да бъде човек силен, за да бъдеш силен трябва да бъдеш лют. Силният човек е винаги лют. Който човек е слаб, той никаква лютивина няма. Ти искаш да вършиш работа — трябва да бъдеш лют. Лютивината е първичния подтик. Първичният подтик на принципа. Ти, докато не станеш лют, вътре в себе си, нищо няма да свършиш. Ти седиш и казваш: „Както е казал Господ, нека бъдем добри, меки, да се обичаме. Не вървят работите така. Какво се разбира под думата: да се обичаме? Да си говорим само сладки думи. То още не е обич. То е само една външна дипломатическа страна, за да не се влошават работите. „Да бъдем меки!“ И мекотата произтича от сладчината. Но то е най-последния принцип. Ти, за да станеш сладък, трябва да минеш през двата други процеса — на лютивината и киселината. И като минеш и няма да минеш само веднъж. Но много пъти ще минеш този

процес. И светия като станеш, пак ще минеш, само че туй люто състояние ще го минеш по един разумен начин. Всичките хора го минават. Нима мислите светиите не се карат. Карат се. Я, някой проповедник там, маха си ръката, плаши хората. Той е лют. „Ако това не направите, това ще стане." Като че този човек съди целия свят. То е хубаво в едно отношение. Той иска да каже: „Ако попаднете в този принцип на лютивината, нищо от вас няма да остане." Това иска да каже. А не, че онова, което казва, то ще стане. Нима аз, като ви кажа че ще съмне, то и без да ви кажа пак ще се съмне. Казвам: Знаете ли, че ще залезе вашето слънце? Че и без да ви кажа, пак ще залезе. Нима слънцето не е изгряло или не е залязло? Вие ще кажете: „Как ще залезе слънцето?" Ще залезе слънцето на земята. Ще остареш, ще умреш, ще залезе слънцето, няма да те има на земята. Няма да имаш никаква фирма. Един ден ще изчезнеш. Ти си предполагаш, че ще идеш някъде. Ще идеш някъде, т.е. ще умреш, ще имаш някакво състояние. Какво състояние? В света, в който влизаш, или ще бъдеш лют, или ще бъдеш кисел, или сладък. Или ще влезеш в света на лютивината, или в света на киселината, или в света на сладчината.

Сладчината вече я знаем. Това е рая. Раят е сладкото място, местото на красотата, на хубостта. Може да се опише раят. Както раят мъчно може да се описва. По-подобие можем да кажем, което имаме на земята. Най-хубавото, което може да си представим, това е рая. Най-хубавото, най-идеалната чистота и в мисли и в желания, хората са разумни там, то е рая. Умните хора всякога са в рая. Могат да пишат нещата добре. Сега аз не искам да ви занимавам с това, защото всеки от вас може да държи една лекция за чистотата. Може да се говори. Както и аз говоря, така и вие може да говорите. Кой от вас не е чист — стаята, прозорците, вратите, не е мел пода от долу? Някой път може да го изметете по-добре от един професор, който говори за чистотата. Може аз да ви говоря,

да бъдат къщите ви чисти, а вие да сте чистили къщите, пода. Аз може да говоря теоретически за чистотата, а вие да може по-добре да чистите къщата. Може, ако ме турят аз да измета пода, да не го измета както трябва. Възможно е. Пък може да го измия и по-добре. И това е възможно.

Сега не искам да остане мисълта във вашия ум, когато се говори за живота, все трябва да научите нещо. Не че сега трябва да научите нещата. Някои неща вие ги знаете. И туй, което знаете, няма какво да ви се припомва. За него само едно малко загатване трябва. И загатването за нещата, да ходим, да се месим в техните работи, стават тягостни работи. Казваш ти: „Ти трябва да живееш добре.“ Няма какво да се казва това. Аз, който съм тръгнал в този живот, трябва да живея добре. Когато някой път ни се казва, че трябва да живеем добре, дразним се от това. Вътрешно нещо веднага се раздразни. А като ти каже някой: „Живей зле, или лошо живей, удари го на широко! “ Пак ще ти стане зле, пак ще се дразниш. Какво трябва да каже човек? Този въпрос никак не го бутайте. Трябва да изучаваме живота сега. Нищо повече. Даже истинския живот, ако се каже тъй за живота, пак не е хубаво. За живота трябва да имаме само едно понятие, а истински живот или неистински живот не може да бъде. Животът си е живот. Истински живот го подразбира нашето разбиране. Казвам истински живот, то е моето разбиране за живота. Значи, онзи живот, в който съществува пълната свобода. Истинският живот е пълната свобода! Онзи живот, в който съществува пълната светлина, знанието, пълната любов, тези са нещата, които животът изисква. Той, животът без любов!?

Значи Любовта включва отношенията между хората, нашите отношения към всички живи същества. Че как ще живееш ти? Казваш: „Със себе си трябва да живее човек.“ Но знаете ли какво е туй „себе“? Кой човек е „себе“? Ти казваш: „Аз съм.“ Кой си ти? Един ден ти кажеш: „Ти зна-

еш ли кой съм аз?“ Е, много добре. Ти си пипаш телото, но един ден това тело се простре на земята, ти кой си тогава? Трябва да имате една ясна представа за „аз“. Един ден ти го изгубиш това „аз“. Едно време беше като едно малко дете, после стана възрастен и най-после главата ти ще побелее, ще имаш дълга брада или къса или космите ти съвсем ще окапят. Кое е истинското положение на човека? Човек — туй го наричат съвършения човек, който всякога расте и всякога се учи. То е едно такова разбиране — съвършеният човек всякога расте и всякога се учи и всякога разбира битието. Един човек, който учи. Има човек какво да учи. Детето учи едно, възрастния учи друго и старият и той учи. Старият няма да учи младите работи. Той ги знае от детинство, но все таки в старини има да учи някои неща. В старини, като се учат, много кисели са.

Представете си в практическия живот, най-първо ти си разчитал на баща си, на майка си. Те умират, заминават. Ти си разчитал на тях, че ще ти оставят малко средства. Но нищо не ти оставят. Имал си няколко души братя и сестри, разчитал си и на тях. Но най-после нито братята, нито сестрите не искат да знаят нищо за тебе. Разчитал си на окръжающата среда. По една или друга причина ти се изолираш, оставаш сам. Питам, какво ще бъде състоянието ти? Мене ми разправят за един стар човек във Варненско, на 60, 70, 80 години, че синовете му го изолирали, турили го в една стая в една къща, че го забравили. През 3 - 4 дена му носили хляб. Минава един човек по пътя и слуша, той, старият човек вика: „Хляб! Хляб! Хляб!“ Вика вътре в къщи и той не може да стане, та вика човека: Хляб, хляб! Викаш ти: хляб! Или казва: „Болен съм! Болен съм!“ Все същото нещо. Липсва нещо на човека.

Има известни истини [на]всякъде. Известни неща може да ги намерите. Азбуката на човешкия живот, буквите може да ги намерите във всички училища. Азбуката може нався-

къде да се намери. А туй, което сега още не знаем, то са думите. Ние още не сме изучили всичкия Божествен речник на думите, които съществуват вътре в природата. Това ни липсва. Азбуката я знаете, само речника на онзи език, който съществува в природата, него изучаваме сега. Известни думи днес не са ни понятни. Или ако са ясни, те имат по няколко значения, изяснения за една и съща дума. И не знаем кое изяснение да вземем и как да го приложим. Не знаем, кой път да хванем. Тогава влиза едно състояние люто и кисело, което сега почти всички минавате. Казвате: „Ние не живеем добре.“ Какво подразбирате — ние не живеем добре? —„Ние не сме такива, каквито трябва да бъдем.“ Е, какви трябва да бъдем сега? За пример, аз бих желал всички вие да бъдете млади, по на 33 години. Аз бих желал всички да бъдете силни, да бъдете богати и да ви са отворени кесиите. Всеки един да е готов на една подписка. Като турят, всеки да пусне по 50, 100 хиляди лева. Всеки щедро да дава и да се надпреварвате. А сега, ако речем да съберем една малка сума, едва ще извадите един лев, пет лева. Казвате: „Нямаме!“ А пък говорим за големи работи, за оправяне на човечеството, за големи бъднини. За небето имаме претенции, като умрем, на какво място ще идем. Като умрете, вече не зависи от вас.

Вие имате пример. Един от най-видните хора, който идва на земята — Христос, имаше високо мнение за себе си, но се натъкна на една от най-големите мъчнотии, на които никога не беше се натъквал. Никога не бяха Го били хората. Този, на когото никога прах не беше паднал на гърба. Този, един ден в храма бие всичките там, изгонваше ги с бич от храма и им казва: „Знаете ли аз какво мога да направя! Трябва да слушате!“ И какво стана с Него, та Го хванаха и Го биха? Тъй Го биха, че и Той се слиса. Разбирате ли? Питам сега, ако бяхте на Неговото място, как щях[те] да разрешите въпроса? Христос попадна в ръцете на лютия елемент. Боят, това е лютия елемент. Вие сега си задавате въпроса, защо

трябваше това да стане? Как бихте го обяснили вие. Представете си, че държите една лекция някому, искате да посветите хората, какво ще кажете? Защо трябваше Христа да Го бият римляните? И нямаше ли друг изходен път? Имаше, как не, но Той, по този път мина. И при туй опита и киселия елемент. И Писанието казва, че опита киселия елемент. Като поиска вода да Му дадат, дали Му оцет — кисело, киселия елемент. Друго не заслужава. А сладкия елемент не го опита тогава. Опита, че на земята съществува лютивина и киселина, но сладчина няма никъде. Нито един не Му каза сладка дума. И най-после, като се обърна, навсякъде двата елемента, около Него. Лютивина бушуваше и киселина бушуваше около Него навсякъде. И Той каза най-после за Бога: „Благ е тъкмо Един Отец!“ Казва: „Виждам, че сладчината, тук на земята, я няма и казва: „От Тебе ще я получа, от Твоите ръце! Само при тебе може да получа аз туй сладкото вътре!“

Та казвам, ако вие искате да бъдете разбрани в този свят, не се лъжете, вие ще се натъкнете на същите мъчнотии, както Христос опита. Ще опитате две неща, лютивината и киселината ще я опитате, тъй както Христос я опита. Но на тази мярка, който не я е опитал, все ще я опита. Сега някой казва: „Христос дошъл за нас. И прах няма да падне на нас.“ Не. Да ви кажа, колкото прах има за вас. На вас прах няма да падне, но едно ще опитате — тази лютивина, после и киселината ще опитате, а помеждината ще има и горчиво. А сладкото? — Като възкръснете в живота! Сега свързвайте вие. Вие сте много страхливи. Някой от вас сте много страхливи, подразбирам на физическото поле. Вас ви е страх, да не страдате. А от страданието не може да се освободите. Аз разбирам страданието: безпокои ви една мисъл, безпокои ви едно чувство от някъде, не ваше, от някъде. Безпокои ви външната обстановка. Безпокоят ви условията на живота. Всевъзможни безпокойства има. Че тия безпокойства са изменили вашите лица. Сега не сте такива, каквито бяхте и за

бъдеще ще се измените и вие няма да се познаете и вашите няма да ви познаят. Външните условия изменят лицата на хората. Виждали ли сте вие един рудокопач, като влезне в рудницата, не може да се познае, почерняло лицето му. Че той трябва да се измие и косата и лицето. Не е лошо в рудницата, той човекът трябва да си изкара прехраната.

Та, дошли сме в материята, трябва да знаем онзи процес на чистенето. Аз не засягам въпроса да бъдете добри, да бъдете справедливи, понеже всички сте добри, всички сте справедливи. Понеже търсите правдата. Казвате: „Нямате ли правда?“ Вие справедливостта я знаете много добре. Имате специални закони. И който от вас не постъпва справедливо, веднага си отваряте кодекса, казвате: „Не може така!“ Я, като ти каже някой една дума и малко си повиши гласа, говори ти малко строгичко, изведнъж вие ще кажете: „Тъй не се говори. Говорѝ ни малко меко, аз ще те разбера. Пришепни ми, не ми кряскай! Какво ми говориш като някой стражар?“ Хубаво е. Прав си. Кой трябва да дойде да ти каже много мекичко? Няма по-хубаво нещо от да се каже мекичко. Но щом дойде ние да постъпваме, забравяме този закон. Спрямо нас знаем този закон.Как ние страдаме, разбираме много добре. Но как другите страдат? Ние още не можем да оценим страданията на един човек вънка от нас. Гледам един човек, плаче, текат му сълзите. Аз изведнъж казвам: „Няма нищо, нека си поплаче.“ Но, когато аз дойда на същото положение и аз почна да плача, какво казвам? —„Няма ли един да влезне в моето положение?“

Говорим за социалното право, това да стане, онова да стане. То, за бъдеще, ще стане. В даден случай на човек му е счупен крака. Трябва да му се помогне. Ама за бъдеще ще дойде това, онова, някакви идеали. Че хората на бойното поле се бият, гонят някакви идеали, свобода търсят. Едните и другите стрелят. Здравите остават болните, напред да минат. С хиляди години хората побеждават и кого са победи-

ли? От хиляди години хората все се освобождават и какво са освободили? Земята си е все земя. Растенията си растат, животните живеят все по животински и човекът си живее по същия начин. Има едно нещо, което човек търси.

Но казвам, трябва една философия правилна. Ние спорим за неща, които не принадлежат към нашето сегашно разбиране. Не съм аз човека, който ще оправя света. И няма на земята нито един, нито аз съм човекът, който ще оправи света. Може да вярвате вие, аз не вярвам в това. Ако имаше един човек да оправи света, щеше да бъде оправен до сега. Всеки един народ оправя само себе си, своите интереси и то само временно. И после, започва с една култура, а свършва другояче. Тъй поне седят историческите данни. Първите християни започнаха много добре, в едно религиозно отношение — раздаваха имането си. За определено време трая всичко това и после пак започнаха стария живот, всеки за себе си. И вие може така да направите. И сега си живеете, както света живее. Че аз говоря за Христа и си живея горе в стаята. Вие сте долу, страдате. Вие ме считате, че аз съм щастлив човек. Аз имам малко особени разбирания, когато се говори за щастието. И казват: „Той, Учителят, горе в стаята, си уредил работите.“ Аз разсъждавам така: една свиня в една кочина — много оправена е тя, по 4 пъти ѝ дават ядене, а друга свиня няма кочина, в гората е, ходи, рови тук там. Малко слабичка е и мършава, а другата е тлъста. Казват: „Оправила се тази свиня.“ Оправила се, но тази мас ще биде в някое гърло. Не се казва така. Аз не се лъжа, че имам хубава къща, хубава стая, че имам килими, кавиори, фотьойл, всичко туй. Аз зная, че тук се крие нещо друго. Аз даже бих предпочел положението на свинята в гората. Много по-износно е.

Даже в науката има някои положения, са много опасни. Ако аз имам известно знание, което не зная как да употребя, има известни постижения в природата, за да се подобри положението, които не може да употребим. За пример, едно

взривно вещество има или някой механизъм, опасно е да се употребят. Някой път и самата сила не ме заблуждава, защото и силата, която имам, може да злоупотребя с нея. Не, че силата е нещо лошо. Най-хубавото нещо, което тук може да имаме. Не, че знанието е лошо, по-хубаво от знанието няма, но можем да злоупотребим със знанието. Даже и доброто, което имаме, и с него можем да злоупотребим в света.

Та именно в сегашния живот нас ни трябват хора в света. Представете си, че вие се намирате в едно здание, горе в планината. Стотина души, все учени хора, със своите ранници, имате всичко, но само ви трябва една кутия с кибритени клечки, не сте ги взели, забравили сте ги. Всичко друго има, учени хора сте, цитирате Шекспир, Гьоте, Канта, Платон, пък какво е казал Христос, апостол Павел. Казвате, как трябва да се живее. Всичко туй разправяте, но студено е, разтривате ръцете, разправяте за апостол Павел, но ръцете в джоба. Ходите, разхождате се, но мислите: „Да има някой юрган." Няма какво, много знаете, а не може да се върнете назад за кибрит. Иде един човек прост, той не знае колкото вие, но човекът си носи една кибритена кутия и влиза. —"Добър ден, той казва, какво правите?" Вие, всичките учени хора казвате: „Както виждате нямаме кибрит, да се запали огъня." — „Аз имам." И той изважда кибритената кутия. Не, че учението не е на място. Като се запали огъня и учението и то ще пламне. Учението, знанието, което хората имат е огън. Огън трябва да дойде. Този огън аз го наричам, това са добрите чувства. Това е Любовта. Онова, висшето съзнание, което човек има в себе си. Като служи човек на Него, той, в дадения случай чувствува, че всичките други същества трябва да живеят както той живее. Благото, което той има, туй благо иска да го предаде и на другите. Този човек се нуждае, в дадения случай само от една кибритена клечка. Казва: „Дайте ми една клечка!" Ти донасяш и му запалиш огъня. Това е доброто, което може да му направиш.

Това ще пренесете сега. Това е верно по отношение на нашия вътрешен живот. Никаква външна реформация, никакви външни преобразувания не могат да станат в света, докато няма туй, основното нещо в света. То трябва постоянно да функционира в живота. Ако аз съм разумен и силен вътре в себе си, тогава мога да бъда полезен на себе си и на ближните и на целия свят. Мога да бъда полезен на всички хора. Всички хора се нуждаят от едно и също нещо. Доброто се предава тъй както се предава огъня. Доброто може да мине от едно съзнание в друго. Не се изисква дълъг период. Една добра мисъл в един човек може да мине през умовете на всички хора по лицето на земята. Може да мине, но всичките хора няма да възприемат тази мисъл и няма да я приложат. Там е лошото. В един час светът може да се подобри, но ако тази мисъл се приложи. Пък, ако не се прилага!?

Всеки иска да дойде едно външно същество, да го накарат с някой стражар или учител или със заплашване, да го морализират, трябва да му държат една лекция от един час или два часа да го убеждават. И после казват: „Аз не мисля така. “ И въпросът остава неразрешен. Питам, ако аз ви говоря една лекция върху яденето, туй, което вие знаете, какво ще научите? Като дойдем до опита, ще кажете: „Това е същото нещо, което ние знаем.“ Как ще ви кажа, да ви науча как да ядете. Аз бих държал една лекция, само от три минути. Три минути са достатъчни. Аз ще им кажа тъй: „Аз ще взема хляба, вие гледайте аз какво ще правя и ако туй ви е приятно, правете го и вие. Повече няма какво да ви занимавам. Другите въпроси аз ги оставям, те са от друга категория. От какво е направен хляба? Това за мене е безразлично. Той е все направен от нещо. Истинският хляб в природата, той е направен от елементите на живота. А всеки хляб, който няма тия елементи, това е една самоизмама за човека.

Та казва Христос сега, иде авторитетът: „Аз съм живият хляб слезнал от небето.“ Живият хляб съществува само

в разумния свят, вътре. Под думата небе разбирам най-разумното. И ако влезнеш в един такъв разумен свят, няма да има нужда, както един просяк да ходиш, да гониш хората, да ти помагат, но ти, като минаваш по улицата, тези хора ще забележат, те са толкова чувствителни и веднага ще помогнат. Ще искат да ти помогнат. Или аз съм тъй чувствителен, погледна на крака си и виждам: той се нуждае от някаква помощ. Веднага ще разтрия крака си, или веднага му помогна, или веднага разбирам състоянието на своята ръка, на устата, на окото или ухото. Така, като дойдем да разбирам своите нужди или нуждите на нашите близки!... Не че аз съм пратен да оправям всички нужди на хората, не да нося страданията на целия свят. За мене не е само да мисля за страданията на хората. Не са страданията толкова страшни, но в страданията има една хубава страна.

Срещна един човек, аз може да ви приведа един пример: Един учен човек среща един беден човек, който носи голям товар и почва да му разправя това-онова. Бедният се изпотил, пъшка, а този му разправя за научни работи, за Христа, за апостол Павла. Разправя му за Европа, как живеят хората, как се обличат, как на кола си носят товара. Бедният го слуша и пъшка. Ученият върви с него. Стигнат до къщата на бедния, онзи има нужда да го покани в къщата, но който носи товара, не го поканва. Защо? Такъв учен човек, който през цялото време не му помогна да си донесе товара до къщи. И му казва: „Довиждане, ще ме извиниш, че не можах хубаво да ти разбера учението, но голям товар имах на гърба си, който не ми позволяваше добре да слушам, но ще заповядате някога, когато съм без товар, тогава да говорим.“ Той разбра по-добре. Какво ще ви говоря на вас! Вие сте натоварени с големи мъчнотии, страдания, аз ще ви говоря, говоря, вие дойдете до къщи, ще кажете, като този: „Много хубаво говориш, но не можах да те разбера.“ Аз разбирам тия хора, голям товар имат на гърба си. Аз не

влезнах в положението им. Е, какво трябва да направя сега? Да допуснем, че ти си имаш една каручка и един кон впрегнат на нея. И нищо нямаш в каручката си. Ти можеш да вземеш този товар за малко време, да го туриш на каручката и на този човек да му олекне малко на гърба. Ако той дойде в къщата си и той ще те покани, ще каже: „В този човек има човещина.“ Така се образуват хубавите връзки. Любовта ще дойде между хората, когато аз желая благото, което аз имам, да имат всички хора. Влизам малко в тяхното състояние и може да им помогна. Не да им помогна за през целия им живот, но една малка услуга, направена за известно време, тя вече образува една хубава връзка. Сега ние сме длъжни да изучаваме тия, малките условия, които съществуват в света. Всеки от нас, все имаме голям товар, големи въпроси за разрешение, големи мъчнотии.

И каквото и да говорим, ние казваме, че светът ще се поправи. Ще се поправи. Тъй е, ще се поправи. Но има един свят, който ние можем да оправим. Нашия свят ние можем да оправим. Трябва едно наше разбиране, което да ни помогне. И в какво седи помощта? Представете си, че някой ви праща до известно място и казва тъй: „В тази гора, дето отиваш, ще те убият.“ Но представете си, че за тебе е необходимо ти да минеш от единия край на гората до другия. И ти казват: „Непременно ще те убият там!“ Ти ще минеш и ще опиташ, че няма да те убият, но додето стигнеш до края, при всяка шумка при всяко помръдване!... Туй, което ще преживееш, докато излезеш на другия край, главата ти ще побелее. И ще кажеш: „Защо толкова се страхувах?“ Среща те един учен човек и ти му казваш: „Тук щели да ме убият.“ Този, ученият човек, ти казва: „Не бой се, ти ще минеш преспокойно през гората. Не се страхувай!“ Че този човек ти е казал най-умното, хубавото. Ти изведнъж ще се разпееш и ще минеш, преспокойно, от единия край до другия.

И нас ни казват всички: „Животът е тежък.“ Докато

излезнем на другия край. Ако е един проповедник, ще каже: „Като умреш, в ада ще идеш, като направиш една малка погрешка, ще те осъдят.“ Питам, ако за открадването на едно яйце тебе те турят в ада, каква справедливост е това? В какво седи престъплението ти? Тогава, ако така съди проповедникът, казва: „Ако откраднеш едно яйце, 20 години ти ще лежиш в затвора.“ Питам, кой досега не е откраднал едно яйце? Нима ония яйца, които ние вземаме от кокошките, не са крадени? Кой е питал кокошката: „Може ли да изям едно яйце?“ Проповедникът казва: „Едно яйце — в ада ще идеш.“ Най-първо той ще иде по същия закон. Не се разсъждава така. За едно яйце човек в ада не може да иде. За едно яйце, на човека ще му кажат само тъй: „Ти защо изяде това яйце?“ Или ще кажат, както онази майка, една българка опържила 12 яйца по един особен начин — всяко яйце чукнала отделно в тенджерата с вода и после ги поляла с масло. За гости били приготвени те. Но влиза синът ѝ, като намерил този сахан, тази паница вътре, така приготвена, изял всичките яйца. И тя влиза и го вижда и казва: „Майка, майка, изяж едно яйце, две, половината изяж, защо изяде всичките? Няма какво да дам сега на гостите.“ Той си дига ръцете и казва: „Мамо ще ме простиш!“ — “Ще те простя, но какво ще кажа на гостите, като дойдат?“ Често ние изяждаме опържените яйца, без да му мислим. Изяж едно яйце, две, три изяж, изяж половината, а половината остави. А ти изядаш всичките яйца и кажеш да ги намерят. Няма да се намерят 12 яйца. За 12 яйца се изискват 12 кокошки да ги снесат. А знаете ли колко време взема да ги снесат? Казваш: „Да ги снесе кокошката.“ Не се разсъждава така.

Да се направи едно добро дело в света, не е така лесна работа. И снасянето на яйцето, органически разбирам, че не е лесно. Да се направи едно добро, изисква се време. Не се иска само да ви дам пари. То още не е добро. Да ви кажа една сладка дума, това не е добро. А що[м] аз ви направя едно

добро, туй добро ще върви с вас, то ще бъде едно благо за вас. При това, туй благо ще има един отглас. Туй благо ще бъде благо вече и заради мене.

Та казвам, старият квас, *(от прочетените стихове)* от лютивината ние не можем да се избавим. Бъдете кисели, но се пазете от киселината. Не да разхвърляте, но дръжте лютивината в себе си. И дръжте киселината в себе си. И само малко от тях давайте. Огън да ти гори в огнището, но да имаш един дилаф. Сега, туй, което ви казвам, не че не го знаете. Не бутай с ръката си там. Може да ви каже някой, че не знаете. Не. Аз няма да ви кажа така. Ние всички страдаме от знание. Страдаме от много знание фиктивно.

Аз съм привеждал онзи пример, в едно село имало един българин, който се хвалил, в турско време било това, във варненско, че много знаел турски. Той знаел турски фарси! Никой като него не знаел. Идва, един ден, един турски чиновник, в [от] рода на вашите началници и го викат него да се разговаря с турчина. След като му говорил началникът на турски нещо, той излиза навънка, питат го: „Какво говори? “ Той знаел „ефенди“, „сен бурада“, „отур...“, само това знаел той. Той разбрал, турчинът и казал: „Пекислан чорбаджи!“ Питат го: „Какво ти каза?“ —„Човекът му се преяли риби.“ Пък то, работата била съвсем другояче. Най-после, турчинът влиза в противоречие, че го наругал, скарал му се. А те слушали това. Той казва на българина: „Ти не разбираш езика, аз ти говоря едно, а ти разбираш друго!“ И питат го: „Какво ти говори?“ —„Казва, че много добре го разбрах, наддумах го.“ Всякога, когато ние направим една погрешка в живота си, ние търсим един начин, за да извиним своята погрешка. Но няма какво да се извинява погрешката. Не да я осъждаме. Всяка една погрешка е погрешка, понеже не е турена на място. Всяка една наша постъпка е лоша, понеже не е турена на местото си. Ако на един човек, когото ти лекуваш от треска, и му дадеш люти пиперки, те са на място, той ще оздравее.

Но на онзи човек, който няма треска, и му дадеш люти пиперки, те не са на място. То е в неразбирането, ти си дал люти пиперки на един здрав човек, който не се нуждае от тях. Дай ги на трескав, там са на място! Сега, какво да ви кажа на вас? Лютите пиперки да ги дадете на трескавите хора. А на здравите, на добрите — най-сладкото, най-хубавите, сладки плодове, никакво люто и никакво кисело! Това е то.

И казвам, за нашето органическо развитие, вие ще кажете, понеже имате разни стремежи, разни неща трябват на вас. По някой път, някои казват: „Да имаме пари!“ Аз съм съгласен да имаме пари. Защо? Защото някои работи, ако бяхме богати всички, всеки да разполага с 10-тина милиона, тук на Изгрева щеше да има здания направени! Не е работата там. Човек може да се обиди някой път, за нищо и никакво, за една обикновена дума. Една сестра ми разправяше, тя пее, никога не е пяла и след като е пяла някой си ѝ казва: „Много си проста.“ Нищо, какво има от това? Проста, проста. „Но, казва тя, така ме жегна туй, простото, че не мога да се свърти никъде. Как да ми каже това — много си проста в туй пеене, не се пее така.“ Та всичкото седи в неразбирането на думите, които употребяваме. Трябва да знаете, думите са динамическа сила в света. Не си играйте с думите. Ужасна сила има в думите. И Христос казва тъй за всяка една дума, която я казвате, празна дума, ще дадете отговор за нея. Всяка една дума казана, или като мисъл, като идея, като сила, тя упражнява своето влияние в света. За себе си бъдете внимателни с вашите мисли. Когато образувате известно чувство, те са известни динамически сили, които могат да работят или за вашето добро или за вашето страдание.

Та казвам, три неща има, които са необходими. Да знаеш къде да туриш една буква „*Л*“, да знаеш къде да туриш един слог „*Об*“, да знаеш къде да туриш една дума „*благость*“

Тъй както аз съм написал думата, ако така я пишете, няма

никаква връзка. Вие имате идеята, но тази идея не може да се приложи. Тъй както е написана думата, ако човек пише тъй, тя не може да се приложи. Как ще напишете една дума, която може да се приложи? Тази дума е наклонена на къде? —На ляво. Аз съм вложил повече чувство, мисъл не съм вложил. — „Ама ние трябва да се обичаме.“ Това са празни работи. Чувствуването е то. „Ама, ние трябва да имаме отлична обхода.“ Чувствувание е това. Мисълта трябва да влезне. Чистата мисъл аз наричам всяка една мисъл, която има сладчина в себе си, а лютивината и киселината ти е малък един елемент, тя е силната дума в света, която [твори]. Сега хората се нуждаят, нямат сладките думи. Светът е пълен само с люти и кисели думи. Ти, като отвориш вестниците или някой философски трактат, аз в книгите, които съм чел, много малко думи ще намериш, които да произведат цял един преврат в душата ти. Думата може да се напише тъй: *„Благость" (в дясно наклонена).* Тази дума и тя няма приложение. Този човек, който бързо пише, така и той не може да приложи. Той е неуравновесен. Той е започнал без да мисли -*„бл",* после е слезнал надолу. Този ред отива надолу. Няма приложение. Тогава слушайте, аз как бих написал тази дума. Искам да бъда благ. Хубаво. Имам един беден познат човек, пиша му писмо. С едната ръка бръкна в джеба си. Искам да напиша *„благость"* и виждам каква нужда има този човек. Най-първо има нужда от хляб. Изваждам парите за хляба — *б,* после казвам, той има нужда от дрехи, пак бръкна в джоба си — *л.* При всяка една буква, аз бъркам в джоба си и виждам имам ли туй, да го направя. Като пиша, пиша, едната ръка пише, а другата вече извършва нещата. Тогава аз едновременно, като мисля и като чувствувам нещата и със своята воля действувам. Аз трябва да мога да ги приложа. Такъв човек е силен. То не се изисква кой знае какво.

Та казвам, всички вие в това отношение сте силни. Има неща, които може да ги приложите в света. И ако по този

начин живеете, аз съм правил опити и всякога почти правя, когато спазвам този закон, нещата стават точно на време. Сега не искам да ви изнеса един закон, който може да ви тури в крива насока. Но когато човек е верен на онова, което е установено в природата, когато искаш да направиш нещо, тъй, по Бога, аз вземам думата Бог в най-чистата ѝ смисъл, туй което е най-възвишено, туй което, ако хората го приемеха, тук, между хората ще изчезнат всичките страдания в света. Зло няма да има. Ако хората разберяха думата Бог, ако Го кажеха, затворите и букаите ще се махнат, всичките лоши неща ще изчезнат. Тогава ще вярвам, че хората са разбрали, какво е Бог. А сега, води те тебе един стражар, казва: „Ти вярваш ли в Бога?“ —„Вярвам.“ —„Аз, като те туря в затвора, Той ще те избави от там.“ Това не е разбиране. Един стражар вярва в Бога, съдията, който ме съди, и той вярва в Бога, и свещеникът, той ще ме изповяда тук, на земята, да ме приемат в онзи свят. Няма нужда за изповед, като ида на небето, да ме приемат. Едно нещо аз чувствувам, че няма хора, които вярват в Бога. Ако тия хора вярваха в Бога, нямаше да ме турят на кръста, да ме бесят. Тук няма никакъв закон, никаква вяра, нищо това! Закон има, ако ме снемете от кръста, ако няма страдания. Ако го снемат човека от кръста, от страданията, човещина е това. Щом аз умирам, аз зная, че няма закон. Може да се проповядва, на книга е писано, но днес закон, както го разбират хората, няма. То няма да го кажа, че е фалш.

Та всичките хора служат само на своите лични интереси. Котката хване мишката и тя казва: „Какво да ти кажа, много те обичам!“ Някой път милва я, легне на гърба си, обикаля я и мишката мисли че нищо. После котката подигне си рамената и казва: „Аз ще те пратя на гости.“ Лъже я, казва: „Аз ще те целуна.“ Хване я, стисне я, кръц-кръц-кръц. И много дипломатка е тя. След като я изяде, нито косъм не остава. Да не я хванат в престъплението. Че кой как дойде,

нищо няма да види. „Питам: Къде е мишката?“ — „Беше тук, отиде някъде.“ Сега аз говоря, това не се отнася до вас, но в природата съществува един лъжлив процес вътре. Лъже някой път човек и крие нещо. Защо? И големите хора лъжат и малките лъжат. Когато малкото дете лъже, бащата казва: Не! Но и той, като се намери на тясно, в трудно положение, и той лъже, както малкото дете. И питам сега, ако детето изяло една круша, бащата трябва ли да го пита: „Изяде ли крушата?“ Ние имаме само един пример в Писанието, Бог, Който дал заповед на Адама, казва му: „От тия плодове няма да ядеш!“ И след като беше яла Ева, Той ходи из рая и казва: „Адаме, къде си синко?“ Няма нищо. Сега тъй поставено и като го намери, не му казва: „Ти да не си ял?“ Нищо не му казва, а казва: „Защо не излезнеш? Къде си ходил? Къде се криеш?“ —„Е, срам ме е, гол съм.“ —„Кой ти каза, че си гол?“ —„Не зная, станала е една промяна.“ И тогава го пита: „Да не би и ти да си ял от плода на забраненото дърво?“ И тогава Адам лъже: „Аз бих искал да изпълня Твоя закон, но ако не беше тази другарка, която ми даде. Тя, Ева ме изкушаваше.“ Хвърли Адам вината върху жената. А Ева излъга, казва: „Аз не исках, но змията там...“

Аз сега само цитирам един факт. Каква слабост има у нас. Ние, по някой път, не сме готови да кажем малката истина. Не казваме: Това нещо го направих аз! По някой път българинът казва: „Ще ме бесите ли какво, направих го това!“ Някой път е необходимо човек да каже истината, а някой път мълчи, не казвай! Аз, ако съм и ме питат: изяде ли една круша, ще кажа: „Познайте!“ Забележете едно: Грях е само това, в което човек изгубва нещо от своята тежест. Изгубва нещо от своя ум, от своето сърдце. Когато изгубва нещо, то е грях сега. Туй, което в нас руши, то е грях. Но когато аз изям нещо, круша, и ми даде тя нещо. И придобия нещо, това не е грях. Адам изяде този плод и олекна. Това е грях. Значи, щом оголееш, това е грях. Тогава щом се разболееш,

нали олекнеш, то е грях. И след това, щом дойде животът, доброто, пак придобиваш тежестта. И всеки казва: „Много съм олекнал.“ Та човек не трябва да олеква. Та доброто е туй, което всякога придава на ума ни, на сърдцето ни.

Сега, основното, кое остана? Но мисля прекалихме. Нали? Малко трябва да се говори. Аз в една беседа казвах, че обикновеният човек говори по цял час, талантливият - по 15 минути, а гениалният - по 5 минути. Та и аз ви говорих, като един обикновен човек. Цял час говорих, но показва, че и вие сте обикновени, че ме търпяхте толкова време да ви говоря. Пък, ако дойде 5 минути да ви говоря, трябваше право на въпроса да ви кажа, има три начина за писане на една дума. Ако я напишеш на ляво наклонена, на дясно няма да стане, няма да се реализира. То, като пишеш, и едната ръка в джоба, да прилагаш. Туй, което искаш, направиш го. „Ама мога ли да го направя?“ Туй е приложението. За туй приложение вие всички имате начини. Пак ще се спрем върху приложението. То е процес, то е както в музиката. Човек трябва постоянно да пее, докато в човека се развие гласът, че да може човек тъй да пее, че да е доволен от пението си.

БОЖИЯТА ЛЮБОВ НОСИ ПЪЛНИЯ ЖИВОТ! *(Три пъти)*

Сега, за следующия път лекцията ще бъде от 5 до 6 часа, а от там упражненията да бъдат.

7 и 20 часа сутринта

2-ра лекция на Общия Окултен клас
4 септемврий 1933г.
София, Изгрев

ЖИВОТ В ОБЩОТО СЪЗНАНИЕ

Сряда, 5.30 часа сутринта
(Времето тихо, меко, приятно. Небето прошарено.)

Размишление

6.10 часа

Ще прочета 3-та глава от II-то послание към Коринтяните.

Миналия път говорих, говорих за постижението, но не трябва да разбирате еднократното постижение, но непреривното постижение. Туй, което е еднократно, то е на буквата. Човек, който иска да постигне нещо на земята, той непременно ще бъде нещастен. Щастието или придобивките на земята са само временни и носят страдание отпосле. И когато дойде да заминава от земята, ще усетите това заблуждение, в което се е намирал. И човек ще остави всичко придобито, даже и плътта си ще остави, ще бъде в един свят, за който едва подозира. Няма нищо положително, то е даже като един сън още. Във вас даже съзнанието не е още така развито, да имате една ясна представа. Да сте били поне веднъж там, както апостол Павел е бил там. Всеки иска да му се опише. По никой начин не може да му се опише. Но непременно всички трябва да работите, за да се пробуди съзнанието ви. Не сегашното ви съзнание, което имате. Защото сегашното съзнание, което имате, то ще донесе само скръб и страдание. Всичкото наше недоволство сега седи в съзнанието. Щом се развие това съзнание, ние сме недоволни от живота. Всеки един щом придобие нещо, пак е недоволен. Къщи имаш — недоволен си, ниви имаш — недоволен си. Човек го обличат

— недоволен е, нахранят го — недоволен е. Навсякъде, каквото и да му направят на човека на земята, все има недоволство. Недоволството е нещо много кратковременно. Защо? Мъчно може да се обясни.

Но аз ще ви дам само една фигура. Турете на онова малко момченце, което е израстнало, неговите детински гащи, които му стягат и не ще то да бъде щастливо в гащите. Където и да иде, стягат му гащите, или турете му тия обуща, които са тесни. Дали ще бъде доволно? То е недоволно ! Защо? Тесни са обущата и дрехите, не съответствуват на възрастта му. Дребните идеи в света са дрехи и обуща, които са тесни. И там е всичкото нещастие. Ти се тревожиш за един букет, бил си на един концерт, пял си и не ти дали букет. Колко време ще трае този букет? Три-четири дена, ще увехне. Ти си представляваш, като че тия цветя носят някое богатство. Да, носят живите цветя, но не и мъртвите цветя, откъснатите цветя. Когато един цар иска да се прослави на земята, че изпрати хиляди хора да се избият. После получи един букет, не са ли това откъснатите цветя — умрелите, които му носят славата. И не мислиш ли, че тия, погиналите души, които са загинали преждевременно са доволни от своя цар? Не. За каква идея умират хората? За какво? Да кажем, вие се подлагате на известни страдания. Някоя мома напусне баща си и майка си и тича подир някой момък. И след десетина години съжалява за всичките жертви, които тя е направила. Ако ние ще съжаляваме за жертвите, които ще направим, ние сме на кривия път. Аз не съм за жертвите. Може да ги направим. И в пълния смисъл жертва може да се направи само за онова, което не престава. Сега онова, което не престава, ние го преставляваме за много странно. То е най-хубавото нещо, което съществува! Ние се плашим от реалността на живота. Ние се плашим от Любовта, плашим се от свободата, плашим се от знанието, от силата, плашим се от всичко. И не се плашим само от калта.

Сега мога да ви обясня, но много пъти обясняването носи след себе си една опасност. Когато човек обяснява злото в света има една опасност да зарази хората от злото. А какво нещо е зло? Много малко трябва да мислим за злото, а повече трябва да мислим за Любовта, за да се придобие живота. Какво ще мислиш, в какво седи грехът? За какво ще мислиш, защо са паднали падналите духове? И за какво? Те са паднали вече. Ако знаеш, какво ще принесеш на себе си? Паднали са, защото са били горделиви. Така казват: „Възгордели се и паднали." И ако и вие се възгордеете и вашата участ ще бъде същата. Но казвам, кой ще ви застави сега, кое е онова у вас, което да ви застави да паднете? Допуснете, че вие сте недоволни от живота. Имате живота, който Бог ви е дал. И от всичко това, което сега имате, сте недоволни, като се сравните с другите хора, каквото те са достигнали. Вие постоянно мърморите в себе си, недоволни сте от това, което имате. Питам тогава, какво може да ви даде Господ? Ако ви попита вас какво може да ви даде? Какъв план може да ви даде? Какъв план бихте дали?

„Това е Живот Вечен, да познаят Тебе, Единнаго Бога." Познанието е живота. И доста е твоят живот да бъде едно с живота на Бога! Знанието ти да бъде едно със знанието на Бога. И силата ти — едно с Божията сила. Това може да бъде човек! Докато ти съществуваш като отделно същество, ти всякога ще бъдеш нещастен. И не се изисква голяма философия, за да разберем това. Вие отделете ръката от телото и няма да се мине дълго време, няколко дена, и тя ще почне да мирише. Тя ще изгуби своята сила и нищо няма да стане от ръката. Така и човек отделен от живота, всяка една душа, която почне да се отделя, ще почне да заглъхва.

Сега трябва да изучавате вашето съзнание, туй, което е в него. Недоволен сте от съзнанието си. Има една философия, да може да отделяте, къде сте във вашето съзнание. Защото в съзнанието се проектира нашият живот. Ние сме недоволни,

сравняваме другите хора, като че са по-щастливи отколкото ние, тъй мислим. Това е голямо заблуждение! Никой на земята не е щастлив. И щастливите хора са само прицелна точка за нещастия. Няма какво да ви обяснявам. Това е така. И то е до време, докато този порядък, който съществува сега, премине. В този порядък, който сега съществува ние не можем да бъдем щастливи на земята. Няма условия. Не, че не може, временно може, но малкото щастие, което може да имаш, после 10 пъти ще го платиш. И ние се намираме в положението на онзи турчин, който взел от един българин 8 крини жито. И след като му плащал лихвите, след 8 години, той имал още да му плаща 80 крини. Е, мислите ли вие, че може да се изплатите? По никой начин! И аз наричам човешките желания, това е една пробита стомна, която може да пълните колкото искате, тя всякога ще изтича. Що са човешките желания? — Пробита стомна. Наливай колкото искаш — изтича. Погледнеш, пак няма нищо, пак наливай. И вие ще се оплаквате. Водата казва: „В пробита стомна не стоя!“ И щастието казва: „В пробита стомна аз не седя!“ Турете една стомна, в която няма никаква пукнатина, тогава щастието ще стои. Или другояче казано, онова ваше съзнание трябва да бъде свързано със самия живот.

Някои от вас имате опитност. Вие сте имали някой приятел, чувствувате, че този ваш приятел във всяко едно отношение е на ваше разположение. Имате туй гледище, не може да го докажете, но такава една самоувереност имате. И тази самоувереност съответствува на реалността, че колкото пъти вие сте отишли до този ваш приятел, никога не ви е върнал. В най-трудните времена той ви е помагал. Такова нещо е вярата в Бога! Че колкото пъти вие се приближите при Него, каквито и да са вашите мъчнотии, каквито и да са вашите несгоди, всякога ще имате, всякога ще ви се помогне!

Ние растем и се развиваме. Не трябва да оставаме на това положение, в което сме сега. Някои от вас сте млади,

някои сте стари. Но нито младостта е за похвала, нито старостта. Младите остаряват, а старите умират. Е защо ни е младост, която остарява и защо ни е старост, която умира? Казваш: „Млад човек.“ — Ще остарее. „Но той остарял.“ — Ще умре. Каква философия има в това? Мене не ме интересуват младите, които остаряват, нито пък старите, които умират. Да, интересува ме младостта, която е израз на сили, на знание. Да, туй, което има да остане. Не до буквата. Има една младост на буквата. Тя уморява. Има една старост, пак на буквата. Да бъдеш млад, без да знаеш,че си млад. И да бъдеш стар, без да знаеш, че си стар. Защото щом знаеш, че си млад, ти ще мислиш да остареш. И щом знаеш, че си стар, ти ще мислиш да умреш. Следователно, да си млад, без да знаеш, че си млад и да си стар, без да знаеш, че си стар, за да се избавиш от двете временни нещастия, които преследват хората. Някой се погледне, види, че е млад, малко иска да израсне. И хубаво до колко ще израсне човек? Най-много до два метра. И два метра са много. Не са икономически. И след туй казва: „Да живея!“ Колко ще живееш — 60,70,80 до 120 години? Що са 120 години? Те са една детинска игра. Завъртяла се земята 120 пъти около себе си и казваш, че си живял 120 години. Аз бих употребил, но не искам сега да употребя. Англичаните казват: [...] Едно изречение, една дума, която не е на място. Когато туриш една дума, която уж има едно значение, а зад нея се крие друго.

Та казвам, най-първо трябва да се освободим от онова погрешно схващане. Ти седиш и казваш така: „Не е моят живот такъв, какъвто трябва да бъде!“ Е, хубаво. Ти съзнаваш това. Е, какъв трябва да бъде животът? Казваш: „Аз вървя в правия път.“ Е, по кой път трябва да вървиш? Съзнаваш, че не мислиш, както трябва, съзнаваш, че не чувствуваш както трябва. Е, как трябва да мислиш, как трябва да чувствуваш? Те са само моменти вътре. Един момент ти чувствуваш, че не си на правата посока. Е, какво трябва да правиш? Ти каз-

ваш: „Няма нищо!“ Как няма нищо? Казвате, по един мост трябва да минете, но тази греда на моста е вече изгнила. Ти казваш: „Няма нищо!“ Как няма нищо, ще се счупи гредата! Или ще минеш из пътя, но някоя бомба има там. Ти казваш: „Няма нищо, като гръмне бомбата.“ Как няма нищо? Ще гръмне бомбата! Така не се говори. През мост, дето гредата ще се счупи, не минавай! И при бомба, която ще експлоадира, няма да минавате! Защо ни са ония мисли, ония чувства, които ще експлоадират, или ония мисли и желания, които ще се счупят? И нищо няма да ни допринесат!

И най-после някой казва: „Като ида в небето!“ Искате да идете в небето, нали? Но небето е едно място, дето хората са толкова красиви и съвършени, без упрек! Няма никой да боледува, няма никой да е недоволен! Всички са крайно щастливи там. Е, представете си, че вие влезнете със сегашното си положение там, няма ли да бъдете в положението на една котка, която влиза тук, между вас. Тя ще се потърка тук-там, но може ли да я турите на един стол, да кажете: „Слушай сега какво ще говоря!“ Веднага ще заповядате да я изнесат навънка. Не ѝ е тук местото. Такова ще бъде положението на един човек, който влиза в другия свят, който не е подготвен. Просто ще го хванат и ще го изнесат навън. Ще му кажат: „За тебе не е местото тук! Като снемеш козината.“ А пък козината са всичките недостатъци, които човек има. Сега ние прикриваме своите недостатъци. За пример някоя къща, като има недостатъци, само замажат я малко, всичките недъзи, белнат я малко, искат да ги скрият. Но времето ще разкрие тези недостатъци, като изкърти замазаното. И ще се покажат тия недъзи. Някой търговец, който наближава да фалира, покрива, балансира сметките си, но ще дойде време, ще дойдат кредиторите — касата му е празна! Е, питам, какво ще прави той? Казват: „Той ликвидирал.“ Нищо не е ликвидирал. Ликвидиране аз разбирам, когато касата е пълна, че се наплатите на всички. А пък сега, ликвидира с

20 милиона дълг. Какво е ликвидирал той? Няма никакво ликвидиране.

Сега, тия работи са за обяснения. И понеже вие сте в школата, да се подвизавате. Вънка от школата имате ваши приятели, които ви казват така: „Що трябва да ходите там, да се мъчите! Я, си излезте вън да си поживеете малко, измъчихте се там!“ Е, питам сега, онези, които са били вънка от школата, не се мъчат? Ако светът може да се спаси вънка от школата, нямам нищо против, нека всички излезнат. Но тези извънка да се запазват. Светът е в пълната смисъл едно училище! Който разбира света, е ученик, а който не го разбира е извън школата. Който живее, е ученик, а който не живее, всякога той е извън школата. Който мисли, както трябва е ученик в училището, а който не мисли, в широкия смисъл, извън училището. Който постъпва както трябва, е в училището, който не постъпва както трябва, извънка училището е.

Но да ви остане едно. Трябва да имате нещо конкретно, обективно, върху което да мислите. Понякой път вие имате нещо, което ви смущава. Всяко едно смущение зависи, произтича от някаква мисъл или някое желание, което се загнездило някъде, дали го знаете или не, неразположен сте. Ние имаме ред факти. Някой път се образуват утайки около коляното ви. Ти не ги съзнаваш, но един ден чувствуваш, че крака ти не можеш да го огънеш както трябва. Хромав сте, така тромав е кракът ти. След туй се образува малко възпаление, подуване. Някой път тази нечиста материя се набира около мозъка ти или в слепите очи, не можеш да мислиш. Какво трябва да правиш? Трябва да се очистиш. Туй нечисто трябва да излезне от ума ти. Казваш: „Ще мине.“ Ти седиш, ще мине. Как ще мине? Най-първо трябва да измениш храната си! Тази храна, по този начин, по който я ядеш, ти освен, че не можеш да я изхвърлиш тази материя, но ще влошиш работата още повече. Ти по 10 пъти на ден се тревожиш. Проповядваш Любовта, но се тревожиш. Защо се тревожиш?

Имаш да даваш някому, тревожиш се. Добре. Имаш да даваш, плати! Но казваш: „От къде ще взема пари?“ Казвате, че баща ви е богат. Е, искайте. Пишеш му едно писмо, той не ти отговаря. Пишеш второ писмо, той не отговаря. Кои са причините, че баща ви не отговаря? Вие ще си отговорите. Кои са причините, аз няма да ви обяснявам.

Кои са причините, че вие спрямо едни сте разположени да им давате, а спрямо другите не сте разположени. Аз говоря за обикновените положения, които съществуват. Дойде един, идва от тебе — дадеш му, дойде друг, не си разположен, не му даваш. Кои са причините вътре? Дойде един човек, ти му даваш, понеже той има вяра в тебе. Той казва: „Той е добър, този човек! Той не може да не даде.“ Дойде друг и казва: „Той е скържав.“ И ти не даваш. Онзи, който има вяра, обича те, ти веднага се отваряш и даваш му. Ти отиваш при Бога и казваш: „Я ми даде, я ми не даде!“ —„Изпъдете го навън!“ Че то е калта, която ти си хвърлил. Ти мислиш, че Господ мяза на тебе. Че някой път ние сме смешни, аз го наричам, ние сме крайно нахални деца. Ние отиваме при Божествения извор и казваме: „Татко, я ни налей!“ После, като не ни даде, казваме: „Свиди му се!“ Хич не питай баща си, вземи си чашата и си налей вода. И той ще се зарадва, че си едно от трудолюбивите деца. Но ти ще кажеш: „Я, татко, ти ми дай вода от твоята ръка, че да се благослови!“ Че водата отдавна е благословена! А ти искаш Господ да ти даде. И после, като пиеш, половината чаша вода хвърлиш навънка.

Голямо мнение имаме за себе си. Някой тръгнал гордо, тогава казвам: „Кажи ми ти, който мислиш, че си нещо в света, след 10 години какво ще ти се случи? Знаеш ли какво ще ти случи след 10 години?“ Казва: „Аз зная!“ —„Знаеш ли как ще свършиш изпитите си? Ще те скъсат тебе.“ Знание е, когато човек предвижда бъдещето и постъпва съобразно ония закони,които вече съществуват. Има един ред в света. Аз ви говоря за един ред, който съществува и всеки един от

вас може да придобие туй. Може да го придобие. Защото знанието, което ние имаме, ние можем да се кооперираме. Ти, като се приближиш до един човек, който знае, ти можеш да придобиеш нещо от него. Но щом се приближаваш при един, който нищо не знае, не може да съществува никаква обмяна. Сега по някой път между религиозните хора, между духовните, съществува едно състезание. Един, като е по-добър, по-учен, другите не са доволни от него. Защо? Считат, че той ще ги засенчи със своето знание. Та какво може да знае най-големия философ? Децата в небето знаят повече от най-големия философ. Даже един философ, пренесен там, той не е като едно дете.

И казва Христос: „Ако не станете като малките деца ...". Аз го тълкувам така: ако не станете такива умни като малките деца в небето, вие не може да влезете в Царството Божие по никой начин! Съзнанието, знанието, което има малкото дете в небето, ако ти не бъдеш едно такова дете, ти в Царството Божие не можеш да влезеш.

Та казвам една от основните черти на туй знание е онази, пълната Любов и онази, пълната, абсолютната Вяра! Абсолютно ти нямаш никакво колебание, ти там вярваш в Бога, че казваш: „Каквото и да стане, Господ не може да се измени!" Че при такава вяра ти не можеш да се безпокоиш. Ти ще бъдеш тих и спокоен. И има какво да учиш. Пак ще дойдат изпитания, но всичко туй в твоята Вяра, в твоята Любов ще се разбие като морската вълна. Ще бучат, ще бучат и после ще утихнат. Ти ще кажеш на вълните: „Укрепете се!" И те ще утихнат, вълните. Вълните ще дойдат отгоре ти, но ти ще ги гледаш, те ще се блъскат, ще се разпенят и пак ще се върнат назад. Ти ще им кажеш така: „Бийте колкото искате, но аз съм на онази канара, която не се разбива!" И Христос казва: „Дошли вълните и били, били онази канара, но онази къща, която била добре съградена не се съборила. Съборили се вълните." И казвам, всеки трябва да има такова

верую. А сега всяка вълна, която ви блъсне три пъти, казвате: „Тази работа няма да я бъде!“ Е хубаво, ти си тръгнал на бойното поле, назад не може да се върнеш. Тебе те очаква смърт. Нищо повече!

Роденият го очаква само смърт. Има само едно нещо. Ако си смел, да пробиеш линията на неприятеля и ти ще победиш. Но ако се колебаеш, ще се разбиеш и ще платиш с живота си. Ако си смел, ако тръгнеш така смело, този неприятелски куршум няма да те засяга. Това значи, човек с вяра! Ти ще тръгнеш. Най-силната позиция трябва да вземеш! Германците превзеха Вердюн и дойдоха до едно място и се поколебаха, бяха слаби, не се биха за спасението на човечеството, биха се за личното си повдигане. Биха се за личния живот на германците. Ако ти отиваш за себе си, ще платиш с живота си. Но ако поддържаш една идея, ако отиваш да работиш за една идея, която Бог е вложил в душата ти, това е хубавото и красивото. Ти ще превземеш Вердюн.

Идея трябва да имате всички! Казвате, за какво ще живеете? Ще живееш за Бога! Какво нещо е Бог? Не е твоя работа! Ти като Го обичаш, като влезнеш там, ще научиш това. Вънка никой не може да ти опише, какво нещо е светлината. Като влезнеш под влиянието на светлината, каквото и да ти разправят, ти ще имаш смътно понятие. Но като изгрее слънцето, ти усещаш неговите лъчи, ти ще знаеш повече от всички философи! И когато всеки от вас види Божествените лъчи, Божествената светлина, ще знаете много повече, от всичко онова, което сега са ви разправяли. А сегашното е само едно приготовление за бъдеще.

Искам да остава в ума ви една мисъл. Вие падате, скърбите, не е лошо, че скърбите, но не носете скръбта на гърба си. Имайте една малка каручка. Не носете скръбта на гърба си, на каручката. А някъде оставете каручката на страни, нека плаче тя, а ти кажи: „Много си красива!“ А сега ти я дигаш на гърба си отгоре. Тя дига много шум. Аз ви препоръчвам,

за вашите скърби и страдания да си купите количка. Като дойдат, хайде на каручката! И като ви пита някой: „Какво е туй?“ — „То са нашите скърби и страдания!“ Има кой да ги носи. И после, ще се поотдалечиш там спокойно и ще чуваш гласа им. Ще кажеш: „Няма нищо. Чакай, чакай тази работа ще се уреди.“ Такова е положението на праведника. Той има философия. И той има скърби и страдания, но турени на количката си. А пък хората на света носят скърбите на гърба си. А някои ги носят вътре. Тази работа е още по-трудна, тогаз! Не, изнесете вашите скърби, вашите недоразумения вън от себе си и вън от гърба. Турете ги на каручката и ги карайте така. Туй трябва да бъде един метод за работа сега!

Да се работи сега за знанието. Не тъй както очакваме сега, Той, Господ да ни благослови. Но Той, Господ ни е благословил. Хиляди векове са минали, благословения след благословения. Но трябва един начин за работа. Христос какво казва: „Аз трябва да работя!“ Ти седиш, не казваш: „Трябва да работя!“ И таман ти дойде мисълта, да работиш нещо и казваш: „Чакай да се понаям.“ После пак ти дойде мисъл, но казваш: „Нека се пооблека и да си уредя малко работите.“ И всякога Божиите работи остават. И кога ще дойде времето да си уредите за децата, за жената? И най-после остареете и дойде време за умиране, и пак казваш: „Хайде за другия живот, като се преродя!“ Аз няма да ви кажа, втори път, вие като се преродите, няма да има тия условия. Сега, като сте се родили, използвайте сегашния си живот, защото бъдещият ваш живот ще зависи от това, което сега вършите. Това ще обуслови работата. Сега аз не искам да се внесе във вас такава мисъл.

В този, вечният порядък Бог е предупредил за вас. И ако вие ходите с тази, пълната Вяра, за бъдеще ще се определите. Бъдещето е толкова хубаво, че никой не може да го опише ! Бъдещите радости и бъдещото щастие, което ни очаква, с настоящите страдания не може да се сравнят! Казват: „Защо

са тия страдания?“ Един ден ти ще ги забравиш пред туй, което Бог е определил за тебе! Ще кажеш тъй: „Страданията не са нищо в този живот при Твоята Любов!“

Та сега, в какво ще опитате вашия характер? Дали човек е силен се показва от това, колко може да носи. Носиш 10 килограма — слаб си. Носиш 20, 30, 40, 50, 60, 70 кг., дигаш 120 кг., ти си човек силен! Колко страдания можеш да носиш? Носиш едно страдание. Малка ти е силата. Носиш две, носиш три, още по-силен си. Носиш хиляда товара на гърба си, силен си! Те са товар, страданията, нещо, което трябва да пренесеш в живота и да придобиеш известна опитност. Едно страдание може да живее един ден, два дена, може цяла година, а може и моментално да мине през ума ти и веднага да го отстраниш. И да придобиеш същата опитност. Да кажем, вие сте изгубили сто хиляди лева. Казваш: „Защо изгубих аз парите?“ Изгубил си ги. Най-първо твоето щастие не седи в твоите сто хиляди лева. Когато вие изгубихте стоте хиляди лева, въпросът седеше в това, дали вашият живот да се вземе или парите да се вземат. Кое е по-хубаво? Дали парите или живота? По-добре е парите. Някой път, когато ние изгубим нещо, по-добре е да не изгубим своя живот. Някой път богатството трябва да стане жертва, за да придобиете нещо. И някой път страданията в света са, за да се подигнем ние. Ако не дойдат страданията, ще дойде нещо по-страшно от самите страдания!

Та казвам, че този порядък, туй, което сега минавате, всички изпитания, те са за ваше добро и за ваше самоусъвършенствуване. И за да се отвори пътя за ония благословения, които ви очакват. Те няма да дойдат по един произволен начин. И когато във всичките хора се пробуди съзнанието, цяла една философия има, как може да се оправи положението. Когато във всички хора се пробуди съзнанието, че всички са близки и че всеки е готов да работи за другите, не само на думи, но и в действителност да работи за другите. Не да мис-

ли само да урежда своите работи. Да урежда своите работи, това не е Любов! Човек трябва да работи за цялото, както ръката не трябва да работи за себе си, а за телото. Така и човек трябва да работи за цялото. Докато работи за цялото, той може да бъде силен и щастлив!

Та сега казано е тъй: Там дето е Духът Господен, там е свободата! Буквата, то е онова ограничено схващане. А хубаво е онова, което включва благото на всички живи същества в света. Живо същество разбирам, в което функционира съзнанието. То е животото! Аз не разбирам онова механическо движение в света, а живо същество, в което функционира съзнанието. И туй съзнание, което функционира, то носи благото! В туй общо съзнание се крие цялото твое благо за бъдеще. Тия същества, които ти днес срещаш, един ден те ще ти бъдат полезни. Та, ако на земята не са растенията, ние ги считаме, че те са невежи, но ако не са растенията, ако не са животните ... Най-после от камъните вие пак може да се ползувате. После, ако не е и тази земя, която образува калта, ако и тя не е, тогава питам, каква основа имаме ние да живеем? Ако тази пръст я нямаше, тогава?

Та, нещата трябва да ги приемем тъй, както са си. Безпорядъка, в който живеем, трябва да го превърнем в порядък. Там седи силата на човешкия живот! Този безпорядък, който седи в твоя ум, тази неразбранщина, туй недоволство, всичко туй трябва да го организираш и да дойдеш до вечния порядък на света, за да разбереш, че има единство в света, че има един порядък в света! Щом съзнаеш това, то е истинското освобождение в света! И щом хората повярват, тогава свободата ще дойде. А сега, бият се хората за свободата. Може милиони войни [да] са станали в света, може милиони войници да са паднали в света. Колко философски системи не са пропаднали. Не че няма придобивка в света, има една малка придобивка, но за да влезне порядъкът на земята, всички ние трябва да бъдем носители на онова, Божественото учение.

И никой не трябва да живее за себе си!

Станете сега!

Отче наш

На упражнения!

(Вън времето много меко, магнетично, тихо)

7.20 часа сутринта

3-та лекция на Общия окултен клас
11 октомврий 1933 г.
София, Изгрев

АНГЕЛИТЕ НА СВЕТЛИНАТА
Новите възгледи

Сряда, 5.30 часа сутринта
(Небето ясно, звезди.
Времето умерено,зорко, не студено.)

Добрата молитва
Тайно размишление (15 минути)

Ще прочета една част от 6 гл. Първо послание към Коринтяните, до 15 стих. Вашите стари схващания хвърлят по пътя една сянка, една непотребна работа, с която всички хора са заняти. Една голяма сянка е това. Ние трябва да се освободим от постоянните безпокойства. Малко хора има, които не се безпокоят. Даже хора на науката, на музиката, на поезията, всички, навсякъде, безпокойството седи като един вътрешен резултат. И всеки казва, че не може да не се безпокои. Безпокойството трябва да се замени с вътрешно движение. Да се движиш и да се безпокоиш, са две положения различни. В движенията има известна умереност, а в безпокойството има известен безпорядък. Когато играеш гимнастически упражнения, има движение, но когато в болезнено състояние си движиш ръцете, краката, то е един безпорядък. Та всичките мисли, които имаме, всичките желания и постъпки, трябва да се подведат под един порядък.

Сега вземете най-елементарни работи, когато някой ви пита: „Какво нещо е истината?“ Какъв отговор ще дадете? Двама от вас няма да дават едно и също определение. Може да дадете едно определение от някой речник, но това не е определение. За вас какъв израз има истината? Какво определение ще дадете? Вие, във вашия живот, как определяте

истината? Как я разбирате? Вие казвате например: „Кажи ми истината?“ Ако аз ти кажа Истината, какво ще стане? След като ти кажа една истина, ти ще се обидиш. Ти казваш: „Кажи ми истината, какво мислиш заради мене?“ Че аз ако ти кажа какво мисля заради тебе, ти ще се обидиш. Че истината искаш да ти кажа. Тогава казваш: „Ти не ми казваш истината.“ Питам тогава, тази истина, която може да размъти умовете на хората, каква истина е тя.

Сега в ума ви седи един процес. И вие искате да отгатнете неща, които никога не могат да се отгатнат. Защо той иска да говори? Никога не може да се отговори на това. Един човек може да говори, без да знае, защо говори. Вие може да разбирате един определен процес, но зад всеки определен процес седи един неопределен процес, зад всеки завършен седи един незавършен. Това са сложни работи. Какъв ще бъде крайният резултат вие не знаете. Един човек може днес да ви е приятен, иде в дома ви, възхищавате се, говори ви, но какви ще бъдат неговите бъдещи отношения, вие не знаете.

Вие може да се съмнявате в някого. За мене съмнението е общо. То произтича от един материалистически характер, понеже сте заинтересувани. Ти се съмняваш в едного, понеже си заинтересуван. Ако отиваш да вземеш пари на заем от някого, ти ще мислиш, дали ще ти даде или не? Ако идеш на гости, ще мислиш дали ще те посрещнат добре или не. Заинтересуван си. Пък ако не си заинтересуван, ти ще минеш и заминеш. Ти ще наблюдаваш и след като наблюдаваш, какво ще добиеш? Например ти знаеш, че някой ще ти даде пари или няма да ти даде. Да допуснем, че ти знаеш, че той я ще ти плати парите, които има да ти дава или не. Какво те интересува това или какво ще добиеш, ако вземеш или не вземеш. Туй само при дадени условия, тия разсъждения са ограничени.

На земята, ако имаш да даваш на хората или да вземаш от хората, тъй е, ще вземаш или ще даваш, но ако срещнеш

един човек във водата и двамата се карате, казваш: „Кога ще си платите? —„Кога ще си платите?“ И казвам, сега да си платите! Какво ще платите? И двамата се давите. Ако кажеш: „Преди да се давиш, да си платиш! Имаш да ми плащаш!“ Плати ви, че тогава се дави! Е, хубаво, сега как ще плащате и как ще давате? И така е по някой път и при вашето разсъждение. Аз седя и се усмихвам, казвам, и единият и другият се дави, а единият казва: „Има да ми дава.“ Ако вземеш парите, ще се удавиш и ако не ги вземеш, няма да се удавиш. Кое е по-добре? Има условия, при които, ако не вземеш парите, ще останеш жив, а ако ги вземеш ще умреш. Сега то е един начин. Прости, за да не умреш! И ако не простиш, ще умреш! Който не прощава, ще умре. Това е една тяжест.

Сега всички трябва да се освободите от един навик. Вие всички изповядвате Истината, защото сте заинтересувани. Вие препоръчвате някого, защото сте заинтересуван. Обичате някого, защото сте заинтересуван. Да имаш една любов, в която да не влиза никакъв материализъм. Или казано на ваш език: Любовта да е за самата Любов! Малката река, като се влива в голямата, няма никакви съображения. Сега този процес на разсъждение не ви интересува, но представете си, че малката река е едно разумно същество, върви. Какви разсъждения ще правите, като се вливат[е] в една река? Вие разсъждавате: „Трябва ли аз да се влея в тази вода или не?“ Какво ще правиш? Казваш: „Аз не искам да се вливам!“ Ще се влееш и оттатък ще минеш! Няма никакъв избор! Защото не е във вливането на реката.

Вие казвате ама аз не искам той да ми господарува. Чудни хора сте! Ако той е по-силен от вас, той ще ви господарува. Ако ти си по-силен от него, ти ще му господаруваш. Питам, ако ти си по-силен, питам, какво имаш да се безпокоиш? Казваш: „Той не ме уважава, не ме почита.“ В какво седи почитанието? Ако ти си един виден, знаменит лекар, даже най-богатия, дъщеря му е болна, той ще има всичкото

уважение и почитание към лекаря. Ще трепери човека. Но ако този лекар умори дъщеря му, той веднага ще измени своето уважение. В дадения случай от тебе зависи да те почитат или не. Ако ти постъпиш благородно, ще те почитат. Но благороден в себе си. Ако в даден случай хората, от които имаш нужда, можеш да им направиш нещо, ти ще бъдеш почитан, но ако не можеш да го направиш, ти не можеш да бъдеш почитан.

В дома сега мнозина от вас отношенията ви не са такива идеални, каквито трябва да бъдат. Да допуснем сега, че тук седне някой от вас, който е по-чувствителен, той чувствува, че въздухът не е чист и ако той отвори няколко прозореца, да стане проветряване, какво отношение ще вземете? Питам, кой повече ще придобие? Вие всички си поставяте един механически процес. Умният човек може да прекара и през най-малкия прозорец, да привлече тази струя въздух към себе си. А глупавият човек и при изобилието на въздух, пак ще диша нечист въздух. Или да ви обясня малко по другояче, ако недъгавият, хромият отиде при дървото ще погледне нагоре, ще се помоли, дано да духне вятър, че да падне плод и да го вземе от долу. Той чака наготово. А здравият, умният човек ще иде, ще се качи на дървото или ще си вземе някой прът, ще бутне и ще си проточи ръката, да вземе плода. За някои работи вие казвате: „Късмет!“ Късмет има само за недъгавите хора. В тази смисъл късмет ли е това? Аз ще считам късмет, ако съм болен и седа под някоя круша и чакам да падне някоя круша. Едно щастие е това. А късмет в света, това е разумният живот. Разумен ли е човек, има късмет, не е ли разумен, няма късмет. Ще кажете, карма е това. Що е кармата? Това са сплетени нишки на разумния живот на миналото и сплетени нишки на сегашния живот, физическия живот. Ако търсите един живот на късмет или щастие, обясняват, какво нещо е щастие. Щастието е един Божествен процес. И ако ти влезнеш и се свържеш с този

Божествен процес, ти ще бъдеш щастлив, но ако не се свържеш с този процес, ти ще бъдеш нещастен или не можеш да бъдеш щастлив. Ако се свържеш с процеса на щастливия въздух, веднага ще дишаш чист въздух, но ако не се свържеш, ще дишаш нечист въздух.

Та казвам, най-първо трябва да си определите отношенията, които съществуват. Вие имате отношения едни към други. Имате отношения към баща си, към майка си. Те са две важни отношения. Има една страна на семейния живот, тя е най-важна. Отношение към едното — 1. Туй отношение като към фигура, но на съзнателната единица отношенията. После, отношение към двете — 2. Или аз мога да напиша така единица — а. За мене по този начин може — [...]. Какво трябва да бъде отношението към майка ти, към баща ти? От баща си ще вземеш силата на своя характер, на своята мисъл. А от майка си ще вземеш тази пластичност на своите мисли и чувства. От бащата ще дойде светлината, а от майката ще дойде топлината. Не мислете, че майката може да предаде светлина. Не. Бащата в света, това е светилникът, майката е топлилникът. Топлина без светлина е наполовина топлина. И светлина без топлина е наполовина светлина.

Та казвам сега, вие в Любовта ще добиете топлина, в Мъдростта ще добиете светлина. И всяка мъдрост, в която няма топлина, тя е наполовина мъдрост. Знание, в което няма топлина е наполовина знание. И Любов, в която няма знание е наполовина любов. Та казвам, в този, сегашния процес, не само да се говори, вие искате в сегашния живот да живеете щастливо на земята. Хубаво е, но сегашният ваш живот е само една малка плочица в един друг процес, който за бъдеще ще продължава, не само сегашното. Вие сте дошли до един процес, не знаете пътя, по който сте минали от самото начало. Или самото начало не знаете.

И тук наскоро беше една българка. И на мене казва, че на нея ѝ се открило, била жена преди 6 милиона години,

като била преродена, къде е била? Е, какво ще кажете? Разправя жената рàботи, преди 6 милиона години ѝ се открило на нея, къде е била. Вие ще кажете: „Е, на мене защо не се открива? Аз не зная защо на нея ѝ се открило.“ Е, как ще я разберете. Ако тя започне да ви разправя с ония символи, то е един такъв объркан свят, че и тя, като го разправя и тя не го разбира. Преди 6 милиона години се родила, аз разбирам, тя го мисли, но аз отивам още по далече. Не говоря онези причини, които я заставиха да се роди там. Родил се някой жена, кои са причините, които са го заставили, да се роди жена? Родил се мъж, кои са причините? В раждането има един закон, който определя нещата. Е, как е станало самоопределянето, всичко туй във вашите умове? Вие нямате никакви спомени. Вие не знаете, кога сте дошли на земята. Преди колко милиона години. А при това имате високо понятие, искате нещо грандиозно. А ако ви пита човек, къде бяхте преди един милион години, къде слезнахте?

В Бога вярвате, в това вярвате, в онова вярвате, а такова голямо невежество! И като разправяте на хората, разправяте, разправяте и туй, което разправяте е толкова ограничено, смешно. Ти казваш, че ще идеш на небето при ангелите в рая. Какво е това небе? Тия ангели какви са? Тия ангели имали крила. И птиците имат крила. Това са символи. Ангелите не мязат на птици. Един ангел се отличава с това, че като събереш цялата опитност на цялото човечество от милиони години, този ангел има повече опитност. Неговото съзнание е тъй будно, че всичко знае. Един мощен Дух е той! Той не ходи да се рови като някой червей в дърветата да прави дупки. А работи за благото на своите ближни. Един ангел работи за другите! Разбирате ли? А не както тук. Всеки иска да си има една къща за себе си, а в небето всеки ангел работи за всички и всички работят за един. Каква грамадна разлика има между понятията на хората и живота! И ние сме праведни, ние мислим по един начин, а живеем по друг начин.

Та казвам, има известни болни работи в света, аз по някой път не искам да ги зачеквам. Понеже някой път да се чисти една рана ще причиниш на човека много по-голяма болка. Някой път е по- добре да не буташ известна рана. Но има известни рани, които трябва да се бутат, понеже ще се превърнат на една живеница. Не е право да се казват погрешките. Но и съвсем да се не казват, друга една опасност има. Не оставяйте нито една ваша погрешка неизправена. Моето щастие не седи в знанието на вашите погрешки. Да зная всички ваши погрешки, значи да стана нещастен. Нищо повече! Когато един ми каже една своя опитност, някое свое нещастие, това ни най-малко не ме радва. Какво ще ми допринесе, като ми разправя за своите нещастия? А когато някой ми разправи за онова хубавото, великото в живота, за своето знание, за своите добрини, не от личен характер, а как се е учил в училището, а като ми разправя как е побеждавал мъчнотиите, че много пъти е бил поставян на известни изкушения, аз казвам: Какъв герой! А някой ще разправи, че напуснал училището, не свършил. Турили го някъде проповедник, напуснал, не работил. Учил нещо, напуснал. Навсякъде където минал, всичко напуснал. И най-после казва: „Съвсем съм я загазил.“ — Е, какво мислиш помага? — „И аз не зная, какво да правя.“ За жена не го бива, за учител, за съдия, за слуга, за адвокат, за бакалин не го бива. За какво го бива само? Турците казват, имало един, че като дошъл, казва: „Какъв занаят знаеш?“ Той само се научил да казва: „Евет ефендим!“ Туй можел да казва много хубаво. Казва: „Другите работи колкото пъти съм ги казвал, все съм имал нещастие. А на евет ефендим — не!“

После, всички ви предупреждавам в едно. В похвалите и в укоренията всякога има известен примес, който не е добър. Дойде някой да те хвали. Защо? Или някой ме укорява. И единият и другият са заинтересувани. Когато аз ще похваля един човек, трябва да го похваля. Не, че не е добро, но пох-

валата трябва да съответствува на онази реалност. Казвам: „Ти ми направи една много голяма услуга благодаря ти много.“ И на този човек му подарявам една отлична класическа книга. Книга му давам, да чете. Това е похвала! Давам ти я защото одобрявам твоята постъпка. А дойда и кажа: „Ти си даровит, ти си талантлив, втор[и] човек като тебе няма!“ И го видиш на друго място, той другиго хвали и казва: „Като тебе няма друг.“ Ти седиш, но след туй, зад гърба ти, той казва: „Понамазах му малко колата. Обича, тщеславен е, обича все да го похвалят.“

И укорението също. Укоряваш един човек, пак си заинтересуван. Той е художник, кажи му: „Неприятно ми е, но му кажи, този нос, както си го нарисувал на такова лице, такъв нос не се туря! И в действителния живот не е така.“ — „Ама аз употребих всичкото усилие.“ —„Употребил си, но виж го този човек, ето обекта, носът му не си нарисувал както трябва!“ — „Ама ти не си художник.“ — „Не е въпроса, че аз не съм художник, туй, което ти казвам, право ли е или не? Ти като изправиш този нос, не е заради мене, но заради тебе е, твоята картина ще придобие цена! Ако не го изправиш, ти като художник, ще загубиш.“

Ако вие изправите вашите погрешки, то е за вас, а не заради мене. Вашето тяло, вашето лице, вашата воля, вашият ум ще добият цена пред невидимия свят. Ще имате цена. И един ангел да ви види, ще каже: „Ето един човек, който ние бихме обичали да видим!“ Вие искате вашето лице да е мазничко, да е червеничко, да е валчесто, да мяза на месечинка. Аз бих желал да има, два мускули [да] има в лицето на доброто, но те да са хубаво изразени и като ги видя, казвам: Виж колко са хубави тия мускули! После има една черта в клепачите, която показва истината. И като видя тази кривина, казвам, колко хубава е тази линия! И казвам, можеш да разчиташ на този човек. А някой път виждам, че един човек мисли да те излъже, стотинката ще разпредели и ще ме убеждава

той: „Това ми е навик“, казва. Да, да, лъжата е един навик.

Та казвам, вие седите, искам да ви избия един клин, из умовете на хората. Вие при мене, някой път, някои от вас, взели сте един билет и чакате да се тегли моята лотария и да спечелите нещо. Нищо няма да спечелите. Учението, което аз проповядвам, не е една лотария, а иска хората да работят. Работа се изисква! Да ви представя какво нещо е работата. Когато аз работя за хората, това за мене е мъчение, когато работя за себе си, това е труд, според мене, а когато работя за Бога, това е работа! Казва един: „Да се трудя.“ Казвам, за себе си работиш. Казваш: „Много е мъчен животът!“ — За хората работиш. Като се трудя, казвам, за себе си работиш. Това е мъка — за хората, мъчение е то. Никой не е доволен от втората работа, никой не те възнаграждава. Пък работиш за себе си, ти сам не може да оцениш работата си и не си доволен от своята работа. Трудиш се заради хората. Затуй, работа е само за Бога, понеже Той е Съвършен в света, като работим за Него[...]. Сега не казвам аз, да не работите за ближния си, но единственото нещо, което може да компенсира труда ни, то е да работим за Бога! Като работим за Него, нашият труд и нашето мъчение от Божията работа ще се превърнат, ще се уравнят от онова, което спечелим там, ще имаме да си платим дълговете на земята.

Сега необходими са тия, новите възгледи. По какво се отличават новите възгледи? Щом придобиеш един нов възглед, ще ти олекне на сърцето, ще ти олекне на ума. Светлина ще имаш! Щом нямаш един възглед, всякога ще имаш един товар непоносим. И мнозина от вас, вие проповядвате за Бога. Вие вярвате в Бога, но намерите се в едно болезнено състояние, надойдат лекарите, кажат: „Ти си осъден да умреш!“ Но казваш: „Аз имам вяра в Бога.“ Хубаво, ще опитате [те] твоята вяра. Почни да работиш. Мислиш ли ти, че ако идеш да се помолиш на Бога, че искаш да останеш, тази българка ми разправи, идват при нея и ѝ откриват на нея, казват ѝ: „След

толкова години ще се случи едно нещастие или ти или син ти трябва да умре! Избирай сега!“ Тя казва: „ Не искам аз да умра! Искам да живея за да работя за Господа! А пък син ми, ако ще трябва да умира, аз тълкувам сега, то е негова работа. Той да определи, да избере, дали да умре или не. Но аз, понеже обичам сина си, не искам да умира той. Но туй е моето желание, не зная неговото положение какво е. Тогава ще питате него, иска ли да умре или не.“ Ако ти искаш син ти да не умира, тогава той трябва да ти бъде роб. Ако кажеш, да бъде щастлив, ще бъде щастлив, ако кажеш, да бъде нещастен, ще бъде нещастен. Тогава къде е свободата на сина ти? Къде е разсъждението. Тя казва: „Искам да живея, не искам да умирам.“ Тя ме пита: „Какво стана сега? Защо ми казват така, или ти или сина ти?“ И синът после умира. И ми казва: „Какво беше чудното, аз когато тъжах и скърбях, всички светии от вънка на двора играеха хоро, с музика, с това, че синът ми умрял.“ По български ми говори. —„Пък аз скърбя и се чудя на себе си. Какво ги кара тях да се радват? И какво кара мене, аз да скърбя? Я ми го изтълкувай сега.“ Аз казвам, я ми го изтълкувайте вие. Ако всичките кокошки в курника скърбят за една другарка, че са я взели, а всички, които са изяли кокошката там, играят. Питам, кой ги кара да играят? Е, спечелили са. Като умира един от този свят за другия горе, горе играят, понеже са спечелили, а тук ние страдаме, защото сме изгубили нещо.

Смъртта е една загуба на земята, но ако смъртта е една печалба, няма какво да скърбим. Така се разсъждава: от единия свят към другия! Но ако има едно съответствие между двата свята, в единия свят се балансират или се уравняват процесите, които съществуват. Трябва да умреш в един свят, за да живееш в другия. Какво подразбира това? Как трябва да тълкувате процеса? Сега чисто от вашето гледище, за да обясня този процес, аз разсъждавам за себе си, а не заради вас. Част от житото на своя хамбар трябва да хвърля

в земята, изгубено е то за мене. Но тази загуба може да се компенсира само с идеята, че туй жито ще израсне и може да даде 10 пъти повече отколкото съм хвърлил. Тогава вече не съжалявам. И тогава в мене се ражда идеята, че житото не умира, а това жито ще принесе своя плод. Казваш: „Защо страдам?“ Следователно страданията, несгодите вътре в живота, ако не се компенсират, аз не искам вие да страдате, ще страдаш, но трябва да разбираш защо страдаш. Ще намираш причините на твоите страдания. Някой казва: „Не му мисли!“ Аз не казвам, не му мисли, ти мисли, но ще си обясниш нещата и това обяснение, което ще намериш, да е верно. И туй заключение, което ще дам, че ако е верно това, житото ще израсне на пролетта, през лятото ще узрее и като го ожъна, ще го туря в хамбара и ще видя, че не съм хвърлил напразно това жито.

Сега вие какво правите от вашето жито на хамбара? Дали ли сте нещо? Отиват при един богат банкерин две моми, да искат пари. Едната застава тъй сериозна и горда. Той казва: „Извинете госпожице, нямам пари! Бих желал да ви услужа, но не мога, извинете!“ Другата идва, поглежда се весело, с една усмивка, поухилва се. Той ѝ казва: „Госпожице, колко обичате? В касата има пари, колко искате!“ Една усмивка, но да знаеш как да я дадеш. Аз не ви говоря за онези привидни усмивки, но за една усмивка, която да излезне от душата ти, да означава една истина! Ще кажете: „Е, платила ли е тази усмивка?“ Тя си е платила парите, разбира се! Една усмивка струва толкова. Банкерът казва: „Ето, вземи парите! Струва твоята усмивка 10 хиляди долара!“ Че ако за една ваша усмивка хората не искат да ви дадат един долар, аз не зная, каква е тази усмивка. Сега, туй не го взимайте буквално, лично.

Казвам, някой път, че ние сме заобиколени с един разумен свят. Същества, които са крайно разумни и се интересуват от нас и ни изследват, тъй както ние изследваме мухите,

растенията. Така и те се интересуват от нас. Интересуват се, понеже има нещо, какво да придобият. Ангелите имат особена любов към хората и то си има причини. Аз няма да обяснявам, но има защо да ги обичат. И хората по някой път обичат ангелите. Защо? Има защо. Когато един ангел дойде в дома ви, той носи всичкото щастие! Когато ще дойде един ангел от светлите места, всичко в дома ви, ви тръгне. Светия или ангел, те почти са равни. А когато влезне един ангел на тъмнината, тогава от него ден започват всичките нещастия във вашия дом. Нещастията в нашите домове се дължат от посещенията на тъмния ангел. Скъсали те на изпит, тъмният ангел те посетил. Боледуваш, тъмният ангел те посетил. Пропаднал си, тъмният ангел те посетил. Ти казваш: „Тъй била Волята Божия!“ Но дойде светлият ангел, ще издържиш изпита си. Печалба ще имаш. Ти, жена ти, наредят се децата ти и всичко се измени. И всичко е в ред. Зависи в живота, кой ангел те посетил. И ангелите, като ходят, и те посещават хората. И от това веднага се измени целия ред на нещата.

Писанието казва: „С какъвто дружиш, такъв ставаш.“ Ако ти дружиш [с] ангелите на светлината, аз не ги вземам за отвлечени, тия ангели, някой път, вие ги срещате и разговаряте с тях. Ангелът ви срещне и поухили се малко, казва: „Как сте?“ И ти кажеш: „Този човек като че ми е познат.“ И той се ухили: „На къде отиваш?“ Той ще ти каже: „Някъде.“ Но от него ден ти все кажеш: „Срещнах един човек, но то беше усмивка, та очите му много ми харесаха, на този човек! И от него ден ми провървя!“ Ти си срещнал този ангел на светлината. И от него ден всичко ти тръгне напред! А срещнеш някога, някъде, както онзи, когото го е тъпкала една мечка, че три години боледувал. Среща го този ангел, тъмният в мечката, та три години боледувал той и всичко му тръгнало назад. Казваш: „Да те пази Господ, да те тъпче мечка!“ — Да те пази Господ от тъмния ангел! Ще размъти сърцето ти, ума ти!

Та казвам, не трябва човек да си играе с природните сили. Трябва да имаш знание и да разбираш тяхното естество. Трябва да разбирате естеството на всяка една ваша мисъл. Трябва да разбирате характера на всяка една мисъл. И трябва да учите сега. Че не го знаете, нищо, трябва да знаете естеството на всяка една ваша мисъл, какво може да произведе тя във вас. Трябва да знаете естеството на всяко едно ваше желание и какво може да произведе във вас. Вие казвате: „Господ ще се грижи.“ Но Господ изисква ние да учим в този свят. Да разбираме нещата тъй, както Той ги разбира. Че какво значи да вършиш Волята Божия? Ти не можеш да вършиш Волята Божия, ако нямаш Неговите разбирания. Ти не можеш да вършиш Волята Божия, ако нямаш Неговия ум. Ти не можеш да вършиш Волята Божия, ако нямаш този, Божествения Дух в себе си.

Сега, друго е да кажеш: „Че може ли човек да има Божия Дух?“ Може! Бог е щедър и иска всичките ония Негови същества, които са излезли от Него, да имат това, което Той има. Да имат Неговия Дух и това е Неговото желание! Той, което желае, но не го налага, остава всеки един според свободата, която има, това да направи.

Сега аз оставам въпроса недосвършен. Аз оставям вие сами да мислите. До сега аз разсъждавах, а сега оставям вие да разсъждавате. И после от вашите разсъждения, аз ще ви слушам, вие като разсъждавате, после аз ще почна да разсъждавам. Така една обмена да стане. Сега аз разсъждавам и ще видите, кои неща са прави и кои неща не са прави. И според вашето разсъждение ...

Има две течения в един човек, едно Божествено и едно човешко течение. Дръжте се за Божественото, за да израснете и да имате Божието Благословение за бъдеще!

БОЖИЯТА ЛЮБОВ НОСИ ПЪЛНИЯ ЖИВОТ ! (*три пъти)*

Сега на упражнения вънка!

7.25 часа сутринта

4 лекция на Общия окултен клас
18 октомврий 1933 г.
София, Изгрев

ЕЛЕМЕНТАРНИ, СЪЗВУЧАЩИ И СЪГРАЖДАЩИ МИСЛИ

Добрата молитва
Размишление

Сега ще прочета 42 глава от Иеремия, стихове 15 и 16, които ще вземете за размишление.

Египет е символ на материалното в живота, което плаши хората. Хората все в Египет отиват. Който иска да оправи работите си, отива все в Египет. (*Учителят показва една хубава круша.* Тази круша е започнала много хубаво, идеално, но някакво същество е влязло в едната ѝ страна, вследствие на което е развалило цялата ѝ форма. С това именно, се е спряла и цялата ѝ еволюция, а първоначално тя е имала много хубава форма. Едната си [ѝ] страна е съвършено осакатена, недоразвита, което се дължи на един посторонен живот в самата нея, който има съвсем други стремежи, други интереси. Този живот ни най-малко не се грижи за нейните интереси, а мисли само за своите. Какво ще стане с крушата, той даже и не иска да знае. По същия начин и човек се осакатява от известни мисли, които влизат в него. И тази краска на крушата вече е изкуствено променена, тя представя едно болезнено състояние. Има една област в живота, дето всичко, което знаем е разхвърлено, няма никаква връзка. Ти вярваш, например, в Бога, обичаш хората, но всичко това е разхвърляно, няма никаква връзка, не представя някакво цяло. Когато някой седне да яде, какво добива при това ядене? Добива ли той някакво голямо знание? Все има някаква философия, някакво разбиране. Казвам, има мисли, желания и постъпки, които са елементарни, има мисли желания и постъпки, които са съзвучащи и най-после има мисли, желания и постъпки, които градят.

Питам, яденето към кой процес спада? Като яде човек, ще стане ли по-учен? Той няма да стане по-учен, но все ще придобие нещо. Яденето спада към съзвучащите процеси. Човек трябва да се стреми към съзвучието, за да придобие нещо. И наистина, човек не може да работи, ако не яде. Чрез яденето той все придобива нещо, той придобива енергия. Човек се среща с хора и трябва да придобива някаква енергия. Значи съзвучието е процес, при който се придобива енергия. Ако няма енергия, с какво ще работи?

Като изучавате източната философия, там ще ви говорят за Девакана, за причинния свят, за Нирвана. Сега всички хора са в Нирвана, защото са неврастеници. Защо хората не могат да останат в Девакана? Какво представя Девакана? Девакана представя високото, девственото място. В Божествения свят „дева“ означава — най-високото място, дето Божеството се проявява и до което човек не може да достигне. Чувствата, мислите, душата и духа на човека не са подготвени за това място. Като влезе в този свят, той няма достатъчно средства, за да остане там. Ако отидете в Англия и нямате пари, колко време можете да останете там? Наскоро един богат евреин ми разправяше, че изпратил сина си в Палестина, но не го приели там, понеже нямал 70 английски лири. Който отива там, непременно трябва да има в джоба си 70 английски лири, за да не бъде никому в тяжест. Такива са англичаните.

Сега вие схващате живота повърхностно, че като кажете, че Бог е Любов, трябва да седите и само да ядете и да пиете, да ви е приятно. Всички искате да живеете така, докато един ден умрете и казвате: „Нищо не можах да постигна!“ Какво искахте да постигнете? Да кажем, че сте искали да станете музикант. В какво седи музикантството? Достатъчно ли е да вземете една цигулка и да стържете само? Ако стържете, ще раздразните въздуха и ще си въобразявате, че свирите. Такъв музикант аз го уподобявам на рибар, който

ходи само да мъти водата и някой път улови някоя риба, а някой път нищо не улавя. Ако хване една риба, той ще я опече, ще я изяде. Какво е търсил в тази риба? Ако той може да употреби на място енергията, която е извадил от рибата, добре, но ако не може да я употреби, нищо не е придобил. Та и музикантът, като свири, търси нещо из въздуха, да го улови, както рибарят лови риба от водата. И музикантите са рибари, ходят навсякъде, размърдват въздуха, дано уловят някоя риба от него. Музикантът свири всеки ден, докато намери една риба. Като улови рибата, той престава да свири, оставя цигулката настрана, не свири вече. Защо не свири? Той пече рибата, яде човекът. Като огладнее, пак взима цигулката да свири, търси друга някоя риба. Хората казват: „Добър е този музикант." Това е първото елементарно положение на музиката. Тъй щото музиката има една първична, елементарна страна, има и една съзвучна страна, има най-после и една съграждаща страна. Някой казва: „Да бъда музикант, да зная поне малко да свиря." Добре е човек да свири, но той трябва да знае защо да свири. Като свири, той трябва да изкара нещо за себе си от това свирене.

Казвам: Първо човек трябва да стане учен. Какво ще добие той от науката? Кое е онова, което трябва да ни занимава в науката? Науката е средство, което може да ни освободи от несгодите, при които живеем. Ако науката не може да ни освободи от несгодите, при които живеем, ако тя не може да ни освободи от робството, в което сме изпаднали, тя не е истинска наука. Науката, рано или късно, трябва да ни освободи от смъртта, от несгодите, от сиромашията, от болестите, да стане средство да влезем в правия път. Та сега на тази круша ѝ трябва наука. Червеят, който влязъл в нея, спънал развитието ѝ. Тя е започнала един грандиозен палат, червеят влязъл в нея и развалил работата ѝ. Ако не беше влязъл той, тя щеше да струва и десет лева, но сега едва ли може да струва един лев.

Сега аз искам да поставя нещата правилно. В хората има един личен елемент, който разваля целия живот. Той е едно болезнено състояние. Да кажем, че минавате покрай някой човек и той ви поглежда криво. В какво седи кривото поглеждане? Ти си се приближил при този човек по-близо отколкото трябва, вследствие на което, той те е погледнал криво. Ти само констатираш факта, че той те е погледнал криво, но не си обясняваш, защо именно те е погледнал криво. Ти казваш: „Този човек не трябва да ме гледа криво!“ Питам, как ще изправиш сега погрешката си?

Сега ще ви приведа един пример. Преди 20 и повече години един български офицер, мой познат, служеше близо до сръбската граница. Един ден той искаше да ме разведе, да ми покаже една живописна местност. Както сме се разхождали, без да забележим, минали сме в сръбската граница. По едно време иде един сръбски войник, с пушка в ръка и моят познат ми казва: „ Да се връщаме бързо, защото ще отидем в Белград!“ — „Отде знаеш, че ще отидем в Белград?“ — „Сърбите са много строги.“ Сега вие отгадайте, ходихме ли в Белград или се върнахме назад? И какво трябва да направим, за да не отидем в Сърбия? Като дойде сръбският офицер, ние му казахме, че по погрешка сме навлезли в тяхната граница. Той излезе много добър човек. Веднага ни показа едно близко село, отгдето можахме да се върнем назад. Питам, кои са причините, че този военен се отнесе с нас много добре и не ни заведе в Белград, както се опасяваше моят познат? Първата причина за това беше във войника. Той беше добър, учен човек, имаше хубаво чело, отворени, ясни, открити очи. Като ни видя, той сам се засмя и в усмивката му се четяха следните думи: „Какво да правим и ние? Дотегна ни цял ден да обикаляме с пушката да ловим този-онзи, че минали границата! Но какво да правим! Това са наредби временни. Един ден, когато се освободим, ще се махнат тия граници и тогава хората свободно ще минават от една държава в дру-

га.“ Той не каза тези думи, но те се четяха в лицето му. Сега вие ще кажете, че това става само със Сърбия. Че всеки от вас не е ли една държава? Личният живот е една държава. Някой е недоволен от някого. Той дойде и му казва: „Защо си минал през моята градина? Ти знаеш ли какви са законите? Ходи ли в консулатото да вземеш разрешение за това?“ Когато казвате, че някой не ви разбира, питам, какво нещо е неразбирането? Това значи, че някой е навлязъл в твоята държава. Като казвате, че някой не ви зачита, това значи, че той не зачита вашата градина. Има една правилна обхода, която всички трябва да имате предвид. В какво седи тази обхода? Ако някой ви е погледнал криво, как може да се изправи по отношение към вас? Има три начина, по които той може да измени отношението си към вас. Първият начин, според условията, при които сега живеем, е да му покажете една торба със злато. Той веднага ще се засмее и ще измени отношението си към вас.

Ще кажете, че това е егоизъм. Егоизмът днес съществува навсякъде. Лошото на егоизма седи в неразбиране отношенията на нещата, които съществуват, както и между мислите, желанията и постъпките, които сега съществуват. Човек, например, мисли, че ако забогатее и животът му с това ще се подобри. Така ли е всъщност, с вашето забогатяване, положението ви ще се подобри ли? Положението на света ще се подобри ли? Ни най-малко. Нито пък ако осиромашеете, положението на света ще се влоши, ни подобри. Ние мислим, че като забогатеем или като осиромашеем, че ще стане някаква промяна. Това е едно заблуждения. Ето как гледам аз на въпроса. Ако напълня една стомна с вода, какво е придобила тази стомна? Тя е ценна за другите, но не и за себе си. Ако пусна тази стомна от високо, като пълна, тя има по-голяма възможност да се счупи, отколкото, ако е празна. Аз не казвам, че стомната не трябва да се пълни, но и като празна и като пълна, сама за себе си стомната има

една и съща цена. Преди всичко стомната никога не може да бъде празна. И като празна, тя пак съдържа в себе си въздух. Сега като богати, вие сте една пълна стомна, като сиромаси, вие сте празна стомна. В какво седи вашето щастие или нещастие? Ако сте богати, щастието ви седи в мисълта, че сте богати. Ако сте празна стомна, нещастието ви седи в мисълта, че сте сиромаси.

Сега ще приведа същата мисъл в друга форма. Ако богатството, което в даден случай е щастие за вас и сиромашията в даден случай е нещастие за вас, се изменят според условията, тогава и мисълта, че сте богат, ще почне да ви смущава. Представете си, че сте богат и минавате през една област, дето има разбойници, които могат да ви хванат и да ви убият, тогава пак ли ще се считате щастлив? В този случай богатството ви ще ви смущава, ще търсите начина да се освободите от него. Ще кажете, че тази мисъл е неестествена. Тогава да направим мисълта по-естествена. Ако имате една тлъста кокошка, тя представя от себе си известно богатство и същевременно тя има шанс да живее по-малко време, отколкото, ако беше слаба. Вие обичате тази кокошка и я хващате да я заколите. Тя може да кряка, колкото иска, но вие я обичате и ще турите ножа на врата ѝ. Какво е придобила кокошката с нейното богатство? В случая тази мазнина е послужила да изгуби тя живота си. Та сега и вие искате да бъдете богати. Хубава е тази идея, но вие трябва да разбирате условията, при които живеете. Вие трябва да знаете, богатството, което търсите, ще ви допринесе ли онова благо, което ви е необходимо или няма да го донесе. Ако богатството ви донесе благото, което търсите, то е добре дошло, но ако не го донесе, то не ви е потребно. Някой казва: „Аз не искам да бъда богат!“ Вие трябва да знаете, дошло ли е времето да бъдете богати. Да допуснем, че всички хора искат да бъдат богати. Какво трябва да бъде положението им тогава?

Сега да преведем тази мисъл, за да може да се изпол-

зува. Като имам пред вид условията на живота, мъчнотиите, при които се намираме, както и икономическите условия на живота, вие се плашите и казвате: „Как може да се живее без пари?“ — Може да се живее без пари. Казвате: „По-добре е да имаш двама слуги да ви [ти] помагат, отколкото сам да работиш. Или за предпочитане е десет души да работят на нивата, отколкото ти сам да работиш.“ Така е, но имаш ли достатъчно храна и пари да платиш на тия работници? Ще кажеш, че те трябва да работят от любов. Да, те ще работят сутринта от любов, на обед от любов, на другия ден вече няма да дойдат. Такова е становището при сегашното положение.

Ние обаче, имаме съвсем друг възглед по тези въпроси. Гледам млади братя и стари сестри, млади сестри и стари сестри, какво правят. Някоя сестра извади огледалото, погледне се и казва: „Остаряла съм вече! Каква бях едно време!“ Защо се оглежда тя? Иска да се хареса, нищо повече. Аз съм наблюдавал много стари баби и съм правил опити с тях. Казвам на старата баба: „Бабо, огледай се в огледалото!“ — „Няма какво да се оглеждам!“ — „Не, аз имам едно особено огледало, в него се огледай, то вижда много добре.“ — „Дай тогава огледалото.“ Вземе огледалото, огледа се и казва: „Е, синко, каква бях едно време! Колко момци будуваха по мене, китките ми взимаха!“ — „Защо момците крадяха китките ти и не ги оставяха на главата ти?“ — „Е, навик е това. Като взимат китките от главите на момите, те мислеха, че ще им вървят работите добре.“ Ако някой от вас може да ми даде по-добро обяснение за взимането китките от главите на момите, аз бих желал да го чуя.

Миналата вечер бях на един концерт, свиреше една виолонистка. Та публиката ѝ даваше букети, в знак на одобрение на нейното свирене. Питам, какво отношение има между свиренето и тези скъсани цветя? Тя свири, а публиката ѝ дава цветя, букети, то тези цветя препятстват на пението,

на свиренето. Имаше случаи, когато цигуларката се смущаваше, нещо пречеше на правилния ход на свиренето. Това се дължеше на цветята, които тя получи. Миризмата им противодействуваше на свиренето. Правилно е да се дадат тия цветя на другия ден, след като тя свърши свиренето. Докато тя е на сцената, цветята развалят пението или свиренето. Хората обичат букети от скъсани цветя, но това е едно голямо нещастие за тях. По-добре е цветята да си живеят. От ваше гледище, с какво може да изкажете благодарността или признателността си към една певица или една цигуларка? С какво може да замените цветята? Аз бих занесъл на една цигуларка или на една певица една хубава круша и ще ѝ кажа: „Сега, след като свърши свиренето, заслужаваш един хубав обед с тази круша.“ Това вече има практическо приложение. Сега, ако вземете това нещо буквално, вие ще превърнете целият строй на нещата. Ако на всички певци или музиканти се дават хубави круши, ябълки или други плодове, всички вестници ще почнат да разискват върху този въпрос, как да се замени даването на цветя с даване на плодове. Това не се отнася до буквата на нещата. Аз взимам този въпрос само за изяснение.

Има известни навици, известни характерни черти в хората, които мъчно могат да се поправят. За пример, представете си, че ви дам като правило в живота, никога и никъде да се не почесвате, какво ще направите? Кой от вас може да издържи на това правило? Тъкмо при това правило ще започне да ви сърби тук-там и ще пожелаете да се почешете. При това, много хора не знаят как да се почесват. Те се чешат така силно с ноктите си, че разкъсват дори кожата си. А чесането трябва да става толкова леко, така нежно, че едва да допирате ноктите си до кожата. Особено старите хора се чешат много, защото минават в една област на статическо положение, в мързеливо състояние. Сърбежът иска да му покаже, че като живее по този начин, скоро ще плати. Аз съм виждал стари

хора, които викат внучетата си и ги карат да ги чешат по гърба. То пъхне ръката си в гърба вътре и започне да чеше, колкото сила има. Защо иска това нещо старият? Идвало му добре някак си. Това не е право положение. Сърбежът на дядото е изпратен от природата, която иска да му каже, че той трябва да се подмлади, да измени своите мисли и чувства, да излезе от това статическо положение. Сърбежът се дължи на набиране на енергия, която трябва да се пласира. Иначе, тя предизвиква известно напрежение, което се изразява в сърбеж. В живота на стария става някакво ферментиране и което иска да излезе навън. Дядото викне внучето си и като го почеше, благодари му. На другия ден, той пак вика внучето си да го почеше, но с това работите не се уреждат, нищо не се постига. Мнозина се оплакват от сърбеж на краката. Хубаво е това движение, което правите при чесането, не се плашете от него. Щом имате сърбеж, седнете на едно място, концентрирайте мисълта си и почнете мислено да отивате по високи места. Качете се на Хималаите, на Мон Блан, на Юз Бек в Америка или на слънцето, на луната или на някое друго високо място. Правете такива разходки в мисълта си и ще видите, че след известно време ще настане във вас някакво успокоение, тази излишна енергия ще се трансформира, ще влезе в работа.

И тъй, основната мисъл е да изучавате свойствата и качествата на своите мисли. Когато в човека се наберат елементарни мисли, които предстоят на обработване, а не могат да се обработят и по някакъв начин се спре техния път, тогава настава този сърбеж. Този сърбеж може да бъде в краката или в гръбначния стълб или на главата, но дето и да се яви, той има особено значение и показва начина, по който трябва да се работи. Ако сърбежът ви е в краката, това показва, че вие трябва да бъдете енергичен, да правите добро. С други думи любовта ви не трябва да има материален израз. За пример, не трябва да казвате, че не е нужно сега да работите,

но като дойдете втори път на земята, тогава ще работите. Тази философия не трябва да я поддържате. Човек трябва да работи много, докато е на земята. И старият човек трябва да работи на нивата, като младия. Старият трябва да прави много повече опити отколкото младия или поне като него. Младите ще правят опитите си по един начин, а старите по друг начин. Младите ще работят по един начин, а старите по друг начин.

Сега да свържем мисълта. Нас ни казват, че след като умрем, ще отидем в онзи свят. То е само за да развием нашата фантазия. Вие умирали ли сте, да знаете какво нещо е смъртта? Вие сте умирали много пъти, но не помните. Умирането е ужасен процес. Не е въпросът как е било в миналото, то важно е сегашния процес на умирането. Представете си, че сте здрав човек, но по едно време започвате да усещате затруднение в дишането, нещо ви души, смущавате се и след всичко това хората започват да ви утешават, че като умрете, ще отидете при Бога. Аз се спирам върху процеса на умирането. Не е въпросът да не умираш, но ако умираш, поне да умреш по най-лесен начин. Много пъти човек умира, но не доумира. Някои казват, че човек все трябва да мисли за умиралка. Не е въпросът да мисли за умиралка, но човек трябва да се освободи по един правилен начин, да мине от този в другия свят по най-лесен начин. Че ще се ходи в другия свят, това е така, но човек трябва да намери най-лесен и правилен начин, по който да отиде. Понякога човек може да задръсти в най-трудни пътеки и докато мине в другия свят, ще прекара големи страдания. Аз не съм против страданията, но този и онзи свят съставят целокупен живот. Съвършените хора лесно минават от този в онзи свят. За тях представя по-голяма мъчнотия слизането от онзи свят в този, отколкото качването от този свят за онзи. За тях е лесно да се освободят от телото си, но докато се създаде тази обвивка, това тело, с което човешката душа е оградена, те изпитват

големи трудности. Докато си съгради това тело човешката душа е работила дълго време. Не само тя, но и много други същества са работили заедно с нея и днес тя се усеща в това тело като в замък затворена.

Сега вие живеете дълги години в това тело, но кое е главното място, в което живеете? Вие знаете, че живеете в глава си, но нито един от вас не е влязъл съзнателно в стаята, която е определена като апартамент за неговото живеене. Та ако вие влезете в стомашния си мозък, под лъжичката, вие ще бъдете много радостни, ще имате и прозорци и ще се усещате като в своя стая. Там ще има и радио и съобщения. Колко правила ще има написани там? Всички тия правила седят неразгърнати и вие седите в тази стая затворени, не можете да излезете навън или не можете да влезете в къщата си.

Тези дни един от братята се качва на тавана, да свърши някаква работа, но аз направих един опит с него, да видя колко му стига ума. Влизам в стаята си горе и като излизам заключих вратата, да видя какво ще прави. Като се видял заключен, той не могъл да се сети да потърси друг начин за излизане и седнал да спи. По едно време една от сестрите казва, че този брат е затворен горе. Тогава аз отключих и той казва: „Поне се наспах.“ Като се видял заключен той взел да търси начин да излезе от вратата, отдето влязъл и като не могъл да излезе оттам, престанал да търси начин да излезе. Не му дошло на ум да излезе от прозореца и после по керемидите да се спусне, има начин за излизане. Питам, необходимо ли е всякога да излезете от вратата, през която сте влезли? Някога можете да се намерите в трудно положение, но не разрешавайте нещата всякога по един и същ начин. Много пътища има, по които можете да разрешите мъчнотиите си.

Преди години имах една опитност във Варна. Като бях в хотела, отидох да си взема въглища, но в това време вятърът блъсна вратата и тя се заключи. Сега какво да правя?

Останах вътре и не може да се отключи освен отвън. Огледах се оттук-оттам и благодарение, че намерих едно желязо, с което отворих вратата и излязох навън. Ако не бях намерил това желязо, трябваше да викам цял час, но кой щеше да ме чуе? Щях да остана затворен в тази стая. Като излязох от стаята, казах си: трябваше да подпра вратата или поне прозореца да затворя, да не се блъсне вратата от вятъра. Но вятърът ме издебнал и затворил вратата сам. След това извадих часовника си, да видя, за колко минути ще разреша задачата си. Всичко ми отидоха пет минути за тази задача, но с помощта на желязото.

Казвам, всички мъчнотии, които имате в живота си, се дължат на вашето невнимание, иначе тази врата ще се блъсне от вятъра и ще се заключи. Но сега да се върнем към онова, което може да ви ползува. Ти може да си цигулар, може да си поет, може да си философ, но като хора всички имате нещо общо. Или ти може да си светия, майка или баща, но като хора пак ще имате нещо общо. Като седнете на трапезата да ядете, всички ще ядете по един и същи начин. Музикантът, като огладнее, не му се свири вече. Това са съгласуващи мисли. Като дойде до яденето, всички трябва да бъдете много внимателни, защото яденето е процес на трансформиране. Като ядете, освободете мисълта си от всички посторонни влияния. Седнете, пред яденето спокоен и тих, като че от него ще се оправят всичките ви работи. Христос казва: „Аз съм живия хляб и който ме яде, той ще бъде жив.“ Значи, чрез яденето ти ще приемеш един урок направо от Бога. Като ядеш, ще ядеш с всичкото си благоговение, ще знаеш, че Бог ти е дал един урок и че животът от Него минава направо в тебе. С този живот ти ще разрешиш всичките противоречия. Най-първо ние гледаме на яденето, а после дохождаме до музиката, до поезията, до философията. И наистина всички тия неща са второстепенни. Яденето, дишането, пиенето на вода, светлината, която придобиваме, аз наричам, че това

са Божествени мисли, чувствувания и постъпки, които са най-важни. Те вървят по съвсем друга линия. Що се отнася до знанието, то няма да дойде по начина, по който хората продават знанието си, но по съвсем особен начин. Та като седнеш да ядеш, ще се освободиш от всичко ненужно и ще бъдеш благодарен, защото и твоята поезия и музика ще се радват.

При това, никога не се лакоми да ядеш повече, отколкото трябва. Всякога оставайте малко гладни. Аз мога да ви кажа защо трябва да оставате гладни. В законите на Мойсея е казано: „Когато отиваш да жънеш нивата си, не я доожънвай, остави на нея няколко класове тук-там, да има за бедни хора.“ Като ядеш, не изяждай всичко в чинията си, остави нещо в нея. Аз познавам един българин, той като яде, всякога измива с хляб чинията си, но въпреки това работите му не вървяха добре. Аз го гледам, нищо не му казвам, а той казва, че така трябвало да се яде. Същият закон се отнася и до мислите: не желай да разбереш една мисъл до край - това е лакомия. Не желай да бъдеш такъв поет, музикант или учен, че да няма втори като тебе. Това е непостижимо. Така ти ще намериш своето нещастие. Представи си, че си най-видния философ в света. Какво би направил при това положение? Представи си, че би желал да бъдеш най-богатия човек в света. Какво би направил тогава? Ако при това пък бъдеш сам в света, какво ще те ползува това богатство?

Представете си другото положение, ако ви изпратят на земята при сиромаси, при глупави хора, това е за предпочитане пред първото положение, защото ще има какво да изучавате. Някой казва: „Дотегна ми да се срещам с едни и същи хора.“ Че вие още не се познавате. Мнозина ме питат, какво ме интересуват хората, които са около мене. Аз казвам, че всички хора ме интересуват. Като срещам хората, аз чета по тях, по формата на телото им, по главата и по лицето им, какво може да стане от тях, какви дарби е вложил Бог

в тях, как са живели техните деди и прадеди. Всичко това е приятно и интересно за мене, цяла наука се открива. Даже и най-грозният човек е интересен за мене. Най-грозният е силен човек според мене. Някои казват, че грозните хора били слаби. Не, който иска да стане силен човек, той непременно ще погрознее. Ти искаш да станеш богат. Можеш да станеш, но ще погрознееш. Ти искаш да станеш учен и това може, но ще погрознееш. Защо? Защото тия неща са непоносим товар за човешката душа, т.е. те хвърлят по голяма сянка върху човешките мисли. Ти си зает с много работи и твоето лице не е толкова весело. Ти имаш 10-20 хиляди души, с които трябва да се разправяш, но не можеш да насмогнеш. Красивият човек няма работа с толкова хора. Майка му и баща му ще се грижат за него.

Та ако искате да се подмладите, вие трябва да се освободите от вашите чифлици, от вашите деди и прадеди, да се освободите от ненужния товар, който днес ви е непотребен. Освободете се от мисълта, че сте майки или бащи, че сте философи. Никакви майки и бащи не сте, това са заблуждения. Аз виждам много деца, които майка е увила в пелени, те плачат, протестират и казват, че са били видни философи, написали са по 30 съчинения. Майка му го натисне, не иска да знае. То вряка. Детето е било някакъв поет, но майката го тури в коритото, не иска да знае, то плаче, вика, роптае за тези ограничения. Майката казва: „Синко, не може да се живее [с] тази стара философия, с която си дошъл.“ Нова философия се изисква. За да се освободите от старата философия Бог ще ви изпрати при някоя майка, която ще измени тая стара философия и ще ви подготви за нова.

Та мисълта, която искам да ви оставя е, че всеки ден трябва да се обновявате. Старите, отживелите мисли трябва да бъдат като падналите листа на почвата и да се поставят пред корените на дърветата, като тор. Сега трябва да турим само новото, сладкото вино. Човек трябва да държи в ума

си най-хубави, най-нови мисли. Казвате, че това е трудна работа. Това е изкуство, но за онзи, който знае, е лесна работа. Ако се инервираш, трябва да си наложиш спокойствие, да уредиш работите си. Нямаш пари, трябва да бъдеш доволен. „Ама ръката ме боли!“ — Ръката може да оздравее. Който знае как да си помогне, това е много лесна работа, но който не знае, мъчно е да се постигне. Аз съм ви казвал много начини на лекуване, но те са специфични. Всеки недъг има свой начин на лекуване. Има особен начин да се освободиш от неприятните си мисли. Има особен начин да се освободиш от неприятните си чувства, както и от недоволството в себе си. Казвате: „Да се молим на Бога!“ — Ако вие обичате Бога, достатъчно е да си помислите за Него и недоволството ви ще изчезне. Защо трябва да смущавате Бога със своето недоволство?

Всеки от вас е толкова богат, че ако аз бях на ваше място, никога не бих заменил живота си с живота на някой цар, даже и [с] живота на някой цар, даже и с живота на някой ангел. Вие казвате: „Да съм един ангел!“ Обаче аз не бих заменил живота си с живота на някой ангел. Този живот е за него. Когато аз не оценявам своя живот, значи аз не оценявам Божественото в себе си. Животът, който Бог е вложил в мене, е само заради мене и аз трябва да го ценя. Животът, който е вложил в ангела, е заради него и той цени този живот. Следователно и вие трябва да цените своя живот, да сте доволни от него. Не казвам, че трябва да сте доволни от външните условия, но да сте доволни от възможността, че можете да работите и да оправдавате това, да се усъвършенствувате. Като работите съзнателно, вие ще използвате и външния живот правилно. Сега вие сте готови да замените своя живот с живота на другите хора. Например, една сестра би заменила своя живот с живота на един брат. Много се [...] тя. Животът на сестрата е неоценим и животът на брата е неоценим. За всеки даден случай формата, която ви е даде-

на е най-добрия живот, който може да ви се даде. Ако този живот не можете да оцените и бъдещето, което ви се даде и него няма да оцените.

Вие трябва да забелязвате, какви промени стават във вас. Че сте били учени, вие ще умрете, че сте поети или музиканти, пак ще умрете. Че сте най-красиви, най-учени, най-богати, най-силни все ще дойде ден, когато ще умрете. Казвате: „Поне ще се наживеем.“ Чудна работа! Аз не зная какво разбирате под думите „ще се наживеем“. Наживял се е само старият човек. Всеки, който се е наживял, той трябва да умре. Що е умирането? Този човек, който се е наживял, трябва да умре и после отново трябва да дойде на земята, след това пак ще умре. Следователно, умирането ще бъде като узряването на житото на нивата. Житото умира ли? То умира преди да е израсло, но като го ожънат на нивата то не умира.

И тъй най-първо справете се с вашите елементарни мисли, те са чисто физическия живот. Справете се с вашите съгласуващи мисли, те са чувствения живот и най-после справете се с вашите съграждащи мисли, те са живота на вашите постъпки. Сега вие трябва да намерите пътя, начина, по който да се справите с вашите елементарни, съгласуващи и съграждащи мисли. Може друг някой път да се спра върху някои основни правила. Не че нямате правила, имате правила, но някои от тях са спомагателни правила, с които можете да работите. Като се справите с тия ваши мисли и животът ви ще се облекчи малко.

Сега всички искате да промените целия си живот. Оставете тази мисъл настрана. Животът, който сега ви е даден, с всички негови несгоди, е незаменим. Този живот Бог обича, Той ще го трансформира. Бъдете доволни от този живот, който днес имате, за да придобиете бъдещия живот, който Бог ще ви приложи. Никога не бъдете користолюбиви, да кажете, че искате да бъдете като еди-кой си. Не искайте да

мязате на този, на онзи, но бъдете човек, доволен от живота си и работете върху себе си. Не търсете анормалния живот, но търсете Божественото, което носи радост и веселие. Такива, каквито сте, това е най-доброто състояние, което имате сега. Не искам да кажа, че с доволството си трябва да спрете додето сте стигнали, но вие още не оценявате това, което днес ви е дадено. В този живот седят хубави, велики заложби, които вие още не сте разработили. Бъдещето зависи от този живот. Това, което сега носите, то ще се развие след хиляди години. Върху него ще работите.

Казано е: „Ако се не родите изново." Новораждането е влизане в една област, в която нашият Божествен живот ще вземе друга форма, но животът ще остане пак същия. Душата ще остане пак същата. Писанието е казано: „Възлюбил е Истината, която е в човека." Този живот наричаме живот на истината, която Бог е възлюбил. Бъдете благодарни, доволни и радостни, че имате този Божествен живот в себе си. За този Божествен живот трябва да работим. За да дойдат добрите външни условия и да възкръсне този живот в нас и ние да възкръснем за него.

Отче наш

5 лекция на Общия окултен клас
25 октомврий 1933 г.
София, Изгрев

ЧОВЕШКИТЕ И БОЖЕСТВЕНИТЕ ПОРЯДКИ В ЖИВОТА

(Малко дъждовно, но приятно време.)

Размишление

Ще прочета 13 глава от Посланието (*първо)* към Коринтяните. Тя е четена много пъти, но повторението е майка на знанието. Има неща в живота, контрасти, които не трябва да се разбират. Тези неща никога човек не трябва да ги разбира. Какво можете да разберете, например, ако имате една люспа от лук? Щом разберете, че това е лук, какво ще ви ползува тази люспа? Ако намерите една кост от някой цар или от някое животно и знаете това, какво ще ви ползува това знание? Това, че знаете, че костта е от някое мъртво животно, нищо няма да ви допринесе. Като знание, все ще ви допринесе нещо, но няма да има никакво практическо приложение. Следователно, това знание е потребно на човека само тогава, когато няма какво друго да прави. Не че това знание не е потребно, но не е съществено. Това знание трябва да остане на последен план.

Сега, мнозина от вас ви [се] интересуват да знаят своето бъдеще. Представете си, че вие сте болен, на умиране и искате да знаете какво ще е вашето бъдеще. Вие сте на умиране, няма какво да е вашето бъдеще. „Но какво ли ще стане с мене, ако не умра?“ — То е друг въпрос вече. Ако умираш, нищо няма да стане с тебе. Или казваш: „Ако съм учен човек, какво би могло да направя?“ — Ще направиш това, което другите учени правят. Или: „Ако съм цар, какво бих направил?“ — Ще направиш това, което и другите правят. Във всеки даден случай всеки мисли, че може да направи такова нещо, каквото и той не знае, какво е. Какво можеш да

направиш? Ще направиш това, от което хората имат нужда. Някои ще бъдат благодарни, а други няма да бъдат благодарни. После и ти можеш да бъдеш благодарен, а можеш да бъдеш и неблагодарен, от това което си направил.

Този род разсъждения са необходими до толкова, доколкото да държат съзнанието ви будно. Вие се намирате в положението на човека, при когото е дошъл един негов приятел и се разговарят. Тъкмо се разговарят, приятелят го бодне с една игла и той веднага се сепне, буден е. После пак се разговарят, приятелят му пак го бодне. По този начин през всичкото време на разговора той го държи буден. Питам, след като те е боднал 20-30 пъти, какво е придобил? Ами ти какво се ползуваш? Какво беше първото, второто, третото и какво и останалите бодвания? Прави ли разлика между тях? Ползува ли се този човек от първото и от останалите бодвания? Ако този човек седи на стола и постоянно го бодват, ще иска ли втори път да седне на същия стол? И ако го питате, защо не седне на този стол, той ще ви каже: „Седнете вие, аз вече седях на този стол."

Та понякога, ние сами си създаваме известни неприятности в живота. Глупавият сам си създава неприятности със своите глупости. Вярващият си създава неприятности със своята вяра. Ти вярваш, например, че ще се разболееш и се разболяваш. Ти вярваш, че ще забогатееш и забогатяваш, вярваш, че ще остареещ и остаряваш. Вярата, понякога, причинява два различни резултата. Питам, кои са причините, да мислиш, че ще се разболееш? И кои са причините да мислиш, че ще оздравееш? Някой път мислиш и вярваш, че Бог обръща внимание на твоята молитва и така става. Някой път мислиш, че Бог не обръща внимание на твоята молитва и така става. Някога мислиш, че обичаш някого и така е. Някога пък мислиш, че не го обичаш и така става. Кои са причините за това? В дадения случай, какво се ползува човек, ако обича или ако не обича някого? Какви са резултатите на

тази ваша мисъл?

Сега идвам до друга една мисъл. Ако напиша два лъча в две различни посоки, какво ще кажете за тях? Който не знае и не разбира значението на тия лъчи, нищо не може да каже. Ученият, който разбира посоките на линиите, той ще каже: „Тук имаме две копия, обърнати в две противоположни посоки, едното нагоре, а другото надолу.“ Все ще каже нещо. Или, ако имате два триъгълника, също така обърнати в две противоположни посоки, какво можете да кажете за тях? На какво могат да се уподобят тези триъгълници? Ученият ще

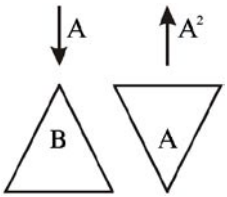

иска да си обясни, защо единият триъгълник е обърнат нагоре, а другият надолу? Един учен ще каже, че едното движение в триъгълника отива нагоре. Другият учен ще каже, че движението на триъгълника „B“ е надолу. Единият триъгълник показва стремеж за качване нагоре, а другият — стремеж за слизане надолу. Знанията, които можете да добиете от единия и от другия триъгълник, ще бъдат ли едни и същи? Няма да бъдат, те ще се различават. При това и двете линии в триъгълника „A“, по които ще слизате, ще се различават. И в двата случая ще имате два различни резултата.

Сега, мисълта може да не е ясна, ще зависи отде ще тръгнете. Вие можете да тръгнете от две места. Можете да тръгнете отгоре надолу, а можете да тръгнете и отдолу нагоре. Ако тръгнете отдолу нагоре ще имате един резултат, ако тръгнете отгоре надолу, ще имате друг резултат. Тога-

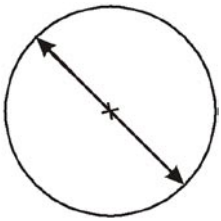

ва аз наричам слизането отгоре надолу — човешки порядки, а тръгването или движението отдолу нагоре — Божествени порядки. Тогава имате и трето едно положение — обикаляне, това аз наричам духовни порядки. Значи, когато съединиш

два порядъка заедно, човешкият — отгоре надолу и Божественият — отдолу нагоре, ще се образува един кръг. Значи двата стремежа заедно образуват в човека един кръг.

Ако разбираш смисъла на този кръг, ти ще имаш един разумен живот, ако не го разбираш, ще влезеш в един крив път. Всички неща, които не разбираш, са криви, а всички неща, които разбираш, са разумни, а разумните неща и те вървят по кривия път. Неразумния човек върви по крив път, а лошият човек върви по крив път, но в движението на един кръг едновременно има две посоки, ако две същества се движат в един кръг от две различни точки и вървят по две противоположни направления, те ще дойдат до едно противоречие. Но ако вървят едно след друго, в едно и също направление, няма да дойдат до никакво противоречие. Обаче, ако вървят в две различни, една на друга противоположни направления, те ще се срещнат и няма да могат да се разминат. Представете си, че и на двете е дадена задача да не се отклоняват от своя път, а при това се срещнат, какво трябва да правят? Това често се случва в живота на хората. Срещнат се двама души, но нито единият нито другият отстъпва. Какво трябва да направят тогава? Единият мисли, че е прав и другият мисли, че е прав. Там, дето двама души не отстъпват, може ли да се говори за някакво право? Кой е на правата страна, щом и двамата не отстъпват? Ако от центъра е излязъл онзи, който е тръгнал по Божествените порядки, според мене, той има право. На него трябва да се отстъпи. Но представете си, че онзи, който е тръгнал по човешките порядки не отстъпва. Какво трябва да се направи? Когато човешкото не отстъпва на Божественото, в него винаги се ражда тъмнина. Когато човешкото отстъпва на Божественото в човека се ражда светлина.

Сега вие казвате: „Как можем да разберем тези неща?“ Ще ги изясним. Разбирането зависи от един много прост процес, от едно просто схващане, което може и механически даже

да се обясни. Тези квадрати представляват прозорци на една стая. Тези три прозореца са от различна големина. Ако човек приема впечатления от външния свят, от светлината през едно малко прозорче, в случая той ще приеме много по-малка светлина и по-малко впечатления, *доколкото ще приеме много по-малко светлина и по-малко впечатления**, отколкото ако прозорците на неговата стая са по-големи и по-широки. Във втория и в третия случай той ще приеме много повече светлина, понеже просторът е по-голям. Малкото прозорче подразбира малко, тясно, ограничено съзнание. Колкото по-голям става този прозорец, толкова и съзнанието става по-широко. В такъв случай познанията на човека зависят от простора на неговото съзнание. Колкото е по-широк простора на съзнанието, толкова и познанията са по-големи.

За пример, ти се занимаваш с един малък въпрос, мислиш само за хляба, отде да го намериш и като го намериш в някоя фурна, казваш: „Слава Богу, успокоих се вече !“ Но живееш година, две, изял си стотици и хиляди хлябове, какво си добил от това? Най-после с последния самун те погребват, заравят те в гробищата и пишат един надпис: „Тук почива един велик човек, който е изял десетина хиляди самуни хляб.“ Това не е ли противоречие? Какво ме ползува, че съм изял десетина хиляди хляба? Сега почти всички въпроси се свеждат към въпроса за самуните. Всеки се хвали, че изял десетина хиляди самуна. В това, именно, седи геройството на човека, че изял толкова и толкова хиляди самуни хляб. Геройството и величието на човека днес седи в това, че той направил едно училище или една църква или една голяма къща. Какво може да допринесе това за цялото човечество, за самия човек, че той съградил църква или училище или болница? Питам, какво могат да допринесат тия неща за развитието на човека? Ще се хвали някой, че направил един инструмент, един телескоп, например. Какво може да допринесе този телескоп за самия човек? Зад църквата седи друго

нещо, зависи кои са в църквата. Зад училището седи друго, кои са в училището. Зад телескопа седи друго, кой е направил този телескоп. Може да имате много хубав телескоп, но ако го дадете в ръцете на един обикновен човек той ще гледа, ще гледа и нищо няма да разбере. Ако дадете телескопа в ръцете на един просветен човек, който има съвсем друг ум, той ще произведе други резултати.

Като слушате тия неща, ще кажете: „Те не са за нас. За нас са други работи. Ние сме още деца.“ Аз бих желал така да разсъждавате и в други случаи. Като не разбирате нещо, вие минавате за деца, а иначе имате големи претенции. Някога претенциите ви са толкова големи, че даже от себе си ги криете. Не е лошо човек да има претенции, аз не го съдя. Питам, ако се качите на някой висок планински връх или на някоя пирамида или на Хималаите, какво ще разберете? Или, ако отидете на небето, между ангелите и се върнете обратно на земята, какво ще разберете? Какво ще опишете от това, което там сте видяли? Как мислите, какъв ръст има един ангел? Можете ли да определите точно неговия ръст? Ще кажете само, че ангелът е голямо, грамадно същество.

В това положение вие ще мязате на един английски учен, в миналия век още, за когото се казва, че имал един действителен факт на проява на същество от невидимия свят. Като наблюдавал всяка вечер в телескопа, видял един път едно голямо, грамадно същество, което се движил[о] полека. Той наблюдавал една вечер, втора, трета и през всичкото време виждал, че това грамадно същество се мярка в телескопа, подобно на човек. Но не смее да каже какво вижда. Вика един свой колега и му казва да види през телескопа, какво ще намери. Неговият [колега] погледнал, видял този грамаден човек, но и той не искал да каже, че вижда нещо особено. Търкал си и той очите, като първия, но мълчал. Повикали трети и той видял грамадния човек в телескопа, но и той мълчи. И тримата мълчат и казват, че има нещо в телескопа, но то е

някаква илюзия и не смеят да кажат какво именно виждат. Най-после събират се десет души астрономи, между които и една жена. Всички гледат през телескопа, потъркват очите си, виждат този грамаден човек, но никой от тях не смее да каже какво вижда. Като поглежда през телескопа и жената, тя вижда, казва: „Тук виждам един голям, едър човек.“ Тогава всички признават, че и те са видели такъв човек. Това било във време на голямата чума в Англия. Щом чумата заминала и човекът повече не се виждал в телескопа. Кой съвременен човек ще повярва, че този голям човек от небето има някакво отношение към чумата в Англия? Ако отидете на небето, между ангелите, ще видите, че те са толкова грамадни, че по никой начин един от тях даже не би се събрал във вашата къща. За да влезе в една къща, ангелът непременно трябва да се смали. Те почти не влизат в къщите на хората. На светиите, на праведните хора те се явяват, но в духовния свят само, но на тях се струва, като че влизат в къщите им. Това е само отражение. Само отражението на ангела се явява, но не и самия ангел. Ангелът се явява в друг свят, който има съвсем други размери от физическия.

Сега аз искам само да ви наведа на една нова мисъл, без да ви изваждам от положението, в което се намирате, защото това, което трябва да разберете, трябва да е обосновано на вашите опитности, които имате в живота си. Например, знанието, което имаме за онзи свят, за напредналите същества трябва да се основава на знанието, което имаме за този свят, за хората в него. Например, каква представа ще има мравката за човека? Тя ще си представи човека като голяма мравка, с голяма глава и с големи крака. Тя не може да си представи човека в друга форма, освен в мравешка. Верна ли е тази представа в същност? Човек ни най-малко на мяза на мравката. Мравята има голяма глава, умна е тя, но по никой начин не прилича на човека. Тя почти няма мускули. Мравките са същества, пълни с електрическа, динамическа

сила, войнствени са те.

Казвам, понякога вие мислите, че имаме ясна представа за света. С това не искам да кажа, че нямате абсолютно никаква представа, но и вие, както мравките, трябва да виждате света в своята форма, за да го разберете. Мравката има представа за света дотолкова, доколкото има представа за своя свят, в който се движи. Може би вътрешното разбиране на мравката да се различава от външното ѝ разбиране, но ако се опита да си представи живите същества, тя ще си представи може би по-красиви от нея, но все като мрави. И вие всякога си представяте ангелите малко по-красиви от нас, но подобни на нас. Ние сме малко по-грозни, а те по-красиви. Но доколко това е верно? В едно отношение това може да е верно, но в друго отношение не е верно. На какво се дължи това? На външната обстановка, а именно, външната обстановка, в която живеем има по-малко светлина, вследствие на което ние не виждаме нещата в тяхната истинска форма. Нашите лица не са толкова красиви, понеже външната обстановка, при която живеем е лишена от условия да се прояви нашата красота, няма условия и да се прояви светлината на нашата душа. Ако видите един ескимос, който живее в северния полюс, ще го видите грозен, което се дължи на външната обстановка. Променете обстановката и той ще бъде по-красив. Казвам, външната красота на човека зависи от условията, при които той живее. Човек, който е заставен да работи непрекъснато, който се намира под непосилен труд, той не може да бъде красив. Една душа или един човек, който е изложен на постоянни терзания, непременно ще има набръчкано лице. За да бъде човек красив, това подразбира, че и окръжаващата среда трябва да бъде хармонична. Само по този начин човек може да бъде красив като измени условията, като измени средата.

Казваме, че трябва да изменим средата. За да изменим средата, трябва да изменим условията, а за това се иска

знание. Представете си, че сте ученик и ви е дадена задача да се справите с един свой другар, който е крайно своеобразен. Как ще решите тази задача? Ще кажете, че трябва да търпите. Но представете си, че той се доближи при тебе и започне да тегли носа, тегли носа ти, ухото ти, тегли те за дрехите ти, мушка те на едно или на друго място. При това положение, какво трябва да правите? Ако си по-силен от него, ще го вържеш — нищо повече. Но ако той е по-силен от тебе? Той ще те дърпа за носа, за ухото и ще ти каже: „Потърпи малко. Какво от това, че потърпиш? Какво лошо има в това, че съм дръпнал носа ти или че съм дръпнал ухото ти или ръката ти? Потърпи!“ Добре. Ще потърпите ден, два, три, неделя, месец, година, ами после? Мнозина от вас си поклатват главата, не знаят какво да кажат. Защо? Защото всеки от вас си има по един такъв другар. Няма човек в света, който да няма такъв един своеобразен другар, бил той външно или вътрешно. Човек е двойно същество. Този своенравен съучастник е вътре във вас. И апостол Павел се е намирал в чудо със своя другар. Той го е наричал „ангел сатанински“. „Даде ми се, казва, един ангел сатанински, да се справя с него“. Той се бодеше по три пъти на ден, да се освободи от него, но Господ му казваше: „Нека си седи този твой другар.“ И най-после той се примири с него и каза: „Даде ми се това зло, за да не дойде по-голямо зло. Този ангел ме държи в изправно положение.“ Та при многото знание, което той имаше, даде му се този ангел да го мушка като човек. И ангелите се възгордяват.

Това е едно обяснение. Но, като дойдем до приложение на земята, при сегашните условия на живота, какво трябва да правим? Казвате: „Няма ли край това нещо? Няма ли светли дни за нас?“ — Няма светли дни. Сега дните не са светли. И ангелите си имат задачи, които трябва да решават. Някои ангели са изпратени на земята да изправят някои свои погрешки. И те имат мъчнотии, като хората, но се

различават от тях по това, че мъчнотиите им са външни, а на хората — вътрешни. Когато един ангел иска да изправи някой човек, мъчнотиите му са външни, но той трябва да ги преодолее. Вие имате известни мъчнотии в себе си, с които не можете да се справите. За пример, за да се справи човек с някои свои мъчнотии, той трябва да се справя със себе си, защото тия мъчнотии и противоречия са в самия него. Например, ти вярваш в Бога, но един ден се усъмниш в себе си и казваш: „Дали това, което мислех и това, в което вярвах е право?“ Казвам, друг живот освен този на земята не съществува. Всичко е тук на земята. Който разбира причините на вашето положение, вижда, че вие не сте прави. Вие сте прави само в това отношение, че вие живеете в една къща и казвате: „Вън от тази къща нищо не съществува.“ Та когато някой каже, че всичко е на този свят, подразбирам, че този човек живее в една къща, от която никога не е излизал и казва: „Извън къщата нищо не зная, нищо не съществува.“ Аз тълкувам думите му: „Всичко, каквото зная, аз изваждам от къщата.“ Прав е човекът. Той не знае нищо, каквото има вън от неговата къща. „Друг свят, освен моята къща, не съществува.“ Какво трябва да се направи, за да убедят този човек, че съществува и друг свят. Или трябва да го изведат вън от къщата, или трябва да му разрушат къщата. След като му разрушат къщата и не остане камъче от нея ще го питам: „Какво виждаш сега?“ —„Къщата ми вече я няма!“ И от това положение, той вече не може да мисли. Той повече не може да каже, че всичко, каквото знае е от къщата му. Сега, какво ще каже при това ново положение? Той ще каже, че досега се е намирал в известно положение, има нещо повече от неговата къща и вън от нея.

Казвам, често хората говорят за установен характер. Установеният характер е къщата, за която хората говорят. Установеният характер е установено положение. Ти не се хвалѝ с един установен характер. Ти се хвалѝ с един прогресивен

характер, който постоянно прогресирва, не е нужно да бъде установен. Също така и с установени истини не трябва да се хвалите. Установени истини няма в света. Истината с нищо не може да се сравнява. Ако е въпрос за установен порядък между хората, както някои се произнасят, то е друго нещо. Да виждаш постоянно една установена истина, такова нещо не съществува. Като дете, ти си разбирал истината по един начин, като възрастен по друг начин, а като стар по трети начин.

Всеки ден носи една нова обстановка на нещата, която влиза в твоето съзнание. Ние не мислим, че чувствуваме еднакво. Даже и в любовта си човек не трябва да бъде еднакъв. Каквато е любовта ми днес, утре няма да бъде такава. Каква ще бъде? Тя ще съответствува на деня. Представете си, че вие идвате при мене, влизате в стаята ми и се ръкувате. Ръцете ми са топли и аз ви хващам, питам ви: „Как сте?“ Казвам ви: „Добре дошли!“ При това положение вие ще имате едно впечатление за моята любов. Обаче, срещате ме вън, когато времето е студено и пак се ръкувате. Аз ви хвана за ръката, но сега моята ръка е студена. Ще имате ли еднакво впечатление от моята любов при ръкуването си с моята топла и после от моята студена, вкочанясала ръка? При топлите ми ръце ще имате приятно впечатление, а при студените ми ръце ще имате съвсем друго впечатление. Много пъти ние сме взискателни, без да имаме пред вид, че някой човек се намира при две различни положения. Вие не можете да имате еднаква обич към него и в двата случая, когато е в къщи, ще имате една любов, когато е вън, ще имате съвсем друга любов. Когато някой човек ти направи добро, любовта ти към него ще бъде една, а когато ти направи зло, любовта ти ще бъде друга. Казвате: „Моята любов не се изменя.“ Не, във втория случай ти ще имаш вече съвсем друга любов. Даже и ако се поставите в положението на един светия, който минава за авторитет, който живее по Бога и се намери пред

един човек, който е извършил една благородна постъпка и при друг, който е извършил една неблагородна постъпка, в двата случая той не може да гледа еднакво. Към първия ще изпитва любов, а към втория — съжаление.

Мнозина искат да ме убедят, че тяхната любов е еднаква към всички. Не, как може да бъде еднаква? Това е невъзможно. Отивате на гости, слагат ви един мухлясал хляб. Отивате на друго място, слагат ви пресен хляб. Как мислите, ще имате ли и в двата случая едно и също чувство? На първото място няма да можете да ядете. И ако сте някой модерен дипломат, ще кажете, че не сте разположени, че стомахът ви е малко разстроен и т.н., но няма да ядете от този хляб. На второто място, дето са ви сложили пресен хляб, ще кажете: „Много се радвам, че ще си хапна от вашия хляб.“ Питам, при двата случая ще имате ли еднакво разположение? — Няма да имате. При първия случай, когато откажете да ядете мухлясалия хляб, ще кажат за вас, че сте малко своеобразен човек, затова не искате да ядете, а не че стомахът ви е развален. Пък и вие ще кажете за него същото: „Как не вижда този човек мухлясалия хляб? Той с всичкия си ум ли е, да ми предлага такъв хляб!“

Сега да изтълкувам тази работа малко по-близо до вас, да ви стане по-понятна. Когато искате да предадете някому една мухлясала мисъл или едно мухлясало чувство, същото нещо е пак. Сега, в дадения случай, трябва да знаете следното: докато не харесате една мисъл или едно чувство, никому не ги предлагайте. Опитайте ги първо вие, а после ще ги предадете и на другите хора. Защото мисълта, която предлагате или ще внесе едно благо в човека или ще внесе някакво противоречие.

Казвам, на първо място аз искам да ви обърна внимание върху самите вас да видите, имате ли характер, имате ли душа в себе си. Първото нещо: всяко нещо, което излиза от вас, трябва да бъде чисто. Всяка ваша мисъл първо вие

трябва да я опитате, да видите хубава ли е и тогава да я дадете на другите хора. Докато не сте я изпитали, не я пущайте вън. —„Ама аз така мисля.“ — Това още не е мисъл. —„Ама аз така чувствувам.“ — Това още не е чувство. —„Така постъпвам.“ —Това още не е постъпка. Така си постъпил, понеже така си мислил, така си чувствувал. Твоята мисъл е права, твоето чувство е право и твоята постъпка е права, но може би само за тебе. Това не е за извинение, че така си мислил или чувствувал. Ако мисълта, чувството или постъпката ти са прави, това е за твоя полза, защото след време те пак ще се върнат при тебе, но вече с всичките си придобивки. Ако мисълта, чувството или постъпката, които са излезли от тебе, са криви, те след известно време пак ще се върнат при тебе, но с всичките си пакости и лоши последствия, които са допринесли. Една твоя лоша мисъл мяза на един твой лош син, който е излязъл от тебе и който един ден, след като направи много дългове, пак ще се върне при тебе и ще те хванат да плащаш за него. Искаш не искаш, ще плащаш. При всяка една мисъл, придобивките ще бъдат твои, но и пакостите от тази твоя лоша мисъл, пак ще бъдат твои. Лошата или добрата мисъл са като една банка, която ако губи или печели, всичко банката понася, а после го разпределя между служащите. Какво ще вземе от този или от онзи служител, които нямат нищо? Какво ще вземеш от една мисъл, която е могла да ти направи само пакости? Тя е като пастърма. Направила е хиляди пакости, но после загубите ѝ с нищо не могат да се изплатят. Затова именно, изпратите ли една мисъл навън, трябва да мислите, каква е, но не да се плашите. Изпращайте само хубави мисли вън от себе си. Изпращайте навън и само хубави чувства. Подписвайте се само за хубавите мисли и чувства. За лошите мисли и чувства не се подписвайте и кажете: „За тях не отговарям.“

Този род разсъждения е необходим, когато ние искаме да се подигнем в света, да работим, за да бъдем полезни.

Този род разсъждения е необходим само когато искаме да се подигнем, да разберем волята Божия. И в служенето си човек трябва да разбере, какво му говори Господ и как външно да изпълни волята Му. Ако нямаме една права мисъл, право чувство или права постъпка, ние никога не можем да изпълним волята Божия. Другояче казано, човек никога не трябва да бъде заинтересован лично за себе си. Какво ще разберете под думите „да се отрече човек от себе си“? Христос е казал, че човек трябва [да] се отрече от себе си. Това показва, че има нещо по-дълбоко от себе си. Себето е второстепенно нещо в човека. Човек трябва да дойде към първостепенното в себе си, казано е: „Който не се отрече от себе си и не дигне своя кръст след мене, не е за мене.“ Представете си, че като дете вие сте имали една малка форма. Ако не се отречете от тази малка форма вие възрастен човек не можете да станете. Тази е идеята, представена в по-понятна за вас форма. Значи, вие трябва да се откажете от малката си форма, от детинските си разбирания, за да станете възрастни. Питам — изгубили ли сте нещо? Сама по себе си детинската форма си съществува, но вие сте придобили едно по-голямо тело, станали сте по-възрастен човек. Вие сега сте станали едно голямо дете с по-широки разбирания.

Та, като се казва, че човек трябва да се отрече от себе си, разбирам от онези тесни разбирания, от онзи тесен кръг на живота, да влезе в широките разбирания. Под думата „широк живот“ разбираме — „неуреден живот“. В широкия живот или в сиромашията стават престъпленията. Но и в многото вода човек се удавя. Човек се дави, но рибата може ли да се удави. Та когато казват, че някой човек се дави в нещо, разбират, че този човек е излязъл от своята среда, както рибата може да се удави, когато излезе от своята среда. Докато рибата не излезе от водата, тя никога не може да се удави. Рибата не може да се удави, но какво може да стане с нея? — Тя може да умре. Човек във въздуха не може

да се удави, но има същества, които могат да се удавят във въздуха, понеже тази среда е рядка за тях, а за някои пък е гъста. Когато ангелът слезе на земята, той може да плава във въздуха, но ако слезе във водата, там може да се удави, ако не знае да плава.

Сега ние настъпваме в една дълбока вода, взимаме един ангел, който се различава от човека, взимаме един човек, който се различава от рибата. Какво е съзнанието на ангела, какво е съзнанието на човека и какво е съзнанието на рибата? Каквато е разликата в съзнанието на човека и на рибата, такава е разликата в съзнанието на ангела и човека. В окултната наука е представено като образ, че човек по съзнание е нещо подобно на растението, даже и нещо по-долу. И когато взимат рибата като емблем на християнството, с това искат да покажат, че по съзнание човек е минал от растението към животинското царство, а именно към рибата. Засега това е даже един голям прогрес.

За в бъдеще съзнанието на човека трябва да мине в по-широка област. Някой казва: „Аз искам всичко да разбера!“ Как ще разберете всичко? Рибата знае само да скача, да излиза над водата, да се гурка навътре, да се скрива под някой камък, но какво придобива от това знание? Най-учената риба може да скочи над водата, да се прехвърли няколко метра над нея и после пак да се скрие във водата. Това е, според мене, най-голямото постижение на рибата. Риби, които са постигнали това изкуство, са станали птици. Някои птици много обичат рибите. Те отиват над моретата и започват да им казват: „Излезте вън от водата, да видите, че има и друг свят около вас.“ Ако ги слушат и излезат от водата, те веднага ги сграбчват и ги изядат. —„Ами ти нали ни обичаше?“ —„Да, обичах ви, но ви изядох, за да ме познаете.“ Сега да ви обясня, защо птиците ядат рибите. За да разберете това, трябва да обясня, защо хората обичат да ядат кокошките. След като човек проповядва на една кокошка да повярва в

нещо, той най-после я заколи. Кокошката казва, отвътре на човека: „Не ми е дошло още времето за това учение, ти трябваше да ме почакаш малко.“ Дали е точно така, не се знае, но обяснението е приблизително верно. Дали в същност е така, то е въпрос. Ако след като рибата влезе в човека и изгуби съзнанието си като риба и повярва в това, което си ѝ проповядвал, има смисъл да се пожертвува, но ако след като влезе в човека, тя постоянно си мисли само за водата, тя не се е повдигнала. Тя казва: „Много хубаво е тук, но по-добре е да се върна във водата.“ По същия начин, ако на един човек се проповядва за духовния свят и той замине там, но след като поседи известно време казва: „Хубав е този свят, но по-добре е за мене да си слеза на земята.“ Та и вие сега сега питате: „Като умрем, ще се преродим ли пак?“ Значи колкото и да обичате Бога, ангелите, колкото и да искате да отидете при тях, като се намерите в духовния свят, вие пак си отваряте врата за земята, като запитвате, дали ще се преродиме втори път. Ако искате, ще се върнете, ако не искате, няма да се върнете, от вас зависи.

Сега да ви оставя съществената мисъл. Не считайте, че това което сега имате, е меродавно. Вие си взимате мярка за нещата и ги сравнявате. Вие считате, че един човек е по-щастлив от вас, друг е по-учен от вас. Това е само за сравнение. Добро е това, то е като подбудителна причина, която някога има своята добра страна, но някога има и опасна страна. Ако [т]и видиш човек, който е по-долу от тебе, ти се насърдчаваш, но ако видиш човек, който седи по-горе от тебе, ти се обезсърдчаваш. Понякога и онзи, който седи по-горе от тебе, както и онзи, който седи по-долу от тебе, създават в тебе противоположни чувства. За онзи, който е по-долу от тебе, казваш, че е невежа, а с другия искаш да се запознаеш. Това е едно неестествено положение. Казвам, не презирай болния, а на здравия не се радвай! Желай здравето, а не желай болестта! Защото в даден случай болният може да си каже, че ако

не постъпваш разумно и ти можеш да дойдеш на неговото положение. Здравият пък може да ти каже: „Ако постъпваш разумно и ти можеш да бъдеш здрав, като мене.“

Сега в главата, която прочетох, се вижда, че знанието, което човек може да придобие, не [е] крайната цел на живота. Засега крайната цел в живота на човека се свежда към желанието му да бъде щастлив. В какво седи щастието? Щастието седи в това да бъдеш доволен от малкото, което имаш, главно да бъдеш доволен от живота, който имаш. Малкото е за предпочитане пред голямото безпокойствие. Сега ще направя едно сравнение, за да ме разберете. За предпочитане е само веднъж да те помилват, отколкото да дойде някой цар или философ или музикант или поет да те мушка с ножа си. Може тази ръка да е ангелска, но каква полза от тази ангелска ръка, ако само те мушка с ножа си. За предпочитане е ръката, на който и да е прост човек, но да те помилва, отколкото ръката на някой светия или на някой ангел, който те мушка с ножа си. Казвам, всяка мисъл, колкото проста да е, която носи мир на човешкото сърдце е за предпочитане пред всички онези големи мисли, които внасят в нас безпокойствие. Това са сравнения, за да се обясни само идеята. Всяка мисъл, която внася безпокойствие, се дължи на едно дисхармонично състояние, което предизвиква известно сблъскване в човека. Един ден, като научите закона на тия противоположности, може тия мисли да носят някакво благо за вас, но сега, те ви създават безпокойствия. Ако вие вървите по пътеките на една сила, която иде против вас, тя ще ви причини пакост.

Ако вие вървите по посоката на едно копие, противоположно на неговото движение, то може да ви нарани, да ви причини пакост, обаче, ако вървите по посока, по която и то се движи, никаква пакост няма да ви причини. Та по този начин вие трябва да научите закона за движението на вашите мисли, за да не вървите срещу тях, но да знаете посоката, по която те се движат, за да можете да ги направлявате. И

тогава няма да казвате, че не искате дадена мисъл или дадено чувство, защото каквото и да правите, тази мисъл и това чувство ще си дойдат. Защото, когато мислим и чувствуваме, ние не сме фактори на своите мисли и чувства. Ти седиш, например и казваш, че не се движиш. Ти не се движиш, но земята се движи, а трябва да знаеш, че едновременно със земята и ти се движиш. В тебе твоите мисли са в покой, но щом почне умът да се движи, заедно с него започват да се движат и твоите мисли и чувства. Какво става тогава с вас? Нали всички имате такава опитност? Докато вашите мисли са в покой, вие сте много примерен човек, но щом мислите ви почнат да се движат, вие вече не сте изправен човек. Също така, докато чувствата ви са в покой, вие сте човек с установен характер, но щом чувствата ви почнат да се движат и вие се изменяте, а с това и състоянието ви се изменя.

Един турчин, слуга, бил с установен характер, но по едно време се напил и казал на чорбаджията си: „Чорбаджи, искам да играя!“ — „Играй!“ — „Искам да викам!“ — „Викай!“ И той започнал да играе, да вика. Питам, какво лошо има в това, че той почнал да играе и да вика? Чувствата му играят. Един момък да се разиграе, нищо никой няма да му каже, но ако един поп се разиграе, всички ще се смеят и ще го осъдят. Ако един обикновен човек отиде на угощение и почне да пие и да играе, нищо от това, но ако поп отиде на угощение и пие, лошо било. Какво лошо има в това? Лошото във виното седи в това, че то изменя общия характер на нещата и създава една вътрешна дисхармония. В какво седи лошото, когато аз ограничавам някого или ограничавам неговата свобода? Ако аз застана пред вашите очи така, че не виждате, лошото не е в това, че съм застанал пред вас, но като съм застанал, нямам пред вид, че ще ви препятствувам. Всяка моя постъпка, която се отнася до мене аз в нея съм свободен, но когато тя се отнася и към другите хора, тя трябва да бъде направена така, че всички хора, били мои близки, приятели и познати,

трябва да бъдат доволни от нея.

Сега мисълта, която искам да ви оставя е, че вие искате да бъдете добри. В какво се изявява добрият човек? Ние трябва да бъдем благоприятни на Бога, на ангелите, на светиите, на всички праведни и добри хора на земята. Ако вие не сте благоприятни на Бога, на ангелите, на светиите, на всички праведни и добри хора на земята, тогава животът ви на земята няма да има никакъв смисъл. Как да бъдем благоприятни на Бога? Вие как познавате дали сте благоприятни на Бога или не? Сега аз не искам да ми отговорите, но само задавам въпроса. Най-великото нещо е да бъдеш благоприятен на Бога. Някой път ще се спра да говоря, какво значи да бъдеш благоприятен на Бога, на ангелите, на светиите, на праведните и на добрите хора. От това значи целия прогрес и щастие на човека.

Сега чета една книга от един французин, който иска да даде ново направление на човечеството, но понеже влязъл в един метафизичен свят, няма никакви образи. И самият Кришна Мурти, като говори, се намира в едно противоречие със себе си. Той казва, че човек трябва да се отрече от своето аз, но същевременно да има това аз и да влезе да живее в Бога. След няколко години той пише, че в света има друго аз. Едното аз умира, а другото се явява, но работата става необяснима. Той обяснява, обяснява работите и колкото повече ги обяснява, толкова по-неизяснени остават. Тогава Кришна Мурта намира, че всичко това, според неговото учение, се отрича. Той казва, че човек вярва или обича само защото е страхливец. Според неговата философия човек не трябва да има никакъв Бог, никаква философия никаква вяра. Какво трябва да има тогава? Аз разбирам мисълта, която се крие в неговите думи. Той иска да каже, че човек трябва да се откаже от онези стари понятия за Бога. Той трябва да се откаже, да се отрече от старата любов, която нищо не е допринесла досега. Логически така излиза. Човек вярва, понеже го е страх. Ако

човек се отрече от всичко, какво ще остане тогава? Кришна Мурта проповядва, че той имал един възлюблен. Авторът пита, де е неговият възлюблен? Той крие мисълта си зад своя възлюблен, като казва: „Не съм аз, но моят възлюблен.“ Ако той не е, тогава де е неговият възлюблен?

И апостол Павел е казал: „Сега не живея вече аз, но Христос живее.“ В това отношение апостол Павел е по-голям реалист, понеже той проповядва Христа, Който е живял на земята, пострадал и умрял, а Кришна Мурта проповядва един възлюблен, който никога не е живял на земята и никога не е умирал. Какъв образ ще му дадете? Никакъв образ. Един образ, една отвлечена мисъл — да вярваш в това, което никога не е било на земята и което никога не е умирало. Това, което е абсолютно, да се откажеш за него от всички свои порядки и да умреш за света. Та сега, този автор от толкова години го слушат, виждат, че той иска да им каже едно учение, но не могат да го разберат. Казвам, те [не] само, че не могат да го разберат, но и Кришна Мурта сам не може да го разбере. Аз виждам, че той сам иска да се освободи от старото положение, от порядките на Индия, от дето той произлиза. Но и той сам няма методи, начини, по които да се освободи, пътища няма. Новите пътища трябва да се създадат.

Та сега и на вас, колкото и да ви разправям, аз виждам, че вие си живеете в стария живот. Докато нещата стават по този начин аз не се лъжа в това. Вие казвате: „Каквото говори Учителят, дали е верно?“ Всинца вие вярвате по вашему и всинца пазите своите интереси. Като ви засегне някой честолюбието и вие веднага скачате. Вие сте пълни с гордост, с честолюбие, с подозрение, с докачане. Докато ви мажат и гладят, вие сте добри, то това не е никакво разбиране. Ако и мене и вас мажат и всичко върви добре, това още не е истина. Щом престанат да ви мажат, вие вече се изявявате. Ако аз вярвам на всеки глупав човек, каквото ми каже, в това няма никакъв смисъл. Дойде някой и ми каже да се отрека от

старото. Какво има в това? Аз ще повярвам на думите му. Ако например, съм цар и изгубя престола, изгубил ли съм в същност нещо? Това, че съм цар, е само една идея. И без да съм цар, аз пак съм цар. А тъй, само отвън да си мисля, че съм цар, без никакви порядки, без никакви таланти, това няма никакъв смисъл. И без да съм цар, аз мога да бъда такъв, ако разполагам с нещо царско, с Божественото в себе си.

Има една повест от един англичанин — „Младият крал“, и вие можете да я прочетете, в която се изтъква идеята, че човек може да се разбере само тогава, когато дойде Божественото. Той може да се разбере, когато напусне всичко старо само заради Божественото, но затова той трябва да има нещо реално в себе си. Докато дойде до този вътрешен процес в себе си, да намери Бог, той трябва да се отрече от всичко онова, което не е Божествено. За тази цел той трябва да има друга основа.

Например, ти се докачиш в себе си, мислиш, че нещата са противоречиви. Ти се докачваш, понеже не си във връзка с хората, мислиш, че си във връзка с природата, представяш си, че излизаш вън от тях и нищо не те засяга. Ако ти си съвършено свободен, защо трябва да се докачаш? Благодарение, че вие по съзнание сте се отдалечили от съзнанието на животните, ако бихте били свързани с тяхното съзнание, вие не бихте намерили покой. Но понеже това, което те вършат, вие сте далеч от тях, вследствие на това, не се безпокоите. Но сега и вашето съзнание трябва да се отдалечи от съзнанието на хората, тъй щото, не се свързвайте със съзнанието на хората, нека всеки човек си остане свободен. Понеже този, когото ти ограничаваш и той ще те ограничи. Онзи кон, когото държиш с гема в ръцете си, в края на краищата ще те умори. Ти постоянно мислиш за неговия гем. И ако излезеш с него на разходка на няколко километра, какво си придобил? Забелязано е, че хора, които карат коне в продължение на 20, 30 години започват да приличат на конете. С каквито хора

дружиш, с каквито хора имаш работа, почваш да заприличваш на тях. Човек не може да се освободи от влияние, да не приеме някакъв отпечатък от он[и]я, между които се движи. Той ще приеме тяхния отпечатък и ще остави своя на тях.

Та първото нещо, не е вашето верую единственото, което сте имали до сега. Това верую, което сега имате, е временно. То ви е служило като една дреха, която трябва да съблечете, понеже е остаряла. Считайте, че тази дреха един ден трябва да я хвърлите. Ако днес сте дете, утре ще израстнете и ще я хвърлите. Ако сте стар човек, вашето верую за любовта ще умре, ще се видоизмени. В това отношение вашата любов още не е достигнала до онази любов, че каквото направи вашия приятел, да не се съблазните. Даже и хората още не са дошли до положение да мислят така за Бога. Първата идея, като мислиш за Бога, каквото противоречие и да ви дойде, да не се съблазняваш по никой начин в Бога. Ти можеш да кажеш, че има неща неразбрани, но от това да предадеш някаква слабост на Бога, като твоя някаква слабост и да мислиш, че разбираш нещата, това не е никаква вяра. Ако ти допуснеш една съблазън по отношение на същество което седи по-високо от тебе, питам, какъв е тогава твоя морал в света? Тогава другата мярка каква ще бъде? Ти сам за себе си мярка не може да имаш. Един ден ти ще се усъмниш и в себе си. Ще дойдеш до едно място, ще видиш един камък и ще кажеш: „Аз не мога да дигна този камък.“ Щом се мъчиш да дигнеш този камък и не можеш да го дигнеш, ти вече си направил едно престъпление. Значи, ти си имал самоувереност, че можеш да дигнеш този камък, а после не можеш да го дигнеш. Ти не трябва да се опитваш да го дигнеш. Щом се опита и не може да го дигнеш, ти си направил вече едно престъпление.

Следователно, аз казвам, всяко неизвършено добро е едно престъпление. Подигането на този камък е доброто, което ти може да направиш. Щом не го направи, т.е. щом не

го подигна, ти направи едно престъпление. Щом допущаш, че това не можеш да направиш, онова не можеш да направиш, ти вършиш вече едно престъпление. Какво можеш да направиш?

Значи в ума ви трябва да седи мисълта, че всичко онова, за което съзнанието ви е будно, вие трябва да направите. Ти трябва да бъдеш в сила да се отречеш от всичкото си богатство, от всичкия си имот. Казваш: „Ако раздам всичко, какво ще стане с мене?“ След като се отречеш от малкото, ти ще получиш много. След като се откажеш от своята малка колиба, онзи цар, който е намислил да ти помогне, той ще те заведе в своя палат. Но ти казваш: „Аз съм решил да не излизам от своята колиба, дал съм обет.“ Питам, аз съм решил да не излизам никога от своята колиба? Ти си в един малък свят, в едно заблуждение и по-добре е да се откажеш от този малък свят, от това свое заблуждение, за да влезеш в един обширен, необятен свят. Вие и сега даже се намирате в едно заблуждение. Казвате: „Как аз да умра, да напусна телото си! Де ще отида аз тогава?“ Ще отидеш там, дето всички отиват. Вие сте в положението на онзи, който заспал в банята и като се събудил, казал: „Де ще отида сега?“ Та банята не е от естествено положение преди всичко. Банята е място, в което си отишъл временно, докато се изчистиш. Като се изчистиш, ще влезеш в широкия свят. Твоята къща е една баня, в която си влязъл, докато се изчистиш. Временно ти можеш да живееш в тази къща, но мислиш ли, че постоянно ще остане[ш] в нея? От банята ще излезеш, ще влезеш в света облечен и ще знаеш, че температурата на света не е като тази в банята. Тя е неестествена температура.

Сега аз няма да ви питам, дали сте разбрали, аз зная, колко сте разбрали. Вие ще мязате на онзи, който казал: „Ако беше ме ударил още на едно място, щях да умра, но благодарение, че не ме удари, ако беше ме ударил още на едно място, нищо нямаше да остане от мене.“ Сега и аз съм

толкова снизходителен, че на едно място още не ви ударих. На много места ви ударих, но там, дето се държи живота още не съм ви ударил. С тази философия в живота вие ще се срещнете и трябва да бъдете подготвени. В природата има един подготвителен период, най-първо иде пролетта, после лятото, после есента и най-после зимата. Та човек постепенно се приспособява, та като дойде зимата да издържа на студа. Същото се отнася и за хубавото в света. Значи, има едно последователно приготовление. Човек трябва да се приготви и за едното и за другото, да бъде мисълта му гъвкава. Мнозина могат да се обезверят, да кажат, че този път, в който вървят е празен. Не е празен този път, но разбиране се изисква.

Та сега следното положение е, че след нас иде друга една фаза и трябва да се трансформирате, да сте готови да минете от едно състояние в друго. Ако не разбирате този закон на трансформиране, за вас ще се създадат най-големи страдания. Ако го разберете, ще се създадат най-големи блага и щастие. Всичко зависи от тази философия, от тези работи, върху които сега ви говоря. От нея зависи и бъдещето здраве, бъдещия прогрес, бъдещето повдигане и бъдещето щастие. Това, което сега имаме, е временно. Аз уподобявам това положение на онова, което апостол Павел казва за Христа: „И като се намери в образ рабски, смири се.“ Сега всички вие се намирате в робство, не сте свободни. Вие трябва да се смирите. Смирението подразбира учение. Вие трябва да извършите онова, което Бог изисква от вас, за да се освободите и подигнете, да излезете от робството. Това освобождение не иде от вас, но от Бога. Като разберете смисъла на тия неща, вие ще се освободите. Ние, като възприемаме само това, което Бог мисли за нас, ние ще се освободим. Бог или Божественото е в нас, то действува в нашите мисли, желания и постъпки. Всяка наша мисъл, всяко наше желание, всяка наша постъпка е побудителната причина, т.е. великото, Божественото, което е в нас и работи за нашето освобождение.

САМО БОЖИЯТА ЛЮБОВ НОСИ ПЪЛНИЯ ЖИВОТ.

7.15 часа сутринта

6 лекция на Общия окултен клас
1 ноемврий 1933 г.
София, Изгрев

(Малко дъждовно, но приятно време.)

СЛУШАНЕ ОТ ВЪТРЕ
Какво да направиш

Сряда, 5 часа сутринта

Отче наш
Размишление

10-та глава от Посланието към Евреите *(до 32 стих)*

Всичките противоречия в живота произтичат от незнание. Или от една вътрешна тъмнота, която е неестествена и която, по някой път, обхваща сърдцата и умовете на хората. А някой път обхваща и тяхната воля. Както и да се говори, по-мъчно се ходи вечерно време отколкото денем. Денем по-малко се спъва човек, отколкото нощем. Това са сравнения, аналогии. Даже и когато човек има своя свят, вечерно време, пак може да се спъне. Пътят не е ясен. Важното е, че при сегашните условия човек трябва да се учи. И след като е постъпил човек в училището, могат да му предскажат успеха. Ти можеш да влезеш в училище, но ще свършиш, ако се учиш. Могат да ти предскажат, че щом си влезнал в училище ще го свършиш. Новото предсказание е валидно, ако се учиш. Това предсказание подразбира, че ти ще се учиш.

Ти казваш: „Аз искам да бъда добър.“ Можеш да бъдеш добър при известни условия. Ако се учиш. Ти питаш: „Ще стане ли нещо от мене?“ Ще стане при известни условия — ако учиш. Ако не учиш ще останеш такъв, какъвто си. Житното зърно, което не е посято, ще остане житно зърно. А, което е посято ще има една придобивка, при всичките мъчнотии, които има. На някои прилежни ученици им е приятно да им се дават мъчни задачи, а на ония, слабичките, мързеливичките — не. Не им е приятно. Когато не учиш на

место на знанието ще дойде мързелът и ще ти каже: „Не ти трябва да се главоболиш, другите ще направят това вместо тебе. Ти чакай.“ Бедните хора не стават мързеливи, но богатите. Най-добрите условия, които могат да се дадат на един човек, ако не знае как да ги използува, ще създадат в него мързела, нехайството. Не че нехайството е мързел, мързелът подразбира незнание, как човек да използува условия, които му са дадени, за да добие нещо.

Две неща трябва да имате като правило. Първо — слушане отвътре. Да слушаш. Със слушане се придобива знание, то е вътрешен процес. И второ — разбиране. То е външният процес на ученика. Ако ти разбираш нещата, ще знаеш как да ги приложиш. Ако слушаш, ще научиш нещо. За да дойде разбирането, ти трябва най-напред да си слушал.

В това отношение се казва, че човек не трябва да бъде глух. Това се подразбира вътрешно. Ти казваш: „Нищо не слушам.“ Тогава нищо не ще възприемеш. А, ако много слушаш, много ще възприемеш и много ще разбереш и много ще извършиш. Слушането е най-приятното нещо, което в дадения случай, може да имаш. Хубаво е на гладния да му се приказва за яденето. Ред образи има. Той се радва, когато му се казва, че му се приготовлява нещо за ядене или когато на детето, пред Великден, баща му и майка му говорят, че му се приготовляват дрехи. То се радва тогава. А пък разбирането е, когато децата вземат дрехите и ги облекат за Великден.

Та казвам сега, слушането подразбира да се съберат вътрешните материали, при които човек може да расте. При слушането става развитието на човешкия ум. При слушането човек трябва да внимава. Човек трябва да внимава, понеже има опасни неща. При слушането има един процес, това, което се предава, да го разбереш добре. Понеже, ако не го разбереш добре, то при разбирането ще има едно криво положение, при което ти сега ще пострадаш. Например, има знания, които са опасни. Например, ако се даде на човека едно

разривно вещество трябва да му се каже от неговия учител: „Бъди внимателен, да не го тръскаш, понеже, ако го тръскаш може да избухне. По някой път се ражда у вас известно съмнение. Съмнението се ражда при голямата любов. Щом обикнеш някого ти почваш да се съмняваш в него. Майката, от голяма любов към детето си, почва да се съмнява, да не му се случи нещо лошо, да не би да се е ударило, да не би да се изгорило, да не би да го нападнат вълци, като ходи из гората или да не би да падне от аероплана, ако се качи на такъв. А като не го обича, то нищо не я безпокои.

Та лошото в хората, не е във волята. Състоянието, което смущава Духа на човека, идва като едно последствие, което подразбира, че което имаш можеш да го изгубиш. Но трябва да знаеш, че има сигурност. Съмнението, богатството идат при несигурната любов. Те са последствия на една несигурна любов. Да кажем, че аз представя въпроса другояче. Детето е отделено от майката и може да мислите, че тя не го вижда. Но представете си, че ти обичаш ръката си, погладиш я. Но тази ръка е постоянно с тебе, опасяваш ли се ти за ръката си постоянно, както за детето? — Не. На където ходиш и тя ходи там. Не се безпокоиш. Къде е опасността, когато майката се безпокои за детето си? Съзнанието на детето е свързано постоянно със съзнанието на майката и вследствие на това е и безпокойствието на майката за детето. Също е, когато се откъсне човешкото съзнание от Бога. Когато бащата, майката и детето тръгват за един път, то някой път, бащата и майката, като чакат своето дете, най-после тръгват и казват: „Да ни стигне отподире.“ Някой път ние имаме следната опитност, някой път вие усещате, че Господ ви е оставил. Вие сте се захласнали някъде и Господ си върви по пътя. И вие трябва да стигнете отподире. Това са все човешки страдания. Ти казваш: „От време вярвях, а сега вярата ми е по-слаба. Това е една временна обстановка, която трябва да изтълкувате другояче. Закъснял си по пътя, прегрешението

ти не е голямо. Но закъснял си малко, похапнал си, попийнал си, но твоите ближни не са те чакали и са отминали. Ти трябва да ги стигнеш.

Сега аз ви привеждам този пример, за да се освободите от някои безпокойствия, които ще се вмъкнат в душата ви. Ти казваш: „Човек е млад, но ще остарее. Какво ще придобие човек, след като е живял на земята?“ —Ще придобие знание. Някой пита: „Какво съм придобил аз, след като съм се родил?“ —Придобил си знание. Ти си бил млад. Учил си се. Свършил си до пълна възраст. Остаряваш и умираш. В неприятните работи, които си преживял, знанието, което придобиваш, то е печалбата. То не е нещо материално. Като заминаваш за другия свят, няма да имаш нито една стотинка, нито един косъм, всичко, което имаш в света, ще го оставиш тук. Какво ще вземеш със себе си? Ще вземеш нещо със себе си, ще имаш една придобивка. Знанието ще носиш със себе си. Да ви дам един пример, апостол Павел казва: „Ако ни се разрушат земните домове, имаме домове неръкотворени“. Да допуснем, че си в една държава и като те изгонят от нея, ти имаш надежда, че ще отидеш в друга. След като те изгонят от едно място, ти ще отидеш в по-хубава къща, отколкото тази, в която си обитавал. Значи, като отидеш в онзи свят, ще имаш условия по-добри, отколкото тия, които са на земята. Преходно е на земята. Има един друг порядък.

Да ви наведа, във връзка с това, на една мисъл. Учените хора казват, че цялото не се дели. Единицата не се дели. Нашата земя не може да се дели, земята си остава винаги една. Могат да се наплодят други земи като нашата земя, но тя ще си остане все една. Но нещата върху нея могат да се размножават. Хората могат да се размножават. Но земята си остава една. Върху тази единица — земята, могат да станат много други явления, но земята ще си остане все една и съща. Тя не може да се разедини. Не може да има две земи, три земи, пет земи и т.н. Когато ние говорим за единицата,

подразбираме това, цялото, от което нещата стават, но то си остава едно и също. Сега трябва да има нещо във вас, което не се дели. Има неща неделими, които не се делят. В тебе трябва да има една основа, която не се дели. Защото ако тази основа се раздели, ти няма да имаш едно истинско понятие за нещата. Тя е мярката. Под думата единица, разбирам същността на нещата. Тя сама остава във всички условия една и съща. Тя е, която измерва нещата и явленията.

Та трябва да дойдете до нещо неизменяемо във вас, нека са външни неща, защото те ще се изменят. Вие ще дойдете до неизменяемото. Някой ще каже: „Кое е неизменяемото в живота?“ — Самият живот. Ние казваме: „Животински живот.“ Какво подразбираме под думите „животински живот“? По отношение на знанието, животните имат повече живот, а по-малко знание, те имат такива знания, колкото хората. За това казваме, че техният живот е животински. По какво се отличава животинският живот от човешкият? Има примеси. Животните са много по-жестоки отколкото човека. Човек е жесток, но животните са много по-жестоки от хората. Вие сега казвате: „Как може да бъде така, животните да бъдат по-жестоки от хората?“ Неизлюпените змийски яйца са много кротки, а излюпените са много лоши. Че змийските яйца са кротки, това не показва, че те са светии. Във всяко едно змийско яйце се крие нещо жестоко. И като излюпиш този „светия“ той става на дявол. „Светиите“ на змийските яйца стават дяволи.

Трябва да имате една ясна представа, от какво произтича злото в човека. Злото в човека произтича от това, че ти си измъгил нещо, което си мислил, че е светия. Ти мислиш, че едно яйце е светия, искаш да му дадеш живот и да го излюпиш. Но ще излезне една голяма неприятност, от твоята постъпка. Ти казваш: „Аз съм мислил много добре.“ Ти си мислил много добре, но си нямал знание. Ти казваш: „Трябва да разбираме хората. То е изкуство, да знаеш как

да обичаш човека. Когато човек е гладен, какво добро трябва да му направиш? Можеш да му дадеш една добра дреха, шапка, обуща. Каквото и да му направиш, той всякога ще бъде недоволен от тебе. Той ще каже: „Аз съм гладен, умирам, а пък той ми донася тези дрехи. Може да му донесеш някой ключ, някоя златна верижка, някой часовник, но той е все недоволен. Казваш: „С нищо не мога да му угодя.“ Той нищо не ти казва, но е недоволен. Най-после ти казва: „Не ми трябват тия неща, а хляб ми трябва.“ Дай му едно комаче хляб и го остави. „Каквито условия и да ми даваш, аз няма да използувам благото, което си ми дал“, казва той. Ти казваш: „Аз много го обичам. Трепери ми сърдцето за него.“ Много хубаво. Но твоето треперене ще го умори. Ти ще го умориш от големите блага, които му даваш. Има Един в света, Който никога не постъпва така. Вие се съмнявате в Бога. То Той всякога отива там гдето трябва.

Сега от къде произтича недоволството на човека? Бог е толкова умен, че Той ти дава, за дадения случай това, което ти трябва. За следующия момент, Той ти оставя едно желание, как да го искаш. Пак да искаш да го задоволиш. В дадения момент, ти си задоволен, но окото ти е недоволно. Защо не ти дава Бог и за утрешния ден. Ти искаш Той да те осигури и за утрешния ден.

Природата ни осигурява само за един ден. Като ядеш, ти си осигурен. Закон е, че щом имаш едно ядене, то всичките последующи яденета ще дойдат. Всяко ядене ще дойде на времето си. Та нашето недоволство произтича от факта, че ние искаме да се осигурим. Че щом те обича Бог, не си ли ти осигурен? Каква по-голяма сигурност искаш. Сигурността не е нещо външно, то е едно вътрешно отношение. Писанието казва: „Ние живеем и се движим в Бога.“ А пък, при това знание, ние се безпокоим.

Някой казва: „Какво ще бъде с мене?“ — Няма да бъде нищо. Някой казва: „Оголях.“ — Че много естествено. Ти обле-

чен ли се роди? Ти гол се роди. Рибите са голи във водата. И от после се облякоха животните. Птиците са облечени. После им израснаха перата. Когато отиваш да се чистиш в банята трябва да си съблечеш дрехите, нали? И докато в съзнанието си не станеш гол, ти не можеш да се очистиш. Адам и Ева бяха голи. Къде беше погрешката им? Адам и Ева, след като се окаляха, погрешката им беше, че не отидоха в банята, да се окъпят. Те, преди да дойде Господ, можеха да отидат в банята да се окъпят. Те чакаха Господ да ги види окаляни и да ги пита защо са окаляни. А пък трябваше да отидат в банята, да се окъпят, да се вчешат и да се облекат. Те не го направиха това. И понеже Адам и Ева не се окъпаха в банята, изпъдиха ги из рая.

Сега законът е: Всеки има възможност да се окалва. Окалването е една възможност. Щом сме на земята, при тези условия, може да има окалване. Когато времето е сухо, няма опасност, но като дойде дъждът, дъжд, кал, тогава има опасност. Та, при хубавите условия няма опасност да се окаляте, но при дъждовно време ще се окаляте и оттатък ще минете. Ако не знаеш законите, ще се окаляш. И тогава ще излезнеш из рая навънка. Сега по човешки обяснявам идеята. Всяка една направена погрешка вие трябва да изправите. Трябва да отидете на баня. Нищо повече. И ще платиш на баняджията да те пусне в банята да се омиеш. В турско време една баня струваше 10 стотинки. Ще влезнеш, ще платиш 10 стотинки. Сега не зная колко струва — 5 лева, 10 лева, 20 лева? Кой човек не би дал 20 лева, за да го задържат на служба! Да го изпъдят по-хубаво ли е? Той получава 3000 лева на месец. Направил една погрешка, трябва да отиде на баня. Много ли са 20 лева за баня?

Сега да се повърн[а] към приложението. Знание трябва. Онзи цигулар, който има своя цигулка, може да има най-добрия учител по музика. Но той трябва да учи. Някой път вие изгубвате доброто поощрение. Вие мислите : „Оголяхме!“ Вие

казвате: „Молихме се и какво придобихме, вярвахме и какво придобихме?“ — Знание си придобил. Ти, като си пил вода, тая вода е заминала, но водата е оставила нещо в тебе. Ял си, но и си добил нещо. Яденето е оставило нещо в тебе. Ти си се окалял и ако не отидеш на баня, ще те изхвърлят навън. Ето защо трябва да се учите. Единственото хубаво нещо е учението. Няма да вземеш пред вид, че си се окалял, че [не] си разположен духом, че боледуваш. Тези неща ще дойдат. Те са общи за всички. Понякога ще видиш, че времето не е хубаво, че вятър има, че някои хора се карат. И после се лекуват от раните, че някой човек го погребват, че правят панахида, че дават угощение за някое новородено дете и пр.

Аз превеждам тези неща, за да се изясни духовния живот. Защото духовния живот е нещо отвлечено. И ако се говори за духовния живот, работите остават неразбрани. [В*ероятно Учителят пише на дъската:]*

1 — нечетно число
2 — четно число
3 — нечетно число
4 — четно число
5 — нечетно число
6 — четно число
7 — нечетно число
8 — четно число
9 — нечетно число

Добре. По какво се отличават четните и нечетни числа? Кое е по-хубаво да имаш — едно четно число или да имаш едно нечетно число? Когато се жениш, трябва да имаш четно число, а когато раждаш деца, трябва да имаш едно нечетно число. Нищо повече. Щастието на човека седи в четните числа, а развитието на човешкия ум седи в нечетните числа. Ти казваш: „Как ще го разбера?“ Разберете го както можете.

Когато търсиш да се жениш. Щом имаш една жена, работата върви добре, а щом имаш две жени и като дойде

третата... [Ако] един мъж имаше две жени, те ще се скарат. Тогава при жененето трябва да се тури една жена и един мъж, т.е. само в числото две могат да бъдат щастливи. Но тези двама искат да им дойде още един другар — детето, което ще им дойде, то е нечетно число. За да бъде то щастливо, трябва му едно дете — четно число, трябва му едно сестриче. Братът и сестрата, това е духовната връзка, това е духовната женитба. Братът и сестрата, които се раждат в един дом, това е женитба. Духовно е когато се раждат едно момче и едно момиче, а ако се раждат все момичета или ако се раждат само момчета, това е едностранчиво.

Та вие искате да знаете какво нещо е духовният живот. В духовният живот има по-чисти, по-фини отношения. По-естествени са тези отношения. Ние вземаме нещата в тяхната чиста форма. Една риба, която живее в чиста вода например, пъстървата има едни качества, а друга риба, която живее в мътна вода, има съвсем други качества. Пъстървата, която живее в чиста вода, е изложена на по-малко болести, отколкото рибата, която живее в мътна вода. Можем да теглим една аналогия: колкото условията, средата, в която живеем е по-чиста, толкова по-здравословна може да бъде средата. Аз вземам сега средата в следният смисъл: нашата мисъл. Колкото хората, между които живеем са по-добри, по-интелигентни и мислят добре, животът ни ще бъде по-добър. Здравето ще бъде по-добро. Но когато у хората има постоянни противоречия, то те живеят в една тиня и кал.

На мнозина от вас препоръчвам баня. Ти казваш: „Аз съм светия.“ Светиите и другите, все на баня да отидат. Светията може да бъде днес най-окаляния. И светията трябва да се окъпе. Нищо повече. Ще се къпеш. Ако си грешен, ако си направил престъпление, ще се къпеш. А пък светията два пъти ще се окъпе. Грешникът веднъж се окъпва, светията ще се окъпе два пъти, понеже дрехите му бяха чисти и сега се окаляха. Ти казваш: „Оцапал съм се!“ Оцапал си се, какво

от това? Ще се окъпеш. Грешникът не съжалява за своите дрехи, но светията съжалява за чистите си дрехи и ще каже: „Пак ще се очистя, като се окъпя."

Сега искам да ви наведа на една мисъл: Погрешките, лошите мисли, подозренията са неща външни. Та сега трябва да се поучите от тях, за да следва правилно вашият прогрес. Вашите погрешки имат и добрата страна. Не съжалявайте за вашите погрешки, те са тор. Не съжалявайте, даже и за това, което окапва от вашето дърво. Това дърво ще даде подобър плод. Това дърво, на което листата му капят, то един ден ще си образува по-хубава почва. Всичко това, което ви се случва, ако се учите, ще бъде за добро. Имайте търпение! Направили сте една погрешка, не съжалявайте за нея. Радвайте се, че придобивате нещо. Взел си един фалшив тон. Я питай тези, които са се учили, колко погрешки са правили. Онези, младите деца, които се учат да пишат, колко погрешки са правили? Нима изведнъж са се научили да пишат? Я, питайте тези, които са се учили да рисуват, какви погрешки са правили? Вие, възрастните, като рисувате един човек, ще го нарисувате така, че да не могат да го познаят. Ти ще кажеш: „Аз го рисувах от натура." Ти от натура си го рисувал, но никой не може да го познае. Какво ти струва рисуването от натура, когато не могат да го познаят!

Някой художник е нарисувал някой предмет, обаче той не прилича на нищо. На мен ми дадоха една картина, представлява вол с три крака. Аз им държах една лекция. Аз казах на художниците: „Това ново изкуство ли е? Вол с три крака!" Аз им дадох 200 лева за картината. Единият заден крак го няма. Та казвам, този човек уж разбира от перспектива, сенки и нарисувал вол с три крака. Единия заден крак го турил в сянка. Няма го никакъв. По някой път и духовните хора правят така. Рисуват един вол с три крака. Можете да разисквате върху причините, които са били.

Искате да знаете причините, защо Господ изпъдил Ада-

ма. Единственият човек, който знае защо са изпъдили Адама от рая това е Адам. Викайте Адама и той ще ви каже, че Ева знае това. Викайте Ева и тя ще каже истината. Един ден Адам и Ева ще дойдат и ще разправят как направиха погрешката, а пък сега има една книга, в която са изложени тези неща. Те може да са верни, а може и да са неверни. Индусите другояче обясняват грехопадението.

Някой път големината и дебелината на предметите раждат големи недоразумения. За пример [дадеш] една малка ябълка на едно дете и то е недоволно, дадеш му една голяма ябълка и то е доволно. Защо това дете е недоволно, като му дадеш малка ябълка? Това дете няма истинско знание. Малката ябълка е малка понеже е в процеса на развитие. Някой път малкото дете е за предпочитане, защото в него има повече дарби, повече заложби. Някой път човек може да е голям, но няма никакви заложби.

Може да се образува приятелство между хората, но ако това приятелство, което се образува, не може да даде един добър резултат, какво може да очакваш? Ако ти следваш 12 години и нищо не може да научиш, каква полза има от това? Това е губене на време. Ако ти си религиозен човек, ако си пастир на една видна църква в света и нищо не си придобил, какво се ползуваш? Ние живеем в един свят толкова хубав, със слънце, планини, звезди. Какви грамадни богатства са това! Казвам: „Нищо от това.“ Гледам слънцето, реката и пр. И пак седя в същото положение. Когато ти гледаш слънцето, ти, в дадения случай, трябва да приемеш богатствата, които слънцето ти отрежда. Да допуснем, че вие сте болни. Много от вас сте болни. В слънчевата светлина има блага за тебе, ти си сиромах. Даже твоята сиромашия има връзка със слънцето. Да кажем, че имаш 100 килограма лук, арпаджик. Ти си беден човек, но ако си умен, ти знаеш, че тази година ще има благоприятни условия за търговия, за лука. Килото струва 10 лева, като посадиш 100 кила лук, колко килограма може

да извадиш. Тук има земледелци от един килограм арпаджик колко килограма лук се изважда? *(— Средно 100 килограма, а някой път 50 килограма.)* Да кажем, че се добива от едно кило, 100 кила, по 100 лева правят 100 000 лева. Ето в една година ти спечелиш 100 000 лева, а пък ти седиш и казваш: „Защо ми трябва този лук?“ — Ще го посееш.

Сега може да кàжете: „Защо Господ ме е създал при тези неудобства?“ Помнете следното: Това разположение, което имате във вашето сърдце и вашата воля, в дадения случай, това е най-доброто, което Бог може да ти даде. В бъдеще няма да бъде това, но в сегашния случай, то е най-доброто положение, при което може да се намериш. Това положение няма да остане във век и веков такова. В следующия момент може да бъде пак най-доброто и т.н. Но ти си все недоволен. Това е защото не си използувал тези условия, които са ти дадени. Вие сте недоволни от вашите неразбирания. Бъдете доволни от разбиранията си. Да допуснем, че вие сте неразположен и казвате: „Нямам любов.“ Какво подразбираш под думите: Нямам любов? Щом нямаш любов, ти си вече болен. Имаш много недоимъци. Те ще те доведат в един крив път и ти ще бъдеш слаб, няма да свършваш работите си добре. И по този път на безлюбието, ако вървиш, то целият ти живот ще се влоши. То е все едно, ако храниш един човек с лоша храна, тогава цялото му тело ще се поквари. И тогава няма да има добри постижения.

Ако ние спънем сърдцето си и ума си, то какво ще добием? Не спъвайте сърдцето си и ума си и волята си. Може да е дошла една мисъл в тебе, която не е твоя. Остави тази мисъл на страна. Може да е дошло едно желание в тебе, което не е твое, остави го на страна. Може да е дошла в тебе една крива постъпка, остави и нея на страна. Нищо от това. Не се занимавай с чужди мисли, с чужди желания и с чужди постъпки. Не разрешавай защо става така. Никой не е обяснил това положение. Да кажем, че един ден имаш една лоша

мисъл. Това го обясняват в окултната наука. Ти прекарваш един страшен ден, прекарваш цяло едно съществуване. Прекарваш някое свое прераждане, което може да си преживял преди 100, преди 1000 години и ти го прекарваш сега в един ден. А някой път ти си радостен, ти толкова преживяваш един цял живот в един ден. Когато се радваш, това е твоето минало, когато скърбиш и то е твоето минало. От твоето минало на страданията и от твоето минало на радостите ти ще извадиш твоето настояще. Ще използуваш.

В онзи, лошия живот, лошия ден, когато дойдат в тебе лошите мисли, веднага ще гледаш да пресъздадеш от този ден, настоящето. Да пресъздадеш нещо хубаво. И тогава може да получиш хубава перспектива за бъдещето. Всички лоши събития, всички лоши работи в твоите минали съществувания, ти ги събери, не ги пъди, но ги впрегни на работа.

Всички вие трябва да бъдете учени, както съвременните изобретатели. Например, когато хората са впрегнали най-първо водата, като работна сила, на животните не е дошло на ума да си направят воденици или вятърна мелница, а човек е впрегнал вятъра на работа. По същия начин човек е впрегнал силата на пàрата, на електричеството, на по-тънките сили в природата. Също така и ти трябва да впрегнеш лошите мисли и лошите желания да ти вършат работа. От калта на греха направи грънци. Някой ще каже: „Може ли така?“ —Може, може. Много хубави грънци стават от калта на греха, ще ги туриш в пещта. Греха ще изкочи навън и ще остане хубавата глина. И ще излезе едно хубаво гърне. Писанието казва: „Всичко онова, което се случва, на тия които обичат Бога, ще бъде за тяхно добро.“

Не се спирайте за една постъпка на човека. Тя не определя човека. Някой казва: „Защо е съгрешил Адам?“ Не се спъвай върху това. Понеже вие, ако мислите върху това, Господ ще ви постави на изпитание и тогава и ти ще съгрешиш. Ти искаш да знаеш защо съгрешил Адам. Да кажем, че една

млада мома иска да знае защо е съгрешил Адам. Господ ще ѝ даде обяснения. Тя ще се влюби в един млад момък и няма да може да живее с него. И тогава Бог ще ѝ каже: „Защо да не можеш да живееш с него, нали го обичаш!“ Защо Ева съгреши? Но ти сега защо съгреши, защо не го обичаш? Приел си от забранения плод. Момата казва, не го обича. Тя не казва последната истина. Тя не обича този си мъж, понеже обича другиго. Какво ще ме [ми] разправя, аз зная нещата, тя не обича този, а обича другите. И казва: „Аз искам да живея за Бога. За Бога ще живея. “ А тя си има вече един друг Господ, тя вече го е намерила.

И после, в религиозните хора има следното: Една мома може да е в религиозно общество, влюбила се е тя в някого. Моли се в това общество и после намери друг в друго общество и се премести в него. Ти искаш да знаеш защо Адам съгреши. Съгреши, понеже престана да люби Бога.

Сега като ви казвам тези неща, някои от вас може да изтълкувате нещата другояче. Целта ми е да ви дам едно разбиране за вътрешния живот. Погрешката, която младата мома или младият момък могат да направят е следната: Младата мома казва: „Не го обичам.“ Не го обича, понеже другиго обича. И тя мисли, че онзи, другият момък има повече. Тя е женена. Какво трябва да се прави? Или момъкът е женен, но не я обича вече, а обича друга. Какво трябва да прави? Той напуща първата си жена и се оженва за втората. Не е лесна работа това, да се напусне жената. Има закон. Та казвам сега, може да пренесеш тези неща от външния свят във вътрешния. Те са преходни неща. Любовта в света е преходна. Тези работи ти не може да ги обичаш. Ти една ябълка може да обичаш докато тя съдържа в себе си красота и хранителност. Но като тя изгние, ти я вземеш и я хвърлиш и тази ябълка казва: „Защо ме хвърли? Защото не ме обича.“ Човекът ще ѝ каже: „От твоята семка, като поникне ново дърво и даде пак ябълки, пак ще ги обичам.“ Този закон е: Гдето е текло, пак

ще тече. Двама души, които са се обичали, пак ще се обичат. Но време ще мине. Тогава казвам: Не изгнивай! Ти казваш: „Хората не ме почитат.“ Хората не те почитат, защото си осиромашал. Не осиромашавай! Ти казваш: „Хората не ми обръщат внимание.“ — Защото си изветрял.

Но трябва да се знаят методите. Някой проповедник казва на някого: „Не трябваше да грешиш.“ Или му казва: „Не трябваше да се подмладиш.“ Но трябва да се знаят методите за това. Това е само негативната страна на живота. А трябва да се знаят методите на положителната страна на живота. Ще се случат тези отрицателни неща, но никога не е изключена възможността за погрешка. След всяка погрешка ще претърпиш известни страдания. Ще поумнееш и при втората погрешка ще станеш по-добър. След третата погрешка, още по-добър ще станеш. А ако направиш погрешка и се изправиш, ще станеш умен и добър, а ако не изправиш погрешките, ще се натъкнеш на противоречия в живота. Да кажем, че ти имаш един син и една дъщеря в къщи, в семейството си. Синът ти е трети член на семейството, какво трябва да направиш, за да го направиш щастлив? — Трябва да го ожениш. Женитбата означава следното: Имаш син, трябва да го пратиш на училище. Трябва да създадеш някаква работа за неговия ум, за да прогресира. А ако това дете го оставиш в къщи и се опасяваш да не му се случи нещо лошо, ти ще му напакостиш. Трябва да му се създаде работа.

Да допуснем, че имаш един приятел, какво трябва да направиш? За да запазиш своето приятелство, никога не трябва да криеш, никога не трябва да имаш една посторонна мисъл, която да скриваш от приятеля си. Не трябва да има в сърдцето ти нещо, което да криеш от него. И той трябва да прави същото. Щом скриеш, то се явява вече едно отдалечаване.

Аз казах, че човек трябва да бъде послушен. Но послушанието не подразбира робство. Послушанието значи да

възприемеш, каквото ти каже, да го направиш. Господ ще ти каже: „Слушай какво ще ти кажа!“ И това, което ти Господ каже, приложи го! Бог ще те остави свободен, да направиш така нещата, както ти си разбрал от слушането. И тогава ще дойде външно разбиране, обективното, но няма какво да се смущавате от това.

Сега да ви дам едно правило: Никога не си сключвайте ръцете, защото тогава си носиш своето нещастие в себе си. Такъв човек не може да разреши никога правилно нещата. Трябва да имаш съгласие между всичките ти пръсти. Не трябва да има раздвояване в религиозния живот; не трябва да има раздвояване в знанието; не трябва да има разногласие в практическия живот, но единство трябва да има всякога в човека. Вместо да сключваш ръцете си, може да ги спуснеш спокойно надолу. Дойде някой да вземе от тебе, ти тогава кръстосваш ръцете си. Не, тури пръстите надолу.

Няма нещо, което да не се подава на великият закон на Любовта. Действувайте с онова, което Бог е вложил в душата ви. Употребявайте го. Не се задоволявайте с чуждото. Вие казвате: „Какво ще бъде на онзи свят?“ На онзи свят ще бъде точно така, което имате сега. На онзи свят знаят да свирят, и да пеят знаят. Ти не знаеш нито да пееш, нито да свириш, нито да постъпваш както трябва. Какво трябва да направиш на онзи свят? — Или трябва да се запретнеш да учиш, или трябва да се върнеш на земята. Та, за онзи свят, трябва да се приготвиш. Онзи свят е за учение, той не е свят за деца, за хилави, за болни деца. За онзи свят трябват умове, силни умове, чисти деца, които отиват да служат на Бога. Да използуват Божествените блага, които съществуват. А пък ти мислиш, че като отидеш на онзи свят, ще те посрещнат там и ще има ядене и пиене, прегръщания. Като отидеш на онзи свят, като се пробудиш, ще кажеш: „Разбрах, че трябва да се учи тук. Ще работя Господи, гдето ме пратиш, ще ида и ще уча!“ Ти, като отидеш на онзи свят, ще отидеш гол и

ще те облекат с най-хубавите дрехи. Ти ще отидеш на онзи свят, щом си готов за него, като се върнеш, като блуден син в онзи свят и големият брат, като дойде, ще се посърди, като види разкаялия се блуден син. Но бащата ще му говори: „Синко, на тебе ти давам повече, но и брат ти ще дойде на тази трапеза.“ Та първото нещо сега е да се запретнете да учите. Вие слушайте сега. Хубаво, похвалявам ви, но да дойде разбирането трябва.

Сега за следующият път пишете върху темата: „Полза от изучаване на четните и нечетните числа.“ Помислете върху тази тема. Ще напишете числата така:

1	2	3
4	5	6
7	8	9

Сега това са отношения. Ще изучавате тия числа. Като разберете четните и нечетни числа, ще знаете как да постъпвате. При закона на Любовта, при закона на Знанието, ще знаете при всеки случай, как да постъпвате. Сега аз няма да се спирам върху този въпрос. Понеже това е тема за вас. Под думата знание аз разбирам отношението на сърдцето към ума. Когато употребявам думите „знание“, не подразбирам мома и момък, а подразбирам сърдце и ум. Сърдцето е младата мома, умът е младия момък. Под знание разбирам отношение винаги между ума и сърдцето. Сега мислете върху темата.

Добрата молитва

7-ма лекция на Общия окултен клас
8 ноември 1933г.
София, Изгрев

НАЙ-МАЛКАТА ЛЮБОВ

Добрата молитва

(Четоха се темите: „Ползата от четните и нечетните числа.")

„В начало бе словото"

Изобщо, хората лесно се изразяват за нещата и който знае и който не знае. Често се говори за добър и за лош човек. По какво се отличават добрият и лошият човек. Има една тънка разлика между добрия и лошия човек. Лошият човек има някои тънки черти, по които се отличава, но и добрият има също така външни черти, по които се отличава. Например, в телото си и двамата имат някои отличителни черти. Запример, всяко нещо, което не е съобразно с нашите възгледи и което ние не желаем, наричаме лошо. И всеки човек, който работи против нашия интерес, ние наричаме лош човек. В една разбойническа банда всеки от нейните хора, който осмели да се обяви в несъгласие с тях по нещо, те го наричат вече престъпник, а при това същата тази банда, според законите на държавата, са осъдени на смъртно наказание. Тази банда е осъдена сама на смърт, а тя от своя страна осъжда на смърт всеки едного от тях, който смее да се обяви против нея. В това отношение хората, във възгледите си, често мязат на тази банда. Също така и възгледите на държавата, толкова са прави по отношение на човечеството, колкото тази банда към държавата.

Темата, която имахте днес за четните и нечетните числа е цяла наука. Да се пише, както попадне, това значи да се не знае, какво нещо са четните и какво нечетните числа. При

четните числа трябва да се изучават хората. При нечетните числа пък се определят нещастията на човека. Ако имате 13 хиляди лева златни пари, какво нещастие има в тези пари? Или ако имате 130 хиляди или 130 милиона пари, левове, какво нещастие има в тези пари? Вие казвате, че нечетните числа носят нещастия за човека. Питам, ако имате да давате 10 или 100 хиляди лева, какво щастие има в това. Тия числа са поне четни, но де седи тяхното щастие?

Да се говори така, то е все едно, когато някой казва за себе си, че е праведен човек. Този човек още не знае, какво нещо е правдата. Друг пък казва, че е учен човек. Какво нещо представлява ученият? В този смисъл, когато искате да научите нещо основно, вие трябва да излизате от низшите отношения, да дойдете до отношенията на Божествения свят. Божественото съзнание има само онзи човек, у когото никога не се заражда каквато и да е отрицателна мисъл да направи вреда комуто и да е, нито на себе си, нито на другите. Често хората се съмняват, по сто пъти на ден се съмняват за едно или друго. Какво нещо е четните и нечетните числа? Какви четни и нечетни числа имаш.

Някои учени казват, че в кръвта на човека се съдържат разни материали. Какво нещо е материята? Материализмът е дълбока наука. Материалистите поддържат, че материята съществува, а други отричат съществуването на материята. Някои казват, че всичко е сила. Какви ли не теории съществуват за силата и материята. Някои учени даже не знаят, какво отношение има между силата и материята. Някои казват, че материята е импресирана сила, а други казват, че материята се намира в кинетическо състояние. Какво нещо е материята и какво е сила? Това, с което можеш да се облечеш, в даден случай, или това, което носиш със себе си, то е материя в най-простата форма. А сила е това, с което се движиш напред. И това, което може да вземе дрехата ти и да я тури отгоре ти. Едното е видимо, а другото — невидимо. Едното е

в покой, а другото — в движение. Значи, щом си в покой, ти си в материалния свят, щом си в движение, ти си в света на силите. Това е по отношение на живота, а животът не е нито материя, нито сила. Как ще разберете това нещо?

Сега вие искате да проникнете в същината на живота, но такава същина, която да отделите от материята или от силата, не съществува. Ти не можеш да отделиш живота от телото си, от себе си. Щом отделиш живота от телото си, това тело е вече в покой. Щом внесеш живота в телото, това тело е вече в движение. Сега, в каква посока ти ще тръгнеш и как ще вървиш? Допусни, че ти имаш да взимаш пари от някъде. Два начина има, по които ти можеш да вземеш парите: или този, който има да ти дава, сам да дойде при тебе и да ти донесе парите, този е най-добрия начин; или пък ти да отидеш при него, да си искаш парите, този е най-неприятния начин. Това е само за изяснение на нещата, когато имате взимания и давания на пари. Това определя едно право отношение. Онзи, който има нужда от пари, то трябва да отиде при банкера, да си вземе парите. Това е правото отношение, това е естественото отношение. И после, когато дойде да се плаща, онзи, който е взел парите, той трябва да отиде да ги занесе. Сега ще направя едно уподобление. Онзи, който иска да пие вода, той трябва да отиде на чешмата, да напълни стомната. Ако на тебе ти се пие вода, а чакаш другите да отидат и да донесат в стомната вода, това не е право отношение. Това е право, но за самия тебе и няма да се мине много време, ти ще дойдеш в стълкновение със себе си. Ти изпиваш водата в стомната и викаш слугата си Иван да отиде на чешмата и да ти донесе вода. Какво ще бъде твоето положение, когато един ден Иван го няма? Ти ще викаш и ще се чудиш, защо го няма Иван. Казвам, защо пък да е Иван при тебе? Ти не си онзи Иван, когото викаш. Иди вместо него за вода и пий, колкото искаш.

Сега ние прекарваме тия възгледи навсякъде в живота.

Ние очакваме да се уреди света, че и нашият живот да се уреди. Така и за Бога имаме криво понятие, казвам: „Господ това ще даде, Той ще оправи работите.“ Верно, Господ всичко дава, но има едно криво схващане на тази идея. Ти си син на един богат човек, следваш в странство и пишеш на баща си: „Татко, изпрати ми пет хиляди лева, че ми трябват.“ Бащата изпраща пет хиляди лева. На втория месец пак искаш пет хиляди лева. Десет месеца по пет хиляди лева, това са 50 хиляди лева. Ако учиш, както и да е, но ти взимаш тия пари и ходиш по театри, по концерти, по любовни работи на своето сърце, ядеш и пиеш с другари. Но най-после и баща ти пише: „Синко, толкова време вече, как следваш по медицина, никакви изпити не държиш.“ Ти пишеш на баща си, че имаш някакви нужди, но всъщност никакви нужди нямаш, всичко това е привидно. Най-после баща ти престава да ти изпраща пари, отказва да те поддържа и тогава ти започваш да говориш за него, че е безсъвестен, че не влиза в положението ти и т.н Какво е постигнал този син, след като баща му толкова години го е поддържал в странство? Нищо не е постигнал. В края на краищата и бащата се е разочаровал и синът нищо не е направил.

Като наблюдавам живота ви, аз виждам и между вас такива постъпки. И млади и стари постъпвате така, че аз се срамувам от вашето поведение. Досега не съм срещнал нито един от вас, комуто, като се каже нещо, да се замисли, поне няколко часа да поседи на едно място и да помисли върху това, което съм му говорил. Той казва: „Аз вярвам в Бога.“ Какво вярва в Бога? Той е най-големия простак, а казва, че вярва в Бога. Каква вяра е тази? Ти вярваш в Бога, а оставаш на най-възвишеното същество, то да разреши даден въпрос заради тебе. Ти имаш да даваш пари някому, а го изнасилваш. Ти оставаш на съдията да разреши въпроса и намираш, че съдията е праведен само тогава, когато той реши делото в твоя полза. Ти казваш: „Много умен е този съ-

дия.“ Умен е, разбира се, но спрямо тебе. Че спрямо другия не е справедлив, ти не искаш да знаеш. Може ли тоя съдия да бъде справедлив спрямо двамата, които спорят за едно и също имане? Когато двама души се съдят при един съдия на земята, и двамата са лоши.

Казвам, сега като изучавате окултните науки, вие виждате разни научни въпроси, които се разглеждат по различни начини, от теософи, от окултисти и казвате: „Това са теософи, това окултисти и т.н. Казвам, това са възгледи на хората, обаче, има едно право учение в света, което обединява всички форми. Всички религии, според мене, са външните форми на едно учение, което се изразява по един или друг начин, но това, което обединява хората, което дава сила, вие никъде няма да го намерите. Някои казват: „Вие държите Учителя, Той всичко може.“ Ще ме държат, но лъжете се, той нищо няма да даде или по-право, вие нищо не можете да приемете. Това е гонене на вятъра. Да се каже така, то значи, да не мисли човек. Казвате: „Да държим Христа и да не се боим.“ Че как ще Го държите? Ще направиш един неразумен дълг и след това ще отидеш да кажеш: „Господи, плати ми сега дълговете.“ Или ще направиш една погрешка и после ще кажеш: „Извини ме Господи, втори път няма да греша!“ После пак ще направиш същата погрешка и пак ще искаш извинение. Това е едно криво разбиране.

Та казвам, понякога аз се срамувам от вас, а някога се срамувам и от себе си, че съм Учител на такива ученици. Казвам си, ако знаех, че са толкова неспособни, кракът ми не [би] ми стъпвал тука. От мое гледище, след като съм ви учил 10-30 години и нищо не сте научили, какво сте придобили вие, какво съм придобил аз? Вие сега се занимавате с въпроси, които не трябва да ви занимават: „Отде е дошъл Учителят, каква е неговата задача?“ Вие човъркате тези въпроси, както, когато някои се интересуват, защо някоя мома е толкова красива. Отде съм дошъл? Отдето идвате и вие. Това

е много лесно. Отде идвам? Идвам от един извор. Щом знаете това, вие трябва да имате пред вид, че имате отношение към този извор. Щом имате отношение към този извор, вие не трябва да го мътите. Значи, аз съм важен за вас дотолкова, доколкото мога да услужа на вашите интереси. Тогава, ако и аз кажа същото, ще излезе, че и вие сте нужни за мене дотолкова, доколкото сте полезни за моите интереси. Какво се разрешава по този начин? Това не е ли учението на света? Един банкер е важен за един клиент дотолкова, доколкото той може да вземе от него пари на заем. А клиентът е важен за заемодавеца дотолкова, доколкото първият може да му услужи във време на нужда. И това не е лошо, но трябва едно разрешение на съществените въпроси. Това са отношения на интереси.

Аз имам един такъв ученик от низшето царство, който е много ревностен. Всяка сутрин дохожда при мене и ми казва: „Учителю, ти си много добър." Той ходи, ходи надалеч с мене, мяка подире ми, много ме обича, но защо? Защото му давам сиренце, кашкавал, баница, оставям го на стола да се качва. Но щом не му дам нищо няколко деня и го потупам, никак не ходи с мене. Аз често изучавам естеството му. Понякога го гледам право в очите и той ми казва: „Какво от това, че съм изял малко сирене или кашкавал? Аз ям по-малко, а ти ядеш повече. За това не заслужавам никакъв бой." Според неговото съзнание, той намира, че постъпката ми, по отношение на него, не е права. Аз намирам, че постъпката ми е права, но не трябва да го изкушавам. Ако сиренето е на масата, той не се качва там, но ако оставя сиренето на някое малко столче, той там не издържа вече.

Сега, аз правя една аналогия. И във вашето съзнание има такива отношения, които трябва да разрешите. Вие трябва да минете една фаза по-напред, за да дойде във вас онова вътрешно спокойствие. Понеже ние имаме отношение към цялото, имаме и отношение към Бога. Ние не сме се събрали

да служим на себе си. Да служим на себе си, това е в реда на нещата. Органите на един организъм си услужват едни на други. Всички органи имат отношение към телото, като към цяло. Очите имат отношение към телото, ушите, ръцете, краката. Следователно и ние всички имаме отношение към Бога, като към цяло. Най-мъчното нещо е да установи човек тия отношения, да почне да разбира, какво нещо е волята Божия в даден случай.

Има една сестра тук, която иска да ѝ се говори много меко. Права е тя, но аз някога я слушам, че тя по отношение на другите не постъпва така, както иска към нея да постъпват. Така иска всеки човек, но и той трябва да бъде мек, внимателен към другите. Аз разглеждам този въпрос другояче. Защото, ако вие искате да постъпват добре само по отношение на вас, този въпрос е вече разрешен в света. Ако искаш хората да постъпват добре с тебе, гледай да не бъдеш сиромах и да си уредиш работите добре: да имаш къща, да е добре наредена, че да нямаш нужда от никого. Не оставяй времето да оправи работите. Ако можеш ти сам да ги оправяш, оправи ги. Ако оставиш хората да ти уредят работите, ще кажеш после: „Какво мислих, какво излезе.“ После ще съжаляваш. Няма какво да мислиш. Сам ще уредиш работите си — нищо повече.

Сега, на другия въпрос: могат ли всички хора да бъдат богати? Всички хора не могат да бъдат богати. Второто положение: За да те почитат хората, ти трябва да бъдеш здрав, да бъдеш умен и да бъдеш добър. Ако нямаш тези качества, тогава и отношенията на хората към тебе няма да бъдат такива, каквито ти искаш. Сега да обясня, де седи едно от противоречията. Ти си гладен, три деня не си ял, в тебе гладът говори и ти казваш: „Искам да ям нещо, каквото и да е.“ Слага ми едно хубаво ядене и казвам: „Тук има едно ядене, което е останало от няколко деня.“ —„ Каквото и да е, трябва да се яде, ще ям.“ — „Почакай малко, сега се пече една

прясна пита с малко сиренце.“ — „Не, нямам време, не че не мога да търпя, но време нямам.“ — „Както искаш.“ Тогава той се наяде и след половин час коремът го заболява, става му лошо и трябва да му се даде рициново масло, трябва да му се даде топла вода. Тогава той казва: „Зле направих.“ Питам, ако и вие възприемете една лоша мисъл или едно лошо чувство, това не е ли едно лошо ядене? В даден случай ти си гладен и мислиш, как да разрешиш известен въпрос.

Та сега в класа на всинца ви липсва едно нещо. Ще ви дам едно правило и който не изпълни това правило, ще си носи последствията. Който не го изпълни, той ще си носи последствията. Аз съм ви казвал и друг път, не искам да ме занимавате с вашите глупости, нито да ги нося. Аз не искам да нося и вашите престъпления, вашите лоши мисли и чувства. Вие трябва да се определите. Сега вие се намирате в една област, която няма да ви изведе на никъде. Това е един лъжлив път. На мнозина съм казвал: не говорете нищо зло, нито добро за мене, докато не сте го научили, нито пък аз ще говоря зло за вас или добро, докато не съм го научил. Ако има нещо, което си научил и си ощетен, ела да ми го кажеш. Но неща, които не са проверени, не ги говорете. Научете се да говорите проверени неща. Някога казвате: „Така каза Учителят и свършена работа.“ Че имало онзи свят — провери това. Че баба ти или дядо ти казали това, ти трябва да го провериш. Провери това за себе си. Може да ти каже някой, че този салон има десет врати. Не, две врати има нашият салон. Колко прозорци има нашият салон? Вие не знаете това. Всяко нещо, което говорите, трябва да го проверите. Казвате: „Отличен салон е той. Много картини има.“ Колко картини има нашият салон? И това не знаете.

Ето, ние имаме два модела Христа. Вие ходите в пътя според този Христос, който е теософски образ. Той е преродeн Христос, който е живял някога и сега пак се е преродил. Той и сега живее на земята и е позволил да му нарисуват об-

раза. Ние взимаме тези картини като образи. Единият представя болния човек, а другият — здравия, но нито единият е Христос, нито другият. Вие трябва да имате Христа в себе си вътре, като образ. За вас Христос трябва да бъде като един банкер, който всякога ви кредитира, от когото всякога взимате пари. Такива трябва да бъдат отношенията ви, вие всякога можете да вземете нещо. Този банкер ви дава с по възможност най-малки лихви, по четири на сто.

Сега, като ви говоря по този начин, вие можете да си кажете: „Нима нямаме знание?“ Вие трябва да имате една статистика, според която да изучавате въпроса на четните и нечетните числа. Вие още не сте изучавали исторически, кога се е родил Христос, нито знаете, кога се е родил апостол Павел, Петър, но точно, да знаете годината, месеца, деня часа и минутата. И тогава, според законите на астрологията, която физиологически описва човека, да правите своите гадания. Още от едно време астрологията се е считала наука, която е гадаела според съчетанието на звездите. Под думата „звезди“ се разбира отношение, връзка с разумни същества. И при това астролозите са делили звездите на такива от първа, втора, трета четвърта, пета, 16 величина, на степени са ги делили.

После отношенията на човека към Луната и към Слънцето, това са два фактора, два светли ума, с които той е свързан. Слънцето е свързано с духа, а луната с материята. И следователно, човек по този начин ще види какво е неговото отношение към духа и към материята, които действуват в самия него. Най-първо ще ги разгледате като форми, оформени в мисли, желания и постъпки. Например, човек има желание да живее. Първо той ще види, какво е отношението на месечината на звездите и на слънцето към него. След това той ще види, какво е отношението на други живи тела около него, всички тия, които го окръжават. Всички тия неща трябва да вземете в съображение. Това не е лесна работа.

Сега всички вие се намирате в един установен свят. Ражда ви се един син и вие искате от сина си това, което той не може да направи за вас. И в религиозно отношение всичките сте на еднаква степен на развитие. Аз ви считам като хора, като ученици на една школа, но не и като хора убедени, които имат вяра. За мнозина от вас се изискват две, три или четири прераждания още, за да разберете това, което сега ви говоря и да разберете, как трябва да се постъпва. Например, представете си, че сте дали някому двеста хиляди лева, които той изял и не може да ги върне и след всичко това да кажете: „Нищо, такава е волята Божия.“ Колцина могат да кажат така? Напротив, вие ще започнете да се оплаквате и да казвате: „Цял живот употребих, докато спечеля тези пари и сега не мога да ги получа.“ Питам, кой ви кара да дадете тези пари на този човек? Вашата мисъл да му услужите не беше ли користна? Или вие завързвате приятелство с един човек, но с цел да ви улесни той в някои работи, а не за да имате за приятел. Хубаво е и това, но тази идея не води към добро.

Приятелството трябва да почива на три допирни точки: вие трябва да сте имали връзка с този човек в миналото в настоящето и в бъдещето. Значи, едната връзка трябва да бъде на физическия свят, другата — на духовния, а третата — в Божествения свят. Или, за да се подържа вашето приятелство, необходими са едновременно три разумни същества. Приятелството почива на известни чувства. Ако имате един приятел, той всякога трябва да бъде на вашите услуги, но и вие не трябва да злоупотребявате с добрината на вашия приятел, понеже с това ще осакатите вашите отношения. Вие можете да осакатите приятелските си отношения, както можете да осакатите една стомна, с която си носите вода. Тук я блъснете, там я блъснете, когато един ден тя се счупи и не може да ви служи. По този начин може да се изменят и външните форми на приятелството. Допуснете, че имате

един добър приятел, с когото отивате на екскурзия и по невнимание вие ставате причина той да си счупи крака. Аз съм ви давал ред примери, да видите, какво значи да се развалят приятелските отношения между хората.

Ще ви дам един пример, който се случва в Алпите някъде. Една мома пътува из Алпите с един добър свой приятел, който я обичал. По едно време, на едно много опасно място тя вижда едно от хубавите алпийски цветя еделвайс и казва на своя приятел: „Искам да ми откъснеш едно от тези цветя и да ми го дадеш, за да ми докажеш, че ме обичаш!“ Той отива на това място, да откъсне еделвайс, с риск на живота си и като успял благополучно да откъсне цветето предлага го на момата, като ѝ казва: „Вземи това цвете за спомен, само то ще ти остане от мене.“ Той казал сбогом на момата и повече не се върнал при нея. С това той искал да каже: „Втори път не излагам живота си на такива глупави прищевки.“ И прав е този момък. Питам, всеки от вас не се ли излага с риск на живота си за някаква глупава прищевка?

Не, вие трябва да имате помежду си отношения на ученици. Онзи, който знае повече, ще върши повече работа, който знае по-малко, ще върши по-малко работа. Но понякога гледам, че простите, които знаят по-малко, говорят повече от другите. Гледам, някой път, аз седя при вас, а някои бърборят, дори аз се срамувам за вас. Трябва да знаете, че аз не обичам лъжата. Много пъти вие говорите за Бога, че вярвате в Бога, че има един Господ, но за кой Бог говорите в същност? Тоя Бог за когото вие говорите, това сте самите вие. Не, така не се говори за Бога. Има един Господ, наистина, към когото всички трябва да имате едни и същи отношения, както към въздуха, към слънцето. Когато някой каже, че има един Господ, в когото вярва, от мое гледище този човек няма никакъв Господ, той е безверник.

Тогава, да определя какво нещо е вярата. Вярата се образува от същества, които седят по-високо от тебе. Без-

верието пък се образува от същества, които седят по-низко от тебе. Следователно, ако си вярващ, ти си свързан със същества, които седят по-високо от тебе. Щом си безверник, ти си свързан със същества, които седят по-низко от тебе. Та когато някой казва, че е безверник, питам: в какво седи неговото преимущество? Това показва, че ти си под влиянието на същества, които седят под тебе. Казвате: „Де са тия същества?“ Не е важно де са, но ти си един образец на тия същества. Ако имаш вяра, това показва, че си под влиянието на същества по високостоящи от тебе. Тогава ти си честен човек, изпълняваш дадената си дума. Който няма вяра, той навсякъде върви [върти] колелото. Та когато казвате, че вярвате в Бога, аз бих се зарадвал, бих желал това да бъде истина. Защо? Защото Бог ме създаде така, че Той в мене да урежда нещата. По-хубаво нещо от това няма. Вие казвате, че имате вяра, а колко пъти на ден се сменявате? Та ще знаете: вярата се дължи на същества, които седят по-високо от вас и които са завършили своята еволюция. Ако вярвате в това, всичко ще се уреди, но ако сте безверник, това показва, че сте свързани със същества, които седят по-низко от вас. И докато вървите по техния ум, вашите работи никога няма да се оправят.

Казвам, излизате вечер без лампа в тъмна, мрачна нощ и се блъснете в някой клон. Питам, кой е виновен за това, клонът или вие, или провидението, което е направило този клон? Вечер не се ходи. Който ходи вечер, той е лош човек, който ходи денем, той е добър човек. Вълкът ходи вечер, а волът денем ходи, вечер пасе. Значи, щом вълкът ходи вечер, а волът пасе вечер, все едно и също нещо е това. Следователно, ще ви дам едно правило: Не върши една постъпка в тъмнината на нощта или не взимай някакво решение в тъмнината на нощта. Или друго яче казано, реши даден въпрос когато има светлина. Щом трябва да решиш един въпрос, попитай тези, в които имаш вяра и които те ръководят, как трябва да

разрешиш този въпрос или как трябва да постъпиш.

Тук на Изгрева се навъдили хора, които си служат с такива лъжи, каквито и в света няма. Тук има хора на невъздържанието, каквито и в света няма. Кажете ми, какво е това нещо? Но казвам, знайте, че всеки ще носи лошите последствия на своя живот. Не искам да ви задължавам, но всички трябва да знаете това нещо. Затова именно не пипайте онези бомби, които светът е направил, защото ще платите с живота си. Вземете за пример Магдалина, тя надминаваше всички в своята вяра, вяра имаше тя, но сега малко закъса във вярата си, откак се свърза с Джино. Тя се свърза със същества по-ниски от нея. И сега има желание да нареди един дом на Джино, както и на неговата майка. Тя не трябва да се жени, нито деца да ражда. Тя трябва да прекара един живот свободен от тези връзки, да не мисли за деца, защото те ще бъдат хилави. Тя прекарва последния етап на своя минал живот. Магдалина може да бъде образец и в доброто и в лошото. Казвате: „Не трябва ли да се женим?“ — Защо ще се жените? — „Не трябва ли да имаме пари?“ — Защо трябва да имате пари, да давате по 40 на сто лихви ли? Но ние се отдалечихме от целта.

Аз искам вие да бъдете ученици, да определите отношенията си към Бога. Тази трябва да бъде първата ви работа. За тази цел аз няма да ви проповядвам, но ще взема няколко души от вас при себе си, да живеят един месец с мене и ще видят, какви трябва да бъдат отношенията им към Бога. Без да ви говоря, вие ще видите. И тогава, както аз постъпвам, така и вие ще постъпвате.

Представете си, че вие сте здрав човек, но имате една слабост, обичате да пиете. Един ден се напивате и в това време дойде ваш неприятел в дома ви, върже ви ръцете, краката с едно въже, обере ви и си отиде. Оставате така няколко деня, гладен, измъчен, пожълтял, няма кой да ви помогне. Минавам покрай вас, виждам ви в това положение и веднага

изваждам ножчето си от джоба, прерязвам въжето и ви освобождавам. Вие веднага тръгвате свободен и започвате да ми се оплаквате от неприятеля си, как сте пострадали. Няма защо да ми се оплаквате. Аз искам вие да бъдете свободни, затова казвам: втори път гледайте да не ви вържат, бъдете внимателни. — „Ама аз не исках.“ — Внимавайте за втори път да не изпаднете в същото положение. Вие сте направили една погрешка и затова са ви вързали. Всички вие правите известни връзки, които първо, не са естествени. Вие искате да завържете приятелство, връзки, които не са естествени.

И вие, като света, постоянно се одумвате. Казвате, че еди кой си де ходил. Че идете и вие в света тогава. Какво лошо има в това, че някой обичал някого? Пък защо трябва да се месите в чуждите работи? Стига да е любов, но да не се лъжете. Ако вървите по този начин, аз ще ви оставя. Аз искам да бъда свободен. Не, че не съм свободен. Аз съм свободен, но искам да ви кажа, че вие сте допуснали на Изгрева същества, които са от низша степен на развитие, а аз не искам да се занимавам с тях. Те ще ви сучат само, без да постигнете нещо. Те ще ядат и пият и нищо няма да ви помогнат. Те ще развалят всичко. Има един брат тук, който е повече от 20 години и още не може да се откаже от тютюна. Така и много от вас боледуват, защото постъпките им не са естествени. Аз мога да направя един списък, да покажа, какви са вашите постъпки, сами да видите, колко са неестествени. От такива постъпки не можете да имате никакви постижения. Сега въпросът е, какви ще бъдат техните постижения? Много лоши ще бъдат. Сега аз не искам да кажа, какво ще бъде, не искам да предсказвам, но казвам, че пред вас седи една голяма опасност за главите ви. Вие можете да изчезнете — не знаете това. Вие тук на Изгрева всички можете да бъдете пометени и това не знаете. Цялата съдба на България виси на косъм. Не само вие, но цялата европейска култура седи на една гнила греда и може да се помете, нищо да не

остане от вас. Знаете ли това? Де ще отидете тогава? Вие мислите, че като сте си направили една малка къщица, заградили сте я с тел, че сте се наредили. Наредили сте се. Вие сте се уредили толкова, колкото и едно животно. Вие нищо още не сте уреждали.

Един ученик ми разправяше един свой опит. Той сънувал една действителност, от която нищо не разбира. Сънувал една голяма война, която се води в света, с отровните и задушливите газове. Всички хора бягали, но умирали от задушаване. Чул някой, че му казал: „Вземи корени и от тях дишай, да спасиш живота си.“ Значи тия малки растения спасявали живота им, да не умрат от задушаването. Тоз ученик видял бъдещата война. Как мислите вие? Тази страшна война ще бъде не само долу, но и горе — навсякъде. И тук на Изгрева ще дойде. Тази война ще бъде толкова страшна, каквато никога не сте виждали, нито сънували. Вие трябва да бъдете готови за тия времена.

Сега мнозина седят и казват: „Аз имам Господ, вярвам в Него.“ Ще дойде време, когато ти ще дишаш от корените на една малка тревица. Казвате, че тревата ви показва, че Господ е нагоре. Не само това, но от тази тревица ти ще дишаш. Ти ще видиш Господа в тази малка тревица във водата, във въздуха, във всички хора, които ще ти помогнат. А вие говорите често против този Господ. Любовта към ближния, това е любовта към Бога, който живее едновременно във всички хора.

Та казвам, сега всеки си има по един Господ, но този, вашият Господ няма да оправи света. Христос казва: „Както Отец ме възлюби, така и аз ви възлюбих.“ Тогава де е вашият Господ? Вземете, Христос не казва, че има един Господ, но казва: „както Отец ми живее в мене, така и аз в Него.“ А вие, като казвате, че имате един Бог, на когото се кланяте, този ваш Бог е един идол, а да се кланяте на един идол, това е идолопоклонство. Когато се говори за Бога вие трябва да знаете

съвсем друго положение. Преди всичко, ако вие за момент само влезете в мисълта, с която Бог ви е обгърнал, както и с чувството и с постъпките, с които Той ви е обгърнал, вие моментално ще изчезнете. Когато казвате, че имате един Бог и живеете в Него, аз имам пред вид, че Той е работил във вас и ви казва, че вие не му служите както трябва. Аз имам един ученик, който ми разправяше, какви наставления му е давал Господ, когато му се е явявал. Той му казвал: „Никога да не ме огорчаваш в душата си, никога да не ме смущаваш в ума си, никога да не ме злословиш в сърдцето си. И никога да не извършиш отвън една постъпка, която да хвърля петно върху моето свято име. Върви в този път. Ако не вървиш в този път, смърт те очаква. Ако пък правиш това, което ти казвам, моето благословение да бъде над тебе."

Та сега вие ще се извинявате, че сте млади, не, вие нито сте млади, нито сте много стари. Аз бих желал да сте млади, бих желал и да сте стари. Аз говоря за младостта и за старостта в съвсем друг смисъл от този, който вие влагате. Понякога аз съжалявам като говоря за младите моми и момци, защото изопачавате нещата. Аз не взимам тия форми в тази изопачена смисъл, каквато вие им придавате. За мене младата мома и младият момък са такива, каквито Господ ги е създал. Старият дядо и старата баба са хора, които Бог е изпратил при мене да взема един съвет от тях. Младата мома и младият момък, старата жена и старият мъж са работници, които могат да свършат нещо. Не е въпросът за онези второстепенни неща. Някога пък говоря за любовни работи. Младата мома пише на момъка: „Без тебе не мога." Без кого не може тя? Младата мома трябва да пише на момъка: „Без тебе Господи, който живееш в младия момък не мога да живея." И младият момък трябва така да пише на младата мома. При всяко любовно писмо, трябва да пишете на Господа, който живее във вашия приятел, а не на приятеля си. До Бога се отнася това писмо. Правилното

разбиране е, че нито момата може без Господа, който живее в момъка, нито момъкът може да живее без Господа, който живее в момата. Само по този начин може да се дойде до един правилен живот.

А сега вие вървите по обратния път. Като ви наблюдавам, виждам, че вие живеете само с лавирания, с вътрешни лъжи. Не, оставете вече лъжата настрана, изхвърлете я навън. Никой досега не е успял нещо с лъжата. Който не изхвърли лъжата от себе си, той в нищо не може да успее. Ако искате един щастлив живот, ако искате да прогресирате като ученици, никаква абсолютна лъжа не трябва да има във вас. Казвате: „Никой не иска лъжата." Да се откажете от лъжата, това значи да бъдете искрени спрямо себе си.

Някой дойде при мене и ми казва: „Учителю, като ни гледаш, какво ли ни се смееш?" Не, аз не съм от тези хора, които да се смеят. Какво ще се смея на котката? Когато котката дойде при мене, аз я посрещам добре, но ѝ държа една лекция, казвам ѝ: „Ти трябва да се оставиш от котешкия си характер, пилци, щурци няма да пипаш, като хванеш една мишка ще я изнесеш вън и там ще я пуснеш, няма да я ядеш. И после ела при мене, аз ще ти дам да ядеш, ще ти дам баница." Котаракът ме погледне и казва: „Мъчно е това учение. Това ни е останало от деди и от баби." Казвам, каквото е с котката, това се отнася и до вас. И вие казвате: „Мъчно е това учение." Младият казва: „Отлично е това учение, но не може да се приложи." Казвам на котката, че не трябва да яде мишки тъй, с козината и с червата им, защото ще умре. Та и вие умирате, понеже не живеете хигиеничен живот.

Какво трябва да се направи? Аз бих желал да имам тук, на Изгрева, няколко души измежду вас, които да дадат пример на Любовта. Те да бъдат като екземпляри. Тук любовта между млади и стари не е както трябва. Младите, когато се обичат, се крият, а старите гледат, какво правят младите. Чудно нещо, какво има да гледат? Младите ще направят точно

това, което старите са правили. Младите трябва да изменят своите отношения. Какви трябва да бъдат отношенията им? Чисти трябва да бъдат отношенията им. Знаете ли, какво значи чисти отношения? Когато мома залюби един момък, тя не трябва да изгубва своето здраве, но още по-здрава да стане. Това не значи, че тя трябва да тлъстее.

Сега ще приведа един пример, който ми падна на ръка тъкмо за беседата. На един американец, учен човек, дохожда идеята да се ожени, но искал да намери жена, която да бъде пълничка, с лице като месечина. След десет години търсене, най-после намерил такава мома и предложил да се ожени за нея. Тя се съгласила. Като се оженили, тя започнала да става недоволна от своята пълнота и в нея се явява желание да стане тънка, за което се подложила на строг режим, следствие на което изтъняла доста. При това положение мъжът ѝ останал недоволен и завел дело да се разведе с жена си, като писал причините. Съдът, като разгледал делото, уважил исканията на мъжа, който при едно условие се оженил за жена си и им дал развод. Друг пример. Един французин искал да се ожени, но той искал мома, която непременно да бъде суха, тънка, но красива. След десетгодишно търсене, най-после намерил такава мома, предложил ѝ да се оженят и тя се съгласила. Като се оженили, в нея се явило желание да понадебелее малко, за което се подложила на специален режим в продължение на четири години да затлъстее. И наистина тя постигнала това. Обаче, мъжът ѝ започнал да става недоволен от нейното затлъстяване и подал заявление в съда за развод. Съдът уважил и неговата молба и им дал развод. Какво трябва да се направи? Сухата трябва да отиде при французина, а затлъстялата — при американеца. Та и вие понякога искате да бъдете тлъсти, а понякога сухи, но нито с дебелата може да се живее добре, нито със сухата. Защо? Понеже и двете изменят своите идеи. Американецът казва: „Суха жена не искам, пълна искам, такъв е моя идеал.“ Фран-

цузинът пък иска суха жена.

Този пример може да се приведе вътрешно. Ние имаме известни идеи, които завеждат до резултатите на американеца, а някои довеждат до резултата на французина. Обаче, нито с едните, нито с другите идеи се постига нещо. Защо? Когато мозъчната система в човека е чрезмерно развита, те остават много сухи, когато симпатичната нервна система или чувствата взимат надмощие в човека, той става пълен, но и сухите хора умират и пълните хора умират. Какво трябва да се прави? Ще уравновесите силите на мозъчната и на симпатичната нервна система. Това показва, че между човешките чувства, между човешките мисли, между душата и духа на човека трябва да има пълно единство.

Сега, бих желал да не съм ви говорил това нещо, което ви говорих. За мене щеше да бъде по-добре, ако съзнанието ви беше будно, но не е будно. Досега аз съм слушал толкова отрицателни мнения, слушал съм и съм търпял неща, които не обичам. Аз съм човек, който обичам абсолютната чистота. Толкова години вече, как аз търпя всичко. Най-първо храната, хляба, който правите, не е както трябва. Вашите мисли и чувства не са чисти и са предизвиквали големи пакости. Не е въпросът, че аз трябва и мога да търпя, но това не е добре за вашето бъдещо развитие. Вие сами ще се спънете от всичко това. Помнете, че онези, които ръководят съдбините ви, втори път няма да ви създадат такива условия.

Ще кажете, че Христос е дошъл да спаси хората. Да, но ако вие не изпълните волята на Бога и Той няма да ви помогне, ще се отрече и Христос от вас. Мнозина от вас сте добри, но и добрите пак са заразени, те са заразени от околната среда. Трябва да се създаде една хигиенична среда и в мислите и в чувствата на човека. Изгревът трябва да бъде едно чисто място не само във физическо отношение. Аз не се спирам само върху вашите постъпки. Аз извинявам вашите постъпки, но вие, без да знаете, ставате проводници на един

съвършено чужд свят от вашите мисли и желания. Вие трябва да затворите крана си за тези влияния. Направите ли една погрешка, изправете я. Вие постоянно ставате проводници на тия течения, вследствие на което, положението ви се влошава. Ако вървите по този начин, след десет години ще се намерите в голяма сиромашия. Не мислете, че работите на света по този начин ще се уредят. Ако мислите така, съвсем криво мислите.

Сега аз ще ви покажа един път, по който трябва да вървите. По този път много пъти сте вървяли, но сте го напущали. Ако и сега го напуснете, не зная какво ще правите. Низшите същества сега искат да ви отклонят. Вие можете да отидете, дето искате, не е въпросът там, но казвам, вие трябва да държите връзка с Онзи, Който ви е пратил на земята. Вие трябва да държите връзка с онези, които сега ви кредитират, със своите мисли и чувства. Следователно, низшите влияния трябва да се пресекат. Човек не трябва да се поддава на такива низши влияния или с други думи казано, той трябва да отвори в съзнанието си по-големи прозорци да влиза през тях повече светлина и топлина. Той трябва да има една нова канализация, извор трябва да има. Само по този начин хората могат да се организират помежду си. Хората са дошли вече до това положение, но още не могат да се откажат от старото. Като не живеят добре, те се обръщат към съдии, към адвокати и тям подобни. Но с това те влизат в рамката на света, от които мъчно могат да излезат. Защо ви са тези съдии и адвокати, които не съдят добре. Право е всеки да си има адвокат и съдия вътре в себе си, който да го съди. Той ще бъде добрия съдия. Та сега мнозина от вас боледуват и то по единствената причина на своя неестествен живот. Често човек боледува по своя вина, а понякога и по вина на другите.

Казвам, по този начин новата наука не може да се приложи в живота. И сега, за да станете силни, вие трябва да

минете през известни подготовки. Това нещо не става така лесно. Ако е въпросът да ви накарам да вярвате, то е лесно, но тази вяра не е сигурна. Не е само до работата, която до сега сте извършили. Ние трябва да строим. Тепърва имаме работа, която трябва да свършим. Ние трябва да строим. Ако само гледате, как другите строят, нищо няма да излезе от това. Ако само другите работят, а вие не работите, пак нищо няма да излезе. Ако в света само вярвате, че има Господ, без да изпълнявате Неговата воля, тази вяра няма никакъв смисъл. Някой казва: „Напразно изгубихме времето си, да бяхме в света, повече щяхме да придобием.“ Та, според мене, всички съвременни хора напразно губят времето си. Казвам, не само тук, но и в живота всичко е изгубено.

Та, да не изгубим живота си, ние трябва да дойдем до правилните вярвания. Не е въпросът да се отказваме от живота, от богатството и т.н. Казва някой: „Аз не искам богатство. Не е въпросът там. Ние трябва да бъдем и богати и здрави. И това богатство и това здраве трябва да ги употребим на място. Ние не трябва да бъдем бедни хора. Освен това ние трябва да бъдем даровити. Кой каквато дарба има, той трябва да я развие.

Сега вие седите и чакате, като дойде Христос, тогава да постигнете нещо. Мислите ли, че като дойде Христос, ще ви повика такива, каквито сте? Не, Христос никога няма да дойде в света по начина, по който вие разбирате. Щом приемаш храната си, Христос е дошъл вече в тебе, щом имаш желание да изправиш живота си, Христос е дошъл вече в тебе, щом имаш желание да учиш, Христос е дошъл вече в тебе. Това аз разбирам под идването на Христа. Вие казвате: „Като дойде Христос, Той ще обсъди работите.“ Оставите ли Христос да ви съди, вашата работа вече е загазена. Вие съвсем сте закъсали. Христос не е дошъл на земята да съди хората. Там е важното, че съдбата ще започне най-първо от дома Господен. Обаче, едно трябва да знаете, учениците не

трябва да бъдат съдени. Остане ли ученикът да го съдят, той вече не е ученик. Единствените хора, които няма да бъдат подложени на съдба, това са учениците. За ученика съдба няма. Щом ви съдят, вие не сте ученици. Ученикът сам трябва да изправи погрешките си. Та и на вас казвам: изправете погрешките си. Втори път едно ще знаете: ако сами не изправите погрешките си или всеки едного ще викам лично, да му кажа погрешките или ще го оставя сам да си понесе последствията. Последствията ще седят в следното: един ден, както вървите по пътя, ще паднете на улицата и ще си заминете — всичко ще се свърши с вас. Но аз не искам това. Не искам смъртта да ви изяде.

Едно се изисква от всички: Служене на Бога! Аз имам една архива, в която съм събрал всичко, каквото сте направили и един ден ще изнеса всичко, което сте направили. Всичко ще изнеса с ред факти. За тази цел аз имам доста картини събрани, какво сте правили през времето, докато сте били в школата. Като видите тези картини, за добро и за зло, вие ще се учудите. Аз имам цяла серия от такива картини. Не отлагайте нещата, но обърнете една нова страница на живота си. Без тази нова страница и новото в живота не може да дойде. Без любов в света новото не може да дойде. Сега и аз искам от вас да приложите по възможност най-малката любов. Най-малката любов седи в това, да не смущавате Господа в себе си. И Писанието казва: „Не огорчавайте Духа, с Който сте запечатани.“ Щом се натъкнете на някаква мъчнотия, спрете се малко и помислете за Господа.

Сега, като се говори за науката за четните и нечетните числа, трябва да знаете, че тия числа имат отношение към сърцето и към ума на човека. В тия числа има известни изключения. И в тия числа има изключения. Например, ако отидете в цяла Европа, никъде няма да намерите числото 13. В никой хотел няма да намерите стая номер 13, ще намерите числото 12, 12 и половина, но никъде няма 13. Числото 13

е фатално. Христос имаше 12 ученици и с него ставаха 13, но беше разпнат. Навсякъде, дето има едно съчетание от 13 души на физическото поле, тази работа няма да успее. Ако имате 12 добри мисли и вие станете с тях 13, непременно ще ви сполети съдбата на Христа. Какви бяха тия 12 ученици на Христа? Кой беше 12-тия? — Юда. Той беше и касиер, той пазеше парите. След заминаването на Юда, учениците хвърлиха жребие да изберат друг на негово място и избраха едного, а после и апостол Павла, с когото станаха 14 ученика. Сега християнството върви с числото 14, което е число на жертва. Числото 13 пък е число на кражбите, на взятничеството* в света.

Ти се представяш, че вървиш в добрия път, в добро, а вътре в тебе работата седи по съвсем друг начин и казваш: „Да си уредя работите." Една сестра ми казваше един ден: „Учителю, ако нямах вяра, не бих седяла тук." — „Никаква вяра нямаш." Вярата не е външно нещо, тя трябва да дойде от друго място. Както умът не е даден на човека отвън, така и вярата не му е дадена, тя от друго място иде. Вярата е колективна сила, тя е сила на много същества, които влагат вярата си в тебе. Те имат доверие в тебе. Те правят каквото ти е необходимо, те ти помагат, а ти си мислиш, че ти правиш това нещо. Та вярата е връзка със същества, които седят по-високо от тебе. Безверието пък е връзка със същества, които седят по-низко от тебе. Щом почнете да губите вярата си, свържете се веднага със същества, които седят по-високо от вас. Не търсете да се свържете с човек като [вас], свържете се с такъв, който седи по-високо от вас. Ако вие нямате един такъв образец, то и вашата вяра не може да се прояви и усили.

Казвам, това е за вашето щастие. Вие искате да бъдете щастливи. Аз искам да ви покажа пътя на щастието. Това е

---

* **взятничество** (рус.) - подкупничество, рушветчийство

целта в живота. От щастието зависят и много други работи. Вие искате да отидете на оня свят, да намерите пътя и да бъдете щастливи. Вие искате и да забогатеете. Не е лошо това, но трябва да знаете законите, по които може да забогатеете. Вие не можете да бъдете богати, ако не сте в един уреден живот. Защото, ако добиете богатството по друг начин и живеете в един неуреден живот, вие ще създадете около себе си крадци и разбойници, които ще ви ограбят. Даже и здравето е от друг свят.

Засега нито един от вас няма едно тефтерче, в което да си забелязва всяка добра мисъл, която е дошла в ума му. Вземете си едно малко тефтерче и като ви дойде някоя добра мисъл, веднага си я забележете. Същевременно си забележете какво е било времето, когато ви е посетила тази мисъл, дали е било облачно или ясно, колко е часът, минутата. Също така, като ви дойде някоя лоша мисъл, пак си забележете това в тефтерчето. Тъй щото, важно е да знаете годината, месецът, часа, минутата, както и това, с кого сте се запознали в това време, да знаете, как ще се развие впоследствие тази мисъл. Забележете си тези данни. Те са важни.

А сега всички очакват на готово, като отидат в онзи свят, там Господ да им уреди работите. Като отидете в онзи свят и там трябва да учите. Онзи свят е място на учение. Там не търпят непроверени работи. За всичко трябва да си държите статистика. Че ако тук не помните нещата, на онзи свят няма да помните. Дойде някоя сестра или някой брат при мене и ми казва: „Говори ми се нещо на сън, не мога да си спомня какво ми се говори.“ Те искат да кажат, че Духът им говорил нещо и казват: „Аз бях като една тръба, проводник.“ Аз бих желал да не бъдете тръби, но да бъдете съработници. Вие трябва да взимате участие във всичко, което ви се говори и умът и сърдцето ви да се радват. Не трябва да казвате, че ви се е говорило нещо, но не помните, какво ви се говори. Били сте медиуми. Оставете тези работи. Дошъл

духът, казал ви нещо, а вие сте чули нещо несвързано. Не, когато Духът говори, Той говори много свързано. И първо вие се учите, а после другите. Когато аз държа една беседа, първо аз се уча от нея. Като науча всяка една мисъл много добре, после работите ми се откриват. Когато Учителят преподава и той се учи.

Вие казвате: „Учителят всичко знае, той няма нужда от учение.“ Вие не разбирате какво нещо е Учителят. Учете се всякога. Ако вие не можете да се учите от това, което Бог ви говори, никой не може да се учи от вашето учение. И сега, като съм ви говорил толкова много, аз нищо не губя от това. Аз се радвам на това, което съм говорил. Аз ще си взема беседите и ще си замина за това, което съм говорил. Един ден ще си взема беседите и ще си замина. Аз ще си взема своето богатство, нищо не съм загубил от него. Но аз желая и вие да не останете сиромаси. Ако останете сиромаси, ще има плач и хълцане подир мене. И тогава мога да ви кажа, каква ще бъде съдбата ви. Мене съдбата на грешните хора не ме трогва. Но вие не трябва да се разколебавате във вярата си. Христос казва: „Който се усъмни във вярата си, той ще осиромашее.“ Затова и аз казвам: не се разколебавайте във вярата, която ви е дадена. Щом имате едно убеждение, не говорете за него, но поддържайте го в себе си. Щом говорите за убежденията си, ще ви поставят на изпит. Щом издържите във вярата си, във всеки дом ще има радост и веселие. Ако някой брат или сестра закъсат, съберете се няколко души, помолете се за него и ще видите, как работите му ще се уредят. Ако нямате нищо в джобовете си, можете да се помолите. Ако имате пари, ще отворите кесиите си и така ще помогнете. Аз съм за помагането, но не и за даването. Дава се само онова, което имате даро[м], а от онова, което вие имате, помагайте. Помощта трябва да бъде взаимна. Всякога трябва да се помага.

И тъй, нека положим сега закона на Любовта, като

закон на изправление. Нека положим Мъдростта, от която светлината ще дойде. Нека положим Истината, от която свободата ще дойде. И да направиме първо опит. За една седмица да бъде този опит. Сега аз искам онези от вас, които вземат участие в този опит, да станат силни, велики. Какъвто опит да ви се даде, вие искате на готово, да влезете в опита, а другите да го правят. Без опити не може да се влезе в Царството Божие. Писанието казва: „Опитайте ме и вижте, че съм благ."

Сега ще ви дам едно негативно правило. За една седмица няма да се поздравлявате, кой как мине покрай някого няма да го поздравлява. Ще минавате един покрай друг, като че сте чужди, непознати хора помежду си. Колко души от вас искате да направите този опит? Като минавате ще бъдете като непознати. Ще се запитвате: „Какво правите господине?" Ще мислите, че сте съвършено непознати хора, с които едва сега ще трябва да се запознавате. Няма да си вдигате ръцете, няма да си говорите като познати. Искате ли първо да направите това упражнение? Вие правите по-лоши работи от това, а упражнението не искате да направите. Тогава, правете каквото искате и ходете, както вие си знаете. Но сами ще си носите последствията. И аз не искам да нося никакво осъждане. Тук, нито един от вас не върви, както трябва, нито от младите, нито от старите. И затова аз няма какво да си играя с вас. Правете каквото искате и както намерите за добре.

САМО БОЖИЯТА ЛЮБОВ НОСИ ПЪЛНИЯ ЖИВОТ!

(Дъждовно време, силен вятър.)

8 лекция на Общия окултен клас
15 ноемврий, 1933 г.
София, Изгрев

ТЪРПЕЛИВ И ДОБЪР ЧОВЕК

Сряда, 5.30 часа сутринта
(Времето облачно, прошарено, хоризонтът затворен, източен хаплив вятър духа.)

Размишление 15 минути

Ще прочета част от 8 глава Деянията на Апостолите от 20 стих.

6.12 часа

Човешките работи обезсмислят живота. И обикновените работи обезсмислят човешкия живот. Най-голямата опасност седи в това, че съвременните хора се занимават с много обикновени работи. Има една наука, която показва, с какво човек трябва да се занимава. Защото еднообразието принася полза едному, а вреда другиму. Ако ти упражняваш само краката си в ходене, а ръцете си не упражняваш, ще се яви едно различие, ръцете ти ще отслабнат. Ако ти упражняваш стомаха си, а не упражняваш главата си, ще има едно различие, стомахът ти ще спечели, а главата ти ще изгуби. Ако ти упражняваш очите си, а не упражняваш ушите си в слушане, очите ще спечелят нещо, а ушите ти ще изгубят. Туй еднообразие, това неразбиране на живота не може да ви ползува. Вие вървите по една линия на човешкия живот. Например някой иска да стане музикант, от сутрин до вечер ще пее. Ти не можеш от сутрин до вечер да пееш, ще се умориш. Ти не можеш от сутрин до вечер да ядеш, ще се умориш. Ще ядеш до едно положение и ще спреш.

Сега този род разсъждения са необходими, защото

това всеки може да направи. Всеки от вас може да направи една каруца, да я нарисува горе долу, да тури по две колелета отпред, по няколко оси. Не, работата е да се впрегне каруцата. Но и онази каруца, която дрънка, която не върши работа, пак майстор я е правил, но не истински майстор. А онази каруца, която не дрънка и върши работа, истински майстор е правил. Питам тогава, вашите каруци не дрънкат ли? Дрънкат. Едно колело от каруцата скърца, дрънка и вие викате един лекар, втори, трети да намажат каруцата. Мажат, мажат каруцата, но не върви. Някой път и умът ви не върви. Защо? Някои въпроси не може да разрешите философски. Царски син сте, от високо произхождение сте, царска кръв тече в жилите ви, но имате язва в стомаха си, не може да си помогнете. Вярвате в Исуса Христа, вярвате в троеличието, всичко знаете, свършили сте 4 факултета, но дробовете ви са заразени, не може да си помогнете.

Тогава аз правя следното възражение: защо е водата в пукнатите стомни? Може ли да остане в тях? Колкото пъти и да пълните една пукната стомна водата все ще изтече. Аз взимам стомната, за да обясня мисълта си, да обясня една истина. Защото човек, като говори за себе си, трябва да се познава. Целия свят от вън е един обективен свят или предметен свят. С този свят ние може да си обясним външната страна на природата. Защото онзи, който не изучава природата, не може да изучи себе си. Най-първо вие не може да имате ясна представа за своите постъпки, какво трябва да правите. Онези, които живеят във фабриките, дето цял ден се въртят колелетата, машини, изобщо говорят много високо. И като излезнат от фабриките, пак говорят много високо, като че имат работа с глухи хора, тъй са свикнали, те не могат да говорят тихо. Защо? Понеже при големия шум, който се дига по фабриките, за да ги чуват близките им, трябвало да говорят много високо и като излезнат вън, пак високо говорят.

Та казвам, от толкова време, като сте се научили тук,

кое е най-важното за днешния ден за вас? Нито един от вас не знае, кое е най-важното за днес. Пише числото 10 или числото 100 и всички имате ясна представа за тия числа. Добре, при какви условия може да ви послужи числото 10? Вземете например, че имате 10 лева или 100 лева, за какво могат да ви послужат тия 10 лева в джоба ви? Питам втори: „Колко имате в джоба си?“ — „Сто лева.“ Питам трети: „Колко имате в джоба си?“ — „Хиляда лева.“ Питам тия трима души, де се хранят. Аз веднага вадя своето заключение и казвам на онзи, който има 10 лева в джоба си: „Ти можеш само веднъж да влезеш в гостилницата.“ На онзи, който има 100 лева казвам: „Ти можеш да влезеш 10 пъти в гостилницата.“ На третия казвам: „Ти 100 пъти можеш да посетиш гостилницата.“ Питам, защо единият влиза един път, другият — 10 пъти, а третият — 100 пъти? Вие може да философствувате колкото искате, но ясно е. Това се дължи на парите, с които те могат да си услужат. Единият е осигурен за един ден, другият за 10 дни, а третият за сто дни. Казвам, туй е отношение на числата. Да допуснем, че числото 10 представлява 10 посадени дървета или 10 коня или 10 братя и сестри. Питам, каква ще бъде разликата между тия десетки в трите случая? Разбира се, ще има различие, което ще зависи от степента на съзнанието. Едно е съзнанието на растението, друго е съзнанието на коня, трето е съзнанието на човека. Като казвам растение, животно или човек, това се отнася до разбирането, до съзнанието на тия същества. В животните сърцето е повече развито, отколкото у човека. Съзнанието на животното е малко по-високо от съзнанието на растенията. А съзнанието на човека седи по-високо от съзнанието на животното. След човека имаме една категория още по-високо от съзнанието на човека, това е съзнанието на един ангел.

Казвам, всичко зависи от степента на вашето съзнание, от вашето разбиране на живота. Не е в многото, което човек има. Вие искате да направите едно добро някому, нали? Но

никога не може да направите това добро, при условията, при които сега живеете на земята. Защо? При условията, при които сега живеете, вие никога не може да направите едно добро, ако не усетите една малка скръб. Да обясня мисълта си. Сега всички вие се оплаквате от скръбта си. Скръбта е една мярка, един признак, за едно добро, направено някъде в света. Колкото скръбта е по-голяма, толкова и доброто, което е направено, е по-голямо.

Сега да пристъпя към доказателство. Ти срещнеш на пътя си един беден човек и в тебе се заражда желание да направиш едно добро. Този човек носи на гърба си един товар, но виждаш, че този човек е слаб, хилав, ти взимаш товара му, туриш го на гърба си и така го носиш половин километър. Питам, след като носиш този чувал половин километър на гърба си, какво ще усетиш? — Ще се изпотиш, ще ти стане малко неприятно. Имаш убеждението да направиш доброто, но усещаш тяжест, от която отслабваш. Какво показва това отслабване? Че ти си употребил част от своята енергия не за себе си. Ти може да ходиш свободно, с бастунче в ръка, да си пееш „Горо ле зелена, водо ле студена“, без да усещаш някаква тяжест. А с товара на гърба си, си изпотен, отслабнал и никаква песен не пееш. Който те види, ще каже: „Какво е тръгнал, този културен човек, да носи този чувал на гърба си? Не може ли да вземе една каруца и да плати на човека?“ Казвам, не е лошо да хване каруцата, но все таки конете ще изразходят известна енергия. Но все таки това добро ще се раздели между животното и човека. Един ден, като отидеш при Господа и кажеш, че си направил едно добро, Господ ще ти каже: „Ти не го направи сам и на коня трябва да се плати.“ Значи, част от направеното добро се припада и на коня. Сега всички хора казват: „Ние направихме добро.“ Не, трябва да се докаже това. Иначе, пада се от доброто една част и на вашите коне, които вземат участие в това добро. Сега може да подигнете въпроса, защо и конете трябва да вземат участие?

Питам, защо пък конете да не вземат участие?

Казвам, ти си цигулар, ходиш при болни, свириш им, направил си добро. Отиваш на хоро, свириш на млади хора да играят, направил си добро. Отиваш в другия свят, разправяш, че си направил добро, като си свирил на цигулка, но цигулката я нямаш. Господ казва: „Иди да си вземеш цигулката и тогава дойди!“ Питам, ако ви пратят от онзи свят да си донесете цигулката, как ще я занесете там? Я кажете? Много трудна работа е, да си занесеш цигулката на онзи свят! Най-трудната задача е да намерите начин, как да пренесете от този в онзи свят цигулката! Сега тази задача няма да ви я разреша, ще я оставя на вас, вие сами да си намерите начин да пренесете цигулката от този в онзи свят. Вие минавате за много учени хора, тогава дава ви се задачата да пренесете цигулката от този в онзи свят. Тази задача е на дневен ред. Сега всички трябва да мислят. Които разрешат задачата, ще получат една голяма премия! Сега всички ония от вас, които са учители, съдии, адвокати, каквато работа и да вършите, ако разрешите правилно задачата, ще ви се дадат най-малко 2 милиона долари, с които ще си уредите всички работи. И ще престанете да работите. Да, но трябва да решите, как да се пренесе цигулката в онзи свят. Сега това е една гатанка, нека брата *(дядо Благо)* каже как може да се разреши тази гатанка. Какво разбирате под думата гатанка? От къде е произлязла тази дума? Българска дума ли е ? Гат — анка. Онези, които изучават филология, какво ще кажат?

Всякога при употреблението на една дума, може да се роди спор. Не се изисква много, за да се роди спор. Ако кажем например, някому: „Ти си много добър човек!“ Веднага на лицето му ще се яви една усмивка. И макар да си кажете в себе си, че не сте толкова добър човек, все пак ще се засмеете. Става ви нещо приятно под лъжичката. Ако му кажете: „Много лош човек“, той ще ви погледне и ще иска да знае, сериозно ли говорите. При думите: „Много лош си“, ще се

яви спор, ще кажете: „Не съм толкова лош.“ Ако кажете на някого, че е много добър, спор няма да се добие.

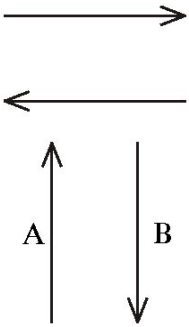

Сега нещата могат да се разрешат по два начина. Който има да взима, той може по два начина да разреши въпроса. От тези двамата сега А и В, как мислите, кой е онзи, който дава и кой е който взима? Те се движат в две противоположни посоки. Кой дава от двамата? Ако едната стрелка представя дъжда, който слиза долу — А, той дава. Ако другият представя растение, което се развива нагоре — В, той излиза нагоре и взима, черпи от земята. Следователно растението взима, а дъждът дава. Тогава онзи, който дава и онзи, който взима, какви промени стават между тях? Какво може да стане с дъжда, който пада на земята? Ако пада на някоя камениста почва той ще бъде чист, няма да се окаля. Но ако пада на някоя почва чернозем веднага ще изгуби своята чистота. Какво от това, че дъждът изгубил своята чистота? После питам, какво може да е станало с растението, което е израснало? И с него могат да се случат известни промени, известни противоречия. Помислете, кое е най-голямото противоречие, на което може да се натъкне дървото?

Най-първо, вие трябва да разбирате себе си. Като станете сутрин, трябва да разбирате, коя част на вашия организъм е отрицателна и коя е положителна, от коя част на вашия организъм ще дойдат благословенията? Някой път благословението може да дойде от ръката ви, друг път от езика ви, трети път от окото ви, от ухото ви от краката ви, а някой път благословението няма да дойде от никъде.

Та казвам, животът е училище. И учения човек трябва да разбира посоките на движението, посоката на тия движения. В живота има две различни движения, противоположни, както е движението на тия колички по въздушните линии.

Едните отиват пълни, другите се връщат празни. Празните са отрицателни, отиват да се пълнят. А пълните са положителни, отиват да се празнят. Тези два процеса стават и в природата. Някой път вие сте бременни с една идея. Изхвърлете онова, което не ви трябва — празните се. Я, някой път отивате да се учите, възприемате — пълните се.

Сега при обикновените разисквания на нещата, вие можете да слушате, както може да слушате на един концерт, някое парче от някой музикант. И вие мислите, че разбирате. Но в музиката има една вътрешна страна. Вие не сте употребили музиката като средство за лекуване, вие не сте употребили музиката за подигането на една ваша способност, вие не сте употребили музиката да произведете сила в себе си. Вие взимате цигулката и свирите. Нито един от вас не е правил опит, да премахне обезсърдчението с музиката. Слаб си, болен си, чакаш да дойде лекар, а при това сам можеш да си помогнеш, да оздравееш. Как? Ще вземеш един тон и ще почнеш да пееш. Ще изпееш един, два, три, четири, пет пъти тонът и ще извадиш часовника си и ще следиш една секунда, две, три, пет, десет, после една, две, три ... минути, да видиш за колко време ще имаш резултат. След това ще вземете друг някой тон, след него цяла гама и след като изпеете цялата гама, ще видите, че болестта ще се смекчи или ще се измени състоянието ви. Заболееш ли, започни да пееш.

Ако един певец е обран, взели са му 20 хиляди лева, трябва ли той да ходи, да търси, кой го е обрал, да се оплаква? Това е дълга и широка работа. Той трябва да си каже: „Чакай, ще дам един концерт.“ Като започне да пее, веднага ще дойдат 20-30 хиляди лева и ще напълнят джобовете му. Този човек, като пее, той осмисля парите. Казвам, и на вас парите са откраднати. Но не знаете, как да ги доставите. Певецът ги доставя с пеене, а вие как ще ги доставите? Някои хора са правили такива опити, като им откраднат 20 хиляди лева и не знаят да пеят, започват да удрят на масата и да си

тананикат: „Да ми донесат парите, да ми донесат парите, да ми донесат парите!“ Тъй тракат сто пъти. И парите им се връщат. По едно време, отвори се вратата, влезне някой и казва: „Господине, намерих тези пари!“ Като тракате така, няма да искате да ви ги донесат, но ще си казвате: „Каквото Господ каже.“ Като работиш по този начин Господ казва: „Да се даде на този човек нещо!“ А като не работиш, Господ казва: „На този да не се дава нищо.“ Като учиш, Господ казва: „Да се даде на този човек знание!“ Когато не учиш, Господ казва: „Да не се дава на този човек знание!“ Когато ядеш хубаво, Господ казва: „Да се даде на този човек нещо!“ Когато не ядеш хубаво, Господ казва: „Да не му се дава нищо! “

Та казвам, най-първо, вие трябва да се освободите от старите предубеждения, да не се сравнявате помежду си. Някой човек мисли, че знае много. Хубаво е да мисли човек така, но трябва да се спре върху неща, които знае. Например някой казва: „Аз съм много търпелив.“ В какво седи голямото търпение? До сега в България аз срещнах само един човек с голямо търпение. Един ден аз му казах: „Много лош човек си, голям калпазанин си!“ — „Тъй е, както казваш, но от де да зная аз това? От толкова години търсих едни учител да ме научи, как да стана добър. Я ми покажи един начин, как да стана добър. Каквото ми кажеш, ще го направя!“ Казвам, ето един умен човек. Той не казва: „Как може да ми кажеш така? Знаеш ли кой е баща ми, кой съм аз?“ — „Право имаш, научи ме сега, как да стана добър.“ — „Е, ще намериш някой.“ — „Че де ще го намеря сега, я ми кажи ти как да стана добър човек. Искам да бъда добър човек, нищо повече!“ И след това, за да изясня работата, казвам му: „Не, аз исках да те изпитам, ти си много добър човек.“

Всеки човек, който не изпълнява нашите желания, е лош. Така е според вас. Имаш един слуга, който не изпълнява работата, както ти искаш, той е много лош човек. Каквото му кажеш, не изпълнява. Но това е относително зло. Така е,

господарят може да бъде лош човек. Слугата казва: „Много лош е моят господар.“ — „Защо?“ — „Защото не ми е платил, както трябва.“ Тогава кой е добър и кой е лош? Когато господарят плаща тъй, както слугата иска и когато слугата иска, те минават за добри. Туй е относително правило.

Но питам коя е вашата максима, според вас, по която познавате дали известни неща са добри или лоши? Вие може да ми дадете едно обяснение, но изисква се практическо правило, по което да различавате, кога човек е добър в постъпките си и кога не е. Не е въпросът дали той е роден добър или лош, но аз не говоря за родени добри хора. Всеки човек е роден с възможности да направи добро и зло, важно е резултатите на това добро и зло. Казвам на една жена една дума, която може да бъде добра или лоша. И думите могат да бъдат добри и лоши. Ако една дума мине през твоята уста и тя е лоша дума, твоята уста вече се е окаляла. Ако сте допуснали само една лоша мисъл, умът ви е вече опетнен. Ако пък си допуснал една добра мисъл, по същия закон, умът ти вече носи последствията на добрата мисъл. Всяка добра или лоша дума или мисъл, която е минала през вашите уста, остава последствията във вашата уста. И ако вие бихте решили да си служите с лоши думи, устата ви и езикът ви биха се деформирали. Ако вие направите един опит само за един месец да говорите само добри думи, ще видите, каква промяна ще стане в лицата ви. Наблюдавайте се в огледалото, след като сте казали една лоша дума, ще видите, какъв израз остава на лицето ви. Вие веднага ще забележите един дисонанс или че лицето ви е малко потъмняло или очите ви са малко премрежени. Всякога, когато човек каже една лоша дума, той не може да бъде тих и спокоен. Когато каже една лоша дума, главата му се отклонява на една или друга страна, голям товар вече носи той. Тогава той казва: „Не ми трябваше да казвам тази дума!“ Тогава, кой е казал тази лоша дума? Това са неразумните същества, които са се втурнали

в тебе. Туй, което казваш, не е твое. А съвестта казва: „Туй, което казваш, не е право.“ Туй не е право, онова не е право. От дето минеш, всички вестници телеграфират: „Туй, което си направил, не е право.“ Какво трябва да направите сега? Ще отидете да се извините, понеже погрешките в света, изобщо принасят вреда на всички.

Когато хората от Содом и Гомор правели престъпление, Господ слезнал на земята да провери това. Шумът, който се произвеждал от лошите мисли и престъпления на тия хора се чул в невидимия свят и Господ изпрати да видят, дали тези хора ще се изправят един ден. Той изпращал веднъж, два, три пъти и най-после слезнал сам. И като слезнал Той сам, знаете ли какво станало? В разказите на Битието се казва, че се намерили в мъртвото море. Сега на нас не ни трябва Содом и Гомор, нас не ни интересува и ада, понеже адът е царството на дявола. Господ казва: „Ти в царството на дявола нямаш работа!“ И там имат дипломати, учени, и там имат свои дипломатически посланици, свои училища, закони, но навсякъде насилие съществува, там никой не е свободен. Там законът е абсолютен. А Царството Божие е друго Царство. Там законът е закон на Свободата! Там всички са свободни. И сега между тези две царства има война. Но и между тях има отношение на учтивост. Посланикът на държавата на дявола като се види победен, отива в другите царства и моли да го простят. От вън той е много учтив, външно не може да познаете, кой от коя държава е. Дяволът е много учтив, той е провинен. Той казва: „Много ми е приятно, заповядайте!“ Той ще ви вземе под ръка, като някой кавалер от земята, ще ви хване като някоя дама и ще ви се кланя.

Вие се смеете, но като ви наблюдавам и вие сте все такива актьори. Някоя сестра, като дойде при мене, седи тъй свита, уж с благоговение, а друга се понадуе. Аз ги гледам, коя от кое царство е. От вътре е всичко. От вън ще бъдеш такъв, какъвто ще бъдеш от вътре. Сега вие се смеете на външното,

но важни са тайните работи, които носите от вътре. Носите едно бреме, но никой не ви плаща за него. В царството на противоречията, все ще ви кажат: „Ако направиш туй нещо, ще ти платим нещо.“ Но като го направиш, никой нищо не ти плаща. Злото е там, че нищо не ти плащат. Ти си един гарант в злото, за което нищо не ти плащат. Доброто е добро за това, че ти се плаща. Като направиш зло, нищо не ти плащат. Поставят те в положение да направиш зло, даваш гаранция, а след това плащаш с хиляди години. Турците имат една поговорка за случая и казват: „Който иска да стане гарант, трябва да брои пари. Да отвори касата си.“

Сега да се върнем, това е едно малко извлечение. Някои питат: „Ние от кои сме?“ Човек може да върви нагоре, а може да слиза или ще взима или ще дава, моментът е такъв. Щом си взел, трябва да дадеш нещо. Сега, взехме музиката като средство, да се избавите от неразположенията, от болестите. Щом сте неразположени, вземете един тон. По този начин ще се нагласиш. Някога тонът може да бъде миньорен, някога мажорен. Ако си много весел, ще вземеш един миньорен тон, ако си много скръбен, ще вземеш един мажорен тон. Що е мажорната и що е миньорната гама? Те представят малки и

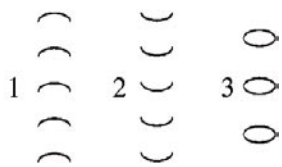

големи трептения. Мажорните трептения са 1, миньорните трептения са 2 — обратни на мажорните. А имаме и хроматическа гама — 3. Едните вълни са нагоре, другите са надолу. Или в едните налягането е от вънка, а в другите налягането е от вътре. Та казвам, вие трябва да вземете пението като наука, с която да урегулирате вашите вътрешни състояния. Ако един ученик в гимназията или студент в университета не може да разреши една задача, нека си попее две три минути и ще види как лесно ще разреши задачата. Не да бъде един необикновен певец, ще бъде като обикновените певци.

И в Писанието е казано: „Пейте и възпявайте Господа

в сърдцето.“ Всички са чели туй нещо. И християните казват: „Възпявай Господа в сърдцето си!“ Като пееш и възпяваш Господа в сърдцето си, ще имаш известни постижения. Сега от горните две, кое е положително и кое отрицателно? Кое е изток и кое е запад? *(-Надясно е изток, наляво е запад.)* В дадения случай отрицателни са краката, положителни са ръцете. Но едновременно единият крак е положителен, другият е отрицателен. И по отношение на ръцете, едната ръка е положителна другата е отрицателна. Вие с кой крак ходите? *(-С десния)* Тогава коя ръка се движи? (-Д*ясната)* Значи, едновременно десният крак и дясната ръка и обратно. Левият крак е положителен, той излиза напред. Десният крак е отрицателен. Дясната ръка пак е в съгласие с левия крак, тя е назад. Дясната ръка е положителна, а левият крак е отрицателен. Тогава имате лявата ръка с десния крак. И дясната ръка с левия крак. И така като се [си] изменят движението, изменят се силите. Това, което е било отрицателно, става положително и обратно, другият момент — другото движение. И тогава вие се намирате в затруднено положение и казвате: „Не зная какво да правя.“ Казваш: „Ще се уреди работата.“ Щом кажете, че ще се уреди работата, трябва да тръгнете напред. Но ако вземете нещата буквално, нищо няма да се уреди.

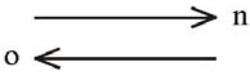

Във всяко движение има една вътрешна разумност. Ти не можеш едно движение, ако туй движение не е в съгласие със съзнанието на всички висши същества. Нашето движение е резултат на разумните същества, които са над нас. А движението на по-нисшите същества от нас е резултат на нашето движение. Следователно, като се движиш, ще знаеш, че туй твое движение е в съгласие с разумни същества, които се интересуват от вашите движения. Ако ти вървиш разумно, тия същества ще се погрижат за тебе, но ако ти не вървиш и нямаш никаква връзка с тях, твоето движение няма да има

никакъв резултат за самия тебе. Например, говориш, трябва да знаеш, че и говорът е резултат. Ти искаш да говориш разумно, но за да има твоят говор някаква придобивка в света, ти трябва да знаеш, че и той е резултат на тия разумни същества. Ако твоето съзнание е будно и ти си във връзка с тях, като говориш, твоята реч ще бъде резултат на тези разумни същества. И тогава никой не може да ти отнеме това, което си придобил. А припадаща част от това, което си придобил се дължи на тях. Та, мислите ли или говорите или ходите или пеете, туй е резултат на разумните същества.

Казвате: „Защо ще си губя времето?“ Щом си губиш времето, ти не знаеш какво правиш, щом не си губиш времето, ти си един изпълнител на един велик закон, който действува в света. Сега някой казва: „Аз съм свободен човек!“ Свободата е резултат на същества, които са над тебе. Твоята свобода е резултат на тяхната мисъл. Ако ти си свободен, тяхната мисъл е изразител. И е реализирана във физическия свят. Ако не си свободен, трябва да се стремиш да се освободиш. Как ще се освободиш? — Ще се научиш, как да говориш, ще се научиш, как да мислиш, ще се научиш как да пееш. Няма по-красиво нещо от това, да се научите, всички да говорите хубаво! Под хубаво говорене аз разбирам, да няма нито една потаена отрицателна мисъл, нито някое желание, потаено от самия тебе. И всяка твоя постъпка, която направиш, да си доволен от нея. Също тъй, да си доволен от всяко чувство, което прониква в тебе. Това е правилния живот!

Ти трябва да опиташ хубавото в себе си. В дадения случай, ти вървиш по известен път и сам можеш да си определиш, дали ти е приятен или не. Ако пътят е каменист, ще се преместиш. —„Ама дали е Волята Божия?“ Волята Божия е всякога да вървя един гладък път без да си повредя крака-та. Някой казва, че пътят бил тесен. Тесният път има съвсем друго значение. Тесният път, за мене, не е препятствие, а е една идея. Казват някои: „Широкият път!“ В широкия път

има възможност да дойдат страдания, много злини, а в тесния път има възможност за всички добрини. В широкия път нищо добро не можеш да постигнеш. Каквото постигнеш в широкия път, всичко ще бъде зло. Каквото постигнеш в тесния път, всичко ще бъде добро. Ако искаш добрите последствия на живота търси тесния път! Там, каквото искаш, можеш да постигнеш. Широкият път ще дойде една криза, от която всички богатства ще изгубиш. Ще останеш последен сиромах и най-после ще те погребат на държавни разноски. Ако вървиш по широкия път ще научиш много неща, но в края на краищата ще плачеш. Ще бъдеш пръв и богат, но ще свършиш като последен сиромах. А в тесния път ще бъдеш беден, но ще умреш като милионер. В тесния път всичко ще се превърне на добро. В тесния път всичко ще придобиеш — богатство, знание. А в широкия път всичко ще изгубиш.

Сега, аз искам да ви освободя от една идея, че само с вяра не става. Вярата подразбира, че трябва със своята мисъл да работя, да тръгна в правия път. Да допуснем, някой те обидил и ти не можеш да се примириш. Това е широкият път. Това е една спънка. Ти ще мразиш този човек и като го мразиш, пак ще постигнеш нещо, пак ще имаш някаква цел. И като обичаш някого, пак имаш някаква цел. Не е лошо това. Но какви ще бъдат постиженията в единия и в другия случай? Ако мразиш този човек, дълго време ще носиш в ума си този грешен човек. Той ще ти причини най-големите пакости, а ти нищо няма да печелиш. Какво трябва да направиш? Тури в ума си мисълта: „Няма да се занимавам с него. Ще му простя!“ Само така можеш да се освободиш от него, той сам да си ходи. За тия случаи се отнася максимата, която Христос е дал: „Любете враговете си!“ Той е един закон, който съществува в света. Ако ти не обичаш окръжаващите хора, ти не можеш да прогресираш. Този закон съществува в света.

Ако ти вземеш една хапка хляб и не я намажеш с малко

плюнчица, с това, с онова, ще я дъвчеш, ще я дъвчеш, ще я позагладиш малко, ще ѝ говориш малко мекичко и тогава тя влиза вътре. Ако речеш тъй, без плюнка, да я туриш вътре, знаеш ли какво ще стане. Тъй щото, както и да постъпвате в живота си, ще постъпвате тъй, както с яденето. Яденето е един метод, един процес на мисълта. Който правилно дъвче, той правилно и мисли. Който бързо ходи, той бързо мисли. Някой върви бавно, заплеснал се някъде. И всякога противоречията в живота произтичат от факта, че между чувствата и мислите няма хармония. Онези хора, които прогресират в света, имат особен ход. Онзи човек, който ще стане учен, има особен ход. И онзи, който не може да стане учен и той има особен ход. Даровитият, ученият върви съсредоточено, а невежият си върти главата натук натам. Няма какво да си върти главата, някой път мислите, че въртенето на главата е някакъв смисъл. От това въртене нищо не става. Ще вземеш една поза, както кога свириш.

Някой път цигуларят седи прав, но някой път трябва да седне. До сега не съм срещнал учител по музика, който да е дал едно положение на ученика, как трябва да си държи краката, когато свири. Някой седи тъй изправен като войник, някой си държи левия крак напред, другия — десния крак. После, ученикът трябва да знае към каква посока трябва да гледа, дали на изток или на запад или на юг. Всичко това трябва да се знае при музиката. Като се свири на нашето пиано, което е на североизток, ще има един резултат. Ако пианото се обърне само към изток, ще даде едни резултати при свиренето, ако се обърне към юг, други, ако се обърне към запад — трети. Все има едно вътрешно различие, понеже теченията са различни. От север към юг има положителни течения. Северът е положителен, югът е отрицателен, изток е положителен, а запад е отрицателен. Следователно, някога можеш да свириш или към изток или към запад или към север или към юг. Значи един пианист трябва да има 4 пиана.

Едно да бъде обърнато към изток, друго към запад, север и към юг. И като започне да свири, ще си избере каквато посока иска. Ако аз бих нареждал една музикална академия, тъй щях да наредя пианата. Разбира се, не в една стая. В една стая ще наредя пианата все на изток, в друга стая — на запад, в трета — на север и в четвърта — на юг. Някой ще каже, че това са дребнавости. От тия дребнавости зависи човешкия успех.

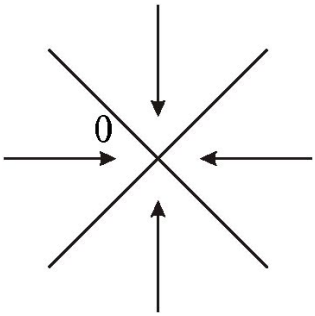

После, не дръжте ръцете си така затворени, сключени. С така сключени ръце работата не се оправя. Как ще се оправи работата? — Ще се опретнеш да работиш, ще хванеш мотиката и ще работиш. А тъй само да гледаш мотиката, нищо не става. Седнал някой, сключил ръцете си и казва: „Да не ме ограбят!“ —„Кой ще те ограби?“ — „Дяволът.“ И после, турил си краката един върху друг, затворил се. Затварянето на краката има една хубава страна.

Питам, какво се постига в този център — О. Имате горе плюс, долу минус. Това е уравновесяване. Вие имате едно движение в кръг. И вие може да вършеете един харман. Но ако нямате какво да вършеете, нищо не се постига. И тъй, аз засягам един метод за самовъзпитанието. Но вие сте толкова възрастни сега, та ще кажете: „И ние хора ще станем, като се занимаваме с тия малки работи?“ Та в какво седи сегашното изкуство? Защо не се наемете дрехите си да ги оправите, още утре тия парчета ще се разшият и ще търсите някой да ги зашива. Например, колцина от вас имате по една игла и конец? Колко от сестрите и колко братя имате игла и конец? Всеки от вас трябва да носи по една игла и конец. *(Във време на екскурзия носим.)* Трябва да се предвиждат малките работи. Като ставате сутрин, трябва да знаете, с коя дума да започнете. *(–Казвали сте ни.)* Какво съм ви казвал? *(„Бог е*

Любов, Бог е живот, Господи дарувай ни сила!")

Аз съм ви казал тази формула, но с вас може да се случи същото, каквото с онова момче, на което бабата давала съвет, как да се пази от мечка, като го срещне в гората. Тя го учила да каже нещо, като го срещне мечката, но то ѝ казало: „Няма какво да казвам това и онова, че тя да се отклони, но по-добре ми бай, да не ме срещне мечка!" Та и вие казвате: „Бог е Любов", но като дойде злото, всичко забравяте. Та ще се качите на крушата. То е право. Значи искате да вземете от Божията сила. Като се качите на крушата ще запитате дървото, как се освободило от мечката. Защото и то е било при мечката и се освободило. То е победило всички мъчнотии. И постоянно черпи от земята. И когато страхливият се качи на едно дърво и той черпи. Като слезнеш от дървото, ще кажеш: „Много ти благодаря, че ме освободи от мечката!" Като се освободиш от мечката, какво трябва да направиш? Ще вземеш три стомни и ще го полееш. Тогава и то ще ти благодари. Ще каже: „Много ти благодаря, че ме поля!" Колцина от вас, като сте се качили на туй дърво, то ви е благодарило, че сте му направили една услуга.

Сега да дойдем до положителната страна, до това, което може да се приложи, това, което е необходимо за вас. Вие се готвите за другия свят, да отидете между ангелите. Но ангелите са съвършени разумни, интелигентни, чисти същества! Голямо благоухание излиза от тях! Един човек не може да влезе между ангелите, защото от него излиза едно нечисто ухание. Вие трябва да седите дълго време на земята, да се миете, да се чистите. Като отидете на онзи свят, там има бани, в които ще ви окъпят най-малко 10 пъти, та да бъдете чисти, като влезете в небето. Илия го взеха в огнена колесница, но го изгориха там, очистиха го, подложиха го на ауто-дафе*. Знаете ли какво значи тази огнена колесница? Тя е закон на чистене. Вие мислите, като отидете в небето, при ангелите, там ще се чистите. Там нищо няма да ви кажат, но

един ангел, който разбира законите, той ще бъде невидим за вас, защото не иска да изпита вашите лоши мисли и желания. Ако ви срещне, в него ще се роди една лоша мисъл, отрицателна мисъл и ще изгуби своето спокойствие. И ще избяга от вас и ще каже: „Далеч от вас!“ Та първото нещо трябва човек да се изчисти.

Задачата, която я дадох за една седмица, да се не поздравлявате, вие не я разбрахте както трябва. Вие разбрахте това, което не трябваше да се разбере. И по този начин, показахте вашия стар аристократизъм. Мнозина казваха: „Това са глупави работи!“ Кого ще поздравиш? Ти ще поздравиш доброто в човека, Бога в човека и на Него ще кажеш: „Добър ден!“ Какво ще ядеш? — Хубавата круша, хубавата ябълка. Гнилия плод яде ли се? Казвате: „Ама нали се познаваме, как да не се поздравим? — Като се познавате, ще се поздравлявате. Аз не казвам, да не се поздравлявате, да не се обичате.

Казвам, търпелив човек е онзи, който изслушва всички. А добър човек е онзи, който не се възмущава от злото. Търпеливият изслушва всички. Вятърът бучи, духа, шапката ти дига, космите ти в очите ти хвърля, но преспокойно го изтърпи. Знай, в душата си, че този вятър има една отлична служба. Бъди търпелив час, два, три, четири, да не се интересуваш. Като изтърпиш вятъра, след това ще дойде дъжда, който ще те намокри, но пак ще бъдеш търпелив. След това ще дойде третото положение — ще имаш скъсани дрехи, ще гледаш наоколо си хора облечени с хубави нови дрехи, но ще бъдеш търпелив. Не са ти дали ядене, пак ще бъдеш търпелив. Изобщо ще бъдеш търпелив, докато ти се даде туй, което искаш. Та казвам сега на вас, две неща ви са необходими, търпение и добро. Търпение — да издържаш на всички противоречия, да изслушваш всички. А добър — да не се възмущаваш от зло. Сега всички вие сте нетърпеливи, всички се възмущавате.

Като говоря, някой казва: „Всякога, като говорите, като

че мене имате пред вид! Колкото пъти съм бил на беседа, все като че мене имате пред вид.“ Не, аз разбирам нещата принципално. Какъв трябва да бъде добрият човек. Доброто в света се цени. Ти носиш едно име. Твоето име не трябва да има никакво петно. Щом се опетни името ти, ти трябва да го промениш, щом се опетни телото ти, трябва да го промениш. Всичко в света трябва да се промени!

Та първото нещо е законът на свободата. Търпението вие ще го придобиете. И доброто ще го придобиете. Доброто е Бог в света. Той се казва дълготърпелив. Ако Бог имаше нашия характер, Той би унищожил света. Той изслушва всичко, което си направил. Всичко, каквото говориш, мислиш, Той те изслушва. Вие не можете да изнасяте страданията. И казвате: „Аз ли съм най-грешния човек?“ Най-първо трябва да имате търпение. Не отрицателно търпение, но положително търпение!

Сега едно упражнение ще направим. Ръцете напред, малко нагоре с дланите надолу. Пръстите с върховете се събират на куп във вид на цвят и се отварят и затварят няколко пъти. (В*сички правим това упражнение прави.)* Това упражнение представлява една хубава картина. Свиваш ги към себе си и ги отваряш към Бога. Сега второто упражнение: Ръцете напред с дланите надолу, после се обръщат с дланите нагоре, като се отварят малко на страни. Туй няколко пъти. И двете упражнения се правят най-първо бавно, постепенно се ускорява движението, колкото се може по-бързо и след това постепенно се забавя движението. Това упражнение ще го правите цяла седмица сутрин и вечер по пет минути. След това ще ви дам и една формула, която да произнасяте при упражнението. Сега при упражнението оставяте съзнанието си свободно.

Добрата молитва

(Всички на поляната направихме упражненията, без музика.)

7.05 часа сутринта

9 лекция на Общия окултен клас
22 ноември 1933 г.
София, Изгрев

ПРИДОБИВКИТЕ НА ДЕНЯ

Сряда, 5 часа сутринта

Отче наш

Ще ви прочета 5 стиха от 105 Псалом, а другите стихове на 105 Псалом вие сами ще си ги прочетете *(от 1-ви до 5-ти стих).*

Пишете за идущия път върху темата: „Правата мисъл“.

Какво трябва да разбираме под думите: Пробуждане на човешкото съзнание. Наука е това, което помага на човека в живота. Науката има отношение към живота. Едната е външна страна, другата е вътрешната страна у човека. Има и трета една страна, която се намира по средата. Тя е основата на същия триъгълник.* Ежедневният, обикновеният живот лишава човека от стремежа да мисли. То е онова, което ви занимава обикновено. Например когато сте гладен, вие не мислите. В ума ви седи само хляба, но щом задоволите това, у вас настава временно безразличие. Почва да ни се спи. Искате да си почините — иска да ви се каже, че трябва да оставите да се смели храната ви. А пък какво е смилане на храната? Що е почивка? Ти си взел при ядене товар на гърба си. Най-първо, като ходиш ти е приятно, но после търсиш да си починеш някъде, да оставиш товара си някъде. След всяко ядене искаш да си починеш. Има нещо в стомаха ти. Ще повикаш на помощ сили да те освободят. И ако ти не повикаш живота да те освободи от храната в стомаха, много зле ще ти бъде. Ти казваш: „Трябва да идем, трябва да се смели

---

* **липсва рисунка в оригинала**

храната.“ Но онзи, сложния процес в това храносмилане, ние още не го проучаваме. Няма защо да го проучаваме, защото ако го проучаваме, ще ни отнеме много време и нищо няма да научим. И тогава казваме, че човек трябва да яде множко. Множко ли човек трябва да носи? —Колкото се може по-малко трябва да яде. Не с идеята, за да спечели, защото много хора не ядат, но за да отделят пари, да се натоварят на друго място. Той иска да спечели малко пари. А пък тези, които не искат да спечелят, множко ядат. Светията не яде, защото иска да спечели на друго място. Някои религиозни хора не ядат, за да спечелят на друго място, за да станат по-благоугодни на Господа. И другият, който яде, и той иска да бъде благоугоден на господаря —да бъде здрав. И ако е слаб, той ще яде пищна, изящна храна, за да се оправи лицето му. Ще туриш малък товар на лицето си.

Сега ние имаме известни схващания за човека. Ако на някой човек потънат бузите му надолу, хората вече започват да не го обичат. И като изпъкнат бузите му, могат да го обичат. Има някои народи според които, когато бузите на някой човек спадат, те считат, че този човек е направил известен прогрес. Когато хората почват да се развиват умствено, техните лица се удължават. А пък у онези, които се занимават повече с чувствения свят, с обществения живот, техните лица стават валчести. Чувствата винаги вървят по кривите линии. Щом те преодоляват, на лицето има криви линии. И ако искаш да туриш някъде на лицето си крива линия, ти непременно трябва да развиеш чувствата в себе си.

Сега тази наука трябва да бъде обоснована на нещо по-дълбоко. И това, което сега имате, там гдето сте достигнали, всички мислите, че имате известни познания. Тези познания са много добри. Те до сега са ви помагали, но за в бъдеще, те не могат да ви помагат. Сегашното ви познание в бъдеще нищо няма да ви помага. Така че ви трябва познание, което за в бъдеще ще ви помогне. Някой казва: „Мен не ми тряб-

ва много знание.“ Добре, онова дете, което се е научило да лази, то може да каже: „Не ми е потребно повече, зная да лазя.“ Ти ще му кажеш: „Трябва да се изправиш.“ То може да каже: „Мене ми е достатъчно малкото, което имам. Да пъпля, това ми е достатъчно.“ Каква философия може да има в това. И когато някой каже: „Мен не ми трябва много знание“, то е все едно да кажеш: „да пъпля, стига ми това.“ Един червей изяде няколко листа и казва: „Достатъчно ми е това.“ И после изяде други листа и пак казва: „Повече не ми трябва.“ Мнозина още не сте се освободили от онова внушение на растенията и животните. Някой път, ние сме под тяхно влияние. Всички хора са под влияние на животните. Но това животинско състояние е хубаво, по някой път. Хубаво е някой път, човек да пъпли. Когато се движиш по някое стръмно място, тогава ще лазиш, ще пъплиш. Но когато лазиш, пъплиш в царски път, тогава е смешно. Пъплене при неблагоприятни условия. Пъпленето е ограничено. Когато пъплиш, ти имаш малко средства. Когато имаш малко знания, ти пъплиш. Когато не разбираш от духовния живот, ти пъплиш. Малкото, което човек има, то е пъплене. Но многото, дава на човека възможност да ходи.

Знанието, което човек има, трябва да отговаря на самата действителност. Да не мисли човек, когато пъпли, че той ходи.

Да дойдем сега до същността на нещата. Представете си, че на този триъгълник имаме едни везни, с които се теглят нещата по обикновеному. Имаме от две страни по едно блюдо. Турят се равномерно. На едното блюдо туряш това, което искаш да купиш, а на другото блюдо туряш тяжестта. В природата има други теглилки. Представете си, че тук имате една ос и една малка кофичка, която е спусната. Когато двете везни са свободни от своите тяжести, те са в равновесие. Ако вие туряте една малка тяжест от едната страна, ще се изгуби равновесието. Нали така? Сега колко трябва да турите, как-

ва тяжест трябва да турите на другото блюдо, за да дойдат везните отново в хоризонтално положение.

Човек трябва да пази равновесие, това равновесие е вътре в тебе. Но ако ти в ляво или в дясно туриш по-голяма тяжест, ти ще измениш своето положение. Допуснете, че чрез тези везни, някой път претеглиш един килограм, два килограма. Но ако тяжестта е по-голяма, везните ще дойдат в отвесно положение, ще изменят своето положение. За да добиеш първото положение, какво трябва да направиш? Защо човек дига дясната си ръка нагоре? С това казва: „Това, което аз съм придобил, е за идеалния живот.“ А пък в другата си ръка е хванал нещо. То е за обикновения живот.*

Това положение ние имаме у растенията. У тях има две теглилки, едната е надолу. Ние още имаме тези състояния. Дигането на ръката нагоре, това е човека. А пък другата ръка, която поставяш надолу, това е растителното царство, което е свързано с материалния свят. Сега тази материя е отвлечена. Сега вие не можете да си представите от где накъде тези везни да представляват нещо у човека. То е само едно подобие. *(Учителят нарисува думата „Любов" на черната дъска.)* Питам ви аз сега, от где това да представлява Любов? Ти казваш: „Това е любов.“ Никаква Любов няма там и като ти напише някой любовно писмо, тебе ти се свива сърдцето. Че каква любов има в надрасканите черни букви. Где е Любовта там? Това е един повод. Любовта не е там, но това е един ключ. Представете си, че у дома си имате ключа на стаята, вие знаете положението на ключалката, знаете де да бръкнете, да отворите и да влезете в къщи, а пък в къщи имате вече всички възможности. Това е ключът. И човек, който веднъж ви е писал тази дума - Любов, той е дал ключ на вас и щом бръкнете с ключа ще отворите, тогава ще имате сила. А щом не направите този опит да отворите вратата, нямате сила.

---

* **липсва рисунка в оригинала**

Щом имате ключа, вие трябва да направите един малък опит, ще отворите с ключа вратата. Когато някой ви е казал, че ви обича, вие трябва да направите опит. А пък вие не правите опит. И ти му напишеш същата дума - „Любов“, и ти му даваш ключ. И ти му казваш в отговор - „Любов“. Тогава по какво се различава твоята любов от неговата? Първият, който е дал любовта е равен на две линии, а пък втория е равен на една линия: = Любов; — Любов. Двете линии показват опит, който разумно трябва да се направи.

+ Когато ти позагазиш в живота някъде, не туряй кръст, защото при кръста ти ще се въртиш около едно колело, неразрешен остава въпроса. Ти ще завъртиш тези два диаметъра. ⊕

Вие имате една отлична идея, искате да знаете как е създаден света. Ще мислиш и най-после ще намериш, че той прилича на тебе. Питам, пръстите приличат ли на човека? Ръката прилича ли на човека? Или коя да е друга част, прилича ли на човека? Всичките части в купом взети, дават представа за човека. Човекът е съставен от всички части на телото, от всички органи, кости, които човек има взети заедно. Те, съчетани по особен начин, дават представа за човека. Ако искате да имате ясна представа за Бога, вие трябва да знаете цялото Битие, всичките същества от най-малките до най-големите. И тогава ще си съставите една малка представа за величието на Бога.

Ние искаме да знаем какво нещо е Бог. Бог можем да познаем в малките работи. Представете си, че вие сте един пътник за в този свят и искате да знаете дали в света има добри хора. Представете си, че добрите хора, със своето съзнание, могат да схващат всяко едно желание. Един добър човек схваща положението на един гладен и знае къде е той. В дадения момент вие искате да знаете дали има добри хора. Вие сте без пари, без подслон, без дрехи, гладен сте. Вървите и няма да отидете на гости при мечките, вълците и змиите,

а търсите един добър човек. Онзи, който може, в даден случай, да ви услужи, той е добър човек. По какво се отличава добрия човек? Кои са отличителните черти на добрия човек? Как схващате добрия човек? Нека вземем друга една дума - красота. Вие казвате: „Тоя човек е красив." Коя е отличителната черта на красотата? Кое е основното, по което можете да я отличите? Кое е основното качество на сладкото, на захарта? Кое е основното качество на горчивото, на пелина? Кое е основното качество на красотата? Много бегло засягат този въпрос. Красотата това е външен израз на светлината. Красота наричаме това, което дава, това, което ни представя светлината, която излиза от Бога. Тая светлина, която се отразява в нашето лице, в нашия екран, всичко това наричаме красота. Красивият човек отразява Божествената светлина върху другите хора. А пък грозният човек е онзи, който има деформиране, което крие част от тая светлина и за това той е грозен. Красивият дава пълно отражение на тази светлина. Тогава честност, красота и справедливост, те са почти синоними, имат все същия характер. Красивият човек трябва да бъде добър, честен и справедлив. Много черти трябва да има. Ти трябва да бъдеш екран и да отразиш Божествената Светлина, която е излязла от Бога. Ти трябва да бъдеш красив, за да видят какво нещо е Божествения свят. Божественото, Което човек проявява на своя екран, то е красота. Лицето е един екран, отразява се Божествената светлина. По лицето можем да съдим какво е красота.

А пък съзнанието, аз го определям като вътрешната страна на нашата душа. То е пак лице, пак обективно нещо. Както лицето отразява вътрешния душевен живот, така и съзнанието ни, отразява светлината, която излиза от Бога. Без тази светлина, която излиза от Бога, ние никакво знание не можем да имаме за Битието. Ти можеш да философствуваш, можеш да мислиш едно - друго, каквото и да е, но ако не можеш да имаш тая светлина, ти всякога ще имаш един

недоимък, ще усещаш, че ти липсва нещо. Вие искате да ви обича някой. Мнозина ви обичат и вие пак сте недоволен. И колко може да бъде човек доволен в Любовта! Онзи, който ви обича, той много ясно може да развали вашата Любов. Вие го обичате и му пишете любовни писма, но ако той вземе една игла и я забие 4 - 5 пъти на разни места по телото ви на дълбочина 2 см. и вие ще почнете да се колебаете в любовта. Аз искам да ви представя една реална страна на живота. Че страданията не са ли губерките. Някой път тънки губерки се забиват, а по някой път доста дебели губерки. И казват: „Трябва да обичаш!“ Как ще обичаш? Губерка е това. Докато ти в любовта си страдаш, ти си едно дете, имаш много знания, но не разбираш законите, не разбираш Божествените неща. Това е твоето детинство. Трябва да възмъжееш, да се освободиш от губерките и от малките игли. Ти казваш: „Аз не искам да страдам.“ Не е въпрос да не страдаш, само като растеш, ще се освободиш от страдания. Ако не растеш, ти винаги ще бъдеш в областта на тези малки губерки. Тия губерки са на своето място. Нали си имате всеки един от вас гребен. Тези губерки, с които са ви дупкали в миналото, от тях сега сте направили гребен и се чешете. Знаете ли, тези гребени колко полза принасят, чистят от въшките. Вие казвате: „Той е вълшлясъл.“ Аз мога да ви кажа каква полза принасят въшките. Те са един подтик, който кара човека да се чеше, да се чисти, да се упражнява. Без въшките големи пакости би имало в света. Мислите ли, че вие сте освободени от въшките? След като се освободите от въшките, има и астрални въшки, например сърби те по ръката, това е въшка.

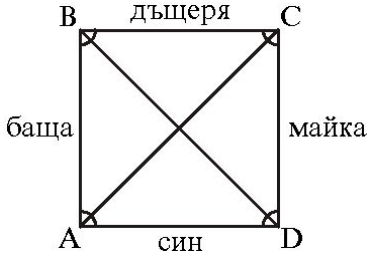

Да си представим един квадрат. Преведете какво означава този квадрат. АВ е бащата, ДС е майката, АД е сина, ВС е дъщерята. Тези числа имат и

други отношения едно към друго. Какво е отношението на бащата към сина? Бащата образува два ъгъла. И майката образува два ъгъла. Преведете сега тези ъгли. От едната страна бащата и синът образуват един ъгъл. Това е една възможност. Бащата и дъщерята, образуват друга възможност. От друга страна, майката и синът образуват един ъгъл. Също така майката и дъщерята образуват един ъгъл. Тези хипотенузи вътре показват отношенията, които съществуват. Имате три триъгълника. Тези триъгълници показват, какви са съотношенията на бащата към сина и дъщерята и какви са отношенията на майката към сина и дъщерята.

Та казвам, ще превеждате нещата. Това е външната страна. Домът е един екран. Това, което става вън в Битието, става и вътре. Вие ще преведете сега, кое е вашия баща. Вашият баща, това е Бог. Коя е вашата майка? — Природата. Кои са вашите братя и сестри? — По-напредналите ви братя са ангелите, които не ги виждате. Те имат своето отражение на земята. Отражението на ангелите, това са четвороногите — крави, волове и пр. Те са отражение на ангелите на земята. Кои са дъщерите? — Синовете и дъщерите са тук между вас. Как се отнасяте вие със синовете и дъщерите. Ти казваш: „Това е една крава, вол, овца и пр.“ Тогава, какво разбиране имате вие за Битието? Че това сте вие. Това са вашите братя и сестри, които се жертвуват за вашият живот. Всеки ден те умират. Колите ги, ядете ги, вземате маслото и млекото им и разрешавате един велик въпрос: Какво нещо е Господ? Разрешавате въпроса така, както в средните векове разрешаваха някои богословци, колко духове могат да играят на върха на една игла. Сегашните учени хора разрешиха този въпрос. Ние имаме една смътна представа за Битието. Ние виждаме слънцето малко. Даже едно малко дете мисли, че слънцето може да го хване, да го помилва. Слънцето изглежда толкова малко в сравнение с реалността. В същност слънцето е 1 300 000 пъти по-голямо от нашата земя. А пък

това, голямото слънце, ние го виждаме малко и даже има сегашни хора, които мислят, че слънцето не е толкова далеч, колкото си мислим. Гърците допущаха, че слънцето е по-голямо от Атина и от Гърция.

Нужно ни е едно знание и приложение, за да излезем от това трудно положение, в което се намираме сега. Да допуснем, че ти си болен. Ти говориш за Бога, за Небето, за рая и казваш: „Като умра ще отида на онзи свят.“ Аз правя едно възражение на твоето твърдение, че като умреш ще отидеш на онзи свят. Ти казваш: „Аз като осиромашея, ще отида при някой богат човек.“ Не, ти като богат, можеш да отидеш на тая богата трапеза, но като сиромах — не. Само като си готов, ще отидеш в онзи свят, в Царството Божие.

Щом една стомна се счупи, ще я хвърлят в онзи свят, но в кой свят? —Във външният свят. Ти си една счупена стомна и мислиш, че ще влезеш в онзи свят. Да, в света на парчетата. Най-първо смъртта има един други процес. При смъртта, ако ти не минеш през огъня, да се стопиш и да се превърнеш във въздухообразно вещество и да те възприемат растенията, ти в Царството Божие не може да влезеш. Или другояче казано: Ти трябва да минеш през огъня на Божественото, за да изгори тази дисхармония, която съществува в тебе. Например, ти седиш на земята и си недоволен от баща, майка, син и прочее и казваш: „Като умра ще отида на онзи свят.“ Тук ти никого не обичаш и как е възможно да отидеш на онзи свят. Тук не знаеш нито да пееш, нито да свириш и мислиш, че ще отидеш на онзи свят да пееш и да свириш. Как е възможно това? За да отидеш на онзи свят, трябват чист ум, чисто сърдце и непокварена воля. А непокварена воля е следното: Като ти кажат да направиш нещо, да го направиш. А не да казваш: „Слуги има.“ Ти като не работиш, си слуга, а пък като работиш си господар, а ние мислим обратното. Който седи е слуга. Господарят е слуга, а слугата е господар. Христос казва: „Отец Ми работи и Аз ще работя.“ А пък ние,

учените хора имаме идеята, че Бог е един неподвижен център. По-работливо същество от Бог няма. Бог е единственото същество, което всякога работи. А пък ти искаш да бъдеш господар, да седиш на едно място, не искаш да учиш. Ти искаш да бъдеш богат, господар. Искаш да бъдеш светия. За светията мислиш, че е един човек, който е завършил своята еволюция и е седнал и само наблюдава на ляво и на дясно, светнал е на всякъде. Оставете това понятие. Светията, като се е освободил от всички свои мъчнотии, обхожда всички страдущи и казва: „Едно време и аз бях като вас.“ През деня ще разправи на 200 души и ще им помогне, утре пак, на трети ден — пак. Ще го питат: „Верно ли казваш?“ Той ще каже: „Верно. Колко е патила главата ми!“ —„Няма ли полесен път?“ —“Няма. И аз си блъсках главата на сто врати, най-после намерих тази врата и тя ме спаси.“

Всеки ден да знаеш толкоз, колкото трябва, то ти е достатъчно. Ще вземеш ключа и ще отвориш най-малката стая и ще намериш това, което Бог е турил, да го изучиш днес. Не трябва да отваряш всичките врати, за да угодиш на своето тщеславие. Но само една врата днес. На другия ден ще отвориш друга стая. [Три] години ще отваряш стаите и ще четеш. Всяка една мъчнотия е една стая, която отваряш и ще четеш.

Боли те глава. Не знаеш причините. Някой идва при мене и ми казва: „Мъчно ми е.“ Аз зная, коя е причината, че му е мъчно. И не искам да му я кажа, за да не го докача. Казвам му: „Може би храната не е била добра, може би не си спал, може би водата не е била добра.“ Залъгваме го. А пък аз знам защо го боли главата и корема. Той казва: „Мене ми трябват обуща, добри обуща, инак ще се простудя.“ Много хубаво, зимно време ни трябват обуща, а лятно време защо ти са обуща, когато е толкова топло. Защо, по някой път, ни е срам да ходим боси? Едно време беше срамота хората да ходят гологлави, без шапка из града. Сега вече ходят доста

хора гологлави. Под думата бос, аз разбирам друго — човек, който не живее добре, той е бос, а човек, който живее добре е обут. Когато казвам: „Аз искам да имам хубави обуща“, аз превеждам тези думи така: искам да бъда един добър човек, да мисля добре, да имам добър ум, да имам добра воля. Ако аз нося обуща и същевременно, ако моят ум, сърдце и воля не работят, то тези обуща на краката ми не са на местото си. Те са букаи. Думите: „не искам да бъда бос“, значат — искам да бъда с добра мисъл, добро сърдце и добра воля.

Някои казват: „По някога трябва да ходим боси.“ Ние сега сме боси. Ние започваме от босотата и тепърва започваме да се обуваме. Трябва да имаме най-модерни обувки. Какви трябва да бъдат обущата? Обущата не трябва да свиват пръстите на краката ти. Всички пръсти трябва да бъдат добре разположени. Хигиеничните обуща имат голямо влияние върху човека. Ти не може да бъдеш морален човек, ако нямаш хубави обуща, че ти сам да си доволен. Понеже, ако твоите пръсти са прибрани, енергиите не течат правилно, енергиите на природата нямат правилен достъп в тебе. Та в природата модата е: краката трябва да бъдат свободни. Като погледнеш обущата си, да ти е приятно. И винаги, като погледнеш тия обуща, те да ти наумяват за твоя ум, сърдце и воля. Тогава обущата ни са на место. И кога човек почувствува, че е гол? Когато съгреши. Казват някои, че по-напред Адам бил гол. Не. Като съгреши изчезна неговата дреха. Каква беше дрехата, която Бог направи на Адама? Бог направи, след грехопадането, друга дреха на Адама и го изпрати в света да работи и да се развива.

Та казвам, тия страдания, които сега изпитвате, това е излизане от центъра навън. Щом страдаш, ти излизаш от рая навън. Що е страданието? — Излизане из рая навън. Що е радост? — Влизане в рая. Че как няма да скърбиш! Щом дойде скръбта, казвам: из рая навън си излязъл. Човек страда до тогава, докато измени своето положение. Нека да

ви направя идеята малко по-ясна. Да кажем, че вие сте на известен планински връх и по невнимание се хлъзгате надолу и не може да се върнете назад. И казвате: „Дано да слеза благополучно.“ — Това е излизане из рая. И щом стигнеш до дъното, ще кажеш: „Слава Богу!“ И тогава ще намериш път за горе. Това го наричам влизане в рая. Като съгрешиш, ангелът ще те бутне надолу и няма да влезе с тебе. Той горе ще остане. И ти, като слезеш долу, ще погледнеш ангела горе и ще търсиш новия път, по който да се върнеш в рая. Ще кажеш: „Като се кача, ще бъда втори път много внимателен, да не се хлъзна пак.“

Сега искам да ви обясня онези страдания и радости, които стават в живота. Защо страдаш? — Хлъзнал си се. Някои деца се хлъзнат и им е приятно. Нещата трябва да се изяснят. Всичката ни съвременна дейност, дейността на всички тези учени хора, това е един подтик на Божествения Дух, Който работи в цялото човечество, за да обърне нагоре насоката ни. Науката, в каквато и да е област съдействува да обърнем нашите движения нагоре към онзи център, от Който сме излезли. Тази енергия, правилно трябва да се пречупи. А пък това пречупване какво е? Това е упътване към центъра на живота. Центърът на живота — това е търпението, опорната точка, на която се теглят нещата. Вие трябва да имате една опорна точка на която вашите везни трябва да работят — от една страна вашето сърдце, а от друга страна — вашия ум, а пък отдолу вашата воля. Волята ще показва на коя страна е тежестта, към сърдцето или към ума, като давате и като вземате. Кой дава и кой взема? Според вас, кой е онзи, който харчи във вас? И кой е онзи, който придобива? Умът ли дава или сърдцето дава? Вие не сте мислили върху това. Помислете върху това, кой направи погрешката — умът или сърдцето. Умът даде съвет, а сърдцето възприе. В дадения случай, умът беше в Луцифера, адепта. Той е ума. А пък сърдцето беше Ева, която яде. Онзи, който дал съвет

не яде този плод. Той каза: „Може да вземете от него, ако вие ядете, ще бъдете като богове. Вижте ме, едно време и аз бях като вас, но като ядох, вижте как съм.“

Като видите един човек, кое е онова, което апелира на вашия ум? Ако дойде един учен човек, той с какво апелира? Или като дойде снажният човек, пехливанина, с какво апелира — с мускулите. И певецът, с какво апелира към вас? Той, като се представи пред вас, ти можеш да знаеш, може ли да пее или не. Като дойде ученият човек и той си има свои белези, по които може да го познаеш. По какво се изявява светията? Геният е горещ, светията е студен и свети, а пък богатият е тлъст.Това са общи думи, казани. Щом се намерите в присъствието на един светия всичките ви тъги и скърби ще изчезнат и вие ще се намерите в приятно положение. Щом се намерите близо до един гениален човек, той ще ви внуши една мисъл да учите. Щом почнете да мислите, гениалният е пред вас. Щом се явите пред един банкерин, хубаво огладен, у вас ще се зароди едно желание, да си имате нещичко, нивички, парички, да сте облечени хубаво и пр. Щом искате да бъдете хубаво облечени, това е банкерина, който ви направлява, а не геният. Банкеринът е стомаха, геният това са дробовете, а пък светията е главата. Всеки ден вие може да имате съвета на светията, на гения и на банкерина. Не е лош банкеринът, но трябва да знаете, че този банкерин, всяка сутрин пита светията какво трябва да прави днес. Той пита и гения, по кой начин да го направи. По някой път, банкериът загазва и пита: „Какво трябва да правя?“ Светията казва: „Не си постъпил така, както аз казах.“ И геният казва на банкерина: „И ти не си употребил моя метод.“ Банкеринът казва: „Потрудих се.“ —„Потрудил си се, но не си го направил както трябва.“ Светията и геният определят да наложат на банкерина едно наказание. Какво е това наказание? —Четиридесет дена да боледува и да не му дават да яде. Лишават го от всичкият му капитал. И банкеринът става сух, хлътне коремчето му,

стомахът му и още малко ще се скъса. Банкеринът казва: „Моля ви за снизхождение, ще живея добре.“ И тогава идва пак здравието и банкеринът почва да се разпуска. Когато заболеете, боледува вашия банкерин.

Според мене, главата на човека не може да боли. Болката на главата е едно отражение на това, което става в стомаха. Щом в стомаха има известен безпорядък — в банкерина, това има като отражение главоболието. Не може да има болки и в дробовете. Не могат да боледуват. И болките на дробовете са отражение на това, което става в стомаха. Всичкото става в стомаха и червата под пъпа. Това е долния свят, това е ада. Вие търсите къде е адът. Тънките и дебели черва са в ада, всичките нисши духове. Ще турите ред и порядък във вашият ад, ще турите ред и порядък във вашия банкерин — не насилие. Ще го учите, че не трябва да яде много, да не е много лаком човек, той е материалист, той казва: „Гладен мога да умра, ако не работя.“ А пък банкеринът нищо не работи, а работят ръцете. Ръцете са на гения, краката — на светията, а банкеринът нищо не работи. Дават му ръцете и краката и каквото му дадат, карат го да работи с това. Банкеринът казва: „Това жито аз го изработих.“ Не, нищо не е направил банкеринът. Светиите и гения са работили. А пък този банкерин казва: „Аз го изработих.“ Работи главата, работят дробовете и банкеринът мисли, че всичко, каквото става в човека, той го прави и казва: „Без мене нищо не може да стане.“

Бог се проявява най-първо в нашия ум, проявява се в нашето сърдце, проявява се и в нашата воля. На три места Бог се проявява. Щом дойде една добра мисъл в ума ви, Бог се е проявил. Щом дойде едно добро чувство в тебе, Бог се е проявил. Щом направиш една добра постъпка, Бог пак се е проявил. Всеки ден трябва да се стремите да възприемете една добра мисъл, едно добро чувство и да направите една добра постъпка. Кога Бог ви е проговорил и ще видите с колко празни неща се занимавате. Слугинята счупила някоя

чиния и вие цял ден разправяте това. Казвате, че от баба ви останала чинията и тоя ден сте го изгубили за хубавата чиния. А пък тази чиния е трябвало да я счупите, защото прогресът ви зависи от счупването на тая чиния. Ако се строшат вашите букаи, захвърлете ги и да ги вземе, който иска. Букаите и златни да са, оставете ги. Не дръжте в ума си онази голямата чиния на баба си, оставете я.

Всяка една мисъл, която може да ви държи в робство, всяко чувство, което може да ви държи в робство и всяка постъпка, която може да ви държи в робство, освободете се от тях. Аз говоря за един момент. И ако се освободите, може би този момент да е онзи, който ще определи посоката на нещата в живота. Може един момент да определи, да отвори пътя ви за онези, великите постижения. Някой път вие мислите, че имате постижение. Имали сте. Но за днешният ден, успехът ви ще зависи от днешните постижения: от една добра мисъл, която възприемате, от едно добро чувство и от една добра постъпка. Христос казваше на своите съвременници евреи: „Не мислете, че вие сте чада Авраамови." Не трябва да се хвалим с миналото си. Бог може да въздигне от тези камъни чада Авраамови. Миналото е за поука, но настоящето е важно, в дадения случай. Не се спирайте върху миналите работи. Каква работа стои пред вас? Ти казваш: „Ние не ги разбираме тия работи." Не само не ги разбирате, но и много други неразбрани неща стоят за мнозина за разрешение.

Когато се учите да тъчете, трябва да имате стан, основа, кросно. Най-първо ще се научите да сновете и по тези нишки да почнете да тъчете. Вие ще кажете каква полза има от такава работа. Има голямо значение. Полезното всякога трябва да се прилага. Полезното е резултат на един разумен живот. Почнете да мислите върху Любовта.

Да кажем, че вие напишете думата „любов" с гънка на горния край на буквата „Л". Това показва, че онзи, който е писал така, не е сигурен в любовта си. Ако тези гънки са в

горния край, той е несигурен в чувствата си, а пък ако тези гънки са при основата, той е несигурен във волята си. А, ако има гънки горе, по средата и долу, тогава човек е прав във любовта си и в мисълта и в чувствата и във волята. Природата не иска фалш. Човек, като пише, в писането се издава какъв е. Човек се изявява какъв е като пише, като говори. Например някой казва: „Видях го!“ Друг казва: „Видях го с очите си.“ Трети казва: “Аз го видях с очите си.“ На кого ще турите по-голяма вяра? (*—На първия.)* Защо?

Не си служите със следующия аргумент: баща ми е богат и аз съм богат. Не е така. Баща ти може да е учен, но ти може да не бъдеш учен. Ти можеш да наследиш чертите на учеността, но ти трябва да се учиш толкова години, колкото е учил баща ти. Ти казваш: Ще добия по закона на наследството. По закона на наследството се онаследяват само възможностите, но ти трябва да учиш да работиш. Ти може да имаш предразположенията на баща си, но не си като него. Ние казваме: Бог е Всеблаг. Но Бог през цяла вечност е работил, но ние не сме работили като Него. У нас има предразположение да бъдем като Бога. Следователно ние трябва да направим едно усилие, много малко усилие, за да бъдем така добри като Него. Че имаш препятствие в живота си, това нищо не значи. Че имаш прегрешения, падане, ставане, това нищо не значи. Може да имаш грехове колкото искаш. Това е спънка за тебе, това е една възможност за тебе, при която твоята вяра да се развие. И даже Христос нямаше никакви грехове и Той взе греховете на другите, за да се научи на нещо. Да има една опитност.

Ти казваш сега: „За кои свои грехове аз тегля?“ Христос знаеше за кои грехове тегли. Та малките спънки, които срещате, лошите мисли, лошите чувства, които идват и лошите постъпки да не ви спъват. Кажи си: „Аз съм човек, който мисля, чувствувам и работя.“ Могат да се поправят погрешките и никой не може да избегне погрешките. Никой

не може да избегне лошите мисли, те ще дойдат. Не се спирай върху въпроса защо са дошли. Дошли са, за да мислите и да ги разрешавате.

Та казвам сега, ако аз съм един бакалин, ще гледам с всичките си клиенти да направя една връзка, а не само да върша своята търговия. Да образувам онези с клиентите си, че да възприема нещо от тях и да им дам нещо хубаво. И то не само от стоката си, но и нещо от себе си. Вие всички сте бакали. Всеки човек се занимава с бакалство. Бак - ал, т.е. вземате и давате. Ученият, каквото възприеме в училище, после ще го каже на баща си и майка си.

Трябва да разрешавате въпросите правилно. И в религиозно отношение сте бакали. Това е само за обяснение. Не, че по същество това е така. По пътя, по който минавате, трябва да възприемем известни идеи, да ги обработим и да ги препратим в света. Всеки един от вас трябва да изработи една мисъл, едно чувство и една постъпка и всеки ден трябва да изпраща поне по една добра мисъл, по едно добро чувство и по една добра постъпка, най-малко. И вечерта ти ще си доволен от това, което си направил през деня. Най-малката мисъл, най-малкото чувство и най-малката постъпка прояви през деня, за да има на какво да се радваш. В това е придобивката.

Добрата молитва

10-та лекция на Общия Окултен клас
29 ноември 1933г.
София, Изгрев

ЕДИННИЯТ ЖИВОТ
Обичай общия живот!

Сряда, 5 часа сутринта

Отче наш

Ще ви прочета 105 псалом.

Съществуват в живота известни вътрешни противоречия. Те си противоречат по един или друг начин. Великият закон, който направлява нещата, ги отстранява по разни начини. Сега аз говоря за противоречията, които хората сами си създават. Те са от друг характер. Те са от индивидуален характер. Но съществуват вътре в самия живот известни противоречия, с които човек трябва да се занимава. Тези противоречия са един вътрешен подтик. Има и други явления, факти в природата, които трябва да се наблюдават.

За 9 месеца детето се изменило в най-утеснени условия, в утробата на майка си. Не можеше ли един светия да дойде по друг начин? Ако можеше, щяха да дойдат. И след това, тоя светия постепенно се освобождава. Ние, някой път се възмущаваме от противоречията, които съществуват. Както и да се възмущаваме, противоречията все съществуват. Конят може да се възмущава от своята форма, и вълкът може да се възмущава от своята форма, но е вълк. И всеки един човек може да се възмущава, колкото и да иска, това нищо не допринася. От сутрин до вечер, той може да се възмущава, както иска, но законите в природата няма да се изменят. С нищо не можем да ги изменим. От хиляди години хората не са били в състояние сами да ги изменят. Слънцето все си върви по същият път. Някой път си въобразяваме, че външните мъчнотии ще престанат. Действително ще престанат, но кога?

Аз ще ви дам една ясна картина, толкова ясна, че и децата да я разберат. Вие трябва да имате една ясна представа що е онзи свят и що е този свят. Този свят е тук, в салона. Онзи свят е външния свят, дето се градят къщите. Значи, ти живееш в една къща, материална къща. Излезеш ли от къщи, това е онзи свят. Законите на външния свят не са закони на вътрешния свят. И законите на вътрешния свят не са закони на външния свят. Ти, в своята къща, може да си туриш печка, може да я стоплиш, можеш да ѝ туриш прозорци и прочее и да ти е приятно. Но щом излезеш вън от твоята къща, не можеш да се месиш в порядките на онзи свят. И там си има печка, но тя е друга. Твоята печка е друга порода. Външният свят, някой път е облачно, мрачно, но някой път е ясен. Когато е облачно, тогава има дъждове, гърмежи, бури, ти трепериш. Ако нямаш въглища, материалният свят не е уреден за тебе. Ако имаш въглища, материалният свят е уреден за тебе. Ако имаш въглища, вътре в къщи, ще имаш царството Божие, а ако нямаш въглища, ще се мъчиш. Русинът казва: „Имаш пари, Христос възкреси, нямаш пари, смерт о смерт.“ Да преведа тази руска поговорка: Познаваш ли Божиите закони, има възкресение, не ги ли познаваш, смертю смерт.

Сега има един стремеж, едно разбиране, мнозина чакат това, което наскоро ще дойде, скоро ще дойде. Сега ще дойде, но няма да ви го докажа. Защото лятно време вие ни най-малко не очаквате зимата. Вие мислите, че след лятото ще има нещо още по-хубаво, но след лятото иде зимата. И после зимата, вие никога не очаквате лятото. Вие вземате предохранителни мерки и не мислите, че след 3 месеца тя ще си отиде.

Та умният човек трябва всякога да разбира доброто в природата и да очаква това, което ще дойде. И да не си представлява един ред на нещата, който не съществува. Например, ние си представляваме, че един ден хората ще живеят братски. Някои ще живеят, но за да живеят братски, трябва в

тях да стане един преврат. Трябва да имате едно разбиране, трябва да имате една основа. Хората, за да живеят добре, се изискват много благоприятни условия. При такива условия, при които се намираме ние, не може да се живее братски. Даже в едно семейство, дето са родни братя и сестри, пак има известен спор. Между бащата и майката, които са се взели в любов, има ли спор и между братята и сестрите, пак има спор. Защо? — Има си своята причина.

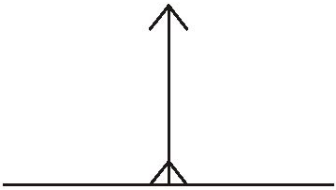

Сега аз пиша едно писмо. Но онези, които не са учили и не знаят да четат и да пишат, нали са получавали писмо от възлюбленият си син и веднага скрият писмото в пазвата си и не четат. Та сега, кой трябва да ви прочете това писмо? Не съм писал аз това любовно писмо. Други го писаха, а пък сега аз ви го предавам. Това са любовни работи. Сега, като говорим за любовта, аз говоря за любовта, а пък вие разбирате друго нещо. Сега, това писмо, което ви начертах на черната дъска, нали е много съдържателно? Вие често искате да живеете добре. Знаете ли по какви линии, по какви пътища се движи животът? Животът се движи по известни определени пътища. Всичкото нещастие, което нас ни сполетява е, че ние не избираме онзи свят, по който животът върви. И вследствие на това срещаме всички противоречия. Пътищата на знанието също не ги разбираме. И знанието си има свои пътища. И когато ние не разбираме пътищата на знанието, срещаме и в знанието известни мъчнотии. Пътят, това е разумното в света. Единственото нещо, по което ти можеш да ходиш, то е пътят. Този път го наричат закон, наричат го правило.

Христос сам казва: „Аз съм пътят.“ Пътят разрешава всички противоречия. Няма в пътя нещо ужасно и казват, че в света има два пътя. Единия път го наричат „тесния път“, а пък другия — „широкия път“. И двата пътя са добри, за

онези, които вървят по тях. Защото едните, които вървят по единия път мислят, че този път е добър, други, които вървят по другия път, мислят, че техният път е добър. Само че, резултатите на тези два пътя се различават. Например в държавата съществува един закон: Онзи, който извърши едно голямо престъпление, го осъждат на смърт. Това е широкия път. В държавата съществува един закон, че онзи, който е направил едно добро, го възнаграждават. След като умре, правят му някакъв паметник. Това са закони, с които хората си отплащат с известна признателност, за доброто, което им са направили.

Сега вие ще живеете в един свят, в който Бог ви е поставил и трябва да ви убеждавам сега в това. Още нямате ясна представа за Бога. Вие се питате: „Какво иска Бог от нас?“ Чудна работа! Какво изисква старата овца от младото агне? Единственото, което изисква тази овца е, че нейното агне да почне да пасе като нея. Какво изисква вълкът от неговото малко вълче? Един ден малкото вълче да стане като него и да дави овцете и никак да не си поплюва, но като хване агнето да го разкъса на парчета. Вълкът казва: „В света трябва малко насилие, аз не искам да бъда овца. С трева не ме занимавай, аз искам да си ям месце.“ Сега ще оставим дали е прав този възглед или не. Ние сега вземаме фактите. Вълкът е толкова прав, колкото и овцата е права. Има едно различие, понеже овцата като пасе трева, тревата не роптае от това. Овцата постъпва по-умно, понеже, като прегризва тревата, отгоре тя пак израства. А когато един вълк изяде едно агне, агнето роптае. С това вълкът си създава карма. И има светии, които са възроптали против вълка. Този вълк ще го убият. Следователно на всяка ваша постъпка, дето има малко ропот, там ще има страдание.

Вие ще кажете: „Защо е така?“ — Много естествено. Вземете в природата, някой път често стават нещастия в Ниагарския водопад. Някой млади излизат да се разхождат

по Ниагарския водопад. Това течение отгоре върви много тихо. Някой богаташи се разхождат със своите лодки и мислят, че могат да се противят на течението. Но, някой път, това течение ги подема така силно и ги завлича, че не могат да се повърнат към брега. И тогава всички с лодките отиват надолу и изгубват живота си.

Та някой път не попадаме в малък наклон и колкото отиваме неусетно този наклон отива надолу и тогава, невъзможно е да се справим. Тази е погрешката, която мнозина правят. Не си играйте с големите наклони, с които никой не е разрешил въпросите. Разрешиха го само птиците. Птиците разрешиха въпроса с наклона. Те образуваха своите крила и ако една птица дойде до един наклон, да падне, тя разпери крилата си и хвръкне. И вие сега мислите, че може да разрешите въпросите.

Човек, който има недоволство, може да бъде и доволен. А пък който е доволен може да бъде и недоволен. Доволството е недоволството зависят от две положения. Доволството зависи всякога от това, което имаш и което нямаш. Доволен си, защото имаш, а недоволен си защото нямаш. Имаш здраве — доволен си, нямаш здраве — недоволен си. Имаш богатство — доволен си, нямаш богатство — недоволен си. Имаш знание — доволен си, нямаш знание —недоволен си. Имаш памет — доволен си, изгубиш паметта си — недоволен си. Сега трябва да изучавате законите, по които ние изгубваме нещата. Също трябва да изучаваме законите, по които нещата се придобиват.

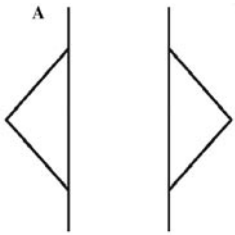

Сега как ще разберете тази фигура? Какво представлява тя? Един геометрик ще обърне внимание на тези ъгли горе на фигурата. Те са важни. Това са линии, равни плоскости, живи разумни сили. Тук работят вече разумни същества. Че вие изучавали ли сте тези ъгли на вашите ръ-

це? Турците едно време така вървяха (А). Който върви така, скоро закъсва. Който върви така, скоро ще закъса, ще загази. Ръцете трябва да бъдат право отпуснати надолу. Защото, ако ги държиш така, както е във фигурата, твоят разум е съсредоточен, ти се занимаваш с усилието да ги крепиш.

А пък ти отпусни ръцете си. Ако ти се занимаваш с въпроса, ти да уредиш света, това е следното положение. Квачката мъти яйца. Яйцата се излюпват. Какво е придобила квачката? — Нищо. Извършила е едно добро. Когато едно житено зърно се хвърли на земята, квачка има ли отгоре? Никаква квачка няма и пак семето израства. Въпросът седи другояче. Пилците, които са под крилата на една квачка, показват, че ти може да отхраниш една своя мисъл или едно свое благородно чувство само под охраната на твоя ум и твоето сърдце. Ако ти нямаш един отличен ум и едно отлично сърдце, ти не можеш да отхраниш една хубава мисъл, едно хубаво чувство. И ако ти не можеш да отхраниш една хубава мисъл, едно хубаво чувство, ти нищо в света не можеш да придобиеш.

Понеже в света, с какво ще воюваш? Нали на някои хора трябва да говориш разумно. Ако им говориш разумно, може да имаш влияние. Твоята мисъл ще организира твоите мускули. Някой е роден силен, може да се хвали с това, но този, силният човек не е създал силата си. Той трябва да благодари, че 10 - 20 поколения са работили и той сега е силен. Дядо ти, баба ти и ред други поколения са работели и са ти дали своята сила. И ти трябва да работиш, иначе, един ден, може да я изгубиш. Сега дядо ти, баба ти и баща ти не са отделни и ти не си отделно същество. Всички вие влизате, като тези линии, в едно цяло. Когато всички тези линии имат отношение, тогава и всички в света представляват, в света едно цяло. И вие трябва да разбирате закона на цялото.

Искате например да знаете какво нещо е Господ. Бог е това, което поддържа живота на всички хора. Всяко добро

побуждение, което иде при тебе, всяка свободна мисъл и всяка постъпка, идат от Бога. Това, Което те радва, това е Бог. Когато скърбиш, това е Бог пак, може би в тебе. Той ти казва: „Синко, каква разлика намираш между една радост и една скръб?“ Когато някой се радва или скърби, аз познавам. Когато дойде някой човек при мен, без да ми казва дали се радва или не, аз ще направя един опит с него, като му измеря врата. При радостта ръката му е малко по-широка, а при скръбта, тя е малко по-тясна. После ще му измеря врата, ръката и пр. Някой се е свил — скръбен е. Не знае какво да прави. Той казва: „Загазих я!“ А пък когато е радостен, той се е разширил и казват за него: „Какво се пъчи той?“ Не, разширение има у него. Това е естествено у него. Радостта разширява, а скръбта стеснява. Скръбта и радостта, те са два процеса, които в природата извършват някои работи, които хората не подозират. Една скръб, след 10- 15 години, а може би след 4 - 5 поколения, може да произведе отлични резултати. Това, каквато и да е скръбта.

Та, първото нещо е, всеки един от вас трябва да има един запас от живот. Трябва да обича живота, а не да живее. В него вече има един егоистичен елемент. Но да обичате един живот, най-общия живот. Ти трябва да обичаш общия живот, единния живот. Щом обичаш единния живот, то животът ще дойде в тебе. А пък щом искаш да живееш, това е личния живот. Никой не ти забранява да живееш. А пък да обичаш живота, това е важно. Ние сега живота не обичаме. Живеенето зависи от обичта към живота. Затова любовта от общия живот е необходима. Да имаме любов към единния живот, само тогава ще се тури един морал, само тогава любовта може да се пробуди. Ако ти обичаш общия живот, като видиш едно същество, в което животът присъствува, тебе да ти става приятно. Ти виждаш един кон впрегнат. Бият го с камшик. Ти казваш: „Добър е този кон.“ Кой кон? —Който е бит. Всеки кон, който е бит е натоварен повече, от колкото

трябва. И той едва може да тегли. Този, който бие коня не е разумен, най-първо той е натоварил коня си с 50, 60, 80, 100 килограма. И всички мъчнотии в света произлизат от такива неща. Някой път от нас искат да извършим нещо, което не можем да извършим. Някой кон може да тегли, да кажем 50 килограма, но 70 килограма не може да тегли.

Та, някой път, ние се товарим с чрезмерни страдания. Искаме да постигнем нещо. Например, искаме да оправим света. Това е една презумция, да мислим, че светът не е уреден. Светът е уреден, но нашето живение не е уредено. Това е философията. Бащата не може да научи сина си да живее, но бащата може да научи сина си да обича живота. Но да го научи да живее, това е невъзможно. Синът е свободен вече. Там е вече индивидуалната свобода. Някой човек може да ти каже: „Аз мога да ти покажа как трябва да се живее." Онзи ще те попита, как живееш ти? Първият ще му отговори: „Аз ям малко, не преяждам, не спя много, по четири часа на ден, на денонощие, после в кръчма не ходя. Занимавам се с умни работи с света, защото в света трябва да има нещо, което да ни занимава вътре в света."

Истинското разрешение седи в това да обичаме живота. Истинският живот носи в себе си истинските блага, всичките блага. Някой ще каже: „Как така животът ще носи всички блага?" Представете си, че аз съм здрав човек. От здравия човек излиза магнетическа сила — здравето. Някой милионер е болен и след 5 - 6 месеца е осъден да умре. Той, като се приближи до мен, трепери. Той казва: „Бих дал половина от богатството си, ако получа от този живот, който ти имаш." Аз ще му кажа: „Колко ще ми дадеш, само за да продължиш живота си 4 - 5 години? Ти не си показал любов до сега. Я, да видим любовта ти, колко ще дадеш?" Ще се пазариш с него. Но не в полици, а в брой. Ще кажеш: „Користолюбив човек."

Бог е направил хората наследници в света. Не се сму-

щавайте от лошите хора в света. Вие имате едно голямо богатство — живота. Той разрешава въпроса и човек трябва да бъде силен по дух, ум, сърдце и душа. Малодушието, което по някой път ви обхваща е една голяма спънка, за да можете да живеете. Аз не казвам, че не можете да живеете. Аз засягам въпроса за живота. Аз не засягам въпроса, че ти не даваш правилно. Излез вън в природата, излез на свобода, дишай чист въздух! Там е всичкото онова богатство, въздухът не се продава. Ще излезнеш свободно на планината и там горе ще приемеш въздух. Ти изпадаш в малодушие — излез горе и ти ще превърнеш мислите си. Там ще намериш онези хора, на които сърдцата са запалени с любов. Паднал си духом, ще намериш онези хора, които не са паднали духом. Потърси ги! Как ще ги намерите, я ми кажете?

Този лък преди години беше тояга, която играеше по гърба на хората. И всички бягаха от тази тояга. А пък сега, тя е прогресирала вече, доста културна е станала. Лъкът казва: „Аз вече престанах да играя по гърба на хората. Сега съм се украсил с тези космы.“ Тези космы са негови деца.

Когато аз срещна един добър човек, мен ми трепва сърдцето и казвам: „Желая да бъда и аз като него.“ Като срещна един музикант, трепва ми сърдцето и казвам: „И аз да бъда като него.“ Да не казваме: „Тази работа не мога да я постигна. “ Всеки един от вас може да научи и да пее и да свири и да мисли и да чувства.

В Горна Оряховица имаше 32 градуса студ, в София — 11 градуса. Вие влизате в една къща, влизате в една стая е треперите от студ. А в друга стая влезнете и се стоплите. В една къща запалили печката, а в другата — не. Защо? Домързяло ги да запалят печката, а другите не ги домързяло и те запалили печката. Сега ще ви свиря и вие ще попеете малко. „Тъги скърби са богатство“, „Грее, грее“. Сега тези две песни да ги съединим. Това е една песен на един човек, който е минал през страданията. И после излязнал от тях и

е разбрал живота. И казва: „Трябва да се живее разумно, хубаво трябва да се живее. Всичко друго трябва да се остави на страна.“

Човек трябва да пее на Господа, да каже: „Господи, благодаря ти! Аз ще ти попея.“ И като пея и като свиря, да види Господ, че аз прогресирам в света. Добрият живот, това значи да свириш и да пееш. А пък ти седиш и мислиш през целия си живот, какво да правиш.

Тази сутрин аз гледам, че една котка седи пред стълбата, свила се, разположена е и спи. Казвам, ако тази котка може да бъде доволна, защо човек да не може да бъде доволен? Човек колко пъти е по-голям от колкото котката. Ние трябва да благодарим на Бога заради благата, които носим. Ние не сме благодарни от ония блага, които Бог е вложил в нас. Бог се грижи за всички същества. Светът е оправен, само ние, малкото хора на земята, не сме дошли до съзнанието да изпълняваме волята Божия. Така, както религиозните хора, светските, поетите, философите мислят, светът не може да се развива правилно. Има един естествен път, по който животът може да се развива. Не, че не знаете тези работи, но вас ви трябва много малко. На вас ви трябва още по една кибритена клечка. Нищо повече! Вие сте дошли до това положение, че една кибритена клечка ви трябва, само, за да ви запали човек. И всичко ще се уреди. Но кибритената клечка вие ще си я драснете и ще си я запалите. Защото иначе ще кажете: „Той ме запали!“ А пък трябва сами да се запалите. Разбира се, няма по-хубаво нещо от това човек да се запали. Под запалване разбирам следното: Като дойде Божественият пламък, във всички противоречия да виждаш хубавото, красивото — тогава огънят се е запалил.

Чистата вода може да отнесе всичката кал. Божественото в нас, онова силното, мощното в нас, което може да оправи живота, то е постоянното в живота. Не се обезсърдчавайте! Дойде пороят, дойде калта, чистата вода ще се

справи с всичките противоречия. Аз разбирам следното: Като дойдем да живеем разумния живот, всички противоречия в света ще изчезнат. Най-напред трябва да изчезне във вас противоречието, да приемете този живот. Противоречие в Бога няма. Противоречие в небето няма. Противоречие в напредналите светове няма. Противоречие има на нашата земя. Някъде са по-малко, някъде са повече, в някои общества има по-големи противоречия. Между вас сега тук има противоречия.

Ако днес Бог е определил да запаля клечката, ще я запаля. Да запаля печката — ще я запаля. Инак няма да я запаля. Един ден седя и моята печка не е запалена. Ще кажа: „Има хиляди хора, на които печката не е запалена.“ И тогава ще имаме една опитност. А пък, като си запаля моята печка, тогава ще имам опитността на хиляди хора, на които печката е запалена.

Дойде ти някоя неприятност в живота. Не си ти, който имаш тази неприятност. Дойде ти някое съмнение, не си ти, който имаш това съмнение. Хиляди хора имат това съмнение. Не си само ти сиромах. Милиони хора има сиромаси. Та в дадения момент, човек може да разреши един въпрос. Една кибритена клечка, в дадения случай, може да разреши един въпрос, който хиляди и милиони дървета не могат да разрешат. Божествените мисли се отличават по това, че те имат този пламък, този жар, този огън в себе си. Когато човек има този огън в себе си, той се запалва и тогава започва животът. Че вие сте дошли до една фаза, гдето трябва да се научите да запалвате Божественото от всякъде. Трябва да имате философията на мъховете, които растат по камъните. Те имат отлична философия. Вие трябва да имате философията на растенията, които от земята изваждат соковете, вие трябва да имате философията на рибите, които плават и не се давят. Вие трябва да имате философията на птиците, които хвъркат и не падат. И хората са се научили да хвъркат, но някой път

стават нещастия. Та има какво да се учим. Има да се учим от мъховете, от камъните, от растенията, от рибите, от птиците. Най-после има какво да се учим от вятъра, от въздуха, от водата, от хляба, от светлината. От светлината добиваме знание, от въздуха добиваме своята сила, от водата добиваме своята радост, а пък от хляба добиваме твърдостта на своя характер. Ако ти от хляба не можеш да добиеш твърдостта на своя характер, да бъдеш смел и решителен. Ако от водата не можеш да бъдеш щастлив, ако при въздуха не можеш да бъдеш силен и ако от светлината не може да добиеш знание, то знанието, силата, светлината, от где ще дойдат тогава? Те трябва да дойдат от някъде. Хлябът, водата, въздухът, светлината са път за онзи, който разбира. Те са това, в което всички живеем. А пък всички други неща са второстепенни. Те не зависят от човека. Един учен човек навсякъде може да си проправи пътя.

Аз забелязвам между вас една черта на сепаратизъм. Правете връзки с хората на света. Един праведен и грешен човек, трябва да имат връзка, трябва да имат симпатия между тях. Двама праведни мъчно могат да се търпят. Двама владици заедно не могат да живеят. Но един владика и един слуга могат да живеят. Но ако са и двамата владици, не могат да живеят. Кой ще служи тогава? Дружете с хората на света и не мислете, че вие сте нещо друго от тях. И в тях има нещо. Широк замах трябва да имате. Да оставим на страна техните идеи. Идеите им, това е тяхната работа. То е костюм, но имат нещо, което е общо с нас. Това е живота, който е необходим за всички ни. Защото брат ти не може да живее — и ти не можеш да живееш. Ако брат ти живее — и ти ще живееш. Ако вятърът влиза в къщи, ще влиза животът, но ако ти затвориш в къщи всички дупчици, за да не би да влезне вятъра и да се простудиш, ти ще заболееш. И ако ти бягаш от светлината, за да не те безпокои, ако искаш да се изолираш от светлината, тогава също ще заболееш. Необхо-

дима е светлината в света.

Имайте онази вяра, която разумните деца имат!

Сега, да се спрем върху чертежа. Това представлява човека. Отвесната линия представлява човека в неговата дейност. Човек, който мисли да свърши нещо. Този перпендикуляр показва, че той има вече известен възглед. Този човек се е определил, иска да тръгне на път, с кой крак трябва да тръгне? *(— С десния.)* Вие го знаете, но той не го знае. В света има известни течения, по които ти трябва да тръгнеш. Аз ги наричам Божествени течения. Тези течения се направляват от Божествени закони. Ако ти не вървиш по тези течения, мисълта ти няма да бъде ясна. Някой ще каже: „Това са детински работи." Нима всичките тези линии в геометрията не са детински? Един човек, който не ги разбира ще каже: „Това е детинщина." Но онзи, разбраният геометрик, ще каже: „Цяло знание има тук." С тази фигура ти можеш да си послужиш навред.

Ако вие изучавате себе си, най-първо трябва да изучавате телото си, от там е знанието. Ако ви изуча, не разбирате геометрически своето тело. Тогава, какво знание имате, тогава? За пример, ако твоите рамене станат много тесни отгоре, ти ще пострадаш. Да допуснем, че имаш два метра височина, а тесни рамена. Тогава ще изгубиш равновесието си. Ако в тебе стомахът се разширява, ако се разширява този кръг около стомаха, а пък краката ти станат много тънки, като кокили, това показва едно анормално състояние. Ако очите на човека са хлътнали и добият кръгове, мургави, с жълтеникав цвят, това показва разстройство на черния дроб, на пищеварението. И този човек нищо не може да постигне. Той трябва да има свежи очи, а не потъмнял поглед. Не да казва: „Ако е решено да умра."

Ние се плашим от смъртта, тя е страшна, така както когато те оберат, срещнат те разбойници, спечелил си богатство, за да спасиш живота си, казваш: „Вземете колкото

искате.“ Тези разбойници ще изядат твоето богатство, но ти си господар, ти ще спечелиш пак. Твоят живот струва повече от онова, което ти си спечелил. Та казвам, да имате вяра, която може да се превърне на знание. Аз не съм само за вярата. Ти вярваш, че можеш да отидеш до Варна. То е хубаво нещо, но ти трябва да се качиш на трена и да отидеш до Варна. Тогава, това не е вече вяра. Най-първо ще вярваш, но трябва да опиташ. Вярата трябва да води към знание. А пък знанието да води към реализирането на нещата.

Вие искате някои неща да ви кажа. Аз съм правил много опити. Някой иска да се лекува и ми казва: „Не можеш ли да ми дадеш някой цяр?“ Казвам му: „Никакъв цяр не ти трябва. Тебе ти трябва да дишаш по-дълбоко и да ядеш по-малко. А пък, ти дишаш малко, а ядеш много. Една трета ще оставаш гладен.“ Той ми казва: „Може ли така?“ —„Може, може, яж малко и дишай много! Тревожи се малко и мисли много!“ Някой казва: „Не ми се мисли много.“ Не, не ще мислиш много и ще се тревожиш малко. А още по-добре е следното: Не се тревожи никак, а мисли много, като дойде тревогата да се справиш с нея. Един турчин попитал някого: „Какво мислиш?“ Онзи казал: „Мисля за последното, че на хилядата половината е петстотин.“ С това той иска да му каже: Тази работа Господ ще оправи. Като има добри хора и като имаш приятели, аз съм ви приятел и тази работа ще се оправи. Онзи се приближава и казва: „Как ще се оправи?“ Другият го потупва по гърба, изважда и му дава от джеба си, казва: „Не мисли толкова.“ Ние казваме: „Господ ще уреди работите.“ Но ти бръкни в джеба си, покажи че Господ е почнал да урежда работите на хората чрез тебе. Аз бих желал Господ чрез всинца ви да урежда работите. Сега се изискват работници.

Всяка една хубава мисъл, която излиза от нашия ум, отива в пространството и работи за реализиране на Царството Божие. Сега хубави мисли трябва да отиват в пространс-

твото. Цялото пространство трябва да се напълни с новите идеи. Те са малки семенца, които работят. Хората, които са песимисти, казват: „Какво трябва да се прави сега?“ Светът да пита какво трябва да се прави, разбирам, но вие да питате това? Аз ще кажа като този турчин, който видял трите икони на света Богородица, на свети Георги и на свети Никола. Той казал след едно нещастие, което му станало: „Ти, света Богородице, имаш дете, заета си, и свети Георги имаш кон, но ти свети Никола, нито кон имаш, нито дете имаш, ти защо не ми помогна?“

Ако ние в тези трудни времена, не можем да покажем, че обичаме, че имаме любов към Бога, как ще се справим с мъчнотиите? Под думата Бог, разбирам това, което е във всички хора. Бог не е само извън, но и във всички страдущи вътре. Той утешава всеки страдущ и му казва: „Не бой се, аз ще уредя работите ти. Потърпи малко.“ И като умира някой, Бог му казва: „Не бой се, ти ще дойдеш при мене.“ Той утешава всичките. Аз виждам свободният човек, като умре, лицето му е спокойно, като на светия. Бог му казва: „Ще престанат твоите страдания.Това е един изпит, който ще мине.“ И след като мине, като дойде любовта у вас, това е печалбата ви. Като минем страданията и спечелим любовта, знанието и свободата, това е печалбата ви. Като миЮем страданията и спечелим любовта, знанието и свободата, това е печалбата. Ако аз умирам и спечеля любовта, ако аз умирам и спечеля знанието и свободата, тогава какво има? Мога да погледна смъртта, тя ме държи и аз я държа и смъртта ще ми каже: „Нямам заповед да се отнасям с тебе зле. Ти си свободен.“

Сега всички трябва да разберете живота. Всички трябва да обичате знанието, свободата. Това се изисква сега и върху тях трябва да се работи. И за това ви свиря. Не ви свирих една тъжна песен, но една ясна, не е лъжлива, на радост. Болестта ревматизъм и други такива ще ги оставите на страна. Като почнете правилно да мислите, като обикнете живота, като

станете свободни и влезете в новия живот, вие тези работи няма да ги имате. Всички тези смущения са дяволски работи. Христос казва: „Тази душа, която Сатана беше вързал, аз не трябваше ли да я развържа?“ Всички тези конци трябва да се скъсат и богатият е вързан и сиромахът е вързан.

Това, което сиромахът може да придобие, богатият не може да придобие. Това, което богатият може да придобие, сиромахът не може да придобие. Без богатство, ти не можеш да развиеш своята щедрост. Чрез онова, което излиза, богатият развива своята щедрост. А пък сиромахът ще приеме онова, което му трябва и ще бъде благодарен.Този закон съществува във великата природа.

Всеки ден ти трябва да бъдеш богат и да излиза нещо от тебе. И ако ти не можеш да играеш ролята на богат и сиромах човек, ти си изгубен. И когато даваш и когато вземаш, и в двата случая, ти трябва да знаеш, че слугуваш на онази велика цел на живота. Да слугуваш на човечеството и като богат и като сиромах. Трябва да слугуваме на човечеството. Има богати и сиромаси, които не знаят защо са богати и сиромаси. Аз желая богатите и сиромасите да знаят защо са богати и сиромаси. Това са почетна сиромашия и почетно богатство. И когато богатият и сиромахът се срещнат, те ще тръгнат алабраце*. И двамата ще се разхождат и приятелски ще си говорят и ще благодарят. Единият ще каже: „Аз се радвам, че ти си богат.“ И онзи ще каже: „И аз се радвам, че ти си сиромах. Бих желал да бъда на твоето място, но не мога.“ Генералът не може да дойде на местото на войника. Той трябва да командува, а пък войникът не може да замени генерала. Но и двамата могат да бъдат благодарни, но не могат да си заменят службите. Свърши ли се войната разформируват се войските и всеки си хвърли своята форма. Тогаз въпросът е поставен другояче, но в дадения случай, там дето

---

* **алабраце** (итал.) - под ръка

си поставен — такъв си. Ако си войник, сиромах или богат, но животът е един, пък другите неща са привилегия. И сиромашията и богатството са привилегия. Понеже всичките генерали са били все прости войници и в бъдеше и в Божието царство, всички войници са все генерали. Най-простият чин, който съществува в Божието царство, е офицерския. Там, на някои прости войници, има един офицерски чин. Простият войник е офицер, генералът е офицер и генералите и офицерите и войниците, там много добре се разбират. А пък тук на земята не се разбират.

Някой път гледам между вас не се разбирате, а и мене не разбирате. Някой път казвате: „Какво мисли нашият Учител?“ Аз да ви кажа какво мисля. Аз мисля за начините, по които богатите да ги направим сиромаси и сиромасите да ги направим богати. Ако искате да знаете какво мисля, мисля много работи и една от моите мисли е: Богатите да станат сиромаси и сиромасите — богати. Какво лошо има в това? Казвам на богатите: „Напусни богатите, че да се радва сиромахът на богатството, а богатият да се порадва на сиромашията.“ В онзи ден, в който можеш да работиш и да мислиш, ти си в сиромашията. А пък богатството е завършен процес. Богатият не може да мисли, не може и да работи. На натоварения кон ли е по-добре или на онзи, който е разтоварен? Един богат човек е един натоварен кон. Ти имаш една идея, трябва да я реализираш. И ако не я реализираш, ще бъдеш нещастен. Нещата трябва да се постигат, за да се освободи човек от онези ограничителни условия, при които сега се намира.

Напредналите от вас, така трябва да разбират. Няма друго разрешение. Разрешението, което ще даде сила, е това. Това е закон вътре в природата. Ако ти обичаш Бога с всичкото си сърдце, с всичкият си ум, с всичката си душа и с всичкият си дух, какво има да се тревожиш? Я ми кажете, Бог, Който е създал цялата вселена, всичките тези светове,

той остава ли те гладен? Ако тук на земята не те искат, Той ще те прати в друг един свят, на по-хубаво, на самото небе. Неверието ти казва: „Кой знае?“ Ще намериш тогава онзи, който знае. Както болният ще намери кой да го лекува, ще намери лекарят да го лекува. Както сиромахът ще намери богатия и както детето ще намери майка си, така и ти ще намериш онзи, който знае. Можеш да обиколиш целия свят, но ако тук не го намериш, ще го намериш в онзи свят и ще имаш тогаз една опитност.

Тогава за онези от вас, които имат любов към Бога, с всичкия си ум, сърдце, душа и сила, какво противоречие ще имате, кажете ми? Няма никакво противоречие. Аз поне толкова години съм опитал. Аз съм опитал най-лошите условия. Вие даже не сте сънували лошите условия, при които човек може да попадне. Но хората вървят по един път, който не е естествен. У хората има най-големи противоречия. Христос казва: „Взехте ключовете на Царството Божие и нито вие влизате, нито тези, които искат да влезнат, ги пущате.“ Там е всичкото.

Добрата молитва

11-та лекция на Общия Окултен клас
6 декември 1933г.
София, Изгрев

ПЪТЯТ КЪМ СВОБОДАТА

Сряда, 5 часа сутринта

Добрата молитва
Размишление

Ще ви прочета 45 глава от Исая.

Един човек, който е живял преди повече от 2000 години — Исая, има много по-верни схващания за онова, което е в природата, отколкото мнозина сега. В човешката душа има известни преплитания, които затъмняват неговите познания. Познанието е едно въведение, едно встъпление към онова, което човек трябва да знае и към онова, което човек може да направи. Някой може да каже, че има познания. Той може да има едно относително познание.

Сегашният свят е пълен само с противоречие по своите познания. Например във вас има едно противоречие. Вие мислите, че само младите трябва да пеят, а старите трябва да мълчат. Аз казвам тогаз: Болните трябва да лежат, а здравите трябва да ходят. Здравият ще ходи, понеже не може да лежи, а болният не може да ходи. За здравия е наказание да лежи, а за болния е удоволствие да лежи на кревата си. Това е само едно пояснение, за да дойдем до една истина, която спомага за растежа на човека.

Някой казва, че е израснал. Някои от вас вече сте достигнали до върха на вашето физическо растене. Повече нито един милиметър на можете да израснете. Човек израства до 1.60 м, до 1.70 м, до 1.90 м. Тук имаме един брат, който е 1.95м. Няма по-висок от него. Един американски проповедник, който бил два метра висок, се качил на амвона и чел: „Апостол Павел казва: Ако има някой да се хвали в плътта,

аз повече.“ Във физическо отношение ние не можем да се похвалим. И със своята сила човек не може да се похвали. Донякъде може да се похвали със своето знание. Единственото, с което човек може да се похвали, то е неговата доброта. То е онзи, мекият елемент. Не разбирайте по доброта една добра постъпка. То е друг въпрос. Добротата е онова непреривното, което подтиква човека към онзи Божествен свят. Добротата е онова, чрез което човек върви към Божественото. Само чрез нея, човек може да постигне желанията, които има.

Ние имаме още постижения. Какво сме постигнали? Имаме известни постижения, но след няколко години вие ще бъдете разочаровани в тези постижения, които сега имате. В света почти всички хора ще се разочароват. От учения ще дойде по-учен, от силния ще дойде по-силен, от красивия ще дойде по-красив. Дан Колов, в Париж, победил турчина. Ти се бориш със своята съдба и тя ще те събори. Ще признаеш, че тя се е качила на гърба ти. Какво трябва да правиш? Ти ще кажеш: „Такава е Божията воля.“ За глупавите такава е волята Божия, а за умните, другояче е волята Божия.

Сега друго, някой е достигнал до нещо и казва: „Мене повече не ми трябва.“ Прави сте. Много умен отговор. Ти казваш: „Повече не ми трябва.“ Ти си турил 10 килограма на гърба си за екскурзия и казваш: „Не искам да се уморявам.“ Тръгнеш на планината и да допуснем, че нямаш нищо на гърба си. Тогава изпадаш в друга мъчнотия — ще искаш храна от другите. Какво ще правиш тогава? Не си разрешил въпроса. Ние всички искаме да се освободим от мъчнотиите, но трябва да знаем, че мъчнотиите носят известно количество храна. Всяка мъчнотия носи нещо ценно в себе си. С мъчнотиите е лошо, но без тях е два пъти по-лошо. Като казвам, че без тях е два пъти по-лошо, разбирам света, както сега е създаден. Следователно, всяка една мъчнотия, която се заражда във вашата душа, или във вашия ум, където и да е, ще намерите нейните разрешения.

Вие всички сте учили, имате едно неизвестно „x“, имате друго неизвестно „y“ и трето неизвестно „z“. Какво означават тези три неизвестни? Какво означават x, y, z? Тези три неизвестни, от моето гледище, са три различни идеи. Хикс е онова семе, което съм посял са земята. Дали ще изникне или не, това е неизвестно. Когато аз разглеждам въпроса за един човек, дали той ще успее, дали той ще поумнее, за мене това е „игрек“. А когато искам да зная, дали този човек ще бъде добър, дали ще има някои постижения, за мене това е „зет“. Всяка една буква, всеки един символ, съответствува на известна идея. Хикс, това е кръга, на който двете половини са обърнати с гърбовете една срещу друга. Хикс, както е турен в математиката, крие една велика тайна, която математиците разглеждат само частично, само физическата страна. В сегашната математика се разглеждат въпросите на силите, които действуват чрез точките, линиите, плоскостите и равнините. Те разглеждат всичките тези сечения, ъгли или всевъзможни движения, което едно физическо тело може да направи. Някои математици се спират върху разумните сили, които действуват, но повечето математици, разглеждат само външната страна, спират се на резултатите, които се получават. Например, разглеждат движението на луната, на слънцето, вземат в съображение с каква бързина се движат. Имат си известни правила, известни закони. Някои даже вие не ги знаете. Изчисляват с каква бързина се движи луната и слънцето. Изчисляват колко милиона години ще вземе на слънцето да се завърти около един център. По-напредналите души се занимават с движението на слънцето около великия център. Този човек, който е започнал да се движи около онзи център, около който се движи слънцето е по-напреднал.

Според мене, онзи който мисли за Бога е по-умен, отколкото онзи, който не мисли за Бога. Някои казват: „Да вярва човек е глупаво.“ Аз правя едно възражение на това. Животните нямат никаква вяра. Ако безверието е признак

на култура, тогава животните са по-културни от хората. А пък всъщност животните са роби на хората.

Вие се намирате сега в най-високите стадии на животинското състояние. Даже напредналите религиозни хора се намират в най-високата стадия на животинското състояние. Животните развиха личните чувства. Когато животните развиха личните чувства, те достигнаха до върха на животинското развитие. Животните са крайни дребнави същества. Те са толкова дребнави, че за едно парче кост се скарват. Сегашните хора се уподобяват, в някои свои прояви, на животинско състояние. Един адепт е проводил двама свои ученици да се учат в света. Те видяли, че две мравки се карат за една малка трошичка. И едната тегли и другата тегли. Учениците казали на мравките: „Защо не се примирите?“ Едната казала: „Аз я взех по-рано, тя иска да ми вземе хапката, това богатство.“ Учениците казали: „Не можете ли да се примирите по някакъв начин?“ —„Не може! Върху нея се гради моето щастие.“ Всичкото щастие на мравката, според нея, е в тая малка трошичка. Мравката казала: „Моята работа е свършена без тази трошичка.“

Често хората имат такива малки трошички, които ги спъват. Като им се вземе тях, те се спъват. Има ли някой от вас, който да не се спъва от такива трошички? Няма да го доказвам, това не ми е целта. Това е едно животинско състояние. Това е ограничение на съзнанието и на самосъзнанието на човека. Това е едно животинско състояние. От това положение всеки един трябва да излезе.

У вас седи идеята: „Не може ли някой да ни избави от това положение?“ Онова пиле, което е турено под квачката, и което е в черупката, само трябва да излезе навън. Самото пиле трябва да извърши известна работа. Господ върши работата, както квачката, но има един процес, една малка работа, която ние трябва да свършим. Тя е много малка. Ще клъвнеш черупката, ще я пробиеш, ще излезеш вън и ще стъ-

пиш на краката си. А пък да стъпиш на краката си, това значи да стъпиш на доброто, което е в тебе, да застанеш на онова, разумното, с което всякога може да работиш и да бъдеш победител в света. Не да се заробваш, но да се освобождаваш, да освобождаваш себе си и окръжающите. Добрият човек се отличава по това, че той навсякъде освобождава. Например вървите по полето и виждате едно зрънце, над което има една плоча. Поради препятствието стълбцето, което е поникнало от зрънцето, се е изкривило. Тогава вдигнете тази плоча и освободете това растение. Видите две растения, че са се преплели едно в друго — разплетете ги, ако можете. Спрете се, това е една услуга. Или срещнете, че двама хора спорят за нещо. Ти казваш: „Колко са глупави!“ Вие не разрешавате правилно въпроса. Ако се карат двама души, това не е глупаво, а е умно. Това е въпрос за живот между тях. И същевременно, това е предметно учение заради тебе. Ако вие не разрешите това предметно учение, вие ще се намерите в тяхното положение. Провидението ви представя това, като предметно учение. В дадения случай, всяка една мъчнотия, която ви се явява, е предметно учение. И ако вие решите това предметно учение, ще се изясни пътя, по който вървите.

Ще кажете: „Защо света е така създаден?“ Това е друг въпрос. Оставете го! Но всички задачи трябва да се разрешат. Не е въпросът защо така ние живеем, а въпросът е как трябва да се живее.

Да допуснем, че са затворени в клетки един вълк и една овца. Умният ще пусне най-първо овцата, а глупавият ще пусне най-първо вълка. Сега вие ще кажете, че единият и другият се нуждаят от свобода. Така е, но ако пуснете този вълк, вие най-първо трябва да го превъзпитате. Вие казвате, че овцата е много кротка, понеже пасе трева, а пък вълкът е жесток, понеже яде овцете. Вълкът не плаща за това, което взема. Всичките му заемодавци ходят да го гонят. Овцата е изяла тревата, но дава мляко и вълна — плаща. Ако вие не

можете да изпратите една хубава мисъл или едно чувство или не можете да направите една хубава постъпка, тогава вие сте в положението на вълка. Вълк е онзи, който не плаща, при своето земане от природата. Та казвам, под вълк всяка-га се разбира едно същество, което няма правилна връзка с природата. До сега никой не е намерил вълкът да е оправен, той е все сухичък. Коремът му е хлътнал и никога не можеш да видиш вълк да си е дигнал опашката нагоре и да я маха. И вълкът постоянно мисли. Той е много досетлив и благода-рение, че в него липсва обонянието. Ако в него имаше силно обоняние, той щеше да бъде два пъти по-лош. Но той вижда много надалеч. Като погледне от далеч стадото, той вижда коя е най-тлъстата овца. И като я хване за врата, тя като че ли престава на него. Бягат заедно. Той я побутва за крака, както пристанала мома.

От това, което съществува в природата, ние трябва да извадим поука, да се учим. Не трябва да се възмущаваме от лошите хора. Трябва да преценим техните постъпки.

Когато вълкът задигне една овца, с какво действие започва? Хване една овца и я води. Това е събиране. Това събиране е за вълка, а е изваждане за овчаря. Вълкът има плюс, а овчарят — минус. Вълкът изяжда овцата, след като я разкъса. Овчаря вече има умножение, но това вече не е на физическото поле. Овчаря вече има физическа опитност. Овчаря си е умножил знанието. Той казва: „От где е влязъл този вълк през тази дупка?“ Това е умножение на знанието му. Но това умножение не е на физическото поле. Овчарят има загуба на физическото поле. Овцата е отишла, но има умножение не на физическото поле, той мисли. Та, при ня-кои несрети в живота, вие имате умножение като овчаря, ако

придобиете известна опитност.

Вие принесете действията и постъпките във вътрешният живот. У вас едновременно действуват и вълкът и овцата. И овчарят е там. Вие правите една постъпка, както постъпката на вълка. После имате една опитност, както опитността на един овчар. Вдигнете една тояга и блъснете главата на някого и я пукнете. И после вие, който минавате за почетен човек, не можете да си дадете отчет, защо сте го ударили и казвате: „Не можеше другояче.“ Питам тогаз: Само един начин за разрешение ли има в света? Каква поука ние можем да извадим? Защо именно вълкът, след като вземе тази овца, защо той не стане овчар да я пасе, а я изяжда? Кои са побудителните му причини? Защо не ѝ вземе млякото и вълната, а ѝ взема месцето? Трябва ред разсъждения, за да изясните характера на вълка, както в математиката има ред методи, чрез които се изясняват сложните въпроси. В къщи имате струпани дърва и печка. Стане студено, вие туряте дървата в печката и запалите. Изгарянето на дървата, какво е? Дървата са овцата. Горенето вътре, това е вълкът, който е изял овцата. А пък вие сте овчаря, който е изгубил овцата. Вълкът е вашата печка.

В българския език думата „вълк“ започва с буквата „в“, на английски с буквата „w“, на френски с буквата „l “, на турски с буквата „к“. „W“ е материалистичен знак. То е последната буква на европейците. Но в материализъма, ти винаги ще чувствуваш последствията на нещата и ще знаеш истината.

Вълкът е много страхлив. Всякога лъжата и страха вървят заедно. Страхливият лъже. Който лъже е страхлив. Ти искаш да бъдеш смел в живота. Ти не може да имаш постижение в живота си, ако лъжата и страхът вървят заедно в твоя живот. Защото за всяко едно постижение се изисква смелост, всяко едно съмнение показва страхливост. Човек, който се съмнява, е страхлив. И по някой път, този, който се

страхува, извършва някое престъпление. Ще ви приведа два примера, за да се ползувате. Не съм ги привеждал до сега. В древността минава един адепт, учител. Върви като обикновен човек. Върви из гората и вижда един разбойник, който седи със своето оръжие и казва на адепта: „Стой!“ Адепта му казва: „Виждам, че имате нужда“, и му дава. —„Не каквото искаш ще ми дадеш, но каквото имаш ще ми го дадеш, всичко. Ти познаваш ли ме? Ще сложиш всичко или ще свърша с тебе.“ Адепта казва: „Вземи това, което ти давам, ако искаш да бъдем приятели. Ако не искаш да вземеш това, което ти давам, ще ме опиташ.“ Адептът го хваща, връзва го и си тръгва по пътя. Това е природата. Каквото ти дава, вземи го и си върви. Инак, тя ще те върже и ще те остави.

Втори пример, как да разрешавате противоречията в света. Този пример, който ви давам, няма да го разправяте. Нямате право да го разправяте. Той е много комичен. Един богат, скържав милионер обичал да се бръсне, в модерния свят, по няколко пъти в седмицата и дето отивал, в бръснарницата казвал, че няма пари и си отивал. И всички бръснари се изпоплашили. Хубаво го бръснели, но не плащал. Найпосле той влиза при един умен бръснар и пита: „Може ли да ме обръснете?“ — „Може.“ Бръснарят взема сапун и го насапунисва много хубаво и обръсва го на половина и казва: „Аз си свърших работата. Имам договор с Господа, половината бръснене без пари — за Господа, а за другата половина трябва да ми платиш. Половината — Божията работа, извърших. Сега, ако ми платиш, ще обръсна другата половина.“ Изважда богатият, както е намазан със сапун и дава му една английска лира и му казва след обръсването: „Виждам, че си много умен, като си направил договора с Господа. Виждам, че бръсненето ти е много хубаво.“ И друг път, като влизал в бръснарницата, плащал много хубаво и предварително.

Ние трябва да се спрем и да видим, какво трябва да се прави в света. Ние често злоупотребяваме със знанията,

които имаме. Така всеки един човек създава неприятности на самия себе си, а косвено и на другите. Първото правило: С Природата не спори! Второто правило: Като дойде някой при тебе, дай му нещо.

Има въпроси, които не са разрешени. Вие трябва да ги разрешите, трябва да има във вас едно приложение. Трябва времето ви да е разпределено. Колко трябва да четете, колко от времето си трябва да употребите за правене на добро и колко от времето си трябва да употребите за физически упражнения. Те са три положения. Някой хора седят повече, отколкото трябва. Някои хора ходят повече, отколкото трябва. Някои хора мислят повече, отколкото трябва. Занимаваме се с еднообразни работи. Ако сте в съвременно аристократическо общество, ще кажете при разговор какви са били, в последния прием при някого си, ръкавиците на този или онзи. Роклята на тази или оная. После ще разправите какви са били ръкавиците, роклите, яденето в последното дине* у еди кой си. Не е лошо това, но животът не седи само в едно обличане. Болният, в каквито и дрехи да го облечеш, е болен. А здравият, в каквито и дрехи да го облечеш, е здрав. Каквото и знание да дадеш на болният, това знание няма да го ползува. Най-първо човек трябва да е облечен с една дреха, която трябва да съставлява една същина на неговото същество. Топлината се явява там дето има едно голямо противодействие. Топлината се явява винаги в центъра. Центъра е местото дето има най-голямо съпротивление.

Някой път вие искате да отидете при Бога. Вие даже не разбирате каква е идеята. Какво значи да отидете при Бога? Когато вие се натъкнете на земята на най-големите противоречия, тогава вие сте при Бога. А пък, когато животът ви е най-охолен, вие сте много далеч от Бога. И при това щастливият човек иска да отиде при Бога. И нещастният иска да

---

* **дине - (фр.)** тържествен обед

отиде при Бога. Но идеите им имат всъщност диаметрално противоположни направления. Онзи, щастливият, който иска да отиде при Бога, той е далеч. Той трябва да се върне. Той мисли да стане по-щастлив. Не, той трябва да стане нещастен, защото за да отидеш при Бога ти трябва да станеш нещастен. А да се отдалечиш от Бога, трябва да станеш щастлив. Какво значат думите на едно животно, ако то каже: „Аз искам да отида при човека. Всички са били свободни. Волът е дошел при човека да го върже с въже и да го тури в обора. Дошле конете, и тях турил в обора. Овцете също турил в техния апартамент и им казал: „Идването от вас, а пускането от мене.“ Дошли кокошките — турил ги в курника. Те казали: „Да си вървим.“ Човекът им казал: „Не, при мене ще седите, докогато аз желая.“ И до сега човек държи своите гости, угощава ги и не ги пуща да си вървят. Това е един символ, който е верен.

Това, което става отвън, това става и вътре в нас, в моята душа и във всички хора. Всеки един човек има една потаена идея — иска да се издигне и да заповядва на света. Тази идея е скрита в него, даже и най-благочестивият и светията знае това и се бори. Благочестивият се моли на Бога, но се моли до кога? Онзи, който иска да заеме пари от банкерина, обикаля около него, но като му вземе парите, няма го никакъв вече. Най-първо, той обикаля банкерина и после банкерина обикаля около човека. Една котка обикаля около тебе, но като ѝ дадеш парче месо, тя си отива и не се вижда вече.

Една мома носела една оскубана кокошка и я оставила на верандата. Дошла котката и дърпала кокошката. Котката и момата дърпали и най-после кокошката била задигната от котката, която избягала по керемидите. Котката казала: „Тази кокошка е за мене!“ Вие казвате: „Смешна работа е това!“ Но дяволът, като дойде при тебе, взема твоето добро, твоята кокошка. Ти не си ли бил онзи, на когото кокошката е взета? Изисква се смелост в дадения случай. Домакинята не

трябва да оставя кокошката на верандата. Тя, като я оскуби, трябваше да я заключи в долапа.

Вие ще кажете, кого визирам? Този въпрос е свързан с въпроса за нашия растеж. До колкото ние ставаме по-умни, по-добри и по-силни, до толкова ние растем. Ние трябва да израснем. Не е въпроса в страданията. Никой не може да избегне страданията. Ако някой мисли да избегне страданията, той се мами. Невъзможно е това. Но ще посрещнете страданията разумно и ще извадите онова доброто, което е в тях. В страданието има една хубава страна. И може би, като се минат пет години, след преживяното страдание, вие ще почувствувате хубавата му страна. Аз говоря не за онези страдания, които ние си причиняваме, но има едни страдания, които са необходими, един вътрешен подтик за човека. Статистиката показва, че ония деца, които в ранна възраст са боледували, са по-издръжливи, отколкото ония, които не са боледували. Последните, щом ги хване една болест, веднага капитулират и умират. И следователно, човек, който е минал през големи страдания, е издръжлив повече, има по-други разбирания.

На вас ви трябват някои методи, с които да работите. Например, някой път вие казвате, че човек трябва да се моли. Какво разбирате под думата молитва? Идеята да се молиш, трябва да бъде много ясна за вас и определена. Какво разбирате вие по думите: „Трябва да ядем!“ Това е определена идея. Трябва да ядем, трябва да пием вода, трябва да дишаме, трябва да гледаме, това са необходимости. Като ядеш, като пиеш вода, като дишаш, трябва да се молиш. Ти казваш: „Не може ли без молитва?“ —Не може! Ти, като престанеш да се молиш, с тебе ще се случи това, което никога не си сънувал. Ти казваш: „По кой начин да се моля?“ Ти ядеш, най-напред ще вземат участие 32 зъба. Имаш 32 слуги, музиканти. Ще почнат да свирят и след това ще имаш един главен инспектор, диригент вътре и след това диригентът ще каже: „Движение

на вътре.“ И след това ще дойде ново парче, което ще се постави от двамата помощници на диригента. Питам: Ако човек нямаше зъби, език, уста, ръце, как щеше да яде?

Как трябва да се разправиш със страданията? Ще дойдат на помощ твоят дух, твоята сила и твоята доброта. Само като сдъвчеш това страдание, ще го възприемеш в ума си, в сърдцето си и ще стане цял един процес и всичко това трябва да се смели добре и чрез опитността, която извадиш, ще разбереш ползата от страданието. Ако ти това страдание, като храната не го сдъвчеш и не туриш течности в стомаха си, тогава е безполезно. Ти казваш: „Не може ли без страдания?“ Може, но без страдания животът не може да се прояви. Страданието, това е облеклото на самият живот. Самият живот носи страданието в себе си. То е един процес. Умните хора, които разбират, виждат добрата страна на страданието. Онези, които не разбират, не знаят какво нещо е страданието. Онези, които преценяват страданието, са много разумни същества. Онази майка взема своето дете и го стиска. Тази майка лоша ли е? — Не. Но, като го стисне, детето може да страда. Нима онзи, който ви е причинил страдание, нима той мисли зло? Не, той може да ви причини страдание от много голяма обич. На онзи ученик, който е в училището, учителят му е причинил страдание и му е турил слаба бележка, но той няма лоша умисъл. Ако ние сега намираме, че светът, както сега върви, не е добър, какъв план бихте дали вие? Ако ни попитат как бихме искали да се уреди животът ни, как ще го уредим? Този план, който сега е в действие, той е най-добрият. Ако дадем друг някой план, той ще има много по-лоши последици, отколкото сега имаме.

Но страданията не трябва да се повтарят по един и същ начин. Не трябва да предизвиквате едно и също страдание. Всяко едно страдание трябва да е подтик към друго страдание и чрез него вие трябва да се повдигнете в умствено и във всяко отношение и да придобиваме сили. Я вижте този

българин, който се е борил с Мустафа. Чрез мъчнотиите, вътре в човека, се произвеждат ония сили, чрез мъчнотиите в човека се произвеждат силите. Вие, като разрешавате разумно мъчнотиите, развивате вашите сили. Но когато излезете от арената все се упражнявате. Когато вие излезете като борец, да не станете посмешище. Все таки, някой път, ще претърпите няко[я] катастрофа. Трябва да схващате живота малко по другояче. Най-великите певци, които сега пеят, едно време са били безгласни. Те са били безгласни риби. Най-хубавите птички, седят в кафези. Рибите казаха: „Хайде да попеем!“ И станаха птички и почнаха да пеят и намериха кафеза. Сега птичките трябва да се упражняват да излязат от кафеза навън. Рибите не пееха, понеже нямаха никакъв идеал. Най-после придобиха един идеал и казаха: „Трябва да се хвърчи и да се пее!“

И хората почти са налучкали същия път. Момите и момците за какво пеят? Вие ще ме осветите по този въпрос. Аз се досещам малко, но искам да проверя дали моята идея е права. Деветдесет и девет процента съм уверен, но ми липсва само един елемент, за да се потвърди. Защо старите не пеят? Защо старите стават безгласни риби? Защото след като са пели, намерили са кафеза, ограниченията и казват: „Не си струва да пееш.“ И почват да мълчат. Ако една птица не пее, да отворят кафеза и да я пуснат. Старите са умни, те мислят да излязат от кафеза навън и за това не пеят. Аз така се досещам. Но ако аз бях една птица, която пее, не щях да млъкна, но щях да пея така, че да се разтопят всички телчета на кафеза и да стана свободен. Кое е новото пеене? Това пение в кафеза да изчезне, но да пея свободно в природата. Не да пееш и да се окайваш, вътре в себе си, но да знаеш, че пеенето е една сила. Имаме пред вид, чрез пеенето да се усили вашата дихателна система. За това ви поощрявам да пеете. Някой казва: „Пеене не ми трябва.“ Но човек, който не пее, мъчно може да има постижение. Не за хората отвън

да пее човек, но в душата си да пее винаги. Гдето и да е, по пътя, у дома си и пр. А пък, при хората, пей при някои необходими случаи.

Да ви дам сега едно обяснение на първото упражнение. Едно време вие сте били мъртви и не сте могли да мърдате. Сега Бог ви е дал едно тело и вие дигате ръцете и казвате: „Господи, едно време не можах да си дигам ръцете. Благодаря ти, че ги дигам. Едно време не можех да клекна. Благодаря, че клякам и ставам.“ Трябва да преведа тези думи. Клякането е правене на погрешки, а ставането е изправянето на погрешките. Ти казваш: „Упражненията са глупави работи.“ Да кажем, че ти искаш да седнеш на един стол. Като седнеш на стола, ти учиш. Слушаш лекция. А пък, като станеш, ти се упражняваш в лекцията, която ти е дадена. Значи, навсякъде в живота, ти се упражняваш. Във всяко едно ходене, трябва да има смисъл. При движение на десния крак, левия крак, дясната ръка, лявата ръка, всичко това, ти трябва да го превеждаш. Всяко едно движение в света е осмислено. То е ценно, само когато е на местото си. Щом няма връзка, няма резултат. Всичките движения, турени в своите линии, плоскости и повърхнини, турени на своето място, имат добър резултат. Когато човек мисли, той трябва да постави своята мисъл или в центъра или в нейната линия, или в нейната повърхност, или в условията.

А когато се казва, че човек трябва да стане като малко дете, по това се разбира, че той трябва да бъде разумен. Когато се наведеш, ще кажеш: „Благодаря ти Господи, че мога да се навеждам. Едно време не можах да се навеждам.“ Дигна нещо. Зарадвай се, че можеш да направиш едно малко добро. Някой път ще се намираш в голяма мъчнотия. Минава някой ангел или друго някое същество, което е завършило своята еволюция, своето развитие. Ангела идва, навежда се и ти помага. И ти почувствуваш радост. Когато ангелът те види в голяма мъчнотия, ще си каже: „И аз бях едно време

в такова положение. Я, да му помогна!“

Ти трябва да направиш, във всички случаи, най-малкото добро. Вие всички седите и казвате: „Да станем добри! Като завършим развитието си и станем като ангели, тогава ще правим добро.“ Не, сега трябва да правите упражненията, сега трябва да правите доброто. У вас често има следната мисъл: „Защо сме дошле тук, каква е моята цел?“ Глупави работи. Ако беше верно всичко това, което мислите за мене, аз щях да съм най-големия глупец. Аз не дойдох, за да си дадете мнението за мене. Вие трябва да се учите и нищо повече. Вие имате едно мнение за себе си, какъв сте вие. Аз как ще позная Бога? — От онова, което е вътре в мене. Аз не мога да позная Бога вън от себе си. И после, всякога мога да позная истината, дали право мислите или не. Вие казвате: „Вече ми дотегна света!“ Някой си е затворил очите, тъмно му е и не може да ходи. Тогава да си отвори очите, за да приеме светлината.

Всеки един човек е една възможност за тебе да можеш да се ползуваш и тогава няма да се спъваш.

Някой път казваш: „Какво мислите за Кришна Мурти?“ Нека Кришна Мурти да отговаря за себе си. Или казвате: „Какво мислите за Христа?“ — Питайте Христа.

Ако искате да ви покажа нещо съществено, аз съм готов да ви покажа. Вие не знаете да пеете. Мога да ви покажа някои правила за пеенето. Но да седна да ви забавлявам, не. Аз си имам друга работа. Когато себе си забавлявам, аз забавлявам и другите. Но, когато себе си не забавлявам, аз и другите не забавлявам. Когато на себе си пея, пея и на другите. Но когато на себе си не пея, не пея и на другите. Свършвам половината работа за Бога, а пък за другата работа, ще платите. Вие искате да обръснат цялото лице без пари. Не, аз не бръсна никого. При сегашните условия, да се бръсне човек не е изкуство. То е от немай къде. Защото в тази брада могат да влязат паразити. Американците, кои-

то много се бръснат, страдат от гърлоболие. Аз им казвах: „Мислих ви, че сте умен народ, не си бръснете брадата и ако се бръснете, турете си поне шалове.“

В този клас, всички вие сте заприличали на американците. Много се бръснете. И за бръснене не плащате и после се оплаквате, че не вървят работите. Сега за вас думата „бръснене“ е двузначуща. В думата „бръснене“ трябва да се намери съществената идея. Трябва да се очисти езика. Под думата „бръснене“ трябва да се разбира снемане на космите от лицето и никакво друго значение да не ѝ се дава. Стенографите пишат тези работи. Няма какво да ги пишат.

На вас са ви потребни един отличен ум, едно отлично сърдце, една отлична воля и една душа и един силен дух. Това трябва да развиват сега всичките. Тук има и стари братя. На млади и стари един ден, ще ви държа една лекция, как трябва да постъпвате. Няма да ви критикувам, но ще ви кажа от какво зависи щастието и успеха на един човек. За мене и като живеят хората щастливо и като живеят зле, пак ми е приятно. Вълкът, след като изял овцата, овчарят е добил известна опитност. Едно нещо е важно: че не могат да бъдат, при сегашните условия, всички хора щастливи, в дадения случай. Щастието на едного е нещастие за други. Това е поради неразбиране. Но в дадения случай и вълкът може да бъде сит и агнето живо и овчарят задоволен. Това трябва да направите вие. Човек е минал през епохата на вълка и той носи характера на вълка в себе си. И всичките тези характерни черти, той трябва да ги присади в нещо мощно. Сега ние сме дошле за изправление. Но не само да се изправим, но и да използуваме скритите сили, които лежат потаени в нас.

Някои от вас сте вече на 45 - 50 години и казвате: „Какво трябва да се прави вече? Ние остаряхме, ще се мре.“ И мислите какъв ще станете на онзи свят. Като умрете, ще се подмладите. Сега може да сте стар, но на онзи свят ще бъдете деца. От тук ви носят на тарга 4-5 души, а пък на онзи

свят ще бъдете толкова леки, че ще се погледнете пак в ръцете на майка си. Като влезете в онзи свят, ще се намерите като някое дете захвърлено на пътя, ще плачете. Някой ще ви намери и вие ще се приютите. Някой ще ви утешава, ще ви разправя за законите на онзи свят. Онзи свят прилича на този, но има някоя съществена разлика. Докато майка ви, ви поясни работите там, докато свикнете с онзи свят, ще забравите този свят и ще работите там. Както е почти в този свят, така е и в онзи свят. Има една аналогия. Но тази аналогия не е едно знание. Вие били ли сте там, за да проверите, дали е верно това, което аз ви казвам? Вие ще кажете: „Дали е така?“ Имате право. Не ви казвам да вярвате.

Каква разлика има между здрав и болен човек? — Болният лежи, а здравият ходи. От части е така. Но, по някой път и болният може да ходи. Под болен, аз разбирам още и друго нещо — той е човек недоволен, всичко в него е в противоречие. А пък здрав човек наричам онзи, който е бодър и доволен. Той казва: „Мене не ме интересуват юрганите и креватите.“ Ние се смущаваме от онова, което става в света. Важно е онова, което мога да направя. Ако аз изпратя една хубава мисъл в света, тя ще помогне на света много повече, отколкото всички мои тревоги. Ако изпратя една мощна хубава мисъл, то тя ще има много голяма сила и онези хора, които са готови, ще я приемат и ще я приложат. Та сега ние имаме нужда да изпратим една велика, силна мисъл във въздуха и тогава светът ще се освободи. Светът не се е освободил, понеже не го правят сега хората. Те не мислят. Ако мислеха, то света щеше да бъде свободен и докато хората не почнат да мислят, светът не може да се освободи, но не да мислят, както до сега, а с тази мисъл, която разтопява всичко. Добрата, силната мисъл разтопява всичко.

Като дойде някой при мене, не да ме лъже, не да се представя такъв какъвто не е. Аз се чудя, по някой път, на голямото падение, което имат някои. В лъжата искат да на-

мерят своята свобода. По този път, по който вървят хората, ще намерят много по-големи мъчнотии и никаква свобода. Свободата е нещо Божествено. Ние трябва да мислим, да чувствуваме и да действуваме, както Бог мисли, чувствува и действува. Или с други думи — трябва да бъдем носители на Божествените идеи в нас. Трябва да знаем, че някой път сме носители на човешките идеи и чувства, а пък човешкото не носи свобода. Онова, което освобождава е само Божественото в света. И всеки един от вас трябва да се научи да различава Божественото и като се научи да го различава и да го следва, той ще бъде свободен. И тогава ще може да придаде на другите това, което е придобил. Или да спомогне и те да придобият своята свобода.

Четох ви 45-а глава от Исая. В тази глава се употребяват думите: „Аз Господ." Това значи: „Аз съм любов, знание, свобода, истина, живот в света." Всичко в света е изявление на Божественото. Въздухът ти казва: „Само при мене може да имаш живот." Ако той се оттегли, ти какво ще имаш? Чрез водата ще придобиеш нещо, но във въздуха ще живееш. Ако разбирате какво нещо са хляб, въздух, вода и светлина и онези методи, които са свързани с хляба, водата, въздуха и светлината, вие ще имате вече едно разрешение.

X, Y, Z. X е материалния свят. У е умствения свят, а пък Z е начина, по който човек може да стане добър. И като станеш добър, можеш да правиш всичко в света, т.е. можеш да превръщаш злото в добро. Това разбирам под думите: Да няма зло. От азотната киселина може да се получи глицерин. В грехът има само един елемент отрицателен и ако го изкараш, то другото е потребно за тебе. Това е тайната на живота!

Любовта е мощната сила. С любовта трябва да работиш не само като едно приятно чувство. Любовта не седи в едно приятно настроение. Животът седи в една трезва мисъл, в мощната воля, в благородното чувство. Животът седи в

един ум, който просвещава, в едно сърдце, което облагородява и в една воля, която освобождава.

Ще ви поставя сега да мислите върху въпроса: Какви трябва да бъдат вашите отношения към природата, към Бога? Какви трябва да бъдат вашите отношения към един човек, който ви е направил най-голямото добро или ви мисли най-голямото добро? Аз мисля, че вие всички трябва да бъдете носители на Божественото. Да оставите на заден план, всички ваши стари идеи и да се постараете да реализирате вашите светли мисли. Ние сега искаме да станем щастливи без Божественото. Никога човек не може да успее, без един светъл ум, без едно добро сърдце и без една силна воля. Но силната воля в какво седи? То е онова, неизменното в човека. Нека всичко това да остане да работи във вас!

За следующия път пишете върху темата: Всички ще си направите едно резюме от първата лекция на първата година на Общия окултен клас.

Отче наш

12-та лекция на Общия Окултен клас
13 декември 1933г.
София, Изгрев

ВЪЗДУХЪТ И МИСЪЛТА – НОВИ НАЧИНИ ЗА ХРАНЕНЕ

Сряда, 5.30 часа сутринта

Размишление

Ще прочета четвърта глава от посланието към ефесяните. (*Четоха се темите: Резюме на първата лекция от първата година на Общия клас – „Трите живота".)*

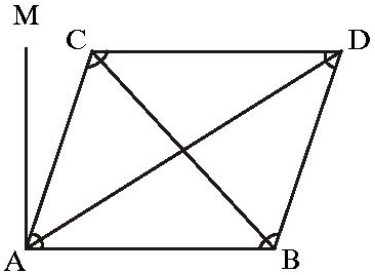

Човек трябва да се научи да гради. Който знае, той от един и същ материал може да изкара две противоположни форми. Който знае, той може да туря нещата на местото им. А който не знае, той трябва да се учи. Като пишете резюмета, мнозина от вас не тургат нещата на местото, но трябва да се учи.

Това е една геометрическа фигура, която ще употребя, като средство за обяснение. Всякога след едно обикновено състояние, имате едно състояние А, което се отличава с един ъгъл по-малък по мащаб от ъгъла Б. Човек, който има един по-малък ъгъл, това показва, че той малко дава. Той винаги малко дава, много взема. Но законът е такъв, че при следующето състояние на ъгълът А, който е, предполагам около 45 градуса, има друг един ъгъл, който е по-голям от 90 градуса. При това положение на по-големия ъгъл, вие се намирате на физическото поле и вие ще се отворите. Това е живота на материалистическия свят. Който е живял един материалистически живот, ще дойде до положение да се отворят неговите чувства. Той казва: „Да си поживея малко!" Значи, колкото

е бил стиснат, толкова се отваря. Сега законът има друго положение. Когато имате един човек, който ви много обича на физическото поле, вие не можете да отговорите на този човек със същата любов. Вие ще му отговорите, но с половината на любовта, която той има към вас. Когато единият е много горещ, другият ще бъде студен. Ако се движите в тази фигура, следующето състояние ще бъде пак по-малък ъгъл, стеснение. И тогава в геометрията казват: срещу равни страни, лежат и равни ъгли. Аз пък казвам: срещу успоредни страни лежат равни ъгли. И след като обиколите цялата фигура, ще имате две състояния с еднакви малки ъгли и две състояния с големи ъгли. В едното състояние ще бъдете щедри, а в другото състояние ще бъдете скържави. Това произтича от наклона, който имате. Човек, който е скържав в живота, той няма перпендикуляра, няма мярката, по която да се ръководи. (М) Често хората казват: „Трябва да живеем!" Какво нещо е живота? То е все таки, художникът да каже, че трябва да рисува. Как трябва да се рисува? Всеки може да рисува, но да даде една вярна картина. Можеш да нарисуваш един нос, но този нос няма никакво съдържание. Например, ако вие нарисувате един профил, носът на един образ, той е изобретение на ума, той е деформиран. Тези неща не са естествени. Има много образи, които са деформирани, но те не са образи на природата.

Някое дете например, носи един образ, който е деформиран, но ти казваш: „Аз го рисувам, тъй както е в природата." — Ни най-малко не е според природата. За да нарисуваш един образ според природата, ти трябва да отделиш от него всичко онова, което е деформирано. Не мислете, че ако рисувате един човек, вие може да го рисувате такъв, какъвто е. Вие ще се излъжете от външните форми.

Всяко едно лице има геометрическа форма. Запример, ъгълът от 45 градуса показва какъв човек имате на среща си. Ъгълът В има приблизително 120 градуса. Значи, такова е

неговото разположение. Сега представете си, че този човек, който отговаря на ъгъла А, възприема по-малко светлина, а другият, ъгълът В, е като отворен цвят, възприема повече светлина. Кое състояние е по-добро — при 45 градуса или при 120 градуса? — Много естествено, че в материалния свят, който има 45 хиляди лева е по-беден от онзи, който има 120 хиляди лева. Като казвам, че душата трябва да се отвори, разбирам, че формата в която човек живее, трябва да се разтвори. Вземете например, доброто в човека, може ли човек да бъде добър. Ако няма какво да дава, или ако той няма знания или ако няма каквато и да е дарба? Какво ще даде от себе си? Само кой може да дава? — Само богатият човек. Само изворът може да дава. Но какво може да даде едно малко шише, което съдържа едно кило вода? След като се излее шишето, той казва: „Аз се изпразних." Какво ще ми разправя, че той се е изпразнил, когато той е шише. Изворът никога не се изпразва. Когато във вас се сменя едно състояние с друго, вие казвате: „Любов ми трябва!" След 4 - 5 месеца вие пак се изпразвате. Това е само за изяснение. И вие мислите, че природата се е изменила към вас, че Бог се е изменил. Не, вашата форма е толкова малка, че вие не разбирате положението в което се намирате. Вие сте далеч от извора, а не близо. Какво трябва да се прави тогава? — Ще измените формата, ще измените ъгъла на вашите познания.

Казвам, живота, в който ние се движиме, трябва да се разгледа от гледището на геометрията. Всяка геометрическа форма, подразбира един разумен свят. Следователно, ако се движите по една правилна форма, както тази геометрическа форма, подразбира, че вие сте в един разумен свят. Геометрическите форми са образувани от разумни същества. Геометрията представя най-красивия език на същества, които са завършили своето развитие. И всяко изменение на един ъгъл на един или повече градуси, например 45,50,60,70 градуса, всеки градус си има своите качества, той си има

и своите линии. Успоредните линии, показват посоката на твоите сили, които излизат от душата ти.

Например, ти казваш: „Аз обичам един човек.“ можете ли да кажете, защо го обичате? Обичаш гроздето. — Защо? — Защото ти дава нещо. Обичаш светлината. —Защо? — Защото ти дава нещо. Обичаш водата. — Защо? — Защото ти дава нещо. Можеш ли да обичаш някого, който нищо не ти дава? Ти казваш, че обичаш всеки човек. Ти можеш да обичаш всекиго, който те обича, но да казваш, че обичаш всички, без да те обичат, това е качество на Бога. Няма същество в света, което може да обича и тези, които не го обичат! Това е качество на Бога! Когато казвате, че обичате всички хора, без те да ви обичат, няма да се минат половин или един час и теорията ви ще се опровергае. Верно е, че ти можеш да обичаш този, който не те обича, т.е. ти не можеш да обичаш човек, който не ти дава два пъти повече, отколкото ти му даваш. А човек, който те обича два пъти отколкото ти си му дал, любовта ти се намалява съобразно с това.

Според мене всяка една геометрическа форма е възможност за един живот, за разумен живот. Един триъгълник е една възможност, един квадрат, един правоъгълник или един ромб, показват една възможност, едно състояние. В квадрата имате еднакви страни и еднакви ъгли. В ромба имате две по две срещуположните страни и ъгли, равни. И тогава, онези, които се обичат, винаги се намират на страната В. А онези, които са стеснени, се намират в ъгъла А. В тях любовта е пресметната. Аз тъй определям, като цигуларя. Дàли на един цигулар да свири за пет лева. Той ще свири пет минути. Казват: „Свири повече!“ — „Не може. За пет лева, пет минути се свири. Колкото даваш, толкова ще свиря, на една минута по един лев!“ Като свири 60 минути — 60 лева, 120 минути — 120 лева, 400 минути — 400 лева! А сега искате някой да ви свири цял час за пет лева. Срамота е това!

Сега какво се крие в идеята, че всичко даром трябва да

се дава? Което даром ти е дадено, даром ще дадеш. Което даром не ти е дадено, няма даром да го дадеш. Туй, каквото от Бога ти е дадено, каквото на тебе се пада, задръж го, а другото раздай! Когато ние говорим за любовта, тя е даром дадена. Следователно, не считай, че любовта е излязла от тебе. Не, ти си проводник на Божията любов, Бог ти е дал тази любов. И не казвай, че много обичаш този човек. Колко го обичаш? — Ако този човек седи при тебе 3,4 години да го храниш, ще видим колко е любовта ти. Ще кажеш: „Да се махне този човек! Само за него трябва да живея и работя!“

При сегашния начин на живеене, след като цялото човечество е приело всички блага, които Бог му е дал, и учени и богати, всички са недоволни. Защо са недоволни? Религиозните хора са недоволни и богати и учени и философи, всички са недоволни. Защо? — Че тяхната философия не била оценена. Че колко пари струва тази философия? Или, че поезията му не била оценена. Че колко струва тази поезия? Или, че музиката му не била оценена. Че колко струва твоята музика? Казва: „Аз му свирих.“ — Свирил си. Ние продаваме това, което не е наше. Нито животът е наш, нито науката е наша, всичко е чуждо и с чуждото сме направили цяла една система. Някой казва: „Работил съм. Времето си изгубих!“ — Времето си изгубил! Ако при мене дойде някой човек, аз ще му свиря само при известни условия. Ще му кажа: „Ухото ти как е? Имаш ли ухо? После, като ти свиря, можеш ли да играеш, можеш ли да клякаш? Можеш ли да подскачаш? Можеш ли да маршируваш? Ако можеш всичко това, тогава ще ти свиря много хубаво. Но ако не можеш да слушаш, както трябва, ако не можеш да играеш, не можеш да клякаш и да ставаш, на такива хора, аз не свиря.“ Музиката е за здрави хора, тя не е за глухи. — „Ама аз искам да чуя музика!“ — Колкото и да искаш да чуеш, за тебе само едната струна ще тегля и ще кажа: „Дай един лев!“ — „Ама искам другата струна!“ — „Дай още един лев!“ — „Ама и 4-

тях струни!“ — „Дай още един лев!“ Четири лева за четири струни и то само да ги чуеш.

Ние се поставяме в една особена фаза в живота. Ние не знаем през какви пластове минава живота. Водата се определя от пластовете през които минава и от сплотеността на пластовете, зависи каква ще бъде водата. Всякога пластовете имат известни пречупвания. Значи, ония пластове, през които водата минава, да се изчиства, за да се изчисти, те са претърпели известно пречупване. Когато водата минава през такива пластове, които наполовина са претърпели пречупване, следователно, те на половина събират слънчевата енергия. Следователно, ония, които изучават водното изкуство и които са по-вещи, познават на кои места може да има хубава вода. Сега мене не ме интересува материалната страна на въпроса, но виждам, че зад пречупването на всеки един пласт, седят разумни същества, които са пречупили, построили тези пластове. Преди хиляди години даже те са знаели, че еди кога си ще дойдат на тези места, разумни хора да живеят. И казва: „На тези разумни хора ще дадем по-хубава вода!“ А като знаят, че на някои места ще дойдат хора, които няма да изпълнят Волята Божия, те са пречупили пластовете по особен начин. На тия хора се дава повече варовита вода, която да няма такава магнетическа сила. Значи, тия разумни същества преди хиляди години са знаели на какви места, какви хора ще се населят.

За да расте в човека известна идея, той трябва да има съответна почва. За да дойде у човека духовният живот, той трябва да претърпи известно пречупване на пластовете. Или условията, при които може да живее този организъм, трябва да има такова съответно пречупване. Ако не вярвате, наблюдавайте, да видите де се крие онова, което вие не харесвате в хора, които не обичате. Казвате: „Аз не харесвам окото на този човек.“ — Какво не харесвате? Според вас, кое око харесвате, А или В? Казвате: „Продълговато е окото му.“ Казвате

за някой човек, че ръката му е дълга. Защо? — Има ред условия. Не само окото, но вземат отгоре и веждите. Освен това важно е и как е положено окото: вдлъбнато ли е или изпъкнало? Ако туй, продълговатото око е вдлъбнато навътре, има едно качество, ако е изпъкнало има друго качество. Тази изпъкналост показва, че мозъкът има известен строеж. Някой път мозъкът натиска върху окото и то изпъква. Следователно, някои очи са по-изпъкнали, а други са по-вдлъбнати. Но ако, очите са много изпъкнали, това е едно нездравословно състояние. Ако са много вдлъбнати, такъв човек е нервен. Той има повече съзерцания. Ако очите потъват много навътре, органически обеднява. А бедният човек, като търговец, веднага почва да търси кой има да му дава.

Та казвам, добрият живот на човека седи в това, което му е дадено. А какво е дадено на човека? — Неговото тело. Сега ние говорим за душа, говорим аз дух, но това са неща невидими. Най-известно е сърдцето, понеже казваш: „Сърдце имам!“ Чувствуваш пулса му. Ти само го чувствуваш, но и сърдцето е почти невидимо в човека. Че ако между сърдцето и чувствата има известни съотношения, това всеки трябва да провери. И наистина, ако ти се уплашиш, веднага твоят пулс почва бързо да бие. Ако дойде една добра вест, че си спечелил нещо и се успокоиш, ще пипнеш с ръката си пулса и ще видиш, че той е равномерен, ритмичен. Щом пулсът е ритмичен, туй се предава по цялото лице. Значи, има свиване и разпущане на мускулите. Това е вътрешна наука. Най-първо ние трябва да изучаваме начините, по които Бог е построил човека.

Например, вие искате да си въздействувате. Как искаш да си въздействуваш, с думи ли, с известни движения ли? Запример, при най-лошото състояние, аз мога да го трансформирам в 5-10 минути. *(Учителят прави движения с ръ-*

цете: от средата на гърдите, пръстите събрани, бавно ги разтваря настрани в хоризонтално положение. Пръстите се разтварят във вид на цвят, пак се събират на куп и се разтварят. Ръцете се прибират в събрани пръсти пред гърдите. След това ръцете напред и малко нагоре, пръстите събрани и навън се разтварят като цвят. След това ръцете пред гърдите и надолу.) Тези движения ги има и в светските хора. Така децата предават целувка. Това е една магия. От пръстите им излиза нещо. Казвам: давам и взимам. Някой казва: „Аз давам нещо." — Щом даваш и ще вземеш. До сега вие сте разбирали само едната стана, какво хората ви дават. Без да знаете, че след време и те ще вземат нещо. Щом даваш и ще вземеш. Те ще го вземат даже и с лихва.

В какво седи еднообразието? Защо законът не може да изправи света? Туй състояние на ъгълът А е обикновения закон, който не може да изправи света. Този Б, аз наричам ъгъл на Любовта, по какво се различават сега? Ето аз как различавам нещата. В сегашния закон, законът на физическия свят, правото е само на страната на силния, на страната на онзи, който има да взема, на кредитора. Следователно, законът не е на страната на онзи, който има да дава. Ще те затворят, ще те глобят и силният казва на слабия: „Ще изпълниш! Ако не изпълниш ще останеш в затвора." При тези правила няма никакъв ред, никакво право, никаква свобода. Това право е един механически закон. Законът на любовта се отличава с друго нещо. Той еднакво се застъпва и за праведните и на онзи, който има да взема и на онзи, който има да дава. На онзи, който има да взема, Любовта казва: „Колко има да вземаш?" — „Имам да вземам 10 000 лева." — „Но първоначално 10 000 лева ли бяха?" — „Не, първоначално бяха 1000 лева, но той ги остави 10 години и те се намножиха." — „Ти не можеш ли да отстъпиш нещо? Не можеш ли да вземеш 1000 лева, а 9-тях хиляди лева, които си турил отпосле от себе си, да оставиш настрана? Ти си дал само 1000 лева, а

другите 9 хиляди лева са твоя измислица.“ После Любовта се обръща към онзи, който има да дава и го пита: „Ти, хиляда лева можеш ли да платиш?“ — „Хиляда лева мога да платя, но 10 хиляди не мога.“ След това тя вика двамата и казва: „Хайде, хванете се за ръката!“ Казвам, по този начин в света може да има равенство. И единият отстъпва и другият отстъпва.

Някой казва: „Аз не мога да отстъпя.“ Ти се намираш в ъгъла А. За да отстъпиш, ти трябва да измениш своето положение и по линията А, да дойдеш в другия ъгъл В, да разшириш своята светлина, да видиш какви ще бъдат последствията, като изпълниш Волята Божия. Защото ти, като банкер си изпратен от Бога в света, да се примириш с хората, да създадеш приятелство с тях. И ако ти не можеш да използуваш този случай, който Бог ти е дал, то втория случай ще се намерите точно в противоположния полюс. И ако вие мислите, че като ученици, не можете да използувате положението, в което се намирате, то втори път, като дойдете, ще бъдете в по-мъчно положение, ще влезнете в тесния ъгъл А. И положението ви ще бъде два пъти по-лошо, от колкото сега. Ако пък използувате сегашното си положение, бъдещето ви положение ще бъде два пъти по-добро от сега.

Казвам, добри влияния има в природата! Онези, които не разбират законите на природата, често се движат по диагоналите на природата. *(Виж първия чертеж.)* Някой път, диагоналното движение е износно за разумния човек. За онези, които не разбират законите на природата, движението по диагонали ще ги постави в много трудно положение. Обикновеният закон винаги води по периферията или по диагоналите. А законът на Любовта води и по страните и по диагоналите едновременно. Ти трябва да знаеш от де, в дадения случай, трябва да минеш: по страните или по диагоналите. Диагоналът, за тебе, е една възможност да разрешиш най-мъчния въпрос. Това е в живата геометрия. А в

обикновената геометрия има доста мъчни задачи. Когато се строи една къща на известно пространство, архитектът геометрик си прави своите планове, чертае своите ъгли и той има възможност. Ако не знае тези закони, той ще направи едно здание, което не е хигиенично за живеене.

По отношение на живата геометрия всеки един от вас е архитект на своята къща. За вас други са градили, но въпреки това, всеки от вас трябва да работи. Казвате например, че всеки човек трябва да съгради своя характер. Ако той не може да съгради телото си, не би могъл да съгради и своя характер. Ако той не може да събере на едно място две мисли, той не може да мисли. И ако, едновременно, той не може да примири в себе си две противоположни чувства, за да намери закона, по който може да ги примири, какъв човек си ти? Ти можеш да примириш каквото и да е. Някой човек те мрази, занеси му 45 хиляди лева, занеси му подаръци и той изведнъж ще те посрещне добре. Той веднага ще каже: „Аз измених вече положението си.“ Дай на човека онова, от което той се нуждае и ти ще се примириш с него. Вземи му онова, от което той има нужда и ти ще си създадеш един неприятел. Така е в обикновения живот.

Та разумните същества в света, по някой път, идат да разрешат неразрешените задачи. Когато някои хора не могат да се примирят, тогава изпратят някое разумно същество между тях, то се облича в плът и кръв и по този начин ги примиряват. Сега вие, защо сте дошле в света? — Някои от вас сте дошли само да примирите някого. Тази е вашата задача. Да намерите тия хора и да ги примирите. Тъй щото, в един живот ти си дошел само за това: да примириш две свои чувства или две желания в себе си. Казваш: „Аз не мога да обичам хората.“ — Най-първо, ще се научиш да обичаш тези, които те обичат. Най-първо ще се научиш да обичаш тези, които те обичат два пъти повече, отколкото ти ги обичаш. Ако не можеш да намериш тези хора, които те обичат

два пъти повече от тебе, ти ще бъдеш нещастен човек. Тази е задачата — да намериш всички тези хора, които ви обичат два пъти повече от вас. Дето и да са те в света, трябва да се свържете с тях. Казвате: „Господ ще ни свърже.“ Това е едно механическо разрешение на въпроса. Господ те подбужда отвътре да отидеш в Америка. Ти казваш: „Ама много ще се изхарча!“ — „Не, ще спечелиш!“ — „Ами в такива оскъдни времена ходи ли се? Много ще изгубя.“ И започнеш да философствуваш: „Ами ако параходът потъне някъде?“ — Ако останеш тук, можеш да потънеш два пъти повече.

Казвам, как може да се разбере живота сега? Той не е построен на една здрава основа, постоянно трябва да се гради. Вие сега се спъвате, като казвате: „Аз зная!“ — Много добре, туй знание, едно време имаше смисъл, но то днес не е достатъчно. Днес още има да се гради. Зданието, върху което живеете, още не е свършено. — „Ама аз мисля, че имам характер.“ — Добре, но условията, при които сега живееш и за тия в следващата фаза, се изисква два пъти по-силен характер, отколкото сегашния. Защо са силните характери? — Много ще даваш и много пъти ще вземаш. Ти не можеш да опиташ живота, ако не вземеш много. Да обичаш един човек е хубаво, но много да те обичат е по-хубаво. Според вас, кое е по-хубаво? Вие мислите, че е по-хубаво един да те обича. И до сега хората са търсили все един да ги обича. Кой от вас не е търсил един да го обича? Върху тази идея се съгражда дома. Намират се двама и се обичат. И върху тази философия се съгражда дома. Казвате: „Другояче не може да бъде!“ После пък се народят деца. Тогава, какъв смисъл имат думите на Христа, Който казва: „Които се сподобят с бъдещия век, те нито се женят, нито за мъж отиват, нито пък едного обичат.“ Как ще разберете това? При сегашните условия, това е верно. И аз тълкувам закона: ти търсиш едного, който те обича два пъти повече и за него ще се ожениш. Между двама души, които ще съградят един дом, единият

трябва да обича два пъти повече. И тогава в дома горе долу може да има обич. Единият ще дава повече, а другият ще взема два пъти повече и ще дава два пъти по-малко. Затова казват: „Мъжът трябва да бъде отворена ръка, а жената трябва да бъде стисната ръка."

Казвам, аз трябва да начертая тази фигура и да помислите малко върху нея. Не се старайте да я разрешите. Задачите не трябва да се разрешават в техните крайни резултати. Някой иска да знае какъв ще бъде краят на неговия живот. Не търси края на своя живот! Никой не знае какъв ще бъде краят. Какво разбираме ние под думата — край на живота? Краят на живота, на онзи, който ще страда, не може да се намери. Същият закон — онзи, който е страдал, за в бъдеще ще бъде щастлив. Щастливият, който мисли, че ще бъде още по-щастлив, той ще влезе в положението на нещастния. Защо? — Защото е седял там, дето има голямо течение. Ти не трябва да застанеш на едно място, понеже ти си в движение в света.

Не се спирай върху някои установени идеи. Казвате: „Той трябва да бъде установен човек!" Знаете ли какво нещо са установените идеи? Хубаво е човек да бъде установен, но той трябва да бъде установен винаги, при каквото и положение да се намира — при студено или топло време, при богатство или при сиромашия, при здраве или при болест. В човека трябва да има едно състояние, което никога да се не мени. Туй значи да има постоянен характер. А другояче, установен характер няма смисъл. Такъв установен характер е една лоша черта.

Ще ви приведа следния пример: Едно дете ходило, заедно с баща си, на молитвено събрание в една баптистка църква, дето хората се радвали, целували, прегръщали помежду си, пеели. На детето обърнало вниманието, че всички хора пеят, а бащата не пеел. То казало: „Татко, ти защо не пееш, когато всички хора пеят?" — „Аз съм от утвърдените,

не искам вече да пея.“ Чуди се детето, не може да разбере състоянието на бащата. Един ден бащата впряга един малък кабриолет, взема детето си и с него отива на разходка. По едно време, конят дохожда до едно място, спира се и не иска повече да върви. Бащата бие коня, но той не се мърда, Детето казва: „Татко, коня се утвърди!“ Ние мислим, че като дойдем до едно състояние, да не се движим, че сме се утвърдили. Какво ще се утвърди една счупена стомна? Че всякога ще я намериш празна. Доколкото съм изследвал всичките утвърдени хора в света, когато съм ги потърсил, все са били празни стомни. А онези, неутвърдените хора, когато ги потърсиш, всякога ще има малко вода да се бълника.

Разправяше ми един познат, една своя опитност: „Не зная вече какво да мисля за религиозните хора. Отивам при един православен, той ме поглежда и ми казва: Ти знаеш ли коя е причината за твоята сиромашия? Ти не си вършил Волята Божия. Ти трябва да се покаеш. Отивам при един евангелист, той ми чете стихове и ми казва, че трябва да се моля на Господа и той ще ми даде каквото искам. Казвам си: прави са тия хора, но защо не ми помогнат по някакъв начин. След това срещам един човек от света, който никакъв не е — нито православен, нито евангелист и ме пита: Защо си се замислил? — Не зная, да ти разправям ли? — Разправи ми твоята работа! — Хубаво, имам нужда от пари, ходих при единия вярващ, при втория, при третия, всички ми казват неща, които не мога да направя. — Че какво ти разправят? — Казват ми да съм вярвал в Бога. — Тя е дълга и широка работа! Колко ти са нужни? Ето на, свърши си работата и после, като забогатееш, тогава вярвай в Бога, а сега, като си загазил ...“ Казвам, този човек е на правата страна. Той е пълен израз на Любовта! Религиозните хора пък са религиозни по външен път. Той казва: „Едно време и аз бях като тебе и аз ходих по тези работи, мъчих се, мъчих се и най-после казвам: докато имаш, давай! А като нямаш, няма какво да

даваш, поне Господ няма какво да те съди.“ Такъв е неговия закон. Той казва: „Ако имам и не давам, Господ ще ме съди.“ Затова е разрешил въпроса: „Докато имам, ще давам. А като нямам, нищо няма да давам.“

Сега вие не вземайте, че този въпрос се отнася лично до вас, до вашия характер. Има една красива страна в живота, когато се говори безлично, да не засягаш никого. Защото, не се интересувайте от злото на хората, кой колко е лош. Оставете, той сам да си знае това. Нито пък се интересувайте от това, колко е богат, колко е добър. В дадения случай, интересувайте се от това, кое той не може да направи. Казвате: „Той не е такъв, какъвто трябва да бъде!“ — Това е друг въпрос. Аз намирам една круша и казвам: „Не е хубава тази круша.“ — „Такава съм аз!“ — „Ама трябваше да намериш някой да те ашладиса.“ — „Такава съм сега, обикновена круша.“ Та тази философия вие трябва да приложите и върху себе си. За всеки даден случай, бъдете благодарни от това, което имате или което знаете. — „Ама аз трябваше да зная повече!“ — Какво щеше да направиш, ако знаеше нещо повече?

Някой казва: „Учителю, ако аз бих знаел толкова, колкото тебе, чудеса щях да направя!“ А той не знае, че ако би направил чудеса, щеше повече да плаща. Ако можеше да прави чудеса, той щеше да плаща и да изпадне в положението на онзи американски проповедник, който отишел да прекара на курорт на едно място, както нашата Чам-курия. Той намерил там една църква затворена и решил да направи жест и да проповядва на хората без пари. Отворили църквата и той започнал да проповядва. Събирали се маса хора. Американците много обичат да им се признае направеното добро. Като тръгнал да си заминава, качил се на парахода, поглежда, дано дойдат някои да му благодарят, да кажат: „Ние сме много благодарни, ти беше много добър към нас!“ Той искал да получи една резолюция от онези, които са го слушали. По едно време гледа, че тича клисарят и носи една

книжка. Той се зарадвал, помислил, че му изказват благодарността писмено. Но остава изненадан, когато вижда, че му представят сметка за осветлението и за наема на църквата. Та казвам, всички вие ще платите за осветлението на чудесата, а отгоре на това и за наема. Та когато някой дойде при мене и иска да му направя едно чудо, аз го правя без наем. Няма да го направя в зданието вътре. И после, когато говоря, не ми трябват и лампи, понеже зная, че и за тях трябва да платя. Като влезна вътре, казвам: „Може и без лампи". Веднъж ме извикаха на едно място да говоря, питах ги: „Лампи имате ли?" — „Може ли без лампи?" — „Аз при лампи не говоря." — „Как да не говориш при лампи?" Не е лошо да направиш едно чудо. Не е лошо да услужиш на хората. Но има една вътрешна връзка — ти трябва да разполагаш с невидимия свят, трябва да разполагаш с известни сили. Ти ще разправяш на този човек за вътрешен живот, за здравето му, а при това, този човек, този живот няма да го използува. С това ти ще увеличиш неговото нещастие.

Та сега, другата страна, ще оставиш умния, който е направил едно чудо, той сам да си плати. Той трябва да е изпил чашата на страданието до дъно. И тогава, от невидимия свят ще кажат: „На този човек може да му се каже, защото той може вече да използува това." А тъй безразборно да лекуваш, не може! Аз гледам, в Америка, много лекари има, които лекуват без пари. Но даже и онези, които лекуват по магнетически начин, трябва да платят. И наистина, онези, които са лекували по този начин, след 5f6 години до 10 години най-много са крайно изтощени. Те почват да съжаляват, че безразборно са хабили своите сили.

Та казвам, трябва да се създаде едно разумно разбиране за живота. Всички вие се намирате в разни степени, в разни положения. Някои от вас имате големи капитали, но не знаете къде да ги вложите, какво да правите с тях. Някой път, за да поощриш някого, казвате: „Направи добро!" Но има друга

една страна на живота. Ти не можеш да живееш добре, не можеш да правиш добро, ако не можеш да живееш за Бога! Ако ти живееш само в своята къща, без да излизаш навън на чист въздух, непременно ще изгубиш. Когато казваме, че трябва да живееме за Бога, разбирам, че трябва да живеем в цялото. Не на полето, дето има нечист въздух, но на планината, дето има чист въздух! Всеки един от вас, трябва да се качи на високо място!

Погрешката на всинца ви седи в следующето: от сутрин до вечер, вие се занимавате само с хората. Този каква погрешка направил, онзи каква погрешка направил. И това е хубаво, но трябва да платиш. Ти живееш в нечиста къща. После, във втора, трета, пак нечисти. И като поживееш в тия нечисти къщи, ще излезнеш на един планински връх, ще подишаш чист въздух и после пак ще влезнеш в някоя къща. Тъй разбирам аз Божественото! Като дойде някой при тебе, ти ще му кажеш: „Почакай малко!“ Такъв пример ние имаме със знаменития проповедник Спържен. Той бил проповедник в една от Баптистките църкви. Дошъл при него един млад проповедник и казал на слугата на Спържена: „Кажи на твоя господар, че един брат в Христа го чака.“ Спържен му предава картичката си на която пише: „Почакайте малко, имам работа с Господаря ви.“ Той е слугата, а Христос е Господаря. Като дойде някой при вас, казва: „Много бързам!“ Ще му кажете: „Имам работа с Господаря ви!“ Какво бързаш, накъде ще отиваш?

Затова и аз ви казвам, не се занимавайте с погрешките на хората! Те спъват човека! Мисли за добрите хора, за Този, Който е създал света, за онези разумни души, които са завършили своето развитие, мисли за тях! Следователно, за добрите хора мисли, а за лошите не мисли, нито ги критикувай, ако искаш да бъдеш свободен. Само така можеш да бъдеш свободен. Щом мислиш за тях, щом ги критикуваш, ти се свързваш с тях. Затова казва писанието: „Не се свързвайте

със света!“ Щом говориш за тези хора, ти вече си свързан с тях. Виждаш един министър или някой човек, който заема един голям чин, ти веднага казваш: „Да имам такава голяма заплата!“ — Остави неговата заплата. Тя не е за тебе. Той си заслужава тази заплата. В дадения случай, ти живей без заплата, за да разбереш. Защото, ако ти имаш неговото състояние, ти не можеш да разбереш Божествения закон, който, в дадения случай, иска да те просвети. Защото богатият човек има много неща около себе си. И ти, който живееш без пет пари, ти си беден, но затова си свободен. Ти можеш да нямаш за ядене, може да си гладен, но имаш чисто небе пред тебе. Не разбирам гладуване, ти ще се храниш по-малко, но ще се храниш с чист въздух и ще се лекуваш с него. В какво се заключава лекуването? Някой казва: „Гладуване има.“ Гладуването седи в това, да дадеш на стомаха си по-малко храна. Ще се храниш с въздух! Даже и най-напредналите същества ще ограничат стомаха си, да не яде и дробовете си. Но ще мислят и това е храна. Най хубава храна седи в най-хубавите мисли. При тия три начина: първият начин, малко ще ядеш; вторият начин е дълбокото дишане, а после, третият начин е онази здравата, правата мисъл, тя е здравословна.

Вие още не знаете какво е мислене. Като речеш да мислиш право, веднага всичките дяволи ще дойдат около тебе, Иван, Драган, Стоян, Петко, Учителят ти, професорът ти, някой кон, някое магаре ... Като видиш този закон, веднага да знаеш да манипулираш, да туриш на този кон, ако мислиш за кон, една Божествена форма, каквато първоначално Бог му е създал. Като видиш един лош човек, ти веднага го ретушираш, да видиш как Бог го е създал първоначално и защо в последствие той е станал такъв. Та, никога не трябва да виждаш злото, защото Който Бог е създал света, Той ще изправи хората. Не предстои на нас да изправим света, хората, но на Онзи, Който го е създал. В дадения смисъл, ние не носим отговорността за света. Дали синът ще се оправи или

не, то не е наша работа. Който е създал света, Той си има грижата за него. Казвате: „Какво ще стане със света, много грешни хора има?“ Не се безпокойте за света, този свят ще се оправи! Защото в този свят, който виждаме, много грешни хора има, но има и много праведни хора, които живеят и поддържат света. Ние гледаме снизходително към тях.

Та сега, опасността във всинца ви е в това, че всички имате големи фирми, но като погледна на фирмата казвам: Нищо не мога да взема от тук! Аз ви съжалявам за това. Вие имате големи фирми, но не разполагате с капитали. Тук има един шоп, който на всеки 4-5 седмици ще дойде и ще ми разправя за жена си, за децата си, че на война е бил, че го ранили и казва: „Няма ли да ми помогнеш нещо?“ Той все от пари се нуждае. Как е дошел при мене не зная, но като си отива, все не може да си иде пеш, не може да върви пеш. Казва: „Не можеш ли да ми помогнеш да се кача на трена?“ Като го гледам, казвам си на себе си: „Ако аз съм на негово място, как ще разреша този въпрос? Какво трябва да направя? Ако нищо не му дам, пеш ще си отиде.“

Казвам, на всинца ви липсват условия. Мнозина от вас трябва да се молите да преминете мъглите. Тази мъгла, която имате да се поразсее. Защото тя ви заблуждава. Защото как схващате? Казвате: „Не разбирам нищо!“ — Туй е мъгла.— “Ама така разбирам.“ — Мъгла е това. — „Ама другояче не мога да постъпя.“ — Мъгла е това. — „Ама тъй трябваше да постъпя.“ — Мъгла е това. В дадения случай, може да се постъпи само по един начин. „Аз постъпих тъй, понеже мислех, че той ще ме разбере, но виждам, че идеята ми е била крива. Той не иска да ме разбере.“ Не, този човек е носил друго някое благо. „Аз мислех по един начин, но се намерих в едно заблуждение.“

Казвам, всеки един от вас, трябва да пречисти своята мисъл, най-първо. Бог не обича да си занимава с недъзите на хората. Какво трябва аз да разправям на Бога? Преди

всичко Той не се нуждае от моите сведения — да му разправям кой е добър и кой е лош. Като отида при Бога всеки ден трябва да му благодаря за онези условия, при които живея. Това е правата мисъл. А с противоречията нека светът да се занимава.

Сега, оставете дребните неща, спрете се върху големия сом. Той е фигурата. Това са материалистически състояния на човека. А и С, АВ и Д са духовните състояния *(виж първи чертеж)*, които постоянно се сменят, вие не можете да имате един духовен живот, докато не сте живели един материалистически живот. Всякога духовният живот се сменя с материалистическия. Не мислете, че материализмът е нещо лошо. В материализма има сила, материя, която ако знаете да превърнете, ще се ползувате от нея. Духовният живот е приготовление за материалния. А материалният свят е един Божествен склад, от който трябва да се черпи. И най-напредналите същества слизат в материята, да вземат малко запас. Тъй щото материалният свят е запас от енергия. Ако мислим, че материята е нещо, което може да ни повреди, ние се лъжем. Онова, което може да ни напакости е друго нещо. На онези, които разбират, материалния свят е Божествено благо, а за онези, които не разбират, той е едно нещастие. Ти от материя се нуждаеш толкова, колкото може да носиш. Не тургай повече, отколкото ти трябва! Яж умерено, дишай умерено, работи умерено, спи умерено. Умереността е първото правило в живота!

Отче наш

Аз, ако бих писал резюме, бих писал: Трите красиви живота — материалният красив живот, духовният красив живот и Божественият красив живот. Защото и трите са красиви, когато ги разбереш. А когато ги не разбереш, няма нищо

по-лошо от тях!

13 лекция на Общия окултен клас
20 декемврий 1933 г.
София, Изгрев

ПОСТИГНИ РЕАЛНОСТТА

Сряда, 5 часа сутринта

Добрата молитва
Размишление
Духът Божи

Ще прочета Посланието към евреите, глава 12-та.

Има една вътрешна страна на живота. Като казвам живот, подразбирам това, което е като идеал вътре в човека. Човек не е постигнал това, което иска. И богати и сиромаси и учени и неучени, всички все чувствуват, че им липсва нещо. Понеже каквото и положение да завземете на земята, то все се изменя. Животът се изменя. Това, което имаме сега, това не е още животът. Ти постъпваш добре, но не знаеш защо постъпваш или чувствуваш и не знаеш защо чувствуваш, или мислиш и не знаеш защо мислиш. Между мисълта, чувствата и постъпките на хората няма една връзка. Аз говоря въобще. Има някои хора, които са разбрали нещата. Когато ние говорим за основните неща, върху които седи или почива човешкият живот, ние не разбираме нашето лично положение. Има временни положения, върху които ние сме поставени, например, когато се говори нещо, вие може да кажете: „Да не би това да се отнася до мене?“ — Не, това се отнася до принципа. Например, ти трябва да любиш, това е принцип. Ти трябва да познаваш доброта[та]. Но дали аз съм добър, това е друг въпрос. Дали ти си добър и това е друг въпрос. Ако ти сам не можеш да разрешиш дали си добър или не, то и другите отвън не могат да го разрешат. Дали си добър, ти трябва да го знаеш. Ти сам ще го разрешиш. Дали вярваш, също така, ти ще го разрешиш.

Когато се говори за природата, не се говори за нещо

частично. Вие мислите, че сегашното положение на човека е много временно. И мнозина се страхуват да не би да се измени положението им. Ние знаем, че няма нито едно положение в света, което да не се изменя. Малкото дете, което се е родило, остава ли в същото положение? То остава в прегръдките на майка си. Тя го милва, милва и най-после това положение се изоставя. Майка му го туря на страна и казва: „Стига толкова прегръдки, толкова целувки, толкова плач!“ Това дете, ако разсъждава със своя детински ум, никога няма да разбере онези подбудителни причини на майка си, защо тя го е турила настрана. Най-после, ако вие държите до вашето око един предмет, който заслонява целия свят, питам, какво ще научите от този предмет? Или във вашия ум вие може да държите една мисъл, каквато и да е мисъл, без разлика и тази мисъл може да ви спъне. Вие трябва да я турите малко на страна. Или, може да имате едно чувство и него трябва да турите на страна. Или може да имате една ваша постъпка и нея трябва да я турите на страни.

Сега има две неща, които са в противоречие. Ти можеш да кажеш: „Аз по този път няма да ходя!“ Или можеш да кажеш: „Аз по този път ще ходя!“ Всички хора по един [и] същ път ходят. Ти искаш не искаш, по този път ще вървиш. Някой казва: „Това нещо няма да го направя!“ Можеш да се откажеш, да не ядеш един ден, два дена, но после пак ще ядеш. Колкото пъти да се заричаш да не ядеш, пак ще ядеш. Въпросът не е в яденето. Важно е как и кога ще ядеш. Не е престъплението в яденето, но в начина на храненето. После, има друго нещо, човек по някой път не може да се освободи от своите мисли. Каквато и да е лоша мисъл, ще дойде до неговия ум. Не е лошото в мислите, но важно е как ще възприеме човек мислите, дали им е господар. Има едно външно господаруване на нещата, не е въпрос за него. Например, един човек, господар ли е на ръката си? Може да твърди човек, че е господар на ръката си, но неговата

ръка по някой път може да му се вземе. Той е господар на окото си. Но и окото може да се вземе. Всичко, каквото човек има, може да му се вземе. След като му се вземе това, което човек има — ръка, крак, очи и прочие, где остава човекът? Но това не е човекът. Човек, на когото може да му вземеш ръката, краката, окото и пр, де остава човекът? Той е ограничен човек. Той може да си мисли, че е свободен, но каква свобода има? Това е временна свобода. Та казвам, има преходни неща в света.

Прочетената глава говори, че този порядък, който съществува, ще се измени. Всичко това, което съществува, за което живеете, за което всичко давате, ще се измени, за да дойде това положение, което не се мени. И всички вие казвате: „Какво ще бъде това?“ — Тези неща не могат да се разправят. Тези неща, трябва да отидеш, да ги видиш и да ги разбереш. Ние виждаме някои неща, но отчасти ги виждаме. Колцина хора има, които виждат доброто в човека? Вие може да виждате, че известна постъпка е добра, но така обективно да виждаш доброто, не можеш да виждаш. Ние мислим, че доброто е нещо отвлечено. За света е така, че е отвлечено, но доброто представя най-добрия, най-красивия живот на земята. Красотата на земния живот седи в доброто, което човек има. Щом изгуби доброто, той изгубва своята красота и смисъл на външния свят. Човек може да е богат, но щом изгуби доброто, той е вече духовно болен. Тогава, всички неща вън се обезсмислят за тебе, нямат смисъл. Ако ти имаш синове и дъщери, които не те почитат и ако имаш приятели, които не ти услужват и всичката природа се отнася към тебе отрицателно, тогава животът не е такъв, какъвто го желаеш.

Вие трябва да си зададете въпроса — към какво се стремите? Ти казваш: „Аз вярвам в Бога!“ Не е въпросът само за това, но трябва нещо по-съществено. Казвам, съвсем трябва да се абстрахирате или съвсем трябва да оставите

на страна вашия сегашен живот. Спъват ви отношенията, които имате един към друг. Например, всички вие се спъвате, като гледате света така хубаво облечен, с пръстените му, с шапките му, с дрехите му, с позата му и казвате: „Е, ние така сме живели!“

Ако така разбирате живота, това не е живот, това е едно представление. Всички онези актьори, които са на сцената, представляват някоя драма, някоя трагедия. Мислите ли, че това е нещо реално? — Не, то е едно представление на сцената. Вие в театъра ще викате, ще плачете на сцената, защо някой е умрял? Обаче вие плачете на сцената. Вие гледате на улицата, че някой трепери и ги съжалявате. Това не е едно представление. Разправяше ми един свещеник една своя опитност така: „Отивам при владиката, но той е честолюбив, горделив, иска всички свещеници да треперят пред него. И аз се представлявам така смирен, но се смея в себе си. Казвам в себе си: владико, колко е празна главата ти, много магарета имаш да пасеш. А външно се представлявам смирен и му целувам ръката. И той ме благославя. И казах това в себе си: не се нуждая от неговата благословия, какво ще ме благославя. И колкото пъти ме е благославял, все нещастия идат върху главата ми. Но какво трябва да се прави? Свещеник съм.“ Аз сам изнасям един психологически момент, вътре в човека. Той казва: „Две са за вас, три са нас.“*(Учителят показва ръката, която благославя)* Защото при благославянето ръката взема такова положение, че трите пръсти остават навътре, а двата навън. Аз изнасям принципа. Хората могат да вземат ролята на свещеника, владика, цар, това са временни отношения, това са служби, форми. Ще ги уволнят и тогава никакви царе, никакъв владика, никакъв свещеник, никакъв проповедник не си. Ти играеш такава роля. Сам се заблуждаваш. Могат да те хвалят, могат да ти поднасят букети, цветя, да говорят за тебе, но ти, като слезнеш от сцената, ще кажат: „Това е един артист, хубаво играе

ролята си!“ Та казвам, от това се раждат противоречията. После, между актьорите всякога ще има един спор, каранице, защо едина взел една роля, а не друга. На един дали по-голяма роля и защо някой взел по-малка роля? Постоянно има ежби на сцената.

И в живота сега е същото нещо. Светът е едно голямо представление. Земята е едно забавление за духовния свят. Защото, когато в духовния свят искат някой път почивка, тогава идат в театъра на земята, вземат си билети и като се върнат от театъра, разправят за всички сцени, за всички игри. Земният живот е една игра. И казват, дали са играли всички добре ролята си или не са я играли добре. Това е все за изяснение.

Но има едно нещо, онзи актьор съзнава, че играе нещо по-дълбоко от неговата роля. Например, той утре ще напусне актьорството си и може да стане художник, писател и пр. Ще се измени службата му. Вие може да си искате да си останете на едно място. Вие търсите в преходното постоянното. Там го няма. Постоянното не може да го намерите тук. Това тук е само предисловие на онова, което трябва да намериш в бъдещето, което трябва да се разкрие. Имате да минете още през много опити. Много опитности ще имате още, които няма да ви бъдат приятни. Писанието казва: „Ако нямате тези опитности, тогава няма да живеете.“ При опитността ще се научите. Това е учение как да постъпвате.

Та, основното нещо е да можем да постигнем реалността. А опитността е да познаем Бога, като Любов в света. Единственото нещо, което не се мени, не се дразни, това е в което няма противоречие, това е в закона на любовта. Там няма противоречие. Да кажем, че имате хора, които се обичат и се дразнят, това е друг въпрос. Любовта не се дразни, а те се дразнят. Целия ден, ти си недоволен и искаш и любовта дава. Ти какво искаш? — Ти казваш: „Искам да стана философ!“ Ставаш философ. Казваш: „Искам да стана поет.“

Ставаш поет. — „Искам да стана цар.“ Ставаш цар. Каквото искаш, ставаш! И вие искате нещо. Любовта ще ви го даде и като ви го даде, вие пак ще бъдете недоволни, понеже не разбирате любовта.

Някой път се проповядва самоотричане. Но трябва да научите какво нещо е самоотричането. Да се самоотречеш от онова, преходното, за онова, постоянното. Да се отречеш от временната любов, за онази любов, която внася безсмъртие, а да се отречеш от онова хубавото, красивото, за да влезнеш в един свят на промени, това не знам какво самоотричане е. Повечето хора се отричат за нищо и никакво. Например, апостол Петър се отрече и после съзна своята погрешка и се разкая. Сега всички вие седите и казвате: „Колко е бил страхлив апостол Петър!“ — Оставете вие апостол Петра. Вие гледайте принципа. Вие сте поставени на същия изпит. Един ден, вие ще бъдете един Петър, една слугиня ще седи пред вас и вие три пъти ще се откажете и после пак ще плачете.

Та, един голям изпит ще дойде! Трябва да си зададете един въпрос: пътя, по който ти вървиш, прав ли е? Някой ме пита: „Ти православен ли си?“ Аз го разбирам: „Ти баща си познаваш ли?“ Слава Богу, от православието се освободих, от актьорството. Не съм актьор, не че е лошо. Ако е роля, сцена има на света. Всеки си играе ролята там. Не е лошото в актьорството, но в неразбирането на нещата. Ние ставаме смешни, когато очакваме нашето благо да дойде от там, от дето няма да дойде. Окачили най-горе на тавана шкембе и черва. Една котка седи долу и мечи. Котката мечи отдолу и скача и си мисли, че като хване червата, като хване това шкембе, всичко се разрешава. Всеки един човек си има по един идеал, който прилича на идеала на котката. Този бял дроб, тези черва, принадлежат на едно агънце. Ти, като го изядеш, това агънце ще ти каже: „Да ми го върнеш!“ Тогава какво ще кажеш? Това са сега само обяснения.

Има една велика истина. Великата истина няма да ни

направи страхливи, а ще ни научи как да живеем. Някой казва: „Да се освободим от живота!“ Ти не искаш да бъдеш дете, да бъдеш мъж, не искаш да бъдеш старица, тогава какво най-сетне искаш да бъдеш? Като дете, трябва да бъдеш умно дете; като възрастен, трябва да бъдеш силен мъж. И силата си трябва да употребиш на място. И като стар, трябва да употребиш своята мъдрост на място.

При сегашното ни разбиране, ние казваме някой път: „Деца трябва да бъдем!“ Или, някой път, искаш да бъдеш възрастен, но нито детинството нито живота на възрастния, дават смисъл. Нито идеала при стария ще го намериш. Попитайте децата си, има нещо към което те се стремят. Попитайте възрастния и той има нещо, към което се стреми. Попитайте стария и той има нещо, към което се стреми, но не го е намерил. Такива деца, възрастни или стари, могат ли да ни бъдат образец? — Временно могат, но това, което те търсят е преходно. Те са само показалци. Като разсъждаваме по този начин, ние не трябва да се обезсърдчаваме от сегашния живот. Сегашния живот го считайте като една лодка вътре в развълнуваното море. Казваш: „Лош е този живот. Тази лодка се люлее.“ Вие благодарете, че сте в лодката и да излезете на брега. И като излезете на брега, тогава ще разберете, какъв трябва да бъде смисъла на живота ви.

Ще ви приведа един пример: един от персийските владетели завладял Ерусалим, Палестиня. И от пленниците завеждат една млада мома при главнокомандующия. Той се е казвал Нееман. Персийският цар страдал от проказа. Като отива в Персия Нееман, почва да разправя, че в тяхното отечество имало пророк Елисей. И той, само като си положи ръката, ще оздравее проказата на царя. А проказата е една неизцерима болест. Нееман отишъл с камили при пророка Елисей и занесъл много подаръци и пророкът казал: „Кажете болният да се потопи 7 пъти в реката Йордан.“ Казали на пророка Елисей: „Но персийският цар е честолюбив. Как така в

реката Йордан да се потопи? В Персия няма ли реки? Какво ще се потапя в реката Йордан!“ И почва Нееман да се връща. И един от слугите му се приближил до него и му казал: „Този човек, пророкът Елисей не ти иска богатствата, но ти опитай съвета, който ще ти даде. Потопи се 7 пъти в реката Йордан!“ Болният се потопил 7 пъти и веднага се очистил от проказата. И връща се назад да благодари на пророка, но пророкът му казал: „Не искам нищо. Всичко, каквото си донесъл, вземи си го със себе си!“ Главнокомандуващият казал на пророка: „Искам да си взема от тази пръст, която е на тази земя, да я натоваря на три - четири камили, че когато принасям жертва на Бога, да стъпя на тази пръст, която съм взел от Палистиня.

Слугата на Елисей си казал: „Много е глупав моят господар, да не иска да приеме подаръците, парите, които му носи болният. Толкова пари изгуби!“ Излиза слугата и казва на излекувания: „Искам да ми дадете някои от богатствата, които носите!“ Онзи му дал една голяма сума. Слугата я скрил и се връща при пророк Елисей. Пророкът го пита: „Къде ходи? Ти отиде да вземеш пари. Ти отиде за парите, но проказата ще дойде върху тебе!“ И той престана да е ученик на Елисея и проказата отиде върху него. Мнозина са като този слуга — Геезий. Вие може да вземете всичко, каквото има в света, но ще вземете и проказата. Разберете едно нещо: бъдете благодарни от онова, което Бог е вложил във вас, от онова, което Бог ти дава. Пазете се от неща, които са преходни. Може да има някое възражение: „От де да знаем кои неща са преходни?“ — Това не е извинение. Ако отидеш на концерт и не разбираш концерта, тогава трябва да знаеш, че ти липсва нещо. И ако ти липсва слух, трябва да си го възстановиш. Под слух се разбира едно вътрешно разбиране, което трябва да имаш.

Аз влизам във вашето положение. И аз виждам положението в които се намирате. Виждам го много добре. Някой

казва: „В моето положение не влиза.“ Аз влизам във вашето положение, но тъй както сте, не може да ви се помогне. Учителят може ли да каже на ученика: „Стани ученик!“ — Не, но той ще го учи. Ще му преподава ден след ден, година след година и ако ученикът се учи, ще научи. Ученикът трябва да положи труд. И вие трябва да положите труд. Кои неща стават по благодат? — Яденето, дишането, пиенето, приемането на светлината. Но ученето по благодат не бива. Казано е: „Ще ви научи Духът.“ Ще ви научи Духът, но ако се учите!

Духът дойде в Ерусалим едно време и които бяха послушни и се учиха, го приеха. Апостол Петър прие новото учение и трябваше да мине през ред изпитания, за да се научи. Някой от вас казва: „Не ми върви, от както съм влязнал в този път. А пък по-рано ми вървеше по-добре.“ Там е лъжата, че по-напред му вървяло. Казвам: В какво ти е вървяло? Никому досега не е провървяло. Провървяло на всекиго едного дотолкова, доколкото е провървяло на онези прасета в кочината, които са угоявани за Коледа. Четири, пет пъти на ден господарят храни прасето, но на Коледа отиват на клане. Защо ти е един живот такъв, когато един ден ще станеш жертва?

Та има една жертва в света без мисъл. Истинската жертва е само когато придобива човек. Истинска жертва е само това, което прави човека силен. Което внася в него истинско знание. Жертва има само там дето е свободата.

Та казвам, напуснете формите, вие, някой път, се сравнявате един с друг, кой живее по-добре. Не се сравнявайте един с друг! Един човек може да бъде сам образец, но [не] вземайте нито един човек за мярка. В природата единствената мярка, която мери, е Слънцето, светлината му. Мерки не могат да бъдат нашите лампи, колкото и да са силни. Лампата може да ни услужи, но мярка е Слънцето. Та казвам, във вашия свят, трябва да виждате същото слънце, което изгрява. А вие казвате: „Къде е Господ?“ — Тогава вашият свят

няма Слънце! Ще търсите Господа. Тогава подразбирам, че вашият свят е обвит в мъгла, в облаци, та вие не го виждате. Тогава Духът Божи се носи отгоре върху нашата земя, която не е устроена. Трябва да виждаш Слънцето и да го разбираш като реалност. Като такава реалност, от която никой да ви не разколебае.

Аз ви давам една круша. От къде ще знаете, че е сладка? — Ще я вкусиш и ще знаеш. Ти можеш без да я вкусиш да кажеш, че не е сладка. Кое е по-верно: това, което чувствувам аз или това, което ти казваш? Може ли това, което е сладко за мене да не е сладко и за тебе? Ако крушата е сладка и ти я вкусиш, ще кажеш: „Така е, право е — сладка е .“

Трябва да разбирате ония принципи, които ръководят живота. Един принцип еднакво засяга и вас и мене. Той не може да бъде спрямо едного по един начин, а спрямо другиго, по друг начин.

Ти казваш: „Аз имам нужда.“ Това е друг въпрос, кой няма нужда? Онзи, който е създал нуждите в света, той така е наредил света, че тези нужди си имат добрата страна. Чрез тези нужди, вие сте във връзка с един по-възвишен свят.

Страданията, които имате, ще ви докарат във връзка с тези същества, които ви обичат. Ако нямате страдание, как ще ги познаете? Всички вие трябва да се освободите от всички чужди мисли, които идват, по някой път, при вас. Нали сте виждали, че, по някой път, идва мъгла в София и после си замине. Към обяд се разпуква. И всеки един от вас, когато се измени неговото вътрешно настроение, някаква външна зима е дошла. Няма по-страшно нещо от това, когато човек почне да се съмнява и да се колебае. Дали е християнин или не, дали е православен или не, дали е евангелист или не, дали е окултист или не, дали е учен или не — това са само имена. Всички тия имена си имат своя смисъл. Ако вие може да ги разберете и да се ползувате от тях, те имат смисъл. Но ако не ги разбирате, те ще бъдат една спънка за вас.

В прочетената глава, апостол Павел казва: „Наказанията и страданията са едно синовно отношение.“ Съвсем другояче трябва да си обясните страданията. Когато учи човек, бият го. Ако не разрешаваш нещата, ти сам се наказваш. Тези, външните неща, всеки един от вас трябва да ги мине.

Вие сте били деца. Детинството с какво се отличава? — Децата са много доверчиви. Каквото им кажеш във всичко вярват. А възрастните се отличават със своята сила. Старият се отличава със своето знание, със своята опитност. В света има три положения: ти трябва да вярваш, за да бъдеш дете; ти трябва да бъдеш силен, за да бъдеш възрастен; ти трябва да бъдеш умен или мъдър, за да бъдеш стар, за да споделяш опитността на старите хора. Но във вас да не седи образът на стария дядо или на старата баба с тояжка и прегърбена. Това не е старост. Старият човек, в пълната смисъл на думата, напълно знае закона на подмладяването. Той добре носи своята старост, а пък възрастният е силен, всичко може да направи. А децата чрез вярата правят всичко, т.е. като повярват. Нещата стават чрез вяра за тях. Той, като огладнее, всичко каквото му трябва идва. Ако нещата не идват в Божествения свят, така както децата, вие не сте деца. Ако не идват така, както при възрастния, вие не сте възрастни. И ако не идват, както при стария, тогава не сте и стари. Тогава какво сте? Вие ще кажете: „Ние сме хора!“ Какво трябва да разбираме под думата хора? Това е неопределено понятие. Ти казваш: „Аз съм още неопределен.“

Аз съм ви дал разказа за онзи, който изгубил магарето си. И казва: „Ако съм аз Стоян, изгубих магарето си. И ако не съм Стоян, спечелих един юлар.“ Той не знае дали е Стоян или не. Но важно е, че магарето е изгубено. Това значи: не е изгубен животът. Като остареещ, изгубил си магарето и останал е само юларя. Като отидеш на пазара, тогава ще носиш на гърба си товара си, а не магарето. И всеки един от вас, който има несгоди в живота си е изгубил магарето.

— Защо? Ти не трябваше да спиш под крушата. Той заспа под крушата и децата вземат магарето и оставят юларя. Не спи, когато имаш магаре!

Сега другото положение, няма ли някой по-лесен път? — Този по-лесен път е. Аз съм го търсил и не съм го намерил още. Защото лесният път какво е? — Вие искате да станете добри хора изведнаж. Това е лесния път. Вие искате да станете богати хора изведнаж. Или искате да станете учени изведнаж. Това е лесния път. Вие искате всичко да стане изведнаж. Само като си мръднеш пръста и да стане. Искате като си мръднете ръката и да стане. Гледаш си косата, че е бяла. Мръднеш си пръста и тя почернява. А сега науката е намерила вече бои, с които всякога можеш да почерниш косата. Ще си купиш боя за 10 - 20 лева и ще си почерниш косата. После и лицето може да се подмлади. В Париж има такива начини. Турят си на лицето такива неща, че бръчките се махат от лицето. И една стара баба се представя като мома и се оженили за нея. Като дошел вечерта младият момък, бабата почнала да си вади зъбите и като ги извадила, тя сложила зъбите на страна, на масата. Извадила си маската. И той я погледнал, казал: „Ожених се, но друг път не искам да се женя вече! От сега нататък реших да се не женя.“ Аз разбирам под оженване на човека следното: всеки един от вас е оженен. Няма нито един от вас неоженен. Не ми говорете за някого, че не е женен. Той има деца. Всеки човек, който е въплотен на земята, той е вече женен. Оженен е за земята и има деца, не едно, не две, а стотина са около него. И какви ли не деца! И чернички и белички и малки и големи. Някой казва: „Да се оженя ли или да не се женя?“ Е, колко пъти ще се жениш? Оженени сте. Не търсете да се жените! Казано е в писанието: „Които се сподобят с този живот, нито се женят, нито за мъж отиват!“ По този начин, няма да бъдете оженени вече за преходното. Това е дълбокият смисъл на тези думи. А това знание тук, това е театър, това е представление. Двама

души се оженят тук, за десет, двадесет години и не могат да живеят. Вие, щом сте въплотени, сте оженени. И ще живеете като оженени, докато се освободите. От какво? — Христос казва, да се отречеш от майка си, от баща си и пр., т.е. да се отречеш от сегашния, от временния живот. Този живот не е лош, но не е онзи живот, който ние търсим!

Дълбоката наука седи в това, да знаем как да се справим с този въпрос. Непременно човек трябва да се запознае с онази великата истина. Той трябва да познае Бога, не в обикновения смисъл, каквото проповядват църквите. А да намериш Бога в себе си и тогава да няма имаш състояние, което да се мени. Няма да имаш условия, които да се изменят. А ще имаш една вечна радост. Не че няма да имаш страдания, ще имаш, но те ще се уравновесят. Някои от вас казвате: „Има едно учение според което, като умрем, ще се преродим.“ Не се лъжете от тези умирания и тези прераждания. Това е друг въпрос. Ти може да се прераждаш колкото пъти искаш. Законът е: всяко едно прераждане е една женитба. Тогава от това гледище, един човек трябва да се жени 777 пъти кардинално, основно. Ще имаш 777 пъти кардинални женитби и 12 женитби ще бъдат епохални. Когато дойдат двойките души, ще живеят заедно.

Ще настане момент, когато ще се освободи човек от временния порядък и ще живее във вечния живот по закона на любовта и хората ще станат като братя и сестри. Сега се стремят да познаят братството и сестринството. Една сестра търси някого и като го намери е недоволна. И после намери другиго и пак е недоволна. И мъжът търси една сестра и е недоволен. Търси друга, пак е недоволен. Сега аз не искам да ви обезсърчавам, искам да ви покажа, че временния живот ще го минете какъвто и да е. Защото, този живот, временният живот, той съдържа онова, вечното, което търсите. Ако във временния живот вие не можете да намерите онова, вечното, тогава всичко е изгубено. Това е само встъпление

за новия живот. Сегашното семейство, сегашните връзки, които образувате, са от временния порядък, но чрез закон. В Божествената Любов ще се образуват връзките на братство и сестринство.

Вие казвате: „Братя и сестри.“ Но колко души могат да си пожертвуват живота за другиго? Но не по закон да става това. По закон може да стане, някой войник могат да го поставят да изпълни някое приказание, но не свободно. Един разбойник, като дойде и ти тури нажежена верига на врата, ще извадиш всичкото си богатство, но въпросът е без да го мъчат да даде. Като ти каже някой да дадеш всичкото си богатство, да го дадеш. Като те застави, ти ще го дадеш, но насила ще го дадеш. Защо човек да не може да го даде доброволно, от любов към Бога, а не по принуждение.

Казано е: „Раздай всичко и ела подир мене!“ Ти казваш: „Кога бъда готов.“ Че кога ще бъдеш готов? Трябва да имаш сила, когато проповядваш, тогава както проповядвате, трябва да имате сила. Както хората проповядват нищо не се постига. Който проповядва трябва да носи нещо със себе си. Ти ще намериш някой болен в някое село и ще го излекуваш. Ще потупаш болния и ще кажеш: „Стани!“ И той ще стане и тогава целият дом ще те посрещне с радост. Има някой куца, ще го излекуваш и всичките пътища ще ти са отворени.

Някои от вас казвате: „Моята колибка е малка, да я разширя малко!“ Някой казва: „Дотегна ми в тази колиба да зъзна. Никой не те е вързал с някое въже тук. Сега това не го превеждам, за да ви осмивам. Аз искам да ви изнеса една истина. Не трябва да се лъжеме! Пазете едно нещо — не лъжете себе си ! Не се самоосъждайте нито се лъжете! Направил си една погрешка, в реда на нещата е. Ще я изправиш. Кажи си: „Направих и ще я изправя. Защо съм я направил, не давам отчет никому, но ще я изправя. Тук на земята, на хората не давам отчет“, но на Бога дай отчет.

Погрешката, която мога да направя, мога и да я изпра-

вя. А пък доброто, което не съм направил, мога да го направя. Онова добро, което не можах да направя, ще го направя сега. Погрешката трябва да се изправи, а доброто трябва да се направи. Две неща има, които всеки един човек може да направи. Те са невидими, но с изправяне на погрешките и с правене на доброто, ти растеш и се повдигаш. Ти се повдигаш и приемаш Божието благо и Божието благословение и тогава се образуват Божествените връзки.

Вие се опасявате да не би да ви заробят хората. Че вие никога не сте се освободили от робството? Аз като гледам хората сега, те са такива роби. Другояче трябва да положите мисълта. Трябва да имате идеята да се освободите. По кой начин да се освободите? Ако ти не научиш закона да ставаш малък, невидим в света, ти не можеш да се освободиш. Нали знаете онзи разказ за Буда? Когато бил на земята, след голямо размишление — съзерцание, като достигнал в голямо повдигане в своето посвещение, един ден позаспал, за да си почине. И в този момент го издебнала тази, световната, голямата астрална змия. И като се събудил Буда, видял се обвит от нея и почнал да се смалява вече и като станал много малък, се измъкнал от прешлените на тази голяма змия.

И вас ви стяга нещо лошо. Кое е то? — Тази змия. Че страстта в човека не е ли тази, голямата змия? Ти ще се смалиш, за да излезеш от нейните прегръдки. Влизаш в една голяма тълпа, която отива да разграби нещо. И ти отиваш с нея, ти си роб вече на тая тълпа. Нашия брат Димитър Голов разправяше: „Един ден гледам, че в София се събрало голямо събрание и протестират против някого, тръгнах и аз. Стражарите тръгнаха и искаха да противодействуват. И аз взех един камък и вместо да ударя стражаря, ударих главата на един стар човек, който демонстрираше с всички. И се питах: по този начин ли се освобождават хората?“

Трябва една силна мисъл. Човек трябва да бъде господар. Един човек, който не е господар на своите мисли, на

своите чувства и на своите постъпки, той е роб. В него да тече мисълта, както в едно радио и чувствата му да текат, както светлината и постъпките му да се проявяват, както топлината се проявява. Тези мисли, аз ги познавам и те да ме познават. Тези мисли не слушат, те вървят с мене. И постъпките да вървят с човека. Една хубава постъпка, непременно върви с вас, през вечността. И вие като се обърнете ще видите вашата постъпка, като красиво същество, което ви се усмихва и ще кажеш: „Много ти благодаря, че ти ми помогна да направя това!“

Всякога ще благодариш на хубавите мисли, на хубавите чувства и на хубавите постъпки и ще им кажеш: „Благодаря ви, че сте създали хубавия живот в нас!“ Тези, които не знаят, считат една мисъл като една хубава форма само.

Та сега, дръжте две правила: служете на Любовта без никакво противоречие, всякога. И когато се явява противоречие не мислете, че това е Любов. Щом някой въпрос остане тъмен във вашия ум, викайте Божествената мъдрост да ви осветли. Може да я повикате веднъж, дваж, триж, много пъти на вашите телефони. До тогаз ще викате, докато лицето се яви на другата станция. Не преставайте! Могат да ви изпитат от невидимия свят.

После, вие сте дошли на земята за една работа. Онова, което сте обещали отгоре, направете го! Онова, за което сте дошли, изпълнете го и онова, което трябва да станете, постигнете го! Вие трябва да станете много повече от това, което искате. Вие искате много малко. Аз желая да не се забавлявате [задоволявате] с малко. В природата има един закон, едно правило: Или всичко или нищо! Вие казвате: „Малкото е за предпочитане пред голямото.“ Малкото, в което има любов, е за предпочитане от голямото, в което няма любов. Сиромашията с любов е за предпочитане, пред богатството без любов. Но богатство с любов е за предпочитане пред сиромашия без любов, в която любовта не присъствува. Тя

съдържа по-голямо богатство, отколкото всички най-големи богатства, които има в света. Това не е сиромашия. А пък що е думата „богатство“? — Това са тези възможности, които богатият може да направи. Ако ти имаш възможност да направиш нещо, ти си богат човек. И най-после, всичкият свят е създаден за онези, които вървят по Божия път. Това са бъдещи блага, които ни очакват. Ти не си дошел да страдаш, не! Ти си дошел да учиш. След това, един ден, ще те турят на Венера, на Слънцето или на друго място на служба. Един ден, като те турят на служба, ще знаеш. До тогава това, което е, [е] дресиране.

Вие знаете философията на Диогена. Един ден той казал: „Искам да се отдалеча от хората и малко да живея за себе си.“ И седнал под една круша и ял круши. И вижда, че идва един селянин при него. Диоген, като го видял, станал неразположен и казал: „Да се махне този!“ И искал да го изхука. Но после казал на себе си: „Диогене, толкова години ти проповядваш на хората търпение и на всичко това, на края на живота си, ти искаш да опропастиш всичко онова, което си създал!“ И става Диоген, сяда, поканва селянина. И те са имали най-добрия разговор, за който ни говори окултната история. От този селянин Диоген научил какво нещо е доброто, което трябва да се прави на човека. Селянинът не идвал да вземе нещо. Може би това е един ангел, който Бог му изпраща, за да научи нещо, да му даде един урок. От този селянин, Диоген научил нещо ценно. Той позна смисъла на себе си. И вие някой път искате да седнете и да си починете. И ще дойде този селянин. И ще кажеш: „Не може ли той да почака? Не може ли той да дойде друг ден, а не сега?“ Не, днешния ден не го отлагайте за утре!

Сега аз влизам във вашето положение. Някои от вас имате много голямо главоболие, коремоболие, ревматизъм, беднотия. Някои нямате петаче, външни и вътрешни дрехи, окъсали сте се. Един ден, дойде един брат при мене и ми каз-

ва: „Онзи брат се е окъсал.“ Аз казах: „Много обичам хора със окъсани дрехи, с прозорци. Хигиенични са тези дрехи. Те имат проветряване. Въздухът влиза вътре навсякъде.

Аз, като видя един беден човек, поставям се в неговото положение и казвам: „Аз да съм на неговото място, какво ще направя?“ Отива един беден при един богат и му казва: „Така не се живее. Знаеш ли моите страдания!“ Този богат бил милионер, но той имал вече 10 присъди и бил осъден на 25 години затвор. Този богат казал на бедния: „Ти какво искаш? Ако искаш да се заменим, аз съм готов да взема твоята сиромашия?“ И богатият си съблякъл своите дрехи и вземал и се облякъл в дрехите на сиромаха и казал: „Да ти върви добре! Всичко е на твое разположение.“ Сиромахът си казал: „Това е сега щастие!“ Но след един месец, сиромахът бил вече в затвора и си казал: „Кой го знаеше това!“

Това положение, което имате, не го заменяйте с нищо в света. Най-лошото, което имате, най-лошите условия, не ги заменяйте! Те са неоценими. Никога не заменяйте едно положение, в което провидението ви е поставило! Провидението създаде едно положение на Йов и ако Йов не беше минал през този изпит, името му щеше да бъде забравено. А сега, като четете живота на Йова, трябва да имате една от най-хубавите истории на човешкия живот и на търпение! Ако вие минавате през известни изпити на Йова, да знаете, че пред вас седи един закон за който няма да съжалявате. Йов казва: „Някой път може би, мислех криво, но сега вече мисля правилно. И за светлината, която добих, няма да съжалявам.“ И всичко това, което изгуби той, после всичко му се върна. И жената и децата и всичко!

Но не само да казвате: „Така казва Учителят!“ Силата е във вашата любов. В любовта ви, там е силата. Любов, в която вярата не може да влезе да живее и любов, в която знанието не може да влезе да живее, не е онази любов, за която говоря. Христос мина през страдание. И Христос бе-

ше силен. И вие да бъдете силни! Вие искате да минете без страдание. Бедният Лазар мина през страдания и отиде в другия свят, дето имаше живот без страдания. А пък богатият мина тук, на земята без страдания и отиде след смъртта си в един долен свят. Лазар нямаше тук на земята това, което желаеше. Телото му беше покрито с рани и кучетата лижеха тези рани. А пък след смъртта си прие това, което нямаше на земята. А пък богатият след смъртта си изгуби това, което имаше на земята. И ако спечелиш това, което си нямал, това е придобивката!

Отче наш

14 лекция на Общия окултен клас
27 декември 1933 г.
София, Изгрев

НОВОТО НАПРАВЛЕНИЕ В ЖИВОТА

Сряда, 5 часа сутринта

Добрата молитва
Размишление

Ще прочета 108-я псалом при новата светлина.

Всеки човек трябва да знае откъде да започне. Ако знаеш от къде да започнеш, може да свършиш нещата. Но, ако не знаеш, нищо няма да свършиш. Ако нищо не си свършил, не си започнал оттам, отдето трябва. Знанието на човека почива в това, всяка сутрин, като станеш, за всяка минута да знаеш от де да започнеш.

Например, вие сте изучавали числата. Имате числата: 1, 2, 3, 4, 5, имате числото 1, 2. Имате числото 12,345. Какво е числото 12,345? То е едно неопределено число. Трябва да се определи какво е. Може да са 12,345 пясъчни зрънца, може да са 12,345 златни зрънца, може да са 12,345 дървета плодоносни. Но това число е една формула, която показва твоето щастие, пътят по който ти трябва да вървиш. Може би ти в него си роден и от него, от туй число зависи цялото твое щастие, цялото твое бъдеще. От туй число, за мене, важат само 1-то и 5-те. Ако някой каже: 12,345, аз ще кажа: 1и5. Едното— това е началото, 5-те, това е краят. Аз, като видя един човек, гледам го колко ръце има. Два крака — гледам левия и десния крак. Гледам колко очи има — две очи: дясно и ляво. Колко уши има — две уши. От важните числа, това е края и началото. Ако знаеш началото, ще имаш и края, резултата ще го знаеш. Някой казват: „Какво означава числото 1?“ Но след като турите 2 подир единицата, какво става? — 12. Кое число се е увеличило? Двете ли се е увеличило или единицата се увеличи? — Единицата се увеличи. След като турите три,

кое се увеличава? — Увеличава се единицата, увеличава се и двойката. След като пишете четири, увеличава се десет пъти и две и три. Петте, това е границата, това е края.

Сега вие искате да знаете какъв ще бъде краят на човешкия живот. Не можеш да знаеш какъв ще бъде краят на човешкия живот, ако не знаеш началото. Само като знаеш началото на една река, ще знаеш и края. Като знаеш началото и края на тази река, тогава ще знаеш възможностите, които тази река има. Същевременно трябва да знаеш кое е твоето начало. Началото трябва да го знаеш. Краят, това си ти. Началото ти, кое е? — Ти не може да бъдеш едновременно и начало и край. Ти си края. Ако кажеш, че ти си начало, ти не си края. Казваш: „Аз съм началото!“ Но ти едновременно не може да бъдеш и началото и края на нещата. Това е само прерогатив на Бога. Той казва: „Аз съм Алфа и Омега на земята!“ Ти, човекът на земята, ако кажеш, че ти си началото и краят, с тебе ще се случи нещо такова, което никога не си сънувал. Ще се случи това, което се е случило с един българин, който се хвалил в село, че бил най-силен, като него пехливан нямало. Най-после в село дошел друг един юнак да се бори. Викат него. Казват: „Ти си най-голям юнак, ела да се бориш с него!“ Излиза той, но другият го гътва на земята, казва: „Как си?“ — „Не бях хубаво намазан с масло, затова ме гътна.“ Той мисли, че е начало и край на нещата. Сега, кой е началото от тези двамата? Кой е началото, как мислите, по-слабият или по-силният?

Кой създава света, силният или слабият? Кой бяга, силният или слабият? Но въпросът не е какво вие мислите, мене не ме интересува, то е нещо заради вас. Като казвам: Мене не ме интересува, вие какво мислите? Вие ще кажете: „Как така?“ — Вие сте яли, мене не ми влиза в работа, понеже то е ваша работа. Не ме интересува да се ровя във вашето ядене. То е въпрос свободен. Щом започвам да се ровя във вашето ядене, вие изгубвате свободата си. Аз ви оставям

свободни. Когато казвам: аз го оставям свободен, какво разбирам? Всяка кокошка, от която господаря се интересува, свободна ли е? — Не е свободна. Някой път, вие искате хората да се интересуват от вас, но вие ще изгубите свободата си. Даже и вие не се интересувайте от себе си. Под думата интерес, тъй както разбирам тази дума, може да ви въведе в заблуждение. Ти казваш: „Трябва да се интересуваш!“ То е от нямане на думи, се употребява с едно значение. Той казва: „Да се интересуваш!“ Какво може да се интересуваш? Един апаш се интересува от кесията на богатите хора. От какво се интересува един гладен? — Интересува се от сготвената тенджера. Като ядете, от всяка тенджера се интересувате. От какво се интересува един човек, който не е облечен? — Човек, който не е облечен, като види дрехи, се интересува. Сега, вас ви се виждат обикновени въпроси. Съгласен съм с вас, но кажете ми кой въпрос не е обикновен? Ти, за пример, искаш да знаеш колко има от тук до слънцето, защото ходиш. Колко има от тук до слънцето ме интересува, колко е далеч слънцето. Ще дам своите аргументи. Искам да ходя на гости на слънцето, искам да зная колко има. Мисля да има до едно село, колко има до вашето село? — Тридесет километра, по пет километра в час, трябват шест часа. Има смисъл да се интересувам за разстоянието до това село. Никога не мисля да ида до едно село, не се интересувам. Когато аз се интересувам от тук до слънцето, вие непременно трябва да имате предвид: „Да ида на слънцето.“ Или ще занесете нещо на слънцето, или ще вземете нещо от слънцето. Когато някой казва, че се интересува, две идеи има — или от този човек искаш да вземеш нещо или искаш да му дадеш нещо.

Казвам, в туй число, в какво седи неговата магическа сила? — 1, 2, 3, 4, 5. Най-важното число е 1 и 5. Но то е затворена кабалистическа формула. Вие казвате: „Отворете сега да видим!“ Някой път се заражда едно любопитство, да видим какво има вътре. Любопитството е хубаво до някъде,

но то не разрешава никакъв въпрос. То не разрешава въпроса, тъй както един дядо оставил една книга. В раницата на гърба си носил дядото тази книга. Оставил тази книга на внука си и му казал: „Тази книга, докато носих на гърба си всичко успявах — всичкия ми успех се дължи на книгата!“ Внукът носи книгата на гърба си, но нему не върви. Дето идва случва му се нещо лошо. Как с тази книга [в]се вървяло на дядото, а на него не вървяло напред? Разгадайте, защо на дядото вървяло с тази книга, а на внука не вървяло. Дядото чел книгата, а този само носил. Дядото чел, каквото разправяла тази книга, а този само носил книгата. Имаш една идея, носиш я. Някой казва: „Идея носиш!“ Ти може да носиш една идея на земята цял живот, но тази идея е една книга. Ако ти не извадиш да разгърнеш съдържанието, което е в нея, ако не приложиш това, което идеята съдържа, това е като този, който носил само книгата.

Сега вие вярвате в Христа. Вие сте имали една идея. Казва: „Вярвам в Христа! Той страдал, ние поддържаме Неговото учение.“ Няма какво да Му поддържам учението. Ние мислим, че като поддържаме учението, помагаме. Христовото учение трябва да се приложи! Божественото, като го приложиш, то има отношение към тебе. В туй приложение, до толкоз, доколкото можем да го приложим, не само веднъж, но ежедневно трябва да прилагаш. От туй зависи твоя прогрес. В какво седи приложението на Христовото учение? Може да дадете разни определения, но нито пък аз ще определя. Аз, ако взема едно ябълчно семе, ето какво ще направя. За мене са важни само два момента. Най-първо, няма да се занимавам с историята на семето: от къде дошле и защо дошле, тия работи ще оставя за по-удобно време. Най-първо тази семка ще взема и ще я посадя. То е числото едно. Значи посадил съм и след 5 години ще има плод. Крайното число пет показва, че туй, което съм посадил, ще ми даде плод. Казвам: след пет години, туй което

посадих, ще имам резултат. Аз оставям числата 2, 3, 4, те имат друго значение. За мене е вече определено, аз никак не се съмнявам, че числото едно —семенцето, което съм посадил, след пет години ще ми даде плод. Две, три, четири показват възможностите, които са скрити в това дърво. Аз зная какво е неговото естество, че след пет години ще даде плод. След като го имам, аз зная резултатите на семето.

Следователно, всяка мисъл във вас, всяко едно чувство или всяка една постъпка става по същия начин. Трябва да знаеш, след като извършиш, след колко време ще има резултат, за самите вас. Знание е само това, което може да опитаме, другото са само предположения. Значи, след като посадя семето, какво ще стане с мене след пет години? Аз ще ям от този плод, ще стане едно чудо. Преди да съм садил това семенце, аз съм човек слаботелесен, животът за мене беше безсмислен, ту искам да живея, ту не ми се живее, но след като хапна първия плод, веднага се п[р]ояснява ума ми. Казвам, живота има смисъл, след пет години, като съм посял семето.

Казвам, ако вие посеете една идея, като вкусите от нейния плод, след пет години, туй което е у вас, ще даде резултати, няма да се обезсърдчавате. Защо се обезсърдчавате и падате духом? Вие не си давате отчет, имате една философия, казвате: „Аз зная това.“ Но при все това се обезсърдчавате. Човек, който знае, може ли да се обезсърдчи? После казвате: „Мене ми вече дотегна да обичам хората!“ Искате да останете сам. — Чудна работа! Дотегна ви да обичате. Аз бих желал, някой от вас, комуто е дотегнало да обича, да ми държи първата, една лекция, какво значи да му дотегне да обича. Аз съм най-голям невежа, не зная какво нещо е да ти дотегне да обичаш. Бих се учил, да ти дотегне да обичаш, какво е това. Аз се чудя, по някой път, как е възможно, туй което търсите да ви дотегне от него. Аз се чудя как хората казват, че им дотегнало да живеят.

Аз се чудя как може да дотегне на човека да живее, как на човека може да му дотегне да бъде богат. По някой път аз се чудя как може да дотегне на човека да бъде сиромах. Голям реалист съм. По някой път, като гледам богатите, на богатите по-лесно може да им дотегне от богатството. Но да дотегне от сиромашията, не виждам никаква логика, никаква причина. Казвам, на натоварения кон, предполагам по-лесно да се умори, възможно е, но онзи, който не е натоварен никак, как ще му дотегне сега? Аз разсъждавам, значи сиромашията е една тяжест, тогава. Тогава, ако ти е дотегнала сиромашията, колко тежи най-после? Аз искам да зная колко тежи сиромашията. Казва: „Аз съм теглил, но не съм могъл да претегля колко тежи сиромашията.“ — Колко тежи богатството? — „Не зная.“ Колко тежи богатството, теглили ли сте го? Колко е тежестта на богатството? Сега, на вас ви се вижда до някъде непонятно. Тогава някой казва: „Има нещо по-важно в живота.“ Казва: „Да имаш сила.“ Казвам, хубаво е да имаш сила, но след като имаш сила, какво ще направиш? Казва: „Всички ще ги избеся.“ Казвам, ти ще ги избесиш, но ще останеш сам. Ти като ги избесиш, ще се умориш. Представи си, че в природата има закон, щом като кажеш, Господ те постави, сам да ги избесиш. Знаеш ли какво нещо е да ги избесиш? Ти ще си създадеш такова нещастие, че ще съжаляваш хиляди години, че си го пожелал.

Някой път казвате: „Аз ще ги избеся!“, но вие мислите да накарате другите да ги избесят. Тогава ти си първокласен престъпник. Ти сам ще ги избесиш! После, вие казвате: „Аз ще накарам другите да направят добро.“ Че вие представяли ли сте си идеята, да направите добро, колко мъчна работа е? Да накараш другите да направят добро, ти ще ходиш от къща на къща, то е трудна работа! Някой казва: „Аз се молих за цялото човечество.“ Ама знаете ли какво нещо е цялото човечество? — Това са неразбрани идеи, неопределени. Това не е наука, това не е идея, това е дотегване на живота. Ти като

кажеш: „Дотегна ми живота“, създаваш своето нещастие. Казваш: „Искам да бъда богат“, ти пак създаваш своето нещастие. Ти не искай нищо! Знаеш ли защо? — Защото имаш повече, отколкото ти трябва. Тебе ти трябва сега да работиш върху туй, което ти е дала природата, да се стегнеш, пот да потече от всяка пора! Ти си седнал, още първата паница не си изял и искаш и втора. Че ти, ако ги изядеш, ще си развалиш стомаха! Туй, което ти е дадено, свърши го!

Тогава мене са ме питали: „Като дойде Христос, къде ще тури праведните, къде грешните?“ Не ги зная къде ще ги тури. Казвам, до сега този въпрос го зададоха двама души, искаха от Христа. Казват: „Учителю, искаме да ни направиш една услуга, казват толкоз години сме били с тебе, хайде да ни поставиш един от ляво, а други от дясно!“ Гледа ги Христос и казва: „Може ли да пиете от чашата, която аз пия?“ — „Пивваме от чашата, толкоз пъти сме пили от една чаша.“ — „Ами с кръщението може ли да се кръстите, с което аз се кръщавам?“ — „Кръстваме се, толкоз пъти сме се кръстили, ще се кръстим, лесна работа е това.“ — „Чашата ще пиете, горчивата чаша на вашето неразбиране ще пиете и с онова кръщение на неразбиране ще се кръстите, но да седнете от ляво и от дясно на онези, които разбират, на онези, които им е дадено, не е в моя власт.“ Предложен е този въпрос, но този въпрос остава неразрешен.

Сега вие казвате: „Едни ще ги тури отляво, други отдясно.“ Защо вие искате да бъдете отляво и отдясно? Тази идея е толкоз ясна: отляво и отдясно, страдаш —отляво си, радваш се — отдясно си. Забогатяваш — отдясно си, осиромашаваш — отляво си. Невежа си — отляво си, учен си — отдясно си. Силен си — отдясно си, слаб си — отляво си. Ако силният стане слаб, отива отляво. Не може да те турят отляво и отдясно, това са две положения, два полюса, които се менят. Тия двама ученици, искаха нещо установено. Аз забелязвам този въпрос, от Христа до сега всичките

верующи искаха един установен въпрос. Отляво и отдясно да се уреди живота им, та вече да нямат никакви страдания. Знаете ли, че животът без страдание ще бъде два пъти по-лош, отколкото живот със страдание. Питам тогава, животът без страдание, какъв е? Животът при страданието е щастлив живот, тъй както аз разбирам. Ами животът без щастие какъв е? Ето от какво произтичат вашите страдания. Страданието е манджа, едно ядене. Вие вземете, че го изядете, но вие не разбирате закона, че не седи страданието, което имате, вътре в живота, понеже, туй ядене, което е донесено, не е за тебе, то е за щастието, ти него ще гостиш. След като щастието остави от паницата, от него може да ядеш. Както децата, като пият кафе майката и бащата, детето взема с пръст и изблизва чашата. Каквото остава в паницата на щастието, ти ще вкусиш и ще бъдеш щастлив. Но ако опиташ от онова ядене от което щастието яде, ти ще се вгорчиш, ще кажеш: „Голямо нещастие ми дойде в света!“

Сега само това е един начин. Сега аз вземам тази форма от какво произтичат някой път, нашите неразбирания. Сегашният ни подтик е даден от страданията. Страданието нас ни заставя да мислим, повече отколкото щастието. И всичките ония хора, които съществуват в света, които бягат от света, те са работили по този импулс на страданието. Христос казва: „Определено е аз да страдам!“ Вие казвате: „Аз страдам.“ Знаете ли какво нещо е страданието? Аз не казвам, че онова, което вие знаете не е, но трябва да дадете друго обяснение на страданието. Туй, което разбирате, право е, но това не е истинско разрешение на въпроса. В какво седи страданието? — Страданието произтича от две положения. Или това, което си взел или това, което са ти взели, причинява страдание. Тогава, ако страданието седи в това, което ти си взел или това, което ти са взели, тогава в какво седи щастието? Там, дето има вземане и даване, всякога влиза страданието. Как ще определите щастието, блаженството?

— Туй, което нито се взема, нито се дава е благо. Туй, което нито се дава, нито се взема, ти трябва да го носиш със себе си. Например, любовта е едно благо в света — тя нито се дава нито се взема. Вие имате едно разбиране за любовта, че тя идва във вас и си заминава. Там е вашето страдание. Щом любовта идва и си заминава, има нещо, което има начало има и край. Този плод, който цъфнал на дървото, аз ще го откъсна. Или дървото или аз ще страдаме, то е само привидно така. Страданието на един човек съдържа условията за щастие. [В] страданието, според мене, се начертават пътищата за бъдещето щастие на човека. Страданията са възможности за бъдещето щастие на човека. Онзи, който много страда, много ще бъде блажен. Онзи, който малко страда, малко ще бъде блажен. Вие искате блаженство, искате щастие, а изключвате страданието. Че то е все таки да искаш хамбаря ти да бъде пълен с жито, а ти не искаш нито бразда да направиш. Казваш: „Не искам да ора!“ — От само себе си ли ще изникне това жито? От толкоз години аз съм слушал само оплаквания! Всички се оплакват от страдания, бял ден не са видели. Аз се поусмихна. Той ми казва: „Смееш се, но знаеш ли какво ми е на сърцето?“ Аз пак се поусмихна. Че аз се усмихвам, не може да се не усмихна. Моето усмихване е най-хубавото, което може да направя, един контраст на тебе. Лицето ти е навъсено, ако и аз се навъся, двама навъсени хора произвеждат едно нещастие. Аз, за да го избавя от едно нещастие, поусмихна се малко, ще отворя вратата, да излезе навън нещастието. Казва: „Не зная, мене ще ми се пукне сърдцето! Тебе ти е лесно да се усмихваш.“

Тук преди години идва един и ми казва: „Помогни ми!“ Казвам: „Да ти помогна!“ — „Много съм нещастен.“ — „Какво?“ Аз го виждам какво му е нещастието. Образувал се тумор на гърба му, трябва да му правят операция. Казвам: „Рядко правя операция, не мога да ти направя.“ Казва: „Ще ти кажа само на ухото, няма да ме излагаш. Позакъсах я както

виждаш, ама видях.“ — „Кого виде?“ — „Видях. Да не ме изложиш, видях!“ — „Няма какво да те излагам, аз виждам. Видял си нещо,“ видял той нещо. — „От де ми дойде на главата тази беля? Ти няма да разправяш.“ Но отде му дошла тази беля на главата? Казвам: „Много хубаво! Мислиш ли, че туй, което ти е дошло до главата, може да ти помогне?“ — „Може да ми помогнеш. Видях нещо хубаво, разбираш ли?“ —Разбирам го малко. Казвам: „Ако ти помогна ще бъдеш ли щастлив?“ — „Разбира се, как не, туй, което видях, ще бъда щастлив.“ Казвам: „Хубаво, да ти бъде тогава. Туй, което си видял, ще го имаш!“ След две години казва: „Остави се, ще ти кажа нещо — може ли да ме освободиш?“ Казвам: „Че как тъй?“ — „Ще ми направиш едно голямо добро.“ За мене беше интересно, правя си своите заключения. Казвам, колко ние хората сме противоречиви в себе си! Каквото Бог дал е дал, само ние държим тия две крайности. Като види нещо, казва: „Да ми помогнеш, видях!“ После казва: „Да ни освободиш!“ Ева виде един плод, виде нещо и ядоха.

Казвам, сега трябва едно разбиране. Този път, което виждате, не съжалявайте за това, което виждате. Като си видял нещо, научи се да разбираш тази книга, която носиш на гърба си, ще снемеш, ще отвориш, ще четеш! Имаш един приятел, не се разбирате, той е затворена книга заради тебе, отвори тази книга, прочети хубаво книгата на твоя приятел, не само външно, но прочети съдържанието на този приятел. Сега вие не учите, вие учите, но външно. Казвате: „Аз го зная този човек!“ — Какво го знаеш? Тепърва вие има да изучавате човека по себе си. Външно има нещо лошо. Вие, като отворите твоята книга, човешката душа, то не е само ваша опитност, в Писанието има един стих, който казва: „И разкая се Бог, дето направи човека.“ В какво седи разкаянието на Бога? Тази мисъл в какво седи? Човек го е писал. „Разкая се Бог, че направи човека.“ Една задача, в който [която] Бог направи човека и иска Бог, човека да се възползува, обаче

работата, която човек трябваше да извърши, той остави тази работа — трябвало Бог да я свърши. Сега иде разкаянието, неговата работа Бог трябвало да свърши. Избавлението на човека в света седи, че Бог като видял че човекът направил толкова много грехове, че не може да се справи, Бог му помага.

Що са греховете в света? Той е нарушил целия Божествен ред на нещата. Трябва да иде Бог да оправи тия работи наново. В Божествения свят влязла една малка сянка от Човешкия живот и Бог от своето положение, трябвало да слиза на земята да оправи тази работа. Да се занимава с работите на своя син, които той сам трябвало да направи. Казвам, не ставайте причина Бог да съжалява, че ви е направил. Аз вземам въпроса другояче. Аз, като човек, не трябва да ставам причина, Бог да съжалява, че ме е направил. Не вземам, че Той да съжалява, че направил човека. Аз, като човек на земята, не трябва да ставам причина, ако се зароди едно съжаление в Бога, че всичките блага, които Бог ми и дал, аз не ги използувам, да съжалявам, че Той ми е дал тия блага. Казвам: Може ли аз да го направя? Щом започнеш да скърбиш, кое е вътре, което скърби? Мислите ли вие, че вие скърбите? Скърби във вас Божественото. Не ние хората скърбим, но скърби в нас Божественото, че ние не използуваме живота за това, за което ни е даден. Ние не използуваме тия блага, за което ни са дадени. Вие сте във формата като жена, вие като жена не използувате. Като сте дошле като мъж, вие като мъж не използувате. Вие като учен не използувате, всичките хора не използуват. Всеки казва: „Видях!“ — Какво видял? — „Видях, помогни ми!“ Вие сте видели нещо, имате едно желание, как да постигнете това желание. Ако в туй, което вие сте видели, ако във вашето желание хиляди хора пострадат, даже ако има едно благо в туй желание, откажете се от туй желание. Казвате: „Защо да го не опитам?“ Много хубаво, ако този опит служи за твоето

повдигане, за повдигането на цялото човечество, опитай го! Но, ако ще служи за понижението, не го опитвай! Казваш: „Аз искам да го опитам!“ Тогава ще кажеш: „Моля, освободи ме от това, което видях!“ Най-първо казвам, в това седи моето щастие. После, ти си видял 1 и 5 и знаеш какви ще бъдат резултатите. Вие тогава трябва да си дигнете двете ръце с показалците нагоре. Това показва всичките възможности.

Казва: „Днес какво ще направя в света?“ Онзи, който иска да направи нещо и вдига само едната си ръка с показалеца нагоре, нищо няма да направи. Този, който тръгва с двата си крака, ще направи нещо. С една ръка нищо не се свършва. И двете ръце! Виждате някой човек, дига само едната ръка, нищо няма да направи. Този, който бяга само с един крак, нищо няма да направи. Този, който тръгва с двата си крака, ще направи нещо. С един пръст нищо не става и с два не става и с пет не става — десет пръста.

Сега в приложението на идеята. Вие седите някой път и мислите и казвате: „Има някакво братство в Индия, в Америка.“ Един наш брат има в Америка, той повече от десет години се търси и не може да намери до сега нито един от белите братя в Америка. Пише ми: „Учителю, аз досега не можах да намеря нито един от белите братя.“ Той срещнал един брат, който се е казвал, че е Христос. Отива сега да се спори, дали е Христос. Няма какво да се спори, дали е Христос, аз няма какво да се споря, дано всички да са Христосовци. Ако всеки, който дойде, е като Христос, е готов да пожертвува живота си за човечеството, да ги повдигне, нека дойде. Искаме такъв Христос. Дойде Христос, иска да му се кланят, да му се молят, доста ни са, пълен е света с такива Христосовци. Някой казва: „Трябва да се подчиняваш!“ Ние искаме Христосовци, които помагат на света. Това е Христос, този човек на любовта, който помага. Дойде някой казва: „Ти ли си Христос?“ Казвам: „Ти това не можеш да го знаеш, дали съм Христос или не. Само като ме

видиш на кръста като ме разпънат, като ме турят в гроба и изляза из гроба, тогава ще знаеш дали съм Христос или не.“ Докато сме на земята само предполагаме. Когато ме турят на кръста, после в гроба и изляза, тогава ще познаете истината. Христос казва: „Съборете този храм и аз за три дни ще го съградя, тогава ще познаете, дали съм Христос.“ Всеки може да каже, но пробен камък е кръста, пробен камък е гроба, пробен камък е възкресението. Това е Христос! Искаме да познаем Христа. Онзи, Който умира, Онзи, Който заровят в гроба, Онзи, Който излиза от гроба навън, Той е Христос.

Казвам, не предрешавайте този въпрос! Сега във вашата душа, това, което може да бъде при вашите страдания, да бъде във вас, това, което в гроба ще бъде едно с вас и това, което при вашето издигане и при вашето възкресение ще бъде едно с вас, Той е Христос. Онзи, който не е вътре във вашето страдание, онзи, който не е в гроба с вас, онзи, който не е едно във вашия живот, той не е Христос. Какво нещо е Христос? —Оставете тази идея за Христа. Тя е посторонна идея. Ако така мислите, вие ще бъдете силни. Вие седите сега и мислите: „Втори път като се преродя какъв ще бъда?“ — Вие може да се преродите сто пъти, това не е толкоз важно. Ами че ти може сто пъти да ставаш търговец, с милиони да разполагаш! Какво ще се ползуваш от това? Ти може сто пъти да постъпиш в университета, онова, което изучаваш в университета, туй знание, което заемаш, туй знание, което съграждаш, това знание вас ви е потребно. Не мислете, че аз искам да ви съдя. Аз искам да ви осветля, онези от вас, които сте готови. Някои от вас спите, аз не искам да ги събуждам. Някои от вас има още да спите по един час; някои от вас може да спите пет минути; някои една минута; някои трябва да станете. Аз говоря на онези, които трябва да станете, какво трябва да бъде тяхното разбиране. Защото, ако така не разбирате, пред вас седят такива страдания, които никога не сте видели.

Вие ще кажете: „Видях нещо.“ После ще кажеш: „Освободи ме от това нещо!“ И Ева и тя виде. Тя разправя, че видяла плод. Аз не искам да разправям по този въпрос, защото има две версии. Два разказа има какво видяла Ева, но туй, което е казано, достатъчно е. Няма какво да се разправя, нито като ви разправя, ще придобиете. Аз ви разправям онова, което трябва да знаете. Онова във вас, което скърби, то е Божественото начало във вас. Онзи във вас, който се радва, то е Божественото начало, което се радва във вас. Вие участвувате в скърбите и в радостите, съучастници ставате в радостите и в страданията. Във вас страда Бог и вие участвувате в неговата скръб и радост. Господ страда, вие сте индиферентни в радостите на Господа. Господ се радва, вие сте индиферентни в страданията на Господа. Вие казвате: „Какво ме ползува тая радост, утре мога да я изгубя?“ Понеже не участвуваш в Божията радост, ще изгубиш. Не участвуваш в Божието страдание — ще го изгубиш. Ти мислиш, че страданието е твое. Не е твое това страдание. Всички в света въздишате. Не страдате вие. Някой казва: „Аз страдам.“ Страда във вас Божественото начало. Сега се изисква да вземете участие в страданията, които Бог има. Тъй както вие чувствувате, то е субективно, едно криво схващане. Но в страданието на Бога, всякога той мисли, как да се справи с тия противоречия, които съществуват в твоя живот. Бог страда като мисли да изправи живота. Бог се радва в тебе и мисли, как да запази твоето щастие. Този, който страда, едновременно мисли как да те освободи от това страдание, как при това страдание всичко да се превърне за добро. Бог се радва в нас да намери онези пътища, докато вие научите как да запазите своето щастие. Постоянно Неговия Дух се занимава, от сутрин до вечер, да превърне скърбите ни, да работи за добро и да ни научи как да запазим своето щастие.

Така както мислите, вие ще прогресирате. Всяко друго

мислене, което вие може да имате, вие ще имате криво разбиране за нещата. Сега мнозина казват: „Аз искам да бъда светия!“ Има два вида светии: бели и черни светии. Ти ще бъдеш от кои светии? Или в бели дрехи или в черни дрехи. Ти ще бъдеш светия и оттатък ще чинеш [минеш]. Никой от вас не може да се освободи, да не бъде светия. Че такъв е законът. Като ангели, има два вида ангели: бели ангели и черни ангели. Ангели те са всичките в стремежа си. Някой казва: „Аз не искам да бъде светия!“ Аз разбирам вече: „Аз не искам да бъда от ония светии с белите дрехи.“ Казвам тогава: никой няма да те спъне да носиш черни дрехи. Ти искаш да бъдеш светия с черни дрехи, никой няма да те препятствува. Едновременно гледайте да бъдете светии. Светията е човек, който прилага, той не търси, но прилага.

Друго нещо да ви наведа. Някои казвате: „Аз слушам какво ми казваш.“ Силата на човека не е в слушането. Единственият в света, Който слуша, Той е Господ. Ние трябва да говорим нещата. Господ да ни слуша, а пък ние трябва да прилагаме. Само онзи професор, който добре те слуша, ти трябва да разправяш, да правиш. Казва: „Направи го!“ Ти ще направиш нещата, както той ги е направил, тогава той в своето слушане, ще определи, че това, което ти си говорил, може да го направиш. Ние трябва да направим нещата в света. Всеки то вас трябва да направи нещо. Тогава вие се спирате и казвате: „Аз още не зная какво да направя.“ Има нещо, което знаете. Какво се изисква от вас да направите? —Дойде ти една добра мисъл, една лоша мисъл, защо ще възприемеш лошата мисъл да мъчиш Господа в себе си, ако на Бога, Който живее в тебе, не можеш да направиш добро!? Едно добро желание, колко ти костува тебе, възприеми доброто желание. Не възприемай лошото, защото ти си свободен да направиш една добра постъпка и една лоша постъпка. Направи добрата постъпка! Вие ще кажете: „Този на когото ще правиш добро, той не заслужава.“ Ти се самозаблуждаваш. Ти правиш услуга,

на Който ти е дал живота. Ти направи услугата! Туй дърво, което аз съм насадил, кой трябва да яде плода му най-първо? — Аз. Ева нямала право да яде от плода на едно дърво, което не е садила. Друг е садил дървото на познанието доброто и злото и дървото на живота. Тя нямаше право да яде от плода на едно дърво, което не е садила. Господ казва: „Няма да ядете от дървото, което не си посадил!“ Казваш: „Той не заслужава да му направя добро!“ Онзи, на Когото ще правиш добро, всякога заслужава, Той е Бог. То е идеал в тебе. Ти ще се изправиш, ще кажеш: „Ще го направя, Господи!“ Туй е сега, там седи силата на живота! По този начин, ако вие не мислите, тогава Господа, ако търсите, надали може да го намерите? Вие ще имате Господа, който постоянно се мени, ще бъдете в голямо противоречие. Вие ще кажете: „Той ми измени!“ Онзи, Който живее във вас не може да ви измени. Нито при страдание може да ви измени, нито при радостите може да ви измени. Тъй седи една от великите истини, които трябва да знаете. Туй е елементарна работа, но тя трябва да бъде като основа, като едно допълнение. По този начин, ако работите, може да имате известни постижения. Ще ви дойдат страдания. От тези страдания, Онзи, Който е във вас, ще ви избави. Той ще превърне всичките ви страдания в знание, а всичките ваши радости ще ги превърне в едно благо за вас, за в бъдеще. Всяка скръб трябва да се превърне в едно благо.

Вие като слушате, ще дойдете пак до старата тема: „Какво искаше да каже Учителят?“ — Искам да кажа туй: да ме разберете! Като вземете свещената книга, между редовете има — четете, пък не пишете нищо в живота. Днес като пишете, утре като пишете, ще зацапате книгата. Никога не пишете своите мисли в свещената книга! Чети книгата и си имай една чиста книга, на нея пиши, на чистата книга пиши своите мисли. При това вие седите и съдите. Не съдете! Не съдете това, което е в тебе, кой го прави, не го съди! Нито съди брата си. Не съди Онзи, който седи в брата ти. Не съди

Бога, нито в себе си, нито в другите! Тъй трябва да разбирате. Тъй аз разбирам. Когато казвам, че не трябва да съдим, аз разбирам: не съди Бога нито в себе си, нито в другите. Някой човек направил нещо, не го съди! Ти само се учи! Вие казвате: „Той не говори право.“ — Как ще провериш, че не е право? Как ще проверите нещата, дали са прави или не?

Представете си, че една сестра целува един брат, казвате: „Тази сестра не постъпи право.“ На кое основание? Съгласен съм, че не е право. В какво седи, че не е право? Аз имам една свещ и една кибритена клечка, драсна — запаля свещта. Казва: „Нямаш право да запалиш свещта.“ Кога нямам право да запаля свещта, при какви условия нямам право да запаля свещта? — Когато слънцето грее. Когато съм в тъмна стая, имам право да запаля свещта. Никой няма право да пали свещта на слънцето и ако съм запалил, имат право да ме съдят, както искат. Ако е тъмно, тази свещ ще ми послужи да мина пътя. Ако тази сестра е моята свещ, която трябва да запаля, целувам я, запалвам я, нека да ме подтиква, аз съм извършил едно добро. Това е Волята Божия — нищо повече! Ако тази сестра, денем запаля свещта да гори, аз съм извършил нещо неприлично. Да направя мисълта си по-ясна: като направя мисълта си по-ясна, тя ще стане по-тъмна във вашите умове. Тази сестра, която ще целуна, която ще запаля, тя ще бъде болна, на умиране, не е красива, жълтеничава, бледи устни, ръцете изстинали, не тъй червенички, топлички, ни най-малко. Целуна тази сестра, съвземе се, казва: „Благодаря на Бога!“ На тази, болната сестра, баща ѝ ще бъде радостен, майка ѝ казва: „Слава Богу, откак я целуна този брат, съвзе се!“ Ако този брат целуне здрава сестра и тя се разболее, какво ще кажете?

Ако се разсъждава, обективно да бъдат тия факти. Не да се говори туй, което не е. Моята мисъл права трябва да бъде, заради мене, права трябва да бъде заради другите, права трябва да бъде заради Онзи, Който живее в мене, права трябва

да бъде за Небето, което я вижда. Казва: „Че каква е тази мисъл?“ Всичко е позволено на човека. На разумния човек всичко е позволено, на човекът, който живее. Когато казвам: всичко е позволено, разбирам — когато Бог живее в мене, всичко ми е позволено, но когато Бог страда в мене, всичко не ми е позволено. При страданието на Божественото начало в мене, има неща, които не са позволени. Следователно, в даден момент, аз трябва да се отрека от много неща в моята душа, заради Онзи, Който живее в мене. То е благородството в света. Щом аз се отричам, аз разбирам. Ако аз разбирам моите страдания, ще разбирам и страданията на другите хора. Ако разбирам своите радости, ще разбирам и радостите на другите. Ще ценя техните радости, както ценя моите страдания. То е по новия начин да мислите.

Вие сега предполагате, че разбирате. Това още не е разбиране. Ако дойде някой от вас, че иска да ме целуне, аз трябва да се спра и дълго време да правя своите изчисления, да го целуна ли? Най-първо ще кажа: „Вие не страдате“, после ще кажа: „Не може да ви целуна.“ Казвам: „Чакай да направя своите изчисления, дали да ме целунеш.“ То е цяла наука, Божествена наука, да поставиш една мисъл, да поставиш едно чувство, една постъпка, точно на място, то е красотата. Един ден ще минете в живота, ще видите какво сте правили. Вие, като влезете в духовния свят, ще видите цял кинематограф, няма да ви съдят, но ще видите дали сте постъпили добре или не. Красотата в живота седи в това, като видиш, да кажеш: „Много се радвам, че съм постъпил!“ То е хубавото, то е красотата, да не съжаляваш заради своята постъпка. Всяка постъпка трябва да бъде красива. Сега пита някой: „Дали съм прогресирал?“ Този въпрос, той е предрешен. Ти щом ме питаш, ти вече си доста прогресирал. Казва: „Какво трябва да правя?“ — То е предрешено. То е писано, цяла програма има какво трябва да правиш. Ти си пратен в училището, в първи клас всичките ученици знаят всичките предмети,

какво трябва да правят. Всеки ден програмата е определена, какво да правят учениците — понеделник, вторник, сряда, четвъртък, петък, събота, неделя, празник. Кажеш: „Днес не зная какво трябва да правя?“ — Тогава ти не си в училището, щом не си училището, ще идеш да пасеш говедата, ти щом не си в училището, ще идеш да копаеш, щом нямаш работа, ще идеш да градиш. Щом си в училището, ти знаеш в училището са най-хубавите работи, извън училището са най-тежките. Ако не вземеш чука да работиш, ще ти дойде едно голямо нещастие. Още по-лошо, отколкото ако си в училището. Ще видиш, там са наредени всичките мъчнотии. Това са все задачи, които трябва да разрешите.

Двама души преди десет години се мразят, не може да се търпят, като се срещнат казват: „Че от де го срещнах, от тогаз насетне всичко назад ми тръгна!“ Единият се оплаква и другият се оплаква. И в единия има желание да се оправи и в другия има желание да се оправи. Единият се върне и съжалява, че не може да направи нищо и другият съжалява. Казва: „Не зная, може да си пречупя гръбнака, ако го направя.“ Опасява се, че може да го направи. — „Ако го направя, може да ми се счупи гръбнака.“ Ако си уверен, че ще ти се счупи гръбнака, не го прави, но ако не си уверен, че няма да ти се счупи, направи го. Аз гарантирам, че освен, че няма да ти е счупи гръбнака, но ще заякне. Той мисли сега, казва: „Ще го направя!“ Дига си едната ръка с показалеца нагоре. Не, не става с едната ръка, туй ще направиш с двете ръце! Че защо ти е, с едната ръка не става? При този брат с когото искаш да се помириш, ще идеш с ума си и със сърдцето си. Ти ще идеш с ума и какво ще му кажеш? Ще му кажеш: „Аз направих една погрешка, която не трябваше да направя. Каквото поискаш от мене, аз ще го направя!“ — Казва: „Какво ще излезе?“ — Ще излезе един бял гълъб, като го направиш. Тия двамата се примириха. Единият отиде и изправи погрешката си и другият изправи погрешката си.

След туй двамата тръгват напред. Какво им коствува да не направят тази погрешка?

На вас ви казвам: мнозина от вас седите, не сте примирени, дигате едната ръка. Не, не, двете ръце ще дигнете! Вие се изправите, не искате да ви се мачка фасона. Оставете вашия фасон. Ще ви се счупи гръбнака! — Няма нищо. Имайте Божието благоволение на Онзи, Който живее във вас! Не само за мене да го направите, но за Онзи, Който живее във вас. Вие ще почувствувате такава радост, каквато не сте почувствували. Ще почувствувате такава сила в себе си! Не говорете за морални работи. Морал знаете ли какво значи? „Мор“* значи повече. „Мор“ на български значи да умираш, „ал“ значи вземаш. Всичките хора на земята са много морални. Кой не взема знание? „Мор“ значи повече, „ал“ — взема. Сегашният морал е който взема. Морално живеят хората. По-морален живот няма. Всеки вземал, вземал, аз ви похвалявам, че сте вземали. Сега ще учите закона на даването. В морала сте учили първото значение — да вземате, похвалявам ви за това! Казвам, спрете, вие сте вземали, вземали, всичко е пълно, оттам сега ще давате. Всички трябва да давате. Как? — По същия начин, по който сте вземали. Ти ще кажеш: „Аз ще давам по същия начин по който съм вземал!“ Ето едно разрешение на този въпрос. Ти вземаш, морален си. За да те обичат, ти трябва да даваш от себе си. Любовта се определя от два момента: щом началото е вземане, краят ще бъде даване. Щом началото е даване, краят ще бъде вземане. В началото, ако даваш, накрая ще вземаш. В началото, ако вземаш, в края ще даваш. Това е 1 и 5. Две, три, четири, това са начините, пътищата, методите, по които се изявява. Две, три, четири, показва, че в твоята постъпка трябва да има мекота, тази мекота ще опресни. Три е детинството, ти имаш един дух на дете. Да не е раздвоен

---

* **more** - (англ.) повече

духът ти, да вярваш във всичко. Четири показва, че ти трябва да бъдеш твърд, тъй устойчив, че туй което решиш, нищо да не е в състояние да те отмахне от него. Мекотата, нераздвояване на ума, сила на волята, туй значи 2, 3, 4, обаче никой не трябва да бъде в състояние да те отклони от онова, което е в тебе. Туй е Божественото!

Тази идея, която ви изнесох, може да се изнесе по два начина. Вие, в идеята, която ви изнесох, ще внесете мекота. Няма да я ровите. Ще внесете онзи елемент на детската вяра, без никакво колебание. Ще внесете идеята, която ви казах. Идеята на постоянство ще опитате. След като опитате, ще намерите нещо несъобразно според вашето схващане, пак ще говорим. Аз изнасям една идея, която за мене е свещена. Аз съм опитал нещата и вървя по правия път. Аз правя опити, тази е истината, в която няма нито едно изключение. Сега вие ще кажете: „Учителят няма страдания." Всичките ваши страдания за мене са като шуруп. Вие не сте били в дъното на ада, аз съм ходил в дъното на ада. Да идеш и да не изгубиш своето равновесие. Като идеш в дъното на ада, тогава ще се качиш в рая. Тогава ще разбереш какво нещо е Бог в своето величие! Ще слизаш в ада, но ще се качваш в небето. Сега, като слизаш в ада, нагоре да можеш да излезеш. Който се качи на високо място трябва да мисли за слизане и който слезе на ниско място, трябва да мисли за качване. Ако не знаеш как да слизаш от небето и ако не знаеш как да се качваш от ада, не може да разбираш великата истина.

Сега вие ще разсъждавате колкото разбирате. Вие не може да разбирате това, което търсите. Вие търсите нещо в света, прави сте. Туй, което сте намерили, хубаво е. От сега стоят още по-хубави работи, които ще придобиете. Ти не може да сравниш туй, което ще придобиеш, с онуй, което си придобил. Казвам, трябва да бъдете готови. Туй, което сега придобиете, то ще ви бъде потребно за през цялата вечност. То ще бъде храната, която ще гради за в бъдеще. Върху него

ще почива целия ваш живот, вашето щастие, целия ваш прогрес, вашата сила в света. Всичко в света почива върху туй. Туй, което иде сега в света. Сега не да се плашите. Ще кажете: „Господи, прости ме, до сега не съм вършил волята Ти, слушай ме Господи, каквото ми кажеш, ще го върша.“ Той да ни слуша, ние да вършим Волята Му на земята, това се изисква сега. Да вършим Волята Божия! Всичко онова, което Бог е създал, от нищо да се не плашим, понеже в света всички неща са преходни. Всичките занятия, които имаме сега — дигаш паницата, то е занятие; помагаш на някое растение; пишеш едно писмо; туряш шапката; изуваш обущата, всяко нещо, като правиш, тебе да ти е приятно. Като туриш шапката, да ти е приятно, като туриш обущата да ти е приятно. Казваш: „Много се радвам, че се обличам!“ Туряш шапката — радваш се, приятно ти е, че си туряш шапката. Ти туряш шапката — недоволен си, туряш обущата — недоволен си. От обущата не си доволен, от шапката не си доволен. Ако не си доволен от шапката си, носи я в ръката. Не си доволен, че си гологлав, тури я на главата си. Имаш коса на главата си, бъди доволен, нямаш коса на главата си, бъди доволен. Учете се всички да бъдете доволни. Както Павел казва: „Да бъдете доволни, то е Божественото!“

Сега не искам да тегля един морал. Божествената наука е ние да се покажем, че ние сме от добрите деца на Бога. Много се радвам, че отивам в училището. Каквото занятие даде нашият Учител, като се върнем, каквото предаде, да извършим! Казвате: „Ние остаряхме!“ — Стар е дяволът. Стар човек е, който е много работил. Вие, както виждам, никак не сте работили. Между вас няма стари. Вие привидно сте турили маска, за да [не] ви карат да работите.

Та мисълта: участвувайте в страданията на Онзи, Който живее във вас! Участвувайте в радостите на Онзи, Който живее във вас! Правете онова, което Той ви казва!

Отче наш

15 лекция на Общия окултен клас
3 януари 1933 г.
София, Изгрев

Сряда, 5.30 часа сутринта
(Времето облачно, мъгливо и студено.)

6.30 часа сутринта
(Учителят не дойде. Изпрати едно писмо.)

ЕДНО ПИСМО

15 минути размишление Да се напише:

Три неща са потребни на ученика: Разумност, Сила, Доброта.

Разумността има предвид правия път на Живота; Силата има пред вид Свободата — Истината на Живота; Добротата има предвид постижението на Живота — Любовта.

Разумността носи Виделина, що не гасне, ни потъмнява!

Силата носи това, що побеждава, то не отслабва;

Добротата носи това, що постига;

Разумността води, направлява;

Силата пази;

Добротата въздига.

Разумността носи всичките възможности на Божествения свят.

Силата носи всички възможности на Духовния свят.

Добротата носи всички възможности на човешкия свят.

Блажен онзи, що от тях се води, пази и крепи. Той е там, в Светлият Път, в Светлата Истина, в Светлия Живот.

Там е мирът, радостта и веселието.

Моят поздрав на добрите ученици
10 януарий 1934 година
Изгрев, София

16 лекция на Общия Окултен Клас
10 януарий 1934 година
София, Изгрев

СИЛАТА НА ПОДСЪЗНАНИЕТО И СВРЪХСЪЗНАНИЕТО

Сряда, 5 часа сутринта

Добрата молитва
Размишление

Ще ви прочета 16 глава от I-во Послание към Коринтяните.

Някои работи, които са станали тогава, приличат на сегашните. Някой път не се разбира Писанието.

Човек, като постъпи в някое училище, все трябва да има някои заложби. Знанието е общо, но все таки човек има склонност към някои знания повече, а към някои по-малко. Както тогава, така и сега, много хора трябва да се учат, както малките деца. Мъчно расте човек и мъчно добива тези разбирания и казва: „Това са духовни, мистични разбирания." Някои от вас имат смътно понятие за мистичното, за духовното. Физическите разбирания са най-близки, духовните са малко по-далече, а мистичните влизат в категорията на духовните. Няма да се спирам върху думите, понеже думи без съдържание не означават нищо. Например, човек може да носи името Ангел, без да е Ангел. Човек може да носи името Давид, без да е Давид. И човек може да носи името Исус, даже може да носи името Христос, без да е Христос. В България има доста Христовци. Може да носи човек името християнин, без да е християнин. Човек може да носи името на учен, без да е учен. И може да е свършил даже училище, без да има знание. Може да има съвсем елементарно знание. По някой път ние се радваме на парите, които хората

спечелили. Някои са натрупали богатства. Но нещастието на богатството седи в това, че парите не познават никакъв господар. При когото отидат, него познават. И няма нещо по непостоянно от парите, които хората са направили. Има едно злато, което оживява човека, то, като влезе в човека, не го напуща. То носи живот. А пък тези пари, които хората са направили, те не остават постоянно при човека.

На вас бих ви предложил един избор: Да ви лишат от хляб и вода за известно време, или да ви лишат от въздух, или да ви лишат от светлина. Кое бихте избрали на първа ръка. Кое е най-малкото лишение. Нали по някой път, искате един метод, с който да работите. При този, негативния метод, човек веднага ще съобрази. Всеки един от вас знае, какво ще избере. Когато се говори как човек да постигне нещо, той трябва да избере, в даден момент това, което е най-съществено за него, за да не се губи времето. Съзнанието наричаме долен джоб, а пък самосъзнанието — горен джоб. Едно житно зърно ще го държиш десятки години в джоба си, но то не расте. Обаче, това житно зърно, като излезе от джоба ви и отиде на нивата, тогава ще израсне. Когато нещата излязат от нашето съзнание и самосъзнание и влязат в подсъзнанието и свръхсъзнанието, тогава се реализират. Ти си болен. Ако ти държиш това в своето съзнание и самосъзнание, то болестта не си отива. И щом туриш болестта в своето подсъзнание и свръхсъзнание, то за 2-3 деня болестта си отива. Някой път болният човек заспи и казва: „Да става каквото ще.“ Да спи дълбок сън и като се събуди след 2-3 деня, голямата криза е минала.

Та казвам, по възможност повече от вашите безпокойствия, от долния и горния джоб на вашето съзнание и самосъзнание ги турете във вашето подсъзнание и свръхсъзнание. В един стих на Писанието се казва: „Възложете товара си на Господа.“ Турете вашето желание във вашето подсъзнание и го забравете. Тогава други ще се занимават с него. Защото,

в дадения случай, вашето съзнание и самосъзнание служат само като събирателна сила, но вашето съзнание и самосъзнание [подсъзнание и свръхсъзнание] градят. Човек може да вижда своите погрешки и недостатъци и пр., но щом питаш своето самосъзнание как да се поправят, то мълчи, не казва, но когато се отнесеш до своето подсъзнание и свръхсъзнание, те ще ти дадат упътвания и веднага работите ще се оправят.

Искам да ви кажа где се спъвате. Ще ви дам рецепта на всинца ви, понеже не искам да дам рецепта само на един човек. Вие се молите. Ако вашата молитва е във вашето съзнание и самосъзнание, тя нищо няма да направи. Такива молитви не отиват надалеч. Една молитва, като я отправиш, ти трябва да я забравиш, не да я забравиш, но да я оставиш на великите закони на природата: Светлина, топлина и влага, те ще направят с него [нея] както знаят. Тури семето в земята и отгоре тури малко пръст, да не го заровиш на дълбочина 3-4-5 педи.

Аз съм слушал някои да казват: „На нас не върви, а на света върви.“ Но от как влязохте в този път, вие все още работите с вашето съзнание и самосъзнание и казвате: „Господ ще работи за нас и ние да си почиваме.“ Не, в новия живот ще работиш два пъти повече отколкото светския човек. Не да имаш каквото и да е знание, но ще се опретнеш да имаш едно положително знание.

Това, което и вие искате от невидимия свят, от Бога, трябва да бъде една необходимост. Имате право да искате, но то трябва да бъде една необходимост, нещо належаще, без което не може. Не да искаш неща, които са второстепенни. Може [б]и всички нещастния в човешкия живот произтичат от непоставянето на нещата там, гдето трябва. Например, на вас какво ви трябва. Все ви трябва нещо. Но това, което трябва на всинца ви, то е разнообразно. Желанията на всинца ви не се съвпадат. Кой ще реализира нашите желания, ако не

ние. Писанието казва: „Да не пожелаеш.“ Кое да пожелаеш и кое да не пожелаеш? Да ви дам едно малко изяснение. За един градинар най-същественото е една хубава градина и при градината да има вода, извор. Най-същественото за градинаря е това, една хубава почва и вода. След това от него се изисква и трето нещо — труд. Сега, да ви наведа на едно друго сравнение. Ако една майка има три деца и едното от тях е най-даровитото, а последното е инвалид, то като дойдат нейните съседки, кое от децата най-много ще препоръча. Не може да препоръчва инвалида. Питам сега: Този син или дъщеря, инвалид има ли какво да се сърди на майка си? Колкото и майката да обича инвалида, обаче, в този инвалид може да няма онези условия, с които той може да привлече майка си. Няма нещо, с което може да привлече майка си. Може би майката да проявява своята любов, понеже не може да не бъде майка. Съчувствие ще прояви. Някой път има инвалиди, които представляват недоволният елемент в дома. И във всички общества има недоволни елементи. И всички недоволни елементи започват все от материални работи: речено — казано. Материалните работи служат за голяма спънка. И духовните работи не могат да се уредят, докато не се уредят материалните работи. Човек в материалните работи трябва да е много изправен, и в думите си и в постъпките си, доколкото може. Не може да се изисква от един човек, каквото може да се изисква от един светия. Но да направи възможно[то] за него, в дадения момент. Апостол Павел, в прочетената глава, говори за светиите и казва, че тия светии имат нужда да им се събира милостиня, да им се занася малко помощ. И Апостол Павел казва: „Може да изберете една депутация, за да изпрати суми за светиите.“

Много естествено, че светиите завземат такова място, каквото мозъка в главата. Мозъкът не може да отиде да копае, но ръцете и краката трябва [да] работят, стомахът и дробовете трябва да работят и това, което остане от тях, да

се изпрати в главата. Всички светии са все в главата. Ако вие не пратите милостиня на светиите, работите не вървят. И ако мислите да минете щастливо живота си без да помагате на светиите, аз да ви кажа, че ще закъсате съвсем. Вие ще кажете: „Светията да работи за себе си.“ Щом трябва да работи за себе си, той не е светия. Светията изпълнява една функция, чисто Божествена.

Сега искам да ви наведа на една мисъл. Когато ние говорим за Божествените работи, трябва да разбираме една връзка, една необходима връзка, която съпътствува, а не да разбираме това, което не е. Защото има светии, които ходят да просят. Не, не са светии. Светията никога не проси. Той може да умре гладен, но не отива да проси. И ако той отива да проси, той е един самозван светия. Сега, аз ви навеждам на тази мисъл, понеже мнозина от вас, по някой път, сте подложени на известни вътрешни духовни неразположения. Например, вие не сте се научили да бъдете търпеливи. Като ви дойде някоя мъчнотия или някое малко изпитание, не сте в състояние да го носите и гледате да намерите някого да му го турите на гърба, да споделите с него. И на вас стане добре, а нему — не. Има някои страхливи. Имаш някоя голяма рана, покажеш я на някого, и той не може да се освободи от тази мисъл, да не би тази болест да го хване. Ако ще покажеш раната си, то я покажи на онзи, който разбира, а не комуто и да е. Писанието казва: „Носете си теготите един на друг.“ Какво се разбира по това? Вие трябва да знаете през какви теготии минава едно лице без да ви казва.

Вие трябва да работите. Има една обща работа на Божествения Дух. В Божествения Свят търсят най-способните хора, които са възприемчиви, за да им предадат една своя мисъл, която трябва да се реализира. Например да ви изпратят да проповядвате, да обърнете някого към Господа. От где ще започнете? Я напишете една такава тема: „Ако аз съм проповедник, как ще държа първата си проповед, за

да обърна някого?“ Всеки да си даде мнението. Помнете, че при Любовта има една вътрешна връзка между това, което обичаш и тебе. Ти никога не може да обичаш това, което не е полезно. Ти обичаш хляба, понеже той ти е необходим, полезен ти е. Ти обичаш водата, въздуха, светлината, обичаш всичко онова, което, в дадения случай, може да ти бъде полезно. Кое ще обичаш? Това, което ти е полезно, а това, което не ти е полезно, не си губи времето с него. Например събираш конски петали оттук, оттам за късмет. Ще събереш доста петали на вратата. Това са поверия. Защо именно, хората обичат конските петали. Те мислят, че в тях има някакво щастие, някаква магическа сила, та като имаш петали, може да ти тръгне напред. Действително, в едно отношение е проверено следното: Ако си болен или неразположен, качваш се на някой здрав кон, ездиш го 1-2 часа и ще ти бъде много добре. Това има целебна сила. Но, ако е болен кон, не се качвай. Ако конят е здравеняк, качи се на коня. Щедър е той. Каквото има — дава го. Той има чувството на тщеславие, щедър е в своето даване. Конят е емблема на човешкия природен ум. И следователно, едно конско петало винаги показва природния ум. Конското петало е символ на природния ум. Конското петало на природния ум може да ти помогне.

Човек трябва да бъде съобразителен. В какво седи съобразителността? Представете си, че вие сте в едно духовно общество, наречено с каквото и да е име. Някой брат дошъл при вас и вие сте му дали, според сегашната мярка, хиляда лева. Той обещал да ви ги върне. Но, представете си, този брат е закъсал и няма нито пет пари. Ако така вървят работите, той няма да си плати дълговете и след десет години. Струва ли да му кажете: „Плати си дълга.“ И тогава ще се скарате и освен, че той няма да ви върне парите, но ще се наруши любовта между вас. Конското петало казва: „Не искай пари от там, гдето няма да ти ги дадат.“ И после мнозина от вас си позволявате, някой път това, което ангелите не си

позволяват. Когато някое ваше желание не се изпълни, както вие мислите, вие се обръщате към невидимия свят, към Бога и казвате: „Как така!“

Питам сега, какво ви дава повод да казвате така? Какво ви е длъжно Небето? Че ви е длъжно — да, но знаете ли вашите задължения? Защото задълженията са еднакви. Щом искаш, трябва да има нещо, което трябва да отговаря на това, което искаш. Един син има право да изисква от баща си да го поддържа, но ако синът не изпълнява волята на баща си, тогава, какво отношение може да има между бащата и сина?

Сега ние се отвличаме. Може във вас да се роди мисълта: „Та, ние не изпълняваме ли Божията Воля?“ Аз не казвам, че не я изпълняваме, но ако ние изпълняваме Волята Божия, защо работите ни не се оправят и защо в много работи сме закъсали? Ние обясняваме и казваме: „Кармата му е такава.“ Но това нищо не обяснява. Щом не плащаш, дългът ти ще се увеличава и условията на живота ти ще станат по-лоши. Щом не учиш и не прилагаш, работите ти ще се влошат във всяко отношение.

Ти казваш: „Аз ли съм най-лошия човек?“ Ти не си най-лошия, но не си и най-добрия. Ти казваш: „Аз ли съм най-глупавия човек.“ Не си най-глупавия, но не си и най-умния. Понятието глупав, е нещо много относително. При известни хора може да бъдеш глупав, а при други — умен. Не, че те те правят глупав, но при известни хора може да бъдеш силен, а при други — слаб. Например Дан Колов е победил в 110 борби. Той разчита на себе си, до известно време. Дан Колов ни най-малко не го е срам да отиде в Париж да се бори. Не се стеснява от това, че има опасност да го гътнат. Той казва: „Досега моят гръб не е паднал на земята и няма да падне.“ И всеки един верующ трябва да има нещо, на което силно да разчита.

Онези, великите закони, които работят в света, това

са разумни пътища, по които всеки трябва да върви. Някой път аз съм ви дал един пример. Християнските общества в Америка имат един начин, един метод. Всички стават и разправят своята опитност, как се е молил, как му е помогнал Господ. До известна степен това е верно, това е така, но много от тия неопитности са неверни. Много хора разправят само от тщеславие. Аз съм разправил за един господин, който ни прекара през река Камчия. Но това е изключителен случай. Един изключителен случай на 99 случаи. Деветдесет и девет пъти аз съм ходил пеш. Той минава с каруца и аз тръгвам пеш. Той минава и заминава. При известен случай само, той ме взема на каруцата и ме прекарва през реката. Аз не мога да взема това като правило.

Трябва да вземем като правило само такива неща, при които има само едно изключение на 100 случаи. Но там, гдето има 99 изключения, това не е правило. Понякога има съвпадения [в] живота, тъй че мнозина поставят работата на късмет. Късметът е едно изключително условие. Например вземаш един билет на късмет. Желаеш да ти се падне печалбата. Може ли да ти се падне? Колко години, като вземеш билет, ще ти се падне нещо. И всеки един [от] вас може да провери. Три пъти, като го провериш и ако не се сбъдне, не го търси. Аз да ви дам правило: Имаш желание да си вземеш лотариен билет и нещо ти казва, че ще спечелиш. Ти вземаш билет, но изгубваш. Втори път повториш и пак нищо. Трети път и пак нищо. Тогаз не търси вече. То е свършено вече. Или вие имате поверие, че ако тръгнете на работа в петък или друг някой ден, ще ви тръгне добре. Тръгни три пъти в понеделник и ако не ти върви, зачеркни понеделника. Трябва да турите известни разбирания, когато нещата стават в света.

Двама светски хора ходили по света. Единият от тях бил умен, има малко пари, но наемал двама - трима души като глашатаи да го хвалят, че той е такъв и онакъв, че той всичко може да направи. А пък другият, никакъв глашатай

не хващал. Този, който имал глашатаи, вървяли му работите. Защо? — Защото този човек бил умен. Но все таки, като те препоръчват, поне половина от това, което ти приписват, да го има в тебе. Защото един ден хората ще те подложат на изпит. Всякога ще се изложат на изпита, ако не са готови. Както един турчин, който се хвалел, че като бил в Багдат, скачал трап широк 10 метра. Един му казал: „И тук има трапове." Но онзи казал: „Не, онези трапове там се скачат, а тези тук не могат да се скачат."

Развивайте в себе си интуицията. В човека има едно чувство, което хората наричат интуиция. Има известни способности в човека, които аз наричам почиваещи способности. Те не са способности, с които човек работи. Интуицията и други подобни способности, принадлежат към по-висшите области на човешката душа. И тези способности в човека функционират само когато човек е спокоен, когато не се безпокои. Ако е способен, функционират способностите на обикновения ум, както у животните. Но, когато един човек иска да разреши един въпрос за далечно бъдеще, трябва да функционират онези почиваещи способности на човешката душа. Например, ти чувствуваш, че след толкова и толкова време нещата ще станат. И ти тогава си въоръжен, както астронома с телескопа и виждаш това, което обикновеното око не може да види. Или имаш далекоглед и виждаш на 20-30 километра това, което един човек с обикновените очи не може да вижда.

Та казвам, Бог ни е поставил в тъмнина, предвидил е всичко и всички неща е вложил в нашата душа. И ако ние бихме следвали тия закони, ще успяваме. Човек трябва да бъде напълно самостоятелен, но хората могат взаимно да си помагат за развитието на своите способности. Когато става някое изобретение едновременно работят 10-15-100 души, върху това изобретение. И го докарват до неговия край. Виждаме в съвременната музика същото. В нея са работили мно-

зина видни музиканти и това, което е постигнато се дължи на тях. В християнството е същото. При сегашните условия и вие трябва да работите. Вие можете да кажете: „Аз не съм определен за това.“ Тогава, според вас, за какво е определен човек? Вие за какво сте определени? За какво е определен човек най-първо? Вие ще кажете като онзи българин: „Аз не искам повече, поне на онзи свят да държа опашката на владишката дреха.“ Като си тури владиката мантията, онзи само я повдига отзад. Съвсем ще закъсате вие, ако речете да носите дрехата на владиката. Ако вашите дрехи ги държат, също така ще закъсате. Давам ви едно правило: Обличай се сам и не оставяй никой да ти носи опашката на дрехата. Като едно изключение, за 10 години ако някой ти направи една услуга, приеми, но да чакаш всеки път да ти турят палтото, така се научаваш на един лош навик. Искам да ме разберете добре, не да станете фанатици. При известни условия може да ви услужи някой, но общото правило е: Вие разчитайте сами да работите, а пък всичките помощи, които могат да дойдат считайте като едно преходно условие. Вие да разчитате на себе си, на своите сили.

Не туряйте в ума си идеята да станете богат, учен и пр. Хубави работи са те, но това не е съществено. Да станеш богат, не е съществено. И учен да станеш и това не е съществено. Това са само условия. Кое е същественото, в дадения случай? Да ви дам едно сравнение: Вие може да искате да бъдете един голям кон. Тогава ще ви натоварят с големи предмети. Ще носите големи сандъци, снаряди, камъни и пр. Или може да бъдете едно малко конче и едно малко царско дете да възседне на гърба ви и да го носите. Ще бъде ли еднакво положението ви като голям кон и като малкото конче, което носи царското дете. Английската кралица имаше магаре, което носеше кралското дете. И това магаре имаше 5 лекари да го гледат и то беше най-щастливото магаре. Ако някой човек ще върши някои работи нека избере онази работа, която ще

спомогне за неговото повдигане.

Не зная дали сте правили опити, като вземате лотарийни билети. Някои вземат лотарийни билети и казват: „Ако спечеля, половината ще дам на бедните.“ Вземаш веднаж, дваж, триж и не върви. А пък той има скрита мисъл. На сиромасите най-малко им върви на лотария. Доколкото се простират моите познания, всякога големите печалби се падат на богатите хора. Богатството отива при богатите хора, а пък сиромашията отива при сиромасите. Има едно малко изключение. И много естествено е това. Учените, хубави книги отиват при учените хора. Една учена книга никога не попада, или много рядко попада у невежия човек. И ако попадне, то учените хора ще намерят пари и ще я откупят и ще му кажат: „Тебе не ти трябва книга толкова, а пари.“ Доколкото виждам, нито един от вас не е вземал билет, че каквото спечели да го даде на сиромасите. Някой, ако види че това не е право, да каже: Като спечели на лотария, да е дал печалбата на сиромаси. Добре е човек да бъде занят и със себе си, но голяма опасност има в нашия век в това отношение. Ние сме заняти със себе си повече, отколкото трябва.

Това, което седи в твоето съзнание и самосъзнание, то не може да се реализира. Можеш да се тревожиш колкото искаш. Ще пиеш студена вода за него. Това, което обичаме в живота, то трябва да влезе в подсъзнанието и свръхсъзнанието. Те са Божествените елементи в човека. Ако искате нещо, за да придобиете една опитност, искайте неща съществени. Ти искаш да станеш полковник, но имаш хилаво тело, искаш да станеш здрав. За да станеш здрав, ти никога не туряй в ума си превозни средства, че ще се качиш на фаетон, автомобил и пр. Ти ще кажеш: „Ще ходя!“ За да станеш здрав, ще туриш идеята, че ще ходиш пеш. Ако туриш превозни средства, здрав няма да бъдеш, нищо няма да направиш. Всякога здравето започва от там, когато човек разчита на себе си и влиза в прями отношения с природата и разчита

на природата повече отколкото на хората.

Първото нещо е: Уповавай на Бога. Второто нещо: Уповавай на природата. Третото: Уповавай на себе си. Четвърто: Уповавай на ближните си. Ако искате да имате постижения най-първо уповавайте на Бога или турете нещо във вашето подсъзнание и свръхсъзнание, но не оставяй във вашето съзнание и самосъзнание. Да ви дам друга една рецепта. Щом се безпокоиш за една работа, то идеята е във вашето съзнание и самосъзнание. Щом престане всяко безпокойствие, то мисълта ви е вече минала във вашето подсъзнание и свръхсъзнание.

Вие правите погрешката, която е направила една американка. Тя имала един приятел. Тя писала писмо до мъжа си и до своя приятел, но по погрешка писмото до приятеля си турва в плика на мъжа си и обратно и мъжа, като получава писмото, учудва се. Писмата на съзнанието и самосъзнанието не трябва да се турят да отиват при Господа. Те не са за този свят. Само писмата на свръхсъзнанието и подсъзнанието ще изпратиш до Господа. Иначе, от пощата ще ти ги върнат назад. Онзи американец е писал до жена си и тя трябвало да се изповяда за погрешката. И мъжът ѝ казал: „Моля, да не правиш тази погрешка втори път."

Желанията, които имате в света, не ги изпращайте на Господа, нищо повече. Нека си останат тук. Това, което и писано за невидимия свят, турете го в писмо и го пратете. Нека да отиде на своето предназначение. И тогава работите стават. Но това, което сте решили да правите, останете на него, не изменяйте решението си. Каквито хубави желания дойдат в душата ви, не ги оставяйте. Не мислете така: Дали мога да ги направя или не. Ако аз бях беден човек, ето как щях да постъпя, ето как бих работил. Да кажем, че аз имам едвам един лев бюджет, с който да работя. Какво може да направи един беден човек? Но аз бих си позволил това, което един милионер може да направи. Ще си представя, че имам

10 000 долара и мислено ще раздавам най-свободно на този или на онзи. Това по-лесно ще ви докара до сполука, отколкото, ако седите и се тревожите. Ти си мисли, че си богат. Но не да знаят другите хора, че мислиш така. Ти си мисли, че си учен човек, че си писал много томове книги. Никой да не знае това. Това да бъде една от великите тайни в тебе. И като кажеш на другите: „Аз мисля да напиша няколко тома книги“, нищо няма да напишете.

В света има едно кооперирание на душите. Много пъти, когато един знаменит философ или поет работи върху своето съчинение, много хора има, които работят едновременно, искат да бъдат философи или учени и със своята идея подкрепят идеята или работата на този философ и този философ може да изказва техните идеи. Та и когато вие решите да направите едно добро все таки едновременно мнозина ще поискат да направят, по разни начини, едно добро. Значи вие сте допринесли нещо. Вярвайте във Божествените закони!

Апостол Павел казва: „Ние нищо нямаме, а всичко владеем.“ Как може този, който няма нищо да владее всичко? Да допуснем сега, че някой от вас има сега това чувство или тази способност да знае къде са заровени известни богатства. На мене скоро ми разправиха следното: В турско време турската армия заравя в Новозагорско едно съкровище от 80 000 турски лири. Изкопали едно място и ги заровили и никой не знае местото. Дойде при мене един и ми разправи за това богатство. И даже мнозина ясновидци са ходили за пари, но нито един ясновидец не е дал ясни показания. Други се условията, при които се намират парите. В златото има особени трепети, които трябва да разбираш. То трепти особено. Когато има подземна вода, трепетът е един, а пък, когато дойде злато, сребро, желязо и пр., има особени трепети. При златото трепетът е специален. Колкото трепетът е по-голям, толкова и съкровището е по-голямо. А пък, ако няма никакъв трепет, то никакво злато няма. Сега аз ви отв-

лякох, има опасност да станете малджии,* особено сега, при тези критически години.

Най-важното, от което можете да се ползувате е: Оставете вашите идеи да функционират, да работят във вашето подсъзнание и свръхсъзнане. Всяко безпокойство гледайте да отстраните, по възможност, от душата си. Тези почиващи способности да почват да функционират в душите ви и тогава работите се оправят. Правете опити — първи, втори, трети и пр. И като направите 99 опита, по нататък от 100 не отивайте. И като направите стотния опит и излезе сполучлив, тогава ще видите, че законът е проработил. Ако някой от вас има тази способност, какво щяхте да направите? Вие непременно щяхте да облагодетелствувате всички хора. Вие, като имате тази дарба, трябва да я държите в тайна и да не я съобщавате никому. Ако съобщиш на хората, че има заровени пари, те ще се сбият.

Баучер дойде от Англия и се запозна с един българин, комуто остави това място, което беше купил. От где накъде един англичанин ще дойде от Англия и ще обикне този българин и ще му остави това място? Как ще обясните това? Някой път гледайте онези, които са заровили съкровищата, те да дойдат при вас и да ви заведат при него. Много съкровища има заровени. Онези, което са ги заровили, идват в плът на земята и не знаят къде са. Дошъл е на земята, има възпоменание и търси парите, а пък богатството се мести. Казвам, най-важното богатство в света е животът. Всички други неща са само условия. Богатството е условие, знанието е условие. Щом придобиете живота, то ще имате условията.

Изпитайте едно правило: Когато положите една мисъл в Божествения свят, тя винаги ще ви донесе десетократно повече, отколкото сте вложили. Там няма изключения. Затова именно Христос е казал: „Събирайте съкровища

---

* **малджии** - (от ар. -тур.) иманяри

на Небесата, в Божествения Свят и никога да не бъдете изненадани.“ Защо трябва да се безпокоите? Мнозина от вас имате големи безпокойства за прехрана, как ще прекарате и пр. Тези въпроси смущават човека. От тях човек трябва да се освободи, най-малко наполовина. У англо-саксонската раса едно нещо е верно: от тях най-богатите, най-умните и най-силните хора предприемат и работят. У славяните има един характер: богатите хора у тях не се завземат с една идея, а най-бедните хора.

Не обещавайте. Но като обещаете нещо, то и земята да се обърне с краката нагоре, направете го. У всинца ви липсва инициатива. Всички се оплаквате. Някое списание се издава, а пари нямат. Седят и чакат това списание само по себе си да тръгне. Както в някоя бакалница да дойде някой и да купи стока. В едно списание трябва да се пишат неща, които са полезни за хората, належащи и после, като се отиде някъде, да се препоръча списанието. А пък някои ги е срам и казват: „Това не е моя работа.“ Аз гледам във всичките предприятия, онези хора, които издаваха беседите, все загазиха, имаха много неприятности. Идете в света. Тези хора ги харесвам повече.

При мене дойде един българин, съботянин и ми каза: „Вземете тази книга.“ Най-после той сполучи да ми продаде една книга за 10 лева. Застави ме да му дам за една книга 10 лева, за да се освободя от него. Казвам му: „Аз нямам пари.“ Той ми казва: „Как нямаш пари, ще вземеш отнякъде 10 лева.“ И най-после намерих 10 лева и взех книгата. Той ми каза: „Тази книга се е печатила, струва пари.“ И като си излезе, казах си: Браво! Аз го похвалявам. С всяка работа, която вършим, ние допринасяме нещо. Пишеш нещо. Да бъдеш уверен, че с това, което пишеш се ползуваш и допринасяш нещо. Да не съжаляваш. Ако съжаляваш, втори път да напишеш нещо по-хубаво. И ако пак съжаляваш, трети път да напишеш по-хубави работи.

Друга една слабост имате всички. Всички се занимавате само с преводна книжнина. Те не са проверени работи. Аз имам една статистика, в онова, което и писано и преведено от чужд език, има много непроверени работи. Това, което изнасяме трябва да бъде верно и полезно. Най-малко 95% да има полза от него, а пък 5% да има изключение. Да кажем, че пишеш разказ. Героинята да не припада, но да бъде смела и решителна. И героят да е смел и решителен. Не ги умъртвявайте. Ти искаш да напишеш трагедия, за да разчувствуваш хората. Няма да ги разчувствуваш. Накарай героя и героинята да умрат, но после ги възкреси. Аз не искам да чета такъв роман, в който героя и героинята умират. Те да умират, а после да оживяват и тогава книгата ще ме заинтересова.

Всички[те] ви идеи седят във вашето съзнание и самосъзнание. Свири някой, а пък в съзнанието му седи идеята, че свири. Ти няма да станеш тогава цигулар. Тази идея трябва да седи в подсъзнанието ти. Ти, като свириш, свири за себе си и не питай дали свириш добре или не. Не вземай във внимание какво мислят хората за тебе. Не да ги пренебрегваш, но не ги туряй в твоето съзнание, като главна точка. При пеенето и при свиренето има един трепет, който се явява под лъжичката. Когато у певеца се яви този трепет под лъжичката, той пее добре. Същото е и за цигуларя. Няма ли този трепет, той няма да пее или свири хубаво. Не мислете, че когато пеете или свирите, Невидимият свят е безчувствен. Не. Те искат вие да пеете или свирите хубаво и ви подкрепят. И после, ако аз бях един цигулар, аз щях да правя така: Аз няма да свиря най-първо на здравите хора, а на болните. Например някой е малко нервен, ще отида да му посвиря и той ще оцени. Той се превива малко, свива си корема и аз ще му свиря. Той дава ухо, престава да го боли. Аз усилвам и най-после той ми казва: „Много добре стана, че дойде. За мене неговото мнение е вече меродавно, че му въздействувала музиката. Каквото правиш, направи го най-първо с най-слабите хора.

Болните хора са най-слаби. Ако те одобряват твоята музика, то силните, способните още повече ще я одобрят.

Вие седите и чакате късмет. Късметът на човека е неговото подсъзнание и свръхсъзнание. Късметът на човека е вярата, непреодолимата му вяра във Вечното и Разумното. Късметът е неговата любов, неговата непреодолима любов. Късметът на човека е в неговата разумност, която пред нищо не се спъва. Късметът на човека е любовта му към свободата, любовта му към истината. Това са силите на човешкия късмет.

Отче наш

17-та лекция на Общия Окултен клас
17 януари 1934г.
София, Изгрев

НАЙ-МАЛКИЯТ ОПИТ

Сряда, 5 часа сутринта

Добрата молитва
Размишление върху Царството Божие

Ще прочета 6 глава от Галатяном.

Духът Божи

Истината трябва да стане ясна на човека. Има едно вътрешно неразбиране. Хората започват добре и после се спъват. Всеки от вас може да говори за въздуха, за светлината, за водата, но това са външни страни на човека. Човек трябва да знае как да използува въздуха, водата и светлината. Това е изкуство.

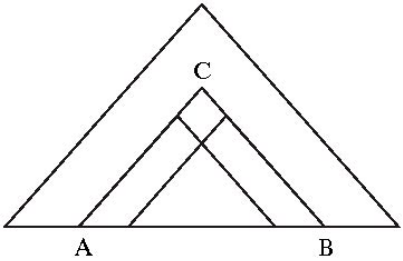

Когато бяхте в училището, защо писахте тези триъгълници? Изкарват някой ученик и го карат да пише триъгълник. Какво искаха да кажат учителите, като чертаехте триъгълник? Триъгълникът е плоскост, заградена между линии. Имате една нива заградена между нивите на Петко Стоянов и други. АВ — Петко Стоянов, АС — Божко Божков, СВ — Драган Медникаров. Триъгълника се взема като емблема на човека. Ние нямаме работа с мъртви линии. Линиите само като образи.

Много хора носят триъгълници кръстове и пр. Те все си имат своето специфично значение. Ти можеш да носиш

един триъгълник, без да имаш качествата на триъгълник. Ако един триъгълник не е направен от силите на твоя ум, на твоето сърце и на твоята воля, този триъгълник не може да ти бъде полезен. Значи, за един триъгълник има по три допирни точки. Добре. Но представете си, че теглим една успоредна линия и друга успоредна линия. Представете си такова положение. Какво става с триъгълника? Представете си, че това представлява един дом. Най-първо бащата и неговата другарка са живяли много добре. Имали са достатъчно деца, 4 - 5 деца. Те израстват. Тогава този триъгълник, това място, което е било благоприятно за бащата и другарката му, става ви тясно. Започва се спор. Понеже хората се увеличават, а земята не се увеличава, явяват се стеснителни условия. Но представете си, да допуснем, че този триъгълник има възможността да се увеличава и да се смалява. Ако той се смалява, смалява, ще дойде до едно място и какво ще стане? Той вече не ще може да се смалява и ще спре смаляването. Същото е и при увеличаването. Колкото и да се увеличава, пак ще дойде до едно място и ще спре.

Чета във вестниците за най-високия човек в света. Един турчин е имал 2 и 80 метра височина. Той дал във вестниците обявление, че иска да си намери една другарка. И казва, че всички хора са го избягвали, даже и неговите роднини, понеже той само за закуска изяждал едно пиле, а пък на обед едно агне. И казва каква трябва да бъде другарката му. Тя трябва да знае да готви за един такъв човек. Ако имате ръст 2.80 метра, какво ще бъде вашето положение?

Също, какво ще бъде вашето положение, ако човек има едно желание анормално? Много пъти известни наши желания са анормални. При дадените условия, нашите мисли, чувствувания, постъпки, трябва да имат една норма. За пример, често у вас се заражда желание да критикувате. В каквото и общество да се намерят хората, все се критикуват. Двама художници могат да се критикуват; двама лекари — също;

двама свещеника — също се критикуват; две домакини; две слугини; двама ученика и т.н., всички се критикуват. Това си има своята подбудителна причина. Не е лошо да критикувате някого, но да знаеш как да го поправиш.

За пример, аз съм привеждал онзи пример, за онзи млад българин, който намерил най-лесния занаят, занаят — абаджилък. Като работил една седмица при своя господар, господарят му дал ножици, конци и аба да работи. Дошъл един бей и го видял доста угледен. Момчето изважда един топ и започва да му крои бирбочуклия гащи. Това става в къщата на бея, дето момчето било поканено. Гледа го беят, как то крои и казал: „Както гледам и както скрои не става на бирбочуклии гащи, но поне една салтамарка ми скрои.“ Но това, което момчето скроило и на салтамарка не ставало. Беят му казал: „Поне една тютюнева кесия ми направи. И ако и нея не ми направиш, ще те набия.“ Та често в новия живот, като кроите, гледам и гащите и салтамарката са погрешно скроени.

Някои казват: „Онзи човек не живее по любов.“ Че онзи, който казва така, той никак не знае какво нещо е Любовта. Някой казва: „Онзи човек не е щедър.“ Че и този, който казва така и той не е щедър. Някой казва: „Онзи човек не се носи добре.“ Че и този, който казва така и той не се носи добре.

Най-първо ние имаме отношение към Бога, към Онзи, Който ни е кредитирал. Ние имаме едно отношение към природата. Какви трябва да бъдат твоите отношения? Не само да кажеш: „Аз не живея добре.“ Но в какво именно не живееш добре? Да кажем, че една мисъл е излязла от твоята глава. Тази мисъл или ви освобождава или ви ограничава. Може никой да не я знае. Но пак тя ви освобождава или ограничава. Ти можеш да кажеш: „Аз мога да мисля каквото искам.“ То е все едно да кажеш: „Аз мога да взема пари на заем.“ Можеш, но ще дойде време, когато после не ще можеш да вземеш пари на заем. Днес по любов, утре по любов

и ще дойде време, ще видиш, че любовта не върви. И ще се намери един дълг. Също така и всяко едно чувство, което се е появило във вас, или ще ви освободи или ще ви ограничи. Това се отнася и до всяка постъпка. Безразлично дали я виждат хората или не.

Да кажем, че сте недоволни от условията вън. Да кажем, че сте недоволни от къщата си, че е малка, недоволни сте от вашия добитък, че имате само два вола и едно рало. Недоволни сте от коня си, от дрехите си, от каруцата си. Някои хора има богати, но и те са недоволни. Един цар и той е недоволен. Има други царе с повече земя, по-добре икономически и пр. Някои царе са икономически закъсали. Също и някои търговци. Всички вие сте женени. Всички сте женени по любов. И няма никой от вас, който да не се е женил по любов. И няма никой от вас, който да не е плакал за онзи, за когото се е оженил. Аз вземам нещата така, както са си. Вие, като се ожените, кои са причините, които развалят любовта, развалят хармонията? Да кажем, че жената казва на мъжа си: „Ще си переш дрехите сам!“ И тя му остави чорапите му скъсани, ризата незашита и каже: „Аз съм свободна! Ти ще се грижиш за себе си.“ Да допуснем, че и мъжът каже на жена си: „Ти ще се грижиш за себе си.“ Какво ще стане тогава? Ако трябваше всеки да се грижи само за себе си, тогава защо се жените? Коя беше причината да се жените? Значи имате някоя нужда. Ти казваш: „Аз без този не мога да живея.“ Хубаво. Но защо сега не искаш да му переш ризата? Намерите някой мъж и казвате: „Без него не мога да живея.“ Но след като се ожените, виждате, че има и друг Господ и хвърлите око на него. И казвате: „Той е по-силен, по-богат, по-здрав.“ После намерите трети Господ, четвърти Господ и пр. И край нямат тези божества. Така се е родило многобожието.

Всякога хората представят по-силните същества като Господ. Но те не разбират под Господ — Бог, но някой силен човек, който може да им помага. Това е едновременно ата-

визъм в нашият живот. Вие не можете да се освободите от робството, което имате. Малко сестри и братя съм срещал, които са свободни. Някой казва: „Аз станах светец.“ Тези негови думи показват, че зад това има нещо лошо. Или някой станал много богат. Зад това има нещо лошо.

Бащата казва за сина си: „Той тръгнал по един крив път.“ Че, едно време бащата и той беше тръгнал по момите. Или майката казва за дъщеря си, че тръгнала по момците. Че и самата тя по-рано, не вървеше ли по момците? Невъзможно е синът или дъщерята да тръгнат по един път, по който бащата и майката не са тръгнали и не са вървяли. Бащата да каже на сина си: „Едно време аз вървях само подир една мома, а пък ти всичките си взел на око и никой на тебе не може да разчита. Синът дал обещание на една мома, че ще се ожени за нея. Дал същото обещание и на друга мома и т.н. А според сегашните закони, за 10 моми не може да се жени, защото иначе ще отиде в дрънголника. Американското правителство преследва мормоните, че имат своего рода учение. У тях историята е установила многоженството. Това е един атавизъм. В природата многоженството и многомъжеството не съществува по принцип. Многоженството се е явило при известни условия. Също така и многомъжеството. Но те са дошли отпосле. Бог изисква да имате едно такова отношение един към друг, каквото Той има към нас. В един дом бащата би желал да имат всички такова отношение един към друг, както той има към тях. Един син в домът трябва да постъпва така, както постъпва бащата и една дъщеря трябва да постъпва така, както постъпва майката.

Вие трябва да развиете дарбите в себе си. По някой път, вие вървите по обратния път. Вашият триъгълник се смалява. То и в смаляването има добра страна и в увеличаването, но при известни условия. Материално или физически мо[же] да се смалява триъгълникът ви. Вашият триъгълник може да се смалява в материално отношение, или в духовно отношение

или в умствено отношение, или пък може да се отдалечава в едно от тези отношения.

Колко години вие следвате по този път? И майките и бащите ви са следвали в този религиозен път. Но баща ви получил ли е едно писмо от невидимия свят през живота си и за вас. Пощата донесла ли ви е едно писмо от Невидимия свят? Помнете едно нещо: Не може Господ да ви говори и да останете същия човек. Ако Господ ви е говорил и вие останете същия, това е само едно отражение. Някой е взел ролята на Господ и е говорил. Но не може Господ да ви говори и вие да останете същия. Ако веднъж ви е проговорил Бог на ума ви, на сърдцето ви, във вас ще стане цял един преврат, но не временно.

И сега стават преврати, но изчезват. Вие имате едно въодушевление, готов сте да направите нещо хубаво, но след 4 - 5 години казвате: „Тази идея е детинска." Например у някого се зароди желанието: „Искам да служа на Бога!" Или: „Искам да пея!" За да пееш, най-първо трябва да имаш хубав глас и трябва да намериш хора, на които да пееш. Ти искаш да служиш на Бога, ти трябва да имаш най-доброто сърдце, трябва да имаш Любов в душата си. Щом дойде Любовта, тя ще те научи как да служиш. Вие казвате: „Така и така ще направя." Но я го направете! Това върху, което ще ви похваля, то е следното: Вие все пак вярвате, че някой път ще станете такива. Един 20 години предсказвал и нито едно нещо не се е сбъднало от неговите предсказания. И той пак вярвал, че един ден ще може да предскаже нещо, което да стане.

Първото нещо е: Човек трябва да има любов. Каква любов? Представете си, че имате един човек със счупен крак. Вие казвате: „Любов трябва да покажа в случая." Този човек ти казва така: „Гледай да не повредиш крака ми, счупения, да не го бутнеш." Но представете си, че този човек трябва да го носите някъде. Трябва да го карате с талига, във вашия кабриолет. Как трябва да го карате, че да не го друсате?

Божествената Любов има една магическа сила. Който има Божествената Любов, той като иде при човека със счупения крак и махне само и онзи ще стане. И двамата ще ходят по земята. А пък сега ти ще го носиш и ще се грижиш за него, но не може да го излекуваш. Това показва, че Любовта ти е несъвършена. Ти няма да заблуждаваш, че за в бъдеще той ще оздравее. Това е друг въпрос. Трябва да знаеш, че в дадения момент не можеш да направиш това, което трябва.

Не разчитайте на онова, което хората ще направят. Не трябва да остане мисълта: „Ние не сме добри хора." Вие сте много трудолюбиви, само при известни условия сте мързеливи. У вас има един аристократически мързел. Вие казвате: „Не съответствува на моето достойнство да направя това и това." Но в друго отношение сте много трудолюбиви. Че по-трудолюбиво същество от дявола няма. Доколкото аз зная, най-трудолюбивото същество в света е дяволът. От сутрин до вечер той тича по работа. Той е образец на дейност. Я го вижте онзи апаш. Онзи, религиозният човек върви така позаспал малко, а пък апашът, накъдето върви, гледа с отворени очи. Не можеш да го излъжеш. Ако говориш на религиозния, като му кажеш нещо, ще ти повярва.

Трябва да се освободите от вашето минало. Вие сте недоволни от окръжаващата среда. Ти казваш: „От где даде Господ тази съседка?" Но и твоята съседка казва същото за тебе. Вие един от друг се оплаквате. Тогава кой е на правата страна? Когато двама души се оплакват един от друг кой е на правата страна? И двамата са на правата страна. Щом и двамата са прави, то тези хора, които може да са недоволни един от друг, ще ги отдалечите един от друг. Триъгълниците трябва да се увеличат. Единия ще преместите на 20 километра или на 100 км разстояние, на другия край на земята. Някой казва: „Аз не искам да го виждам." Какво подразбира той под тази дума? Има неща във вас, които са неприятни. Например, ако ви дадат пелин, неприятно ви е, няма да го

приемете. Наопаки, ябълката ще приемете. Този, когото не искате да видите, вие виждате в него нещо отвратително. Но и той се отвращава от вас по същата причина. Онзи дефект, който е във вас, вие не го виждате в себе си и онзи не вижда дефекта в себе си, който има.

Една певица трябва да има глас. Ако няма глас ще я подиграват. Щом нямаш глас, по твой адрес ще кажат много лоши работи. За онази певица, която има глас, ще кажат: „Даровита е тя! Много добър глас има. Пее много хубаво." Един човек, който има хубав глас, може да поправи своята лошевина.

Има добри хора, които са лоши по проява, външно. Пророците са били добри хора, но те са изобличавали другите. Те са казвали: „Това, което правиш, не е хубаво." Но и пророците не са разбирали работите. Всички пророци били бедни хора и отивали да изобличават богатите хора и вследствие на това са си създали неприятности. И тогава ще се натъкнеш на големи мъчнотии. В бъдеще ще има богати пророци. Богатият пророк, като дойде, ще види, че някой е недоволен, че му изял парите. Той ще му даде парите и ще каже: „Да нямаш вече с него вземане - даване!" Аз бих желал вие да бъдете от богатите пророци. Досега сте били все от бедните пророци. Давали сте някои упътвания, но нямало е кой да ги приложи. Вие ще се намерите в положението на онзи съдия, който казал: „Иван Драганов, ти си имал да даваш на Петко Стоянов?" Иван Драганов казал: „Това е моя работа." Съдията му казал: „Той си иска парите." Иван Драганов му казал: „Това е негова работа." Но съдията му казал: „Но знаеш ли, че аз мога да те осъдя?" — „Това е твоя работа." И когато имаш да даваш и когато имаш да вземаш и когато имаш да съдиш и в трите посоки, трябва да бъдеш справедлив.

Сега ние представляваме духовния свят вън от нас. Този свят функционира вътре във вас. Той действува във вас. Да

допуснем, че вие имате една сестра, която не обичате. За вас това е една задача да намерите причината, защо не можете да я обичате? Три причини може да има за това: Или че има да ѝ давате нещо и не ѝ давате, или че имате да вземате нещо от нея и тя не иска да ви го даде, или тя е като съдия и говори по ваш адрес несправедливи работи. Вие питате, тази работа може ли да се поправи? Ако имате да взимате, споразумейте се. Ако имаш да ѝ даваш 100 лева, но не можеш да ги дадеш, то поне дай част от тях. Ако тя говори нещо лошо по ваш адрес, иди при нея и ѝ го кажи: „Ти си моя съдия, в какво си недоволна от мене? Аз ще се поправя.“ Ако един човек не може да ви обича, какво трябва да правите вие? Тогава вие трябва да го обичате, но ако и вие не можете да го обичате, тогава какво трябва да правите? Какво е третото положение, което остава? Доведете едно трето лице, аз ще ви дам едно обяснение. Представете си, че имате един човек, не ви обича, по единствената причина, че вие сте взели неговото шише с вода и сте я изпили. Много малка причина. Иди и му напълни шишето с вода! Напълни му голямо шише с вода и му се извини. Всеки, който пие чуждо шише с вода, той не прави добре. По-добре 10 км да пътуваш до някой извор, отколкото да изпиеш вода от чуждо шише. Няма нито един човек, който да е пил от чуждо шише и да е прокопсал. Като пиеш от бозата на един бозаджия или от салепа* му, ти ще платиш. И ако нямаш да платиш, човека ще ти каже: „Като нямаш пари, защо пиеш?“

Има нещо, с което вие можете да подобрите вашия живот. Някой път седите и казвате: „Няма никакъв прогрес, ние вече сме се спрели.“ Защо? Всеки очаква от другите да му донесат нещо. Някой седи и не работи и чака някоя добра сестра или някой добър брат, заради Любовта на Господа,

---

* **салеп** - (тур.) 1. полско планинско цвете с грудки по корена; гороцвет, перуника 2. гъсто, лепкаво питие, приготвяно от корена на това растение.

да му донесат ядене или пиене. Това са вече инвалиди. Някоя майка кърми детето си известно време, но после вече не го кърми.

Спрете сега върху следното положение: Вие не спирате върху голямото богатство, което Бог е вложил във вас, не се спирате и върху онази голяма сила и добродетел, която Бог е вложил във вас и очаквате неща, които са второстепенни. За да оцените доброто на който и да е човек, най-първо трябва да оцените доброто, което Бог ви е дал.

Ако главата ви боли, ако нервната ви система е развалена, също и стомаха, то като отидете на гости, каквото и да ви сготвят, все ще бъдете недоволни.

Сега на всинца ви трябва следното: Вложените дарби, които ги имате, Божественото, което имате, да почнете да го развивате. Някой казва: „Аз прогресирам ли?“ В три неща човек може да прогресира. Може да прогресира в Любовта, да прогресира в Мъдростта, в Знанието, може да прогресира в Свободата, в Истината. При прогресирането в Любовта трябва, да се увеличава твоята топлина, при прогресирането в силата, трябва да се увеличава твоята светлина, при прогресирането в Свободата и Истината, трябва да имаш простор, който нищо не трябва да го ограничава.

Да правиш това, което Бог иска. Да правиш това, което всички искат. Като направиш нещо, то да е за доброто на всички хора. Любовта е добра за всички. Няма същество, към което, като изпратиш Любовта да не почувствува ефекта на тази любов. Също така като изпратиш към някого една добра мисъл, то ще я почувствува. Също така и всяка добра постъпка, която направиш, ще я почувствува.

Всяка любов, която изпратиш, всяка добра мисъл и всяка добра постъпка, идат от Бога! Ако за Божествената Любов хлопа на твоите врати и не отвориш, ако за Божествената Мъдрост хлопа на твоите врати и ако за Божествената Истина, която хлопа на твоите врати, не отвориш, тогава

какъв прогрес можеш да имаш?

Практически, това, което трябва да стане във вас е следното: Никакъв резултат не може да се постигне, когато се критикуват хората. Каквото и да правите безразборно, никакъв резултат не може да се постигне. Ако Любовта хлопа на вашето сърце, правете това, което любовта изисква от вас, без да мислите за никакви последствия, щом Любовта е Божествена. Ако една мисъл хлопа на вашето сърдце и е от Бога, дайте ѝ ход и не мислете за последствията. Всяка една Божествена мисъл я посейте! Ако тя не е Божествена, тя ще прилича на един скъпоценен камък, трябва ѝ кутия, защото иначе могат да ви го задигнат. А пък Божественото има това свойство, че то никога не се губи.

Нещата трябва да ги разглеждате обективно. Вие дадете на един човек чаша вода и казвате: „Толкова Господ ни е дал.“ Това е човешко. При Божественото ти можеш да заведеш онзи, когото обичаш, при извора. Когато заведеш един човек в градината, ако той си донесе кошницата и я напълни, той не е разбрал Божественото. Ако е разбрал Божественото той ще вземе 1 - 2 ябълки и ще ги изяде. Събраното на едно място богатство, хората го крадат. А пък посятото, никой не може да го открадне. Една река, която тече, могат ли да я откраднат? Не. Могат да я отбият, но една вода, затворена в бутилка, могат да я откраднат. Малкото може да се открадне, но многото — не. Кон те могат да откраднат, н[о] земята? Кой би откраднал земята, кажете ми? Та вярвайте в едно нещо, което не може да се краде. Любовта не може да се краде. Мъдростта не може да се краде и Истината не може да се краде.

Вие имате за Бога едно неверно понятие. Искате, като се помолите на Бога, да ви послуша. В един дом децата слушат баща си и майка си, но когато опърничавите деца поискат нещо от баща си и майка си, последните казват: „Нека чакат.“ А щом послушния син поиска нещо от баща си, той казва:

„Да му се даде веднага!“ Бащата не прави на две думата на послушния си син, а пък, когато непослушният син поиска нещо, бащата и майката казват: „Ще си помислим.“ Ако Бог не ви слуша, какво показва това? Не сте от послушните синове. Нищо повече. Ти казваш: „Не ме слуша Господ.“ Тогава поправи себе си. Има нещо в твоя характер, в твоя живот, което на Бога не е угодно. Поправи се. Ти казваш: „Ама, аз съм се трудил!“ С такова трудене не става работа. Вие нали сте имали баща и майка. Как сте им угаждали? Ако има един цигулар вещ, който хубаво свири, какво трябва да правите, за да му угодите? — Да свирите като него. И ако не свириш добре, не си му угодил. Че ти, ако не можеш да любиш, както Бог люби, ако не можеш да мислиш, както Бог мисли, и ако не можеш да обичаш Истината, както Бог я обича, тогава за какво ще те обича Господ? Ти казваш: „Не мога това.“ Значи да ядеш можеш, а да работиш, не можеш.

Това, което трябва да направим е много малко. Какво ми коствува да прекарам една добра мисъл? Преди години при мен дойде един да му предавам музика. Той търси лесния път, иска да стане цигулар, добър певец [по] но лесния път. Аз му казах: „За мене при свиренето няма лесен път. Това е най-трудния път.“ На едно такова малко пространство, на една дървена ръчка, ти трябва да туриш такова голямо изкуство, че да учудиш хората. И при пеенето трябва да знаеш, как да работиш с една малка ципица в гърлото си, в ларинкса. Вие на младини нали сте пяли и сте гледали през прозореца дали ви слуша някой. Значи на любовта сте пяли. И после, като се оженят хората, не пеят. Щом се оженят хората, не пеят. Аз ги считам за паднали ангели. Преди да се оженят са ангели, а като се оженят, те са паднали ангели.

Ако вие знаехте да пеете хубаво, вие щяхте да уредите всичките си работи. Ако вие знаехте да пеете, тенджерата ви сама щеше да отиде на огнището. И яденето ви само щеше да се сготви. Аз ще пея и стомната сама ще се напълни. А пък

ние сега всичко трябва да правим. Там е силата на пеенето. Аз да ви приведа една дума. Например, при един директор отива една певица. Той ѝ казва: „Нямам време!“ Тя седи и му запява една песен, иска той или не иска. Тя запява само една ария и директорът ѝ казва, [че] той е готов на всички услуги да ѝ помогне, а по-рано не бил разположен. Сега ѝ казва: „Готов съм, на вашите услуги.“ Като се намериш пред един банков чиновник, запей му една ария. Ама, за да му запееш, трябва да имаш любов. Ако ти, при най-лошите условия, не можеш да приложиш Божията Любов, тогава какво? Ще дойде дяволът, запей му. Щом му запееш, той няма да те изкушава. Ти запей на директора. „Но какво ще помисли той за мене“, казваш. Ако не му пееш, той ще помисли лошо за тебе, но ако му запееш, той ще помисли добро за тебе и ще каже, че си много даровит.

Сега всинца вие седите и сте кандидати за небето. Като отивате на Небето, трябва най-първо да сте отлични певци, да пеете, както ангелите пеят. После, трябва да бъдете много добри мислители, както ангелите мислят, и трябва да бъдете така чисти и да обичате Истината, както ангелите.

Сега, где ви е вярата? Вас всеки може да ви съблазни. Ако вземе една сестра 100 лева на заем и не ги донесе, вие ще се съблазните. Да допуснем, че дойде тази сестра и вземе 100 лева, не ги връща. Вие да не се обезверите. Тогава кой трябва да бъде по-силен? Който дава или който взема? Кой е винаги по-силен? Който дава е винаги по-силен от онзи, който взема. Щом във вас се зароди желание, аз не се поставям в изкушение. Щом на някого от извора, аз не се поставям в изкушение. Аз не очаквам от него. Но щом съм бозаджия, взема и му налея от шишето, тогава ще очаквам и ще искам да взема. Следователно, когато правите добро някому, вие не очаквайте нищо от него. Добрите и лошите хора са изпит за вас. Бог ви изпитва чрез тях. Бог ви изпитва чрез тези хора, които ви обичат и чрез тези хора, които не ви обичат. Той ви

изпитва дали ще отговорите на тяхната любов с любов. Бог ви изпитва дали ще отговорите с правилото: „Око за око и зъб за зъб.“ Да кажем, че един човек не ви обича и ти не го обичаш. Тогава и двамата сте много назад.

Когато обичаш някого, няма да казваш, че го обичаш. Този въпрос ще го решаваш между себе си и Бога и след като го опита Бог и види, че изпълняваш закона, тогаз този човек, който не те обича, ще те обикне. И онези, които са те мразили най-много ще те обичат, а онези, които са те обичали много и не сте ги обичали много, ще ви мразят.

Това учение е лично, то няма обществено приложение. Божественото учение има лично приложение. Аз мога да го прилагам за себе си. Моята любов аз мога да я приложа към всички хора. Но механически не мога да им кажа, че трябва да обичат. Аз мога да обичам всички хора. Никой не може да ми препятствува в това. Но ако река да разправям за любовта си на хората, то веднага ще се яви противоречие. Ако някой има дъщеря и аз кажа, че я обичам, или ако някой има жена и аз му кажа, че обичам красивата му жена, тогава ще ми кажат: „Кой ти дава право?“ Ти няма какво да разправяш за Божественото. При Божествената Любов, ти само даваш, ти не вземаш нищо. Какво престъпление има това? Престъплението иде вече при закона на вземането, в проявяването на любовта, когато ти очакваш да вземеш нещо. И всичките недоразумения са в това, че вие искате да вземете нещо.

По този път, по който вървите, трябва да се измените вече. Да останете за дълго време гъсеница, не може. Вие сте достигнали до крайният предел. Не може да се освободите от противоположни чувства, да мразиш. От калта не може да се освободиш, докато няма вече вода. Но, като имаш вода, може вече да се освободиш. При любовта всички недъзи ще бъдат у вас, с Любовта всички недъзи у вас, ще се махнат. Божията Любов премахва всички недъзи у вас. Ти може да се молиш цял ден и няма да има резултат, ако нямате Любов.

Сега допуснете, че аз ви проповядвам и вие казвате: „Разбрахме!“ Я ми попейте, но така, че всички или да се зарадват или да заплачат! А пък ти, като запееш още от началото, другите ще кажат: „Тази сестра не е научила още изкуството да пее.“

Толкова години говорим за Любовта. Кой е основния тон на Любовта? Няма да ви го кажа. Толкова години все за Любовта говорим. Коя е първата буква, с която Любовта започва? *(– Л.)* У разните народи думата Любов започва различно. Кои са признаците на онзи човек, който гледа? Той не се спъва. Човек, който гледа, не се спъва. Човек, който недовижда, не може да чете добре.

Сега у вас ще остане една мисъл: „Толкова години ние вървим в този път и какво сме достигнали?“ Може да вървите, но без Любов нищо не се постига. Може да сте ходили на нивата си 100 пъти, но ако нищо не сте посяли на нивата си, няма значение. При всяко отиване на нивата трябва да посееш нещо. При Бога вие сте отивали много пъти, но нищо не сте посяли и какво сте вземали от Бога, вие сте го продали на другите. Често съм привеждал този пример, вие постъпвате по същия начин. Един богат човек искал да помогне на едно бедно семейство. Той турил в едно гърне злато и отгоре малко брашно и занесъл гърнето на бедното семейство. Мъжът казал на жена си: „Извади брашното и направи нещо.“ Жената казала: „Много малко е брашното, да го продадем.“ И тя го продала за няколко лева. С това тя продала и всичкото богатство. Та и вие продавате Божието гърненце, за да спечелите нещо. А богатството е било вътре в гърнето. Но от где да го знаеш!

Сега тук, всички сте професори по естествените науки. Някои казват: „Еди коя си сестра е малко залисана. Дрехите ѝ се влачат. Шапката ѝ малко не е на място. Младите братя мислят за старите, че малко са извеяни, некултурни, а старите братя мислят, че младите са зелени. Това са обикновени

работи за света.

Да тичаш по момите или по момците не е лоша работа, но да знаеш как да тичаш. Ако вие не можете да направите най-малката жертва за Бога, да покажете, че Го обичате, тогава не знам в какво седи вашата любов. И тази жертва не трябва да има никакви външни подбудителни причини. Тя трябва да произтича от самите вас. Какви ще бъдат резултатите не му мисли. Не съжалявай за една постъпка. И никого не дръж отговорен и ако опитът излезе несполучлив, никого не обвинявай. Това е привидно така.

Вие очаквате да дойде Любовта в пълнота. Тя ще дойде. Всеки да е доволен от Любовта, която има сега. Като дойде Любовта всички можете да живеете добре, в хармония и няма да има сиромашия, няма да има и закони. Ще има закон на Любовта, на Силата, на Истината. Законът на Истината казва: Не ограничавай човека! Законът на светлината казва: Не отнемай светлината на човека! И законът на Любовта казва: Не отнемай топлината на човека.

Направете най-малкия опит. По отношение на Бога да се примирите с това, което Бог ви е дал. Не да се примирите, но да видите добрата страна на сегашния си живот. Да видите защо Бог ви е поставил в това положение, в което сега е намирате. Мъжът не разбира защо е мъж и жената не разбира защо е жена и децата не разбират защо са деца. Младата мома не разбира защо е мома, младата мома или момъкът търсят своето щастие и намират своето нещастие. Всеки, който търси своето щастие, ще намери своето нещастие. Вярвайте, че вие сте щастливи. Младият да си остане винаги млад и старият човек да си остане винаги стар. Силният да си остане винаги силен. Той да не търси силата си от вън. Това е истинското разбиране на онзи, дълбокия живот. Иначе няма никакво разрешение на въпроса. Вие никога не можете да заставите едно същество да ви обича. И ако ви обича това същество, то ще има известни причини. И ако се

премахнат тия причини, то ще престане неговата любов. А пък Божията Любов не престава. Бог дава преизобилно. И Той не очаква нищо от света. И единственото нещо, което Той иска от хората, е те да живеят добре. Тъй че, този живот да бъде добър за самите тях.

Вие сега, искате с вашата мисъл, Бог да мисли другояче. Като че ли Бог не е милостив с вас и не ви помага. Че Той ви е помогнал повече отколкото си мислите. И остава само единственото нещо — да разработите това, което Той е вложил във вас.

Сега остава за една цяла седмица да помислите малко върху следното: Какво можете да направите чрез Божествената Любов?

Все е хубаво човек да има една вещ. Вие имате най-голямото наследство. По-голямо наследство от това нямате. И ако не можете да се ползувате от това наследство, което имате, причината е във вас. Сега ви говоря върху една истина, която съм проверил. Аз съм разглеждал вашия живот. Вие се намирате в един задръстен път. Този път е безизходен. Този път, по който вървите, никой досега не е могъл да го премине, но е трябвало да се върне назад. Вие сте на едно място, от гдето по-нататък не можете да минете, каквото и да правите. И затова казвам: Трябва да станете носители на Божията Любов, през вас да мине Божията Любов, та Бог да говори чрез вас така, както Бог говори чрез слънцето, чрез изворите, чрез звездите. Така както Бог говори чрез природата. Така трябва да говори чрез вас, по същия начин и като говори да не искате да постъпвате така, както дяволът постъпва. Защото, когато Бог направил природата, дрянът цъфнал най-рано. Дяволът си направил колибката при дряна и казал: „Този дрян е мой!“ Но, дрянът узрял най-късно. Не тургай колибката при някое дърво. Всичко, каквото цъфти, това е за вас. Специфично никъде не тургай своята колибка. Сега имаш любов само към един човек. Утре той ще умре,

какво ще правиш тогава? Ако пък имаш любов към Бога, то един като умре, 10 души ще дойдат на местото му, 10 души, като умрат, 100 души ще дойдат на местото им. Ако една дреха се износи, 10 дрехи ще дойдат на местото ѝ. Ако някой обере вашите градини с плодовете, какво има от това?. Но така може да разсъждава само един, който има Любов. Но онзи, който има човешката любов, ще каже: „Как така да ми оберат градината!“ И ще трепери сърдцето му. Но казвам, ако имате Божествената любов, никой няма да може да обере градината ви. И вие всякога ще бъдете умни, здрави и силни.

Писанието казва: „Преди да поискате, Бог ще се погрижи за вашите нужди.“ Понеже това е закон за Него. Той е богат. Той вижда нуждите на всички същества и Той е помислил за всяко същество много по-рано. И когато един пожелае нещо, Той е вече готов. Та използвайте благата, които Бог ви е дал и не ходете да търсите трицте, които хората имат. Аз трици нямам. Казват, че имало витамини в трицте. Никакви витамини няма в трицте. Това е една лъжа. Вас могат да ви залъгват. Минало е времето на залъгването. Житото трябва да е посято в самия тебе. Ти трябва през цялото време да си му чел молитви и да си го ограждал и тогава ще има витамини в него. Но щом са ходили чужди хора да го работят и да псуват, известни ценни животворни сили ще липсват в житото. Направете малък опит. Вие казвате: „Православната църква това казва. Евангелската църква това казва.“ Всичките църкви си приличат. Единственото нещо, по което трябва да се отличавате е, че не трябва да приличате на запушени шишета.

После вие казвате: „Ние, нашите братя . . . “ Всеки човек за мене е брат, като изпълнява Волята Божия. За мене всяка е сестра, в която има свещен трепет и Божествена Любов, Божествена Мъдрост и Божествена Истина. Казано е: „Бог не е Бог на мъртвите, но на живите.“ Какво ще обичам

мъртвите! Можем да обичаме само живите. А пък всички са живи, у които Бог живее. Най-големите скърби и страдания, при Божията Любов, Мъдрост и Истина, скърбите са едно благо за него, те не са ограничени.

Та сега, три неща пазете. Първото нещо: Дайте място на онази любов, която ще премахне всички противоречия от вашите души. И не за в бъдеще, но сега още, като ме слушате. Ако остане след година, след две, не може да има никакъв прогрес и никаква еволюция. Вие можете да се залъгвате, но всеки един от вас ще прогледа.

Когато Христос проповядваше на слепия човек и го излекува. Слепият казва, че вижда хората като дървета и после казва, че ги вижда вече ясно. Сега слепият трябва да прогледа, остане ли за в бъдеще, то въпросът е вече висящ.

Като ходя из Изгрева гледам тук-там парченца от шишета и пр. Дръжте чистота! Тук не е място за себе си. Всеки иска да уреди само своите работи. Ако не уредите Божиите работи във вас, то от вашите работи нищо няма да уредите. И вие както сте си дошли, така и ще заминете. А пък, ако бъдете доволни, тогава ще имате преизобилно и всичко друго ще се уреди добре.

Сега не искам да остане във вас един страх. Вие казвате: „Какво ще стане с нас?“ Ако нямате Божията Любов, зло ще се случи с вас. Ако дадем ход на Божията Любов, много добре ще се случи с нас. Отворете сърдцата си за Бога и имайте вяра. Вие търсите от где Господ ще се яви? Все от някъде ще се яви. Слънцето изгрява от някъде и това слънце, което изгрява отнякъде, все ще залезе. От където и да изгрее, Господ трябва да е Един! Нека има единство във вашата душа. Щом имате Божествената Любов, тя разрешава всички въпроси. Това, което не разрешава всички въпроси, то не е Божествено, а човешко. Като дойде Божественото, то ще разреши въпросите и постепенно с време ще се покаже, че това, което поддържате е верно. А и всичките ви работи ще

се оправят. Ако сте лекар, домакин, професор, земледелец и пр., ако имате Божественото, ще ви върви. А ако нямате Божественото, работите ще стават по обратен път. Сега това са диагнози, по които можете да познавате.

Някой казва: „Какво трябва да правим?“ Когато правиш опита, трябва да си сам. Знаеш какво означава самотията? Един професор, когато прави опити, той е сам в своята лаборатория. Опитите тогава излизат най-сполучливи. Щом има други да го залъгват, всякога опитите излизат несполучливи. Когато правите опитите, да бъдете сами. В света самотия няма, защото навсякъде Бог прониква. Там, гдето мислите, че никой няма, там е Бог и ви наблюдава. Когато мислите, че сте сам, там е Той. А гдето е Той, всичко успява. Там, гдето мислите, че никой няма, там е най-сполучливото място за вас. А гдето мислите, че всички, които са там, там ще ви дойдат всичките страдания. Когато останете сам, ще дойде вашето щастие. Много сестри се оплакват от голямата самотия, която имат. И като са останали самотни, търсят някого. Търсете Този, Който може да ви помогне. И след като ви помогне, Той ще изпрати онези, които ви са потребни. Само Бог знае, кои са потребни за вас. И ако го намерите, работите ще вървят добре.

Вие може да мислите как ще намерите Божията Любов. Не се смущавайте от това. Представете си, че аз ви давам един чек и ви казвам да го изтеглите от банката. Проверете нещата. След като изгрее слънцето, аз трябва да възприема неговата светлина. Защо изгрява слънцето? От колко хиляди години изгрява и от колко хиляди години изгрява и колко хиляди години ще изгрява, това е друг въпрос, но сега изгрява. Това е най-важното.

Страхът да излезне навън! Да имате Божието благоволение. Когато се помолите, Бог да ви послуша. И да имате една опитност. Има един начин за молитва. Аз отивам при някого, който не ми е казал, че ме обича, но му давам пълна

чаша с вода, а пък друг ми разправя за любов, но нищо не прави за мене. Бог е направил много за вас, а пък вие нищо не сте направили за Него. Опасността сега е там. В любовта има голяма опасност, понеже, когато Бог прояви Любовта Си и ние не я проявим, тогава в това седи най-голямата опасност и най-големите нещастия. Непременно ще се пукнат цевите и ще стане цяла една каша.

Велико нещо е Любовта! Пазете сърдцето си чисто, както Бог ви го е дал. Пази ума си светъл, както Бог ти го е дал. Защо да тургаш в себе си всичките онези желания, с този да се разправяш, с онзи да се разправяш и пр.

Сега, като отидете да направите нещо, искам да имате въодушевление.

Отче наш

18-та лекция на Общия Окултен клас
24 януари 1934г.
София, Изгрев

СЪЩЕСТВЕНИТЕ ПРАВИЛА

Сряда, 5,30 часа сутринта
(Небето облачно, сняг вали.)

Добрата молитва
Размишление 15 минути
„Всичко в живота е постижимо"

(Прочете се Евангелие от Йоана, 14 глава, 1 –17 стих включително.)

Човек не трябва да изгубва основните нишки на живота си. Каквото и верую да има, в каквото и човек да вярва, все ще дойде някой път да се разколебае. Колкото и да е силен човек, все ще дойде време да отслабне човек. То е нещо много естествено. По пътя е силен, но след като е вървял 4-5 деня, краката му отслабнат, поглежда небето, пътят му се вижда дълъг, отегчава се, не е разположен. Всички вие минавате по един път в живота. Всички вие сте пътници и някой ден сте се обезсърчили. Гладен сте. Дойде някое съмнение във вас. Сега съмнението е неизбежно. То ще дойде. Не можете да го избегнете. Ако искате цяр за съмнение, има само един цяр — вярата! Но някой ще каже: „Де да намеря вярата?" Дето и да е! В някоя аптека. Ако ти кажат: „Вземи топлина!" — Откъде? От слънцето. Чакай го, като изгрее. Беден си, нямаш пари. Но, като изгрее слънцето, можеш да вземеш топлина, колкото искаш. Вечерта, като залезе слънцето, ще я изхарчиш. През цялата нощ можеш да изстинеш малко, но на другия ден пак ще вземеш.

Има ръководни правила, които трябва да спазвате. Сега има големи противоречия в живота на всички вас, младите. Малкото дете очаква да стане възрастен. В него има желание да израсне, да ходи. А като остарее, за какво мисли? Младият

се въодушевява, а пък старият какво прави? Мнозина от вас, като дойдете до преклонна възраст, като станете стари, казвате: „Остарях вече!“ Старият какво трябва да прави? Това, което прави гладният. Щом сте гладен, ще намериш хляб и ще се наядеш. И си разрешил въпроса. И като намериш хляб, не го чопли, от какво е направен, дали ще ти стигне или не, но колкото хляб искаш вземи и подкрепи силите си.

Но казваш: „Хубаво за днес, ами за утре?“ Питам тогава: кой в живота е осигурен? Някои хора са осигурени повече, някои по-малко. Да допуснем, че някои от вас сте най-малко осигурени, какво трябва да правите? Казваш: „Да бъдем богати!“ — Хубаво, но всички богати не можем да бъдем. Казваш: „Да бъдем учени!“ — Но всички учени не можем да бъдем. — „Да бъдем силни!“ — Но всички силни не можем да бъдем. Като погледнеш в природата, колко силни същества има? Слабите са повече отколкото силните. Ние искаме да бъдем силни. Имаме една вътрешна идея и мислим, че като бъдем силни, ще уредим работите си. Прави сме до известна степен. Ние мислим, че като сме учени, до известна степен ще уредим работите си. Право е. Ние мислим, че като сме богати, ще уредим работите си. До известна степен е верно. Но всички желаят богатство. Тогава? Знанието ти е турено не в някоя осигурителна банка, но в една малка глава, както виждате. Човек живее в една малка колибка. Даже човек живее в една много малка колибка. Вие искате много голяма къща, а пък при това живеете в една къща, чийто диаметър е 17-18-19-20-21 см. на длъж, а пък широчината ѝ е 15 см. И тази къща има два малки прозорци. И вие сте доволни, че сте в тази малка къщичка, а пък от вън искате да имате голяма къща. В сравнение с други същества, в най-хубавата къща живее човек. Тя е палат сравнително. По-малките същества живеят в много по-малки къщи от колкото вашите. Изобщо човек живее в една малка къща и има няколко врати, през които излиза. Той има и по-големи къщи, в които

живее. Вие трябва да се научите да живеете и в по-големите къщи. За сега вие живеете в най-малкия апартамент. Аз го наричам долен апартамент, сутерен. В сутерена живеете и слънцето никога не ви огрява. И както виждате, кашлите. И вентилацията не става както трябва, също и храненето, не става както трябва.

Ти казваш: „Не виждате ли?“ Виждам, но какво трябва да правим? Казваш: „Отвън е студено, не виждаш ли? Какво ще се прави?“ Сняг вали, не можеш да измениш студа. Можеш да измениш малко, ако запалиш печката, вътре ще измениш, но вън от друго зависят условията.

Сега не зная, каква дума да употребя. На вас, на хората им липсва нещо много съществено. Всичко имате, само най-същественото им липсва. За същественото повидимому най-малко мислят. Но то е същественото, от което целият човек постоянно се обновява. И когато изгубим това, същественото, ние се обезсърчаваме. Ние не търсим често същественото. Вие ще кажете: „Вяра!“, ще кажете: „Любов!“ Има други неща, в живота, които повидимому са по-съществени.

Външният живот, това, което сте вие, то е резултат на едно условие, не само на вас, но на хиляди поколения. Съвременната наука казва, че телото, което имаме, е резултат на усилията на хиляди поколения, на хиляди същества. Телата се създават по хиляди модели. Ако искате да знаете, как е устроено телото, можете да видите в някои антропологии и физиологии. После, можете да разгледате целия обществен строй, онези морални принципи, по които хората се ръководят.

Всяка една душа си има известни копнежи. Ти търсиш Бога и не Го знаеш къде е. Поне едно време Адам Го чуваше в градината. При сегашните хора, в нашата градина Господ Го няма. Защото ние не сме в рая. Ние сме извън рая. Като казвам, че Го няма Господ, има ред обяснения върху това. Да си послужим със слънцето като образ за пояснение. Слън-

цето е изгряло, но представете си, че има дебели облаци и целия ден не знаете, къде е то. Да кажем, че така е ден, два, три, четири, пет. И представете си, че сте на северния полюс. Слънцето е залязло и шест месеца минават, без да го видиш. И някои хора живеят на северния полюс. Дните им са дълги, но и нощите им са дълги.

У вас по някой път се заражда мисълта, какъв ще бъде краят на вашия живот. Вие вярвате, вярвате и по някой път се усъмните. Но питам, кой е онзи, който до сега не се е усъмнил? Съмнението ще дойде. Защо и за какво, така е организиран сега светът, в каквото и да вярваш. Може да ви препоръчат една религия. В каквато религия да живеете, съмнението все ще дойде. Да допуснем, че вие сте религиозен човек. Върви ви всичко. Но започнат несгоди в живота. Тогава идва съмнението. Когато се молиш и ти се отговори, добре, но когато се молиш и не ти се отговаря, тогава? Докато човек е здрав, лесно се разрешават въпросите, но като заболееш и се молиш и не знаеш, дали ще оздравееш. Тогава? По някой път казваме, че ни слуша Господ. Тогава, я се помолете да не остареете! Може да се молите: „Господи, да не остареем, нека да бъдем млади като децата!“ Вие сте повярвали в едно нещо, което не съществува. Старост в света не съществува. Тогаз под стар, какво да разбираме? Всеки, който заболее, е стар.

Сега искам да бъде кратък, искам да говоря някои неща, които не са в стълкновение с работите, които сега имате. Защото някой път щом се говори, вие влизате в стълкновение със себе си. Старото и новото не трябва да бъдат и не могат да бъдат в стълкновение едно с друго. Който се ражда и който умира, за какво има да са в стълкновение един с други? Онзи, когото погребват в гробищата и онзи, който се ражда, за какво има да се карат двамата? И вие не докарвайте нещата в стълкновение. Старото няма какво да е в стълкновение с новото, което иде.

Вие имате едно верую, вярвате в Бога, но конкретно в какво седи вашата вяра? Аз донякъде зная, какво е вашето верую. Аз напълно зная в какво вярвате. Вие в някои неща вярвате повече, отколкото в други неща. Хубаво, в каквото и да вярва човек, все е хубаво. Обаче в нашата вяра има известни други проявления, които са лоши и които по някой път опетняват вярата ни. Има неща, в които вярвате без да искате. Най-първо здравият човек не вярва, че ще умре. Но утре, като заболее, този здравият човек и като лежи 4-5 месеца, казва: „Мен ми се струваше, че няма да умра, но както сега съм отслабнал, почва да работи в мен мисълта, че ще умра." Как е възможно това? Тая мисъл преминава през него. Някой път, този страх преминава без нищо, а по някой път, каквото казва, ще стане и ще погледнеш, че е умрял. Сега може да се обясни умирането по два начина: или че човек съвършено е изчезнал от света или може да се даде следното обяснение. Вие имате една бучка захар. Като падне тази бучка във водата, стопява се. И отиде вече. И представете си, че водата е много. В едно езеро е паднала бучката, де ще я намерите? Отиде захарта. Тя по никой начин не може да се върне назад. По никой начин вие не сте в състояние да върнете бучката. Отиде вече. Отиде, но къде? Изпуснал си я. Защо я изпусна? Отиде. Тогава какво трябва? Друга бучка. —„От де ще я взема?" — От някъде, ако можете да намерите.

Помнете едно: животът, който сега имате, е една бучка захар. Сегашният живот е една бучка захар. Гледайте да не я изтървете в езерото! После ако ме попитате, ще кажа: Отиде бучката! Някоя друга бучка трябва да се намери. Тази бучка се е разтопила. Никаква философия, никакво обяснение не помага. Както и да обяснявам, ще кажете: „Отиде бучката!" Някой обяснява, че бащата на еди-кой си умрял и бил в рая. А синът казва: „Но отиде баща ми. Къде е раят, не знам, но баща ми го няма." И казва той на другия: „И ти не го знаеш. Ти разправяш за рая, но не си бил там." — „Не съм бил."

— „Тогава как разправяш?“

Някой казва за някого, че бил в рая, като разбира при Бога. Че Бог е на всяко място. Щом туряш Бога в специфично място, тогаз за Бога имаме две понятия: че Бог е навсякъде или че Бог е някъде. Това са две различни понятия. Като кажем „при Бога“, тук, дето съм и горе, все е при Бога. По отношение на изразите: „при Бога сте“ и „не сте при Бога“, има едно особено разбиране. Сега, какво разбирате вие под думите: „Аз съм при Бога“? Това значи:„При баща си съм аз.“ Значи съзнанието на вашия баща е будно. Вие сте в къщи, виждате баща си и той ви вижда. И казваш: „При баща си съм.“ Може баща ви да е в Америка, но той ви пише, всяка седмица ви пише по едно писмо, баща ви постоянно ви пише. Като кажа, че съм при Бога, разбирам: Баща ми и аз сме в постоянна връзка, имам писма. Но някой път се затвори станцията, нямаме никакво писмо, съобщенията са прекъснати. Тогаз е онова тягостно състояние. Казваш: „Едно време как беше!“ — Как беше? — „Писма идваха. После чекове идваха. А пък сега не идат писма, нито чекове идат.“ Тогаз настава онова тягостно състояние, в което някои изпадат.

Да се обясним. Всеки ден на вас ви трябва това, същественото, което да подкрепи живота ви. Прана ви трябва. Всеки ден ви трябва по малко въздух, за да се подкрепи организма ви. Всеки ден ви трябва по една мисъл, за да подкрепи вашия ум. Това е сега същественото. Днес в какво вярваш? На онова, което можеш да възприемеш и което може да ти бъде полезно в дадения случай. Могат да разправят някои, че след като умреш, ще отидеш между ангелите на небето. Това никой не може да опише. Има разни описания. Най-хубавото за онзи свят е писал Сведенборг. Четете Сведенборг. Той го е описал конкретно. Както описват земния живот, така го описва той. Той говори за ангелите, бил е между тях, говори за техния език. Прави сравнение между земния и небесния живот. Той разправя подробно, хвърля известна

светлина върху всичко това. Сведенборг, като говори за ангелите, казва, че някой път и ангелите стават тъжни. Някой път и по тяхното лице настава една промяна. И самите ангели не знаят от какво става това. Има разни предположения за това, но както и да мислите има някои неща, които не могат да се обяснят в живота. Ние казваме: „Бог не се гневи“, но Писанието казва: „Разгневи се Господ.“ Как трябва да се разбира думата „гняв“?

Аз искам да ви наведа на същественото. В дадения случай, кое е същественото? Обедът, който ще имаме. И този обед има по-голяма философия, отколкото всички други сказания, които мога да ви говоря. За гладния човек обедът е най-важен. За човека, който се нуждае от въздух, в дадения случай, въздухът е по-важен, отколкото всичко друго. В дадения случай една мисъл, която е съществена, е по-важна отколкото много други неща, които не могат да послужат. Да допуснем, че ще ви каже някой, че ще станете силен, че ще заповядвате на целия свят. Може ли човек да заповядва на целия свят? Не може. Можеш да заповядваш, но как? Всеки един човек е господар. Отвори си устата и кажи на въздуха: „Слушай, влез вътре!“ И влиза въздухът. Ти си господар. После въздухът пак излиза. Вземеш малко хляб, сдъвчеш го добре. Господар си. Това, което си взел, пак трябва да го изхвърлиш навън. Всеки ден ти си господар. Като ядеш, ти си господар. Като дишаш, като мислиш, ти си господар. Вън от това, другото не е толкоз съществено. Другите неща са второстепенни. Ако ти можеш да ядеш, да дишаш и да мислиш правилно, то другите неща лесно стават. Но ако не можеш да ядеш, да дишаш и да мислиш както трябва, то другите неща съвсем няма да ти се подчиняват.

Ние търсим идеята за Бога. Много книги има писани по това. Христос казва: „Вярвайте в Бога и в мене вярвайте!“ Какво е искал да каже Христос с тези думи? — Дръжте връзката, не късайте вътрешната връзка. Тая връзка посто-

янно да съществува. „Дръжте връзката и с мен!“ Христос говореше на своите ученици. Ние не сме във времето на Христа. Какво отношение имат Христовите думи спрямо вас? Представете си, че Христос е казал на своите ученици: „Яжте хляб, вярвайте в хляба!“ Дал е един обед на своите ученици преди, 2000 години. И казва: „Яжте хляб, вярвайте в хляба!“ Какво ви струва да повтаряте думите на Христа, казани преди 2000 години? Пред вас никаква трапеза няма. Ако по човешки разсъждавате, няма никаква връзка. Но тази трапеза, която е била сложена тогаз, ако тази трапеза се е сложила като се е създал света и сега не е дигната. Не само във време на Христа, но преди Христа беше сложена и сега е сложена. И това, което е сложено пред вас, яжте! Отношенията са пак същите, ако ти вярваш. Стопанинът може да го няма в къщи, но ти можеш да се ползуваш от тази трапеза, както всички други. Ти можеш да очакваш да дойде стопанинът да те покани. Но няма го. Слугата ти казва: „ Вземи си. Нашият стопанин е на работа. Рядко се връща.“ Ти казваш: „Но аз искам да Го видя!“ Не можеш да Го видиш, Той се връща на 2000 години по веднъж да понавиди трапезата и после пак си заминава. Така и Господ като постави Адама в рая и отиде някъде, не се знае за колко време. Надвечер се показал Господ. Чул Адам гласа на Бога в райската градина: „Къде си?“ Това било надвечер, не сутринта.

Ще оставя сега това така. Както искате мислете. Дали ще го разрешите. Аз толкоз години съм мислил по това. Бих желал да зная, как са го разрешили някои. Сега в моя ум седи следното: има някои неща, които не е възможно да се разрешат. Ето какво разбирам под думите: „Идея, която не може да се разреши.“ Отиваш при един зелен плод. Ти не можеш да го откъснеш. Не е време за късане. Ще чакаш. Той си има определено време. Като узрее, ти можеш да го откъснеш. А като го откъснеш сега още, не ще може да се ползуваш.

Или отидеш при някой извор, който е замръзнал. Ос-

тави го да се размрази. Ще чакаш пролетта и лятото и този извор ще се размрази. И ще почерпиш вода от него. Ако откъртиш сега от него, ще вземеш само със лед.

Това са само общи забавления, на театър. На сцената ядат, пият, но нищо съществено няма. Гледате на някое кино, че трен минава, но всичко това са сенки, няма никаква реалност. И вие отивате в къщи и разправяте, че сте видели тренове. Казваш: „Видях аз Дон Кихот. Даваше се на кино Шаляпин. Слушахме Шаляпина.“ Никакъв Шаляпин!

Всички вие сте подложени на една голяма опасност. Тя седи в следното: когато човек дълго време върви по пътя, излизат му пришки. Много е работил и тогава не му се работи. Пазете се, много не работете. Мнозина от вас много работите, повече отколкото трябва, преуморени сте вече от работата. Защо трябва да излезат пришки? Като копаем 10-15 минути, достатъчно е! А пък цял ден да работите, това е работа на каторжник. Ако аз проповядвам, че трябва да се орат нивите цял ден, ние сме каторжници в Египет. В Египет сме, тухли се правят. Искаш, не искаш ще ореш. И затова казвате: „Пришки на ръцете ни излязоха.“ Роби сте. Сега какво трябва да се прави? Работата е, че този, който е роб, един ден става господар и мисли, че като заповядва на другите роби, той е свободен. Често ми се разправя, че един слуга заповядва на друг слуга, какво трябва да прави. То са смешни работи. Заповядва, кой човек да погребат, а пък утре и за него ще заповядат да го погребат.

Ето какво аз разбирам под „господар“. След като съм спал на леглото, аз мога да стана от леглото и да се облеча. Аз се считам тогаз, че съм господар, а пък щом не мога да стана от леглото, аз вече съм роб на условията. Някой път сутринта не ставате. Аз гледам през прозорците какво правите. И съм виждал следното: като стане някой, седне на леглото и навежда си главата надолу и си затуля лицето с ръцете и мисли, мисли, гледа си дрехите и мисли, дали да се

облече или не. Той има нощница, мантия, той е бил дякон. Тая нощница ще трябва сега да се съблече. Понеже през вечерта е бил на служба, ще трябва да извади нощницата, да тури обикновените дрехи. И след това ще вземе горе-долу да се помие и да се повчеше. Това е неестествен живот. Никаква нощница не ви трябва, никакъв дякон. С каквито дрехи си спиш, стани си и се облечи. Като екскурзиант. Нищо не събличай. Като станеш, облечи си дрехите, поумий се и поблагодари на Бога и пак си върви по пътя!

Като станеш, първото нещо е да бъдеш весел. Не сте ли весел, работата не е добра, дяконът не е изпълнил добре службата си. Щом станеш от леглото, седни малко на леглото, не си дръж главата на ръцете, защото тази къща не е толкоз голяма. Защото, ако тази малка къща не можем да уредим, за какво ще ни даде Господ по-голяма къща.

Но има в живота фиктивни работи, които ни измъчват. Станеш сутрин, измъчват те слугите. Ако си жена, измъчва те мъжа ти. Ако си мъж, измъчва те жена ти. Ако си майка, измъчват те децата ти. Ако си ученик, измъчва те учителят ти. Ако си учител, измъчва те ученикът. Измъчване има навсякъде. И човек се намира в големи противоречия. И после, всички вие имате на ума си да уредите вашия живот, както някоя мома, която се жени и погледне някого и казва: „Този няма да го бъде!“ После дойде друг, погледне го, после трети и пр. И най-после хване някой мазен. Това не се отнася до вас. Не само вашия живот, но целият живот го описвам така, както е навсякъде. Навсякъде животът се развива еднакво.

Една мома избира момци. Аз считам, че всеки един господар, при когото се представят слуги, за да ги избира, той е на местото на момата. Кланя му се един слуга. Защото като дойде момъкът, момата е господар. Момците са слуги. Всички се представят да слугуват при нея. Тя го погледне от високо и казва: „Не може да ми върши работа.“ Изпраща го. Втори слуга мине, трети и т.н., десет. Но след десет слуги

господарят все ще налети на някого.

Питам, как трябва господарят да си избере един добър слуга? Ако аз съм един господар и при мен дойде един слуга, ето как щях да го изпитам. Ще му кажа: „Седнете на моето място.“ И аз ще изляза навън. Ще се дегизирам и ще кажа: „Тук ще дойдат други слуги. Понеже теб те избрах за слуга, ще дойдат много души и искам да избереш девет добри слуги.“ И ще го оставя. Девет слуги да избере. Той ще се жени, а пък аз ще гледам, как ще се ожени той. И ако той може да избере сполучливо тези девет слуги, тогава аз знам, че съм избрал добър слуга. А пък ако той не може да избере другите девет слуги, той не е добър слуга.

Или друго яче казано, на ваш език, ако моя слуга, който ще дойде при мен, не може да обича моята работа, както аз я обичам, да бъде така честен, както аз съм честен и да има присърце моята работа, да я има като негова работа, тогаз той не е добър слуга. И когато един слуга иска един добър господар и той трябва да спазва същото правило. И този господар да влиза в положението на слугата, той да обича работата на слугата, както обича своята работа. Това са правила сега. Господарят трябва да обича и да се интересува от работата на своя слуга и слугата трябва да се интересува и да обича работата на своя господар. Това е правилния избор. Ако ученикът не се интересува от материята, която Учителят му преподава и ако Учителят не се интересува от материята, която ученикът учи, тогава няма правилни отношения.

И ако ние не интересуваме от това, което Бог е създал и ако Бог не се интересува от нас, тогаз? Това са общи човешки отношения и тези отношения постоянно трябва да се обновяват. Всякога трябва да има един малък придатък.

Всеки ден трябва да ям, всеки ден трябва да дишам, за да обновявам силите си. Законът е такъв. Можеш да кажеш: „Вчера аз дишах много добре.“ То е за вчера, но днес трябва да дишаш добре. Ти казваш: „Аз вчера вярвах добре.“ Но сега

трябва да вярваш. Важно е какво е сега. Като стана сутринта, аз виждам, какво ми липсва. Най-първо гледам, каква е моята вяра. Някой казва: „Онзи човек е добър!“ Аз не зная, как вие познавате, че някой човек е добър или как познавате, че някой човек ви обича. В една школа има такова положение: Безлюбието всякога се маскира с любовта. Ако една обич, която някой има към вас, е едно маскиране, е едно безлюбие, тогаз какво ще кажете? И няма да мине 1-2 години и животът ще го покаже. Ако животът разкрива безлюбието, което е маскирано с любовта, тогаз какво подразбира това? Може ние да не сме виновни. Дадена ти е една стока. Купил си я от някъде. Продавате я, но стоката не е хубава. И после може да се разкрие, че стоката не е хубава. Трябва да бъдеш внимателен. Всичко това, което сте унаследили, трябва да го проверите, трябва да проверите, дали стоката, която имате, отговаря на това, за което е дадена.

И тогаз другото правило гласи: Всяка любов по някой път се маскира от вън с безлюбие. Има хора пък, които, за да маскират своята любов към вас, ще се покажат безлюбни. Но след време ще се види.

Тогаз как искате: отвън ли да бъде любовта? Де искате да бъде маската? Отвън ли или отвътре? Искате ли отвън да бъде любовта и отвътре безлюбието или отвън безлюбието, а отвътре любовта? Кое бихте предпочели? В природата отвън е нейното безлюбие. Тя е много груба, постъпва на общо основание. Но зад тая грубост седи любовта скрита някъде. В природата няма никаква деликатност, много груба. Нито пет пари не дава. Както е хубаво времето, дойде буря, дъжд, оцапа ви и след това никакво извинение, но в основата е скрита любовта вътре.

Влиза онзи, мазният, прекарва си ръката по говедото, бута го, много меко го пипа и казва: „Хубаво е.“ Говедото не знае, какво мисли той. Онзи казва: „Хубав е за клане.“ Побутва го, много деликатно го пипа. А говедото си каз-

ва: „Добър ми се вижда този човек.“ Но след това няма да мине много време, половин час, един час и идва ножът. И стягат му краката, обръща го, изтича му кръвта и свърши се любовта. От вън е красив, а отвътре е жесток. Казвам сега, има нещо в човека, което е жестоко, което не е ваше. Идва при мен един и казва: „Слушай, ти не ме обичаш!“ Казвам му: „Майка ми беше такава. Който идваше, пердашеше. И аз нося нейния характер. Унаследено е в нашия род, така е отвън. Сприхави хора сме. След като направим някоя беля, разкайваме се. Не сме засмени хора. Не сме лоши, но отвън сме недоволни.“

На вас ви трябва едно определение, какво нещо е свободата. Че ви дават една дреха да я облечете, това не е свобода. Или че ви вземат дрехата и това не е свобода. Или че ви говорят меко, това не е свобода. Или че не ви говорят, това не е свобода. Ако вие бихте писали върху свободата, как щяхте да я определите? Писанието казва: „Дето е Духът, там е свободата.“ Или другояче казано: „Дето е Бог, там е свободата.“ Когато онзи, който не те обича, иска да ти наложи своето правило, то е ограничение. Животът върви по две линии, неизбежни са те, едни се ограничават и се заробват, а пък други се ограничават и се освобождават.

Преди години във Варненския затвор стана следното: един затворник изкопал една дупка и влязъл в един канал, вътре в клоаката, за да излезе. В затвора е много хубаво в сравнение с клоаката. Влиза той [в] тези нечистотии, с желание да излезе и като излезе вън ще се освободи. Ти се ограничаваш в тази дупка с нечистотии, но с желание и мисъл, че като излезеш от тази дупка, ще се освободиш. Ти, като приемеш това ограничение, ще се освободиш. А пък ако те прекарат през тази дупка, за да влезеш в затвора! И обратния закон има. Има хора, които се ограничават и се освобождават, а пък има хора, които се ограничават и се заробват.

Вие ще минете през тази дупка. Няма никой, който да

не мине през нея. Така е направил дяволът работите в света. И като преминеш през клоаката, ще се оцапаш и после като излезеш вън, сте свободен и дълго време ще се миеш. И онези дрехи, с които си преминавал, ще ги изгориш на аутодафѐ.* Не ги оставяй.

Че когато вие имате в душата си омраза, подозрение, всички тези отрицателни черти, не сте ли вътре в тази клоака на живота, през която искаш да излезеш. Канал е това! Излез от клоаката! Гледай по-скоро да излезеш от този канал! Ако стоиш по-дълго време, изгубваш живота си. За един, два, три дена да излезеш. Повече не може! За три дена, ако не можеш да излезеш, страшно е!

Та има изпитания, през които напредналите от вас ще минат. Вие не знаете, какво нещо е един напреднал ученик! Напредналият ученик е силен ученик. Дойде едно дете при него и му казва: „Дай ми твоята торба.“ Той му я дава. Напредналият ученик после му казва: „Дай торбата.“ То не я дава. Той го бутне с пръст и взема торбата. Като ти кажат: „Вземи торбата!“, вземи я. И като ти кажат: „Дай торбата!“, дай я. Та на силния ученик никой не може да му вземе торбата.

Ако вие мислите, че може да ви обиди някой, вие не сте силен ученик. Ако мислите, че някой може да ви оцапа, че дяволът може да ви оцапа, вие не сте силен ученик. От вън може да ви оцапа. Ако мислиш, че някой може да те заблуди, ти не си силен ученик.

Аз нося това, ценното в душата си. Аз искам да вярвам в това, което носите във вашата душа. Между моето верую и вашето не трябва да има никаква разлика. Като излезете на слънце, какво ще видите? Ще видите това, което аз виждам и ще възприемете светлината, топлината, както аз ги възприемам. Ще има много малка разлика. И вие ще ходите като мен. И вие ще махате като мен ръцете си. И вие ще крачите

---

* **аутодафѐ** - (порт. акт на вярата) 1. Публично изгаряне на еретици и еретически книги през средновековието 2. Изгаряне, унищожаване.

като мен ту с левия крак, ту с десния. После ще сядаш, ще ставаш, ще ядеш, ще пиеш и т.н.

Но казвам, всички на една и съща служба не можете да бъдете поставени. Всички едно и също положение не можете да завземете. Някои от вас ще бъдете слуги, някои господари. Някои от вас ще бъдете ученици, някои господари [учители]. Някои от вас, ще бъдат лекари, други пациенти. Някои от вас ще бъдете адвокати, а пък други клиенти. Един може да бъде търговец, а пък други купувач.

Сега да се върнем към съществените правила. Ето едно съществено правило: Всеки един човек обичайте така, както обичате Бога! Какво ще кажете на това? Казано е: „Да обичаш ближния си, както обичаш Бога." Ние казваме: „Да обичаш ближния, както обичаш себе си." Ти обичаш себе си, както обичаш Бога. Това е един втори превод. И право е това, че ние обичаме себе си, както обичаме Бога. Да обичаш Бога, значи да нямаш абсолютно никакво противоречие в душата си. Любовта седи в едно нещо, любовта седи там, дето няма никакво противоречие и при нея никой не може да създава никакво противоречие.

Кое същество може да те люби? Онова същество, в чието сърдце и душа не може да влезе никакво противоречие, това същество всякога те люби. Щом влезе някакво противоречие, ще се появи едно разногласие в любовта. Ако искате, можете да имате разпознаване на любовта от другите състояния, които имате и които са от друго естество. Ако искате да опитате едно ваше вътрешно състояние, може по този начин. Ако направите една погрешка, то този, който ви обича, ще ви каже: „Няма нищо, тази погрешка не е ваша." Този човек има вяра. Вие направите една сделка и изгубите 10 - 20 000 лева. Той ще ви каже: „Няма нищо, ще се оправи тази работа." И кредитира ви наново. Втори път губите, трети път, четвърти път, пети път и т.н. Този господар ви казва: „Няма нищо." И ви кредитира наново. Този човек има вяра.

А друг господар би дал пътя на онзи, който е погрешил. Вие сте от онези господари, от много строгите. Казвате: „Няма да го бъде този брат. Не ми го хваща окото."

Как гледа Бог на нас? Ние направим една погрешка, Господ казва: „Няма нищо." Направим втора погрешка, трета, четвърта, направим 10 погрешки, Господ казва: „Няма нищо" и те кредитира. Ние имаме постоянно тази любов на Бога, която се изявява всеки ден. И даже като направим една погрешка, слънцето не се помрачава, вятърът си духа, хората към нас са любезни. А ние вътрешно се късаме, смущаваме се. Оставете тези смущения, а поправете погрешките!

Сега приложението, вие се намирате в едно трудно положение. Седите и правите различие, мъжа си ли да обичате повече или чужди мъже? Обичайте всички мъже еднакво. Вие правите едно различие, вашето дете ли да обичате повече или чуждите деца? Не да правите различие! Обичайте всички деца! Гледайте на онова дете, както майка му гледа! То е истинското отношение. Влезте в положението на онази майка, която е родила това дете. Вие сте в положението на една малка птичка. Приближавам се към полочката.* Разкряква се майката наоколо, църка! Аз погледна пиленцето, не го бутам. Много съм внимателен. И се отдалеча. Влизам в положението на майката. По някой път и вие, във вашето сърдце, имате едно малко желание, една малка мисъл. Приближавам се. Не искам да изхвърля пиленцето вън от полочката. Казвам: „Много добре го храниш!" Няма да кажа: „Тези простаци тук какво мислят!" Погледна го, после видя малката полочка, колко хубаво е направена. И вие ме погледнете и се сгушите. Като се поотдалеча, майката пак дойде.

Не смущавайте птичките, не смущавайте и себе си. Някой път вие сами се измъчвате. Не се измъчвайте. Ви се измъчвате и казвате: „От мен нищо няма да стане!" Не смуща-

---

* **полочка** - (остар.) гнездо

вай душата си! Ако нищо няма да стане от тебе, тогаз какво ще стане? Един ми разправяше следното: „Аз на другите казвам, че съм голям вагабонтин, но аз си казвам: Не си, не си! Като ми каже някой друг вагабонтин, не ми е приятно.“ Стратегия е това.

Не говори за другите това, което те говорят за себе си. Едно правило ще ви дам: Никога не говорете с онзи език, с който хората говорят за себе си. Не отивай да говориш на една чужда жена така, както мъж ѝ говори. Не отивай да говориш на едно дете така, както майка му говори. Ето едно свещено правило, което трябва да пазите. Майката може да вземе дъщеря си и да я прегърне. Тя има право. И ако ти направиш същото, тези хора ще останат недоволни от тебе. Ако един мъж погладе жената на друг мъж, тогава какво ще стане? Това правило трябва да се спазва.

Това, което мъжът прави за жена си, ти не го прави никак. То е негово свещено право. Това, което дъщерята прави за майка си и за баща си, то е за тях. Дъщеря ще погледне баща си и ще го целуне. Като дойде отвън някоя друга дъщеря, не може да направи същото. Чуждите дъщери да не правят това, което дъщерите в дома си правят. Това е правило. Това са външни неща. За мен ето какво означава това: ако вие снемете вашата кожа от ръката си и дойде някой, че иска да бута ръката. Щом се отнема кожата не бутай. Защото щом един човек е погалил своята дъщеря, той е снел кожата ѝ. И ако вие отидете да я погалите, вие ще ѝ причините неприятност. Оставете да зарасне кожата ѝ. Или ако искаш да я гледаш така, стани баща. Нямаш право да буташ, когото и да е, ако не го обичаш. А пък щом го обичаш, тогаз погладе го, както гладиш себе си. Какво чувствуваш, като погладиш ръката си? Ако някой, който ви обича, ви глади, какво ще почувствуваш?

Аз съм виждал следното: при един болен идва някой лекар, който е млад, свеж, пълен с магнетизъм. Болната е някоя

мома. Лекарят като я хване, минава нещо от него в ръката ѝ. Тя се държи за ръката му. Живот минава от лекаря в нея, тя усеща приятност. А пък някой път лекарят хване ръката ѝ, а тя си взема ръката. Значи взима нещо от нея.

Когато някой човек може да ви даде нещо, вземете го. Някой казва: „Ние трябва да се обичаме!“ Ще ви дам едно правило, какво нещо е обичта. Има известни правила, които трябва да се държат във всяко едно общество. И тогаз можем да прогресираме. А сега ние сами ставаме препятствие, да се спъваме в живота. Когато кажем, че някой няма любов, тези думи са неразбрани. Значи ако не ме обича, няма любов, ако ме обича, има любов. Преди всичко един човек на любовта трябва да бъде здрав. Той трябва да яде добре, трябва да диша добре и трябва да мисли добре. И после в неговия ум не трябва да има никаква задкулисна мисъл. Когато обичаш някого, аз подразбирам едно: не трябва да имаш никаква задкулисна мисъл. Ще постъпваш спрямо другите хора, както постъпваш спрямо себе си или както постъпваш спрямо Бога. Като отидеш при Него, Бог е скрит някъде там. Може да те наблюдава в рая, какво ще правиш. Ти минеш и погледнеш някого. Не си давай мнение за творбите на Бога! Ти казваш: „От този човек нищо няма да излезе!“ Не давай мнение. Никой не те е турил авторитет. Мога да ви приведа много примери. От всякого едного от вас, когото Бог е създал, ще стане нещо от него! На пръв поглед като че няма да стане, но ще стане, ще излезе нещо от него! Сега аз бих ви предсказал, какво ще стане от вас, но това няма да ви ползува. За сега не се спирам върху противоречията, турям ги на страна. За мен е най-важен обедът [обетът], който трябва да вземете. Какво ще бъде вашето бъдеще, мога да ви предскажа. Не е мъчно да ви предскажа бъдещето. Но и да ви предскажа, това не са съществени неща.

Мога да ви предскажа, че мнозина от вас ще бъдете ангелски служители. Какво ще разберете от това? Мнозина

след няколко хиляди години ще бъдете царе. Някой казва: „Аз не вярвам!“ Аз не искам да вярвате. След няколко години, ако стане това, добре, ако не стане, празна работа е. Под думата цар разбирам следното: след 2000 години ще бъдете свободни, както един цар е свободен. Ще бъдете в състояние да правите, каквото искате, без да е в състояние някой да ви ограничи. Казвам, след хиляди години вие ще бъдете толкоз красив, че ще обръщате вниманието на целия свят. Кое е емблемата на красотата? Най-хубавото, най-красивото от всичко в света е Слънцето. По-красиво от него няма. Всички обръщат очи към него. Слънцето е най-красиво. След това иде Месечината. След Месечината иде Венера, богинята. След това иде Сириус и т. н. Всички вървят едно след друго. Но най-красиво е слънцето. В красотата има известна сила. Ти си отчаян в живота. Идвали при него философи и му говорели. Той им казвал: „Оставете с вашата философия. Дотегна ми!“ Никаква философия не помагала. Най-после се чудели мъдреците, събрали се и намерили най-после, как да развеселят царя. Намерили най-красивата мома в държавата. Облекли я. И един ден, като си седял царят и я погледнал, забравил всичко. И тръгнал подир нея. Тя се обърнала и той спрял. Той вървял подир нея. Всички учени хора гледали, че царят върви след нея. Той казал: „Видях нещо, което осмисля живота!“ Те му казали: „Царю Честити, Божии работи са те!“

В красотата има нещо Божествено, което изтича. Това, което изтича от Слънцето, не е самото Слънце. В красотата има нещо, което изтича, то е Божественото, неуловимото. Вие казвате: „Той се е захласнал.“ Хубаво е човек по някой път да се захласне.

Сега да се повърнем към същественото. Кое е същественото. Не уреждай живота си, който Бог е уредил. Този живот, през който Бог е прекарал ръката си и е създал нещо възвишено, не го глади, защото ще те изпъдят от къщи. Ти се радвай, че тази жена си има мъж, който се грижи за нея. Ти

се радвай, че има Един, Който мисли за твоя живот. Какво ще уреждаш своя живот! От нас се изисква само едно нещо, да си вършим работата. Каква работа трябва да вършим?

Когато аз ви говоря, нямам пред вид сегашния ваш живот. Сегашният ваш живот не дава никакво изяснение на това, което искам да ви кажа, защото той е един резултат на миналото, той е една фикция. Той нищо не разрешава. Аз ви говоря за нещо, което сега иде. Реалното, Божественото, което може да измени миналото на нашия живот. Защото ако това, Божественото не влезе в нас, нашият минал живот не може да се обнови. Да си представим почва, която съдържа миналите енергии. Само по себе си нищо не става от тях. Слънцето, като дойде, е в състояние да измени тези семена, които са турени в почвата. Слънцето е в състояние да измени миналото. Та трябва да вложите Божественото, новото, което иде сега. Да не падате духом! Вие по някой път се обезсърдчавате. Някои се обезсърдчавате, че няма кой дд ви обича. Но какво значи да ви обичат? Ако ви направят една хубава къща и не ви пущат навън и ако на прозорците има решетки, ако ви турят в хубава къща и ви турят златни букаи, тогаз какъв ще бъде този живот, който е ограничен? Изхвърлете от себе си онези ограничения, които сега съществуват у всинца ви! Те са все на миналото.

Вложете Божествената любов, която сега вече настъпва в света! Вложете онази любов, която имат всички онези, които истински ви обичат! Когато аз правех моите изследвания, един учител ми каза: „Имам един много способен ученик. Одарен е този момък, но всички ученици в гимназията имат лошо мнение за него. Той е даровит, но има някои особености.“

Казвам, разчитайте на това, което Бог е вложил, а не на временните работи. Научете се да вярвате в това, което Бог първоначално е вложил във вас. Има ли нещо вложено във вашата душа от Бога или не? При всички противоречия

да вярвате в това, което е вложено! Това, което е вложено, един ден ще даде своя плод. Някой път вие сте под влияние на чужди мисли. Човешката мисъл по някой път има ужасни влияния на окръжающите. Чуждата мисъл може да спъне когото и да е. Един друг може да се спънете.

Бог, Който е създал и Който създава целия свят, Той иска да схващате Неговата Любов и да бъдете израз на това, което Той иска от вас. Не това, което хората изискват от вас, но онова, което Бог изисква от вас. Най-после, вие вярвате в Христа. А Той казва: „Вярвайте в Бога и в мене вярвайте! Както аз вярвам в Отца и пазя думите Му. И ако кажа, че не Го познавам, ще бъда подобен на вас. Но аз вярвам и пазя думите Му. Вярвайте, както и аз вярвам, за да се уреди вашият живот!“ Христос, който така вярваше, каква беше Неговата участ? Участта му знаем каква беше. Но знаем след 2000 години, каква е участта на тези, които вървят по Божия път. През каквито и страдания да ви прокара Бог, вярвайте в Неговите благословения. Да знаете, че Неговият гняв е само до 4 поколения (100 години), а пък благословението Му е до тисящи родове, един много дълъг период. Едно Божие благословение е за толкова дълго време, а гневът Му — само до 4 рода!

Сега, кое е основното правило, което ще остане? Кое запомнихте? *(Учителят пише на дъската буквата „Л")* Какво мислите че ще напиша сега? *(Учителят пише „Лук")* Сега ще заменим буквата „У“ с „Ю“, “Люк“. Сега ще преобразим тази дума, ще заменим буквата „к“ с „б“ — *Люб (Любь).* Да любиш някого, значи да разтопиш черупката и да го извадиш из нея навън, да излезе на свобода.

Л — е свързването на две души
Ю — е условията
Б — е посятото семе
О — са външните условия
В — е вечността.

При буквата „О“ имате един кръг, а при „Б“ имате кръга разрязан на две.

При произнасяне на звука „Л“ турете езика си на небцето. При „Ю“ освобождавайте езика от небцето. При „Ю“ е свободата. При „Б“ си затваряте устата, т.е. това, което трябва да расте, трябва да му затворите всички условия отвън, да го турите в най-големите ограничения, за да израсне. Та, любовта е това, което ограничава човека, за да го освободи. Следователно, всяка любов, която ограничава човека, за да го освободи, това е любов! Страданията на света са ограниченията на Любовта! Страданията имат пред вид да ни извадят от едно състояние и да ни преведат в друго.

И да дойдете до разбиране на природата, не както аз я разбирам, но както трябва да я разберете. Не онова, което влезе в моите уста, но онова, което влезе във вашите уста. Не онова, което излиза от моите уста, но онова, което излиза от вашите уста. Не онова, което влиза в моите очи, но онова, което влиза във вашите очи. Не онова, което моята ръка може да направи за мене, но онова, което вашата ръка може да направи за вас. Това са основни работи, които трябва да спазвате. Новото седи в това, че всяко едно движение, всяко едно чувство, всяка една мисъл да бъде като една нишка, която придава, да бъде нишка на освобождение. Там е подмладяването сега. Че човек може да се подмлади, може. Но сам да се подмлади не може. Ако се съберат 12 души адепти, те могат да го подмладят. Те ще го турят в магнетичен сън и ще му кажат, че като се събуди ще бъде подмладен. И като се събуди, той ще бъде подмладен. Както могат да ви съблечат старите дрехи и да ви турят нови. У вас има много стари материи и трябва да ви хване някоя хрема за няколко седмици, за да се изкарат тези нечистотии от носа ви, та да се освободите. Хремата е едно чистене. Да няма нито една нечиста мисъл! И в ума си и в сърцето си да сте чисти и свободни, както едно новородено дете! Нищо да не

те съблазнява!

Аз гледам на живота малко по другояче. Да кажем, че някой момък се влюбил в някоя мома. Никаква мома не е това! Това е една кукла. Той прегръща куклата. Той прегръща куклата. От восък е направена тя! Момата я няма там! Истинския момък и истинската мома никой не може да прегърне! Човек куклите прегръща. Помнете това! Как ти ще хванеш душата? Ти не хващаш душата! Ти казваш: „Той направи това." Нищо не е направил! Престъплението седи в мисълта, че ние искаме да [...] известна душа. Там е престъплението. Не може да се опетни човешката душа! Вярвайте в това, че телото ви може да се опетни, същата всеки може да опетни отвън, но да опетни някой вашата душа, това не е възможно! Това, което е излязло от Бога, не може да се опетни. То ще си върне при Бога. Христос казва: „Вярвайте в Бога и в мене вярвайте!" Значи Бог е това, Първоначалното, от което сме излезли, а пък Христос е Любовта, която се проявява в света. Вярвайте в проявената Божия Любов. Вярвайте в Онзи, Който може да ви освободи! Всеки ден трябва да идва Бог да ви освобождава. И Христос!

Всеки ден трябва да се освобождава човек!

(Учителят се обърна към една сестра) Сестра, разбрахте ли? (*Някои се засмяха*) Хубаво е да се смеете, хубаво е да мислите, хубаво е да чувствувате хубаво. Да работим без пришки, без мазоли! Поискайте едно нещо, което няма да бъде, да ви го дадем!

Да завърша сега, едно дете язди на магаре. Минава един старец и му казва: „Синко, да говорим за това, което ще бъде." — „Може, може." — „Слез от магарето и аз да се кача!" Слязло детето. Качил се старецът на магарето. Детето казало след известно време: „Да говорим за това, което ще бъде!" Старецът казал: „Сега, нека да говорим за това, което не може да бъде." Старият се е качил на магарето и не искал да слезе. При младия всичко става, а пък като остарее

човек, мисли, че знае и че е авторитет. Той казва: „Аз имам опитност.“ Това дете казва на стария: „Да говорим за това, което може да бъде!“ Старият казва: „До сега можехме да говорим за това, което може да бъде, а пък сега да говорим за това, което няма да бъде! Като стигна на местоназначението, аз ще слеза от магарето, но сега да не искаш аз да слеза от магарето!“

Питам, вие, които искате свобода, свободни ли сте? Всеки човек, който търси свобода, не е свободен. И всеки човек, който търси любовта, не може да я намери. Не търси това, което не може да се намери! Не търси това, което не може да се придобие. Любовта не може да се придобие. Тя е! Аз живея в нея! Животът и той не може да се придобие. Живея аз в този живот! Трябва да ви радва животът на всички същества! Трябва да ви радва любовта, дето и да я видите! В едно цвете, в една буболечка, в който и да е човек, в каквато и да е форма, понеже тя е целокупно проявление. И на вас, на вашата Любов, други ще се радват. Радвайте се на това, на което сега не можете да се радвате! Запомнете това! Радвайте се само на това, на което до сега не сте се радвали! Радвайте се, че ще се подмладите, макар, че няма да се подмладите! И макар, че не можете да се подмладите, пак се радвайте!

А пък аз, като ви срещна втори път, ще водя две магарета и ще кажа на дядото: „Ти дядо, на едното, а аз на другото!“ Като поиска дядото да се качи, ще му кажа: „Заповядай едното магаре!“ И ще вървим паралелно.

И за всинца ви ще има по едно магаре.

Сега това е разбрано.

Отче наш

7 часа и 40 минути

(Вън, при хубав сняг, се направиха гимнастическите

упражнения.)

19 лекция на Общия окултен клас
31 януари 1934 г.
София, Изгрев

ДРУЖЕНЕ, СЛУШАНЕ И СЛЕДВАНЕ

Сряда, 5.30 часа сутринта
(Небето чисто, звезди, луна.
Времето тихо. Хубав изгрев.)

Отче наш
Размишление 15 минути
Песен: „Ти съзнавай, ти люби"

Ще ви прочета 2 глава от II послание към Коринтяните от началото до 10 стих.

Трябва едно правилно разбиране. Едно правилно разбиране ви трябва в живота. Който няма такова разбиране, той всякога има една опасност да претърпява неуспехи. Не е важно само веднъж да ядеш. С едно ядене нищо не се постига. Не е важно да вземеш само една крачка. С една крачка нищо не се постига. Не е важно само веднъж да си отвориш очите. С едно отваряне на очите нищо не се постига. И с една мисъл нищо не се постига. И с една постъпка нищо не се постига. Непреривно трябва. Животът е непреривен. Трябва да имаме една представа за това.

Ние говорим за човека. Какво нещо е човек? *(Учителят пише на дъската:) ЧОВЕК.* Англичаните го пишат „man", в множествено число те заменяват „а" с „е" и става „men" (*хора)*. А пък в български, ако кажеш „мен", ще имаме местоимение. Като се каже „мен", англичаните разбират: „много хора", а пък българите разбират: „тези хора са все за мен". Едно съвпадение: английската дума „душа" е българската дума „сол". Англичанинът казва: „soul", а пък българинът разбира: „сол" (с което се посолява). Това не е знание, това е съвпадение на думи и слогове. Говориш едно, а разбираш

друго.

Това, което отличава човека, е че е едно същество, което мисли. Мислите произтичат от група човешки способности, които са поставени отпред. В неговото лице е мислящата страна на човека. Има мисляща, чувствителна и волева страна на човека. Горната част на лицето показва това, което мисли; средната част — това което чувствува; долната част — това, което работи. По отношение цялата глава някои казват: „У човека има чувства, способности.“ Свързват ги. Не правят никаква разлика между чувства и способности. После, има разлика между чувствата. Има лични чувства, които се отнасят до неговия личен живот, има семейни чувства, морални чувства, самосъхранителни чувства. После, способностите, когато се групират, образуват нещо по-сложно. Казват: „Той е силен човек.“ Но силите се образуват от способностите. Един човек е силен, доколкото има групиране на неговите способности. Например, ако са групирани неговите умствени и наблюдателни способности, той е силен човек. Силата на човека зависи от неговите способности. Разбирането зависи също така от неговите способности. Те са потънкости, които тепърва трябва да изучавате. У вас има само едно общо понятие за това. Вие казвате: „Човек трябва да живее добре.“ Но как трябва да живее добре, там е изкуството сега.

Да кажем, че вие искате да изучавате едно изкуство, една наука, например — рисуване. От какво зависи това изкуство? Три неща има в изкуството. Ако вие не можете да дадете на очите това положение, което природата им е дала, ако вие не можете да дадете на носа това положение, което природата му е дала, ако вие не можете да дадете на устата това положение, което природата им е дала, да ги съпоставите, вие не постигате целта. За да дадете израз на очите, трябва пред тези очи да има едно чело. Очите имат едно съдържание, само когато има едно чело. Носът има смисъл, само когато е представена средната част на лицето.

Ако не знаете как да поставите страничните места (скулите) спрямо носа, вие ще изопачите цялото лице. Същото е и за устата. Казват: „Много хубави уста.“ Но вие не сте изучавали, какво различие има между носа, очите и устата. Те са потънкости.

Има една философия. Изискват се часове на дълбока мисъл. Вас ви занимава само обикновения живот, речено - казано, въпросите за ядене, за пиене, за къщи, за прозорци, кой е дошъл министър в България, после че студ има, че замръзнали няколко души някъде. Да замръзне някой човек някъде, няма нищо от това. Той се е сгъстил, станал е по-солиден. Седи на едно място. Природата, когато замразява, тя е турила друго предназначение. Под студ ние разбираме едно, а природата разбира друго. Между това, което разбираме ние и това, което разбира природата има грамадна разлика.

И Писанието казва: „Между мисълта на Бога и нашата мисъл има такова голямо различие, колкото между небето и земята.“ Такова е различието между Божието и нашето разбиране. Някой казва: „Аз разбирам живота.“ Какво разбира той от живота? Ако е разбрал живота, това е велико нещо. Няма по-хубаво нещо от това, да разбереш живота. Но животът е едно благо. Как ще го задържиш? Този живот, за да го задържиш, трябва да имаш сила, а пък, за да си силен, трябва да си способен, трябва да имаш знание, трябва да имаш Мъдрост. После, този живот трябва да го подкрепяш с нещо. Как ще подкрепяш живота? Животът се подкрепя само със Закона на Любовта. Ако ти не разбираш този, Великия закон на Любовта, ти няма да знаеш, как да подкрепиш живота си и ще го изгубиш.

„Защо трябва да любя“, казва някой. — За да не изгубиш живота си. Че като отиде животът, тогаз отиде всичкото. Какво ти струва телото и знанието и свободата, като изгубиш живота? Защо трябва да любиш? —Да не изгубиш живота си. Любовта трябва да дойде като средство, за да запазиш

живота. „А, защо трябва да живея?“ — Защото, като не живееш, ти човек не може да бъдеш, не можеш да се проявиш, не можеш да имаш никакъв прогрес.

Той казва сега: „Как трябва да любя?“ Ти не можеш да любиш правилно, ако не следваш истината. Истината е път на любовта, по който трябва да ходиш. Ти трябва да дружиш с Любовта. Аз за сега не ви препоръчвам да любите, а само да дружите с любовта. И като направите един малък опит да любите някого вие казвате: „Несполучлив е този опит.“ То е смешно тогаз. Някой нарисува някоя картина и го осмеят. Не е лошо, че си нарисувал. Направил си опит. Ще намериш един учител, да ти покаже как да рисуваш. Казвате: „Тури му нос.“ Но как ще го туриш този нос? На носа даваш отвесно положение.

Имаш една плоскост. Искате да рисувате. Имате едно поле. Представете си, че върху това поле, върху този фон, вие трябва да рисувате. Вие не можете да турите образа под това поле. Как трябва да започнете? Правилото е: Брадата трябва да се допре до полето. Художеството позволява тази брада да се допре до това поле. По-долу не трябва да слиза. Това поле показва разумният живот. Лицето показва разумното, което човек е постигнал. Това е човешкото лице. Защо трябва да се оглеждаме? — За да познаем какво сме постигнали. Всеки ден, като се оглеждаш, да видиш какво си постигнал. Да видиш дали има някоя нова черта, която си постигнал. Гледаш си очите. Какво представляват очите? Или си гледаш носа, пипнеш си челото, веждите, устата. Очите, носът, устата са най-важното. Не че са най-важните, но от там трябва да започнеш.

Няма някой от вас, който да не е художник. Не само, че сте художници, но сте и скулптури, ваятели. Върху цялото тело постоянно, целия ден, вие работите с вашите чукове. Сега какъвто ви е хала, знанието, такова и изкарвате. И целия ден боядисвате. Някой път се погледнеш и казваш: „Не

струва това лице. Какво го зацапах!“ Целия ден правиш картината и казваш: „Зацапах картината.“ Като я погледнеш казваш: „Не ми се харесва нещо.“ И на другия ден с четката правиш нови преобразования. И после казваш: „Харесва ми се, носа го докарах.“ На третия ден пак казваш, че не е хубаво, не го харесваш. Устата са се поизкривили, веждите са се поизменили. Всеки път трябва да ретушираш. Няколко пъти ретушираш и после изоставяш картината. И след 5 - 6 месеца пак почваш да рисуваш. Никога не можеш да поставиш една реална черта. Ти приблизително я поставяш. Например, ти рисуваш един нос, но тези черти, които поставяш, не са реални черти. Този нос не е онзи, който вътре в природата съществува. Приблизително е верно. Това е само една сянка на нещата. И, по някой път, вие казвате: „Трябва да кажа истината.” Ти никога не можеш да кажеш истината. Истината — ти си човекът. Както ти мислиш, както ти постъпваш и чувствуваш в дадения случай, това е истината. Казваш: „Аз казвам истината.“ Това е неразбиране. Ти се самозаблуждаваш. Ти казваш: „Аз ще кажа истината, един факт.“ Като разказваш един факт, ти туряш коментарии, които не съществуват. Че си отишел вкъщи, факт е това, но ти говориш и за други неща, които не си видял.

Ако един човек влезе в една къща и говори, какво трябва да стане? Да кажем, че царят влиза в една бедна къща, дето хората страдат, болни са, в лишения, немотия. И когато някой каже, че царят е посетил колибата, по какво се познава, че действително я е посетил и че този човек говори истината, че е факт това. Щом царят е посетил тази колиба, то положението на тези хора ще се измени, ще се подобри. Ако не се подобри положението, то никакъв цар не ги е посетил. Един цар, като посети колибата, то в нея ще стане преобразувание, едно малко преобразувание ще стане. И някой път, ние казваме: „Човешкият дух посетил човека.“ Вие сега мислите, че човешкият дух живее във нас. Не, човешкият дух посещава

човешкото тело, но той не живее него. И когато, някой път, той посети телото, той всякога прави едно подобрение. И щом има подобрение, това е един факт, който показва, че духът е посетил човека. У човека сега работи неговият ум, той сега ръководи работите. Той е министър-председател. И духът, по някой път, посещава, както някой цар посещава своя пръв министър, за да се осведоми за политиката, за външната и вътрешната политика, как отива всичко.

Това са общи положения, които могат да ви отвлечат от самия живот, от вашия живот. Защото животът на другите не може да бъде ваш живот и вашият живот не може да бъде друг живот. Трябва да разберем това. В дадения случай, вашият живот е необходим за вашия прогрес. А пък резултатите на вашия живот могат да бъдат полезни на вашите ближни. И резултатът от живота на вашите ближни може да бъде полезен заради вас. И ако вие спънете живота на когото и да е от вашите ближни, с това ще спънете живота си. И ако някой спъне вашия живот, той ще спъне своя си прогрес. Трябва да имаме това ясно предвид. Не се спъвайте един друг. Защото, ако вие спънете вашия живот, вие ще спънете себе си. И ако спънете живота на вашите ближни, вие ще се лишите от известни условия, вие косвено ще спънете себе си.

Аз съм ви превеждал онзи пример за Мойсея. Когато той отивал на Синайската гора, минал покрай един овчар, който приготовлявал угощение и го попитал: „За кого приготовляваш това угощение?“ —„За Господа. Заклал съм едно хубаво агне. Господ ще ми дойде на гости.“ Мойсей му казал: „Криво разбираш. Господ на гости не ходи и агнета не яде. Ти си се заблудил. Другояче трябва да разбираш.“ Овчарят спрял работата, оставил агнето си, замислил се сега, не знаел какво да прави. До сега знаел какво да прави, но след като му казал Мойсей това, той се спрял и мислил, мислил. Отишел Мойсей на планината и видял, че Господ е нещо недоволен от него. По лицето му разбрал, че има нещо, поради което

Господ не е доволен от него. Господ му казал: „Да отидеш да кажеш на овчаря, че Аз ще му отида на гости.“ И Мойсей отива при овчаря, извинил му се и му казал: „Аз ти казах, че Господ не ти идва на гости, но това беше мое мнение. Той ще ти дойде на гости.“ Но и Мойсей не знаел как Господ ходи на гости, той се скрил на едно място да види това. Той изучил много тайни, но това не знаел. Не знаел, как Господ яде агнета. И овчарят тогаз се разшетал, опекъл агнето, приготвил и хляб и очаквал, оглежда се на всякъде. И Мойсей философствувал в себе си. И по едно време вижда, че този овчар позаспал, легнал при яденето и от небето слязъл огън, който изгорил всичкото ядене. Събужда се овчарят и гледа, че агнето го няма и казва той: „Господ е бил на гости. На голямо угощение е бил.“ Така разбрал Мойсей, как е бил на гости Господ. Не външната страна, а вътрешната страна трябва да разбирате.

Онова, което мислиш в дадения момент, онова, което чувствуваш в себе си, онова хубаво чувство, което имаш, онази хубава постъпка, която извършваш, това е реалното, важното в живота. Имаш една хубава мисъл, която ти причинява радост, колкото и да е малка тази мисъл. То е реалното. Едно хубаво чувство, което ти причинява радост или една хубава постъпка, макар и малка, то е реалното. Такива малки работи осмислят живота. Ако ти очакваш големи работи, отпосле ще дойдат големите работи.

Ако вие направите един нос по-дълъг, отколкото трябва в природата, вие давате на този човек амбиция, стремеж. Големият нос е свързан с амбицията. Този човек иска повече, отколкото му трябва. Един човек с дълъг нос, той мисли, мисли и след хиляди години, как ще живее на земята. А пък, ако направиш носа на един човек къс и широк, той ще го пусне на широко, той се занимава с малки работи, но на широко, с ядене и пиене, да яде богато. Ще опита това първата година, втората, третата, шестата и пр. Той мисли, като яде

много да се оправи. И коя майка не храни дъщеря си, да се оправи малко, че да стане угледна. Вие трябва да научите своите синове и дъщери как да ядат, вие самите трябва да се научите.Ти ядеш известно ядене. Това са бои. Това ядене хубаво вапсва. Това са бои за четка. Природата ще ги тури тук-таме на лицето.

Писанието казва: „Не само с хляб ще живее човек, но с всяко слово, което излиза из устата на Бога.“ Ако ти не се храниш от любовта, от Божествената Любов, ако дъщеря ти и син ти не се хранят от нея, те не могат да станат угледни. Ако дъщеря ти се храни с Божествената Любов, тя ще стане красива, угледна. Обикновената храна, когато е придружена с Божественото слово, действува здравословно и затова първото нещо е: като седнеш да има в душата ти една голяма благодарност. Някой път вашите съседи ви пращат паница с ябълки. Идва техният син или дъщеря у вас и ви донася паница с баница, ябълки или друго, което ви изпраща майка им. Често, някой път, един ангел ви донася някой плод. Ако невидимия свят ви изпрати една малка идея, една малка мисъл, ако ви даде условия да направите една малка, хубава постъпка, вие се радвайте на това.

Някой път има две неща, към които се стремите. Вие искате да станете знатни и велики в света. Това е хубаво, отлично е, но знатният човек трябва да бъде много умен и силен, той трябва да бъде крайно богат, защото, като стане знатен, трябва да влезе в други отношения. Отношенията ти ще се изменят. Отношенията ви към Бога, то е вътрешния живот, то е истинския живот. Истинският живот е живот на уединение, на самотия. И когато вие не разбирате Божествения живот, вие казвате: „Самотен съм!“ Че вие сте дошли до едно хубаво положение, да няма кой да ви безпокои. И това хубаво положение не го използувате и се усещате самотен. Искате да станете знатен. Може ли един болен човек да стане знатен? Не може.

Две неща трябва да имате предвид: това, което вашият ум ви казва и това, което отвън вашите приятели ви казват. Или има два свята: Вътрешният ваш свят, аз го наричам, това разумното, което трябва да слушате. Има един вътрешен свят, който е външен. Аз не говоря за него. Аз под вътрешен свят разбирам разумния свят, който никога няма да ви изненада, каквото и да стане, все нещата ще се превърнат в добро, а външният свят, това са условията. Ако вие не разбирате вашия вътрешен свят, вие не можете да разберете и външния. За да разберете външния свят, вие трябва да знаете, как да употребите тези условия. Само Разумното ще ви научи, как да постъпвате.

Ако на една майка Бог ѝ е дал една дъщеря или син и ако тя не познава дъщеря си, тогаз няма да има една разумна връзка, едно разбирателство с нея. Да кажем, че бащата мисли едно, а синът друго, майката — едно, дъщерята — друго. Учителят — едно ученикът — друго, тогаз няма един идеал, към който ученици и учители трябва да се стремят.

Как трябва да предадете носа? Можете да нарисувате един гръцки нос. Гръцкият нос е прав, без никаква гърбица. Римският нос се отличава с една голяма гърбавина, която означава голяма енергичност, войнственост. Гръцкият нос *(виж рисунката)* е нос на изкуството, на естетиката, на чувствата го наричам. Не е чувствен нос той. Защото чувственият нос съдържа съвсем друга идея. При чувствените носове са развити страничните части, двете тези запетаи. Човек има две запетаи отстрана на носа. В еврейския език ги наричат йодове. Според еврейската наука всичко в света е създадено само в „йодове“. Тези странични извивки на носа показват из-

вестни течения във вас. Тази издадена странична част е едно течение, което е свързано с един център, този център е свързан с един по-далечен център. Това е едно радио. Върхът на носа е едно радио, с което се възприемат особени възприятия. А пък, със страните на носа съвсем други възприятия се възприемат. Ти, с върха на носа не можеш да възприемеш Любовта. Чрез върха ти възприемаш само посоката на движението, както някое куче разпознава. Но, за да разпознаеш характера на това същество, което наблюдава[ш], ти трябва да имаш други радиоактивни възприятия странични и след това трябва да имаш едно възприятие горе, при основата на носа, между веждите.

Три възприятия трябва да имаш: с горната част на носа, между веждите *(основата на носа)*, после с върха на носа и страничните възприятия. Тогаз ще имаш една ясна представа за нещата. Пълно схващане. Ако си възприел само с върха на носа, тогаз ще имаш само една трета от възприятието. Някои хора не мислят правилно. С думите „не мислят правилно" искам да кажа: възприятията на техния нос не са правилни.

За да ядеш, най-първо ти трябва да имаш какво да ядеш. Ако някой яде, само като почне да си мърда устата, но устата му са празни, какво от това? Някой казва: „Мисля!"

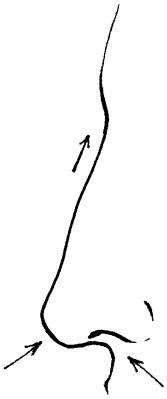

Но празна е устата му. Яденето трябва да бъде със солидна храна. Трябва да имаш отличен материал. Мисълта не е нещо отвлечено. Мисълта е нещо много реално. И ако ти не я доведеш в свръзка със закона на любовта, тя не може да бъде правилна. Когато ние говорим за закона на любовта, за закона на Мъдростта и за закона на Истината, те съответствуват на три точки на носа. Аз ги поставям така: Или другояче казано, ако ти, една мисъл не можеш да я възприемеш отгоре, да я

почувствуваш и ако не можеш да възприемеш тази мисъл отпред и ако не можеш да я приемеш странично в главата си, то тази мисъл ще остане неразбрана. Но те са философски работи, отвлечени. Трябва да мислиш върху това. Трябва да мислите, как ще я приемете от горе. Ако разберете това буквално, съвсем объркана ще бъде философията.

Какво значи отгоре? Че ако имаш едни прозорец отгоре и слънцето грее отгоре и светлината пада отгоре, не е ли хубаво? И после, трябва да имаш странични прозорци и отпред. Ако приемаш светлината отпред, отгоре и отстрани, то къщата ти наричат хигиенична. Ако имаш къща северна и от там само влиза светлина, то казвам, че в тази къща не можеш да живееш, в нея ти не можеш да имаш придобивки. Северното положение е този вътрешен егоизъм. Тогаз ти имаш само един северен прозорец, мислиш само за себе си. Човек, който мисли само за себе си, той има един прозорец на север и ти в тази къща не можеш да очакваш друго освен само страдания. Ти казваш: „Какво трябва да правя!“ Ще отвориш един прозорец отгоре, един към изток и един към юг. Ще имаш четири прозореца: към север, изток, юг и отгоре. Това е фигуративно казано.

Всеки ден, като станете, вие не харесвате носа си. Кажете на природата: „Така както ми е поставен носа, не ми се харесва, направи го както трябва.“ Ти не харесваш лицето си, но какво не харесваш в него? „Аз не съм красив.“ Кое нещо не е красиво в лицето ти? Ще кажеш на природата: „Тази страна да се вдълби малко!“ Носът си върви така надолу. На природата ще кажеш: „Не ми се харесва този нос.“ Ще кажеш: „Ето тук малко да се повдлъбне, да има вглъбяване.“ *(Учителят посочи местото при основата на носа, под точката*

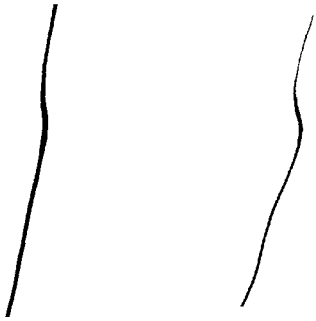

между вождите.)

Тази глъбина, как трябва да се направи? Това е цяло изкуство. Ще кажеш да се повдлъбне там малко носът, да не върви направо. И после ще кажеш: „Настрани малко да се поразшири.“ После ще кажеш не върха носът да не е остър, като на някой орел, но там да е малко широк. И няма да се минат 1-2 години и ще кажеш: „Харесва ми се този нос.“ Защото щом стане носът на върха като човка, то е опасна вашата работа. Вие ще кажете: „Каквото Господ даде.“ Господ обича, ти да му кажеш конкретно.

Ти искаш да бъдеш добър. Но къде е добротата на човека? Вие, които сте толкоз учени, говорите за доброто, кажете, де е добротата на човека, как познавате? Нали вий, някой път, познавате кой е добър и кой не. Как ме познавате дали съм добър или не? Я ми кажете сега, де туряте моята добрина? Де туряте парите на богатия? — В касата. Добре. Де туряте огъня? — На огнището. Де седи силата на огнището? — В огъня, който запалвате. Де е силата на горящата свещ? — Горе, дето е пламъкът ѝ. Горе запалват свещта, а не долу. Ако гори долу, това би било странно.

Вие казвате: „Добър човек!“ Аз не искам да ви турям в смущение. Де е сега доброто на човека? Тук в двете устни на човека седи доброто. Ще кажеш: „Господ е поставил доброто в устните?“ Цяла философия е да знаеш, как да нарисуваш едни уста. Доброто е в устата. Умното е в носа, разумното е горе в челото, а пък доброто е тук в устата. Доброто е сила. И силата е поставена в устата сега. Ако вашите устни почват да стават много тънки, това показва, че вашето кръвообращение е слабо и в пищеварителната ви система има известна анормалност. Ако краската на вашите уста почне да потъмнява, става черна, това показва, че има венозна кръв. А пък същевременно устата показват, колко е добър човек, показват степента на добротата. Като погледнеш устата — кривата линия, ще познаете, какво добро мисли този

човек. Някой път, човек иска да направи добро. Очертано е това в човека. И ако вие нямате едни добри уста, доброто не може да се прояви. Ако вие нямате една нива изорана добре, нищо не можеш да посееш. Но, ако имате една нива добре изорана, има какво да посеете. Ако имате камениста нива, какво ще посеете?

Можете да имате хубави уста, унаследени от вашите деди и прадеди, но и вие сте работили върху тях. Целия живот трябва да работите върху устата. Тази уста е отглас на една разумност извън физическия свят.

Устата могат да станат много големи или много малки, разни форми могат да вземат. Доброто на човека се намира в горната и долната бърна. Ако долната бърна на човека е повече развита, тогаз той е пасивен, той очаква, доброто не е активно, а пък ако горната бърна е развита, тогаз доброто в него е активно, той ще го направи. Някой казва: „Аз не съм ли пасивен?“ Не е лошо човек да бъде пасивен. Той се смущава. Но това зависи от устата. Тогаз да каже на Господа: „Аз не съм активен както трябва!“ Тогаз един ангел ще бутне с четка устата. Всеки ден трябва да идва някой ангел да бутне или горе или долу. Всеки ден ангелът трябва да бутне със своята четка. Ако не бутне, тогаз не е добре. Фигуративно ви говоря. Устата е един израз на доброто. Защото устата е място на Любовта. Цял един свят е тя. Ние сега говорим за Любовта.

Вие разбирате Любовта много ограничено — любов, която след 4-5 години умира, любов, която след 10 години умира. Хубава е тази любов. Аз я наричам така: те са еднодневните цветя. Те са хубави. Някои цветя траят един ден, други — два деня, един месец, два месеца, а пък има цветя, които с години цъфтят.

Вие вървите по един път, искате да бъдете окултни ученици, но имате една представа за Невидимия свят, както света. Искате Господ да обръща внимание на вас. Че трябва да

имате усърдие да учите, да имате свещен трепет в душата си да учите. Вие седите и казвате: „Каквото Господ каже.“ Не да казват учениците: „Каквото Учителят каже.“ Учителят казва, но вие не изпълнявате. Например, в една гимназия учителят говори, преподава, но ученикът казва: „Какво ми трябва математика? Не ми трябва!“ Математика не му трябва, това не му трябва, онова не му трябва, нищо не му трябва, какво му трябва най-после? Казва: „Да си боядисам малко веждите, ще си туря шапка, обуща, ще си повъртя малко мустаците. Но един ден с мустаците не ще върви. Знаете ли онази смешната работа? Един момък се оженил за една мома. Като се оженил, нямал пари. И той бутал мустаците. Тя му казала: „Не трябва да се бутат мустаците. Сега трябва да буташ на друго място. Докато се ожениш, тук ще буташ, а пък като се ожениш, в джобовете трябва да буташ.“ Преди да се ожениш на момата е приятно да буташ мустаците, но след като се ожениш, момата казва: „Там не бутай, на друго място!“

Та ние трябва да знаем, де да бутаме. Ние бутаме, дето не трябва. Не е лошо младият да бута мустаците си. Но след като [се] ожениш, ще буташ джобовете. Но не само джобовете трябва да буташ.

След като е бутнал джобовете, тя знае какво е намислил вече. Той ще отиде на пазара и ще носи всичко, всичко. И тя ще го погледне и ще каже: „Тъй!“ Сега, така както ви представям, вие вземате смешната страна, че младият не е знаел. Какво иска да каже младият? Аз какво разбирам? Той казва на момата така, като бара мустаците си: „Виждаш ли, тези косми са все правила, които Господ ми е дал. Аз трябва да ги изпълнявам. При мене ще имаш живот, уреден, ред и порядък, царица ще бъдеш, на първо място ще бъдеш, горе ще бъдеш.“ И засучва мустаците нагоре. И то е правото. Той не го знае. Той си държи мустаците горкия, не знае. Но аз го препоръчвам. Казва ми се: „Той много си бута мустаците пред мене.“ Казвам, той иска да каже, че е готов да изпълни

Волята Божия. На много моми съм разправил това. Но онези, които нямат мустаци? Казват ми: „Ние които няма[ме] мустаци, какво трябва да правим?“ На момата казвам: „Вашите мустаци са отзад.“ Момата хваща косата си и я вчесва.

В това бутане на мустаците седи и друго. То е активната страна на любовта. Всеки момък, като пипне мустаците, казва: „Аз се въодушевявам само от любов!“ Това са антени. Чакайте да видим, какво ще каже невидимият свят — „Обичам те, обичам те!“ Аз тълкувам един факт много верно. Някой път някой казва: „Учителю, какво си пипа той мустаците?“ Те са чудни! Нима само някои млади, всеки трябва да пипа по 2-3 пъти мустаците или това място. Дали имаш мустаци или нямаш, това е друг въпрос. Ти не се отказвай от едно право, което имаш. И после, не превишавайте. Трябва да ви дам едно правило, как да постъпвате с носа си. Можете да дойдете до едно буквоядство. Колко пъти трябва да бараш мустаците с ръцете си? Има си правила в природата. Нали от къщата на вашия баща до вашата къща можеш да знаеш колко крачки може да има. Искам да ви наведа на идеята, че всички движения, които правим в природата, си имат един малък смисъл. Ти си затвориш очите, отвориш ги, нагоре гледаш, после надолу гледаш, замислен към земята. После въздъхнеш и махнеш с ръце. Или скръстиш ръце и гледаш напред. Няма нищо лошо в това. Аз ги наричам несъзнателни движения вътре в природата. Ако вятърът натисне един клон, той ще се изкриви надолу, има смисъл в това. Така се подобрява кръвообращението на този клон. Но тъй не можеш да бъдеш оставен. Щом човек е в движение има един вътрешен свят, който постоянно изменя човека. Никой човек не е свободен да седи на едно място. Все ще направиш едно малко движение.

На първо място има неща, които вие трябва да знаете, как да контролирате. Ако вие не можете да контролирате силната ваша мисъл, вие не можете да успявате. Аз нари-

чам силни мисли лошите мисли. Аз наричам силни чувства лошите чувства. Лошите чувства са силни чувства. Ако не можете да контролирате силните ваши постъпки, те са лоши постъпки, вие не можете да напредвате. Постъпката е лоша затова, че не можеш да я употребиш на място. Човек трябва да контролира една силна своя мисъл, за да я тури на работа, да произведе онази работа, която той иска. Тогаз можем да кажем, че той е човек. Инак мисълта ще произведе своя си резултат и този резултат не е правилен.

Самообладание се изисква, за да владееш това, което е вътре в тебе. То е дълбока наука. Затова човек трябва да се моли, трябва да мисли, да гледа, как другите хора живеят. Така животът става красив. Вие отивате при един свят, вие отивате при Бога, дето всички същества имат пълна контрола върху себе си, господари са те. Външния свят да не е в сила да те измести от твоята опорна точка. Тогаз на носа си трябва да дадеш една устойчивост, защото ако твоят нос стане една огъната линия, това какво показва?

Да си представим, че тук имаме една плоскост и че почваме да туряме тежести върху нея:

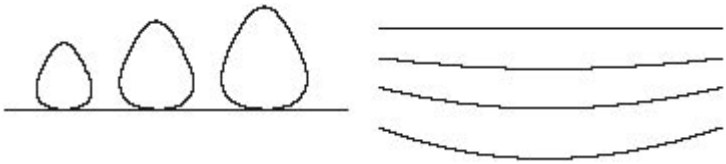

Ако са големи тяжестите, какво ще стане? Колкото повече се увеличават тяжестите, толкоз повече ще почне да се огъва плоскостта и най-после тази плоскост ще се счупи. И следователно, ако носът се е огънал, това показва, че има една неестествена тяжест. Ако пък носът е станал гърбав, то има тяжест от вътре. Ако е огънат навътре, носът има

известни качества, а пък ако е огънат навън той има други качества.

Тази площ не трябва да се огъне. Трябва да има само едно малко огъване. И като се махне тежестта, плоскостта трябва да добие своята еластичност. Човек не трябва да има огънат характер. Временно може да има малко огъване, но изобщо човек не трябва да бъде огънат. Той трябва да държи закона на правата линия. Той трябва да бъде прав. Временно една крива линия може да има, но за да си починеш, трябва да дойдеш непременно при правата линия. Само при правата линия има почивка, а пък при кривата линия има дейност, постройка и постижения в живота. Ако ти не знаеш закона на равновесието, на правата линия, ти няма да знаеш, как да си починеш. Трябва да обясня с ред картини, какво разбирам аз под това. Да приведа тези геометрически прави линии, да ги оживотворя.

Да кажем, че имате една права линия. Тя трябва да стане жива най-първо. Да знаете какви характерни особености има една права линия, която е жива. Тя е вечно подвижна линия. Правата линия аз я наричам линия на почивка. Като си почиваш, ти вече разбираш правата линия. И затова човек трябва да научи правата линия, за да си почива. Аз го наричам това така: да имаш мир в душата си, да имаш радост, да си весел, да имаш любов в душата си. То е почивка. И след това, от това състояние започват вече другите линии. Правите линии са условие за радост.

Та цялото тело на човека е една наука. Имате всичките правила, турени от главата до краката. Всички правила са турени, как трябва да живееш, как трябва да се отнасяш с всеки един човек в света. И за в бъдеще вие ще проучавате тази наука. За сега вие само отчасти знаете тази наука. Трябва да изучавате природата и себе си и да почнете да се ползувате, за да бъдете щастливи. Щастието е един резултат, който трябва да потърсим. Всеки трябва да го търси. Някой

казва, че не може да бъде щастлив. Не може при известни условия. Щастието трябва да бъде един резултат, към който трябва да се стремим.

Сега, да не ви говоря повече, понеже има много работи казани. Някой път, едно нещо е казано в един смисъл или в друг смисъл. Казаните работи трябва да се сведат към едно общо понятие на любовта. След това, от Любовта трябва да влезете към понятието на знанието на Божествената Мъдрост и към Истината. Те са три свята, дето всеки ден трябва да влизате, да придобиете нещо от закона на Любовта, да дружите с нея. Или казано другояче: Да дружите в душата си с разумните, с любящите същества. Защото любящето същество показва един човек съвършен, той има да даде най-хубавото, което има в душата си, той има желание да помогне, не да се жертвува. Съвършеният човек никога не се жертвува. Той няма защо да се жертвува. Жертвата е за земята. Съвършеният човек всякога има желание да помага, а пък това е достатъчно. Та дръжте в ума си това: Дружете със съвършените същества. Но, някой ще каже: „Как да ги намерим?“

Някой път вас вие е срам да се молите. То е цяло изкуство да се моли човек. Вземете Христа. Той се е молил. Денем е проповядвал, ходил е навсякъде, цели нощи е прекарвал в размишление, в молитва, за да бъде готов за следния ден да работи между хората при несгоди и противоречия. Говорил е, не го разбирали, бил е в постоянна борба. Вие не сте изключени от тази борба. Тази борба ще я имате в себе си. Ще я имате и един с други. Някой път минава котка път някому.

Сега мислете върху доброто, което е поставено на човешките уста. Дръжте мисълта, че вие от сега нататък имате условия да учите. Другояче има една скука. Аз виждам в живота, че когато някой в живота почва да остарява, той изгубва, по някой път, смисъла на живота. Защото в старостта той се огъва. Старият човек се огъва към земята. Докато

е млад, неговият материализъм е външен, а като почне да остарява, от вън е идеалист, но от вътре старият човек е материалист. Там е голямото нещастие на старите хора. Той има вече един страх. Парите и всичко друго държи във възел. Младият е материалист, но дава, щедър е, има упование в себе си. А пък старият — не. Та мнозина сте попаднали в линията на вътрешния материализъм. Има едно външно безверие, но има и едно вътрешно безверие. Има едно външно безлюбие, но има и едно вътрешно безлюбие. Мнозина съм наблюдавал, някой рече да се моли но казва: „Защо да се моля?“ Няма никакво правилно положение при молитвата.

Аз считам това подобно на следното положение: Дави се човек и казва някой: „Да го избавя ли? Защо да ходя да се мокря?“ Поглеждаш си гащите, те са нови. Да не би да се измокрят гащите. Онзи нека се удави, а моите гащи да са сухи.“ Това не е философия. По-добре да се измокрят гащите, но да избавиш човека, който се дави. Да се молиш разумно струва повече, отколкото да се измокрят твоите гащи.

После, ти искаш да се молиш, но мислиш за много други работи. Например, един свещеник се моли, моли и казва: „Я, вземи кандилото. Угаси онази свещ. Не дигай шум там!“ Това не е никаква молитва. Ти, като се молиш, ще забравиш кандилото си, свещите си, всичко това ще го оставиш. Кой какво говори ще го оставиш и ще се съсредоточиш. Силата на молитвата е там. Ще кажеш на Господа: „Господи, поправи устата ми. Доброто да се прояви малко повече. Поправи малко с четката горната част на устата ми, та доброто да го правя на време.“ Това е достатъчно. Тази е сега красивата страна.

Аз виждам, у всинца ви има горещо желание. Всинца сте усърдни, всинца рисувате хубаво, но не туряте линиите на местото. Всинца говорите много красиво, но не туряте думите на местото. Та на место трябва да се турят всички работи. И цялото лице, сегашният ни строй, всичко това трябва да се

измени. За в бъдеще от това, което имаме, нищо не трябва да остане. И апостол Павел казва: „Всички няма да умрем, но всички ще се изменим.“ Изменението значи следното: всичката тази неразбранщина, която сега носим, трябва да се измени. Защото, като погледнем сега лицето си, това са неразбранщини на хиляди поколения, които са живели неразумен живот. Сега не е лесна работа да поправиш ръката си, носа си, лицето си. Не е лесна работа да коригираш и своя мироглед; не е лесна работа и да влезеш в хармония с хората. Аз виждам, че има големи мъчнотии в това, но казвам, че има един начин за това.

Сега вече пристъпваме към една философия, която е красива и има приложение. И всеки един от вас, всеки ден може да придобие по една малка добродетел на устата. Един ми казваше: „Гледайте, колко красиви уста има той!“ Този човек, като го погледнеш, той вдъхва нещо хубаво, благородно, възвишено. Ти, като погледнеш устата му, се въодушевяваш, не се заражда в тебе едно отрицателно чувство, но нещо хубаво се влага в тебе.

Научете се да гледате понякога устата си. Аз бих ви препоръчал да си имате по едно огледало. Трябва ви по едно огледало да се гледате и да се ретуширате. Мога да ви покажа, как да се бутате. Неестествени са бутанията, когато са груби. Има едно бутане, което е ретуширане.

Всяко едно движение оставя клишета в невидимия свят. А пък всяко едно клише си има вече свой отпечатък. А пък всеки отпечатък има свое последствие. А всяко последствие има вече един резултат, а всеки резултат носи една радост или една скръб.

Да кажем, че седи там един човек и прави така: *(Учителят махна силно с ръка.)* Но знаеш ли, че само с едно махане на ръката, беля можеш да донесеш? Не му махай така с ръка. Спри се тогаз, обърни се към този приятел, погледни го любезно, поосмихни му се и му кажи: „Ще уредим тази работа,

ако не сега, друг път.“ Изпрати го с едно хубаво движение, вместо с гневно махане на ръката. На това са мнозина майстори. Най-лесната работа е това, така да махаш с ръка. Но лоши последствия има от това.

Няма по-велико нещо от това да дружиш с Любовта.

Няма по-велико нещо от това да слушаш Мъдростта.

Няма по-велико нещо от това да следваш Истината.

Да дружиш, да служиш и да следваш. Да дружиш постоянно с Любовта, няма по-велико нещо от това. Да слушаш постоянно Мъдростта, няма по-велико нещо от това. Да следваш постоянно Истината, няма по-велико нещо от това.

Добрата молитва

Работата, когато има любов, лесно става. Тогаз всичко става. Но, когато няма любов, нищо не става.

7 часа и 5 минути
(Вън, на снега, се направиха
гимнастическите упражнения.)

20 лекция на Общия Окултен клас
7 февруари 1934г.
Изгрев, София

НЕ Я ОГРАНИЧАВАЙ !

Сряда, 5.30 часа
(Времето тихо, небето облачно.)

Отче наш

Размишление 15 минути

Ще ви прочета част от 51 глава от Исайа, от 12 стих до края.

Песен: „Грее слънцето"

Имате ли някоя тема дадена? *(–Нямаме)* Пишете върху темата: „Защо Бог създаде човека най-после, а не го създаде най-първо?" Защо му даде последното място, а не му даде първото място? Да видим, какво ще намислите по това.

(Учителят написа на дъската няколко срички:)

ТИ, РА, РА, СИ

ТИ, ТО, ТИ

Какво ще разберете от това? Когато хората искат да кажат, че ще се оправи работата, те казват: „Ти, ра, ра". Онзи умния човек, като чуе „Ра", разбира нещо. Вие не знаете, какво значи „Ра" на български. На български „Ра" не значи нищо. Има един език, на който „Ра", тъй както се произнася, значи нещо. „Ра" е слънцето. Тогаз думите: „Ти, ра, ра, си" се превеждат така: „Ти, Слънце, Слънце си".

Във втория ред „То" какво означава? На вас не е известно. На български, в случая, не означава нищо. А пък на друг език значи: „Ти който се плъзгаш, вървиш по небето!" Тогаз двата реда могат да се преведат така: „Ти, Слънце, Слънце си, Ти, който вървиш и носиш своето светило!"

Всеки човек трябва да има едно Слънце в себе си. Кое е Слънцето на човека? Някой път хората не вярват. Слънцето прави хората да виждат нещата. Ние виждаме нещата, когато Слънцето грее. Като не грее Слънцето, не ги виждаме. Когато Слънцето го няма, не могат да се виждат нещата. Значи, онова начало в нас, което ни прави да виждаме нещата, да разбираме, което прави да се явява в нас интерес да се учим, то има разни имена. То е онова Слънце.

Когато отношенията на един човек, на едно разумно същество, спрямо живота са прави, то човек се развива правилно. Животът е връзка с онова начало,от което човек изтича. Писанието казва: „Бог изпраща Духа си и оживява. Оттегля Духа си и умира.“ Значи, резултатът от отношенията между Бога и човека е живота. Казва се: „Изпраща Духа и хората оживяват.“ Когато дойде Духът, човек живее. Значи, Духът е връзка между Първото начало и човека. Животът е един резултат. Ти, като живееш, показваш, че между Първото начало и теб има една връзка — Духът. Казваме, че Духът ще ръководи, значи говорим за онова Начало, което носи живота в себе си. Някой път вие казвате, че искате да живеете. За да живееш трябва да съществува една връзка между тебе и Бога! Сега трябва да се види, какво означава тази връзка. Донякъде може да се обясни. Не че може да се обясни напълно. За да се направи един организъм да функционира, непременно трябва да влезе в телото въздух. И като влезе този въздух в белите дробове, човек почва да живее. Дишането се подкрепя и от други процеси, за дишането са потребни храносмилането и човешката мисъл.

Но онзи непреривен процес на живота, това е дишането. Щом спрем дишането, животът не може да се прояви. Външният живот е резултат на дишането. Като влиза въздухът от вън той произвежда този резултат. При сравнение виждаме, че същото отношение съществува и в друга област. Както въздухът влиза в човешкото тело и го оживотворява, така и

Божественият Дух влиза в човешката душа и внася живот. Когато човек почне да мисли по въпроса, какво е живота, какво е Бог и т.н., по някой път става едно пресилване у него. Пресилване може да има и в дишането. Когато човек не диша, има един резултат, а пък когато човек пресили дишането, образува се друг резултат.

Та сега има две крайности, от които трябва да се пазите. Някой път вие ставате инертни в своето дишане, в мисълта си. Вие казвате: „Мен нищо не ме интересува!“ Този, който казва, че нищо не го интересува, какво го интересува тогаз? Той съзнава едно нещо, че нищо не го интересува. Следователно, това „нищо“ го интересува, в дадения случай. От нищо друго не се интересува, освен от нищото! Тогаз е желателно да се види, какво го интересува. Казва, че нищо не го интересува, а иска да живее! Той казва: „Аз не искам да бъда богат. Аз искам да имам колкото да преживявам!“ Не иска[л] да бъде богат, а искал да преживява. Какво значи да преживява? Не е богатството, което дава на човека живот. Богатството е едно условЂе на живота. Животът е независим от богатството. Някой казва: „Богат да е човек!“ Вие всякога можете да бъдете богат, когато искате. Стига да искате. Но какво значи искането? Христос е казал: „Искайте, търсете, хлопайте!“ Три неща. Какви качества трябва да има онзи, който иска? Детето, което иска от майка си хляб, какво прави? Където ходи майка му, то върви подир нея, а не седи някъде. По някой път хората не са като децата. Те си седят на едно място и искат от там и никой не ги чува. И какво значи един да ходи подир майка си? Детето е много разумно. То знае, че ако се отдалечи от майка си, тя няма да влезе в желанието му, а като е близо до майка си, тя ще го чуе и ще вземе предвид желанието му. По същия закон, ако ти се молиш и Господ не те чува, ще се изпълни ли твоето желание? Някой път хората са философи. Казва някой: „Господ всичко чува!“ Добре, на това съм съгласен. Всичко

чува, но не всичко изпълнява. Тогаз? И дали Господ всичко чува? Необходимо ли е Господ всичко да чува? Във вашия ум влизат неща, които са второстепенни. Думата „чуване“ трябва да се разбере в най-[добрия] смисъл. Господ всичко чува, което е за чуване. Всичко онова, което е за чуване, чува го. Има неща, които не трябва да се чуват. Такива схващания трябва да се образуват във вас.

Ние казваме: „Обаче, понеже ...“ Тогаз човек ще бъде в положението на онзи турчин, който отишел в съдилището да го съдят. Там съдиите говорили нещо, но той не разбрал, понеже не знаел български. Запомнил само думите: „понеже, обаче“. Като се завърнал в село, попитали го: „Османе, какво стана?“ Той казал: „Какво стана! Отидох в съдилището. Едно „понеже“, едно „обаче“, отиде нашето даначе!“ Значи, съдията решил да се вземе неговото теле. Хубаво сега, за да не отиде даначето, какво трябва да се прави? Вие казвате: „Понеже така и така ...“ И вие мислите, че ще се разяснят нещата. Ще отиде даначето! Като кажа „понеже“ и „обаче“, ще отиде даначето.

Та всеки един от вас трябва да се стреми да има един правилен възглед върху живота. Не сега да го образувате, но да поддържате онзи възглед, който имате върху нещата. Няма човек, който да не разбира нещата. Всеки един човек си има един правилен възглед върху нещата. Някой каза: „Не разбирам.“ Когато човек е гладен, не разбира ли? Та и най-малките същества, когато са гладни, не разбират ли? Когато са жадни, не разбират ли? Когато им дойде време за спане, не разбират ли. Когато иде отвън светлината, не разбират ли? Всичкото това, важното, те отлично разбират! Има неща, които не разбират, но няма защо да ги разбират. Някой българин ще каже: „Ти, Ра, Ра!“, т.е. нещата стават лесно! Българинът, по някой път, казва: „За, ти, ра, ра“, животът е лесен, но за мен не е „ти, ра, ра.“

Сега у вас са се събрали известни вярвания. Но трябва

да се изработи един метод, а не само вярвания. Трябва да се работи нещо. Вярата си има свое приложение. Вярваш в някой човек, че той ще направи нещо заради тебе. Ако този човек, в когото ти вярваш, не направи това, тогаз защо ти е тази вяра? Вярвам, че слънцето ще изгрее. Като изгрее, тогаз моята вяра е вяра. Като вярвам, че слънцето ще изгрее и не изгрява, тогаз каква нужда имаме от такава вяра? Като малко дете вярвам, че ще израстна и израстна. Но вярвам, че ще израстна, а не мога да израстна, тогаз защо ми е тази вяра?

Ти вярваш в Бога! Ако тази вяра в Бога не може да ти даде това, което искаш, тогаз защо ти е тази вяра? Но казваш: „Трябва да се вярва в Бога!“ Съгласен съм, но във вярата постоянно трябва да има едно приложение. Всеки ден трябва да има едно приложение!

Могат да се явят след време у вас някои противоречия. Ти можеш да кажеш: „Тази вяра, аз я оставям вече!“ Добре, щом оставяш тази вяра, как ще заплащаш? Ако се обезвериш в едно, в какво трябва да вярваш? В природата има известни изключения. Не! В природата няма никакви изключения, но изключенията, това са една привидност, която съществува в природата. Ако вий сте на екватора, тогаз дните са равни, 12 часа нощ и 12 часа ден. Ако пък, се пренесете в умерените пояси, дните и нощите тук се намаляват и се увеличават. През половината година, нощите се увеличават — зимно време, а пък през пролетта дните се увеличават. А пък, ако отидете на северния полюс, там ще срещнете едно друго явление. Там нощите и дните са много големи. Там в годината има едни изгрев и един залез. Слънцето, като изгрее, върви нагоре, качва се нагоре. Тук го виждаме, че залязва, а пък на северния полюс го виждаме, че се качва като витло нагоре. После пак почва да слиза. После изчезва. И ще питате: „Какво стана? Слънцето вече не изгрява!“ Аз не съм срещал нито един астроном да обяснява, но така да обясни, че да се разбере.

Ако можехте да се покачите на четири-пет хиляди километра над земята, щяхте да имате ясна представа за движенията на земята и за движението на слънцето. Идеята щеше да ви стане ясна. Защо именно на северния полюс се показва така? Аз казах на едного: „Можеш ли да направиш един прозорец и той да показва и север и юг?“ Ако намериш една къща на северния полюс и ако туриш един северен прозорец, там този прозорец ще стане южен, понеже слънцето обикаля, върти се. И така, с един прозорец ще имаш и северен и южен прозорец. Ще кажеш: „Не е логично това. Как така северен прозорец да стане южен!“ Става, но тук не става.

Такива противоречия има и в умствения свят и в духовния свят. Там има още по-големи противоречия. И вие, като не можете да ги разрешите, казвате: „Това не верно!“ Верно е, как не! Но трябва да отидеш на местото да го видиш. Тук не е верно, но там на северния полюс е верно, че южният прозорец може да стане северен. Слънцето там се премества и югът става север, а север става юг. И слънцето върви и обикаля горе, няма запад. От едно място изгрява и после върви нагоре и се върти.

Децата мислят, че като залезе слънцето, отива отдолу и питат: „Как така слънцето отиде долу?“ Детето си представя, че слънцето минава отдолу и после от другия край се явява.

Това е сега едно сравнение. Това, което става във физическия свят, то е само едно сравнение на един свят, още по-обширен. Вие искате да знаете, защо е създадена земята, нали? Аз питам тогаз, защо се създава един дом? За сега вие считате земята като ваше постоянно място, но един ден, като напреднете, земята ще ви бъде само като един малък остров, от който ще минете в други острови, в други хиляди земи ще ходите. Ще бъде тъй естествено да отидете на някоя друга земя на гости, както вие ходите на гости в друг един дом. Така ще бъде в бъдеще. Като отидете на някоя друга

земя, ще ви бъде ка[к]то отивате на гости в някой друг дом. Защото нашата земя представлява само едно семейство. На месечината има друго семейство, на Венера също и пр. И един ден, като се запознаете с тях, ще им отивате на гости.

Вие ще кажете: „Може ли да бъде това нещо?“ — Засега не може, а за в бъдеще ще може. Как? Когато израстнете. Някой казва: „Това е невъзможно!“ Съгласен съм. Правя следното сравнение: за червея да хвърка е невъзможно, но този червей след време ще се превърне на какавида, после на пеперуда и тогаз ще може да хвърка. На всекиго природата е дала една възможност. Един английски философ прави едно възражение. Той казва: „Има неща в света невъзможни, както е невъзможно за магарето да хвърка!“ Казвам, едно време магарето хвъркаше. Всички магарета от птици са станали на магарета по закона на еволюцията. Ти казваш: „Магарето не хвърка.“ Магарето се убеди, че с хвъркане няма да стане работата. От риби станаха на птици и птиците, по закона на еволюцията, станаха на млекопитаещи. Сега магарето не хвърка, а едно време е хвъркало. И човек се учи сега да хвърка, но само че не както първоначално. Човек е хвъркал едно време, обаче сега неговото хвъркане минава в една нова фаза. Сега той не хвърка, но кое хвърка при него? Неговият автомобил! Той сега направи така, че автомобилът му, файтонът му хвърка. Човек се качва на колата и хвърка. Спомнил си той, че едно време сам той хвъркал и сега направил друго: седи си той в колата и хвърка с нея. Това е една привилегия. Едно време, като птици, хвъркаха, имаха постижения, но имаха и ограничения. Така не можеш да придобиеш големи постижения.

Сега мисълта, на която искам да ви наведа е следната: едно ново вярване все таки трябва да допринесе нещо на човека. Вие казвате: „Новото учение, новото вярване, новото схващане за Бога какво именно трябва да ни допринесе?“ Новото вярване най-първо трябва да ни допринесе продъл-

жение на живота, после подобрение на живота, подобрение на нашите мисли, подобрение на вътрешните отношения.

И ако този живот, новият живот не допринася, тогаз какво значение би имал той? Всяко добро нещо в света трябва да допринесе нещо. Казвам, трябва да подложите вашата вяра на един опит. Нито един от вас не се е заел до сега с това. Много пъти младите са се оглеждали на огледалото. Като млади по-често сте се оглеждали. И като стари се оглеждате, но не толкоз. Че ако бихте се оглеждали, голям прогрес щяхте да направите. Защо вие се оглеждате? Само за да няма някое петно, да се почисти лицето ви, да няма някое черничко петно. Но никога не сте наблюдавали строежа на вашите вежди, на вашето чело, израза на лицето, строежа на вашите очи, на вашия нос, на устата ви — да се запознаете с лицето си. Писанието казва: „Човек се оглежда и после забравя“. Хората и сега още забравят. Ако го попитат какво представлява, той не знае. Той казва: „Красив съм, угледен съм“, но в какво седи неговата красота, не знае. Като махне огледалото, той всичко забравя, понеже няма една опорна точка. Като се погледнеш в огледалото, трябва да имаш една опорна точка. И в духовния свят хората се оглеждат. Но и там трябва да има една опорна точка. Някой казва: „Той е добър човек, благороден човек.“ Но той няма опорна точка. Де седи неговото добро и неговото благородство? Ние говорим за реалното, за това което ще остане. Вие казвате: „Като отидем на онзи свят.“ Хубаво, ще отидете на онзи свят, ще се съблечете тук, но какви ще бъдете на онзи свят? Казваш: „Там пак ще се съберем. Там пак ще има общество.“ Какви ще бъдат хората на онзи свят? Ти казваш: „По тази работа не трябва да се мисли!“ Но вие се готвите за онзи свят. Като се готвите за един бал, знаете с какви дрехи трябва да се облечете: с фрак, черен фрак, с връзка, ръкавици и пр. Но, за онзи свят като отивате, също трябва да знаете, какви трябва да отидете. Ако отидете на онзи свят без фрак, няма да ви

приемат.

Най-първо си представете, че ще носите дрехи като на дякон — класическа копринена дреха, бяла дреха с пояс, ако сте от бялото братство, а ако сте от черното братство, ще имате като попът, джубе с един черен пояс, една ризница.

Как си представяте вие сега жителите на онзи свят, с какви дрехи са облечени? На онзи свят доста е установен редът. Има изработени класически дрехи, в разните общества, според степента на тяхното развитие, носят разни дрехи. Има много голямо разнообразие. Много красиви форми има там. Мъжете и жените там по външна форма не се различават. Външно ако погледнеш, духовният свят е крайно еднообразен. Като погледнеш един човек от вън, ще видиш, че прилича на другите. Ако потърсиш своя приятел, никак няма да го намериш. На всички гласовете им еднакви, лицата им еднакви, очите им еднакви. Как ще го познаеш? На земята е друго. На земята външно има разнообразие, но хората вътрешно имат голямо еднообразие. В духовния свят разнообразието е от вътре — противоположно на нашия свят.

Като влезете в онзи свят, някой ще ви пита: „С дядо си срещна ли се?“ — „Не съм се срещал. Не мога да го позная.“ И майка си и баща си като срещнеш, също не ще можеш да ги познаеш. И след като се минат 1-2 години, ще кажеш: „Едва се научих да ги познавам!“ Как ще ги познаеш, мустаци нямат, брада нямат! Тук на спиритическите сеанси, за да ги познаят, все се явяват с костюми, с които са живели на този свят. Но това са отживели работи на земята, това е живот на земята, това не е новия живот.

Та даже и вашите вярвания, които имате сега, са много стари още. Толкоз години ви преподавам и гледам, толкоз стари възгледи имате! Не съм могъл да ви извлеча от вашите стари вярвания. И все мислите, че имате нещо ново! Аз седя и мисля, кога ще хвърлите тези старите работи. Много стари работи са те! Яко се държите за тях. С девет чифта

биволи не може да ги изтегли човек.

Не трябва да ги отхвърлите. Аз съм за заменяването на старото с нещо по-хубаво. Не да се хвърли съвсем старото. Но има стари работи, които трябва да ги турите в гардероба. Вас ви е страх. Казвате: „Какъв ще ни бъде края?“ Тридесет години вече наблюдавам, как започват хората и религиозните и светските хора, как започват с любовта. Много добре започват! Аз правя своите наблюдения конкретно. И гледам, че и религиозните и светските хора еднакво започват с любовта и еднакво свършват. Някои, като влезат в едно религиозно общество, веднага стават други, не минат се 1-2-3-4-5 години и те изстиват, изстиват. И най-после всичко става обикновено.

В светската любов младите започват с един крадлив поглед. Младата мома хвърли такъв поглед на онзи момък. И онзи момък хвърли на нея такъв поглед. После ще мине, ще се поклони. Покланят се. Хубави работи, отлични са. В тях виждам един свещен трепет, нещо Божествено. После стават по-свободни, по-свободни, приближават се, дойдат вече близо. И в астрономията се знае, че когато някоя комета дойде до най-близката точка, най-силно се движи, завърти се и после взима другия път. След сто, след двеста години, след хиляда години, пак ще се върне. Идва полека, приближи се, прояви се изведнъж и си замине. Но това е с тела, които са неодушевени. Как трябва да бъде с човека. Ние имаме сега странно разбиране. Ако на младини нашата любов е жежка, а на старини любовта изстине, това никаква любов не е. Това, което се мени и няма никакъв устой в себе си, вие не го считайте за любов. Любовта така не се проявява. Има нещо във вашите разбирания, което размътва вашата любов. И тогаз се обезсмисля, обезсмисля. Вие виждате най-първо, че вашият приятел има нещо добро. И той вижда нещо добро във вас. После вие ставате еднообразни и тези добродетели изчезват. Вие вече не си виждате доброто един в други. Защо

е станало така и в двете страни? Понеже и двете страни са изгубили. И двете страни имат еднообразни схващания, нищо не са придобили. Обезсоляват хората и затова любовта не може да се прояви.

Аз ще си послужа с един реален пример: ако рисувате една картина на бял фон и ако я рисувате на чер фон, какъв метод трябва да употребите в двата случая? Ако на бяла хартия рисувате, какво ще употребите? (— *Тъмното)* Ако на черното рисувате какво ще употребите? *(— Бялото)* Питам сега, каква ще бъде разликата между две картини, от които едната е рисувана с бялото на чер фон, а другата — с черното на бял фон. *(Учителят се обърна към една сестра.)* Тогаз направете две скици. Ще ви бъде ли затруднение? *(— Не)* Направете малки скици, за да имате едно предметно учение. Някой казва: „Аз зная нещо от изкуството.“ Съгласен съм, но нека изнесем изкуството реално, ако рисуваме на чер фон, ще имаме едно понятие за изкуството и ако рисуваме на бял фон, ще имаме друго понятие.

Вие започвате да рисувате любовта с бял фон и свършвате с чер фон. И се обезсърдчите. И на бял фон започвате много хубаво, но не довършвате своята картина и минавате на черния фон. И се чудите, чудите! Вие сами се чудите на себе си. На белия фон сенките и изражението са от вън. А пък на черния фон изражението е от вътре. При белия фон човек има разширение отвън, хармония има в това. При черния фон има събиране на човека.

Не казвам да не рисувате, вие рисувайте на черния и белия фон. Нищо нямам против това. Но искам да кажа, че като рисувате на бял фон, ще имате един резултат, а когато рисувате на чер фон, ще имате друг резултат.

И не мислете, че когато рисувате на черен фон, ще имате постижения. Най-първо човек трябва да се учи да рисува на бял фон. Пък на черен фон само боговете могат да рисуват или най-гениалните хора, най-напредналите хора. Най-първо

научете изкуството да рисувате на белия фон.

Вие сега имате в любовта си едно схващане, искате това същество, което вие обичате, да бъде ваше. Обикнете един кон. Купувате го, купите му един юлар и го връзвате. Потупате го, погладите го и казвате: „Този кон е мой.“ Обикнете някоя кокошка, купите я, турите я в курника, погладите я и казвате: „Тази кокошка е моя!“ Също така и обикнете един човек, хванете го, искате и него по същия начин да окошарите. Но противоречието отде произтича. Вие не схващате, отде ще дойде противоречието. Вие обикнете някой човек и искате да го окошарите. Да кажем, че аз обикна някого и искам да го окошаря. Но и мен обикне някой и той иска да ме окошари. Тогаз какво се постига? Тогаз се започва една борба. Ето от какво произтича борбата, борба в любовта: ти обичаш някого и искаш да го окошариш. Друг някой те обикне, но ти нищо не знаеш и той иска да те окошари. А, някой друг иска пък, него да окошари. И нареди се цяла верига, така се явяват противоречия.

След като обикнеш някой човек, остави го свободен, за да избегнете от противоречия. Този, когото обичаш, дай му свобода! Това е естествения ход на нещата. И другото е право, но любовта трябва да се изрази, както казвам, за да изчезнат противоречията.

Не могат да изчезнат противоречията, ако не разберем процеса. Този процес е правилен. На земята така трябва да бъде. Но за да се премахнат противоречията, ти трябва да дадеш свобода на онзи, когото обичаш. Всички, като дават свобода, тогаз любовта свободно ще се прояви. Другояче любовта ще бъде любов на ограничение.

Едно същество, колкото и да го обичаш, колкото и добрини да му правиш, ако не го оставиш свободно, то ще образува за тебе противоположни възгледи. Ще се яви у него един антагонизъм, ще иска да те избягва. Например ти можеш да имаш такива възгледи за един свой приятел, който

иска да те окошари, а пък твоя приятел може да си състави такива възгледи за друг приятел и т.н.

Някоя мома бяга от момъка, понеже иска да бъде свободна и момъкът бяга от момата, някой път, защото иска да бъде свободен. Някой [път], майката бяга от децата или децата бягат от майката по същата причина. Това е един общ процес. Та, гореказаното е нужно, за да не се родят противоречия в бъдеще, че да дойдат толкоз много страдания, та да се чудите какво да правите! Някои, гледам, още от сега създават инквизицията, приготвят си веригите. Така ще дойдете до безизходно положение!

Та първото нещо е следното, новото учение е: На онзи, когото обичате, ще му дадете свобода, както на себе си! Защото, ако онзи, когото вие обичате, е свободен и вие ще бъдете свободен. Ако той не е свободен, тогаз и вашата свобода се ограничава. Ако онези, които ние обичаме, са свободни и ние сме свободни! Но ако те не са свободни и ние не сме свободни. На вас може да ви се вижда това малко странно, но ще ви приведа един малък пример, само за разяснение. Представете си, че има две другарки, които се обичат. Но на едната баща ѝ е крайно взискателен, той не дава никаква свобода на дъщеря си. Питам тогаз, между тези две другарки, понеже бащите им ги ограничават, може ли да се развива любовта им както трябва? Не може да се развива. Защото всички нещастия в света, в живота, са станали от ограничението на любовта. Всички престъпления в живота са резултат на онова вътрешно ограничение на любовта. Оттам водят своя произход страданията. И за да се премахнат страданията, трябва да се премахне ограничението вътре или да се тури онази свобода, която Бог е дал на хората. Както ти искаш да бъдеш свободен, желай тази свобода и на другите, на противоположния на тебе. И той да има същата свобода, не повече от тебе, а толкоз, колкото и ти.

Аз говоря сега за вътрешната свобода. Всички имаме

еднакво схващане, но когато човек придобие истинската свобода, тогаз той е доволен от себе си. И мирът на човека произтича от онова вътрешно схващане, че той е свободен! Според моето гледище, щастието на човека седи само в това, като съзнае, че той е свободен и че в любовта му никой не го ограничава.

Че аз съм свободен като гледам Слънцето. Възхищавам се. Дойде майка ми и ми казва: „Майко, недей, недей, Слънцето може да те изгори. Ти на слънце не стой!“ Ще изляза на вятъра, ще ме лъхне той. Майка ми ще ми каже: „Не може! Ще изстинеш! Хайде вътре!“ Ще ме окошари. Искам да си измия краката с водица. Майка ми казва: „Не може, не може, ще изстинеш!“ Любов има на окошаряване! Тъкмо детето иска да се качи на дървото за круши или ябълки, майката казва: „Не може, не може, ще паднеш!“ Аз виждам, че желанието ѝ е много хубаво, любов има тук. Тогаз у детето се явява една лъжа! Когато майка му заспи, тогаз то отива.

Та първото нещо: майката да остави детето си свободно. Нека да слънчаса детето. Да е свободно. Нека го повее вятъра, да е свободно. Нека да си поизмие краката.

Та от това, външното трябва да видим какво нещо е свободата. Някой казва някому: „Чакай, чакай, ти криво мислиш!“ Остави го! Нека си мисли криво! Има една крива мисъл, нека си носи тази крива мисъл, какво ще го оправиш! Твоите работи не са оправени!

Някой ми казва: „Чакай, аз ще ти кажа как се мисли!“ Какво ще ми кажеш? Един ме пита: „В колко лица е Господ?“ Казвам: „В едно.“ Той казва: „Троеличен е, знаеш ли?“ — „Отде го намери, че е троеличен?“ —„Еди кой си философ е писал.“ — „Но и аз четох един философ, че Господ имал сто лица, а пък аз мисля, че Господ има толкоз лица, че никой не може да ги преброи.“ Той казва: „Той е направил човека по свой образ и подобие.“ — „Ти беше ли там?“ — „Мойсей писа това, което знаеше.“ — „Мойсей не е авторитет за мен,

в дадения случай. И аз ще пиша сега!“ — „Но Мойсей писал!“ — „Но и аз сядам и ще пиша! И аз ще стана авторитет.“ Авторитетът не е в това, че е писал Мойсей, но в това, дали е верно туй или не. — В едно лице ли е Господ или в три? В едно лице е. Но Господ има хиляди отражения. Че ние приличаме на Бога. Това са отражения на Бога. Ако сме като Него, трябваше да бъдем всесилни като Него. Щом сме образ и подобие на Бога, трябваше да бъдем като Бога. Каквото каже Бог, става. А каквото каже човек, не става. Тогаз, какво подобие има между Бога и човека? Нека да схващаме нещата реално. Едно дете, родено от известни родители, каквото прави бащата, така прави и то. Както говори бащата, така говори и синът. Както мисли бащата, така мисли и синът. Приличат си. Ние казваме, че сме по образ и подобие на Бога. Добре, ако ние не ходим, както Бог ходи, ако ние не мислим, както Бог мисли, ако ние не постъпваме, както Бог постъпва, тогаз де е подобието? Това да не ви смущава. Имаше един приятел, когато той говори, другият му казва: „Защо ми се караш? Онзи му казва: „Не ти се карам. Начинът на говоренето ми, начинът на изразяването ми е такъв!“

Аз искам сега да ви извадя от един стар възглед. Те не са ваши възгледи. Вие сте толкоз ангажирани за някои неща, че сте готови да пожертвувате живота си. Не са лоши работи. Добре, ако троеличието на Бога е толкоз важно, ако ти вярваш, че Бог е троеличен, какво ще придобиеш? Или ако ти вярваш, че Бог има едно лице, какво ще придобиеш? Ти вярваш, че Христос се е родил преди 2000 години. Какво ще придобиеш? Не седи в това вяра[та], в троеличието на Бога. **Троеличието на Бога се проявява в следното: Бог се изявява в света като любов, чийто резултат е живота. Бог се изявява в света като мъдрост, чийто резултати са светлината и знанието. Бог се изявява в света като истина и резултат на истината, това е свободата. Това е троеличието на Бога.**

За мен свободата е нещо реално. Аз я опитвам в себе си.

За мен светлината е нещо реално. Всеки ден сме обгърнати в нея. Троеличието на Бога, така виждам. Ако така разбираме, има смисъл. Някой разбират външното троеличие, в три лица. Аз съм виждал картина, Бог нарисуван в три лица, две настрани и едно отзад — триъгълник. Виждали ли сте такава картина? *(–Не)* Художникът е искал да изрази нещо.

Първото лице на Бога — това е Любовта. Второто лице на Бога — това е Мъдростта. Третото лице на Бога — това е Истината.

Отражението на първото лице на Бога — това е животът. Отражението на второто лице на Бога — това е Светлината, Знанието. Отражението на третото лице на Бога — това е Свободата, широкият простор.

Троеличието на Бога има тогаз смисъл. По отражение схващаме Бога. А пък щом дойде Истината при мене, аз имам самата реалност. Щом схващам Светлината, Знанието, аз имам отражението в себе си. Щом има[м] живота в себе си, аз имам отражението на Бога. Всеки ден аз преживявам троеличието на Бога. В това отношение Бог живее в мен.

Това е прелюдия, встъпление. Единствената мисъл, която ще остане от всичко това, което казах, е следната: Не ограничавай любовта в себе си, за да не създадеш всички възможности за злото и да си създадеш своето нещастие в света. Това е всичкото, което исках да кажа.

Не ограничавай любовта в себе си по никой начин, за да не създадеш злото в себе си и да създадеш своето нещастие в бъдеще. Това е една философия, която можете да опитате веднъж, два пъти, три пъти, четири пъти и всякога ще намерите, че това е верно.

Когато искаме да бъдем свободни, трябва да знаем от де трябва да започнем. Свободата трябва да започнем от любовта, да не се ограничаваме, за да може да бъде живота свободен. След това не трябва да се ограничава знанието. Някой казва: „Много знание не трябва!“ То си има едно въ-

решно естествено ограничение, което съществува. Но вие не туряйте никакво ограничение в себе си. Не туряй прегради на тези неща, на които Бог не е турил прегради. И тогаз, за злото имаме едно определение: злото не е нищо друго, освен ограничението на закона на Любовта. Щом ти ограничиш любовта, ти създаваш злото. Злото се е създало по единствената причина, че у онези същества, които са напреднали толкоз в своята еволюция, които са разбрали Бога, се е зародило първото желание да окошарят другите същества в тяхната кошара. Те създадоха злото. Те искаха да ограничат хората. Те възлюбиха хората и искаха да ги окошарят. Та мнозина от вас вървите по пътя на тези напреднали същества. Искате да окошарите всекиго.

Всеки, който окошарва другите, той окошарва и себе си. Сега няма да се спра много върху това. Някой друг път ще се спра да покажа последствията. Всяко едно желание, всяка една мисъл, каквато и да е тя, скрита във вас, има едно външно изявление, някога или сега, може и след един час, след година, след две или след 15, 20, 100, 1000 години. Всяка една мисъл ще има едно външно изявление, ще се въплоти някъде. Това, което бащата и майката са мислили, то непременно ще се изяви в тяхните деца. Това, което писателят пише, то ще се яви в неговото писмо. И като четат хората това писмо, ще се яви в тях едно противоречие. Този възглед трябва да имате, за да можете да растете. Иначе ще остареете, ще се осакатите и без да искате, ще станете инвалиди в бъдеще. Мнозина ставате инвалиди. Ще дойде идеята във вас: „Господ не ме обича, този и този не ме обича!“ По стария път този е резултата. Че ще ви разлюбят, аз ви го подписвам, по този път, по който вървите, до това ще дойдете! Както за онзи, който краде, мога да подпиша, че ще намери затвора, ще го хване законът. Който прави добро, пак е определено, че никога няма да намери затвора.

Какво значи да прави човек добро? Доброто е това,

което не ограничава любовта! А пък злото е това, което ограничава любовта. Всяко ограничение на закона на любовта е зло. Това, което не ограничава, е добро.

Та сега стремете се в себе си към това. Това трябва да бъде първото ви постижение. Това ще ви ползува не само сега, но и в бъдеще и след векове. Това ще ви бъде полезно и в този живот и в бъдеще.

Някой казва: „Аз не искам да го ограничавам!“ Но, като не го ограничаваш, ти да се чувстваш свободен. Но някой път ти, като не го ограничаваш, не се чувствуваш свободен в себе си. Не, не ограничавай и себе си в любовта!

Вие се ограничавате в себе си. Казвате: „Кого да любя и кого да не любя?“ Щом казваш така, ти си създаваш злото в себе си. Не туряй никаква преграда на своята любов! Това е Божественото в тебе. Ще се яви едно ограничение в тебе, то е от друг произход. Но то е ограничението на миналото. А пък в тебе ще има един Божествения компас. Да обичаш един човек, макар и да има погрешки. Това е Божествен компас. Да кажем, че в тебе има едно желание да му помогнеш, но от човешко гледище ще кажеш: „Нека да си носи той съдбата!“

Основната мисъл разбрахте, нали?

Сега по някой път, вие се държите, както бабата, която казала: „Не искам моя дедо да го вземат. Не си давам моя дедо! Да не го вземат, моя дедо. Синко, не си струва без дедо.“ Вече за нейния дедо тя има едно понятие, както за Бога. Съгласен съм с нея. Влизам много добре в положението на бабата. Осемдесет години са живели, така са се обикнали, че тя не иска да се раздели от него. Тя има за него едно свещено чувство, както за Бога. Тая стара баба е права в известно отношение. Но има още една малка закачка, от която бабата трябва да се освободи. Като умре дядото, тя ще почне да плаче за него. Щом почне да плаче за дядото, плачът показва едно неразбиране.

Това, което ние обичаме не може да умре!

И това, което ни обича и то не може да умре. Никога не умира това, което обичаш. Щом то умре, ти не го обичаш. Как се нарича философски тая мисъл? Но нека да остане тая мисъл сега, тя е много аналитична. Не мислете, че трябва да разберете още сега. Още не сте разбрали. Ще го разберете.

Не ограничавайте Божията любов в себе си! Дайте свободен ход на любовта! За Любовта, като дойде, имайте винаги едно свещено правило: да нямате никакво ограничение в Любовта. Отвън ще има едно ограничение, но на онова, което дава подтик на вашия живот, на вашата мисъл, на вашата свобода, не туряйте ограничение.

На това, което дава подтик на вашата мисъл, на това, което дава подтик постоянно на вашата свобода, не туряйте ограничения. Това е Божествената любов!

Да не туряте ограничения. Като турите ограничение, ще дойде едно състояние много тъжно. Ще дойдат скърби, страдания, от които човек много мъчно може да се освободи.

Добрата молитва

7часа и 8 мин. сутринта

(Вън, на снега се направиха гимнастически упражнения.)

21 лекция на Общия окултен клас
14 февруари 1934 г.
София, Изгрев

ОПИТАЙ!

Сряда, 5.30 часа сутринта
(Ясно небе, звезди. Студено.)

Отче наш
Размишление 15 минути

Ще прочета 20 глава от Изход до 18 стих.

Някой път човек пропуща ръководните правила в живота. Защото има един закон отвън, който ограничава човека и един закон от вътре, който служи за неговото развитие и неговото посвещение. Тогаз евреите разбраха външно Мойсеевия закон, приложиха външната страна на закона и оставиха вътрешната. И сега, колкото и да са културни хората, пак се спират върху външната страна на закона, а пък вътрешната са изоставили. Външната страна ограничава човека и го спъва. По външната страна на закона никой не може да се добере до една истина. Ти храниш една кокошка, една патица и можеш да минаваш за благодетел. Продаваш я, вземаш пари и се поминуваш. После кокошката снася яйца. Ти изяждаш яйцата ѝ и минаваш за благодетел. В света отвън, каквото и да прави човек, все е вързан с едно користолюбиво чувство. Няма нито една външна страна на закона, която да не е свързана с някакво користолюбиво чувство. Ти от вън погладиш един човек, а пък имаш една задна цел. Майката помилва детето си, но и тя може да има от вътре нещо користолюбиво. Например гледаш младата мома, защото има нещо приятно, никак не гледаш стария. Обичаш новата, хубавата дреха, никак не обичаш старата. Много естествено. Това си има своя философия.

Ние вземаме външната страна на закона, външния закон и по външен начин вие искате да се повдигнете и да

разберете божествените работи. То е невъзможно. По закон никой не може да се оправдае. Всички се спирате върху външната страна на нещата: кой как е погледнал, кой какво е казал. По този начин хората още хиляди години няма да знаят, как да говорят, как да гледат. Всеки един от вас има едно правило, как трябва да погледне човека, как трябва да му кажеш. И за всеки един човек има един специфичен закон, специфично правило. Трябва да обърнете погледа си върху вътрешната страна на живота. Има едно вътрешно разбиране. Свободата и силата и знанието идат при човека при едно вътрешно разбиране.

(Учителят показа две картини. И при двете картини е представен човек с крак върху земята и се стреми към слънцето — простира ръце към него. В едната картина около човека е тъмнина, а в другата — около човека е светло.)

Тези две картини показват двете страни на закона. Черната картина е външната страна, а пък светлата картина е вътрешната страна на закона. И двете имат еднакви сюжети. Тая сестра, която ги е нарисувала, доста добре ги е схванала. Какво представят те? Закона. И в едната и в другата картина има слънце, но каква грамадна разлика има между едното слънце и другото. При картината с черния фон това, към което се стреми лицето е неговото разбиране. Но това негово разбиране не може да освети околния свят. Светът около него е тъмен. А пък, при другата картина, околният свят е осветен, човек на всякъде може да ходи, той е свободен.

Теб не ти стига умът. Значи вървиш по външната страна на закона. Стеснен си, ограничен си, значи по външната страна на закона вървиш. Постоянно ти е в ума, че хората не постъпват както трябва. Но същевременно и ти не знаеш, как трябва да постъпваш. Ти казваш: „Господ живее в хората.“ Щом Господ живее в хората, то те са в светлата картина. В тази светла картина Господ живее, пък в тая, тъмната, човекът живее. Сега тук, (в салона) тези лампи осветляват.

Но те не могат да осветляват вънка, външния свят. Тук сме свободни, но щом излезем вън, ограничени ме. Вън е тъмно. Тази светлина не можем да изнесем вън.

Някой ще каже: „Защо светът е така направен?“ Това е външната страна на закона. Ако аз се спъна някъде, какво ще питам: Защо се спънах! — Защото нямам светлина. Защо се спъвам о някой камък? — Защото камъните са глупави. Всякога можеш да се спънеш о един глупав камък. Защото камъкът е застанал там, дето не му е местото. И ти, като минеш през там в тъмното, ще се спънеш. Ще дойде някоя бълха или въшка в тебе. Защо? — Защото е глупава. Целия свят е широк, а тоя ще се качи на главата ти. И от този, умния човек, който е създаден по образ и подобие Божие, тя мисли, че ще извади нещо. Тя ще си намери там смъртта, нищо повече. По някой път и ние постъпваме така. Всичките, даже и напредналите ученици, постъпват както бълхите и въшките. Ти не трябва да грешиш, понеже щом грешиш, ти си в някоя риза вътре или си върху някоя свещена глава. И който влезе в свещената глава, него го очаква смърт, нищо повече. Защото светът не е място на произвол. Бълхата може да влезе, дето иска, никой не ѝ забранява. Не, от там няма да излезе тя, така както е влязла. И тя, като излезе, не излиза навън. Като излезе от едного, влиза в другиго. Ако разбирате така, вие пак ще дойдете до външната страна на закона, което всякога спъва хората. Животът от вън не може да се оправи. Аз не зная, няма никакви правила, които ще могат да оправят човека.

Представете си, че гладувате 4-5 деня, гладен ви държат. После ви покажат едно хубаво ядене, и като ти замирише, да не се зароди у вас едно желание да го ядете. Че може ли това да стане? Четири - пет деня да ви държат жаден и после да ти покажат вода и да не пожелаеш да я пиеш. Възможно ли е? Или половин час да не сте дишали и да нямаш желание да дишаш. Или пък да не пожелаеш светлина. Зако-

нът е: Не пожелай! Нещата са престъпни до кога? Всички неща, които се извършват без любов, са престъпни, всички неща, които се извършват с любов, са добри. Това е закон. Когато един човек не го обичаш, то каквото вземе от дома ти, ти го считаш за престъпление. А пък щом го обичаш, няма никакво престъпление. И когато обичаш някого, ти не можеш да направиш престъпление. И затова именно е казано: Любовта е изпълнение на закона. Без любов външният закон носи на човека от единия край до другия нещастие и ограничение. Така трябва да разбирате.

Имате още дълго време да живеете на земята. Каквото и да мислите, ще кажете: „Светът е такъв, ние сме такива." Аз разделям хората на две категории: хора, които имат любов и хора, които нямат любов. Щом се терзаеш вътре в себе си, любовта ти е много малка. Щом имаш мир в душата си, имаш, в дадения случай, любов. Ти се сърдиш, недоволен си и мислиш, че вървиш по пътя. Това показва, че ти вървиш по външната страна на закона. Де е силата на човека? Силата на човека седи в любовта му. Ако говориш на френски без любов, французинът ще ти каже: „Какво обичате?" —„Можеш ли да ми направиш една услуга?" Той ще ти каже: „Нямам време." Щом му говориш с любов, той ще се спре и ще ти услужи. В закона на любовта няма никакво изключение, а пък в закона на безлюбието всичко е изключение. И тогаз ти питаш: „Защо се случва в живота така и така?" —Защото няма любов. Някой не може да учи. Защо? Защото няма любов. Аз сега вземам непреривната връзка в разбирането. Не на едно място да разбираш, а пък на друго да не разбираш. Непреривна връзка трябва да имаш в знанието. Например да кажем, че той знае, какво нещо е съществително, но не знае какво нещо е глагол и де трябва да се тури един глагол. Какво значи глаголът „бия"? От какво произлиза този глагол? Има друг глагол — „правя" (на английски Mdo"). Който разбира, ще свърши някаква работа, а който не разбира работата,

ще бие. Който бие, не разбира закона, а пък който направи нещо, разбира закона. „Бие“ е външната страна на закона, а пък „прави“ е вътрешната страна на закона. Щом направиш нещо както трябва, няма бой, а пък щом не знаеш как да го направиш, има бой.

Сега вие всички очаквате един ден, като умрете, да отидете на небето и да ви посрещнат ангелите, светиите. Че ще ви посрещнат ангелите и светиите, не се съмнявам аз. Но има два вида светии. Едни светии, облечени с черни раса, а други, облечени с бели раса. Ще ви послужат ангели, облечени в бели ризи и ангели, които са облечени с черни ризи. Два вида ангели има. Има светии на закона, има и светии на любовта. Трябва да съществува едно различие. Вие можете да поддържате която религия искате. Това е външната страна. Религиите, това са външната страна, как човек трябва да постъпва, това е цяла наука — външната страна. Но никоя религия не може да ви спаси, ако в нея не влезе любовта. Вие ще имате тогаз закона на тъмнината, на ограничението. *(Учителят показа картината с тъмния фон.)*

След като гледате тази картина, веднага ще ви дойде на ума една тенекия сирене, едно гърне с масло, някоя кошница с яйца, някоя каса с пари. Ще гледаш тази картина, но ще кажеш: „Парици да има, това, онова да има.“ Ти за Бога можеш да приказваш, но искаш владика да станеш, поп да станеш. Всеки от вас ще стане поп. Няма някой, който да не е станал поп и попадия. Защото поп значи баща (папа). Който се ожени е поп. И всяка жена, която се ожени, все е попадия. Някой казва: „Той станал поп. Това е най-високата служба.“ Но питам, след като станеш поп, какво ще правиш? И син ти, като стане поп и дъщеря ти попадия, всичките деца все попове, тогаз питам, кой ще ги храни тези попове.

У вас има желание, у всинца има желание да се облечем, да се вчешем хубаво. Това е външната страна на вчесването. Косите, дрехите, това означава неща от вътрешния

живот. Ако се облечем външно, това е външната страна на закона. До никакво постижение не можем да дойдем така. И ако имаме външното разбиране на божествения свят ние ще имаме същото ограничение. Същият закон е и за Бога. Господ казва: „Който не ме обича.“ Не само трябва да вярваш в Бога, но трябва да го обичаш. Щом не Го обичаш, ти си един престъпник. И като живееш в света, каквото направиш, тогаз лошо ще бъде. Единственото нещо е: Трябва да се обича! Ти казваш: „Без любов не може ли?“ — Не може. Сега по какво се познава любовта? В любовта няма вече смущение. Онази любов, в която няма смущение, онази любов, в която няма болести, в която няма страдания, е любов. Ще кажете: „Че какъв ще бъде този живот без страдание?“ Отличен живот ще бъде. Като живота на ангелите. Правоверните ще кажат: „Как ще разберем живота без страдание?“ —Много добре ще го разберем без страдания. Но, при сегашните условия, не можем да го разберем без страдания, при сегашните условия, както вървим, понеже вървим в тъмнината. Ние не искаме да влезем в светлината. И мислим, че като влезем, при сегашните условия в светлината, човек го очаква смърт. Има известни микроби, които образуват сегашните болести. Щом ги изнесете на слънчевата светлина, измират всичките и затова те търсят влажните, тъмните места. Животът така е направен.

И ако дойде някой, вие по някой път, със светлината искате да го разберете външно, дали е добър или лош, само защото сте заинтересувани. Вие търсите един добър слуга. Един лош човек търси един добър човек не заради любовта, а защото иска да го направи касиер. В света има нещо користолюбиво. И в религиозното общество ще те приемат, ще станеш член и ще видят дали си добър или не, но не за да отидеш на небето, но за обществото да бъдеш добър. А пък, с това не се разрешава въпроса. Защото всеки член на каквото и да е общество не прави пакост за своето общество.

Един вълк не прави пакост на своето общество. Един вълк не ходи да взема малки вълчета на другите вълци. Но спрямо другите същества е друго неговото поведение. По някой път вие се питате: „Аз напреднал ли съм?“ Ти можеш да имаш напредъка на вълка. Ти можеш да имаш напредъка на овцата. Ти можеш да имаш напредъка на рибата. Ти можеш да имаш напредъка на птицата. Но това са частични работи. Човек, в сегашния си живот, ако седи с тези свои разбирания, той още хиляди години има да седи на земята.

Та казвам, трябва едно разбиране. Има едно внушение. Вие мислите, че ако напуснете сегашното свое разбиране, очаква ви некое голямо зло. За минута аз съм съгласен с това. Представете си, че живеете в една къща и някой ви казва: „Тази къща скоро ще се срути, да излезете навън.“ А пък друг ви казва, че отвън има такъв студ, че вие ще измръзнете. Отвън има 30 градуса студ. А от вътре къщата ще се събори. Кое трябва да предпочетете? Външният студ ще се измени, времето отвън ще стане добро, но къщата никой не може да подобри. Тая къща непременно ще се срути. Тези възгледи, които сега имате, те ще рухнат в нас и ще ни затиснат. Вън светът ще се измени. Та, за предпочитане е при най-лошите условия ние да излезем вън от къщата, която иначе ще се срути върху нас. А пък външния, Божествен свят, колкото и да е лош, той е привидно така, той ще се измени.

Сега ви навеждам на една идея. Разбиране трябва. Ако вие нямате една правилна философия за Бога, вашите работи никога не могат да се оправят. Условието да се оправят вашите работи е във ваши ръце. Аз седя на чист въздух. От мен зависи как да дишам. Няма никой, който да ме ограничава. Някой може да мисли: „Как ще се храня?“ Сам ще се храниш! Някой казва: „Кой ще ме ръководи?“ Сам ще се ръководиш! Няма никаква опасност от това. Слепите имат нужда някой да ги ръководи, а пък онези, които виждат, нямат нужда от никакво ръководство. После ще се заредят други въпроси:

„Ами да си уредим живота!“ Как го уреждаме сега? Мислите ли, че сегашният живот, какъвто го имаме, е уреден? Не е уреден. И няма какво да се обезсърчаваме. Ние се обезсърчаваме и искаме да уредим живота си по външен начин. Външно животът още за хиляди години ще бъде все такъв. Той бил такъв при рибите, при птиците, при млекопитаещите и при човека откак е излязъл от рая, все е такъв.

Та на първо място: Опитайте, направете един опит, да знаете, какво нещо е Любовта. Да знаете, какво нещо е Любовта. Да направите един опит с Любовта. В деня, в който ти опиташ любовта, ако времето е 30 градуса студ, ще се стопли. Когато правите опита, изберете най-студения ден и кажете: „Аз ще опитам, какво нещо е Любовта.“ Ако можете да внесете малко от тази любов, за която ви говоря, непременно 30-тех градуса ще се смалят. Вие ще имате най-малко 20 градуса над нулата. Сега, трябва ли да аргументирам с вас, че може да се подобри положението. Вие се чудите как ще се подобри положението. Да ви дам доказателство. Аз ще почна сега да ви давам доказателство.

Представете си, че извеждам едно момиченце, турям му една маска черна и никой не обръща внимание на черното малко момиче. И вървим маскирани. Това момиче не знае туй. Това черното момиче представлява външната страна на човека. Който го погледне, не му обръща внимание. Тук го бутват, там го бутват. На това момиче казвам: „Ако ти ме слушаш, аз ще ти покажа един път, по който твоят живот ще се подобри.“ Казвам му: „Има нещо в тебе, от което ти трябва да се съблечеш. Това, което е на тебе отвън, трябва да го хвърлиш.“ Но представете си, че онзи, който е турил тази маска, я е залепил. Човек трябва да има изкуството, как тя да се отлепи. Залепена е за кожата, не може да се отвади така. Цялата е залепена. Казвам му: „Ще ти дам една течност да се намажеш, та да се отлепи и така да се освободиш от тази външна чернота.“ Зад това черно лице се крие една

ангелска красота. Като съблече тая дреха това момиченце и хората видят неговата красота, тогаз ще се измени всичко. Има ли опасност от една красива мома? За нея навсякъде пътя е отворен. И в Америка да отиде и в Англия! Това е Божественото!

Няма човек, който да не се поклони на красивото. Грозният човек отива да се моли. Казват му: „Нямам време.“ А пък извади красотата и онзи ще има и време и пари. И аз обичам красивото. Грозното не го обичам. Нито пет пари не давам за една черна мома. В Любовта няма престъпление. Ако вършиш престъпление, това е външната страна на закона. В любовта престъпление по никой начин не можеш да направиш. Искате да ви докажа, че не можете. Ще ви го докажа. Можете ли да отрежете едно парче месо от телото си, да го опечете и да го изядете? — Не можеш! Каквото и да е едно същество, няма толкова глупаво същество, което да почне да се гризе само. Само мечката по някой път, туря пръстите си в устата на детето да ги смучи. Това значи любовта. Не можеш да направиш престъпление на себе си, от себе си не можеш да ядеш. Ако хората приложат този закон, ще бъде невъзможно да направиш пакост някому. Този човек съставлява едно цяло с тебе. И тогаз няма да има нужда да правиш престъпление.

Но вие имате предвид сегашния строй на нещата. Ти казваш: „Аз съм гладен.“ — Хубаво. Ти искаш да ядеш една печена кокошка. Това е външната страна на закона. Че трябва да ядеш — да, но какво трябва да ядеш, това е въпроса. И ако ти снемеш това, черното от себе си, ти веднага ще намериш онази, истинската храна около себе си. Аврам отиде да принася жертва своя син. За да го изпита Господ, каза му: „Принеси сина си в жертва.“ Той отиде да изпълни това и си каза: „Понеже Бог изисква, ще го направя.“ И дигна ножа си. Каза му се: „Няма какво да принасяш сина в жертва.“ И видя Аврам овен, вплетен в храстите там. И от къде дойде този

овен? Когато вие сте гладен, ако искате да изпълните Божия закон, веднага ще бъдете задоволени. Можете да направите още сега опит. Ако искате да познаете, до де сте достигнали, седнете на масата. Нямате нищо, нито пет пари, нито хляб. Кажете: „Според закона на любовта“, и хлябът ще дойде, яденето ще дойде, хубаво изпечен хляб, от никаква фурна няма да ходите да го купувате. Щом сте гладен подремнете си малко и ще намерите хляба на масата. И не търсете кой го е донесъл. Да кажем, че нямате обуща, пак подремнете малко и ще видите обуща. Дрехи нямате или каквото и да е — направете опит. След това няма да ходите да разправяте на хората: „Аз само като дремнах, хлябът дойде!“ То ще остане един факт само за тебе, ти ще го знаеш. Разправиш ли го на другите хора, пак ще бъдете облечени в черната дреха. Тогаз законът не работи. То е за тебе. Когато всички хора говорят това - онова, аз се спра и си казвам: „Чакай да видя този закон прав ли е или не.“ Аз седна и хлябът е там. И казвам: „Този закон е прав.“ А пък, като седна и няма хляб, тогаз казвам: „Законът не работи.“ Искам да чета една книга, подремна на масата, събудя се и книгата е там. Или пък подремна и събудя се и книгата я няма. Този закон работи по пътя на любовта. Трябва да разбера нещо. Подремна и като се събудя, разбирам го.

Там, дето има Любов в света, нещата са реални. Всичко това, което в дадения случай ти е необходимо, ти е дадено. Сега направете един опит. Не пъшкайте само. Ти казваш: „Кога ще се оправят работите?“ Ако имаш да вземаш от някого, ти го даваш под съд. Ако не дава, изваждаш кобура си и пак вземаш. Но утре на тебе ще ти покажат кобура. Сега аз гледам, тук не можете да си разпределите столовете. Две сестри сядат и се бутат. И след това ме пита: „Учителю, кога ще дойде Христос?“ Някой ще гледа през прозореца ми, какво правя в стаята си и пита: „Кога ще дойде Христос?“ Казвам, още дълго има, додето дойде Христос. Щом я няма

любовта, престъпления навсякъде има. Това да го знаете. И без пердета може да е човек и пак да върши престъпления. Той може да е без пердета, но това може да е долап. Аз ще направя добро някому, ще дам на бедния, но това пак може да е долап.* Когато има любов и при отворен прозорец и при затворен прозорец, пак е същото. А когато няма любов и при отворен и при затворен прозорец, пак законът е същия. Той е в онова, дълбокото убеждение.

Казват: „Какво има на онзи свят?“ Че онзи свят е свят на любовта! Ами този свят? Този свят е свят на закона, на безлюбието. И тук и горе е онзи свят. Че черните ангели живеят във външната страна на онзи свят. Ако сте със старите разбирания, като влезете в онзи свят, ще видите, че онзи свят външно прилича на този свят. Ако пък живеете в закона на любовта, то и тогаз този свят и онзи свят пак си приличат. Сега каквото и да ми разправят, нещата ще останат неразбрани, освен ако опитате онази любов, с която Христос е пожертвувал себе си. Но влизали ли сте в мислите на Христа, каква е била Неговата мисъл, когато се е жертвувал? Вие обръщате внимание на външната страна на живота, че е бил прикован на кръста, но представяте ли си онези очи, с които е гледал на света? Ти казваш: „Не можем да си представим.“ Ако имате Неговата любов, ще си представите това и ще можете да извършите това, което Той е извършил. Вие казвате: „Ние нямаме сила да извършим това.“ Щом нямаш сила, това значи, че нямаш любов. Любовта е нужна! Дето има любов, нещата лесно могат да се извършат. И най-малките работи без любов са тежки. Като говоря сега, аз не подразбирам механически този процес. Ти казваш: „Как ще стане тази работа?“ Онова дете, което иска да проходи, пита ли как ще стане тази работа? Онова яйце, което иска да се измъти, пита ли как ще се измъти? Не пита. Започни и не

---

* **долап, долапчия** - (ост. разг.) измама, капан; хитрец измамник

питай! Не се спирай върху думата, но върви и то е въпрос на време. И на яйцето най-напред не е вървяло, но яйцето върви. И като седи това яйце под кокошката 21 деня, пилето излиза навън.

Да се зароди у вас желание, така както у яйцето се заражда желание да бъде под крила. И както казва псалмопевецът в 91 псалом: „Който живее под крилата на Всевишнаго." Трябва да разбираш това. Ти си още едно яйце. Ще потърсиш да бъдеш под крилата на кокошката. И като поседиш така 21 деня, няма да бъдеш вече яйце, но ще бъдеш пиле. И тогаз ще чуеш гласа на тези крила и ще изпълниш закона. Ти, като влезеш под Божествените крила, ще станеш свободен. Затова трябва да седиш там. Тогаз ще добиеш първата си форма. Казано е там: „Който живее под покрива на Всевишния, ще пребивае под сянката на Всемогъщаго."

Та казвам, направете един личен опит и за него никому не говорете. И правете опити, докато дойдете до сполучлив опит. Аз на мнозина съм говорил за опити. Дойде ви някоя болест, някоя неприятност, направете опита. Вие все търсите външната страна на закона. Не е лошо. Външната страна на закона ще си съществува. Но там е робство. Е, хубаво, вий боледувате. Ако имате пари, ще викате някой способен лекар и ще ви помогне. Но представете си, че нямате нито пет пари в джоба си. Тогаз какво ще правите. Сега аз говоря на онези от вас, които нямат нито пет пари. Казвам, които нямате пари, живейте по закона на любовта, а които имате пари, живейте по стария начин.

Вие казвате: „Онези имат пари." Тогаз им станете слуги. Ти казваш: „Ама аз не искам." Щом не искаш да станеш слуга, тогаз работи по закона на любовта. Вие казвате: „Как?" Че онова дете, което отива на училище, знае ли да пише? Не знае. Казваш: „Как ще напиша *а*-то?" Можете да кажете какво се добива, като се напише буквата „а". Голямо постижение има чрез това. Един, който може да напише

„а“, всичко може да направи вече. Защото, като напишеш една буква, като произнесеш една дума, ти си служиш със сили. Думите, които Бог е създал, те са сили. Ако ти знаеш да произнесеш думата любов! Да ви представя сега, да ви дам един пример, какво нещо са думите. Представете си, че имате един богат човек и вие го намирате. Той е умрял. Ако този човек го пренасяте от едно място на друго и го бутате и запитвате, ще ви каже ли нещо? Не. Този, богатия човек не може да ви бъде в услуга. Макар да е богат, нищо не може да направи за вас. Това е сегашния живот. Но ако този богатият, като започнете да го разтривате, се съживи най-сетне, той ще бъде готов да направи всичко за вас.

Една дума, ако я съживиш, тя ще направи всичко за вас, но ако я носиш от едно място на друго, като умрелия богаташ, тя нищо не може да направи. Ти казваш: „Любов.“ Тя е мъртва дума. Ти казваш: „Благост“, тя е мъртва дума. Ти казваш: „Сила“, тя е мъртва дума. Ти казваш „сила“, но оставаш безсилен. Ти говориш за вяра, но като дойде време, вярата в нищо не може да ти помогне.

Имаме един Симеон първозвани, мисля че е от с[ело] Б. Искал той да приложи Христовия закон. Един ден излязъл в село, видял една голяма бога *(бик)*, че мучи и му казал: „Какво си се замучил? Кой ти даде правото?“ Хваща богата за рогата и казва: „В името на Господа Исуса Христа да не мучиш.“ Тая бога го свалила на земята и почнала да го мушка. И едвам дошъл говедарят и го спасил. И после казал той: „Богата излезе много силна, щеше да ме смачка.“ „В името на Господа Исуса Христа“, казва, но богата е по-силна. Казвам: Какво те подбуди да хващаш тази бога за рогата? Тая бога беше в тебе. Ти не можеш да победиш тази бога, докато ти не си господар на себе си. Като бутнеш тази бога за рогата, трябва да престане силата ѝ. Като я бутнеш с любовта, тази бога ще изгуби силата си. В нея няма да има разположение да ти повреди. Той не отишел с любов при богата. Той казал

на богата: „Кой ти даде право да мучиш!“ Това е външната страна на закона. Не трябва така. Той трябваше да отиде към задната страна и да побутне богата, да я поглади и да каже: „Много добра бога си ти.“ Да я поглади и богата щеше да има съвсем друго разположение. Щом си хванал рогата на богата, ти имаш работа с външната страна на закона. И тогаз работите ще станат така, както ти не желаеш.

Сега, като ви говоря, ще кажете: „Че каква е нашата вяра?“ Сега ходите по закона, по външната страна на закона. Един ден ходите по светлия закон, втория ден по тъмния и т.н. Ден и нощ. Постоянно се сменя състоянието ви. Решите нещо, дойде ви едно хубаво желание и в следния ден кажете: „Ще го поотложа малко.“ И всеки ден отлагане, отлагане. Не отлагайте нещата! Защото с отлагането нищо не се постига в света. Има ли малки отлагания, малки съмнения има. Ти решиш нещо и после се усъмниш: „Ами ако не стане?“ Това прилича на случая с онзи баптистки проповедник в Русе — Арсимен. Имало един сляп и той казал: „Като свърша проповедта ще кажа на слепия: В името на Господа Исуса прогледай!“ Излязъл с евангелието и си мислил той и си казвал: „Ами ако кажа и не прогледа?“ И той отложил. Прибрал си библията. Досега Арсимен се спря там. Поиска да направи опит и каза: „Стане или не стане?“ Това е човешкото.

И ние сега, отиваме с библията и се спираме. И после въпроса остава нерешен. Втори, трети четвърти, хиляди въпроси остават неразрешени. И най-после казваме: „Нищо не можахме да постигнем в света.“ По този външен начин никакви постижения не може да има. Това са ограничения, робство, страдания, смърт. Мойсей казва: „Най-първият закон е: Да възлюбиш Господа Бога своего и да възлюбиш ближния си.“ Върху тези два закона седи целият човешки живот. Та вие не очаквайте сега да се подобри света, не очаквайте да се подобрят хората. Това е второстепенно. Вие оставете този въпрос на заден план. Но на вас можете на правите един опит, вие да

познаете и чувствувате прииждането на божествените сили или да имате един вътрешен опит, как действа любовта. Никой не може да ви покаже какво нещо е любовта. Временно човек може да ви покаже една любовна постъпка, но после вие можете да се усъмните. Щом дойдете до истинската любов, там престават всички съмнения. Там престават всичките безверия, там престава всичкото зло. Всичко престава там. И започва там животът на вечната радост. Светът има вече друг изглед, човек става мощен.

Вий сега ще попитате: „Какво сме правили ний досега?“ Да ви приведа един пример, за да се види, какво сте правили вие до сега. Едно бедно дете всеки ден ходило в градината на един богаташ, в която имало ябълки. Все ходило да гледа, искало да си вземе, но имало пазач. И всеки ден гледало дървото и пак си отивало. Пазачът все пазел там и детето си губило времето. Първата година детето ходило, втората — също, третата и т.н. Пазачът стоял там и детето не могло да вземе. И четири, пет, десет години това дете все ходило, дано изненада пазача и не могъл. Ако това дете беше поискало една семка от пазача, то щеше да я посади и след десет години щеше да има едно цяло дърво на разположение. Вие сега искате да изненадате пазача. Не може. Посейте семката на онова, което искате да похапнете. Посейте я! Същата грешка направи Адам. Този ангел, който пазеше дървото, отиде по работа и Ева, вместо да посее семките на плода, изяде го. И къде стоеше престъплението на Ева? Не че откъсна плода, но че го изяде. Трябваше да го посее. И тогаз работата щеше да бъде съвсем другояче. И вие сега посявате нещата. Доброто трябва да се посее в живота. Да ви кажа къде е престъплението. Не изяждайте доброто никому, но го посявайте.

Сега разбрахте. Две неща има неразбрани. *(Учителят показа светлата и тъмната картина, после, показвайки светлата картина, продължава.)* Разберете, това е любов-

та. *(Показва тъмната картина.)* А това е сегашния закон. По този закон и болести ще има и смърт ще има и беднотия ще има и голотия ще има и какво ли не. *(Показва тъмната картина.)* По този закон всички радости си вървят. *(Показва светлата картина.)* Това е новия закон, по този закон трябва да вървим. Не търсете вашето слънце отвън, а го търсете отвътре. *(Учителят показва тъмната и светлата картина.)* Тук е отвън, а тук е отвътре. Този свят е вътрешния свят. *(Показва светлата картина. А като показва тъмната картина казва:)* А този е външния свят. Този е света на гъстата материя, на непреодолимите мъчнотии, а пък този е живия, красивия свят, свят на любовта, гдето всичко е възможно. Сега пак може да остане въпроса: „Как може да стане това?“ Казвам, както се излюпва яйцето, така се излюпете всички. Както се съблича кожата на змията, така се съблечете и вие. Посявайте доброто, което е във вас! Посейте една семка! Че, ако аз съм на ваше место, един въпрос всякога мога да го разреша много лесно. Да кажем, че някоя сестра не може да се спогоди за место в този салон. Ще кажа: „За Господа, за любовта, която имам, да седна на последното место.“ Кой е на първото место? Който има любовта, той е на първите столове. Който има любовта, той е на първото место. А пък, който няма любов, той и отпред да е, пак е назад. Вие можете да кажете: „Какво иска да каже?“ Аз искам да кажа: Трябва да бъдете свободни. Ти казваш: „Но какво искаш да кажеш под думата свобода?“ Казвам: Искам да обичате истината! Ти казваш: „Но какво нещо е истината?“ —Да бъдете мъдри. —„Но какво нещо е мъдростта?“ — Трябва да имате знание. Трябва да имате сила. —„Но какво нещо е сила?“ — Трябва да бъдете безсилни. —„Какво нещо е безсилието?“ —Трябва да умрете. —„А какво нещо е умирането?“ —Трябва да ви заровят. —„Защо трябва да ни заровят?“ —За да изникнете!

Така ще дойдете до онези вечни ограничения и най-после, като няма някой изходен път, като малко дете ще лазите

и ще дойдете до онова вътрешно разбиране. Мнозина от вас сте готови. Не мислете, че с едно махване всичко можете да направите. Но ако от вън има 30 градуса студ и имате термометър и се помолите и ако при първата молитва студът спадне на 29 градуса, то опитът е сполучил. Втория ден пак, като се помолите студът спада на 28 градуса. Третия ден — на 27 градуса. И ако 29 дена студът се намалява и дойде до нула градуса, то вие сте извършили една отлична работа. Ако вий можете да направите, чрез молитвата си, студът да спадне на 0 градуса, тогаз имате голямо постижение. Този студ е вътре във вас. Чрез спадане на студа, се подобрява вашето положение. В какво седи този студ? Ти седиш, вдървен си. Помолиш се и дойде едно подобрение. Втория ден — по-голямо подобрение. След 30 деня вий сте по-добре. И след още 30 деня, вие можете да ходите няколко километра. И след още 30 деня вий можете да вършите една работа.

Вие искате сега да се оправи външния живот. Не, между външния и вътрешния живот има едно съответствие. Трябва да помагате на вътрешния живот. По буквата на закона, ако се върви, всичко ще се изгуби, а пък ако се върви по любовта, всичко ще се постигне. Там никакъв външен закон не може да ви каже: „Така трябва да го направите.“ Щом ви се каже: „Така трябва да го направите“, това е ограничение на човека. Той трябва да бъде абсолютно свободен. Това е закона на вътрешната свобода.

Казано е: „Опитайте и вижте, че съм благ.“ И всички трябва да опитате Бога, че е благ. Това е най-хубавото нещо, което можете да направите, да опитате Бога. Това ще бъде най-знаменития ден на живота ви, когато направите първия опит. Аз го наричам това зазоряване.

При първия опит вие ще видите, как слънчевите лъчи се показват на хоризонта. И от там насетне всичко в живота ви ще тръгне по мед и масло. Оковите ви ще паднат, сиромашията ви ще изчезне, болестите ви ще изчезнат, старостта

ви ще изчезне, всичко това ще се махне и вие ще бъдете във своята първоначална сила, това положение, в което Бог първоначално ви е създал. Това значи постижение.

Вие казвате: „Когато дойде Христос.“ Щом дойде любовта, Христос ще дойде. „Кога ще станем силни?“ —Когато дойде любовта!

Щом дойде Любовта, знанието ще дойде.

Щом дойде Любовта, Мъдростта ще дойде.

Щом дойде Любовта, Свободата ще дойде.

Щом дойде Любовта, Истината ще дойде, всичко ще дойде.

Първата заповед е: Да възлюбиш Господа Бога своего с всичкия си ум, с всичкото си сърдце, с всичката си душа и с всичката си сила.

Този закон съдържа четири неща. Опитай в себе си да възлюбиш Господа с всичко онова, което имаш! Силата на човека седи в това постижение. Щом се постигне това, всичко в живота тогаз може да стане.

Добрата молитва

(След това Учителят каза:) Можете да разглеждате тези картини.

7 часа и 10 минути
(Направиха се, вън, гимнастическите упражнения.)

22 лекция на Общия Окултен клас
21 февруари 1934г.
София, Изгрев

КЛЮЧ ЗА ПОСТИЖЕНИЯ

5 и 30 часа сутринта
(Небето прошарено с облаци.
Тук-таме звезди. Тихо. Доста топло.)

15 минути размишление.

Ще прочета пета глава от Евангелието на Йоана от 1 до 14 стих.

Духът Божи

Хората се запитват, какво нещо е търпението. Търпението е една черта, която мъчно се разбира, мъчно се усвоява. Всички хора са търпеливи без да са търпеливи. Носят търпението без да са търпеливи. Каквото нещо и да дойде на главата ти, все ще го носиш. Минаваш за търпелив, обаче в себе си се тревожиш, плачеш, изискваш, роптаеш. И най-после се примиряваш и казваш: „Няма какво да се прави.“ Сега това примирение ние го наричаме търпение. Онези, които обичат да философствуват, могат да попитат: „Не може ли и без търпение в света?“ Да няма в живота никакви препятствия. Има и живот без препятствия, съвършения живот. Но този, съвършеният живот на земята по този път ще мине. Ние мислим за съвършения живот, но за да дойдем до съвършения живот трябва да минем през този, който не е съвършен. Ражда се тогава друг един въпрос: Не може ли човек да се роди изведнъж съвършен? Но това е едно механическо схващане. Ние искаме някой, да направи някой живота съвършен. Ако ти можеш да бъдеш съвършен така, ще приличаш на един часовник. Ти няма да участвуваш в живота. Ще те курдисат, ще бъдеш много точен, ще бъдеш съвършен, ще показваш

времето на другите хора, но няма да знаеш твоето предназначение. Ако те попитат, каква работа вършиш, ще кажеш: „Никаква работа!“ Часовникът не върши работата за себе си, той нищо не придобива, като се движи, нито яде, нито пие, нито има някакви разноски.

Но има едно положение, в което всички се намирате: Преобладаваще влияние на силните чувства. Когато чувствата почват да господствуват много над човека, той не мисли много. Неговата мисъл е свързана с ежедневните чувствувания и усети, които има. Боли те пръста и не може да мислиш за никаква философия. Дето отидеш, за своя пръст си мислиш. Обръщаш го, връзваш го, развързваш го, за тебе той е най-важното и той те заставя да мислиш за него. Ще търсиш лек за него. Оздравее пръстът и пак го забравиш. По някой път, в живота ние казваме: „Никой не обръща внимание на мене.“ И когато се обърне внимание на пръста, какво е положението? Мислиш ли, че от доброта му обръщаш внимание. Като те заболи пръстът му обръщаш внимание, имаш го присърдце и все за него мислиш. И всички удове на телото мислят все за болния уд.

Някой път може да се позамислите, какво подразбирате под думите, че трябва да ви обичат хората, да ви обича някой. Какво подразбирате под думата обич. Да допуснем, че някой човек, като ви обича е близо, но някой човек може да е на другата страна на земята и ви обича. Какво прави той заради вас? Вие се радвате на тази обич, но какво прави заради вас? Той ви писал писмо и вие се радвате, но какво добивате от това писмо. Той живее на другия край на земята. Ако е беден този човек, нищо не добивате, добивате само едно писмо. Ако е богат, добивате, по някой път, един чек, изтегляте го от пощата. Или пък, ако той е ученолюбив по някоя книга ще ви изпраща, нещо интересно и ще бъдете доволни. Но представете си, че имате един такъв човек, който ви обича и никога не сте го виждали и вий го обичате. По

традиция той е бил приятел на баща ви и казвате, че роднински връзки имате с него. И без да го знаете, от това което прави заради вас, вие мислите, че той има някаква си обич към вас. Казваме много пъти: Ние мислим за някои същества от другия свят, не сме ги виждали. Някой път тия същества ни правят някакви услуги. Даже можем да се съмняваме, дали те ни правят тия услуги или други ги правят. Казваме, че има същества на оня свят и ги наричаме светии, праведни, сродни души, с много имена ги кръщаваме.

Сега този, болния човек в прочетената глава никога не е очаквал, че ще дойде някое същество от невидимия свят — нещо много изключително. Имаме само един пример в тази къпалня, за да имате тази опитност. Той колко години е седял там? — 38 години. Коя е хубавата страна? 38 години не е малко. То е цял един живот. 38 години този човек е чакал, всяка една година да се размъти водата и да влезе, да се изцели. И 38 години той изгубвал условията за здравето си. Тъкмо се размътвала водата, друг някой влизал и той трябвало да чака идната година. Пак трябвало да чака. 38 години е чакал! Сега, в тази къпалня, той не е бил единствения. Много болни е имало. Защо Христос се спря само при него, а не се спря при други? Това е вече философия. Има негови съображения вътре. Ако някой ме попита, защо Господ е направил света такъв, мога да дам някои философски изяснения, но всъщност, защо светът е така направен, този Който го е направил, само Той знае това. А пък другите, които не са го направили, те само предполагат. И онзи, който предполага, всякога неговата мисъл е далеч от самата истина. Сега светът мяза, при сегашните условия, на такава къпалня. Светът е точно тази къпалня. И всички вие, може би само някои от вас, всички почти вие, имате нужда и очаквате да се размъти водата. И при това размътване на водата, кое е това, което очаквате. Това е очакването на някое щастие да ви дойде. Болен сте, сиромах сте, невежа сте. И очаквате да дойде ангел,

да слезе той и да размъти водата. И вие, когато се окъпете, да уредите вашите работи. И някои от вас по 38 години сте чакали. Чакате, чакате и казвате след това, че втори път, като дойде ангелът пак в къпалнята, тогаз ще влезете, в някое друго прераждане.

Това, което ви говоря е външната страна. Ние разглеждаме живота и не можем да си дадем едно правилно разбиране. Например, ти си трезвен човек, много си трезвен. Може да си брат или сестра. Но един ден ти отиваш на гости и те почерпят с една чашка или абсент или коняк или хубаво винце, една малка чашка. И в тебе има някое същество, нещо в тебе ти казва: „Кусни малко, досега ти си много невежа, не постъпваш както хората. Кусни си нещо." Друго същество ти казва: „Не бутай!" Двете същества ти не ги знаеш. Едното същество ти казва: „Вземи колкото за хатъра на тези хора", а пък другото същество ти казва: „Не взимай!" Пиеш една чашка, после казваш: „Много голям невежа съм бил. Много хубав бил този коняк, този абсент." Хубав е бил, като изстинеш да го туриш малко в чая. Може да се лекуваш даже с коняк. Хремав си, ще вземеш малко чай с коняк. Едно лечебно средство, но лоши са последствията. Чаша след чаша и се образува един лош навик. И като дойдеш до чашата, тя те привлича. Ти пиеш, изгубиш съзнание и на другия ден те боли главата и обещаваш, че няма да пиеш, но пак пиеш.

По някой път по-надалече отиваме. Вие искате да добиете една хубава черта на характера си, но тази черта я нямаш. Дойдеш до някъде — търпиш. Търпението е една от добрите черти. Но много мъчно може да се добие. Много мъчно може човек да бъде търпелив. В търпението човек трябва да бъде почти глух за някои неща. Той трябва да има един навик в съзнанието, че когато ще го обиждат, да се отнесе съзнанието му някъде другаде и като му говорят, той да не чува. Като го побутнат, ще му кажат: „Слушай, ти не знаеш ли, аз какво ти казах?" А той да каже: „Но аз нищо

не чух.“ Някой път има любопитство. Някой казва: „Аз съм чул. Знаеш ли, какво говорят за вас вашите ближни?“ —„Че какво говорят?“ И той почва да ги нарежда. И гледаш, че онзи, който е бил по-рано весел, сега се попари изведнаж. Ти питаш: „Какво казаха?“ Защо се интересуваш, какво са казали ближните? Представете си, че аз съм някой голям цигулар, знаеш ли какво ще кажат хората? Аз зная, какво ще кажат хората. — Или че зная да свиря или че съм голям простак в свиренето. Едно от двете. Или че много хубаво свиря или че не свиря хубаво. За какво се нуждая от тяхното мнение? Ако свиря хубаво, не се нуждая от това. Аз свиря за себе си. Мене ми е приятно. Като свиря някой път, казвам: „Не е свирене това!“ Като бутнеш на пианото, там тона си има определено място, все ще изкараш тона по-лесно. Но, като бутнеш на цигулката ще изкараш тон, но някой път не е толкоз хубав тонът.

Сега уреденият живот е пиано. Моралния живот аз го наричам пиано. С две ръце свириш. А пък неуреденият живот е цигулка. Няма никакъв закон там. Там има закон, че ще вземеш така и така, но нито един учител не може да ти каже, де ще туриш пръста си. Не му знаеш закона. Туриш пръста си и не излиза. И ако би имало закон за онези, които свирят на цигулка да ги наказват, то не зная, но почти всички трябваше да бъдат турени вътре, в затвора. На пианото, като бутнеш, се има нещо точно определено. Но в цигулката много малко биха могли да избегнат от наказанието. Пианото е нагласено, а пък цигулката сам трябва да нагласиш. Някой път се разглася. Някой път цигуларя свири, но не му е нагласена цигулката. И времето може да съдействува за разгласяването. Точно си нагласил, спаднала някоя жица на половин тон, постоянно трябва да завърташ и да развърташ.

Снощи слушахме един сляп човек, който се научил да свири на пиано. *(На 27 февруарий 1934г., в салона Биад, слепият унгарски пианист Имре Унгар даде Шопенов кон-*

церт. Той пожънал първите си успехи още в музикалната академия в Буда-Пеща, дето удивил слушателите. После, 1932г., във Варшава взел участие в шопеновите тържества и спечелил първа награда. Унгар се смята като един от най-добрите изпълнители на Шопена.) Някой казва: „Как го харесваш?“ Той е насърчение за онези, които имат очи. Този, слепият, като свири, какво остава за ония, които имат очи. Защо слепият свири хубаво? Де ги намира, слепият тия клавиши? Мъчнотиите при него са почти като при цигулката, но цигулката е още по-голямо изпитание. Този, слепият, свири на пиано, но всеки един човек, който свири на цигулка е почти като сляп човек. Трябва голяма съобразителност. И действително, че у човека има едно чувство, чрез което той се ориентира. Един цигулар дълго време като свирил, у него има нещо странно: пръстите му прогледват. При пианото и при всички инструменти, като прогледнат пръстите, може да свириш. И докато са слепи пръстите, не може да свири. И като прогледнат пръстите, пръстът си намира местото. И пръстът стане музикален, точно бара на място.

Та казвам, има особености, които нас ни задоволяват. В човека има странни работи. По кой начин сега, този човек се научил да свири, както много пианисти с очи не могат да свирят. Как се научил този, слепият човек? Казват: Някои работи са невъзможни. Как се научил този, слепият човек така хубаво да свири. И не само свири, но има време и за да даде израз на някои тонове, мисли, дано тоновете да излизат съразмерно, мисли за всичко, има време за всичко. И наблюдавах публиката, която слушаше. Той свири Бетховен, свири и Шопен. И двамата. Но много мъчно може да ги различиш, да познаеш Бетховена от Шопена. В музикално отношение много мъчно може да ги различиш. Ако няма програмата, ако ти свирят от Бетховен и от Шопен, много мъчно може да различиш де е Бетховен и де е Шопен. *(При свиренето на Унгар.)* Ти, като гледаш програмата, там виждаш, че е казано

кое е Бетховен, кое Шопен. И ти донякъде може да доловиш различието. Трябва човек да е с много тънко чувство за това. Някой път можеш да кажеш, че така искал да каже Бетховен. Но в музикално отношение много мъчно може да се сетиш какво искал да каже Бетховен с тези звукове. Има известни звукове в музиката, които означават смърт. Има известни звукове, които означават радост, други които означават несрета несполука. Някои означават едно болезнено състояние. Но питам тогаз: Тая музика, която изразява болестта на човека, музика ли е това? Музика, която изразява болезнено състояние, музика ли е? Това е една лечебница, това е една лекарска работа. Това е един лекар, който лекува. Лечебни условия са това. Това не е музика за здравите хора. Музиката на Шопена е за болни хора, лечебна музика, един институт, дето трябва да се лекуват. Някое нещастие имал той и го написал всичко това в музиката.

Често ще се намирате в едно противоречие в произношението. Ако произнасяш английск[о „ейч“ (h), ти ще му дадеш едно произношение. По френски ще го произнесеш „хаш“. На английски ще го наречеш „ейч“ , а пък на български как ще го произнесеш? На български, ако го произнесеш, думата Дарвин, ти ще кажеш Дарвин. Но на английски не се произнася така. Там тая дума има особено произношение и особено ударение. Хубаво. Ти казваш сега на един французин: LC’est bien“. Французинът разбира, но българинът, който чуе това, разбира ли? Това, което французинът разбира, българинът не го разбира. Когато българинът каже: „Много е добре“, българинът го разбира, но французинът не го разбира. Какво е различието между Lc’est bien“ и „много е добре“? Българинът, като чуе: Lc’est bien“ може да каже: Lc’est bien“ — „все го бият“. Той, като мисли, мисли, ще каже: „Тъй е то“.

До мене седеше един и все пишеше. Той беше музикален критик. Вземаше си бележки, че ще направи коментарии върху това как изразил музиката. Каква е била интонацията,

какво искал да каже. Нищо не иска на каже. Този, слепият е запомнил, каквото другите хора са написали и той го свири. Ще дойде друг сляп и ще го свири по друг начин.

Някой казва някому: „Ти си много добър човек.“ С това какво добро съм направил? Тук доброто е в негативно отношение. Ако му тури някоя лоша дума, ще го възбудя, ще дигне цял въпрос. А пък, като кажа: „много си добър“, аз не предизвиквам лошото в него.

В класическата музика има една лечебна страна. Трябва да слушате класическата музика. Някой казва: „Не я разбирам.“ Няма какво да я разбираш. Като пие едно лекарство няма какво да го разбира. Като го изпие, да се излекува, това е важното. Щом ми пренесе полза, добро е. И при слушането, щом една музика може да ме тонира, добра е. Отивам и слушам една класическа музика. Най-първо съм песимист и неразположен и слушам, слушам, приятно ми е, хубаво свири. Каква философия съдържа, не схващам, но ми минава неразположението. Бях крайно неразположен, но излизам си от залата разположен. Както като отивам в някоя гостилница и си излизам наситен. Като се върнах от снощния концерт, питат ме: „Твоето мнение какво е?“ И ако бях си дал критика за музиката, съвсем криво ще ме разберете. Представете си, че аз съм един здрав човек и влеза в една клиника и почнат да ме лекуват, мене здравия човек. И ако ме питат тогава: „Как ти се хареса тази клиника?“ Аз какво трябва да кажа?

За мене музиката беше интересна. За мене е интересно как музиката лекува хората, как се поправят хората чрез нея. За мене е интересно, какво влияние упражняват известни тонове върху хората. Снощи имаше една дама, която се разговаряше с друга. Беше разсеяна. И като почна да свири, най-първо тя се заинтересува, как свири този, слепият човек и започна да обръща внимание какъв му е тона. И после седи замислена вътре и аз си казвам: Ето един сляп човек, като работи, какво може да направи. Това е по отношение на музиката. Ако един

сляп може да има тези постижения в музиката, един човек в добрия си живот не може ли да има постижения? Гледам този младият човек как се поклони, каза: „Ще ме извините, ако имах очи, щях да свиря по-добре. Най-хубавото, което можех да направя, направих го, но ако имах очи, щях да свиря по-добре.“ А пък там имаше музиканти с очи и те казват: „Хе-е, той без очи много по-хубаво свири, отколкото ние, които имаме очи.“ Слепият човек събрал тия хора. Салонът беше пълен. И тия хора отиват в тия критически времена, плащат веднага по сто лева, от сто лева нагоре, осемдесет, петдесет лева — всички отиват. Този човек ги привлича. С какво ги привлича? С музиката ги привлича.

Питам сега, някои от вас често се обезсърдчавате, ако един сляп човек не се обезсърдчи и може да се научи да свири, питам: Един, който тръгнал по пътя на истината, не може ли да има постижения? Защото един ден и вие ще дадете концерт. Както слепия ще давате концерт. На онзи свят, като отидеш, като слепия ще даваш концерт. Ако имаш очи с очи ще дадеш концерт, а пък като не виждаш, като сляп, с пипане ще дадеш концерт.

Според мене на този музикант, който свири снощи, му липсва още нещо. Какво? Че музиката у него още не му отваря очите. Защото имаше доста слепи там. Той ги полекува. Тези, които имаха нервно неразположение, той ги излекува, но колкото слепи имаше там, си останаха пак слепи. Някой път вие се обезсърчавате. Този човек, който свири, той си остана пак сляп. Хората са доволни. Той си отива и казва: „Свиря, но съм сляп. Тези хора ми ръкопляскат. Чува ги той, но не ги вижда. Той няма ясна представа за хората. Като една маса ги знае. Какво е неговото състояние, по лицето му има една тъга. Тя се чете по лицето му. Той казва: „Слава Богу, че има музика.“ Поне страданието му се намалило. Като свири, той се усеща по-леко, по малко му преминава от оная голяма загуба, която има. Ако ви предложат да бъдете един

сляп виртуоз, или да имате очи, кое ще изберете?

Има една положителна страна в живота. Тя се състои в следното: Щом си в положителната страна, нещата стават по друг начин. Щом дойдеш до положителната страна на живот, нещата стават тъй, както си са. В света вие искате да свирите. Свиренето е приготовление за една друга наука. Най-великата наука в света, магическата наука, това е любовта, която е достояние на всички. Изисква се всички да учат тая наука. Не се позволява никому да бъде невеж в това отношение. Проучавали ли сте, колко тона има любовта? Сегашната музика има 7 основни тона. Единият от тях е тона на живота — „до“. Друг е тон на движение — „ре“. Трети тон — на човешката мисъл — „ми“. Друг тон е на човешките стремежи, на материалните стремежи, забогатяване — „фа“, после тон на човешката амбиция — „сол“. Друг тон е на човешките постижения — „ла“. После тон на духовното — „си“. И най-после, осмия тон е пак повторение на първия тон. Има и полутонове. И те си имат свое значение.

Та казвам, Христос отиде при този болен човек и му каза: „Ти искаш ли да бъдеш здрав?“ Оня му каза: „Нямам условия, толкоз години, 38 години аз съм очаквал.“ Христос му отвърна: „Този не е единствения начин да те тури някой във водата. Ти 38 години чакаш някой ангел да слезе от небето и да размъти водата. Има и друг начин.“ —„Но аз не го зная, Господи!“ — „Не го ли знаеш? Дигай одъра си и да те няма от тук.!“ И този човек казва: „Ако е така лесна е работата.“ И дигна одъра си. Намира се някой и критикува, както има стари класици, които казват, че не трябва да се свири по нов начин, а по стар начин, например, така и така да се постави ръката на пианото. И на цигулката има такава определена постановка. И някой път професорите са много взискателни и казват: „Не знаеш как да държиш цигулката.“

„Стани, дигни одъра си!“ Няма какво да чакаш, 38 години си чакал. То е едната страна на въпроса. Аз правя след-

ното заключение: този човек 38 години свири едно парче по любовта и не може да го свири. Тридесет и осем години го скъсват. Едно парче той даваше и в какво седеше това парче? Не можеше да го изсвири, 38 години го скъсваха. Тридесет и осем години седеше той в училището. Христос идва и му казва: „Дигни одъра и върви!“ Според закона нямаше право да си дигне одъра в събота, по Мойсеевия закон. Този човек казва: „Онзи, който ме изцели, който ми каза: стани и дигни одъра си, аз трябваше да изпълня неговата заповед.“ Силата на човека къде седи? В неговата вяра и в неговото послушание. Где е постижението? До тогаз, докато ние чакаме един ангел да слезе, докато ние чакаме хората и 38 години и много години ще се минат още. А пък, като дойде Божественото, това може да стане само с една дума: Стани!

Има деца, които се раждат гениални в музиката, без да учат знаят. Този, младият момък трябвало да учи, много големи усилия е положил той. Той е един волев темперамент. Непреодолима воля има, че трябва да постигне нещо. Голямо постоянство има. Това показва и лицето му. Има известна дарба. Но някой човек може да се роди даровит и с много малки усилия може да има постижения. И не е необходимо вие да се раждате втори път на земята. Вий може да заспите и като станете сутринта, може да сте даровит. Мога да ви приведа много примери за много хора. От човека, при известни условия може да стане музикант и то даровит музикант. Отива един от най-неспособните в музиката при един професор, даровит човек. Момъкът е богаташ плаща на професора, но изкарва го един ден от кожата му. И онзи му зашлевил две плесници и му казал: „От тебе музикант не може да стане. Да си отиваш.“ И го изпраща навън. От там насетне този, удареният ученик става музикант. И виден музикант става. Една дарба може да се предаде чрез един удар. Господ, който иска да предаде нещо музикално на хората, [в]се удари дава. Говориш му, говориш му, главата не се напълва. И като му

удариш две плесници, музикален става. И апостол Павел, като биха, стана апостол. Апостол Петър, като го биха, стана апостол. Светиите, като ги биха, станаха светии.

Навеждам ви сега на едно. Изключителни условия има в живота. И дарбите, които по друг начин е невъзможно да се постигнат, при изключителните условия се постигат. Не считайте, че едно нещастие, което ви сполетело, няма смисъл. И този музикант, ако не беше сляп, не щеше да стане музикант. Той не е много музикален. Ако не беше сляп, ако имаше очи, щеше да бъде посредствен ученик. Но с този удар, с тая слепота, с това вътрешно концентриране, той засегнал другите вътрешните тела, той засегнал и музикалността. И ако той прогледа, той ще изгуби и ще стане обикновен музикант. Ще изгуби дълбочината, която има, това концентриране вътре. Ония, които искали да му направят пакост, са го лишили от очи, но с това се развили в него други някои блага. Някой път, като се лишите от някое благо в живота, то е с оглед да добиете известни дарби, нищо повече. И ако това, което вие искате, ви се даде, вие ще изгубите дарбата си. Един добър човек, за да се повдигне морално, той трябва да бъде сиромах. Ако го освободите от сиромашията, ще му направите пакост, той не ще може да има постижения.

Това не са залъгвания. Това са данни вътре в живота. Някои разсъждават така: На този, даровития ученик, такива трябва да бъдат условията. Той се заблуждава. На този, даровития ученик му трябват лоши условия, по нашему лоши условия. Защото кои са лоши условия? Според мене, всички ония условия, които препятстват за правилното развитие, те са лоши условия. Всички ония условия, каквито и да са, които спомагат да се яви нещо хубаво в човека, може те да се неприятни, но според мене те са едно благо за човека. В сегашния път, по който човечеството минава, ще добие известни познания само чрез страдания. В този, временния живот е така. Но ще дойде едно друго положение, когато

дарбите, които човек трябва да събуди, ще ги събуди в едно здраво състояние. Тия методи не са за всякога. Те са временни методи. От болезненото състояние трябва да минете по един лечебен метод — метод за лекуване, докато дойдете до здравословните състояния. И тогава вашите постижения ще бъдат други.

Кое е по-хубаво сега в света? Музикални ли да бъдете или да бъдете добри? Силни ли да бъдете или да бъдете любящи? Ако избирате, кое ще изберете? —Любящи. Един добър човек музикален може да бъде. Музиката е външна страна на доброто. И любящият човек може да бъде силен, понеже силата е външната страна на любовта. Сега обратното: музикалният човек добър може ли да бъде? Той, ако не беше добър, музикален не може да бъде. По същия начин, ако не е здрав, той не може да израсне. Щом израснал, той е бил здрав. Той е болен сега. Израснал е при здравето. Това, което добил, то е резултат на здравето.

Помнете едно нещо: всички дарби и постижения в света вървят само по един закон на любовта. Любовта е, която носи всички дарби. Ако имате любов, всички постижения може да имате постепенно. Но, ако я нямате, постижения не може да имате, в каквото и да е направление. Ред поколения трябва да вървят по закона на любовта, за да имате известни постижения. Ти не може да добиеш силата, ако нямаш любовта. Ти не можеш да станеш музикален, външната страна, ако нямаш любовта. Не може да станеш красив, богат или в каквото и да е друго отношение, ако нямаш любов. Ако не вървиш по закона на любовта, то външни постижения не може да имаш. Ако имаш постижения, значи ред поколения, твоите деди и прадеди са вървели в този път и ако нарушиш любовта, то дарования, както са дошли, тъй по същия път ще изчезнат. Щом нарушиш любовта, веднага дарованията ще изчезнат. Ти казваш: „Ние трябва да се молим на Бога.“ Не е въпрос да се молиш на Бога само. В новото схващане,

всички трябва да тръгнете по пътя на любовта, като една наука. Ще употребяваш един религиозен метод, един духовен метод, морален метод може да употребите, хиляди методи. Хиляди методи са позволени, но във всички тия методи трябва да вървите в пътя на любовта, за да имате постижения. Ако нямате постижения, защо ви е тази любов? Под любов се разбира най-хубавото постижение. Душата ще ги има, тя ще се радва на тия постижения. Трябва да постигне човек нещо в света. Не само ние да постигнем, но трябва да се радваме на постиженията на всички други.

Този, младият момък, като свири, мене ми е приятно. Едно постижение е това. Всички, като излезат вън, [в]се са замислени. Ако беше един музикант с очи, щяха да имат друго разположение. Щяха да кажат: „Така е, той има средства, очи има, даровит е.“ А пък сега, всички излизат и казват: „Този човек има един дефект, зрение няма, а пак е постигнал нещо.“ Всички са замислени, как той е постигнал. Ето добрата страна на един виртуоз, сляп, който дава концерти на хората. Ще ги подбуди към нещо хубаво. Слушат и не му завиждат. Слушат го, но казват: „Аз не искам да бъда сляп, като него.“ В себе си казват така. Аз не зная, дали ще се намери в цялата публика един, който да желае да бъде сляп като него. Няма да го пожелае. Той ще пожелае неговата дарба, но да има и зрение. Зрението струва повече от тази дарба. Ако човек би трябвало да избира между музиката и зрението, той трябва да предпочете зрението, но по някой път, за да бъде полезен на хората, той трябва да бъде сляп. Често светии в света са били слепи, за да не ги съблазняват очите. Ти или ще ги затвориш или пък ще ти ги затворят. Ако си господар на себе си, ще затвориш сам очите си, ако не си господар, други ще ги затворят. Този човек, понеже не бил господар, затворили очите му, защото, като минава през красивия свят, да не го съблазни.

Единствената мисъл, която е съществена е: Любовта

е наука за постижение на всички дарби, за всички велики дарби, които Бог е определил. Единствения най-красив път, по който човек може да постигне дарованията, е този. Има много методи, но най-хубавия метод е любовта. Е, да не ви дотяга, като се говори за любовта. Под любовта трябва да се разбира един метод за постижение. Вие копнеете за нея. Искате да учите 10 - 15 езика. Като имаш любовта ще ги знаеш, а пък като нямаш любовта и своя език даже няма да научиш. Ако имате любовта и учен човек може да станете и богат човек може да станете и силен човек може да станете — всичко може да станете. Тази е мисълта, която постоянно трябва да държите, за да не паднете в песимистично настроение, в което духовните хора изпадат. Често от малките работи човек може да се отклони от пътя си.

Добрата молитва

7 часа и 5 минути

23 лекция на Общия окултен клас
28 февруари 1934г.
София, Изгрев

ДАВАНЕ – ВЗЕМАНЕ
Скъпоценният камък

Сряда, 5.30 часа сутринта
(Небето облачно, времето тихо.)

Добрата молитва
Размишление 15 минути

Ще ви прочета 23 глава от Притчи. Тая глава се отнася до всинца ви, а не само до некои. Това са известни правила, които трябва да спазвате, понеже живеете на земята, не живеете на небето. На земята живеете. Това са притчи на земния живот. А пък за небесния живот ще бъдат други притчи. *(При стихове 13 и 14 Учителят казва:)* В сегашния културен свят има много бой. Повече да се бият хората, отколкото сега, не е имало. Бият се по всичките правила. Не само се бият, но и се убиват. В тая, последната война 1914-1918 година имаше 6 милиона убити. В никоя война 6 милиона не са били убити. Това е култура. А пък в бъдещата война, която ще дойде, може да има и 14-20 милиона убити. Който разглежда нещата буквално, той нищо няма да научи. То не е до буквата. Гледам някои вървят по духовния път и имат детински, много изопачени понятия. Представете си, че вие ще влезете в един съвършен свят, дето хората знаят как да се обхождат. Тук например, първо няма обхода. Навсякъде няма обхода. В който и дом да влезете, ни най-малко няма да намерите обхода. И във всички училища е така. И във всяко религиозно общество е така. На мнозина от вас не е приятно да направите нещо. Някой път правите нещо от немай къде. Па и затова което правите, очаквате нещо от окръжаващите, но не ви се дава. Все ще искате да ви посрещнат и пр., но това го няма. Кой ще ви го даде?

Някой искат да го обичат. В обичта има две неща: мо-

жеш да обичаш някой човек, когато дава и когато даваш. Две неща има в обичта. Някой идва и ти казва: „Не ме ли обичаш?“ Ако е гладен, ще трябва да му дадеш хляб. Ако е жаден, ще трябва да му дадеш вода. Ако е бос, ще му дадеш обуща. Ако е гологлав, ще му дадеш шапка. Ако дрехите му са окъсани, ще му дадеш дрехи. Ако е някой пътник и казва: „Не ме ли обичаш?“, ще му дадеш подслон. А пък щом той каже: „Аз ви обичам“, той трябва да даде нещо. Обичта, любовта трябва да се изрази в нещо съществено. Има и друга любов. Не само материални работи, но в каквото и да е отношение, законът е същия. Че каква обич може да имате към някой човек, когато нищо не давате, всякога вземате и нищо не давате. Такава любов е любов на бълхите и въшките. После любовта се познава по това, че на някой човек му давам и той да е доволен от това, което му давам. Мога да му дам едни обуща, от които да се наранят краката му. Мога да дам хляб, който да му развали стомаха. Мога да му дам шапка, която не му става.

Някой от вас, които даже имате съвсем посторонни понятия за живота, може да сте прави от ваше гледище. И аз може да съм прав. Но има един живот, който е общ за всичките. Кой е онзи от вас, който, като го бутнат с една игла, ще бъде доволен. Значи, ако ме [ви] бутнат с една игла, ви е неприятно. Защо тогаз ще мислите, че ако бутнете вие другиго, ще му бъде приятно. Че езикът не е ли една игла? Най-опасната игла е езикът. Можете да мушнете всякога с него. Нямам нищо против езика. Нека да шие ризи. Нека да плете чорапи, да прави каквото иска, но да мушка на място, да плете на място. Когато не върши никаква работа, даже боде, не е на място. Например, като посрещнете някой гост да го мушнете с иглата си.

Сега мушкането става и с мисъл. Приемате някого, когото не обичате и се представите любезно. Но все ще направите някаква гримаса, ще си постиснете устата, ще мигне-

те, ще направите някое движение с ръце и пак ще минете за благороден, за много благочестив човек.

Сега да пристъпим към едно правило. Аз не искам да ви морализирам, но вие сте в един свят, в който ще си блъскате главите и главите ви ще се охлузят. Един ден ще се охлузят главите ви, няма да бъдат такива, каквито са сега. От тях само кокали ще останат, а мускулите, които са се мърдали, няма да ги има никъде. Това ще ви бъде възнаграждение. Какво означава тази линия *(AB)*? Кой е умния? И едно правило за познаване. Който и да дойде, по тая линия, може да ви познае какви сте. По линията, ще познаете, колко сте напреднали. Може да искате да рисувате лице. В лицето има три допирни точки *(а,б,в, на линията CD)* Челото ще допира до първата точка, до втората точка ще допира носът, а до третата — брадата. Как ще нарисувате челото? Това чело се отклонява от перпендикуляра назад до известна степен. *(В чертежа EF.)* Тук ще има едно малко отклонение при основата на носа. А тук, долу, точката „б“ ще има трето отклонение. Изкуството зависи от това, как ще приложите този перпендикуляр AB. *(Учителят показва третия чертеж.)* Този човек има обективен ум много развит. Челото е отклонено от перпендикуляра доста. Но изобщо никога челото няма да се слее напълно с перпендикуляра. Това е невъзможно. Тогаз имате едно изправено чело. И този нос не може да се слее напълно с перпендикуляра. Ще имате едно малко пречупване. Това показва пътя, по който може да работите. Трябва да знаете допирните точки с перпендикуляра. Може да има и за уста допирна точка. И една точка на устата може да се допре. Когато горната част на устата е чрезмерно развита, тогаз това показва, че в човешката природа има предавателна сила. Той иска да даде. Хората, у които е развита горната част на уста-

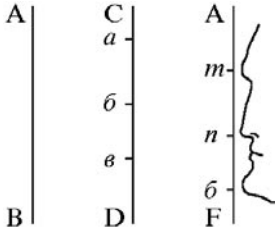

та, са хора активни и без да искат предават нещо. А пък един човек, който има долна част по-силно развита, той всякога очаква да му дадеш нещо. А пък онзи, който се самовъзпитава, той трябва да знае своите естествени предразположения и трябва да ги тури в хармония с общия закон на развитието. Защото, ако ти не познаваш този перпендикуляр, ти няма да имаш една правилна обхода.

Сега вие много пъти казвате: „Трябва да живеем добре!“ Но в какво седи добрия живот. Трябва да има правила. Човек с добрия живот е като артист, който трябва да свири добре на китара, цигулка, пиано. Един артист все си има известни правила. Ако не познавате тези правила, вие не можете да се запознаете с тази наука. Сега всички вие говорите за добрия живот. Това е желателно. Какво подразбираме под добрия живот. Един архитект е добър, когато строи добри къщи и всички тези хора, на които е построил добре къщите, ще имат добро мнение за него. Значи, доброто мнение не е от това, което той е казал за себе си, но от това, което той е направил. Но ако той не е направил добре къщите и много пари са му дали, всеки казва: „Не ми е направил добре къщата!“

Хубаво, вие се запознавате с един ваш приятел, всякога имате една обмяна. Когато искате да се запознаете с някой човек, при голямото или малко запознанство, всякога на земята има някакъв материален интерес. И тогаз, след вашето сближение и запознаване с някого, след като се запознаете, у вас може да се роди известен атавизъм. Преди да се запознаете ще имате едно мнение един за други, а пък щом се запознаете ще имате друго мнение. Да допуснем, че лицето, с когото се запознавате, няма обхода. Да кажем, че вие обичате да говорите езици, говорите 4, 5, 6 езика и добре ги говорите, а пък той едва ли говори някой език. И от някои езици тук-таме по някое изречение. Например, някой може да каже: „Ma petit garзon.“ Който не знае, ще каже, че той говори право френски, а пък който знае, веднага ще види,

че прави една погрешка. В случая се казва „mon“, а не „ma“. Е, хубаво онзи, който говори, има мнение, че говори добре езика и като му направиш една забележка, ще му кажеш да се справи с речника, как е произношението. Това са обикновени работи. Всеки човек може да направи погрешка. Има погрешки, които стават несъзнателно. Англичаните го наричат подплъзване на езика. Например на английски „lawyer“ *(лайър)* — законник и “liar“ *(лайър)* — лъжец, се изговарят еднакво. Някой може да употреби дипломатически тази дума. И после може да каже, че това не е станало по волята му. А пък в същност, може да е станало по волята му. И той може да се извинява.

Не се извинявайте. Извинението не е едно оправдание. Един, който не може да рисува, не трябва да се извинява. Ще поправиш линията.

Всяка една част от лицето съставлява една трета от цялото лице. Може да има изключения. Някой път челото може да е по-малко, някой път — носът, а някой път брадата. Но, ако брадата е по-малка, то си има своите причини. И тогаз имаме лице, което не е естествено разпределено. И природата, която е толкоз умна, тя постоянно прави своите опити. От българина тя не е успяла още да създаде един български тип. Тя сега мисли, как да го създаде. Толкоз хиляди години работи и не е могла да създаде един български тип. И английски още не е създала, нито руски тип. Човешкият тип донякъде е създаден, но отделни типове още не е могла да създаде. И трябва да чакате още хиляди години, докато тя създаде своя тип. Има хиляди проекти, вече създадени, но тези проекти не са одобрени от главната комисия. Тя казва: „Други проекти да се създадат.“ Има една награда от 10 милиона възнаграждение, което ще се даде на онзи, който нарисува един български тип. Нарисувайте го сега и аз ще го предложа на комисията. И ще имате десет милиона възнаграждение. Нали искате да станете богати. Сега във вас

ще влезе мисълта: „Дали това е верно или не?“ Не е въпрос дали е верно или не, но въпросът е да можете да го направите. Вий се занимавате с въпроса дали е верно или не. Това е второстепенен въпрос. Първият въпрос е дали може да го направите. Ако може да нарисувате един български тип, хубаво би било. В Европа има доста художествени ателиета. Те ще искат да имат българския тип. Един, като говори български, това още не е българинът. По какво се познава българина. Като се изучават главите на французина и гърка, много мъчно можеш да различиш един гръцки череп от един френски. Много си приличат. И всички части тъй си приличат. И виждате, че има едно подобие между старите гърци и сегашните французи. Това не е само за черепа, но и между другите части на външните им форми има подобие.

На какво ще уподобите черепа на един германец? На какво съответствува германецът? — На старите римляни. Германският череп прилича на едновремешния римски череп. Но не на сегашните италианци, техните глави са други. Германският череп се отличава със следното: полуинтелектуални способности. В слепите очи германците са силно развити. После, моралните и религиозните чувства са силно развити у германците. Последните най-силно са развити у славяните. Сплотеността, която имат славяните произтича, както и у евреите, от развитото религиозно чувство. И у евреите са развити религиозните чувства. Но у тях е развит и обективният ум, спекулативните способности. Затова тая религиозна тенденция у тях взема друг колорит. Та казвам, ако гледате главата на един славянин, тя е детска глава още. Предната част на носа не е развита още. Той не е развил още своя ум. Има заложби, но не се е проявил. Германецът едвам сега е започнал да се проявява. Най-добре са се проявили французите и англичаните. Българинът е доста проявен. В някои отношения е останал непроявен, недорасъл. Всичко у него се е смесило. Някъде има смес на латинската кръв, на

старите римляни. Някъде има смес, у българина, на гръцка кръв. Това се забелязва в челата. Някои българи имат гръцки чела. Някои българи имат римски бради. Тогаз де е българинът? Челото му гръцко, брадата му римска, де е българинът тогаз?

Това са външни неща, които аз ви обяснявам, посторонни въпроси са те. Те не са съществени. Българският тип съставлява само една форма, една фаза, но не е нещо кардинално. Нито пък английският тип — англосаксонският, нито даже цялата бяла раса. Ако разгледате петтех раси, те се различават. В строежа на главата има разлика между бялата, жълтата, черната и червената раса. После има една разлика в строежа на ръцете. Един китаец, каквото и да прави той, у него няма тия заложби, които има един от бялата раса, от арийската раса. Понеже в бялата раса, във всяка раса има вложено нещо ново, което в предишните раси го няма. И в следната раса, която ще дойде и в нея ще има едно качество, което няма в бялата. Това качество не може да се предаде на бялата раса. Бялата раса, за да го придобие, трябва да премине в шестата раса. Ти не можеш да имаш качества на шестата раса, ако не влезеш в тази раса. Един плод не може да има едни и същи качества, ако е вирял в топлия или в умерения пояс. В топлия пояс има повече условия за растене, отколкото в умерения пояс. Та, във всяка нова раса има повече и по-добри условия, отколкото в предната раса.

Сега, при това положение, в което се намираме, следното положение, което ще дойде за вас ще бъде още по-благоприятно. Но има някой път повръщане назад. Някой път можете да се повърнете. Но понеже сте минали през всички раси, минали сте през лемурска раса, после черна, жълта и бяла раса, някой път може да се повърнете. Лемуриецът е един човек, който иска да живее изключително за себе си и няма никакъв морал. Един човек, който си само угажда в ядене и пиене, той принадлежи на черната раса. Един човек,

който е крайно консервативен и не може да се повдигне, той принадлежи на жълтата раса, а пък онзи, който почва да мисли и да [се] стреми, той принадлежи на бялата раса.

Давам ви една скица, някои черти, които определят расите. Та, някой път у вас се зароди желание да станете господари — това е жълтата раса в потенциално състояние, да искаш да си господар без да имаш този ум да господаруваш и без да имаш тази сила. Защото човека, за да бъде господар, трябва да бъде умен, трябва да бъде нещо повече от гений, нещо повече от светия, даже нещо повече от Учител. И Учителите не господаруват. Ти трябва да бъдеш едно божество. Само боговете имат право да царуват, а Учителите — да учат света. А пък всеки един от вас, даже и най-малкият, иска да господарува. Геният и светията нямат право да господаруват. Един светия, като дойде, той не си позволява правото да бъде господар. Аз ви казвам нещата, както са. А пък у боговете има желание да господаруват. Защо и за какво, той знае. Това същество има и възможност. И като господарува, То има какво да даде и какво да вземе. Бог, Който е създал света, има право да господарува, понеже е създал света. И ти, като искаш да господаруваш, задал ли си въпроса, какво си създал. Нито една картина не си нарисувал, нито една къща не си направил. Нито на един инструмент не знаеш да свириш, говорът ти не е както трябва и обходата ти не е такава, както трябва. Не знаеш как да спиш и как да ядеш, а пък при това искаш да бъдеш господар. Питам тогаз, някой път аз съм гледал у животните, бутна някой паяк, като го бутна той ме гледа и иска да каже: „Ти знаеш ли аз кой съм?“ — Зная, паяк. Аз бутна някоя мравка и тя се наведе и каже: „Ти знаеш ли кой съм?“ — Зная, мравка. Тя си има известни понятия. Паякът казва: „Аз много работи мога да направя!“ Че може да ме ухапе, това го зная, но че може да направи някои големи работи, празна работа е това.

Аз наричам тия състояния въздухообразни състояния,

които се зараждат в ума ви. Желаем едно, второ, трето и пр. Има неща, които нямат никаква реалност в себе си. Някой път ние губим времето си, ние искаме да бъдем господари. Кому и защо? Че ти можеш да бъдеш господар! Вземи камъка и чука и почни да дялаш, ще направиш една статуя и ще бъдеш господар. Ще кажеш: „Тук ще бъдеш!“ Дето я туриш, там ще стои, ти си господар. Направиш една хубава кола с колелета. Впрегнеш я и казваш: „Спри се!“ Тя се спира. Казваш: „Тръгни!“ И тя потегля. Значи тази кола те слуша. Значи това, което не те слуша, не си го направил. Не се стреми да му бъдеш господар. Не се стреми да бъдеш господар на това, което не си направил. Да кажем, че искаш да бъдеш господар на една картина, която купуваш. То е друго нещо. Ти не си ѝ още господар. Господар ѝ е онзи, който нарисувал картината. Тя може да бъде твое стяжание,* но да ѝ бъдеш господар, никога. Господар да си, значи, че трябва да знаеш как да произведеш нещо. Ти, за да си господар на музиката, трябва да знаеш сам да свириш. Да копираш работите от другите, което те са свирили, тогаз ти не си господар на музиката. Ти можеш да свириш хубаво, но не си господар още на музиката. Бетховен може да е създал нещо. Въпрос е дали и той е създал. Ако кажем, че Беховен и Бах са създали нещо, то е още въпрос. От мое гледище Бах, Бетховен и Моцарт нищо не са създали. Преди тях е имало нещо създадено. Те взеха чуждото и му туриха име. Какво ще кажете? Пък и вие каквото ще създадете, ще го вземете от тук малко от там малко. Така гледам аз на това. Защото всяко едно парче, което сега е свирено в музиката, като създадено от Бетховен, е преработено. Всеки е турил по една нота. Колко работи има, които Бетховен не е писал, а пък са турени като негови. Това е сега само за изяснение. Мога да ви кажа, че някои парчета Бетховен ги е създал, но кой Бетховен? Не този Бетховен,

---

* **стяжание** - (рус.) имот, богатство

когото хората знаят. Когато се каже, че Бетховен го е създал, съгласен съм. Музикалният дух, вътре в Бетховен, не онзи, материалният Бетховен. Също така и духовният Бах, гениалният Бах в музиката е създал. Но не онзи, обикновеният Бах, когото хората знаят. Едновременно нещата могат да бъдат от едно гледище верно, а пък от друго неверни. Та, като се говори, че Бах е създал, трябва да се знае, де е верното на това. Той е Бах на духа, Бетховен на духа. Така и в изкуството, така е и във всяко друго отношение. Хората както сме, които са заинтересувани от дребните работи, нищо не можем да създадем.

Сега вие се намирате в такова положение, че като ви говоря, има някои работи, които да не са ви приятни. Има неща, които на хората са неприятни. Представете си един млад момък, млада мома пълни с живот, искат да се проявят, да се облечат хубаво. Право е това. У човека има едно желание да се облича. Ще дойде някой проповедник и ще каже, че не си струвало човек да се облича, че е грешно това, че човек трябва да бъде бос, да угоди на Бога. На двамата млади им е неприятно да слушат тази реч. Защо? Защото е в разрез с тяхното желание. Най-после, това, което този проповедник проповядва, право ли е? Този проповедник, като бил млад, е живял като тях, а пък сега е станал на 50-60 години и станал морален и казва на младите, че не трябва да правят така. Когато силният се обезсили и почне да проповядва на силните хора да станат слаби, той е на кривата страна. Той не говори истината. И тогаз, този проповедник може да каже на младите: Хубаво да се обличате, още по-хубаво, да им падне на сърцето. Че как да се облечем по най-хубавия начин? Както сега се обличат хората, това не е обличане. Някой път трябва да се спра и върху носията, дрехите. Те нямат линия. Вие имате дрехи, които са много смешни. Както има три точки на лицето, по същия начин има три допирни точки за цялото тело. Не зная, дали времето позволява да говоря повече.

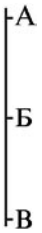

При А са рамената. При Б е кръста, а пък тук долу, при В, са краката. Да кажем, че искате да направите една дреха. Най-първо, една дреха като се прави, трябва да има три допирни точки: да се допира на рамената, при кръста, при бедрата и долу при краката. Като се мърда човека, дрехата да се допира до краката при третата точка В. А пък сега дрехите ви имат четири, пет, шест допирни точки. И както върви човек, върви си като някоя гемия. Няма никаква линия, никаква талия. Ако скроиш една хубава дреха и има тези допирни точки, ще произведе едно настроение, а пък ако няма тези допирни точки, ще произведе съвсем друго настроение. Англичаните имат отгоре широки, а пък долу по-тесни дрехи. А французите имат нагоре по-тесни, надолу по-широки. А пък българинът е закопчал крачолите си с копчета, а отзад има физармоника. Хората не знаят. Всичко това е произволно, неподходящо, с несъответствуващи качества, едно противоречие. Французите могат да допринесат донякъде на българите, защото българинът трябва да възприеме от французите да си отвори крачолите. Но, ако ти отвориш долните крачоли повече, то е неестествено, понеже един извор в началото трябва да бъде по-голям, а пък на където отива трябва да бъде по-малък. Там дето извира трябва да има сила. Когато една река отначало е тясна и после по-широка, това показва, че има притоци и затова реката става голяма. Следователно, когато вие ставате една голяма река — краката и се вливате в морето, това показва, че нямате една основна идея във вашия живот, вий сте взели нещо от тук, нещо оттам и сте станали река. Но тази река няма една основна идея. Има едно противоречие в живота ви. И растенията се намират в едно противоречие със себе си. Те на двете си краища имат по-голяма широчина, а пък на кръста, при дънера, са стеснени.

Вий вземате от едно верно, от второ място, от трето

и пр. Но трябва да знаете, че всички тия работи, които сте взели, не са ваши. Единственото ваше нещо е това, което излязло от самите вас. И ако го разберете, ще разберете, какво съотношение имат другите хора спрямо вас. Като се запознаеш с един човек, трябва най-първо да знаеш, дали има една основна идея за нещата. Аз, като ви говоря тази сутрин, имам една основна идея. Коя е идеята? Да ви поведа към един общ знаменател, към един общ закон, на който почива и моя и вашия живот. Да приведа в хармония известни ноти, това значи да ги приведа в известно съотношение и да се допълват нотите. И тогаз да се образува цяла песен. Ако няма съотношение между нотите и не се допълват хармонично, тогаз не са на място.

Та, да живеем добре значи следното: има един закон, който всеки един трябва да знае, и според който няма да стоим постоянно на едно и също място. Животът е както в музиката. Каквато нота и да сте, вий ще вземете разни точки. Ако представлявате един тон, вие може да бъдете в първата октава, във втората, във третата, шестата и пр. И после може да вземете местото на една цяла нота, на половин нота, на 1/4 1/8, 1/16, 1/32, 1/64 нота. Всички отношения, които вземате, зависят от първия тон, от местото от дето започва. Някой път трябва да се спра върху понятията на музиката. Всеки един тон има 12 качества. „До“ има 12 качества в себе си, по които може да се изяви. Той е както зодията. Ти вземеш „до“ и казваш: „До в първа степен, във втора степен, в трета степен и пр.“ Дванадесет качества. Вземеш „до“ сега с първото качество. Какво е първото качество на „до“? Сега няма какво да искам от вас. Ако вие попитате един виден музикант, той започне да казва, кое е първото качество на „до“. Той ще каже, че този тон трябва да бъде чист, верен, с всичките му трептения. Колко трептения има „до“? Сегашният камертон не е прав. И двата камертона, които имаме не са прави. Те са относителни. Има едно видоизменение. Ако ти вземеш един

правилен тон, ако вземеш един правилен тон „до“, който е основата на живота, то ако ти си болен, веднага ще оздравееш. Тогаз тонът е верен. Щом се изгубят трептенията на нашия организъм, ако тези нормални трептения слезат под нормата, започва се едно болезнено състояние. Всеки тон, който внася здраве в тебе, той е „до“ Когато сте болен, ако се вслушате дълго време във вашето здраве и почувствувате, че нещо вътре във вас пее, то болките ще утихнат. Когато минавате през недоволство, мрак, ако се вслушате в това, което пее във вас, веднага ще се смени състоянието ви и ще почувствувате най-малката радост. Щом чуете песента вътре, това е вече здравето. Болният, който може да чуе първи тон на тази музика, той вече оздравява. Трябват дълги наблюдения. И тези, които са извадили музиката, те са извадили от това вътрешно състояние. Онзи музикант, който свири, трябва да бъде здрав, трябва да има отлично разположение, не трябва да има никаква мисъл да го безпокои. Нито от жена си, нито от децата си трябва да се безпокои. Като излезе да свири той трябва да мисли само за едно нещо — за музиката. Или като свири да се забрави.

Вие искате да свирите във живота. Ако не забравите себе си, вие не можете да свирите. Не да забравите себе си, но да забравите своето безпокойство. Вие седите и се безпокоите, какво ще стане с вас, пари нямате, здраве нямате, времето е студено — всичко това трябва да го забравите. И след като ги забравите, какво ще остане във вас. Ще остане същественото в тебе. Сега да ви разясня това с една проста идея, с най-простото, което мога да ви представя. Представете си, че имате един чувал скъпоценни камъни. Скъпоценни камъни, които струват по 10-20 лева, а пък между тях има един, който струва няколко милиона, но не го знаете кой е. И понеже не го знаете, носите цял чувал на гърба си за него. Изпразнете чувала и го намерете. Онзи чувал оставете настрани и вземете оня, истинския скъпоценен камък. Това е идеята

сега. Сега нещо, което е съществено, всеки може да го носи, а пък другото е непотребно. Че ви трябват обуща, дрехи, то е второстепенно, а пък същественото — то е скъпоценен камък. Значи, щом имаш в живота, този скъпоценен камък, всичко може да имаш. А пък другите неща са второстепенни.

Сега аз не искам да ви уча, защото знаете ли, ако те учил един учител и дойде друг и ви каже, че първият ви учител не е прав, след това ще дойде трети учител и ще каже същото за втория, после четвърти и пр. И ще се намерят ред учители, които ще казват: „Това не верно.“ И тогаз ще се намерите в това чудо, кое е верното. Кажете ми сега, според вас кой учител ви е учил най-добре? Онзи, който създал вашето тело, Онзи, Който ви дал мозък, който е вложил във вас ум, сърце и воля, който всичко ви е дал, Той е първия учител, слушайте Него. А пък другите, които са дошли да ви разправят защо е вашата любов, защо е вашето тело и пр., те са коментатори. Първият учител, който ви е учил, Той е вашия Учител. Слушайте Него! И всякога, когато дойде Той, трябва да Го познавате. Той е Господаря, Той е Учител. Слушайте Него! Това е идеята. А пък всички коментатори, които могат да дойдат, те другите, слушайте ги и ще сравнявате. Той не ви създал главата. Не го оставяйте да моделира главата ви. Не е негова работа. Българите казват: „Много баби, келево дете.“ Някоя баба като дойде, натиска главата на детето. Няма право да натиска главата му. Главата сама се оформява, почват ли бабите да натискат главите, черепът се разваля.

Кажете ми сега, каква е основната идея, която може да остане във вашия ум? Първата е: изпразнете чувала, намерете скъпоценното във вашия чувал и оставете чувала настрани. Втората идея е: намерете Онзи, Който създал вас и се дръжте за Неговото учение, а пък каквото са казали всичките други коментатори, оставете го настрани.

После, като станете сутринта, вие не пеете, нали? Какво правите като станете сутринта. Как ставате вие от леглото

си? Сега аз съм проучавал, как стават децата. Зная как вие ставате. Някой път мога да ви представя, кой начин има за ставане. Има само един правилен начин за ставане. Най-първо ще мръднеш сърцето си, второ ще мръднеш ума си и трето ще мръднеш волята си. Един процес ще стане вътре. След това ще мръднеш главата си. Тогаз ще мръднеш краката си и най-после ще мръднеш кръста си и ще хвърлиш юргана и няма да ставаш. На коя страна ще се завъртиш. Винаги трябва да се завъртиш на дясната страна, а после на лявата. И на двете страни трябва да се завъртате. Ако се завъртиш на едната страна, ти ще станеш едностранчив. Креватът трябва да е в средата на стаята, а пък сега е до стената. Непрактично е в живота, той да бъде в средата. Но в бъдеще аз бих ви препоръчал да спите в люлка. Като се мръднеш в люлката много хубаво се спи. Сегашните кревати упражняват много лошо влияние, те са крайно упорити. Човек става упорит като кревата. Кревата не се мърда, когато искаш да го мърдаш, а пък люлката се мърда. Та за самовъзпитанието на онези, които са нервни, е хубаво люлката. Аз бих препоръчал да спите в люлка. Тя предава това пластично състояние на човека. А пък сега казват, дъбов креват, железен креват. Ти приличаш на дъб, но нищо не внася това на характера. Аз имам горе един креват, аз съм недоволен от него.

Мислете добре, чувствувайте добре и вършете добре. Мислете добре, всеки ден има нещо ново. Като станеш сутринта, мисли не както вчера си мислил, но прибави нещо ново. Като станеш сутринта и в сърцето ти да мръдне нещо ново. Нещо ново да има и във волята ти. Всеки ден в ума ви, сърцето ви и във волята ви да има нещо ново. Така животът не се обезсмисля. Еднообразието действува смъртоносно. Вие сега се спирате върху миналите животи. Хубаво, аз вървя по пътя и гледам там на пътя седят 10 кучета. Коя е правата постъпка? От мое гледище, щом са насред пътя, аз не трябва да минавам. Мога да ги изгоня, но ще изменя своето настрое-

ние. Аз ще си отклоня малко или наляво или надясно. Трябва да зная, че кучетата имат една психика и ако ти не знаеш на коя страна да се отклониш, те ще те лаят. Трябва да знаеш, как да се отклониш. И ако се отклониш по правия начин, те няма да те лаят. Ако си минал не по правия начин, те ще те лаят. Остави ги на пътя. Не разваляй настроението им. Ако няма накъде да се отклониш, пътят е тесен, тогаз какво трябва да правиш? Носиш един самун хляб, ще кажеш така: „Мога ли да мина, ще благоволите ли?“ И ще хвърлиш на това куче, на онова куче малко хляб. Разхвърлете самуна и вие ще минете по правия път. Това е начина, как да се справите с вашите лоши състояния.

Лошите състояния, това са кучетата у вас, които стоят на вашия път. Всичките ваши неразположения са кучета, които седят на вашия път и спъват вашия правилен вървеж. Ще им дадеш по малко хляб и ще знаеш, как да се обхождаш с тях. Не са лоши кучетата и те си имат свое разположение. Те седят на пътя и казват: „Имаме право да седим.“ Не им хвърляйте камъни. Не разваляйте доброто, което Бог е вложил във вас. Не поправяйте светлите мисли, които Бог е вложил във вас, не опетнявайте доброто дело, което Бог извършил във вас. Това са трите неща, които трябва да пазите.

Аз не искам да остане идеята във вас, че искам да ви уча, да ви натрапя нещо. Искам да ви покажа закона на свободата, по който всички трябва да вървим. Щом изгубим посоката на свободното движение, не можем да имаме правилно разбиране. Да не чувствувате, че искам да ви морализирам, че сегашният живот не е прав. Всеки ден трябва да внасяме по една нова идея в нас. Ние живеем разнообразен живот, който не носи нищо добро. Това, което днес е добро за вас, утре ни най-малко няма да бъде добро за вас. Днес като ядете, утре наново трябва да ядете. И вашето вътрешно разположение ще зависи от добрата храна, която приемате. Днес може да си ял добра храна, но ако утре не ядеш добра

храна, ще се разболееш.

Та всеки ден, от ден на ден, храната ви да бъде по-добра и по-добра, да бъде като храната на ангелите.

Отче наш

(Гимнастически упражнения)
7часа и 15 минути

24 лекция на Общия Окултен клас
7 март 1934г.
София, Изгрев

РАЗВИТИЕ НА ЗАЛОЖБИТЕ

Сряда, 5 и 30 часа сутринта
(Небето чисто, звездно. Лек ветрец. Времето меко.)

Отче наш
Размишление 15 минути

(Печката пуши.) По миризмата на тази печка може да имате понятие за миризмата на предпотопния свят.

(Прочете се 4 глава от Притчи.)

Да имате представа какви ще бъдат задушливите газове. Ще направим едно малко упражнение. Изходно положение: Ръцете пред гърдите, извити китки, пръстите събрани и обърнати нагоре. 1.: Пръстите се насочват едни срещу други и се допират върховете. После ръцете отиват настрани с отворени длани, обърнати нагоре. Това движение се прави 6 пъти. 2.: Ръцете успоредно напред, с длани обърнати надолу. После дланите се обръщат нагоре (6 пъти). 3.: Както ръцете са простренни напред, пръстите пак се събират в едно и се обръщат нагоре. 4.: Лявата ръка простряна напред с дланта надолу. Пръстите на дясната ръка се движат върху лявата от върха на пръстите до лявото рамо и после през гърдите до дясното рамо. После настрани на дясно, с дланта надолу (6 пъти). 5.: Същото движение със замяна на ръцете (6 пъти). 6.: Ръцете се подават отпред със събрани пръсти и насочени към устата. След това се отварят настрани ръцете с дланите напред, пръстите отворени и се издиша през това време (6 пъти).

Имате ли някаква тема зададена? *(–Нямаме.)* Пишете върху темата: „Колко тежи доброто?“

Човек, щом стане морален, има тяжест. Щом се отклони от морала, тогава олеква.

Знаете ли човешките мисли и човешките чувства каква

роля играят. Благото на всеки човек зависи от неговите мисли и от неговите чувства. Казва Писанието, че Бог вдъхнал в човека дихание на живот и той станал жива душа, значи започнал да чувствува нещата. Вдъхнал в ноздрите му. Като започнал да мисли, той започнал и да чувствува. Чувствата са станали понятие за него. Целият окръжаващ свят е свързан с човека. Всички предмети, вън от човека, са свързани със самия човек. Ония предмети, с които е свързан човек, той трябва да ги проучава. Някои предмети външно могат да упражняват по-голямо влияние върху човешката мисъл. Например, ако човек обича да пие повече вино, какво влияние ще има то върху него? Или, ако златото влияе повече върху него, той има повече стремеж към златото и ще образува в него скъперничество или алчност. Всеки един трябва да проучава каква доза, какво количество злато му се позволява да има. Всеки един човек не трябва да има злато безразборно. На всеки един човек е определено количеството храна, която трябва да приема. Ако приема повече храна отколкото трябва, това ще се отрази зле върху стомаха. Ако накараш стомаха да работи повече отколкото трябва, ти ще си създадеш нещастие на себе си, ще стане разширение на стомаха. Ако пък не даваш работа на стомаха, то ще има друго нещастие, ще стане стомахът ленив. В първия случай от голяма активност, стомахът може да се разстрои, а пък при втория случай, стомахът може да изгуби своята пластичност.

Човек трябва да мисли. Това е едно здравословно състояние. Но, ако мислиш повече отколкото трябва, то е равносилно с ядене повече отколкото трябва. Ако мислиш повече, отколкото трябва, ти си като човек, който се подлага на пост. Някои хора постят много. Някои хора постят, за да печелят пари. Някой казва, че сух хляб ще яде, за да спечели пари. Защо му са тези пари? — За черни дни. За дни когато ще може да си послужи с тях в най-нуждното. В съвременния свят, в Америка има повече от 2500 спестителни банки, гдето

хората влагат парите си за черни дни, бедните. Тези банки бяха образувани за черни дни. В тази криза всички тези пари потънаха в тези банки и всички хора, които имаха пари за черни дни, пиха по една студена вода.

Може да се извади един извод. Някой път ние влагаме своите мисли и желания в някои банки. Всеки един човек в света е една банка. Спасителна банка е той. Но всички тези банки нямат никакъв капитал, те са прибрали чужди капитали. Тия банки са образувани на гърба на чуждите капитали. Капиталът на тия банки не е на онези, които са образували банката. Той не е техен. Допуснете, че в някой човек влагате вашия капитал. Хубаво, характера на хората трябва да се проучава. Трябва да се проучи характера на тая банка, какъв капитал има. Никога не влагай капитала си в една банка с малък капитал. Значи един човек, за да бъде горе долу една уредена банка, той трябва да бъде с един голям капитал на разумност, с един капитал на моралност на един духовен живот, после трябва да има капитал на добротата в себе си. Човек трябва да бъде и силен, да издържа. При мене седи един млад ученик и ми казва, за да ме похвали, че аз съм търпелив. Той ми казва: „Ако имах половината от твоето търпение, аз щях да бъда един гений.“ Аз му казва[м]: „Ти лесно може да го имаш.“ Търпението всеки може да го добие. Човек не се ражда с търпение. Той го добива. Човек по естество е винаги сприхав. Всички хора са сприхави. И най-кротките хора са сприхави, но се въздържат. Казват за някого: „Той е много търпелив.“ То е въпрос колко е търпелив. Трябва да се въздържа.

Някои от силите на човека са крайно взривни. Ако се разглежда човешката глава, ще се види, че валчестите глави и широките глави имат крайно взривни вещества, колкото главата е по-широка при ушите. Сега знаете ли какво нещо е широка глава? Да кажем, че един човек, който е на 25 - 30 години, има широчина на главата си 14 и половина или 15

см. Това е нормалния размер на широчината. При 16 - 17см широчина, това е вече много и от такава глава трябва да се пазиш. Или ако имате дължина на главата 18 - 19 -20 до 21 *(линия отпред назад)* – имате активни хора. 21 е главата на крайно активни хора. Дължината на главата дава голяма активност на движението, а пък широчината е свързана с взривните вещества. Тия хора, на които главите са широки, могат да се разгневят, но им минава. Минава му само ако го обидиш и ако той ти повърне със същото. Но някой път вие се обиждате. Чули сте нещо по ваш адрес или казал ви нещо. Ти само вървиш и чакаш само удобен случай да кажеш нещо. Питам сега: Какви са подбудителните причини, когато някой човек каже нещо заради вас и вие искате да кажете нещо заради него. Правдоподобно е: ако той казал нещо хубаво заради вас и вие ще кажете нещо хубаво заради него. Ако е казал нещо лошо заради вас и вие ще му платите със същата мярка.

Веднаж аз наблюдавам две малки деца по на две години. Седят в две колички близо едно до друго. Седят си мирно. И майките им дали да се залъгват с ябълки, по една ябълка на едното и по една ябълка на другото. Гледам по едно време, че едното дете си простря ръката и хвана другото за косата и го раздруса. Онова дете започна да плаче. Първото взело ябълката и я турило в своята люлка. След малко второто дете, като хванало другото за главата, раздруса я няколко пъти, взе тези две ябълки и ги тури в своята люлка. Аз седя и ги наблюдавам. Казах си: Този пример ще ми послужи някога, след колко години ще видим. Повече от 30 години се минаха от тогаз. Задавам си въпроса: Защо именно това дете си простря ръката и хвана главата на това дете и я разтърси, а другото поплака? После стана обратното. Няколко пъти минаха ябълките от едната люлка в другата люлка. И двете по всичките правила постъпваха. Хване по главата и го раздруса. Иска да каже: „Глава имаш, но можеш ли да

мислиш?“ Ти взе тази глава, но знаеш ли ти кой я направи? Другото дете не знае сега и плаче. И то задава въпроса: „Ти, като задаваш въпроса, кажи ти тогава, кой я направи?“ Хваща го за главата и пак го раздрусва. И минаваха тези ябълки от едната люлка в другата. Аз се посмях на тия деца. Казах си: И възрастните правят същите неща. Възрастните го правят по-деликатно.

Американците например, един срещне някого и му каже: [...] (Много свят човек, два пъти свят.) Подиграват се. Другият ще се обърне и ще му каже: „Аз не съм станал толкоз свят, колкото си ти. До твоето светийство не съм достигнал още.“ Един разговор се завежда някой път. Като му казва: „Ти си много свят човек“, американецът иска да му каже, че не е толкова умен, в някои неща чувствата ти вземат надмощие, не мислиш, но си въобразяваш нещо в ума, имаш някакъв морал, който не съществува и няма реалност.

За сега какви са задачите на една школа? Окултната школа е една система за самовъзпитание. Всяка една окултна школа е един метод, за да познае човек себе си, какви сили се крият в неговия ум, какви сили се крият в неговото сърдце и какви сили се крият в неговата воля. Много пъти ние казваме: „Той има воля.“ Но това не е достатъчно, да има воля. Тая воля трябва да се прояви. Той трябва да знае как трябва да използува силите, които образуват волята, които са на разположение. Той трябва да знае и как да се справи с тях. Мойсей, който е бил един окултен ученик, е дал заповед: „Не пожелай!“ Защото при всяко едно пожелание, щом пожелаеш, ти имаш вече един завършен акт на волята си. Ти пожелаваш нещо и не знаеш дали ще го постигнеш или не. Мойсей иска да каже: „Не пожелай нещо, преди да си обмислил добре!“ Не пожелай една вещ, която принадлежи на другиго. Пожелаеш ли така, ти ще си създадеш едно противоречие в твоя ум и едно противоречие вътре в твоята душа.

Главният мозък на човека е свързан със здравословното

състояние на човека. Здравословното състояние на телото до голяма степен зависи от главния мозък, който е орган на човешката мисъл. И в цялата тази повърхност обмяната на клетките, които функционират трябва да бъда правилна, т.е. електричеството трябва да бъде равномерно разпределено. Има два вида електричество. Някой път мозъкът се поляризира — дясното полушарие сега е пасивното, отрицателното, а пък лявото е положителното. Дясната страна на телото е положителна, а пък лявата страна е отрицателна. Лявото полушарие на мозъка е положително, а пък лявата страна на телото е отрицателна. Дясната страна на мозъка е отрицателна, а пък дясната на телото е положителна. Сега, под думата отрицателна какво трябва да се разбира, в случая? Отрицателен човек е онзи, който има желание да придобие. Щом има желание да придобиеш, ти имаш едно отрицателно състояние. Искаш да станеш добър — то е едно отрицателно състояние, искаш да станеш умен — то е едно отрицателно състояние. Всичко онова, което искате, то образува в тебе едно състояние отрицателно. Под отрицателно състояние у вас се разбира такова, при което нямате никакви запаси, от които може да дадете. За да може да се прояви някой, той трябва да възприеме най-първо достатъчно количество енергия от природата, за да може да се зароди процес за даване. И забелязано е, че когато умът на човека е отрицателен, неговите чувства са положителни и когато умът е положителен, то неговите чувства са отрицателни. Това е една тънка работа. Общо казано това донякъде е верно.

Причините за отрицателността на човека могат да зависят от неговите лични чувства. Искаш да направиш добро, но твоите лични чувства се намесват. Например, искаш да дадеш пари, да направиш някоя услуга някому, но като разгледаш въпроса виждаш, че ще направиш някоя пакост на себе си, на своите лични чувства и ще се откажеш. А пък личните чувства са спомагателни средства за духовния живот

на човека. Те са една временна мярка, но личните чувства не представляват една Божествена мярка за човека. Някой път базират хората своя морал на личните чувства. И който има такъв морал, моралът му е следния: „Мен, като човек не ми подобава нечестността, аз трябва да бъда честен.“ Да бъде човек честен, не значи още, че той е морален. А пък, когато дойдем до духовната страна на морала ние казваме: „Това е правото.“ Това е вече извън нашите лични чувства. Без да се гледа дали това е полезно или не на моите лични чувства, казва: „Това не е право.“ Може да е добре или зле за моите лични чувства. Може да е добре за моите лични чувства и да не е право и може да е зле за моите лични чувства и пак да не е право. А по някой път може да е едното и другото. Трябва да правите разлика.

Когато въпросите се отнасят до вашия личен живот или до Божественото, нещата трябва да бъдат прави или трябва да бъдат разумни. Когато ние говорим за Любовта, Мъдростта и Истината, ние подразбираме един живот извън личните чувства на човека. Обаче, за да добиете това, вие трябва да станете господари на вашата глава. Вие не можете да имате един морален живот, ако не сте господари на енергиите, които са [във] вашия мозък, във вашата глава. И ако вие не знаете от где идва кипването, не можете да бъдете господар. Някой път много ваши нещастия произтичат от тази област при ушите ви. И ако знаехте, в дадения случай, можехте да предотвратите много голямо набиране на енергиите там, защото могат да се наберат толкоз много енергии в двете тези области, че ще стане една експлозия. И всякога, когато се набере много енергия, вие може да се наблюдавате в огледалото. Накарай някого да ви разправи кой какво е казал заради вас и като се набере енергия към ушите, ще почнат да ви мърдат мускулите около устата и веднага ще отворите устата си и ще кажете: „Той е такъв, такъв и такъв!“ Човек, по някой път не трябва да бъде така

безгласен като риба, понеже, като се изкаже той, с това тая енергия излиза от устата му. Другояче трябва да намериш място на тази енергия. Именно тази енергия се събира, за работа е тя. Умният човек или духовният човек може да впрегне тая енергия и да я прекара в горните области на мозъка и да създаде в себе си нещо гениално или да я прекара отпред на челото и да създаде нещо музикално в себе си. Ако пък не знае, ще развива постоянно речта си, ще бъде критик върху всекиго, всякога ще се произнася, кой какъв е, ще си даде мнението. Но като си даваш мнението за хората, ти нищо не придобиваш.

Някой път вие искате да знаете до каква степен вие сте напреднали. Може да направите един опит, ако ви вкарат в една стая, дето има турени торби със злато, с английски лири и ви накарат да обиколите всички тия торби и да няма никой, тогаз ще се покаже до каква степен вие сте в състояние да се въздържате. Някой път може да бръкнете в някоя торба и да видите само какво има вътре; някой път може да бръкнете и да вземете златните монети в джоба си. Сега, в какво седи противоречието, когато човек взема нещо. Да допуснем, че влезете в градината и минавате покрай първо дърво, второ, трето и си откъсвате един плод. В какво седи престъплението? Престъплението седи в това, че вие не сте господар на себе си, а не че сте откъснали плода. Ти си направил една постъпка, която е свойствена на животните. Ти като човек, ти мислиш, че като изядеш една ябълка, ще стане нещо с тебе. Нищо няма да стане. Нищо няма да придобиеш. Нищо няма да ти допринесе ябълката.

Да допуснем, че те обидят. Щом не се въздържаш, ти не си господар на себе си. Като те обиждат обмисли добре, трябва ли да говориш или не. Писанието казва: „Не отговаряй на глупавия, според глупостите му.“ На друго място казва: „Отговаряй на глупавия според глупостите му, за да не мисли, че е много голям ум.“ В носа на един слон влиза

един голям плъх и се скрива и причинява безпокойствие. Той тича, идва на едно място и намира един джобур с много вода, туря вода в хобота си и всмуква и го напълва. И след това изхвърля с водата заедно и този плъх навън. И плъхът пак мърда. Той го поема пак навътре във вода и пак го изхвърля и така докато го обезсили. Иска да му каже: „Ти влизал ли си в носа на слона?“ Ако можете сега, като този слон, да дадете урок на този плъх по всичките правила! Слонът не го убива, той има благородство, той е като онзи сърбин, който вързал звънец на онзи вълк. Слонът 2 - 3 - 4 пъти направил така с плъха. И не го смачква, но го оставя в джобура и си заминава. Турците имат поговорка: „Остави пияния сам да падне. Не го бутай!“ И без бутане той залита.

Сега полезното седи в следното: Трябва да се пести мозъчна енергия и енергията на симпатичната нервна система. Съвременният свят, съвременната култура, всички вие тук почти страдате от недоимък. Едно нервно състояние и [е] един недоимък. Едно болезнено състояние е един недоимък, значи липсва нещо. Най-първо се учете да спестявате енергията във вашата симпатична нервна система и тая във вашия главен мозък. Или другояче казано: Спестявайте енергията на вашия ум и спестявайте енергията на вашето сърдце. Например, вие може да се безпокоите за неща, които нищо не струват, за преходни работи.

Аз бях снощи на един концерт на Роза Ерлих. Артистката, която свири, като излезе се държеше със стиснати вежди, имаше една неувереност, понеже може би повече от 10 години не е излизала да свири на сцената. Безпокоеше се. И свири нещо много мъчно. Оная публика, ако тя вземе неверен тон, дали ще я приеме? Накрая свири със самоувереност и никъде не сгреши. Публиката видя, че свири правилно. Всеки тон падаше на място. Като мина половината, тя доби вече самоувереност. Тая артистка е минала при един учител, който я дисциплинирал. Един от най-добрите учители в Европа я

прекарал през една дисциплина математическа. И тя работила 25 години и може би 30 години вече и не е изгубила нищо. *(10-15 години не е излизала на сцената.)* Един човек, който за 10 години не изгубва своята техника, има нещо в себе си.

Човек трябва да мисли. Човек изгубва своята техника, когато не мисли. Вие ще кажете, че някой човек, като не се упражнява, изгубва сръчността си. Има два вида упражнения. Аз мога да не свиря на цигулка, но мога да мисля. Мога умствено да си дав[ам] концерт на себе си. В това отношение аз не изгубвам техниката си. Не искам да свиря. А, мога да свиря, но пак да изгубя техниката си. Не искам да свиря. Мога да свиря и пак да изгубя своята техника. А пък мога и умствено постоянно да се упражнявам. Силата на техниката седи в упражнението. Правете най-първо умствени упражнения в себе си. Да кажем, че вие искате да добиете търпение. Упражнявали ли сте се да добиете търпение? Как ще свириш там? Мъчни са парчетата. Например, кои са мъчни парчета? Някой ти казва: „Много си нехаен.“ Не е толкоз мъчно това парче. Но едно парче, което е добре съчинено [е] и: „Голям вагабонтин си.“ Това е парче от Бетховен. Трябва да го свириш сега. Някой ти казва: „Голям вагабонтин си.“ Един наш приятел е държал сказка в Плевен по окултизъма. И казва му един: „Искам да ти кажа нещо. Много ме заинтересува твоята сказка.“ И нашият приятел разказва: „Аз мислех, че ще ме похвали и му казах: На Ваше разположение съм. Той се приближи до мене и ми каза: Голям вагабонтин си. Като че ме сряза.“ Едно такова сложно парче мъчно се свири.

Сега питате: „Защо се случват тия противоречия в света? Те са парчета, които са създадени от разни автори и трябва да ги свирите. Някои казват, че в някой дом не са живяли добре. Как да не свирят добре? Свирят парчета от Бетховен, от Бах, Шуман, Шопен, Лист и ако не знаеш как да свириш, казват: „Не се научил да го свири хубаво.“ А пък, като го свириш добре, казват: „Търпелив човек е, свири доб-

ре.“ Ако не може да свириш добре, тогаз как ще се научиш да свириш? Някой казва, че не може да търпи. Това е все едно, че не може да свири — няма техника. Някой път се задава въпрос: „Не може ли светът без страдание?“ Можеше светът без страдание. Светът би бил направен такъв. Възможно е. Съществува един свят, дето няма страдания. Но този свят, дето няма страдания е минал по пътя на страданието. Те са се научили на законите, и понеже свирят добре, то всички тези мъчнотии за тях съставляват нещо много приятно. Да свириш едно парче на Бетховен и да те освирка публиката, какви страдания ще имате? Но ако самото парче го свириш както трябва, ще те изкарат на бис и ще ти ръкопляскат. Може да не те освиркат, но може би и няма да ти ръкопляскат. А като го свириш добре, ще ти ръкопляскат. И като се научиш да търпиш, на тебе ще почне да ти става приятна една обида. Някой път ще кажеш: „Няма ли някой да ми даде някое парче?“ И всинца вие тука [сте] автори на някои парчета. Само гледайте, когато давате някое парче, да е от Бетховен или бетховеновско и шумановско.

Да се повърнем към предмета. Най-първо не дръжте в ума си една отрицателна енергия. Много пъти човек държи такава енергия в ума си. Например някой ти казва: „Аз съм много надарен, нямам много големи дарби, с обикновени таланти съм, минал съм възрастта. За някое друг съществуване оставам.“ В това няма никаква философия. Ти на колко си години, че си бил на възраст, на 20-30 години, възраст ли е това? 30-36 години — това се три години Юпитеровски. Ако отидеш на по-далечните планети, няма даже да имаш една година. А пък, ако отидеш на слънцето, от гледището на слънцето, което прави едно завъртване по своята орбита за 20 милиона години, ти на колко години си? Слънцето, като се завърти за 20 милиона години, имаме една слънчева година. Ще бъдеш едно дете. На слънцето хората трябва да живеят много дълъг живот. Ние мислим, че 20 милиона години е

грамадно нещо. Да ви не спъват годините, та да мислите, че сте остаряли. В старостта има известни възможности, които в младостта ги няма. В младостта има известни възможности, които в старостта ги няма. Когато си млад, прави това, което възрастта го изисква и когато си стар прави това, което възрастта го изисква. И когато си стар, не мисли, че си остарял и че трябва да отидеш в другия свят. А пък ти на стари години може да правиш чудесии. Сега ще ви приведа един пример, как можете да направите чудесии.

Минават две деца по на 16 години. Едното дете удря другото и другото взема един голям камък и го стоварва на гърба на другото. Двете деца се контузили. Но идва едно дете, върви и един стар човек на около 84 години и се подпира с тоягата. Детето взема един камък и го стоварва върху гърбицата на дядото, дядото го поглежда и му казва: „Знаеш ли, че ако аз бях млад, бих те утрепал, но благодари, че съм стар.“ Как ще преведете това? Не е била една отлична постъпка сега това. Сега, друг един пример ще ви дам. Едно удря пак един такъв старец и той го повиква и му казва: „Много ги благодаря, че ме удари. До сега никой не ме е ударил.“ И му дава 10 стотинки и му казва: „Аз не съм толкова богат, но иди при онзи чорбаджия, удари го и той ще ти даде повече.“ И детето взема един камък и ударва чорбаджията. А последният отива, хваща го и го набива.

Пести енергията си. За предпочитане е да дадеш 10 стотинки на това дете и друг да му даде една лекция, отколкото ти на стари години да се тревожиш и да казваш разтревожен: „Баща ти такъв, майка ти такава, ти нямаш възпитание, защо Господ направи светът такъв и пр.“ Ударили са те добре. Това дете е един професор, в дадения случай то те изпитва. То ти казва: „Как ще разрешиш въпроса сега?“ Намери начин за разрешение. Но за да те удари едно дете, то си има своите причини. Никога не може да те удари току така. Ти си мислиш за неща неестествени. Всякога нещастията стават,

когато мислиш неестествено. Щом е отклонен умът, ще дойдат нещастията, когато изгубиш равновесие. Да кажем, че излезеш на разходка. Може да забележиш закона. Внеси разнообразни мисли от противоположен характер и ще паднеш веднага на земята, надясно или на ляво, напред или назад. Щом се сменят разни енергии в ума, ще паднеш на земята. Важен е законът: Като вървиш умът ти да присъствува винаги, пази равновесие. Никога умът ти да не се отклонява от пътя, по който вървиш. И тогаз никой няма да те удари. Даже кучета няма да те нападнат. Ако умът ти е концентриран и мислиш върху Този, Който създал света, никой няма да те удари. Ако те удари някой, значи ти не вървиш в пътя, който Бог е определил. Щом не вървиш по този път, ще дойдат най-големите противоречия.

Или туриш в ума си, че всичките хора са лоши. Какво значи лош? — Не си господар на себе си. Щом не са господари, те са слуги някому. И щом са други, то господарят може да им заповядва и тези слуги може да направят нещо, което не е по тяхна воля. Хората на земята, които се мислят за свободни, някой път приличаме на впрегнати животни. Един кон тегли една каруца. Как се обяснява това? На другия ден пак го впрегнат. Защо? Защото не е господар. Вие ще кажете, че този кон е определено да го впрегнат. То е въпрос. Направиш едно престъпление и те турят в затвора. В реда на нещата ли е това? Хвърлиш се от някое място горе и си счупиш крака и не може да ходиш. В реда на нещата ли е? —Не е. Има много работи в света, които ние мислим, че са в реда на нещата. Ние запитваме защо Господ е създал света? Целият свят е една отлична школа.

Затова, което ви говорих, трябва да направите упражнения. Направете упражнение за търпение. Вие нямате метод за търпението. Аз не съм ви дал метод още как да търпите. Още вървите по старите методи за търпението. Аз съм опитвал всичките, и млади и стари — тук колкото сме. Проучил

съм старите методи. Всички мислят и казват: „Как! Аз имам право!“ Право имаш само за разумните работи да ги направиш. Правото е в разумното. А има постъпки и мисли, които никак прави не са. Щом имаш една такава мисъл ти ще изхарчиш повече енергия, отколкото трябва и всякога ще имаш един недоимък.

Сега да ви обясня. Да допуснем, че вие се готвите да отидете в една музикална академия. Какво се изисква от вас? Препоръка ли? Не може да имате най-хубавите писма, най-хубавите препоръки, но вие можете да отидете с цигулката си без никакво писмо. И като свириш, ти ще имаш най-хубавите писма. Сам се препоръчваш. Ние възприемаме някой път тази философия, че Христос трябва да ни препоръча, Той да изнесе всичко. Този въпрос не е разбран. Онова, което Христос може да извърши за хората, то е да даде известни правила как трябва да се живее. А пък, че вие трябва да живеете, то остава въпрос за вас. Той не може да живее заради вас. Той живее заради себе си. Дошъл е в света, за да придобие нещо и за да ви покаже правия път. Апостол Павел казва: „Не живея аз, но Христос живее в мене.“ Но давате криво тълкуване на това. Да живеем като Христа, то не значи да живеем както си искаме, но да живеем, както светът е създаден, да свирим тъй както музиката изисква.

Един български гайдарджия може да изсвири нещо обикновено, но ако свири новата музика по български начин, не ще може. Как ще изсвири той едно Бетховеново или Бахово парче с гайдата? Един обикновен живот, който сега живеем, това е една българска гайда. А пък онзи, духовния живот, към който се стремим, съответствува на новото в музиката. И на класическата музика ето какво ѝ липсва: На съвременната класическа музика ѝ липсва мисъл. Например, оня виртуоз, който идва да изсвири едно класическо парче, той най-първо не трябва да мисли за публиката. Публиката трябва да бъде на втори план за него. Той трябва да свири за

себе си. Той трябва да знае. Например, да кажем, че изпеете една песен — „Бог е любов.“Аз мога да изпея „Бог е любов“ някой път. Аз съм пял само веднъж така, преди 15 години и трябва да се приготви човек за това. Може да пее човек, но трябва да забрави всичко. И глас ще имаш тогаз. Трябва да мисли човек тогаз. Аз гледам сега, някои казват: „След като станах духовен и като се повдигнах на по-висок уровен, не ми се пее вече.“ Прави са. В живота има една фаза, която е болезнена фаза. Преминаване от едно състояние в друго. Всякога, при преминаване, има един период, когато човек не може да пее. Но това не е естествено положение. Защото вие, като влезете в духовния свят, ще видите едно такова пеене и свирене, каквото не можете да си въобразявате. Всеки ще свири и ще му пееш без да му платиш. И след като се свири или пее, ти ще го помниш.

Може би преди 30 години аз слушах във Варна една туркиня. Няколко месеца я слушах. Даваше концерти у дома си. Половината град я слушаше. На един километър, може би, около нея се слушаше гласа ѝ като пееше. Ами глас какъв! Много хубав. Половината от града си отваряха прозорците, за да я слушат. Казваха: „Пее! Има нещо в гласа ѝ.“ Защо тази туркиня пееше? Аз казвам: Тя пееше заради мен, нищо повече. Аз я слушах и я харесвах. Една от най-добрите български певици. Казвам, не съм слушал такава певица. Жената пее, пее. Нещо мистично има. Като я слушаш, на другия ден се върти този глас в ума ти. Хубави извивки имаше гласът ѝ. Всичко това съществува в ума ти. Имаше един свещен трепет, който тя влагаше в пеенето. Млада беше — 25 годишна. Ако беше на 40 години щеше ли да пее тогаз? Тя щеше да пее, но младите не щяха да я слушат. Ето какво подразбирам под това: Когато човек започне да остарява, гласът му добива един друг трепет. Гласовите влакна добиват други трептения. Старите хора, като свирят или пеят в музиката им се предават известни трептения, които не са свойствени

на младостта. Старите хора трябва да разбират трепетите. Вие някой път изгубвате ония трепети на вашата младост. Вие дойдете до известна възраст и казвате: „Остарях.“ Вие трябва да оставите в себе си трепетите на младостта, да не ги губите. Никога не трябва да забравяте свещения трепет на младостта. Вие имате плочата, завъртете плочата, да започне тази плоча да пее.

Сега да ви [не] задържам по-дълго време. Това да остане във вас: Пазете енергията на вашия ум, не я изразходвайте безразборно. Пазете енергията на вашето сърце, не я разточавайте безразборно. У всинца ви има едно чувство на една вътрешна интуиция. Всякога се допитвайте до нея. Има едно чувство, което е верно. Спрете се. Никога не изисквайте една дума, преди да се допитате. Искате да кажете една дума, спрете се и се допитайте и ако този глас ти казва: „Почакай“, ти почакай. Вие ще се научите най-малкото да чакате. Ще се научите да търпите. Спрете се, някой път. Не бързай да постигнеш всичките желания, които имаш. Не е важно постиженията на желанията в света. Постижението в света зависи от изпълнението.

В дадения случай, сега ако ви кажа да вземете верно „до“, как ще вземете верно „до“? Трябва да имате един камертон. *(Учителят удря двата показалеца и средния пръст на дясната върху дланта на лявата ръка.)* Това е естествения тон „до“. Вие не сте мислили върху това. *(С показалеца хлопа по горната част на ръката.)* Всяка част на местото има един нюанс на тона. *(Учителят удря с показалеца върху лакътя на другата ръка.)* Ако една част е болна, тя има особен тон. Когато удариш на една част, която е здрава, има специфичен приятен звук. Например, ти се безпокоиш за нещо. Удари така ръцете си. *(Учителят изправи пред себе си и показалеца на дясната ръка и ги удари у другите два пръста на лявата ръка. После направи обратно.)* Така като правите, ще вземете тона „до“ верно. И от там ще вземете

„ми“, „сол“. Ако имате други камертон, той се различава с няколко трептения от този камертон. Този камертон на ръката е по-верен. Само че, при болезнено състояние този камертон на ръката се изменя. Щом човек е здрав, щом си в едно хубаво състояние, тонът е верен. Няма да отидете навън да го казвате това. Като седите в къщи ще си направите опита. Като ударите на дланта, някой път ще вземеш тона „до“ верно. Някой път, като удариш, ще вземеш или „до бемол“ или „до диез“.

Трябва да се създаде в човека една разумна мисъл. Ние искаме да служим на Бога. Ти, като развиваш музиката, ти служиш на Бога. Ако развиваш изкуството както трябва, ти служиш на Бога. Ако си иден лекар, архитект, баща, майка или какъвто и да е чиновник и ако ти разбираш, ти служиш на Бога. Един секретар, както нашият брат е секретар на касационния съд... лесно става ли се секретар? Трябва човек да е майстор. Или председател може да бъде на касационния съд или професор по физика, химия, архитектура или някой лекар. Има известни придобивки. Човек трябва да развива своите заложби. Когато ние развиваме нашите заложби, които имаме, ние вършим Волята Божия. Какво нещо е Волята Божия? Да развиваме ония заложби и способности, които Бог е вложил в нас. Затова човек е дошъл на земята. Ще развивате способностите си, чувствата си, които са вложени вътре във вас.

СЪВЪРШЕННАТА БОЖИЯ ЛЮБОВ НОСИ ПЪЛНИЯ ЖИВОТ. *(Три пъти.)*

7 часа и 15 мин. (Гимнастически упражнения.)

25 лекция на Общия окултен клас
14 март 1934г.
София, Изгрев

МИСТИЧНАТА ЧАША
Хигиена на душата

Сряда, 5.30 часа сутринта
(Небето чисто, звездно. Времето тихо и топло)

Добрата молитва
„В начало бе словото"

Ще прочета 3-та глава от първото послание към Коринтяните.

Говори се за външните условия. Когато се разваля времето, каква полза има и когато се подобрява, каква полза има. Някой път времето принася полза и някой път принася вреда. Вятърът, който духа и дъждът, някой път ни напакостяват. Например, някоя жена тъкмо си замазала къщата и дойде дъжд и измие всичката мазилка и остане пак старата. И тогава всичката работа отива напразно.

Разприте произтичат когато вървите по път, дето има прах и ти дишаш праха. Тогаз и ти кашляш и онези, които вървят с тебе. Ще вървиш разумно. Все ще дигаш прах, но трябва да гледаш по-малко да дигаш.

По повод на приготвената тема: „Колко тежи доброто", най-тежкото нещо в света е злото, грехът, а пък най-лекото е доброто. Когато хората съгрешат, казват: „Тежи ми!" *(Учителят чете теми. Като прочете в една тема, че доброто е най-лекото, а грехът най-тежкото, Учителят каза:)* Научно го е доказал. Как да разбираме тия думи: Всяко нещо на своето место тежи. И доброто и злото си имат тегло. На български тази дума „тегло" има двояко значение, означава и страдание. В това отношение езикът не е богат. Теглото на доброто произвежда едно приятно усещане, а пък теглото на злото произвежда усещане на неприятност. Да кажем, че двама души свържат един човек във въже и го теглят долу.

Този човек колко ще тежи? Допуснете, че човек е 60 кг. Двама души го теглят. Колко ще тежи доброто? Приблизително като правило всеки един човек може да носи толкова, колкото тежи самия той. Приблизително силата на човека е равна на неговото тегло. Човек не може да носи по-голяма тяжест, отколкото тежи той. Някой път има изключение. Ако един човек е 60 кг. И другите двама здравеняци, които са по 70 кг., го теглят, той ще тежи колко? Да кажем, че един човек преди да се оженил е имал определено тегло. Като се ожени, колко ще тежи? Жената всякога означава живота. Това, което живее, туй е жената в нас. Под женене винаги разбирайте живота, начинът, формата, в която животът се изразява. Някои се заблуждават с външната форма на нещата. Едно писмо може да е красиво външно без да има съдържание, а някой път може да е грозно, но да има съдържание. Някой път може да е красиво, но няма писано. Красотата трябва да има съдържание.

Сега ще се спра върху хигиената на душата. При сегашните условия на човека не е необходимо вяра, вяра всички имате. И знанието не е толкова потребно. Всички имат знание и даже имат повече знание, отколкото им трябва. И вяра имате повече отколкото ви трябва, вярване имате. Вие сте толкоз богати, че не знаете къде да вложите капитала си. Пребогати сте. И всички страдате. Да знае човек да живее, това е да знае, къде да вложи капитала си и от придобитото човек се ползува. Опитността, която може да придобиете днес, това е ползата.

Например, мъчи те една мисъл. Някоя мисъл може да те мъчи. Може да се мъчи детето от мисълта, че майка му не е там и не му дава мляко, храна. Може би, това е една от причините. Може би детето има една спънка в люлката, усеща спънка в краката си, в стомаха си. И ти, ако разбираш тази спънка, може да помогнеш. Но и възрастният може да плаче. Няма човек в света, който да не се нуждае от известна

помощ.

Сега за хигиената всеки може да говори. Аз съм слушал мнозина говорят за хигиена. За хигиена на храненето, за хигиена на дома, че той трябва да бъде чист. Сега от хигиената зависи здравето на човека. Хигиената, това е едно от условията за живота. За живота, който е вложен в телото, трябва да се спазват ония условия, с които Бог е заобиколил живота. Бог заобиколил всеки живот със специфични условия и за да бъде човек здрав, той трябва да спазва ония условия, които Бог е положил. И като ги измени, всякога той ще се натъкне на известни мъчнотии.

Представете си, че един заяк дойде между хората и измени своите условия на живота. Ако един вол дойде между хората, какво тело ще му се даде, или някоя птица, каквато и да е? И всички животни, които са дошли на гости у хората, са станали слуги на хората, с изключение на някои, които са били умни. Например, щъркелът идва на гости при хората, но те не са го впрегнали на работа. Също така и лястовичката, но с гъските и патиците не са постъпили така. Лястовицата и щъркелът минават за свещени птици. И ако убие някой лястовица или щъркел, казват, че ще му се случи нещо лошо. А пък кокошката и гъската не минават за свещени птици. Някой казва: „Какво да правя при тези лоши условия, при които се намирам?“ Че щъркелите се намират при много лоши условия. И трябва да се попита, по кой начин щъркелът е съумял да накара човека да благоговее пред него, човекът, който се отнася така лошо към всички други животни. Как ще обясните вие това положение. Или как е съумяла лястовицата да внуши на човека това чувство към нея. Отде е дошла на човека тая мисъл, че той не трябва да разваля гнездото ѝ. По някой път се случва да ѝ развали гнездото, но в редки случаи.

Светия се нарича всеки един човек, който спазва хигиената на душата. Човек, който живее нечисто, няма

разбиране. Външната чистота е един резултат на вътрешното разбиране на човека. Има хигиена не само на телото, но има хигиена на чувствата, има хигиена и на човешката мисъл. Например как се написва цифрата 1, какво число е 1-то. Положително число ли е или отрицателно. Живият въглен, положително число ли е или отрицателно? Живият човек е положително число, а умрелият човек е отрицателно. Каква е разликата между едно положително число и едно отрицателно. Положителното може да израсне, има сила в себе си да израсне, а отрицателното няма тази сила. Живият човек сам може да стане от леглото, а мъртвият сам от леглото не може да стане. Други трябва да го дигат. Следователно, всички отрицателни числа имат нужда от помощ, нуждаят се от външна помощ, а пък всички положителни числа имат силата в себе си. Та в дадения случай, някой път когато аз употребявам думата положително число, разен смисъл му се дава. Под думата положително число, разбирам онзи, на когото силата е в него и може да направи нещата. А пък кажа на някой човек и той казва: „Нямам условия!“ Този човек е някое отрицателно число. Някому казвам: „Трябва да живееш добре!“ Той казва: „Нямам условия.“ Той е числото две. Добре, но тогаз какво е числото 3. Едно, две, три — трите, в дадения случай, е числото, което може да спаси едно отрицателно число. И как ще го извади? Как ще го намериш? Ти, с числото 3 как ще си помогнеш? От числото 3 трябва да извадиш 2-те и да остане 1-то. Как ще направиш това?

Някой път, ако разбирахме от музиката, не че не я разбирате, но ако разбирате философията на музиката, както аз съм изучавал музиката, много работи могат да ви станат ясни. Аз считам музиката, целият човешки живот е построен музикално. Всички човешки състояния, всичките човешки мисли, чувства и постъпки се изучават чрез музиката. Целият живот се изразява чрез музиката. Всеки

един организъм, който не се изразява музикално, той вече има едно болезнено състояние. Вие никога не можете да внесете здраве в организма, ако не спазвате музикалните правила, които природата е турила в човешкия организъм. Например, човешкият организъм има тона „до“. Но това „до“ не е така, както при обикновеното пеене. Това „до“ си има своите амплитуди, тези тонове се движат спирално. „До“ се движи спирално. Ти в живота, за да вземеш един тон правилно, трябва да го вземеш спирално. Вибрациите, трябва да вървят от долу на горе, когато на физическото поле вибрациите се разпространяват наоколо. Тогаз имаме обикновеното механическото пение. Та най-първо има едно вътрешно пеене, ти трябва да се научиш да пееш в мисълта си. Трябва да се научиш да пееш в чувствата си. Едното пение е в мозъка горе, другото пение е долу, в слънчевия възел, а пък третото няма да ви го кажа къде е. Има и трето пеене.

Да допуснем, според сегашното пение, че имате „ми“. „Ми“ съставлява третата нота в тази гама, за която говорим. В до-мажорната гама няма полутонове. Между всичките тонове има цели тонове. Между „ми“ и „фа“ има цял тон, също така и между „си“ и „до“. Да оставим сега това. Друго яче са наредени тоновете. Защото сега, в сегашната гама „фа“ е понижено. В сегашната гама вие „фа“ не може да го понижите, но може да го повишите. А пък в сегашната гама „си“ не може да го повишите, а може да го понижите, защото щом го повишите ще имате „до“. А пък щом понижите „фа“, ще имате „ми“. В тази, естествената гама или в гамата на живота, ако имате едно понижено съзнание, всяка понижена нота съставлява и изразява едно вътрешно състояние. Щом имате „ми“ понижено, понижението е във вашия ум. Щом имате понижение в „ла“, то е понижение във вашите чувства. Следователно, за да уравновесите, за да може да излезете от това противоречие на живота от една понижена мисъл или от едно понижено чувство, за да излезете вие от това трудно

положение в музикално отношение, трябва да повишите „фа“ с половин тон. И тогаз ще имате, според тази гама, „фа“ диез. А пък „фа“ представлява днес материалния свят.

Щом е понижен вашия ум, щом са понижени вашите чувства, непременно трябва да повишите резултатите. Сега да ви обясня тази мисъл. Представете си, че „ми“ представлява един учител от гимназията, „ла“ представлява самото заведение, гимназията. „Фа“ е ученика на материалното му състояние, например, той изразява, как е облечен ученикът, има ли пари и пр. Този ученик да кажем, че няма достатъчно пари, а трябва да учи. „Фа“ подразбира, в дадения случай, че той трябва да учи. Ако не учи, ще се намери на тясно. „Фа“ е ученика, облечен в материалния свят. Този ученик трябва да бъде в повишено състояние. Ако го понижите, работата е свършена. Когато говорим, че ти трябва да повишиш своето състояние, трябва да повишиш „фа“, в материалния свят.

Някои казват, че нищо не трябва да учат. Трябва да учиш, защото иначе нищо няма да излезе от тебе. Ти казваш: „Аз мисля, че зная.“ Я ми изпейте „фа“. *(Всички пеят „фа")* Вземете „до“. *(Всички пеят „до")* Във вашето „фа“, което вземате, имате понижение с две трептения. Тонът не е такъв, какъвто трябва да бъде. Когато пееш, някой може да каже: „Ти не можеш да вземеш тона верен.“ Най-първо всяка една мисъл трябва да е вярна, всеки тон трябва да е верен и всяка една добра мисъл трябва да е взета право. Мисълта, когато е правилна, трептенията ѝ са определени, защото в тази гама на живота всички тонове са точно определени. В тази гама тоновете се движат, имат и движение. Те са живите тонове на живота. И в тази жива музика ти, някой път, може да пееш механически, да чувствуваш само нещата или само да ги мислиш. Някой път чувствуваш, че между умът ти и сърцето има отношение. И това го наричат, в сегашната музика, вдъхновение, въодушевление. А пък това е разумното. *(Учителят пее „до")* За да изпееш „до“,

трябва да си представиш нещата. *(Учителят пее „до")* Това е амплитудата на „до". *(Учителят понижава и повишава малко „до")* В един кръг се движи. И тогава гамата ще я пеете така: „до" с малки понижения и повишения. *(Така изпява Учителят и „ре" и „ми")* Изпейте това всички. *(Всички изведнъж пеят „до" с понижение и повишение)*

Някой ще каже: „Какво ще придобия като пея?" Най-първо ще почнете да изучавате закона на дишането. Дишането си има свой тон. Ти не може да дишаш правилно, ако намалиш тона на дишането. И яденето си има свой тон. Ти не можеш да ядеш правилно, ако намалиш тона на яденето. Също така и движението си има свой тон. Ти, като излезеш от къщата си, ще се спреш и ще вземеш тона на движението. Трябва да има хармония във всички твои мускули и нерви. Ако ти така вървиш, ще придобиеш сила. Но ако не вземеш правилно тона, ще кажеш: „От тази точка не съм доволен." Или отиваш при някой човек. Ти трябва да намериш тона на този човек. Например отиваш да проповядваш на някой човек, но не си намерил тона и той ти казва: „Не искам да те слушам." Като му намериш тона, ще му пееш на неговия тон и ще съединиш своя тон с неговия тон и тогава ще знаеш как да му говориш и ще знаеш как да му помагаш. Щом не знаеш неговия тон, няма да се разберете. И казваш: „Ние не се разбираме." Тази музика е потребна.

Някой път аз гледам известни дисонанси. Нямам време, можем да направим опити. Двама души, които са скарани, музикално ще ги примирим. И известни парчета ще пеем, няколко парчета. И те ще се повторят. Някой път има скарване между вашия ум и сърце. Има известни дисонанси вътре. Ти казваш: „Не съм добър човек!" Какво подразбираш под това, има някакъв спор между вашите мисли и чувства. С кого спориш? Ти спориш със своята плът. Стомахът ти казва сега: „Дай нещо!" Нещо иска да яде. А пък нещо казва: „Не му давай!" Искаш да пиеш нещо сладко, някой сироп

или някое хубаво винце. И казва: „Дай!“

Отива един при един български свещеник и казва: „Не зная тая работа, аз съм въздържател.“ Нещо му казва, да пие малко винце. Казва си: „Дайте му малко, но опасявам се, че като му дам малко ще иска повече. Тогаз какво да го правя?“ Онзи му казва: „Синко, Господ да ти е на помощ!“ Дай му да пие, но какво? Сладко вино! Не му отказвай, дай му да пие. Иска да яде. Дай му да яде, но дай му нещо хубаво. Намери оня, основния тон, който Бог е положил. Всички блага в света, които Бог ги е създал заради нас, не безразборно всяко нещо трябва да бъде на своето място. Ние грешим понеже взимаме нещата не на време. Ти ядеш не на време, дишаш не на време, пееш не на време, говориш не на време. Там ти е погрешката. Не че много говориш. Не е лошото в многото говорене, но лошото е, че не е на време.

Та всичко сега трябва да става на време. Сега, например, вие отивате при някой приятел. Той е болен, неразположен е. Лекарят казва да не му се говори, а ти отиваш и бъбриш и му казваш: „Чакай да ти кажа това-онова. Ти можеш да му говориш, но как? Не му говори, но му изпей една песен, че той като е болен да стане. А пък ти не го дигаш от леглото, а му разправяш. Ти му казваш: „Как стана тази работа?“ Той ти казва: „Изпотих се и след това се простудих и заболях.“ Ти му казваш: „Толкова глупави неща правят ли се? Ти ще умреш.“ И онзи си казва: „Да се махне този оттук, да не ме смущава.“ Най-после му казва: „Махни се оттук!“

Като отидеш при някой болен от ревматизъм, вече имате едно понижение на тона. Някой тон е понижен. „Фа“ е понижено. За да повишите „фа“, произволно не може. Трябва да понижите други два тона. Що е повишение? Представете си, че имаме една пружина, ето „ми“, ето „ла“. И ако аз огъна от две страни тази пружина, то центърът ще се издигне, нали? Следователно, когато две страни ги понижаваш, то центърът ще се повиши. Тогаз ако имате огъване, „ми“ и

„ла“ ще се понижат, а „фа“ ще се повиши. С повишението на „фа“ имате вече тониране на вашия ум. За да се тонирате умствено, непременно трябва да повишите „фа“.

Тази работа е неразбрана. В неразбраните работи седи знанието. Така че, неразбраните работи знаете, а пък разбраните не знаете. Това, което разбирате, не го знаете. Аз ви разправям нещо, което не го разбирате, но го разбирате. Някой казва, като му разправям: „Аз това го разбирам, зная го, че е така, но ме смущава, че не мога да си го разясня.“ Ако ти си женена и мъж ти е неразположен към тебе и децата са неразположени към тебе, към майка си? „Ми“ е мъжът, „ла“ са децата. Двете страни са огънати. Майката в материално отношение значи, не трябва да бъде бедна и болна, но трябва да бъде здрава жена и богата. И пари да има и умна да бъде, да респектира и децата и мъжа си. Да им каже: „Какво ви трябва?“ — „Това и това.“ Да ги облече всичките. И мъжът и децата ще се обърнат тогава, а тя ще изпъкне. Тя им дава нещо. Но, ако ти си изпъкнал горе, като някой гол връх и нищо не даваш и ако ти искаш да вземеш първо място в къщи, а пък други са огънати и понижени и нищо не дава[ш], тогава ти не можеш да помогнеш на себе си.

Когато твоят ум и сърце са огънати, твоята воля трябва да бъде силна, за да изпъкне по надолу. Но когато пък ти искаш да тонираш сърцето си, тогава е обратната посока, ще повишиш „ми“ и „ла“, а пък ще понижиш „фа“. Тогаз имате „фа“ в естествената гама. Ще понижите „фа“. Всички християни и Христос е проповядвал, учил, че трябва да се отречем от материалните работи. Той е понижавал „фа“, музикално е понижавал. Значи, за да мислиш правилно и за да се облагороди твоето сърце, ти трябва да се освободиш от всички материални средства в света, които спъват положението ти. Образувай една огнена площ и ти ще имаш формата на тази огнена площ. Имаш чаша. В тази чаша ти няма да туриш свое съдържание. В тази чаша ти ще туриш

съдържание отвън. Чашата ти ще бъде празна и ще отидеш в Божествения извор да го напълниш. И ако умът ти — „ми“ не го повишиш и ако сърцето ти не го повишиш, за да образуват чашата, в която да се влее Божествения нектар, ти няма да се ползуваш от Божествените блага.

Следователно, за да се ползуваш, ти трябва да повишиш ума и сърцето си и трябва да понижиш волята си. Повиши ума и сърцето си и понижи волята си! Да не желаеш да стане както ти искаш. Ще огънеш твоята воля. И като се огъне твоята воля, тогава Господ ще ти сипе в твоята паница и ще имаш какво да ядеш. Вие сега не искате да огънете вашата воля. В дадения случай, според закона на музиката, за да приемеш едно Божествено благо, непременно ти трябва да понижиш на половин тон волята си и тогава тази воля, като я понижиш, ще имаш всички условия. И тогава Божията воля ще дойде. Като понижиш своята воля, тогаз на това място, на половината тон, ще дойде Божията воля и ще работи. Инак, ако не понижиш твоята воля, ти ще направиш сума глупости. Ако мислиш, че нашата воля трябва да бъде господар, ние сами трябваше да създадем себе си, а пък ние сами не сме се създали. И следователно, Онзи, Който ни създал е извън нас. Тогаз, какво ще правиш, ако ти дойдеш в стълкновение с оная воля? Ако едно гърне дойде в стълкновение с онзи, който го е направил, тогава какво го очаква? Това гърне е гърне до тогаз, докато е в съгласие с господаря си. Но, ако гърнето почне да се търкаля само по пътя, както е добило воля, това гърне, очаква го някаква катастрофа.

Философията седи в това: имаш едно състояние, лошо, нали така? Това лошо състояние зависи от повишението на твоята воля. Злото е в човешката воля. Това лошо състояние зависи от туй, че имаш едно неестествено повишение на ума си, сърцето ти се понижило и волята ти се понижила. Или пък сърцето ти се повишило и тормози ума ти. Винаги законът е: Ако повишаваш ума и сърцето си, едновременно

ще ги повишаваш! Или ако ги понижиш, едновременно ще ги понижаваш. А волята трябва да бъде сама, отделно. Ако я понижаваш или ако я повишаваш, сама трябва да бъде, за да имаш резултат. Тогаз ще имаш една хармонична музикална форма, с която можеш да работиш. Ако вашият ум е положителен и ако вашата воля е положителна, вие ще се намерите в едно противоречие.

Например, някой казва: „Това, което аз мисля е право!“ Не, защото ти мислиш е право, но нещата и вън от твоята мисъл трябва да бъдат прави. Нещата сами по себе си трябва да бъдат прави. Не, че аз чувствувам, че нещо е право, та затова е право, но нещата и без да ги чувствувам трябва да са прави. Това, което аз чувствувам, трябва да е самата реалност. Някой казва: „Ти трябва да имаш добри чувства към мене!“ Казвам му: „Слушай, ти трябва да бъдеш добър преди да имам добри чувства. И преди да имаш ти добри чувства към мене, аз трябва да бъда добър, а не твоите чувства да ме направят добър. Ти чувствуваш, твоите чувствувания са на място, но ако аз не съм добър, тогава работата не е естествена.“

Законът, другояче може да се формулира тъй: Ако аз трябва да мисля добре за тебе, моето „ла“ и моето „ми“ трябва да са повишени, а волята ми е понижена. Ако вие мислите, че аз съм добър, аз трябва да понижа своя ум и сърце и трябва да повиша своята воля. Когато аз понижа ума и сърцето си и повиша волята си, тогава кой е добър? Ако аз повиша ума и сърцето си и понижа волята си, тогава другият е добър. Който вземе ли е добър или който дава е добър? При даването волята е повишена. А пък кой взема? Лошият взема. Тая дума — „лош“ е една дума, която е много добра, а пък ѝ излязло лошо име. „Л“ е стремеж нагоре, „о“ са добрите условия, „ш“ е нещо, което говори всякога истината. Един лош човек всякога бърбори и казва: „Ти си такъв, ти си онакъв.“ Думата е добра, но лошо име ѝ излязло.

За да бъдете добри, за да се проявите добри, какво трябва да направите? — *(Трябва да понижим волята си и трябва да повишим ума и сърцето си)* Така, тогаз Бог може да тури нещо във вас, в чашата. Но щом понижиш сърцето и ума си, няма да носиш чашата и да сипят в нея. Не някой човек да сипе нещо в нея, но само на Бога ще поднесеш и ще имаш непременно неговото благословение. А пък щом поднесеш своята чаша на някой друг човек, тази чаша трябва да бъде пълна от Божественото, което носиш, от пълната чаша. Щом сърцето и умът ти са понижени и волята повишена, от това, което си взел, ще даваш. Та кога се приближавате при някого? —Когато се връщате от Господа! Като отивате при Господа никого не поздравлявайте. И като се връщате, кажете от де идете. Кажете, че идете от добро място. И кажете: „Заповядайте!“ И тази чаша никога няма да се изпразни и вие ще давате на целия свят и вашата чаша всякога ще бъде пълна.

Отче наш

6 часа и 40 минути

(Гимнастически упражнения)

26 лекция на Общия окултен клас
21 март 1934 г.
София, Изгрев

ПЪТЯТ НА ЩАСТИЕТО
Единственият подтик

Сряда, 5 часа сутринта
(Небето чисто. Времето
тихо, меко и приятно)

Добрата молитва
Размишление

Толкоз е занят човек с физическия живот, че не може да живее. Не можете да си обясните противоречията, които произтичат във вашето съзнание. Всякой един човек в своето съзнание има противоречие. Той го нарича това живот. Това не е живот. Това е сянка на живота. И всички нещастия в живота произтичат от сенките на живота. Сянката прониква в човешкото съзнание, някой образ, някое просветление, някоя постъпка, някоя идея и ти не можеш да се справиш с нея. Например, говорим за любовта. Толкова време съм говорил за любовта, но любовта е една цяла наука, която човек трябва да прилага. Божествената наука е тя. Трябва да се освободите от сенките на любовта. И тя си има кокарди. Знаете ли какво разбирам под думата кокарди? Кокарди, това са украшения. Тези кокарди хората наричат любов. Те са един резултат. Това не е любов. Тези украшения не са любов. Даже някой може да каже: „Колко са хубави очите му, устата му, носът му, ушите му!“ Това са кокарди. Някой казва: „Колко е красив! Какви са ръцете му, лицето му!“ — Кокарди са това. Утре, гледаш, това лице се е изменило, очите също, кокардата се е изменила. Тази кокарда по-рано е била светла, а после е тъмна. Върху златния предмет ще ви натрупам малко прах.

Някой, като те срещне, ти казва: „Ти не знаеш ли, че аз те обичам?“ Онзи, който обича, той най-първо пренася

най-голямото благо на себе си. Някой казва: „Ти не знаеш ли, че аз твоя хляб ям?“ Хубаво, че ако той яде моя хляб, той ли се ползва или аз? Хубаво, аз съм ти платил хляба. Не съм хлебар. Пет лева ти дам. Аз ям хляба ти и пари ти давам. Какво се ползувам от това? Утре с тези пари аз купувам брашно и си правя хляб. Той мисли, че като ми дава пет лева, ми прави голяма услуга. Тук има обмяна. Онзи, който ме обича, той трябва да ми благодари, че ме обича. Не, че аз съм му длъжен, но той ми е длъжен. Защото, когато човек полива градината с плодни дървета, кой яде плодовете — градината ли или онзи, който е посадил плодните дръвчета? Когато някой ми каже, че ме обича, аз съм градина, в която той е посадил плодни дървета. И той един ден ще яде, а пък аз се намирам в пасивно състояние. Ти, като кажеш, че ме обичаш, ти трябва да се радваш, че имаш една градина, в която си посадил плодни дървета. Без това ти не можеш да познаеш живота.

Бог, като ни обича, е вложил всичко в нас. Той иска да събуди съзнанието в нас и ние да Го обичаме. Защото, ако ние не Го обичаме, нашата работа е загубена. Бог е направил света и Той иска да ни събуди. Желанието Му е ние да посеем нещо и ние да направим нещо в малък размер и ние да Го обикнем. Тогава Бог ще бъде една градина, в която ний ще посеем всичко добро, което е в нас и тогава ще събираме плодовете. Ний седим и казваме: „Господ не ни обича.“ Това е първата лъжа, която прониква в съзнанието на човека. Ако остане сега Господ да обикне човека, това щеше да бъде загубена работа. Въпросът не е защо Бог не ни обича, а въпросът е: защо аз не обичам Господа? И като обичаш Господа, ти ще помогнеш на себе си. Това е активната любов, която възприемаш.

В горния чертеж* едни и същи знаци имат двояк смисъл,

---

* **липсва чертеж в оригинала**

две значения. Например буквата „п“, лявото „п“ означава проявената любов, която се проявява във всички нейни действия, както имате в светлината. Това е първата причина, която дава и създава нещата. Любовта е едно поляризиране на цялото. Любовта — това е цялото. Това цяло се разделя на два полюса — любов на частите, на половинките. Любов на цялото. Най-първо ще познаеш любовта, която дава всичко от себе си *(лявото „п")*, после любовта, която възприема всичко *(дясното „п").* Ако двама души имат една и съща любов към един и същ предмет, не винаги ще се отблъскват. Щом искате да посадите една и съща градина, вие ще бъдете в спор. За да няма спор, какво трябва? Да кажем, че ти имаш една градина. Ти имаш един приятел и той има градина. И казваш: „Я ми дай твоята градина да посадя нещо, понеже тя е по-близо до моя дом! Не искам да я продаваш, но само да посея твоята градина.“ Ако той посее твоята градина и ти неговата, каква разлика има? Вий ще намерите голяма разлика при сегашните материалистични разбирания, а именно, че едната ще даде повече, отколкото другата. Но външният приход още не значи, че тази градина е по-добра, зависи какви сортове са посадени.

Когато обичате един човек, то този човек за вас е една Божествена градина, в която вий ще опитате, каква е вашата любов. Той трябва да бъде пасивен, не трябва да се меси. че някой може да ме обича, това е негова работа. Той трябва да прави своите опити. А същевременно и аз трябва да си правя опити, и аз ще опитам своята любов към него. И той ще бъде една градина за мене. Всякой един ваш ближен може да бъде една градина за вас, в която вие можете да опитате вашата любов.

Противоречията произтичат от следното: вие искате когато обичате някого, той да ви плати за любовта. Това е престъпление. Това е криво разбиране. Това е все таки, когато пращате някого да прави благодеяние, дадете му известни

суми и той казва на сиромасите: „Аз ви правя едно добро!“ Но тези пари не са негови. Той казва: „Вий трябва да ми бъдете признателни! Аз ви давам.“ Това е първото престъпление. Той трябва да се радва, че има условия да направи едно добро, да се запознае с тези хора. Да се запознаеш с тях, това е важното, а не да очакваш. Той трябва да ги остави свободни да се проявят. Първото нещо е: трябва да оставите всякой един да се прояви свободно в своята любов, защото, ако любовта свободно не се проявява, винаги се раждат престъпления. Винаги в света престъпленията се раждат от насилствената любов. Ти искаш да заставиш един човек да те обича. Това е престъпление. Искаш да накараш един човек да извърши за тебе това, което ти искаш. Това е престъпление, понеже ако ти го насилиш, друг някой ще дойде и ще насили тебе. И всички престъпления в света произтичат все от любовта. Ти обикнеш една кокошка и ѝ казваш: „Не знаеш ли, че те обичам. И след като я обикнеш, хващаш я, кръцваш нейния гръцмул, опичаш я и я изяждаш и казваш: „Не знаеш ли че те обичам?“ Но тя ще ти каже: „След като ме обикна, аз престанах да живея!“ Това не е обич. А пък обикването на кокошката би трябвало да бъде едно условие за човека, той да я нахрани и да ѝ даде условия да се прояви.

Защо кокошката рови? От къде се е научила кокошката да рови? Няма да ви изясня. Намерете произхода на това, кои са били първите подтици, които са накарали кокошката, като дойде някъде, да почне да рови. После друго, кои са били причините, като дойде свинята някъде, да бъчка, като орач да оре. Кои са били причините, да дойде вълкът, като хване някоя овца, да почне да къса от нея. Трябва да се спрете върху тези въпроси, да си дадете един отчет.

Или дайте си отчет за следното: Вий като срещнете някой човек и мислите, че не ви обича, вий му се сърдите за това. Защо му се сърдите, че не ви обича? Някой път се сърдите, че не ви обичат. А някой път се сърдите, че ви

обичат. Сърдиш се, когато ви обичат и сърдиш се, когато не ви обичат. Кое е правото сега? Правото е, при сегашните условия на вашето развитие, да се прояви вашата любов. Вие не очаквайте да ви обичат, но вие да се проявите — онова, което има в нас, да се прояви. Така както Бог се проявява и ние да се проявим. И ти, като проявиш любовта си, ти проявяваш едно Божествено качество. Бог е търпял милиони години. Че някой греши — Бог търпи. Че някой върши престъпление — Бог търпи. Ний го схващаме, като престъпление. Ти гледаш един човек върши престъпление и казваш: „Как го търпи Господ?“ А този човек, когото ти не търпиш, искаш да го премахнеш, ти гледаш, че Бог го търпи. И казваш: „Този е голям грешник. Аз три пъти се моля на ден, а пък на него Бог му дава всичките благословения.“ Как ще си обясните това противоречие във вашето съзнание? Мислите ли, че вашето разбиране е норма за Божия ум? Най-първо вий трябва да се завземете да мислите защо Бог му е дал тези блага. Той му е дал тези блага, защото вие го обичате. Ако вие обичате някого и Бог му е дал блага, значи вашата любов е истинска. И ако Бог не го благослови, значи вашата любов е лъжлива. Ако казвате: „Как така, той да има тези блага“, тогава вие правите пакост на себе си.

Сега, има някои неща, които за вас са необясними, не можете да сведете нещата към едно обяснение. Какво противоречие има в следното: аз посадя една градина с плодни дървета и Бог изпрати дъжд и стане малко влага, има кал. Че ако не падне дъжд, може ли да израстне това, което съм посеял? Това, което съм посеял, ще израстне чрез този дъжд и ще се радваме на плодовете му. Няма сиромах, на когото сърцето да не трепне за някой богат човек. А пък дето го мрази, той го мрази, защото иска да му вземе парите. А щом му вземе парите, той е на местото на богатия, а пък богатият е на местото на сиромаха. Когато богатия слиза на местото на сиромаха, сиромахът става богат. Бог благославя

сиромаха. Вие казвате: „Защо Бог благославя сиромасите?“ Че сиромасите са най-силните хора. По-силни хора от тях няма. А пък богатите хора, това са децата на света, те са възрастни деца. Трябва да ги обичаме. То е дете, невъзпитано дете, по някой път, своенравно. Нали децата обичат да имат каруци, слуги, да ги угощават. Деца са те. Нали вие сте бащи и майки? Всички ваши деца са все богаташи. А пък бащите и майките са все сиромаси в къщата. Това е само едно съпоставяне, за да станат нещата ясни.

Сиромасите са най-силните хора. И Христос е казал: „Блажени нишите духом, защото на тях е Царството Божие.“ Едно царство кои го подкрепят — здравите или болните хора? — Здравите хора. Това са сиромасите. Те са здравеняци. Вие казвате: „Защо Господ ме е направил сиромах?“ Какъв да те направи? Богат ли? Колцина от вас искате да ви направи богати, но болни? Най-първото нещо е да не си на леглото. Като богат, ще ви турят инжекция. Но 10, 15, 20 инжекции, като ви нацъркам, ще станете богати. Но от това богатство ще усещате навсякъде болка. Това е пак иносказателно. Вие ще кажете: „То така се говори, но човек да си е богат!“

Истинското богатство седи в проявената любов. Не можеш да станеш богат, ако не проявиш любовта, ако няма какво да обичаш. Тогава не си и сиромах. Ако никого не можеш да обичаш, ти си един дявол, с една опашка и два рога. Ако обичаш, ти си едно отражение на Бога, но ако не обичаш, ти си в един тъмен свят, дето нищо не става.

Та, най-първият закон е: да обичаме! Силата на човека е там. „Кого да обичам?“, казваш. То не е моя работа. Ще обичаш, когото искаш. „В коя градина да сея“, казваш. Ще сееш в тая градина, дето могат да растат плодните ти дървета. От нея ще започнеш. Това са благоприятни условия. А пък може да има неблагоприятни условия. Ще наторяваш градината си. Когато някой наторява градините, те искат други да им плащат. Ние, като проявим любовта си, искаме

да ни платят. Щом искаме да ни платят за любовта, ти си вече с опашка и с рога. Веднага щом влезе тази мисъл в тебе, ти ще станеш нещастник. При любовта ти ще се радваш, че можеш да я проявиш. Тя е всичката пълнота. В проявената ти любов, там е щастието ти. А пък, като възприеме онзи любовта ти, това ще бъде подтик в него и той да прояви любовта. Аз често срещам някой да казва: „Аз го обичах този брат, но той не е такъв, той не заслужава това!“ Защо този брат не заслужавал? Значи, Бог го е създал, в ума на Бога той заслужил да живее, а пък от твое гледище той не заслужава. Че този брат, той не е създаден най-първо за тебе. Нещата не са създадени за вас. Ти си създаден за себе си, за да проявиш своята любов, а пък тези хора от вън са само възможности за тебе, за да се проявиш.

(Учителят посочва чертежа.) Тук има числото 1, а тук числото 10. В дадения случай, едно и десет какво показват. Десет показва, че тук има всички условия, но се нуждаете от един малък подтик. Да кажем, че тук има огнище с дърва, всичко е приготвено. А пък едното означава една малка запалка, която ще запали огъня в това огнище. И този огън ще се прояви. Следователно, онази, Първата причина, която може да използува условията, това е числото едно. А пък другото число, то е пасивното число. Едното е активно число. Едното означава причината, която дава подтик, това, отдето произтичат нещата. А пък нулата, турена после, съдържа условията за проява. Нулата е знак, който съществува от памти века. Изнамерили са го посветените. Ако махнем тази нула, тогава тази единица не може да се прояви. Ти, за да можеш да се проявиш, трябва да обичаш някого и трябва да мислиш. Но не можеш да мислиш, ако не обичаш някого. В любовта всеки човек е отражение на Божественото. Ти, в човека можеш да видиш отражение на Бога, отражение на себе си, отражение на един звяр и пр. Но това не е човека. Това е само едно негово състояние.

Вие често се спъвате и тогава се пораждат всички недоразумения в домовете. Вкъщи един казва: „Баща ми и майка ми не ме обичат. Те обичат повече брат ми и сестра ми.“ Това е криво схващане. Ако турим на един кон златни юзди и го подковем със златни петала и му турим кушуми* и го впрегнем в хубава каруца, питам: това обич ли е? Това не е обич. Това е от немай къде станало. Обичта е, когато разпрегнеш коня, хвърлиш юздата му и хомота му и го оставиш да си походи в гората и да няма кой да го ограничава. Това е любов. В Божествения свят този кон ще го оставиш свободен, той да дойде да се впрегне. Ти няма да го впрягаш. Един ден ти ще го намериш впрегнат и той ще каже: „Какво обичате?“ И като ти извърши работата, той пак си заминава. Този кон те обича. И ще каже: „Понеже те обичам, ще ти слугувам, но не искам да ми плащаш. Не искам, като свърша малко работа да ми туриш торбичка със сено и после да кажеш: аз нахраних този кон.“ Ако аз ви туря по една торба на вас, заради моята любов, ще бъдете ли доволни? Не натрапвайте вашата любов, понеже след като я натрапите, вие ще станете нещастен човек. Като обикнеш един човек, ти искаш той да знае за твоята любов. Тогаз ти ще станеш нещастен, ще се яви ревността.

Например, един мъж обикне някоя жена и като се ожени за нея, той ходи подир нея, да не би тя да обича някой друг. Че като не я обича никой, тя ще умре. Тази жена, със своята любов, той уморява. По-рано тя е била красива. Той, като се оженил за нея, тя почва да губи своята красота и погрознява. Вие затворите този прозорец, онзи прозорец, от тук да не влиза светлина, от там да не влиза светлина при нея и тя умира. Най-първо ти ще умориш така и себе си.

Оставете свободен пътя на любовта, да се прояви. Не се месете в тая работа. Дойдете ли до любовта не изисквайте. Поне за една година направете този опит. Дойдеш ли до любовта, кажи си: „Този въпрос не бутай!“ Любовните

въпроси не бутай! Обича някой някого. Ти се зарадвай, когато някой обича някого. Но как го обича? — Това е работа на Бога да оправи нещата. Всички криви работи на хората, Бог ще ги изправи. Остави тази работа Бог да я оправи. Щом ще искаш ти да оправяш, ще бъдеш нещастен и никога няма да уредиш работите. Нито един от вас не може да застави някого да обича. Не е в наша власт да накараме хората да се обичат. И не само това, но след като обикнеш някого, ти ще се скараш с него. Това е при човешката любов. След като се обикнат, скарат се. По-рано не са се карали. Защо се скарали? Защото, след като са се обикнали, любовта е заминала. Скарването показва, че Господ Го няма. А пък те мислят, че от голяма любов се карат. Защо? За своите рога. Той казва: „Ти не знаеш ли, че аз те обичам? Аз за тебе пожертвувах всичко. Напуснах баща си и майка си."

Вие ще ме извините сега. Вие мислите, че сте женени, а пък аз ви считам, че сте ергени. Нито един от вас не е женен. Аз, в света, не съм намерил още един женен човек. Под женен човек разбирам човек, който разбира любовта, да обича всички и да е радостен и весел. С нищо не можеш да го подкупиш. Женен човек е той. Тези думи — женен човек, нямат това съдържание. Те имат едно обикновено съдържание, като извършване на някаква работа. Когато някой каже: „Аз обичам!", това е само временно понятие в живота, защото не е още онази, истинската любов. Не искам да кажа, че това, което преживявате, не е реално. То е реално. Но това, което вие преживявате, то не може да обясни живота и не можете да израснете чрез него. Тая любов, която сега имате, тя не може да ви освободи. С тази любов, която имате, ще се заробите и ще остареете.

Ти казваш: „Едно време, какъв трепет имах!" Ти се самозаблуждаваш. От единия до другия край ти не си разбрал Божията любов. Христос казва: „Това е живот вечен да познаете Единаго Истинаго Бога." И онези, които

са обикнали Бога, те престават, по някой път, да работят в света. Една мома, като обикне някой момък, постоянно ходи подире му. И един момък, като обикне една мома, все ходи подир вея. И някой все пише на Бога любовни писма и казва: „Не знаеш ли, че аз те обичам!“ На Господа Му е приятно това. Но и Бог казва: „Не е разбрал той още.“ Човекът казва: „Аз, като те обичам, дай ми нещо!“ В любовта, щом почнат да дават, любовта престава.

Най-голямото благо е онова чувство, което се проявява в тебе. На него разчитай. А другите блага, те от после сами по себе си ще дойдат. И ако вие се оставите свободни, то любовта ще се прояви много по-величествено, отколкото сега. Бащата може ли убеди дъщеря си да го обича? Кои са признаците, по които познавате дали някой ви обича или не? Вашите признаци са, че някой ще ви донесе един малък подарък. Това не е още признак на любовта, че можел да ви даде един подарък. Че когато някой е подсъдим и занася подарък на някой съдия, това от любов ли е? Когато един разбойник нападне някого и последният дава всичките си пари, всичко каквото има, от любов ли го прави? Той дава по-малкото благо, за да не го лишат от по-голямото благо, от живота. Той дава парите си и казва: „Остави ме свободно да живея!“

Както е в съвременното общество, във всички религиозни общества и в окултните школи, когато учениците са се заблуждавали, като дойдат до закона на любовта, мъчно се справят с този закон. Хората, като малки деца днес трябва да ги учат, как трябва да обичат.

Не контролирайте любовта на когото и да е, защото в тази любов Бог се проявява. Не ставайте вие стражари за Божията Любов. Там, дето Бог се проявява, остави Бог да се прояви, за да видите Неговото величие. И Бог няма да се прояви в Своята любов, както ние се проявяваме. Не казвай: „Той е много студен човек, няма никаква любов. Той

е жесток.“ Оставете това, това са ваши заключения.

Кой е топъл човек. Топъл човек е онзи, добър човек е онзи, който не ме ограничава, оставя ме свободен, за мен той е добър човек. И аз за един човек съм добър, когато не го ограничавам. Когато той прави нещо, оставям го свободен, това е негова работа. Вий виждате една картина незавършена. И от това гледище вие всички тук сте незавършени бюстове. Има да се дяла върху цели бюстове още хиляди години. Някой казва: „Този е много красив!“ Каква ти красота? Аз не съм срещнал красиви хора. Не съм срещнал завършени бюстове. Гледаш, челото му много хубаво, но носът го няма никъде. Има да работи още скулпторът. После устата, ушите, ръцете не са довършени. Всеки ден скулпторът идва да работи. По някой път, вий искате да бъдете красиви. Защо? Тук седи скрита една съвсем користолюбива мисъл във вашия ум. Свободни трябва да бъдете всички. Няма по-хубаво нещо от свободата. Човек, който продава своята свобода, не може да разбира смисъла на свободата.

Ще оставим сега това. Любовта е, която моделира. Тя ще моделира целия човек, телото, умът, сърцето и волята. И трябва да оставите Духът, който работи във вас, да се прояви, да се вслушвате в него. Някои казват: „Как да му простя?“ Така ще прощавате, както Бог ви прощава. Ти на ден по 100 пъти грешиш и Бог ти прощава. Ако не беше ти простил, ти щеше да заминеш. По същия начин и ти ще търпиш и ще прощаваш и то не от немай къде. Сега за пример, искате по-ясно да се каже. Да кажем, че те е заболял корема и аз ти държа една лекция. Ти казваш: „Премахни болката!“ Причината на твоята болка в корема е в главата. Почни да мислиш право. Причината е в твоята глава. Ти не мислиш право. И за това те боли корема. Почни да мислиш право и веднага ще изчезне болката ти в корема. Ти казваш: „Какво ми разправяш? Не знаеш ли че ме боли корема? “ Аз го зная и затова ти говоря.

*(Учителят показва чертежа и казва:)** Тази фигура е една формула, с която можеш да се лекуваш. Да кажем, че ти не живееш добре с жена си. Ето една формула, чрез която да работиш. Тебе не те обича дъщеря ти или си задлъжнял до гуша. Ето една формула, чрез която ще работиш по въпроса за дъщеря си. Ето една формула, чрез която можеш да излезеш и от тия дългове. Но как? — Мисли право, чувствувай право и постъпвай право. Влагай светлина в мисълта си, влагай топлина в чувствата си и влагай енергия в постъпките си. Не си лягай преди да си свършил една работа. Не яж, преди да си направил едно добро. Не говори, преди да си обикнал. Това са правила.

Кога трябва да ядеш? — Като направиш едно добро, имаш право да ядеш, да вземеш една закуска. Щом не си направил добро, стой гладен. Щом направиш добро и ядеш, този обед е на местото. И ако не си направил добро и ядеш, то невидимият свят ще ти го пише това и ти ще плащаш. И толкова скъпо ще платиш.

Но някой може да каже: „Тази философия дали е права? “ Аз ще ви запитам: Вашата философия, която вий държите, права ли е? Хубаво, аз няма да споря, ще кажа: Да проверим като Илия. Как провери той с Вааловите пророци? Той каза: „Вие ще пренесе жертва на Бога и ще го повикате и ако слезе огън от небето и изгори жертвата, прав е вашият Бог.“ Четиристотин души викаха, крещяха и се мушкаха с ножове и огън не слезе. Илия им каза: „Може да е занят вашият Бог, чакай и аз да се помоля.“ И той ще направи своята жертва, обърна се към Бога и веднага слезе огън. И тогава Илия се позаблуди малко, като даде един лош пример и каза: „Всички тези да ги изколите сега!“ И за това после, като Йоан трябваше да дойде и да му се каже: „Този е резултата!“ Той каза: „Изколете ги!“ Но после, като Йоан, трябваше

---

* **липсва чертеж в оригинала**

една млада мома да пее и му отнеха главата. За една игра му отнеха главата. За едно снимане на огън от небето, той изкла толкова хора, отне главите на 400 пророци. Те казваха: „По-добре да не беше слязъл огън!“ Ирод постъпи по същия закон. Ако не беше тази мома играла, то главата на Йоана щеше да остане. Ако чрез кълченето на една мома трябва да се снеме една глава, питам, какъв смисъл има в това? И ако ти снемаш от небето огън и казваш: „Да умрат тези, понеже не вярват в това“, тогава какво разбиране имаш.

Някой от вас ще кажете: „Колко криви сме били!“ В какво седи кривината? Вий не сте дали свобода на себе си, вие не сте свободни хора. Свободата да почва от свободното проявление. Като се говори за свободна любов, вие разбирате друго нещо. Ще дадеш свобода на Бога, на Духа в себе си, няма да ограничаваш Бога. И като ограничаваш Бога в себе си, ти ще създадеш зло на себе си и ще станеш лош човек. Ти ще искаш да ограничиш Бога, а Бог не може да се ограничи. И ти ще станеш лош и това ще покаже, че ти не вървиш по правия път. Ще дадеш свобода на Бога и ще кажеш: „Всички Божии дела са съвършени!“ Това трябва да държиш постоянно в ума си. Когато сте беден ще кажеш: „Добре съм, че съм беден!“ Когато боледуваш ще кажеш: „Добре, че боледувам!“ Когато се учиш добре ще кажеш: „Добре, че се уча добре!“ Когато не се учиш добре ще кажеш: „Добре, че не се уча добре!“ В дадения случай, всичко е за добро. Не ти е писал учителят шесторка, ще кажеш: „За добро е това!“ Не си имал хубав обед, ще кажеш: „За добро е това!“ Не те обичат хората, ще кажеш: „За добро е това!“ Не стават работите както ти искаш, кажи: „За добро е това!“

От Божествено гледище всичко е за добро. Кое бихте предпочели, Господ да ви направи един кон и да ви тури позлатено седло и да носите цар на гърба си или да бъдете заек в гората, свободен да си пасе трева, с големи уши и да му трепери сърцето. Кое бихте предпочели? Кое ще изберете?

Аз бих предпочел да съм заек. Моят избор е заек, понеже там е свободата. Този човек на гърба само ще ме мушка и след това ще ме турят в обора, тук ще ме турят, там ще ме турят и аз трябва да се подчинявам. За да стана кон, голяма наука се иска, голямо търпение. А пък, като заек е по-добре. При това заекът има нещо хубаво. Това, което харесвам у заека е, че при тези големи опасности, на които заекът е изложен, този заек е голям оптимист. В историята на зайците няма нито един случай, дето един заек да се самоубие при отчаяние. Значи какви смели са зайците! Той казва: „Всичко това, което имам го оценявам, ценя свободата.“ Този заек оценява свободата и никога не се отчайва. Някой ще каже: „Той е заек!“

Та сега започнете с проявяването на любовта! Не с възприятията на любовта, понеже вий сте вече възприели Божията Любов. Вий вече няма какво да се занимавате със закона на любовта, да я възприемете, а я проявете. По-голяма любов от Божията Любов не може да ви даде никой. Не да чакате да дойде любовта от някъде към вас, но вие да я приемете. Ще развържете кесиите, българските кесии нали сте виждали. От чувала ще извадиш семето, житото и ще хвърляш, ще сееш и след една година ще идеш да жънеш там и то по принцип по 60 и по 100. Всяко едно левче ще ви донесе 30 или 60 или 100 лв. Взели сте един билет на лотария сега. Много сте хитри. Без да сеете очаквате няколко милиона лева да ви дадат. Ще отворите кесиите си. Парите — това са семената. Ще ги хвърлиш, идущата година ще имаш резултата от засяването. Това е Божият закон. Ако ний постъпваме така, както Бог постъпва, въпросът е разрешен. Сега въпросът не е разрешен, защото хората нямат Божията любов. Всички очакват да бъдат обичани. Сиромахът очаква друг да дойде да оправи работите му. Ученикът ще отиде на училище с торбичка и ще учи. Тези деца дават хубав пример.

Приложете любовта, като един малък подтик вътре в себе си. Трябва да се вглъбявате в себе си. И ни най-малко

няма да се ограничаваш. И работите ви ще вървят по-добре от колкото сега. И в къщи и като лекари и като търговци, като чиновници, каквито и да са условията, ако сте положителни в любовта си, работите ви ще вървят. А пък дето сега работите ви не вървят, то е защото ние сме сега в пасивната любов. А пък в пасивната любов има една опасност. Една вода, която е застояла, дето няма изтичане, водата се разваля. Всяка пасивна любов страда от една вътрешна развала. Любовта не търпи никакъв вътрешен застой. Тя е единствената сила в света, която не търпи никакво ограничение, никакъв застой. Ти не можеш да я отделиш, ти не можеш да кажеш: „Ако хванеш любовта, или всичко или нищо!“ Ако се опиташ да вземеш едно малко парче от любовта, тя ще ти даде такъв урок, че ще помниш през целия си живот. Това ще стане при най-малкия опит да отчупиш нещо от нея. Като мине любовта, ти нищо не взимай от нея, даже и косъма. По някой път вие искате да вземете един косъм от нея. Един косъм от любов, то значи да си прочетеш смъртната присъда. Една трошичка взета от любовта, то значи да си прочетеш смъртната присъда. Тя ще ти даде толкова изобилно и ще ти каже: „Да направиш същото!“ Това е закон.

Та сега вие се радвайте, че обичате, а не се радвайте, че ви обичат. Сега всички вие се радвате, когато вие обичате и сте недоволни, защото не ви обичат. Щом е така, почни да обичаш. Вие сега ще се спрете върху завършени резултати и ще кажете: „Хубаво, какво ще постигна аз, като обичам?“ Всичко ще постигнеш. Не в този живот, но пред тебе седи едно велико бъдеще. Ти ще бъдеш цар, ще бъдеш философ, ще бъдеш всичко: поет, музикант, каквото искаш. В този живот ще бъде всичко според съзнанието, според проявлението на любовта. Всичко в света иде според проявлението на любовта, според степента на любовта. Ако можеш да проявиш от любовта на ангелите, тогава всичко в тебе ще заблика, ще забликат извори, всичките ти способности и сили.

Но понеже любовта ви е малка, толкова имате и какво имате да се безпокоите? Вие очаквате сега да ви обикнат. Когато една мома израсне в дома, бащата и майката казват: „Да израсне нашата мома!“ И след като израсне, продават тази мома на момъка. Същото е и за сина, казват: „Да израсне нашият син!“ И като израсне и него продадат, 5 горе, 5 долу, от едната и другата страна, продадат го и почват да се чудят, защо са нещастни. Ще спрете с продаването! Като дойде някой кажете: „Нямам дъщеря за продаване, за женене!“ Или кажете: „Син нямаме за женене!“ Къде ще ожениш твоя син, за кого ще го ожениш? Къде ще ожениш ума и сърцето си? Кажете ми?

Мъжът и жената, това са проявленията на цялото, което не можеш да разделиш. Левият триъгълник в чертежа е мъжа, а десният е жената. Тук е господарят, а тук е слугата. Тук е учителят, а тук е ученикът. Тук е генералът, а тук е войникът. *(Учителят посочва двата триъгълника.)* Но това са само проявления на Бога, Който се проявлява. Тук *(Учителят посочва кръга.)* ти си в полюсите. Ти ще ходиш от единия полюс в другия. А твоето щастие ще седи в кръга. Силата ти трябва да бъде в основната идея, в центъра. Трябва да чувствуваш, че живееш в Бога и че Той живее в тебе. Тая идея трябва да проникне в тебе и тогава ще бъдете същински ученици, да реализирате нещата.

Мнозина са ми казвали: „Ти не можеш ли да туриш нещо в нас?“ Освен, че няма да ви туря нещо, но аз съм дошъл да вземам. Аз съм турил, турил, турил и виждам, че ако туря още едно кило от горе, вий ще потънете някъде. Още един милиметър има до устата на съда и ще взема 10 килограма и вий ще усетите, че е олекнало нещо, значи ти си изгубил нещо и тогава сте в спасителния процес. И затова Христос казва, че човек трябва да бъде щедър, да дава. Ние, като даваме, това е процес на спасение. Като даваме, ние проявяваме любовта, това е процес на спасение. И като не

даваме и не проявяваме любовта, това не е процес, това е гниене. Минаваш някъде и дадеш 10 стотинки, малко нещо. Никой не те вижда, но ти вървиш и се радваш. Бог ти казва: „Много добре постъпи! Никой не те видя, но Аз видях!“ Направиш една услуга и никой не те е видял, но може би с години ти помниш тая своя постъпка. И като си спомниш за нея, ти се радваш. Това, малкото, Божественото, това е любовта. А вие чакате да ви обикнат хората, та тогава да проявите любовта. Хубаво е, но вие сте поставени всинца на много опасно място.

Ще ви представя една картина. Вие сте поставени като една царска дъщеря в един палат на прозореца и тя очаква един царски син да мине и да се ожени за нея. Няма да бъде. Царските синове преминават с конете си и вие ще си умрете със своите мечтания. Не очаквайте княжески, царски синове да се оженят за вас и да ви турят на своя кабриолет. Но не очаквайте, като Мойсея, да ви се даде тояга да отидете при Фараона. Вий искате като Мойсея да станете. Но вие били ли сте турени като Мойсея в реката дето беше изложен на опасност да го изядат крокодилите. Но Мойсей, когато беше в кошницата, имаше вяра и го намери царската дъщеря. Вий още не сте били в тази кошница и като ви постави Бог в кошницата, вий вдигате шум и Бог ви изважда от кошницата. Като ви постави Бог в стеснителни условия, вий дигате шум. Това е кошницата. Вий казвате: „Беднотия не искаме!“ Тогава няма да ви намери Фараоновата дъщеря. Вий ще кажете: „Тая философия ние я знаем.“ Философията на любовта вие не я познавате, тепърва сега ще я учите.

Като ви говоря за шестата раса, подразбирам любовта, проявена по новия начин, за който сегашният свят има смътно понятие. Хората ще се обичат тогава както трябва. Това е шестата раса на братството. Всеки ще проявява любовта. Всеки ще иска всички да бъдат свободни. Когато някой задлъжнее, когато някой е болен, то всички ще насочат

ума си да бъде здрав. И светът ще бъде уреден, понеже всички ще проявяват любовта. Ще кажеш: „Дано да дойдат онези!“ Онези ще дойдат. Вие искате да бъдете зрители на Божественото. Ами, ако в шестата раса, един от вас ще бъде да кажем едно ухо, друг едно око или две очи, друг може да бъде един нос, уста! Нали трябва всеки един от вас да бъде на местото си? Уста ще станете, нос, очи, уши, чело и пр. Това е за изяснение. Вие искате да ви дадат почетно място. Като дойдат тия от шестата раса, напредналите души, ще ви кажат: „Братко, какво искате?“ Ти ще станеш ухо и те ще кажат: „Ти ще позволиш ли да поговоря с твоето ухо, много съм благодарен!“ Или ще кажат: „Ще позволиш ли да погледам с твоето око?“ Като че ли вие сте господари, а те са слуги. И после ще кажат: „Ще благоволите ли да поговоря през твоите уста?“

Вий ще вземете [влезете] в шестата раса, като уста, носове, очи, уши. Това е казано иносказателно. Или другояче казано, те ще бъдат учители, а вие ще бъдете ученици. Ще ви дадат известни задачи, които трябва да разрешите. Като казвам, че някои от вас ще бъдете ехо [ухо], това значи, че ще изучаваш, ще възприемаш знания. Да бъдете очи, това значи, че ще бъдете ученици, да изучавате светлината в нейното възприемане. Носът подразбира, че ще изучавате науката на онези благоухания, които се съдържат в растенията. Устата подразбира, че вие ще изучавате хранителните вещества.

Ще ви кажа сега: обичайте, за да бъдете щастливи. Няма да ви кажа: обичайте, за да ви обичат!

Приложете Божия закон: да обичате безвъзмездно, за да бъдете щастливи!

Отче наш

7 часа сутринта

27 лекция на Общия окултен клас
28 март 1934г.
София, Изгрев

УСЛОВИЯТА ЗА РАСТЕЖ

Сряда, 5 часа сутринта

Отче наш
Размишление

Ще прочета част от 8-а глава от Посланието към Римляните. *(От 28-й стих до края.)*

Някои разбирания приличат на Великденско обличане. Те мислят, че като имат нов великденски костюм, са разрешили всички въпроси. Сега искам да ви предпазя. И вие имате един ваш костюм, имате едно ваше разбиране и мислите, че с това ваше разбиране, сте разрешили всички въпроси. Един човек, който е бил облечен хубаво, трябва да знае, че той може да заболее, макар да е с нови дрехи, а пък може да е и със скъсани дрехи, но пак може да е здрав. Здравето не зависи от новите дрехи, но зависи от друго. Когато не спазва човек правилата на здравето, новите дрехи не могат да му помогнат.

Сега има една спънка. Казват: „Ново разбиране.“ Някой път трябва да си дадете отчет, в какво седи новото разбиране. Новият човек трябва да го опита, да го живее. Ако със стария капитал не може да работиш и ако новия не можеш да употребиш, тогава каква разлика има между стария и новия капитал. И ако стария и новия капитал, в дадения случай, ти можеш да употребиш, то е за полза.

Сега, мнозина казват: „Господ всичко прави в света.“ Вие имате едно понятие, което не е право. Бог всичко може, обаче вашите работи не са оправени. Много пъти желаете някои работи и някой път не се постигат. Има известни работи, които са в реда на нещата. Човек расте, понеже му е определено да расте, не че от свое желание той израства. Когато някоя вода се движи в реката, не зависи от желани-

ето на водата. Тя е заставена. Когато замръзне водата, тя пита, защо не се движи. Не че тя не иска, не че това е от нея, но има нещо, което спъва. Вие, някой път, мислите както малките деца: „Защо майка ни, не е опекла питата, защо не е направила това онова.“ Не се запитвайте защо майка ви трябва да направи това. Мислите ли, че през целия ви живот все майка ви ще ви пече питите? Майка ви до време ще ви пече питите и после другите ще ги печат. Някой път и вие ще ги печете.

Сега често се говори за вярата. Ти вярваш в някого, но трябва да знаеш възможностите за твоята вяра. Ти вярваш и ти можеш да го обичаш и той може да те обича. Но не можеш да изискваш от този, когото обичаш, неща, несъобразни с неговата любов, защото, ако той би направил това, което искаш от него, ти ще разрушиш връзките на Любовта, които ви свързват и тогава всички отношения, които имате помежду си, ще престанат.

Сега вие може да попитате, защо това е така. Това е един дълбок философски въпрос. Имате числото 10. Проста работа, нали? Кой от вас не би написал 10! Но на това число могат да се дадат всевъзможни съдържания. Това са 10 извора, 10 прости камъни. Тогава имате едно отношение към тях. Ако са 10 скъпоценни камъни, ще имате друго отношение. А може да са 10 дървета или 10 реки или 10 думи. Най-после може да са 10 души, хора, но тези хора са различни. Десет човека, но единият е свършил по земледелие, другият е свършил по химия, третият е архитект, четвъртият е астроном, петият е свършил по философия, шестият е земледелец, седмият е свършил по богословие, осмият — по обществени науки, социология, деветият е виден готвач, който е свършил по готварство, десетият остава кандидат за какво? — И той е свършил по нещо, той е хикс, незнаен. Те са 10 души, но в тях има 10 различни разбирания. Земледелецът разбира едно, лекарят — друго, социологът — друго, химикът — друго и

пр. Всеки от своята област е прав. Питам сега, ако тези хора ги събереш на едно място, какво могат да направят. Ако ги туриш десетимата души да градят една къща, могат ли да я съградят? Земледелецът ще отиде по своята работа, химикът също и т.н. Ще кажеш, че ще намериш архитект, но той не може да съгради сам къщата, трябва да намери работници. Но допуснете, че не може да намери работници. Тогава имате архитект и къщата остава несъградена. Сега вие може да имате някои мисли, но нямате работници и вашата работа остава недовършена. Да кажем, че вие може да имате една основна идея за Бога, но идеята ви е обща. Имате архитект, но с тази идея, нищо не можете да направите. Имате план, но по този план, трябва да се съгради къщата.

Да ви приведа сега един пример. Има неща, които ангажират много човешкото съзнание. Вие сте свършили по каквато и да е наука. Да кажем, че всички тези хора са изгладнели, идат от работа. Всички казват, че са гладни. Мислите ли, че тези хора, след като ги нахраните, ще свършат вашата работа? — Не. След като ги нахраните вие, пак ще си свършат своята работа. Какво се ползувате вие, като ги храните? Да направим един паралел. Вие може да имате в себе си отлични плодоносни идеи и да ги храните през целия си живот и всяка идея свършва работата за себе си и нищо за вас. Казваш: „Той е учен човек.“ Неговото учение е важно за мене до толкова, до колкото аз мога да с ползувам от него и той от мене. Каквато и да е идея, ако не може да влезете във връзка с нея и тя да ви бъде полезна и ако вие не може да бъдете полезни на идеята, която живее във вас, тогава няма отношение между вас и идеята. Тези идеи ние ги наричаме самостоятелни идеи.

Например идеята във вас: „Аз трябва да бъда свободен.“ Или: „Аз съм свободен човек.“ Хубаво, като кажеш, че си свободен, до колко си свободен? Ти казваш: „Свободен“, но не си свободен от страха. Ти казваш, че си свободен, но не

си свободен от глада, от болести, от сиромашия. Ти казваш, че си свободен. В какво седи тогава вашата свобода? Вашата свобода е много зависима. Колко други фактори могат да дойдат и да ви ограничат? И вие пак казвате, че сте свободни! Свободният човек е независим. Независимият човек седи над всички препятствия в живота. Той е приятел с глада, със сиромашията, с безсилието, със страха, защото щом те е страх, страхът е господар на тебе. Щом си сиромах, сиромашията е господар над тебе. Щом си безсилен, безсилието е твой господар. А пък щом сте приятели с тях, тогава е друг въпрос. И ако вярваш и вярата е господар над тебе. Щом казваш: „Аз вярвам“, аз казвам: Добър господар имаш. Да допуснем, че не вярваш. Значи, лош господар имаш. Казваш: „Богат съм.“ До някъде лош и добър е този господар. Сега под истинско богатство, ние разбираме разумността в човека.

Централното вътре в човека е Любовта. Тя е основата на всичко. Любовта върви по един правилен начин, проявява се по един правилен начин. Щом казваш: „Аз съм разумен“, това е пътя, по който твоята любов трябва да се прояви. Щом кажеш, че си благ, това е път, по който твоята любов трябва да е прояви. Щом кажеш, че си силен, това е път, по който твоята любов трябва да се прояви.

Всички качества, които човек може да има, това са пътища за Любовта. Любовта трябва да се прояви чрез човешката душа, а пък чрез това проявление, човек печели. Две места има най-опасни в света, в този живот: Местото гдето обичаш и гдето те обичат. А пък всички искате да бъдете обичани и да обичате. А те са най-опасните места. Ако на това място не си внимателен, ти можеш да станеш щастлив, а можеш да станеш и нещастен. Можеш да придобиеш живота си и можеш да го изгубиш.

Когато Бог се изяви на човека, когато го направи и му се изяви, че го обича, хората се намериха в едно опасно място и само за едно ядене, развалиха приятелските си отношения с

Бога. Казва им Господ: „Няма да ядете от това дърво!“ Те се запитаха: „Защо да не ядем?“ И всичкото нещастие дойде от яденето. Ева искаше да похапне нещо. Вие може да кажете: „Ева направи това.“ Не, във всеки човек има тази слабост. Вие искате да хапнете нещо, което ще причини скъсването на вашата любов. И тогава какво стана? Скъсаха Любовта и ги изпъдиха вън от рая и от 8000 години, все се мъчат да възстановят първите връзки, които са имали с Бога и още не могат да ги възстановят напълно. Някои мислят, че са възстановили връзките. Ако това е истина, то аз се радвам. Защо в петък трябва да се пости? — Най-опасно място е. Ако ядеш, беля ще имаш, с хиляди години ще плащаш. Едно ядене ще ти костува хиляди години. Така е. Нали знаете, някой път можеш да кажеш една дума и после 20 години можеш да я изправяш. Мога да ви приведа много примери, но това няма да ви ползува. Вие сами си имате примери.

Има една опасност. Вие очаквате вашият растеж и вашето усъвършенствуване да дойде по един много лесен, магически начин, да дигнеш и да махнеш някоя пръчка и да стане всичко. Или да помислиш и каквото помислиш, все да става. Но знаете ли, какво значи да помислиш? Това, което е помислено, това което е пожелано и това, което е направено, с това се постига реализиране на помисленото. Ти можеш да помислиш, че бобът ти е осолен. Вие се намирате в положението на двамата светии, от които единият спорил, че каквото човек помисли — става, а пък другият казвал, че на половина става. Спорили дълго време и най-сетне единият, който казал, че всичко става, каквото човек мисли, отишъл по работа, а пък другият останал да готви в къщи, услужвали си един на друг. Той турил гърнето с боба, сварил го, но не турил сол. И като дошъл онзи, сипал му боб. Онзи казал: „Бобът няма сол.“ Другият казал: „Помисли и ще се осоли.“ —„Как ще се осоли! Трябва да го осолиш.“ С помисляне работите не се осоляват. Думата „помисляне“ има съвсем друг

смисъл. Това, което помислиш и не може да го направиш, то не е мисъл. Мисъл се нарича всяка една форма, която изпъкне в твоето съзнание и тази мисъл, можеш да я туриш в действие, тя е вече създадена форма.

Например, правили ли сте опити, вие не сте правили. Някои от вас кажете [кашлите], нали? Това е пеене, модерно пеене. Защо кашли човек? Знаете ли произхода на кашлянето? Защо кашли някой момък, без да има кашлица? Като минава някоя мома, той се покашли. Аз ви подозирам. Всички вие, които кашлите, подозирам ви в любовни работи. Малко е подозрително. Ще се покашлиш малко, за да обърнеш внимание. Не мислете, че само грешните хора кашлят. И праведните хора кашлят. Не е изключена кашлицата. То е свободно действие. Всякога, когато се зароди препятствие и трябва да се изхвърли нещо, има кашлица. Има една материя, която е вече ненужна. Човешкият дух, казва на работниците: „Изхвърлете го това навън.“ И това кашлене, някой път, като се покашли човек, позасмее се на себе си. Като е свършена работата благоприятно, той се поусмихне малко. Но дойде една кашлица, втора, трета, четвърта, пета и почва да те дразни. Какво трябва да правиш. Можеш да почнеш със закона на внушението. Лесно се казва, но как ще си внушиш. Имате известен предмет, турен някъде. Да кажем, че е тежък и не можеш да го дигнеш. А трябва да го преместиш. Трябва да си умен. Ще туриш един лост, за да вдигнеш и отстраниш предмета. Това става лесно, ако има известен наклон. Ако пък този предмет е на едно равнище и има добър устой, тогава трябва с някой чук да го строшите на парчета и да го изхвърлите.

Значи, при внушението, вие ще си послужите с един лост. Кой е лостът? Това е човешкия ум. Но ще знаете как да турите лоста. Вторият лост е вашето сърдце. Третият лост е вашата воля. Как ще кооперирате трите лоста, за да извършите някоя работа? Защото някой път човешкият ум

може да дойде в разрез с човешкото сърдце, а сърдцето — в разрез с човешката воля. Например, някой път вие желаете някои неща, а пък все имате страх да ги направите. Страхът произтича от простата причина, че много пъти вие сте претърпявали някои несполуки в живота. Веднъж не сполучваш, втори път, трети път и пр., с години не сполучваш. Страхът е дошъл от големите несполуки, които човек е претърпял през хилядите свои съществувания. Тогава се е зародил страхът. Сега значи трябва да започнем със сполуките, за да извадим страха навън. Или другояче казано: Страхът е влязъл в света, когато човек е скъсал връзките си с Любовта. И страхът всякога показва една слабост. Страхливият е крайно слаб. Всички същества, които се боят, все губят от своята сила. Всички са слаби. А всички същества, които престанат да се страхуват, почват да заякват. Ти не можеш да станеш силен човек, докато не се освободиш от вътрешния страх в душата си. Не само да се освободиш от страха, но ако ти не можеш да внесеш Любовта или да се свържеш с Любовта, ти силен човек не можеш да станеш, защото Любовта е храна, чрез която човешката душа възраства. Любовта е храна, за да възраства човешката душа. Това е малко неразбрано сега. Допуснете, че тези 10 души са вашите приятели. Какво могат да ви помогнат те, всичките тези учени хора?

В човешката глава има близо около 40 способности с по 3 деления. Значи, около стотина способности има в човека. Според френолозите има около 40 способности. И всяка една способност си има своя специфична област. И всяко едно чувство си има свой специфичен стремеж.

Да кажем, че имате религиозно чувство или Любов към Бога. Това ще ви предразположи да имате почитание, уважение към хората, постоянно да се молите. Защото молитвата на човека зависи от религиозните му чувства. Някои хора, които имат слабо религиозно чувство, не искат да се молят. Това е един дефект. Друг, у когото музикалната способност

е развита, обича да пее. Някой казва: „Аз не искам да пея!“ Той мисли, че това е едно качество. Не, това е един дефект. Тази способност е слабо развита у него. Някой казва: „Аз не искам да имам приятел.“ У него чувството на приятелство е слабо развито. Някой казва: „Аз искам малко да работя.“ Той няма смелост, приложението е слабо развито у него. Някой казва: „Аз не искам да се храня.“ У него е слабо развита хранителната полуспособност. Яденето е полуспособност, полуинтелектуална способност. Ти мислиш, че като не можеш да ядеш, си постигнал нещо. Това е един дефект. Ако много ядеш, пак е дефект. Ако много любиш, пак е дефект, ако не любиш, също е дефект. Ти не можеш да любиш, повече отколкото трябва. Казваш: „Да любя всички хора!“ Това е много общо казано. В даден случай, кои обичате най-вече? Кои са по-ясни в съзнанието ви? Тях обичате повече. Младата мома, младият момък обича лицето си. Целия ден си мие врата със сапун, глади веждите си, устата си. Пехливанина, който ще се бори, си маже мускулите. Онзи, който ще ходи някъде, ще гледа внимателно краката си, ще им обърне внимание. Онези, които работят с перото, ще гледат пръстите си. Онзи пък, който ще мирише някое цвете, пита [пипа] си носа.

Какво представляват, в дадения случай, устата, езикът, ръцете и пр.? Те са свързани с известни области на живата природа, с един свят, който в своето естество е неизменяем. Чрез своите ръце, ако ти разбираш закона, ще бъдеш свързан със споменатия свят, гдето всичко можеш да направиш. Твоите уста са свързани с един свят, който е неизменяем. Ако ги пазиш добре, ти ще имаш връзка. Твоите очи, са свързани с един специален свят, ушите също и пр. И ако ти пазиш тези органи, зад всеки орган седи едно чувство или една способност. Външните форми са свързани с вътрешните форми, а пък вътрешните форми са свързани с известни сили в природата.

Вие казвате: „Господ ще нареди всичко.“ Но Господ е

наредил. Вие сега сте пратени да изучавате това, което Той е наредил. Вашето щастие зависи от това, което може да спазвате, в дадения случай. Вземете един музикант, който се учи да свири. Неговото щастие зависи от музиката. Музикалният свят е един свят на посредничество. Не можеш да мислиш правилно или да чувствуваш правилно, ако нямаш една музикална форма в себе си, ако нещата не схващаш музикално, хармонично. Всички разумни неща в света стават по един музикален закон, те са отмерени в своите действия. Някой път ги наричат причина и последствие, ритъм, права мисъл, морал. Морал, това е хармония, вътре в човешката душа — да има хармония между твоите мисли, чувства и воля. Любовта, това е най-голямата хармония. Външната страна на Любовта, това е най-голямата хармония, която съществува. Какво представлява за тебе едно същество, което ти обичаш или те обича? Онова същество, което те обича, то свири на тебе. Ти си едно пиано за него. И онзи, когото ти обичаш, той е пиано за тебе. Ти обичаш някого, защото ще седнеш и ще свириш. Приятно ти е. Имаш пиано. Но ако седнеш на едно пиано и не знаеш как да свириш, ще развалиш пианото. Ти казваш: „Да обичам някого!“ Че да обичаш, това не е проста работа. Като седнеш при този инструмент, трябва да знаеш как да свириш, трябва да знаеш клавишите му. А пък ти ще седнеш, ще дрънкаш и казваш: „На това пиано не може да се свири добре.“

На скоро видният пианист Орлов даде концерт в София. И другите свирят на пиано, но Орлов разбира, мислил е, почти е дошъл до всички възможности, които се крият в сегашното пиано. Знае начините на съчетанието, как да удари, как да си премести ръцете, по-тихо и по-силно. Като че ли всеки пръст в него мисли.

Но да оставим пианото. Вие искате да обичате един човек. По-хубаво пиано от човека няма. И по-лошо пиано от човека няма. В думата пиано има два смисъла на български.

Любовта, която опиянява, показва, че онзи свирач, който е пиян от любов, не може да свири. Казват на някого: „Той е опиянен от любов.“ Опиянената любов ферментира, тя не е чиста любов. Човек не трябва да се опива.

Вие имате за Любовта следното схващане: Любовта е една вътрешна връзка, която се образува. Когато обичате един човек, вие ще се учите при него. Този човек, когото обичате, той ще ви бъде предметно учение. Вие ще се ползувате от него. И като свирите, ще благодарите на Бога, че ви е позволил да свирите на това хубаво пиано. Вие казвате: „Аз вече не го обичам!“ Тази работа не става така — обичам, не обичам. Щом престъпите едно Божествено Правило, втори път няма да ви позволят да свирите на никакво пиано. Тогава какво ще стане. Тогава не може да се проявите. Вие не съжалявайте, че обичате.

Когато ви говоря, че са опасни работите при Любовта, онзи, който ще свири на мене, не съжалявам, че той е дошъл да свири на моето пиано. Но искам да свири добре, според правилата на музиката. И след като затвори пианото, той трябва да каже няколко думи. И знаете ли, кои са тия думи. Аз ще ви оставя да ги намислите. Вие попитайте онези музиканти, какво казват те, като отварят пианото и какво казват, като го затварят. Казвате една дума. Всички онези пианисти, които отварят и затварят пианото и не казват нищо, те остават посредствени пианисти. А пък другите пианисти, които отварят и затварят пианото и казват нещо, те казват така: „Трябва да се науча да свиря на това пиано.“ Той казва вътре в себе си: „Пианото има нещо, което не зная.“ Той трябва да изучава клавишите. Някой път му се струва, че пианото не свири добре. Той не знае как да свири.

Най-хубавото пиано в света, това е човека. По-хубаво пиано от човека няма. Ако знаеш как да го буташ. А ако не знаеш как да го буташ, по-лошо пиано от човека няма. Ако знаеш как да бутнеш и да свириш върху някой човек, ще

потече мед и масло из планините. Но ако бутнеш както не трябва, излагаш се, има една кал в света, наричам я калта на нещастието. Има една кал, от която, като се окаля някой, ще изгуби почти всичко. И затова всички трябва да се пазите от тази кал. Психическата кал, гдето падне, прави пакост. Тя е както тези киселини — гдето падне, изгаря. И много пъти хората казват за някого, че той се е окалял и никога човек не трябва да допусне това. Някой път има изключителни условия, може да се окаля човек. Това е друг въпрос. Но съзнателно, човек никога не трябва да се каля. Никога съзнателно не се окалвай! Ако влезе един бивол в една локва и се окаля, какво е добил той. И защо са изкривени рогата на бивола, знаете ли? На вола рогата са поставени по един начин, а на бивола са поставени другояче. Това изкривяване на неговите рога се дължи н калта. Тя е осакатила главата му. Щом тази психическа кал влезе в ума ти, ти не може да мислиш както трябва, не можеш да разбираш и очакваш неща, които никога няма да дойдат. И всички трябва да проверявате нещата.

Аз гледам тук в класа, има някои неща съвсем непроверени. Някой път вие сте носители на фалшиви идеи. Аз например, онзи ден казах: „Ще станат земетресения до 1938г.“ А пък някои казаха: „Ще станат катастрофи, катаклизми, казал Учителят.“ Не, усилена дейност ще има земята, но не катаклизъм. Щом дойде един катаклизъм, ще се свърши света. А пък вие мислите, че ще дойде катаклизъм и пак ще останете на земята. Те са пресилени работи. После, не преувеличавайте работите! Но вие често преувеличавате работите. Вие казвате: „Ето такава голяма круша!“ (*И с ръка Учителят показва големината на динята.)* „А пък тиква, ето толкова голяма!“ *(Учителя с ръка показва дължина колкото метъра.)* Аз влизам в положението на този човек. У него има чувство, което увеличава нещата. След като говори, той трябва да каже: „Ще ме извините, аз имам навик да преувеличавам. Аз казах: Толкова голяма круша, но не е толкова голяма, а е по-малка

— толкова. *(С ръка показва колкото ябълката.)* И тиквата не е толкова голяма.“ *(И с ръка показва тяло колкото голяма е динята.)* Питам децата: „Колко обичаш баща си? —„Толкова!“ *(Детето [Учителят] отдалечава малко ръцете си.)* —„А пък майка си?“ —„Толкова!“ *(Учителя протяга повече ръцете си.)* —„А пък другите братчета?“ —„Толкоз!“ *(Учителят разтяга малко ръцете си пред гърдите.)* Детето си има някоя идея. Тази идея не е произволна. Но учете се да мислите. Аз съм срещал ясновидци, които преувеличават. Разправя сън, но туря качулче на съня си. Видял малка светла точка, а пък казва, че е като слънце голяма. И казва: „И като блесна, осветли ме.“ Ако блесне като слънце, ти няма да бъдеш такъв. Не е така.

После второ: Трябва да се научите да се освободите от едно еротическо заблуждение, което имате във вашите чувства. Някой път аз не смея да ви приведа някоя, каквато и да е, философия. Все ще ѝ турите някоя качулка. Има нещо съществено в света — то е Любовта, да обичаш! Любовта никога не опетнява човека. Да обичаш и да те обичат — всичко е Божествено. Но има една страна в Любовта, чрез която можеш да се опетниш, чрез нея и като обичаш можеш да се опетниш и като те обичат може да се опетниш. За тази любов няма да ви говоря. Вие я знаете. Но ще ви говоря за тази Любов, която не опетнява. Представете си, че имате един палат със сто прозореца, обърнати към югоизток. Всеки прозорец е една възможност за Любовта. Слънцето ще влиза през всичките прозорци. Сто души стоят на прозорците. Всичката светлина иде от едно място. Вашата Любов не иде от сто места, а от едно място, но минава през сто прозореца. Вие казвате: „Като моята любов няма.“ И останалите казват: „Като моята любов няма.“ Любовта ви е еднаква. Някой казва: „Грехота е да се преместиш от един прозорец на друг.“ Няма никакъв грях в това. Ти може да се преместиш от един прозорец на друг, ти може да се преместиш на който прозорец искаш. Това е

разбирането на Любовта. Има известни положения, гдето грехът е изключен. А пък има известни положения, гдето грехът не е изключен. Когато светлината, Любовта иде от един и същ източник, грях няма. Но когато Любовта, светлината иде от разни източници, там е грехът.

Някой казва, че има грешна любов. Тогава има два източника. Щом Любовта е безгрешна, тя имам един източник. Както и да обичате тогава, вашата любов ще произведе един отличен резултат. Трябва да знаете в дадения случай следното: Вие двама се обичате — любовта ви да идва от един и същ източник. Тогава няма спор. А пък ако не иде от един и същ източник, тогава трябва да вземете предпазителни мерки. Например вие обичате някого. Кои са подбудителните причини? Например, обичате мен, заради знанието ми, това не е любов. Това е още користолюбива любов. Ако вие ме обичате, аз съм проводник на Божественото. Ако вие ме обичате, като проводник, това, което аз ви давам, никой, в дадения случай, не може да ви го даде, никой като мен не може да бъде проводник на Божественото. Това разбирам аз, като кажа, че като мене никой не може да бъде проводник на Божественото. И ако Божественото мине през мен и ви повдигне, значи тогава проводникът е бил добър. Щом се приближавате при някой човек, трябва да знаете дали е проводник той на Божественото или не. Ако е проводник, вие ще имате Божието благословение, а иначе ще бъдете нещастни. Това е за ваше добро и всички противоречия произтичат от това.

Вие ще кажете: „Дали да ме обича или не?“ Ако той е един проводник на Божественото, той ме обича. И ако аз съм проводник на Божественото и го обичам, любовта е чиста. Не може да има спор. Така може да прогресирате и да бъдете здрави, но ако аз не съм проводник на Божественото, Любовта не е чиста.

Преди няколко дена, една сестра, която е доста напред-

нала каза: „Един брат стана посланик някъде.“ Той нищо не е направил, ходил е в странство. Никакъв посланик не е. Не е вярно. Хората ще кажат: „Защо казваш неверни работи?“ Проверявайте нещата. Не ставайте проводници на неверни работи. Аз бих се радвал да е посланик, но не е. Това го вземам като пример. Мнозина туряте хората за посланици и казвате: „Като него човек няма. Той е като Христос вече.“ Много е казано. „Божа кравица.“ Не го наричай Божа кравица, ни най-малко аз не облажавам Божиите кравици, понеже са с много крака. Аз ни най-малко не обичам да бъда Божа кравица. Ако вие искате това, аз отдавна съм се отказал да бъда Божа кравица. Да бъда човек, човешки да мисля, да имам права мисъл, да не бъда Божа кравица, която не може да бъде полезна никому. Вие минавате за Божии кравици, но когато някой ви извика, дигате шум. Взема някой мляко от млякото ви и дигате шум. Че кой няма право да сучи от Божията кравица и да ви каже: „Ни най-малко не сте вие Божии кравици.“

Сега искам да ви кажа, кое е онова, Божественото. Тези неща у вас произтичат не от някоя зла воля. Аз ги наричам неща унаследени от миналото, непроверени работи. Гледам и в науката, някой цитира някои работи и понякога аз ходя да проверявам някои неща. Аз говоря за онзи свят и мисля едно, а пък вие мислите съвсем друго. Вие казвате: „Дали в онзи свят се женят хората?“ Щом мислите, че в онзи свят се женят хората, то е този свят. Това не може да бъде онзи свят. В онзи свят няма нито помен от женитба. Тази женитба, каквато я има сега, тя е допусната поради падането на хората и един ден, като излезат хората от това падане, това ще се измени. В онзи свят няма никакви букаи. Някой ще каже: „Как не се женят хората на онзи свят? А как ще се размножават?“ Хората не се размножават. Размножават се тук, а в онзи свят не се размножават.

Но ние се отвличаме. Размножаването е закон на човеш-

кия растеж. Размножава се човек в себе си. Под думата размножаване се разбира възможността да можеш да даваш и да направиш всичко това, което искаш. Но ако не правиш нещата разумно, ти ще се ограничиш. Добре, допуснете сега, че десет души дойдат при вас и искат да обядват. Вие сте един гостилничар. Пет-тях души са честни хора, а пък 5-те са вагабонти. Какво трябва да направиш? Трябва ли да ги нахраните сега, като гостилничар? Да допуснем, че тези хора си силни, дойдат с оръжие. Ти си един слаб човек гостилничар. Те ще кажат: „Ще даваш ли?“ Какво ще правиш тогава? —Ще ги нахраниш, нищо повече. Ще ги нахраниш, но в храненето има един закон. За апаши, за разбойници, гостилничарят си има известни течности и като капне от тях, апашът, като яде от неговото ядене, престава да бъде апаш. И тогава те си изваждат кобурите и във всяка чиния ще турят малко. И след като яде от тази храна, онзи ще излезе и ще каже: „Няма да бъда вече апаш, ще бъда честен.“ Ще го направиш и ще им туриш това подсоляване. Та всякога можете да направите всичко при усилията да изпълните Волята Божия. Трябва да имате едно желание да проверявате нещата и трябва да знаете, че невидимият свят е крайно взискателен. Те не са строги, но те не обичат лъжи, неверни работи.

Някой път, като се молиш, казваш на Бога: „Господи, аз съм много грешен!“ Но това не е вярно. Ти не го съзнаваш, защото ако го съзнаваше ти не щеше да правиш грехове. А пък, като излезеш, пак правиш същите грешки. Онова, което съзнаваш веднъж, трябва да бъдеш в сила да не го повтаряш. Имате някой малък навик, да кажем, че кашлите. Кажи си: „Няма да кашля!“ Боли ви крака. Кажи му нещо. Прави опити. Седни, почни да му заповядваш, днес, утре ще му заповядваш, цяла една година можеш да му заповядваш и ще видиш какъв резултат ще имаш. Вие нямате търпение. Вие чакате някой лекар. Непременно всички болки в света са дадени само, за да направите една малка връзка. Противоречията

са само, за да направите една любовна връзка с Бога и ако направите тази любовна връзка, вие сте сполучили. Ако не може да я направите, това показва, че ви липсва нещо.

И после говорите един за друг. Аз казвам: Не се одумвайте! Не одумвайте другите хора, за да ги увредиш. Ако одумваш другите хора, за да ги поправиш, това е друго. Кажи му: „Не прави това, не е хубаво това. Това ако правиш, това ще ти произведе.“ А пък ти ще говориш на някого: „Еди кой си брат има този дефект.“ Той пък ще отиде и ще каже на този брат, че онзи говори против него лошо. И той ще почне да говори против тях. Това са вече уловки на черната ложа. Черната ложа най-първо ще му каже: „Кажи му това и това.“ А пък на тебе ще тури друга мисъл. Това, което скарва хората, не е от Бога. А пък това, което примирява е от Бога. Колко трябва да бъде човек внимателен.

Преди няколко дни, дойде една сестра и каза: „Аз почти недовиждам работите.“ Казах ѝ: „Някои работи недовиждаш, а някои работи, много добре виждаш.“ И две сълзи видях на очите ѝ. Тя го разбра другояче. На нея станат мъчно. Казах ѝ: „Ще се оправи тази работа.“ На другия ден ме срещна и аз ѝ обясних. Понякога човек недовижда някои неща, а някои неща вижда. Да ви приведа един пример. В село Николаевка едно момче минава за глухо, не чува, каквото и да му кажеш. Викат го в наборната комисия, преглеждат го лекари и го освобождават по глухота. Лекарите му казали: „Ти си глух.“ Председателят му казал тихо да си върви. Той тръгва да си върви — чува. И викат го. Той чува. Как е чул? В известни отношения, когато човек интензивно нещо, той чува нещата. Но има едно нечуване, когато човек не се интересува от нещата. А когато се интересува, да видите колко чува.

Та казвам, някои неща, ние не чуваме, а някои чуваме. Но те са специфични. На 100-тях случая веднаж чуеш и ти не можеш да си представиш как. И даже тези, които страдат от слабо гледане, някой път много хубаво гледат, а някой път

съвсем се замъгляват очите ми. Та зависи от съзнанието вътре. В нашето съзнание има много същества, разни същества. Там е нашето нещастие. Не сме ние още свободни. Мнозина идват и размътват съзнанието ни. Вие трябва да бъдете много внимателни. Кой го размътва и как го размътва. Когато ви дойде една мисъл, трябва да знаете, кой е онзи, който носи мисълта. Какъв е нейният произход. И при всяко чувство, което ви дойде и при всяка постъпка, трябва да знаете произхода ѝ. Да допуснем, че сте направили една погрешка. Човек, като направи погрешка, трябва да знае где е погрешил. И трябва да знаете да я поправите. Поправената погрешка, ще бъде една печалба. А пък другояче, ще имате много терзания, много смущения.

Някой казва: „Толкова години съм в братството и не съм успял.“ Че как ще успееш! Че тук имате най-добрите условия да работите. Някой ще каже: „Ти се помоли заради мен.“ Аз мога да се моля за тебе, но ти трябва да работиш. Аз мога да се моля за твоята нива, да дойде малко дъжд, но ако не посееш нивата, ще израснат трънe и бодили. Ти си пианист и казва: „Помоли се за мен!“ Ако ти свириш, добре ще стане. Но ако не свириш, ще стане точно обратното. Има нещо, което вие не искате да направите и ако се помолят хората, то ще стане точно обратното. Когато някой се моли и в душата си вие нямате желание да го направите, то ще стане точно обратното. Ако се молиш за един пияница, който не иска да се лекува, ще му стане по-лошо. Ще стане още по-пиян. Много жени са носили риза в църква на мъжа си, който пие. И мъжът почвал да пие повече. Казвам, в него няма желание да се поправи. Тогава не носи риза в църква. Ако в него има, най-малкото желание да се изправи, тогава ризата може да му помогне. Никога не носете вашите ризи да помагат на хората, които нямат желание да се поправят. Не помагайте на хората, които нямат желание да се поправят, нито се молете за тях. Може да се молите за нивата, която не

е посята и ще израснат тръни в нея. И за себе си, като имате желание да извършите Волята Божия, тогава се молете. Ти нямаш желание да извършиш Волята Божия и се молиш за себе си и казваш: „Не знае ли Бог!“ Ако е право това, което желаеш, досега никога Бог не е отказвал да задоволи едно правилно желание, каквото и да е. Една мисъл, каквато и да е, ако е права, тя всякога се реализира. Даже и онези мисли и желания, които не са прави, и те ще се реализират. Помнете това. Само че, в единия случай ще се радвате, а пък в другия случай ще скърбите.

Не преувеличавайте нещата, говорете всякога истината. Да знаете, че когато искаш да кажеш нещо, пред Господа го казваш. Ти казваш: „Аз срещнах един ангел и говорих с него.“ Никакъв ангел не си срещнал. Някой ми казва, че срещнал Христа. Срещнал някого, който наподобява на Христа. Ти, като срещнеш Христа, ще стане цял преврат в тебе, както стана у Апостол Павла. Христос ще ти каже: „Защо Ме гониш Савле?“ —„Кой си Ти Господи?“ —„Аз съм Христос.“ —„Какво искаш от Мене?“ —„Стани!“

Това е великото в света. Ние мислим сега: „Да е Христос в нашите времена!“ Хубаво, какво ще направите, ако Христос е сега? Ще Го посетите 4-5 пъти, ще Го слушате, ще кажете: „Много хубаво говори.“ И ще повъздъхнете. Христос изисква от тебе нещо, като Го срещнеш. Христос, като Го срещнеш ще ти каже: „Ще дигнеш кръста си, ще се откажеш от баща си, от майка си, от децата си, от богатствата. Ти казваш: „Христос е на Любовта, на Божията Любов.“ Това, което имате сега, не е Любов. Ще се откажеш от една неправилна любов. Ще се откажеш от едно неправилно богатство. Ще се откажеш от всичко онова, което те спъва в живота. И ще се хванеш за онова, което повдига душата. Христос казва: „Който люби баща или майка повече от Мене, не може да бъде Мой ученик.“ При друг случай, Той казва: „Събирайте си богатства, там, гдето крадец не ограбва, нито молци ра-

зяждат.“

„Събирайте си богатства!“ — каза Христос.

Добрата молитва

28-ма лекция на Общия окултен клас
4 април 1934г.
София, Изгрев

ИДВАНЕТО НА ГОСПОДА

Сряда, 5 и 30 часа сутринта

Добрата молитва

Ще прочета 5-я стих от 5-та глава от Евангелието на Матея: „Блажени кротките, защото те ще наследят земята.“ Като мото да имате това!

Сега имате достатъчно философия. Няма някой от вас, който да не е философ. Всички сте философи. Разрешавате най-важните въпроси.

Ще пристъпим към наука: 1/2, 1/3, 1/4,1/5, 1/6, 1/7, 1/8, 1/9, вие знаете философията на числата. Но има наука за числата. Вие ще кажете: „Господ е направил света.“ Това е философия. Или ще кажеш: „Ти си добър човек.“ Това е философия. Но има наука за добрия човек. Вие казвате: „Светът е лош.“ Това е философия. Защо е лош? В света няма наука. Философия има, но наука няма.

Вие може да кажете: „Някой човек свири.“ И вие може да свирите малко. Но има наука и за свирене. В музиката има наука за свирене. Някой казва: „Аз разбирам нещата.“ Имаш философия, но наука нямаш.

Какво означава числото две? Числото две може да разреши споровете. Една втора може да разреши спора само между двама души. Една трета може да разреши спора само между трима души. Една шеста може да разреши спора между шест души. Една седма — между седем души, една осма — между осем души и една девета — между девет души.

След като разрешите един спорен въпрос, не трябва да остане никакъв излишък. Защото щом остане известен излишък, тук имаме вече известно престъпление. Абсолютната Правда изисква, когато разрешаваш един въпрос, колкото

взема единият, толкова да вземе и другият. Но това не е абсолютна правда. Щом имаш спор с една пчела, пчелата може да каже: „И аз искам да взема толкова храна, колкото и ти.“ Отлично, обаче ако на тази пчела се даде толкова храна, колкото на мене, то друг трябва да я носи.

Правилото е на пчелата да се даде толкова храна, колкото тя сама може да носи и на мене толкова храна, колкото аз мога да нося. Пчелата казва: „Ти знаеш много и вземаш много, но тогава да разменим местата си, ти да дойдеш на моето място и аз да ида на твоето. Представете си, че тази пчела си има свой възлюблен в кошера. Тогава тя ще иска ли да стане като мене в дадения случай?

Вие, някой път казвате: „Гръмна ми главата!“ Това е философия. Или, някой път казвате: „Аз много страдам“ Това е философия. Защо страдаш? Защо страдате вие? И най-после, какво нещо е страданието? Това, което за едного е страдание, за друг е радост. Калаят при 100 градуса се разтопява, а желязото при 100 градуса едва чувствува нещо. Тогава, ако съберете желязото и калая, то като калай ще каже: „Стопиха ме мен!“, а желязото ще каже: „Как, аз едва почувствувах.“ Желязото се стопява при 400 градуса. При 400 градуса, желязото е недоволно, а калаят е недоволен при 100 градуса. А златото при колко градуса се топи? При 1200 градуса. А платината се топи при 1600 градуса, при 1700 градуса. Затова употребяват платината за огнеопорни съдове.

Нито един от вас няма научни данни. Вие може да цитирате научни данни, но нито един от вас не е правил опити. Вие казвате, че платината се топи при 1700 градуса, но нито един от вас не е правил опити. Кой от вас е правил опити? А пък при това вие ще кажете, че при толкова градуса се топи еди кой си метал. Вие желаете най-много. Това е на вяра. Против вярата нямам нищо, науката, в дадения случай, не търпи вярата.

Да допуснем сега, да предположим, че платината се

топи при 1500 градуса. Тогава тя, при 1500 градуса, ще каже: „И мен стопиха!“

Казвам страданията на калая не е страдание на желязото и страданието на желязото не е страдание на платината. Сега вие може да разсъждавате върху това. Когато имате едно страдание, причината може да е много малка в сравнение с другите.

Къде стои разрешението на въпроса? —Ето къде седи въпросът. Най-първо аз вземам три основни линии. Да допуснем, че вие турите на устата „до“, какво трябва да турите на носа? —На носа тургам „ми“, на очите — „сол“. Ще кажете: защо устата е „до“? — „До“ значи да ядеш нещо. „Ми“ ще ти даде нещо, за което ти можеш да мислиш. А пък светлината представлява разцъфтяване на предметите. Очите представляват „сол“ — разцъфтяване.

Най-първо нещата се помирисват, после се похапват и после ние разглеждаме света. Това е наука, която може да приложите. Три неща са необходими, за да може да живеете на земята. Първото нещо е: вие трябва да бъдете един добър проводник на Волята Божия. Ти трябва да разбираш свойствата на земята, на водата, на въздуха и на светлината. Това са говорили старите философи. Това е още философия.

Привеждам: Ако земята ти не можеш да превърнеш в почва, ако водата не може да превърнеш в сила и ако на въздуха не може да му дадеш направление, ти съвсем ще се объркаш. Имаш много земя, ако тази земя не стане почва за тебе, какво ще посееш на нея?

Вие казвате, един човек е богат. Това е философия. Или казвате: „Този е сиромах.“ Това е философия. Кои бяха причините, които създадоха сиромасите и богатите хора. У вас има една идея, която няма никаква научна стойност. Вие казвате:

„Сиромах аз!“ В моя ум, как да разбера — сиромах?

Само бедният, сиромах човек е силен човек в света. Ти, ако не си сиромах, никога няма да бъдеш силен. Господ ти е дал едно име, за да станеш силен. Ти носиш своето оръжие в своята ножница. И казваш, че си сиромах. Но никога не си опитал своята сила.

Внимание! Какво означава внимание? На какво трябва да внимаваш? Къде е коренът на тази дума? Коренът е „вниман“, това е, което трябва да мисли. А пък „вни“, това е, което внася вътре. „Внимание“ значи да дадеш, да отвориш място за това, което иде. Французите казват „venez“ — елате. Какво иде, може да иде богатство. Може да иде сила.

Ти казваш: „Богат човек!“ Но кой е богат човек? Вие не знаете кой е богат човек. Ще дам определение: всеки човек, който е добър, е богат човек. Това трябва да разбереме и всеки човек, който няма доброта, не е богат. Той може да носи богатство, но той не е богат. Той е един наемник, той е един слуга, той е сиромах. Всеки човек, който не е справедлив, е сиромах. А пък само справедливият може да бъде силен.

Ако вие не турите основното нещо, справедливостта като ваше качество, вие ще бъдете слаб и хилав. Вие казвате: „Сиромах съм!“ Аз те облажавам, че си сиромах. Где е твоята справедливост? Щом си сиромах, ще вложиш това. Това е наука. Ти се извиняваш и казваш: „Аз съм слаб, нямам пари, нямам приятели!“ Това е философствуване. Ти казваш: „Аз искам да свиря, но нямам цигулка, нямам лък.“ Това са дубари. * Аз виждам много хора, които имат много цигулки и лък, но не свирят. А пък, други виждам, които нямат цигулки и лък, но взимаха на заем цигулки и се научиха.

Някой казва: „Аз бих намерил една хубава сестра, щях да се оженя и да стана добър.“ Значи, като се ожени, щеше да стане добър. Има поговорка: „Ела Маро, да ядеш попара!“

Ще превеждате нещата. Някои от вас сте богати, а някои сте сиромаси. В света трябват доброта, справедливост

и разумност. На добрите хора Бог е дал власт, на справедливите хора Бог е дал сила, на разумните хора Бог е дал управление. Добрите влагат капитала в работа — подтика, те са почвата, те са земята. Силните хора представляват водата. Всеки човек, който има достатъчно количество вода в себе си и знае с тази вода как да си служи, той е силен. И тази вода трябва да накара нещата да растат. Ако нещата в нея не растат, това показва, че твоята вода е жабунясала. В нея има застой. И не е толкова полезна. Трябва да я туриш на място.

Сега вие се спирате само върху едно условие. Ти казваш: „Аз правя усилие.“ Но какво усилие правиш? Богат ли да станеш, силен ли да станеш или разумен да станеш? Ти едновременно не можеш да правиш усилие във всичките неща, понеже има една постепенност в природата. Ако пък искаш всичкото, всичкото подразбира изпълнението Волята Божия. Щом кажеш, че ще изпълниш Волята Божия, ти ще бъдеш в друго положение. Ще изпълниш Волята Божия като богат човек, като сиромах човек, като добродетелен или като разумен. Разумните управляват! Или може[м] да кажем с други думи: Само любящите хора ще управляват, защото Бог е дал те да управляват, те да разпределят. Само любящият човек може да разпределя нещата.

Има четири категории, тези, които разпределят, са любящите хора. Те са, които трябва да дойдат да разпределят. Где седи тогава свободата? Свободата е последен резултат, вътре в природата. Който показва, че нещата са станали както Бог е наредил.

Казано е: „Онези, които жадуват и гладуват, ще бъдат наситени.“ Те ще бъдат наситени, щом любящите отидат при тях и им занесат. Който гладува е роб. Гладния ще го освободиш и жадния ще го освободиш. Храна ще му дадеш. Всеки един човек, който няма достатъчно храна той е роб на условията. Значи, любящите като занесат храна на тези,

които гладуват, последните ще бъдат свободни.

Днес ви липсва нещо. Какво ви липсва? Аз ви нося храна, за да бъдете свободни. Нищо повече! Но във вас ще се яви една лакомия, за да вземете повече. Всеки един от вас трябва да вземе толкова, колкото може да носи. Да няма излишък. Ако остане излишък някъде, то ще има цял скандал. Всеки ще вземе, колкото му трябва.

Ти казваш: „Аз разбрах!“ Какво сте разбрали? Приложение трябва. Сутринта, като се събудиш и седиш на леглото си, ти си богат. Като станеш на краката си, ти си силен човек. Като почнеш да се обличаш ти управляваш и като ядеш, ти си вече от любящите. И идва свободата.

Вие седите с вашата философия и казвате: „Като дойде Господ, Той ще оправи света.“ Не зная как ще дойде. Както вие мислите, Той никога няма да дойде. Всяка сутрин Господ идва в нас. Ще дойде Господ за всички хора. Когато всички хора ще почнат да мислят така. Когато богатият мисли да върши Волята Божия, когато сиромахът мисли да върши Волята Божия, когато разумният мисли да върши Волята Божия и когато всички започнат да вършат Волята Божия. И когато тази Воля Божия господствува навсякъде, това е идването на Господа! В този Божествен ден ще дойде Господ, а не според вашите дни. Има един Божествен ден, когато всички съзнания ще се обединят. И всички хора ще почнат да мислят едно. Всички ще искат да изпълнят Волята Божия. Това ще бъде Божествения ден — идването на Господа.

Сега, вие какво мислите да правите днес? Каква наука ще приложите? Кое число ще си изберете от тези дроби тук на дъската? Това са начините, по които може да разрешите споровете. Разбира се има много начини. Приложение в дробите. Всякога една дроб показва, че има един малък спор. Колко клечки трябва да извадите от кутията? Да кажем, че имате 100 клечки в кутията. Спор има колко клечки се изискват, за запалване на огъня? Какъв е знаменателя? Числителят

на кибритените клечки — 1/100.

Сега, защо привеждат, някой път, под еднакъв знаменател дробите в аритметиката? Кой е този еднакъв знаменател — Волята Божия. Волята Божия е еднакъв знаменател, единицата не може да бъде знаменател, но числата 2, 3, 4, 5, 6 и пр. могат да бъдат знаменатели на единицата. Например една втора и пр. Числото две не може да бъде знаменател на себе си. Защото 2/2 е цяло число, не е дроб. А можем да кажем 2/3.

Всичките спорове произлизат от дробните числа. Влезне една прашинка в окото ти и те смущава. Това е една дроб, не е цяло число, защото прахът е отделен от цялото. Вие цялото не сте видели. И всеки един от вас е част от цялото. Едно цяло е част от едно друго голямо цяло. Една жена е част от една друга голяма жена и тя минава за жена. И мъжът е откъснатата друга прашинка, откъсната от големия мъж, е влезнал в окото на този мъж и почва да те чопли. Жената никога не може да се побере в окото ти. Една жена никога не може да се побере в очите на мъжа, а прашинката отива там.

Неразбраните неща са философски, а пък разбраните са научни. Това, което разбирате е наука, а пък това, което не разбирате е философия. В това отношение, аз така определям философията. Това, което не разбираш, е философия, а пък това, което разбираш, което можеш да правиш, то е наука. Ти кажеш: „Трябва да бъдем добри!“ Това е философия. Но, като казваш: „Аз трябва да бъда добър!“, ти подразбираш, че имаш нещо строго определено. Когато казваш: „Аз трябва да бъда добър!“, значи трябва да бъдеш земя. Трябва да бъдеш почва, на която да расте всичко. Когато кажеш: „Сиромах съм.“ Ти подразбираш, че си силен човек. И трябва да туриш своята сила на работа. А всяка работа трябва да има някакъв резултат. Земята очаква водата да дойде и тогава всичките нейни богатства могат да се развият. Само при водата могат те да се развият. Ти казваш: „Аз съм беден човек!“ Че твоята

беднотия е условие, за да се обърне, за да се развие твоето добро, твоето богатство. Като се съединят вашето добро и вашата справедливост, ще се роди разумното във вас. И вие ще бъдете тогава господари и ще може да управлявате себе си. Най-първо човек трябва да управлява себе си.

Ние наричаме яденето процес на освобождение. Ти казваш: „Защо трябва да ядем? — Освобождаваме се. Яденето е метод за освобождение. Ядеш, за да бъдеш свободен. Как мислите вие до сега с вашата философия? Философски не сте разрешили въпроса, защо трябва да ядете. Ти казваш: „Господ това ли намери, без ядене не може ли, без богати хора не може ли?“ И богатите са потребни и почвата е потребна и водата и въздухът и светлината са потребни. И всичките неща, които произтичат като резултат от тези неща, са потребни. После доброта, справедливост, разумност.

Вие казвате: „Човек трябва да обича истината“. Ти, ако не можеш да освободиш някого, не обичаш истината. Ако всеки ден освобождаваш някого, ти си тогава човек на истината. Това е наука. Ако това не приложите, не ще може да дойдете до разбиране. Някой ще дойде и ще ми каже: „Много добре казахте, но още има нещо да кажете.“ Казвате: „Учителят не е казал още всичко.“ Така е. Че не съм, не съм. Аз съм ви викал на угощение. Ти казваш: „Той не ми даде всичко, каквото имаше за ядене.“ Като си се наял, какво искаш повече? Аз разбирам, всички мои гости да останат една трета гладни. Или, аз всякога ще ги оставя една втора гладни. Каква е разликата между една втора и една трета? С колко е по-голяма една втора от една трета? *(—Една втора е по-голяма от една трета с една шеста)*

Ние сега си приказваме на чужд език. Французите казват: [...], а англичаните казват: [...] Какво искаш? Българинът казва: „Какво искаш?“ Ако българинът каже така, един англичанин или един французин няма да му разбере. Идеята е права, но изреченията не са едни. Българите казват: „Сега

какво искаш?“ Една дума е права, само когато могат да ме разберат. Ако говоря на един човек и той се задоволи, той ме разбира. Мога да кажа някому: „Аз те разбирам.“ А той да каже: „Какво искаш да ми кажеш? Ако кажа на една млада мома: „Аз те обичам!“ В нея се заражда едно желание. Значи освобождавам я от всички мъчнотии, ако тя е едно бедно момиче, което е страдало. Но могат да си зародят в нея ред противоречия. Тя ме вижда млад човек и може да влезне в нея една низка, отрицателна мисъл. Този въпрос не е разрешен. Едно голямо противоречие може да влезне в нея, в ума ѝ.

Добре. Но да допуснем, че един старец среща младата мома и ѝ казва: „Обичам те!“ Тогава какво трябва да разбере тя под неговите думи? Старият човек, като ѝ каже, че я обича, той трябва да разбира нуждите ѝ, противоречията в които се намира тя, в дадения случай. И че той може да я освободи. Тя е изложена на голямо изкушение, на голяма мъчнотия и той желае да я освободи.

Кои са човешки работи? При човешките работи, като попадне човек вътре, не мислете, че не може да излезе навън. Един кладенец, това е човешката работа. От кладенеца не може да излезеш навън сам. Трябва да дойде онзи, който е направил кладенеца, за да те изкара.

И природата прави кладенец, но нейният кладенец е долина, по която можеш да ходиш. Можеш да влезеш и да излезнеш. Ако от една мъчнотия не можеш да излезнеш, това е човешкото. Ако пък в една мъчнотия можеш да попаднеш и можеш за излезнеш, тогава мъчнотията е Божествена. Щом въпросите остават неразбрани, това са човешки въпроси. Всички въпроси, които Бог е поставил, са разрешими.

Когато говорите за Любовта, подразбирам следното: Да обичаш някого, това значи, да дадеш възможност да се изпълни Волята Божия. Този човек има някоя мъка. Разбери неговата мъка! Във второстепенните работи не влизай. Лю-

бовта винаги задоволява съществените работи. Например някой е жаден. Ще му дадеш вода. Дали в златна чаша или в желязна чаша, това е безразлично. Ако можеш да му дадеш в златна чаша, още по-хубаво. Ако може да му дадеш в диамантена чаша е още по-хубаво.

Та казвам, две неща трябва да останат в ума ти: ако не се заемете да станете проводници на Божествените добродетели и ако не станете проводници на желанието да изпълните Волята Божия, вие не разрешавате нещата. При изпълнението Волята Божия трябва да влезнеш в положението на всички хора, и на богати и на сиромаси и на малката буболечка. Това значи да изпълниш Волята Божия. Ти влизаш в положението на всички живи същества и разглеждаш нещата от тяхно гледище, а не от твоето. А пък те, като дойдат на твоето място, те не разглеждат нещата от твоето гледище.

Някой, който не върши Волята Божия, ти казва: „Аз имам особено мнение. Аз съм особен човек.“ Това е човешкото. Някой казва: „Аз имам известна слабост.“ Това е човешкото. Или казва: „Аз не мога да го направя това!“ Това е човешкото. Някой казва: „Аз мога да го направя!“ Това е Божественото. Някой казва: „Аз мога да мисля!“ Това е Божественото. Или казва някой: „Но условията са такива.“ Това е човешкото. Или казва: „Ние нямаме достатъчно средства.“ Това е човешкото. Някой казва: „Аз не съм довършил науките си.“ Това е човешкото. Някой казва:„Мога!“ Това е Божественото.

Ние се раждаме с Божественото и човешкото после идва. Ние се обличаме с тога. Дипломата е тогата. Ти си свършил университет. Това е тогата. Тя е една човешка дреха. Но онова, Божественото в тебе, същественото не са ти го дали. Тези професори само са разработили, до известна степен, нещо в тебе, но още с хиляди години ще видиш колко неща Божествени имаш, които трябва да разработиш.

В човешките работи няма разрешение. Като постъпиш

в университета и излезнеш след 4 години, ще почувствуваш, че още много малко знаеш. И още 4 години да учиш и 20 години да учиш, ще видиш, че много малко знаеш. Аз толкова години уча и като знам много, пак виждам, че малко знам. Че много зная, много зная. Знаете ли колко зная? Зная колко прашинки има на слънцето. И при все това, пак малко зная. За мен, да зная колко прашинки има на слънцето, това не е наука, не е философия. Донесли са ми счупена стомна в чувал и ми казват: „Колко парчета са?“ Аз им казвам: 1000 парчета. И онзи казва: „Позна!“ Аз имам метод, с който изчислявам. Като падаше стомната, виждам с каква сила падна тя и още като падаше, аз знаех на колко парчета ще стане. И знаех, че може да бъде на 1000 парчета.

Но за мен да направя една нова стомна е много по-лесна работа. И това ми съставлява едно удоволствие, отколкото да преброя хилядата парчета на една счупена стомна. Това за мен не съставлява важна работа. За мен не съставлява важна работа да изгубя много време, за да намеря колко прашинки има на слънцето. Какво ще ви ползува, ако ви кажа колко прашинки има на слънцето?

Някой казва за някаква работа, че е объркана. Объркани те работи са неразбраните работи. Щом не разбираш една работа, тя е объркана. От научно гледище, аз имам съвсем друго понятие за света. За мен богат човек е онзи, който е добър. За мен сиромах човек е онзи, който има сила. За мен управляващ човек е онзи, който е разумен.

Какво означава любящият човек? Не онзи, който се хили. Хиленето е една мода. Ухилва се човек. Защо? Аз съм виждал и много умни хора, които се ухилват. Има едно разтягане и свиване на устата. Някой казва: „Защо се хили?“ Каква е идеята във вас? Какъв е човекът, който се хили? Казват за някого: „Той си се хили.“ Хили се човекът, който не доразбира работите. Какво ще ме интересува това, че той се е поухилил? Отворил си е много устата или много е отворил

устата и очите. Защо ще ме интересува, че си е отворил много очите. Онзи човек, който си е отворил много очите, той се намира в много неблагоприятни условия. В кое време човек си отваря очите? Някой си отворил очите. Значи намира се в тъмна нощ. Някой си стиска очите. Значи голяма светлина има и той не иска да влиза тя в очите му. Ако ходиш вечерно време, отваряш си очите, а пък ако ходиш денем, по-малко ги отваряш и пак виждаш. Вечерно ще бъдат очите ти отворени, но не можеш да вървиш добре. А денем очите ти са по-малко отворени и пак си вървиш добре.

Значи, този човек, който си отваря много очите, той много работа не може да върши. Като дойде някой, аз искам да зная, дали очите му са много отворени. Аз съм човек на науката. Щом го видя, че очите му са много отворени, казвам: Няма да свърши работа! И му казвам: „Извинете, нямам работа!“ А пък онзи, който дойде с малко затворени очи, казвам си: Този човек работа ще свърши! Какво разбирам аз под думите: много отворени очи? Някой казва: „Свило му се е сърцето.“ Аз тези хора със свити сърца ги обичам доста, а пък тези, с разширените сърца, много малко работа могат да свършат. Една жена, която има много широко сърце, много малко работа ще свърши. Целия ден ще стои на прозореца и ще гледа всеки мъж, който мине. А пък другата жена, със свито сърце, много работа ще свърши. Ще работи тя! Някой казва: „Много му е разтворено сърцето.“ Ако няма какво да прави, да. Но щом имаш какво да работиш, казваш: „Сърцето му трябва да е по-малко отворено, защото ще влезне много светлина и ще му причини известна вреда.“

Сега да се повърнем към предмета. Ние се отвлякохме, в човешкия живот няма никаква наука. Човешкият живот е само философия. И всичкото нещастие седи само във философията на нещата. Всички искат философия, а пък трябва наука.

Например, вземете сега, изпейте ми песента „Бог е

Любов“. Вие ще я изпеете, но само думите „Бог е Любов“, но гласът на песента „Бог е Любов“, той не е истинският глас на Любовта.

От где ще започнете песента „Бог е Любов“? Кой тон ще вземете? От где трябва да започнете Любовта, с кой тон ще започнете? Лесно е да се критикува. Лесно е да кажеш: „Той не пее добре. Той не знае.“ Сега, ако искам да направя опит, мога да извадя Симеона и той да намери тона на Любовта. Той сега не може да намери този тон и не може да го изпее. Но ако дойде, ако му покажа една красива сестра, той веднага ще я изпее. При сегашните условия той се намира в областта на Любовта, но като го заведа при моята красива сестра, той ще има вече науката и веднага ще намери основния тон на „Бог е Любов“.

Само при известни условия могат да стават нещата. На гладният, като му дадеш хляб, веднага ще почувствува тона на хляба. Инак, разправяш му, разправяш му и той ще каже: „Кажи ми какъв е тонът на хляба?“ Това е наука!

Отче наш

29 лекция на Общия окултен клас
11 април 1934 г.
София, Изгрев

ВЪЗВИШЕНОТО В ЧОВЕКА

Сряда, 5.30 часа сутринта
(Небето чисто. Времето тихо,
топло и приятно. Хубав изгрев.)

Добрата молитва

Ще ви прочета [I-во] Послание към Коринтяните, гл.6-та, ст.6. „Но брат с брата се съди, и то пред неверните."

В живота трябва наука. Всички хора се спъват с това, което знаят. Детето се спъва с това, което знае, понеже това, което знае трябва да се измени. То е за неговата възраст. А всяка възраст си има своето знание, своите възможности. Ето един прост пример: Викат ви на угощение. Вие най-първо се интересувате от яденето, но не да се наситите, а дали яденето ще бъде вкусно или не. Вие се интересувате от външната страна на яденето, от вкуса, от маслото, за да ви направи едно външно удоволствие. Това е външно разбиране на угощението. И когато знаете нещо, то пак се интересувате от външната страна. Казвате: „Този е добър човек, а онзи е по-добър." Какво разбирате под думите „по-добър"? Може ли да бъде някой по-добър? Ако е добър, добър е. Какво трябва да разбирате под думата „добър" и под думата „по-добър" и „най-добър". Може да дадете каквото и да е обяснение. Значи този, добрият човек отчасти има нещо от доброто в себе си. Малко има от доброто. А другият има повече от доброто. Каква е разликата между добрия, по-добрия и най-добрия? Аналогично е и сравнението: Този е хубав, онзи е по-хубав, а другият е най-хубав. За една дреха могат да кажат, че е хубава, по-хубава или най-хубава. Каква е разликата между хубавата, по-хубавата и най-хубавата дреха. Всеки един от

вас би желал да носи най-хубавата дреха. Но след като носиш най-хубавата дреха, какво ще ти придаде тя? Все ще ти придаде нещо на ума ти.

Това са сега само сравнения, за да дойдем до нещо посъществено. Да кажем, че вие идвате в клас, за да научите нещо. И след като излезете, какво сте придобили? Да кажем, какво ще придобиете днес? Все ще придобиете нещо. Искате, не искате, ще придобиете. Все ще се напълните с нещо. Никой не може да остане празен. Празни работи няма. Ти казваш, че шишето е празно. Празно е от вода, но има въздух вътре. Каква е разликата между въздуха и водата? Водата е малко по-тежка, а въздухът е по-лек. Шишето е празно по отношение на водата, но пълно по отношение на въздуха. И да изпразните шишето от въздуха, пак ще има нещо в шишето, някое друго вещество.

Кое е за вас най-същественото днес? Кое е онова, същественото, което изменя вашето разположение? Някои от вас сте неразположени и след това се изменя неразположението ви. Някому е криво. Защо? Слънцето грее така хубаво! Защо ви е криво? Някой ви е казал нещо, казал ви е някоя мисъл и тая мисъл, не е нито камък, нито желязо, нито нещо остро да ви убоде, да ви нарани главата. И при все това, вие сте неразположени. Видели сте нещо от далеч и сте се уплашили. Питам, кои са причините, кое е онова, което изменява вашето състояние.

Казваме: Духът Божий работи в мен. Всичко това е верно. Право е, Духът все работи, а пък при това, дойде една малка мисъл и забравим Господа и се измени нашето състояние. Дойде тъмнина и си казваш: „Кой знае дали този път, по който вървя е прав.“ Почваш да се съмняваш и да се колебаеш. Ние, някой път, искаме да се покажем, че знаем, както някой иска да покаже своята сила като носи известен товар. Трябва да се избавим от заблуждения. Да допуснем, че някой носи цял чувал със свещени книги на гърба си. Ти казваш:

„Толкова много книги нося аз, вие какво сте видяли!“ А пък друг може да носи под своята мишница само една книга, но той отваря книгата, чете я и е научил нещо, а пък друг носи свещените книги, но не ги чете. Тогава, кое е по-хубаво? Кое е онова сега, което ви измъчва, кое е онова, на което можете да разчитате? Все има нещо, на което разчитате.

У човека има един процес, който е механически, а друг е органически. Заколете едно агне, отделете кожата му и направете от нея една българска гайда. Тази гайда по какво ще се отличава от агнето? Агнето е ходило, дишало е, а пък гайдата ще ви каже: „Я ми тури нещо, понадуй ме нещо, за да се покажа пред хората, направи нещо заради мене.“ Тази гайда все си мърмори. А това агне ще каже: „Пусни ме на свобода, аз ще си паса трева, ще си подишам.“ А пък тази гайда току се моли и казва: „Я, ме понадуй малко, за да се покажа пред хората, че мога да свиря.“

Кое състояние е по-хубаво? Овца ли да бъдеш или гайда? Някой казва: „Аз от себе си нищо не мога да мисля, но както Духът ме учи!“ Значи е една гайда. Кое състояние е по-хубаво? Една гайда е гайда, само когато може да служи за някои сватби, на някои угощения, но когато дойде до работа, до писане, до оране, гайдата нищо не може да направи. Гайдата, това е един човешки свят. Човекът е одрал кожата на агнето и е направил гайда. Тури едно врачило. Някой път ние свирим като гайда, имаме си някакъв морал, някакво разбиране. Това е човешко разбиране. Това е един процес, който, като дойде до някъде ти казваш: „Не го зная.“ Ти трябва да държиш другия процес — Божествения. Той не прилича вече на гайдата.

Та най-първо, трябва да изучавате ония две сили, които действуват в света и изменят състоянието на човека. Колективното съзнание на всички същества има сила да измени вашето съзнание. И съзнанието на Бога, Духът на Бога и Той управлява. Както вашето съзнание въздействува на всички

съществa, така и колективното съзнание на всички съществa въздействува върху вас. И ако не разбирате този закон, ще се родят мъчнотии. Колективното съзнание на всички съществa може да измени нашето съзнание и направлението на вашия път и да ви тикне в един път, който вие не искате.

Сега вие се спирате върху въпроса. Казвам, така е. Казваш: „Защо тъче?“ — Казвам, тъче! Кой от вас не знае защо тъче? Само умният човек може да пита. Ако Бог ви запита сега, какво ще Му отговорите? Когато се [си] намирате път в един период на страдание, то по-напредналите съществa и Бог ви спират и почват да ви запитват: „Къде отивате?“ Вие казвате: „Да порасна и да стана голям, богат човек.“ Като пораснеш и станеш богат човек, какво от това? Ако едно същество е едно малко магаре и стане голямо магаре, каква е разликата? Малкото магаре, господарят малко ще товари, а пък голямото магаре ще го товари много. Ако ти имаш знание и знаеш защо ти е това знание, в какво положение ще се намериш? Ти имаш морал, любов и казваш: „Нека получа голямата любов, голямото вдъхновение. Аз имам сега малко вдъхновение. Като дойде голямото вдъхновение, тогава ще почна да работя.“ Питам, практично ли е да чакаш голямото вдъхновение? Каква е разликата между онзи, който много ви обича и онзи, който малко ви обича. Ако вие не оцените Божията Любов, какво сте разбрали? Тя е най-голямата любов.

Всички вие очаквате някое вдъхновение, някоя голяма Любов и пр. Някои от вас сте почнали да губите това, което имате. Вие, обичните чада на Бога, сте се прегърбили от голямата Любов на Бога. И всичките хора, остаряват от голямата Любов. И действително, хората от Любовта остаряват. Любовта състарява хората. Тя донася тревоги, тревоги. Че кой от вас, като се е влюбил е видял щастливи дни. Родиш едно дете и постоянно тревоги — да не му излезат очите, да не го заболи корема, да успява в училището и пр. Каква

философия има в това. След това ще станеш религиозен човек. Ще почнеш да се безпокоиш: „Какво е отношението на Господа към мене, дали съм добър човек или не. Ами ако не мога да влеза в рая, ами ако ме срещне някой дявол, ами ако ме срещне някоя жена. Ако ме срещне един човек и ме хване за гушата?“

Че ако те срещне една жена, какво лошо има в това. Ти казваш: „Лоши са жените.“ Срещне те някой мъж, ти казваш: „Лоши са мъжете.“ Срещне те търговец, казваш: „Лоши са и търговците.“ Казваш за някого: „Да се пазиш от този човек, то е цял дявол.“ Едно неразбиране има в света. В какво седи злото? Някой казва: „Аз сега не го разбирам, но в бъдеще, ще го разбера.“ Ти и в бъдеще няма да го разбираш. В бъдеще ще разбереш, че много работи не си разбрал. По този път, по който се върви, нищо не се разбира. Ти ще разбереш до известно време и после ще почне обратният процес. От сутринта, като изгрее слънцето, до обед — това е зенита на твоето разбиране. И после слънцето, като залезе, ти ще разбираш толкова, колкото и когато слънцето е изгрявало. Колкото е влязло, толкова е и изтекло. При изгрева на слънцето, нещо от Божията Любов е влязло в тебе, но като е залязло слънцето, пак е излязло навън.

Вие не можете да задържите Любовта. Всичката погрешка е, че вие искате да я задържите. Не можете. Светлината, не можете да я задържите. Любовта не е нещо, което може да се задържи. Там се счупват главите на всички хора. Вие искате да задържите Любовта. Искате да я примамите с нещо. С нищо не можете да я примамите. В Писанието е казано, че единственото нещо, в което можете да привлечете вниманието на Любовта, това е Истината. За Бога се казва, че Той е възлюбил Истината, която е в човека. Истината, това представя нашата душа, това което е излязло от Бога. Тая Божествена частица, това в което не можем да се изменим, него Бог обича в нас, а пък другите неща, които сме натру-

пали наоколо, нашите дрехи, нашите къщи, нашето знание, като ги погледне Бог, Той ги гледа като забавление, като наши играчки. Те не важат за Него. Тези играчки Той ги оставя за наша сметка, а пък това което Го интересува, то е душата ни. Единственото нещо, което е ценно в човека, това е неговата душа. И ако вие не обръщате внимание на вашата душа, тогава на какво ще обърнете внимание. Ако вие не познавате своята душа, как ще познавате душата на другите хора. Ако вие не можете да обичате душата си, тогава как ще можете да обичате другите хора? Кое можете да обичате в другите хора? — Душата им. А пък всичко друго, което обичате в човека, вие обичате дрехите му. Ако разглеждат сегашния свят, целия свят, съвременния строй, той от единия край до другия край е едно насилие. Мълчаливо насилие има навсякъде. Какво ще ми разправяте на мене. Насилие има не само между хората, аз съм наблюдавал тревите. Някой ми казва: „Каква е хубава природата, колко е красива зелената трева, колко е велик Божият Свят!“ Аз гледам с увеличително стъкло, с лупа, две животинки, как са се хванали за гушата. Едното от тях прегризва другото и обратно. Има мъчения там. Мъчат се, карат се, делят нещо. Има две дупки: едното е на едната дупка, а другото е на другата дупка. Малко е разстоянието между тях и се карат.

Ние казваме: „Колко велик е направил Господ светът!“ Казваме: „Колко велико е направил Бог човека!“ Например, величието на човешкото лице, къде е? Виждам, лицето му е потъмняло, устата му са побледнели, очите му са потъмнели. Къде е величието на човека? То е сам[о] в онзи момент, когато ти дойдеш в изпитание и не се поколебаеш, при всичките мъчнотии остане нещо постоянно в тебе. Това е човека, а не това, което ти си мислиш. Когато дойдеш в някое голямо изпитание и не се разклатиш, това е ценното в човека. Не всички цветове, които са цъфнали и плодове, които са вързали, но онзи плод, който остане, то[й] е важния. Хиляди

плодове може да има, но остават от тях няколко плода. Те са най-важни. Всеки един от вас може да говори, че у хората има лошо. Хубаво, съгласен съм, аз съм на същото мнение. След като сме лоши, какво трябва да правим? Какво трябва да разбираме под думите „лош човек“? Определете ми сега вие, какво разбирате под „лош човек“. Конкретно да се каже, че да нямаме нужда от второ определение. Всеки човек, който не постъпва така, както ние мислим, той е лош човек. Вървя си аз по пътя. Този човек ме блъска и аз казвам, че той е лош човек. Ако той се отбие на ляво или на дясно, аз го мисля за добър. И вие може да бъдете лоши за него и той може да бъде лош за вас. Кой човек е добър? Всеки човек, който мисли както нас и върши това, което ние искаме, той е добър човек. Това е поне практическата мъдрост в света. Това е морала сега. Хората говорят за един морал, а пък постъпват по друг морал.

В съвременното законодателство казват: „Защо не си изпълнил закона?“ Ти можеш да вярваш в Бога, можеш да го обичаш, но съдията казва: „Твоята Любов към Бога не е важна. Тук, по закона не си постъпил.“ Осъжда те съдията. Въпреки, че имаш Любов към Бога, съдията те осъжда на една седмица затвор. Понеже не си постъпил така, както съдията иска, затова те осъждат. Стражарят ще те изругае, ако не постъпваш така, както той иска, ако не мислиш както стражаря. Ако синът не постъпва, както бащата мисли и иска, баща му веднага ще го смъмри.

Но и това знание не може да ви помогне. Кое е онова, което може да ни помогне. Ще ви приведа един анекдот: Имало един владетел, богаташ. Той бил човек на разнообразието. Всички му пишели, той все писма получавал: „Многоуважаеми Господине, като тебе друг няма, ти си най-добрия човек, най-благодетелния човек. Само ти може да ми помогнеш, да ми отпуснеш една малка сумица.“ Все така му пишели. Той, като разглеждал писмата, никому нищо не давал и писал

едно обявление — всякога, когато искат от него, писмата да не му ги пишат по един и същи начин, но да му пишат така, че писмата да му се нравят. „Ако писмото ми допадне, ще дам нещо, но на еднообразните писма не отговарям.“ Чудят се хората, всички пишат, пишат и никому не отговаря. Един му пише така: „Господине, не зная как да ти пиша. Но имам два цирея, които са излезли на телото ми. Пари ми трябват, две превръзки ми трябват. Няма ли някоя малка дрипа, две дрипички ми пратете с вашия слуга да си туря на цирея.“ Онзи, веднага изважда две банкноти, туря ги в плик, изпраща ги и казва: „Братко, изпращам ти две дрипи. Ако можеш да ги употребиш, добре. Ако има нужда, мога да направя още и други някои дрипи.“ Другият пише второ писмо: „Не се уреждат работите. Освен тези два цирея, на другия крак излезе още един голям цирей. Трябва по голяма дрипа.“ Богатият турил една голяма банкнота и му праща. Онзи му пише пак: „Не зная, намирам се в чудо, краста излезе на голямо пространство. Иска се много по-голяма дрипа.“ И така, след като пращал богатият дрипите, най-после онзи човек: „Много ти благодаря, но понеже съм облечен само с дрипи, та не зная как да се освободя, но мисля да отида на баня. Няма ли да ми дадеш някоя хавлия.“ Онзи му писал: „Радвам се, че имаш нужда от една хавлия, но като излезеш от банята, с хавлията ще дойдеш при мене.“

Всичко това трябва да се преведе. Това е иносказателно. Нещата трябва да се преведат. Ние седим в един изкуствен живот и представяме си скърбите, колко са големи. Казваш: „Много съм скръбен.“ А пък това не е така. Няма никаква голяма скръб. Това е една малка скръб. Ние не сме се научили да говорим истината. Аз съм правил психологически наблюдения, на най-големите скърби причината е много малка. Тази причина се поляризира, тя се показва, че е много голяма, а пък е много малка. Отхвърли я от душата си. И церът е много лесен. Дойде ти някое голямо нещастие. Ти

кажи: „Бог е направил света, Той ще се погрижи за мене и аз ще се погрижа.“

Сега същественото не е в гледането на нещата. Единственото нещо, което може да ти помогне, онази сила, която ти е необходима, ще получиш, после светлината и всички други неща, работят в съгласие за тебе.

Та казвам, малкото благо, което Бог ни е дал, трябва да го използуваме всеки ден. Ако ти очакваш пълни хамбари, знания, сила, както живеят ангелите, ти ще изгубиш напразно целия си живот. Той иска да стане голям, мисли за бъдещето, мисли какъв светия ще стане, колко голям ще стане, дали ще стане учител и пр. Най-първо използувай живота така, както е във вас, използувай най-малките условия на живота или подкрепявайте във вас свещените мисли. Всеки един от вас има по една свещена мисъл. Подкрепявайте я.

Заболи ви крака. Ти казваш: „Като ми оздрави крака, ще повярвам в Господа.“ Колко пъти е болял кракът ти и е оздравявал и не си повярвал? Сега ще стане същото. И как ще докажеш, че те боли кракът. Вие не сте проучавали произхода на болестта. Някоя болест, която имате, може да не е ваша. Причината може да е далечна, причината може да е в Америка. Може би някой в Америка е болен и по симпатия вие сте свързани с него. И понеже го боли и тебе те боли.

Та ние се намираме в следното положение. Във Варненско един обичал да вади зъби. Бил голям майстор във ваденето на зъбите. Идва в селото един бей. Жена му заболява от зъб. Този българин ѝ изважда зъба. Беят я обичал. Седи беят долу, а жена му е горе. Онзи турил клещите и жената вика горе, а беят вика долу. На беят не му вадят зъб. Тя вика горе, а той долу. Та и вие сега. Някому вадят зъб, а пък вие викате, пъшкате. Има страдания по симпатия. Прибоде те нещо по гърдите, а пък това не реално. Това е чувствувание на една мисъл, която иде по отражение. Та най-първо, ние трябва да се избавим от илюзиите на живота. Мине ти някоя

мисъл: „Ако ми се счупи кракът може да стане това, онова с мене.“ На ден хиляди такива мисли могат да дойдат. Всичко това може да стане, ако го допущаш, но ако не го допущаш, няма да стане.

Та казвам, престанете да допущате нещата. Вие всинца ги допущате и всички, като седите, мислите по кой начин Новото Учение ще прогресира в света. Мислите дали пътя, по който вървите е прав или не; мислите, след колко години Царството Божие ще се установи. Вие си мислите на земята тук да дойде Царството Божие. Като деца си мислите. При сегашните условия Царството Божие не може да дойде на земята. Царството Божие не е далеч. Ние се ползуваме от Царството Божие. Един ден ние ще отидем там. Някои от вас ще ви занесат с колесница, а някои ще отидат пеш. Но щом почват да приказват за онзи свят, на вас почва да ви хапи на кожата. Вие казвате: „Една сестра замина, един брат замина.“ Заминалите членове на Братството, къде отидоха, къде са? Че те са тук между вас, насядали са тук. Какво ще кажете? Те седят и се смеят и казват: „Пак сме тук!“ Те едно време имаха свои собствени къщи, а пък сега ходят като наематели. Всичко си изпродадоха и всеки си взел под наем една малка стаичка. Във време на лекция иде тук и после пак си заминава.

Да кажем, че ти мислиш за някого. Той е дошъл. И често ще забележите, че когато дойде един брат от другия свят, ако влезе в едно тело, ако влезе в някой друг брат, то последният заприличва малко на онзи. Огънат се малко ушите му, изменя[т] се малко очите му. Щом го напусне заминалият, лицето на този брат взема пак стария вид. Та най-първо, вие трябва да отличавате вашите състояния. Дали сте вие. Да отчитате всеки ден, кога човек е сам и кога не е. Не мислете, че това е нещо лошо. Ще бъдем израз. Ако един малък прозорец е израз само на малка светлина, ако стане голям прозорец, през него ще влезе много светлина. Тогава къде е

прегрешението?

Законът е: Знанието, което иде от Бога, Божествената светлина да стане достояние на нашите души. Колкото е по-голяма светлината, толкова е по-добре. Но ние се страхуваме, че ако влезе много светлина, ще изгубим своята обстановка. Толкова светлина трябва да имате, колкото е необходимо за дадения случай. И в Любовта е същия закон. Някой път вие желаете повече любов, отколкото ви трябва. И любовта, някой път, може да бъде непоносима. Толкова любов да има, колкото може да ви причинява радост. А пък, във всеки един момент, Любовта ще приижда и ще оставя пред вас повече от видимия свят. Не е необходимо да видите всички цъфнали цветя. Ще видиш едно цвете и ще се зарадваш, ще видиш друго цвете и т.н. Ще видиш една река, втора река, трета река и т.н. Последователно, като отивате от предмет на предмет, вие ще опитвате проявите на света.

Вие си мислите за един брат, за една сестра и очаквате да срещнете някой светия. Че вие между светии ходите тук. Че светиите най-първо нямат време да ви викат на гости. Като видите един светия, какво ще се ползувате. И във вашия ум какви са светиите, как си ги представяте тях. Както в църквата ли са написани? Светиите са винаги весели, добре разположени. Светията няма тревога. Той е весел. Като те срещне светията, ти казваш: „Загазихме!“ Той казва: „Никак не си загазил. По много добър път вървиш.“ Ти му казваш: „Обзел ме е дяволът.“ Светията ще ти каже: „Той, дяволът сам се е оплел.“

В света съществува един закон. Той е следующия: Дяволът се отличава по това: Във всичките капани, които дяволът прави, той гледа да тикне тебе, а той да остане вън от капана. Ти ядеш, хапката в капана, тебе ще те съдят, ще те затворят, а той избягва. Та като уповаваш на Бога, то като се изложиш на известно изкушение и Господ ви хване в капана и тебе и дявола и тогава ти си се избавил от злото, ти ще се

освободиш от дявола. И веднага дявола хванат, то всичките ви работи ще се оправят и в търговия и пр. И ако работите ви не вървят, дяволът не се е хванал във вашия капан. Ти казваш: „Аз съм лош човек.“ Не се е хванал в капана дяволът с тебе заедно. Казваш: „Не ми върви.“ Не се е хванал дяволът в капана. Щом се хване в капана, ще ти върви вече.

Носете тогава една детинска вяра: Бог е, Който царува. Каквото и да стане в света, обръщайте си ума към Бога. Боли те нещо, спри се и кажи си: „За добро е това. Аз не го знам, но е за добро.“ Някой ще каже: „Но как е за добро!“ —Ти не го знаеш, но е за добро. И да не е за добро, ти кажи: „За добро е.“ Докато те мами дяволът, и ти го мами. Той иска да те бутне в капана. Хвани го за ръката, вкарай го в капана и кажи: „И двама сме вътре.“ А пък вие сега искате всякога ..., не зная как да кажа, ние много обичаме дяволът. След като се хване в капана, ние от голяма обич, отворим вратата от капана и казваме: „Хайде, ти си върви, а пък аз ще остана за тебе.“ Много сме щедри. Дяволът ти казва: „Много ти благодаря.“ И си заминава.

Изобщо правилото е: Нито един дявол в света, не е хванат в капана. Все се хващат хората. Не отваряй капана и не пущай дявола! Кажи му: „Много те обичам. Като те хванах, по-любовно ще се поразговорим, тук в капана.“ Аз виждам сега, вашите дяволи се смеят, но аз имам един дявол, който постоянно плаче. Вашите се смеят, а пък моят дявол плаче. Та често, моят дявол ми казва: „Виж онези дяволи как се радват, а пък аз плача постоянно.“ Аз казвам: „Те се радват, а пък ти ще плачеш.“ Нека да поплаче малко и вашият дявол. Докато вашият дявол се радва, вие ще плачете. Когато дяволът почне да плаче, вие ще се радвате. По-добре е да си замените ролите: той да плаче, а вие да се радвате. Сега ви желая дяволът да плаче, а вие да се радвате.

Отче наш

30 лекция на Общия окултен клас
18 април 1934г.
София, Изгрев

СИГУРНИЯТ ПАЗИТЕЛ

Сряда, 5.30 часа сутринта

Отче наш

Ще прочета 6-ти стих от II Послание към Коринтяните, 6 глава: „С чистота, с благоразумие, с дълготърпение, с благост, с Духа Светаго, с Любов нелицемерна.“

Вие ще си прочетете цялата глава и ще си извадите заключението.

Вие сте много научни хора, философи. Трябва да знаете, че философията не ползува. Когато се намериш в една стая пълна с взривни вещества твоята философия няма да те ползува. Ако бутнеш и умреш, никой не може да ти даде отговор защо си умрял. По-добре да не умираш. Някой казва: „Защо умираме? По-добре да не умираш.

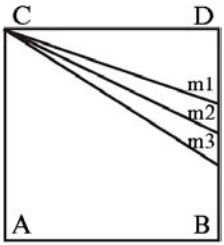

Вие разсъждавате върху личния живот. Личният живот, това е резултат. Един малък резултат. Микроскопически резултат е това, сегашният живот. А пък целта, вътре в природата, е друга. Личният живот, това е само едно условие. Това е просто един квадрат.

Имате квадрата АВСД. От физическо гледище един геометрик може да изчисли тази плоскост. Ако е една нива, ще я изчисли колко голяма, колко може да даде. Да кажем, че вашата глава е построена на един квадрат. И да кажем, че вие не сте работили върху вашата глава. Може да имате линиите Cm-1, Cm-2, Cm-3. Представете си, че това е главата. АС е задната част на тила, а пък ДВ е предната част. Тези линии излизат към предната част. Да кажем, че има една глава построена по Cm-3. В коя глава вие ще може

да живеете по-добре, с Cmq1, с Cm-2 или с Cm-3? От тези глави, коя глава бихте избрали? Глава построена на Cm-1, Cm-2 или на Cm-3?Сега вие можете да философствувате колкото искате, но нито един от вас не е учил. Всичките ваши недъзи разнообразието на характера ви се дължи на тия линии. Защото, ако теглите успоредна на Cm-1, или успоредна на Cm-2 или на Cm-3, вие ще имате съвсем различни квадрати построени, съвсем други силови линии и ще измените целия ред на нещата.

В природата има един вечен хармоничен порядък. Това, което наричат добро, това което наричат любов, това, към което вие се стремите. Щом линиите на вашите мисли, чувства и постъпки не са съгласни с този порядък, вие ще бъдете в едно постоянно стълкновение. Ще бъдете недоволни, мрачни. Ще кажете: „Не ми върви. Но това са общи фрази. Ти казваш, че не ти върви. Като вървиш вечерно време, блъснеш се на някой камък или на някой плет, на някой кол, о някоя стена, или някакъв тел и казваш, че този свят е в безпорядък. Може би тези хора, които са направили тези плетове, тия стени са имали някоя идея. А ти казваш: „Защо онзи е турил този плет, тази стена тук?“ Той е имал една цел.

Вие взехте тези места, за идея дойдохте да живеете около мене. Вие сте натурили телове около вашите дворове. Идейни хора сте. Това са крайни егоисти, никакви светии, никаква идея няма тук. Нито пък забелязвам някаква отстъпчивост във вас. Като дойде до материалните работи, не забелязвам във вас никаква отстъпчивост. По форма вие сте толкова добри, колкото и в света са добри. Аз не ви осъждам. Но ви казвам, че ще страдате. И главите ви ще се охлузят. Девет пъти ще снемат кожата от главите ви. И девет пъти да умирате, пак същите ще останете.

Вие ще кажете: „Христос ще ни избави. Може да ви избави, когато сте умни. Ще ви избави, когато носите Божествената Любов. Ако носите Христовата Любов, ако носите

Неговата доброта, ако носите Неговата разумност, ако имате Неговото знание и ако имате Неговото самопожертвуване. Но, ако нямате всичките тези, от вас какво ще ви избави?

Кой от вас ще хване един слуга, който обича да краде? И колко време ще го търпите? Днес задигне 100 лева, ще простиш. Но утре задигне 1000 лева, пак му простиш. После ще задигне 10 000 лева. До кога ще прощавате? Някой от вас предполагам, че ще прости за 100 лева. До 1000 лева, иди дойде, но щом дойде до 10 000 лева, няма да прости. Прави сте. Защо да простите на онзи, който краде? Прощаване кога може да има? Вие имате пред вид само големите погрешки на хората. Но и големите и малките погрешки имат еднакво значение. Една голяма боа, развита, това е един краен резултат. Но онова, неразвитото яйце на боата, има същите потенциални сили да образува също такава голяма боа и голямата боа едно време е била яйце. Не е лошото в боата. Къде е лошото в боата? И тя иска да си живее. Ще целуне някого и ще го нагълта цял. Тя има една философия: „Защо да ходя да го дъвча?“ И тя ще го нагълта цял, за да не си губи времето.

Сега по какво ще се отличавате вие? —Човек трябва да се отличава по добродетелите. Може да има една привидност. Глава с линията Cm-3 не може да бъде светия. Тук имате един първокласен прост човек, който може да извърши всичките престъпления в света. Нищо повече. Така е построена главата му. Той е като една пушка построен, той е като една пушка, построен е така. Ти както и да я бутнеш, тя ще гръмне и куршумът ще отиде на 4 - 5 километра. Можеш, като туриш халосни патрони — тогава ще дига само шум. Но, ако туриш истински патрони, ще гръмне. Ти някой път може да туриш халосни патрони, ще плашиш. А някой път може да туриш и истински патрони.

При сегашните условия, вие трябва да бъдете много внимателни към себе си. Например, вие не сте правили

опит да кажеш на един приятел: „Я, ме обиждай!“ И той да започне меки думи. Да ти каже една дума, втора по-силна, трета, четвърта и т.н. Постоянно да усилва думите си, а ти да не се дразниш. Думите да не въздействуват на човека и ти да видиш, до къде можеш да дойдеш. Не мислете, че е лека работа. Животът на света в това отношение е един от най-мъчните, човек да се справя с нещата. Светиите от нищо не ги е страх. От дявола не ги е страх, от мъчнотиите, от беднотия, от нищо не ги е страх. Светията всякога трепери, когато дойде да има отношение [с] някой човек. Тогава му трепери сърдцето, без да иска той трепери. При дявола, той има едно определено отношение — знае как да се постави. Дойде до него един човек, като говори и той не знае как да постъпи. Ще кажеш: „Той ще го обича“, но можеш ли да г обичаш повече от себе си? Тогава ще направиш престъпление. Можеш да го разбереш по-горе от себе си, тогава ще направиш друго престъпление. А можеш да му заповядваш, тогава ще направиш друго престъпление. Ти казваш: „Лесна работи е това. Ще го обичам като себе си.“ Кажете ми, как ще го обичаш като себе си?

Една млада сестра да обича един млад брат като себе си, кажете ми тогава какви ще бъдат резултатите? Вие веднага ще си извадите едно заключение и ще кажете: „Този брат има задна цел.“ Но в природата има едии закон, който регулира нещата и при който ти не можеш да направиш никакво престъпление. Ти ще опиташ само своята мисъл, но без да можеш да извършиш престъплението. Представете си сега най-малкото престъпление, което вие считате за малко, че той може да постисне сестрата и да я целуне. Вие считате това за престъпление, понеже може да води към по-голямо. Но в момента, когато той реши да целуне сестрата, ще се стегнат устните му. Тогава? Представете си, че този брат искат да натисне сестрата и да си тури колената отгоре ѝ. Но ще се стегнат колената му. Какво ще прави тогава?

Каквото и да направиш, това веднага ще се отрази върху тебе самия. Как можеш да извършиш тогава престъпление? Или каквото и да намислиш, това, с което искаш да извършиш някое действие, неестествено, това веднага ще изчезне.

Когато онзи адепт влезна в райската градина и измами Ева, тогава той изгуби. Дяволът едно време, като ходеше, по закон ходеше с крака и ръце. И като влезна в райската градина, изгуби си краката и ръцете. И сега виждаме, че дяволът се влачи по земята, дяволът сега ходи без крака и ръце и той употребява всичката си философия само да му дадете малко. Той казва: „Както виждате, не съм опасен. Аз съм добър, аз съм без ръце и крака.“ Той има само една философия. Само да се понавие около тебе.

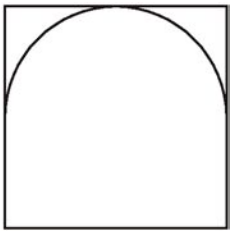

Та казвам сега, виждате човешката глава на този квадрат. Квадратът е една правилна форма, върху която трябва да се тури човешката глава. Тези криви линии, трябва да се турят добре, за да се образува правилна една глава. Вие трябва да знаете, как да си образувате кривите линии. Вие искате да си турите една правилна черта на лицето си. Но трябва да знаеш, какви мисли, чувства и постъпки трябва да имаш за целта. Трябва да имаш хубава мисъл, чувство и постъпка, за да се образува една правилна линия, за да се образува една крива линия около устата ви, която показва любов. Някой път устата ви са стиснати. Това показва едно подтиснато чувство. Но този, който подтиска чувствата си, той прилича на един обтегнат лък и чака само да се бутне някъде.

Аз ви говоря за свободата, за любовта, но любовта, за която ви говоря, е една от най-пасивните в света. Няма по-опасна любов от онази, за която аз говоря. Не че е опасна, но вие трябва да я разбирате. Онази любов, която вие

имате, е естествена, аз не я засягам. Аз не се занимавам с естествената любов, нито с естествените отношения на хората. Колко трябва да ядеш, това е твоя работа. Аз ти казвам: „Не преяждай!“ Ти искаш да станеш богат. В това не се меся. Който иска да стане богат, който има известни желания, той има един център в главата си. Искаш да имаш пари. Ще се наядеш с пари. Някой се наяжда с 1000 лева, някой с 50 000 лева, някой с 100 000 лева, а някой с 1 000 000 едвам се наяжда. Сега аз не ви турям по колко пари трябва да носите, колко ще бъдеш сиромах или богат, това ни най-малко не ме интересува. Мен ме интересува доброто, дали един ще бъде красив или грозен, дали ще бъде философ или не, това е негова работа. Но ви казвам: За сега ви трябва едно — да учите! Защото няма да се минат 20 - 30 години и някои от вас ще ви заведат на скотобойната, ще ви одерат кожата, ще ви качат на ченгели, нали сте виждали как дерат агнета. Макар, че сте светии на общо основание ще ви дерат. И на светиите ще дерат кожата.

Като дойдете до онзи, който ще ви дере кожата, какво ще правите? Как ще се освободите от него? Вие ще кажете: „Христос ще ни освободи.“ Хубаво, съгласен съм. Кога? Ако сте Го разбрали, пак Той ще дойде и ще каже: „Няма да буташ кожата му! По никой начин!“ Ако ли не, онзи ще ви смъкне кожата и ще излезе навън. И вие ще живеете без кожа. Без кожа живее ли се? Допуснете, че ако му вземат очите, ушите, осезанието, вкуса, обонянието. И след като му вземат 5-те чувства, с какво ще живее? Та никакъв живот не може да се живее. Някои казват: „Трябва да се откажете от живота.“ Не е въпрос за отказване от живота. Аз се поставям в други положения. Трябва да се научим да живееме добре в живота. Да живеем при дадените условия, които Бог ни е дал. Всичкото изкуство е да се научим да живеем. Сега живеем ли? —Не живеем. Трябва да живеем така, както Бог е създал живота.

Сега вие градите нещо в себе си. И това, което съграждате, най-първо вие ще го опитате. Някой път вие се възмущавате. Има едно правило. Между вас, кой трябва да е господар? — В света, господар може да бъде силният. В животинското царство, силният е господар. Който има сабя, здрави крака, мускули, може да удря, може да блъска. И ще му се отваря път. А в разумния свят, кой може да бъде господар? — Който е разумен. Добре. А пък в Божествения свят, кой може да бъде господар? Между ангелите може да бъдеш пръв, ако имаш разумна наука. Ако знаеш, тогава си на първо място. В Божественият свят, Любовта е вече мярка. Защо Бог е силен? — Защото Той обича всички еднакво и на всички дава. Затова е Господар. Един иска да бъде като Бога, но не дава. Всеки може да бъде като Бога, но ще дава. Ти казваш: „Но от где ще го взема?“ — Ще го намериш. Ти искаш да бъдеш като Христа. Но не само да обличаш дрехата на Христа, тогата на Христа. И до сега има такива Христовци. *(Учителят показва един портрет на Христа.)* Ето тук има един Христос. Вие казвате, че той прилича на Христа. Сигурни ли сте, че прилича на Христа? Ако Христос ви беше хазаин, колко години можехте да живеете с Него в къщата Му? Ако вие бяхте хазаин и Той да бъде наемател, колко време щяхте да живеете с Него? Колко време щяхте да Го държите? Представете си, че Той е един светия. Някой художник рисува, но картините му не вървят. Не му плащат на време за картините. Колко време ще държите този Христос? Вие ще му кажете: „Тук може един месец, два, три, но после вече не може.

Не е важно какви сте били вчера. Това е за вчерашния ден. А какви трябва да бъдете днес? Има три момента: Сутрин, обед и вечер, това са трите момента. Човек се изменя. Никога човек не може да остане в едно и също положение. Има една вечна промяна в него. И това е хубаво, красивото. Ние вечно трябва да се изменяме, според Божествения

план. Бог остава еднакъв. Радостното, красивото седи в това, че Бог остава неизменяем. Ние се изменяме. И ние, ако се изменяме по Волята Божия, това е радостно, но ако се измениш без да си в съгласие с Вечното Начало, ти ще бъдеш нещастен.

Сега, първото нещо е следното: Вие още не сте опитали за пример колко сте щедри. Аз вече съм дошъл до това — искам да определя колко сте щедри. Щедростта не седи в многото даване, не седи и в малкото даване. Но да знаеш кога и колко да дадеш, в дадения случай. Да допуснем сега, че се пуща между вас една подписка за 10 000 лева. Аз ви казвам: Сега 10 000 лева ще дигнем. Правя сега опит. Турете сега в ума си кой колко ще даде. Но да каже веднага: толкова и толкова. Без никаква философия. Да не прави въпрос, пиши: Криво ляво — толкоз! И ще ги дадете. Сега ще ги дадете. Направете опит. Казахте ли колко, казахте ли си колко (в ума). Ако направите опита правилно на стотях сто ще се увеличи. Каквото дадеш, 100 ще дойде на местото му. А пък ако не направиш правилно опита 100 ще изгубиш. Вие може да кажете: „Аз няма да си определя.“ Тогава двойно ще изгубиш. Ако не направиш опита правилно, както трябва, сто ще изгубиш, а ако съвсем се откажеш, 1000 ще изгубиш. Опитът трябва да се направи. За вашето благо е това. Всеки ден ви се дава случай да направите едно малко добро. Вие се чудите и казвате: „Защо да направя това добро?“ — Направи го! —„Не мога да го направя.“ Не отказвай това желание. Пет, десет минути, но доброто направи. Може и една минута да е, но го направи. Повече от една минута е от лукаваго. Това е много малко добро, защото всички добрини са много малки. Дойде някой при мене, не му трябва много. Не му трябват лачени обуща, хубави дрехи. Казвам му: „Ти няма да се жениш, ти си един прост работник“, прости дрехи му трябват. Той е ученик, не му трябват дрехи за някой бал. Ученическите дрехи са много прости.

Във вас се заражда желание като станете сутрин, да угодиш на Бога. Но казваш: „Аз не съм Го виждал, как да Му угодя?“ Вие все искате да угодите някому. Угоди, но угоди така, както Бог изисква. Да угодиш комуто и да е, не е лесно. Но да угодиш така, че да е приятно на Който те е пратил на земята. Няма по-хубаво нещо от това, да се угоди на Бога. Така е, ако разбираш. А пък, няма по-лошо нещо от това, ако не знаеш как да угодиш на Бога. Да угодиш на Бога е много мъчно тогава. Той не се нуждае от много работи. Каквото и да Му занесеш, Той не се нуждае от него. Ако му занесеш най-хубавите ябълки, Той не се нуждае от тях. Ако Му занесеш пари, Той не се нуждае от тях. Ако Го хвалиш много, ако Му казваш: Господи, Ти Си Велик, Ти Си такъв, онакъв, Той няма да те слуша. Друго има много съществено, което Му правят много хора, а пък ти Му кряскаш, като някоя жаба, какво ще те слуша, а пък има гласове красиви хубави, нежни и на тях Господ даже не обръща внимание. Той е сит от хиляди години на това. Всички все се приближават да Го хвалят. Какво ли не Му говорят. Той седи и когато някой хвали Господа, Той го възнаграждава според хвалата му. Ако хвалиш много Господа, Той ще ти даде голям товар на гърба, а ако малко Го хвалиш, Той ще те накара да гладуваш по 10 - 20 дни. Ако много Го хвалиш — голям товар и ако не го хвалиш, пак лошо — ще гладуваш. Какво трябва да правиш?

Питам сега: Вие отивате при Господа, какво трябва да кажете, как трябва да се молите? Вие веднага ще кажете: „Отче наш!“ Добре, но „Отче наш“ е много опасна молитва. Когато Христос даде „Отче наш“, Той застава между Бога и учениците си, понеже е негова молитвата и Той ще предава молитвата на Бога. Той ще я тълкува на Бога. Той ще каже на Бога да слуша молитвата. Някой път вие казвате „Отче наш“, но трябва да има някой да преведе думите. Какво значи „Отче наш“? Представете си, че Господ не разбира нашия език. Ти като художник може да креснеш, да кажеш:

„Какво ще го интересува Господ нашето бърборене, което няма смисъл.“

Ще ви представя идеята: Ти отиваш при един благороден човек и му носиш круши, ябълки. Ти мислиш, че ябълката е добра, но тя е всичката изгнила, но само семките ѝ са добри. В нея няма нито една частица здрава. Какво ще ти каже този човек, след като види тая ябълка? Вие какво ще направите, ако ви подарят една гнила ябълка? Вие ще кажете: „Страшна подигравка е това! То бива, бива, но толкова!“ Представете си, че аз бих направил това. Да ви дам една гнила ябълка. Та, като излезнете от тук ще кажете: „У-у-у!“ Ако на всички ви дам по една гнила ябълка, ще кажете: „Изпитва ни.“ Но ако на някого от вас дам цяла изгнила ябълка, на друг половин изгнила, а на трети здрава, тогава едните ще имат следната философия: „Учителят, когото обича, дал му хубавата ябълка, а пък на онзи, когото не обича, дал му гнилата.“ Философия!

Аз няма да го направя. Това не е умно. Няма никакво постижение в това. И защо да ходя да опитвам хората. Вие сте чудни. Опитват се най-добрите, най-умните, а глупавите не се изпитват. Като го срещна и дума не става за изпит. Ако е някой кандидат светия, едвам светиите са кандидати за изпит, а светията най-малко три пъти ще даде кандидатурата си, че искат да го изпитат. И понякога и вие го подражавате. Светия си, дадете кандидатурата и ви скъсат. И кой е крив тогава?

Съществува едни морал, който не прилича на сегашния. Съществува едно отношение, за което не мога да ви разправям. Съществуват отношения между хората, един обикновен морал. Аз съм правил всякога опит. Ще ви приведа един пример из моят живот. Няма някой, комуто да съм дал пари и да му върви. Комуто съм дал пари и добро желание да имам, не му върви на този човек. И на комуто съм дал пари, не само, че не му върви, но и голяма беля му е направена.

Мислите ли, че парите са нещо Божествено? Те не са нещо Божествено. То е един подкуп. Ще дойде някой, ще му дам 100 или 200 лева да се осигури. Аз се чудя, някой идва и ми казва: „Учителю, трябва ми 1000 лева.“ Какви опити не съм правил. Някой път съм заравял някои гърнета с жълтици някъде и казвам му: „Върви там и ще намериш едно гърне.“

Вие искате да бъдете богати. То е най-лесната работа, да бъдеш богат. И всички вие имате желание да бъдете богати, ако сте сиромаси, аз се радвам, че сте такива. В сиромашията е зло, а в богатството е два пъти по-голямо зло. Аз не считам, че сиромашията е едно добро. Сиромашията е зло, но богатството е двойно по-голямо зло. Има едно учение, което е зло. Невежеството е два пъти по-голямо зло. Аз ви говоря за учение, което ще ви избави от злото. Сега сме в епохата на учението, което може да ни избави от злото, защото злото в света това е един сбор една съвокупност — сбор от същества, които имат всевъзможни интереси. И тези същества са толкова користолюбиви, че ви обръщат с всичкото съзнание и всичко знаят — да вземат нещо от тебе. Тези същества не мислят за тебе, това е злото в света. И тогава ще нахълтат някои мисли и желания в тебе. Но това не са твои мисли и желания. Те са проектирани от тях. Те искат да те загълъвичкат и ако не сте положителни, всичко добро ще изчезне от тебе и тогава ти казваш: „Всичко добро, което имах, чрез 20 годишна работа е изгубено.“ Ти се усещаш като изгубен, като пленен и тогава, силата ти, честната ти мисъл, всичко изчезва и какво ще направите тогава?

Сега не искам да ви говоря за тези работи, понеже сте страхливи. Знание е нужно и най-първо ще се освободите от човешкия страх, не от Божествения страх. Вие искате да се освободите от Божествения страх. Като се усилва Божественият страх, усилва се милосърдието, а при усилване на човешкият страх, усилва се жестокосърдечието. А пък милосърдието е Божествена сила. Който е милосърден, той е

силен. А пък при жестокосърдечието, могат да те сполетят най-големите нещастия. Това е от човешкия страх. Затова, намалявайте на-първо човешкия страх, за да се освободите от жестокосърдечието. Това е голяма спънка за човешкия прогрес. Велика[та] несрета, която съществува навсякъде днес, се дължи на жестокосърдечието и казва се в Писанието: „Жестокосърдечен е този род, и той е осъден.“ При жестокото сърдце човек е осъден на много страдания.

Ние говорихме за щедростта. По колко определихте вие от десетте хиляди лева? Кой от вас определи? Дигнете си ръцете, който сте определили. Сега, за следующия път, онези от вас, които са определили, до следующата неделя да направят нещо. И каквото направят, ще имат 10 пъти повече. А пък, който не е определил, ще има 10 пъти по-малко. Благословението трябва да дойде.

Преди всяко благословение, което Бог ще изпрати на някой човек, идва едно благословение в човека. Предшествува едно подобрение в неговия ум, едно подобрение в сърдцето му и едно пояснение във волята му. Ти усещаш благоухание и като дойде това, след като си така разположен, тогава идва Божието благословение. А пък ако не си направил така, както Бог иска, най-първо ти усещаш едно стягане в ума, в сърдцето и волята си. Тогава ще плащаш. Имаш да плащаш някаква сума.

Та има една философия много реална или една наука много реална. Всяко просветление на ума е едно благословение. Всяко просветление на чувствата е благословение и всяко просветление на постъпката е едно благословение. Важно е това. Постоянно тези неща се менят. И като се изменят, по това трябва да съдите — има борба, защото във вас работят два вида разумни сили. Едни, които работят за вашето добро, а пък други, които работят за вашето нещастие. Вие може да кажете: „Господ така направи светът.“ Това е най-добрия път, по който може да минете. Това са две страни.

Това са действующите страни, които ви подтикват напред. И в доброто и в злото вие сте свободни. Докато сте свободни в доброто, вие може да правите избор в доброто, докато сте свободни в злото, вие може да правите избор в злото. Но щом направиш злото, ти не си свободен вече. Щом направиш доброто, пак не си вече свободен. Но, доброто носи една нова свобода. В ограничението, което ще дойде, което сте претърпели, ще се яви една нова свобода. И ще дойдеш до нови условия. Когато, в злото е обратен процесът. Ти ще влезеш в по-големи ограничения.

Та казвам, тази е сега философията, която християните, окултните ученици пропущат. Всяка мисъл все оставя известни оттенъци вътре във вас. И добре, че вие не разбирате. Ако вие разбирахте тази наука, вие съвсем бихте се обезсърдчили.

Трябва да се изменят нещата. Нашият външен [...] трябва да се измени. Например вие сте нетърпеливи. Ние трябва да носим един отличен език. Ти срещаш един човек и веднага видиш някоя лоша черта в него. Ако си един светия, то като изпъкне една лоша черта, трябва да изпъкне и една хубава черта от неговия характер, за да дойде равновесието. Понеже, ако дойдеш да мислиш за греха, който е в него, то има опасност и ти да се окаляш. Това ще се отпечати и в тебе. Когато ти мислиш за едно престъпление, което някой е направил, това престъпление вече се отпечатва в тебе. Какво ще спечелиш, ако знаеш, че той е извършил престъпление? Какво те интересува това? Взел той ножа и убил някого. Ако знаеш това, какво ще добиеш? За мен не е важно, че той е убил. Аз срещна този убит човек, ето аз как разсъждавам: Като го срещна, поусмихна му се. Щом го е мушнал и е умрял, той ще е от праведните хора. Сега въпросът е: да го съживя ли или да не го съживя? Гледам пак по лицето му. Ако го съживя, ще направи ли добро на другите хора той или ще направи по-голяма пакост? Ако няма да го съживя, аз ще си

вървя по пътя и ще му кажа: „Ти ще седиш.“ А пък ако ще го съживя ще го побутна и ще му кажа: „Ставай! На работа!“ Не мога да го бутна с ръката си, понеже ще ме оцапа. Ще го бутна с крака си. Само праведния ще хвана за ръката. Първия ще прекрача, втория ще го побутна с крака си, а пък третия ще го хвана с ръката си. Той знае какво значение имат тези изрази, понеже това са символи, емблеми.

Ако ти прекрачиш праведния, знаеш ли какво ще стане? Този, който е направил зло, прекрачи го! Но, ако ти не разрешиш правилно въпроса и прекрачиш един праведен, тогава ще се намериш в противоречие. Така, че сами не знаете кога да прекрачите, кого да бутнете и кого да хванете с ръката си. С ръката си ще хванеш праведния, онзи, който е благонадежден, ще го бутнеш малко да стане да работи, а пък грешния ще го прекрачиш, ще си вървиш. И въпрос няма да правиш пред себе си. Ще кажеш: „Това е Божия работа! Това не е за мене.“ Ти, като си го прекрачил, Бог взема грижата, да се справи с мъчните работи в света.

Сега мисълта, която ще остане е: Вие започвате една работа. От днес започвате една работа един живот, нов живот! Вие мислите, че остарявате. Оставете вашето остаряване! Вие мислите, как ще живеете — и този въпрос оставете, как ще живеете. Птиците знаят как да живеят и животните знаят как да живеят, а пък човек не знае как да живее. Въпросът не е така. Най-първо вие се спъвате с въпроса: Как ще живеем? Това е един въпрос. На водата дайте малък наклон и я оставете. Дайте ход на живота и няма какво ти да определяш живота. Животът сам се определя. Защото, животът иде от Бога. И ако ти вярваш в Бога и ако ти Го разбираш, той, животът ще те научи, тръгни натам гдето животът отива. Ти тръгни нататък на където духа вятърът. Натам вървят гемиджиите. Ти тръгни нататък. Насоката на мисълта отива на където отива светлината. Върви по пътя, на където отива светлината и няма да сбъркаш. Върви в посоката, в която

Любовта върви. Върви по посоката, по която Мъдростта върви, върви по посоката, по която Истината върви. Това са живи сили, вътре в природата.

На вас ви предстои това. Не се спъвайте във временните работи. Че някой тон губи, това е временна обстановка. Някой път има по-голяма влага или по-голяма сухота. Когато времето е влажно или когато времето е сухо, певците не могат да пеят, даже има пиана, в които, като влезне влага, жиците се разхлабват. А пък сега, когато стане сухо, тогава се съкратяват, стягат се жиците. А има едно положение, в което жиците пак се наместват. Едно пиано, което е нагласено много хубаво, в неговото лице можеш да имаш едни барометър. Щом се разтягат жиците, ще има влага, щом се скъсат жиците — има сухота. А пък щом идва до едно място, до едно положение, при което жиците издават обикновен тон, тогава във въздуха няма нито влага, нито сухота.

Всеки инструмент си има особен тон, който е дошъл по закона на равновесието. По този закон на равновесието има нещо, което се пази. И има нещо в това равновесие, което постоянно се мени. Сега да направя един превод от същия закон. Вие сте едно пиано с няколко двойни акорди. Във вашата нервна система са опънати жици, а пък в симпатичната ви нервна система са опънати други жици и то при разните външни условия, вие трябва да се скъсявате, трябва да се разтягате. Не се безпокойте за тези работи!

Има разни акорди, като се поразгневите, повикайте един от тези акорди. Вие трябва да се научите хубаво да свирите. И всеки един от вас сам трябва да свири на своето пиано. И другите да кажат, че това пиано хубаво свири. Но никого не съм виждал да свири. А всеки ден трябва да свирите на това пиано. Толкова много пиеси има да свирите. Да ви дам хубави парчета за свирене, класически парчета.

Сега ще оставим за следующата седмица за печалбата, която ще дойде.

Съвършената Божия Любов носи пълния живот. *(3 пъти)*

7 часа без 15 минути

31 лекция на Общия окултен клас
25 април 1934г.
София, Изгрев

ПЪТ ЗА ПОСТИЖЕНИЕ

Сряда, 5.30 часа сутринта
(Небето ясно. Времето тихо и топло.
Хубаво зазоряване и хубав изгрев.)

Добрата молитва
Размишление

Ще взема само няколко стиха на 8-ма глава от Първо послание към Коринтяните. *(3–7 стих включително)*

Има една обикновена дума — здраве. Ние казваме за някой предмет, че е здрав. Например, казваме, че въжето е здраво, когато не се къса. Когато се къса, казваме че въжето е слабо. Един господин ми донесе 2 грама злато, показа ми го. Като го разглеждах под микроскопа, виждам, че в това злато има много нечистотии. Има неща там, които ни най-малко не са злато. Много камъчета има, които минават за злато. Трябва да се чисти, както ориза. Една четвърт трябва да се изхвърли. И много „истини“ на нас ни ги предават за злато, но не е чисто. Като го туриш под микроскопа, големите частици, които са злато, си имат свой цвят и се познават. Има много камъчета и някои други руди, които покрай златото и те минават за злато. В окултната наука има една голяма опасност. Опасността много ясно съществува. Вземете един художник или музикант, поет или философ или който и да е. Във всичките има едно чувство на самомнение. Той мисли, че това, което знае, го знае много добре. Сега каква е мярката, с която трябва да се мерят нещата. Казват, че е аксиома 2 плюс 2 равно — четири или 2 по 2 равно — четири. Защо числото 2 събрано със себе си или умножено на себе си дава пак 4. Какво се подразбира щом се каже, че 2 плюс 2 равно [на] четири. В какво седи тази аксиома. Това не е истина, коя-

то не се нуждае от никакви доказателства, затова не може да се вземе като истинска аксиома. Съзнанието на животните не е дотам развито, за да могат да съзнаят, че 2 плюс 2 равно [на] 4, това го разбира едвам човешкото съзнание. Това е доста дълбок въпрос. Повидимому можеш да кажеш, че това е аксиома. За нещо казваш, че е истина. Ний обикновено разбираме истината. Какво разбираме, когато казваме „чиста мисъл“, „чисто желание“, „чисти постъпки“. Коя е мярката, с която ги познаваме. Един ориз е чист, когато е еднороден, само оризени зърна и то всички без никакъв дефект. Когато един плод няма никакъв никакъв дефект, ний казваме за него, че е здрав.

Често у вас се явяват някои меланхолични настроения. Всеки християнин или всеки човек, по някой път го хваща една вътрешна меланхолия. Това е верно за сиромаси и за богати и за учени и за невежи и за добри и за лоши, всеки го хваща някой път меланхолия. От къде се поражда тя. Някой път той е неразположен. Аз съм наблюдавал мнозина, които казват: „Аз съм всякога неразположен.“ Че всякога е разположен, това не е верно. Но че всякога е неразположен и това не е верно. Защото един вълк, след като изяде една овца, той е много разположен. Най-голямо разположение на един вълк е като изяде една овца. Задоволило се е това чувство на глад и този вълк е доволен. Той ни най-малко не мисли, че е изял овца. От човешко гледище можем да кажем, че този вълк благодари на Бога, че тази овца му е помогнала, за да може да задоволи своя глад и да крепи живота си. Какво съждение можем да направим сега? Вълкът се намира в едно разбиране, а човек в друго. Какъв паралел можем да теглим между съзнанието на един човек и съзнанието на един вълк. Каква грамадна разлика. За уподобление казват, някой път: „Той прилича на вълк.“ Неговото съзнание върви по същата линия, такъв човек не мисли за страданията на другите хора, не мисли дали нещата са прави или криви.

Но сега въпросът е: в какво седи красотата? Защото за една мисъл, която повидимому няма никаква форма и е невидима, за едно желание, което е невидимо, за това, което е невидимо, ние казваме: тази мисъл е нечиста. Какво се разбира под това. Или имаш едно желание невидимо и казваш, че то не е чисто. Или за една постъпка казваш, че не е добра. В какво седи разликата между изразите: чиста или нечиста постъпка, добра или лоша постъпка. Какво се разбира като се каже, че постъпката ни не е добра?

Най-първо човек трябва да се избави от своите минали наследствени черти. Допуснете, че между учениците на един клас има един княжески син. Друг ученик е син на някой барон, на някой си консул. И на друго място е синът на един овчар. Този княжески син може да има съзнание, че е княжески син. В какво седи разликата? Каква разлика има между кръвта на един овчар и кръвта на един княжески син? Има ли съществена разлика между тяхната кръв. Има разбира се. Трябва да има един философски ум, за да направите разлика. В какво седи това различие? Единият мисли, че е по-високо, а другия мисли, че е по-ниско. Онзи, който мисли, че е по-високо е княза. А овчарят е по-ниско. В природата когато се каже, че някой е княз, формата на княза трябва да съответствува на княза. И формата на овчаря трябва да съответствува на овчаря. Но овчари има, които ни най-малко не са овчари, а князе. А има много князе, които ни най-малко не са князе, а са овчари. Разместени са.

В кръвта има някое различие. В един княз е развито самосъзнанието, значи у княза личните чувства са развити. Той всякога живее в личните чувства, мисли, че е княз. А пък овчаря постоянно мисли, че е по-долу. Той казва: „Какво мога да направя?“ Княза мисли, че много може да направи, а пък овчаря мисли, че не може да направи много, само може да пасе 200 — 300 овце, а пък княза може да заповяда на цяла една област.

Тогава се тегли паралела, ако на този овчар, в един зимен ден измрат всичките му овце, овчар ли е той? Има нещо, което той не е предвидил. И ако на княза неговите хора почват да измират, това княз ли е? Има нещо, което липсва. Когато мрат овцете на един овчар, това показва, че овчар[ят] не е добър. И всички овчари са здрави, понеже овцете са здрави. Някой път овцете излекуват овчаря. Ако овчаря е бил болен, овцете могат да го излекуват. Овцете са в сила да излекуват една физическа болест, но те не са в сила да излекуват една морална болест. И ако овчарят е морално болен, той изморява овцете. Ако физически е болен, овцете ще го излекуват, но ако е духовно болен, той изморява овцете. И когато овцете мрат, това показва, че овчарят е болен от една болест, която овцете не могат да лекуват.

Често, когато лекарите лекуват един болен, образува се някоя инфекция и тогава лекарят плаща. Всички болести, произтичат от един живот, противоположен на сегашния. Има един живот, противоположен на сегашния и той произвежда всички болести. И той е много опасен, той е най-голямата отрова. Най-голямата отрова произтича от един живот, който не върви паралелно със сегашния живот. Това е сега само едно твърдение.

Вие може да мислите какъв е този живот. По-добре да не мислите за него. Какъв може да бъде живота на един вълк? За какво мисли вълка? От сутрин до вечер вълкът мисли само за кошарите. В Симеоново има някоя кошара. В Драгалевци има някои кошари. Той ги знае в кои села са те и си прави своя разчот в коя кошара да посети. И взима под съображение някои работи, има си своя интуиция. После, вълкът знае къде овчарят изкарва овцете, в коя мера. Ще се присламчи от тук, от там, ще примами кучетата, ще подкупи тия стражари и ако вземе нещо, то добре, ако ли не, пак ще се върне и пак ще обмисля. Това са човешки разсъждения. Но такива разсъждения има вътре и в самия вълк. Сега какво

ни интересува нас един вълк. Какво ще ни интересува характера на един вълк. Какво ще ни интересува, ако аз опиша характера на една въшка, да ви опиша темперамента ѝ? Тя си има свое обществено положение, свое разбиране за света, после отношение и към другите въшки. Понякой път и въшката се докача. Някой път и на въшката не се радваш и тя казва: „Мен ми дотегна живота! Какво да правя?“ Тя казва: „Дотегна ми да стоя на тая глава! Тя не е толкова мазна. Ще търся някоя друга глава.“ Това са ред разсъждения. Мисли ли така въшката? Вий сега се занимавате с философия. Вечерно време, като заспите, къде отивате и къде е съзнанието ви? Къде се губи съзнанието ви. Защо като заспите, не мислите така както в будно състояние? Казваш: „Ходих някъде“, и не запомняш къде. Как така си ходил и не си запомнил? Казваш: „Бях някъде, но съм забравил.“

Ти казваш: „Аз познавам характера на хората.“ Как го познаваш? В какво седи познанието? За да познаеш един характер, трябва да намериш основната черта, която определя характера. По какво се отличава един човек от едно животно. Коя е съществената отличителна черта между един човек и едно животно? — В човека има едно съзнание, а у животното няма едно съзнание. Самосъзнанието е специфично за човека. Животните имат съзнание. По какво се отличават ангелите? В тях има свръхсъзнание. На ангелите е непонятно нашето самосъзнание. Всичките ни мъчения, които сега имаме на земята, се дължат на самосъзнанието. Защото всяка една погрешка, която направим, се отразява на нашето съзнание, неприятно ти е. Направил си някоя погрешка, никой не я вижда, но има нещо в самосъзнанието ти, което те мъчи. Никой не те вижда. Господарят го няма, минеш покрай касата, отвориш с ключ, бръкнеш, вземеш десетина златни монети и си вървиш, но си неспокоен. Гледаш нагоре и надолу. На където и да ходиш, тези златни монети изпъкват пред тебе и господарят ти е практичен. Той е специалист. Той си казва,

че е турил в касата тези 10 златни монети и вижда, че ги няма. И почва господарят да мисли: „Дали съм ги дал някъде тези пари? Да не е бръкнал някой?“ И почва да разсъждава той, като някой копой, почва да мирише навсякъде, кой е бръкнал в касата. А пък ти, като си бръкнал вътре в касата, ти ще оставиш твоя мирис на кутийката. И той, като чете парите, почва да налучква: „Еди кой си, ха, ха!“ И той започва да наблюдава. Трепери ти сърцето, че той ще те открие. И съзнанието ти те мъчи. И господарят ти един ден дойде, да похлопа на къщата ти и ти казва: „Бръкнал ли си в касата?“ Най-първо искаш да лъжеш: „Не съм бръкнал“, и после си признаваш: „Бръкнах.“ Той ще ти държи един морал: „Трябваше да ме питаш! Не е лошо, че си бръкнал в касата, но не трябваше да бъркаш без мое позволение.“ В какво седи престъплението. Парите не се ядат. Ти ще ги вземеш от касата и ще ги туриш в джоба. Престъплението седи в това, че ти си бръкнал за тези пари, които, в дадения случай, не ти са нужни. Това, което, в дадения момент, не ти е потребно и го взимаш, това е едно престъпление. В дадения случай, ако ти вземеш известна храна, която не ти е потребна, ти правиш едно престъпление. Някой път седиш и се изкушаваш, минаваш някъде, минаваш покрай някоя храна, която не ти е потребна да я ядеш. И това носи едно лошо последствие. Ти казваш: „Не съм ли свободен да ям?“ Свободен си само тогава, когато имаш нужда да ядеш. А когато нямаш нужда и туряш в устата си, то е престъпление. Или казано другояче: Това, което Бог ни е определил и не го турим в стомаха си. Това, което Бог не е определил, не го туряй в ума си, това което Бог не е определил, не го туряй в сърцето си. Това, което Бог не е определил, не го прави, ако искаш да вървиш по правия път.

Та казвам, има един живот в света, който е противоположен, а пък има един живот, който носи всичкото благо в света. В тоя живот няма никакво правило, няма никакъв

закон. И в този живот като идеш, там съществува само единствено правило. То е следното: По възможност, колкото се може най-малкото количество, няма да имаш желание да вземеш повече. Като дойдеш до този живот, можем да дадем следното сравнение: имаш една игла, толкова тънка, че на върха на иглата можеш да вземеш нещо, колкото една милионна част от милиграма. И това нещо, с иглата ще го туриш на езика си. Толкова ти трябва. И ако вземеш повече, нищо няма да разбереш.

Казвам сега, как ще разберете това? Знаете ли какво нещо е една милионна част от милиграма? Това са такива идеи, както идеите на съвременните астрономи, които казват, че следующата вселена е отдалечена от нас на 150 милиона светлинни години. Мярката за светлинна година е следната: пътят, който изхожда светлината за една година се нарича една светлинна година. Може ли да си представите 100 милиони светлинни години какво грамадно пространство е? Това не може да си представи човек. Един американец изчислява, че нашата вселена представлява една голяма сфера, ограничена сфера с 6 милиарда светлинни години. За да се изходи от светлината диаметъра на цялата вселена, трябват ѝ 6 милиарди светлинни години. Това са хубави философски работи за онзи, който може да ги разбере.

Светлината има и други свойства. Едно свойство на светлината е: най-първо един човек трябва да влезе във връзка със светлината, за да мисли правилно. Не можеш да мислиш правилно, ако не знаеш как да възприемаш светлината. Някой хора възприемат повече светлина, от колкото им трябва. Казвам, човек има нужда от повече топлина, която трябва да влезе като едно условие в ума, за да мисли. Човешкият ум без светлина не може да мисли. Някоя мисъл е толкова силна, че тя е непоносима за човека. Някой път хората искат да създадат някаква мисъл, но в това състояние, в което се намираме, една мисъл може да ни обремени. Има един такъв

разказ: някой си астроном се молил на Бога да му покаже величието на света. Искал той да види какво е Божието величие. И след като се молил 10-15 години, една вечер идва един ангел и му казва: „Молитвата ти се чу сега.“ И взема го ангелът. Но чул ангелът един глас, който му казва: „Измени неговото естество, но остави човешкото сърце. Човешкото му сърце не бутай. Всичко друго измени.“ Хваща го ангела и почва да го носи през пространствата. Показва се един свят, друг свят, едно слънце, друго слънце, пътуват, вървят нагоре ден, два, три, четири, пет дена. Той пита: „Няма ли край тази работа?“ — „Няма!“ — „Я ме върни на земята. Тази работа е непоносима за мене. Не мога да издържа. Страшно е“, казва той. Няма онова, този свят.

Има едно положение във живота, щом нарушиш един Божествен закон, молиш се и усещаш, че не те чува Господ. Преди да си направил това прегрешение, то може да е много малко, микроскопическо, като отидеш при някой болен, молиш се и той оздравее и тръгне. Но, като направиш това прегрешение, не се мърда болният. И търсиш в себе си коя е причината, извиняваш се. Казваш: „Не съм аз много грешен. Нямах намерение. Това е малко прегрешение.“ Но фактът е, че нямаш сила. То е както сегашното електричество. Въртиш ключа, може би много малко се изисква, един малък контакт няма. Но тогава ток няма, светлина няма. Знаеш нещата, философ си но ток няма. Дойде някой, който няма никаква философия, окачи ги тези работи и има светлина. За такава инсталация вие трябва да изучавате себе си. Трябва да знаеш как да се извиняваш. Някой път друг трябва да инсталира. Тези философи, музиканти, поети, това са хора, които правят това. Ще повикаш един поет да инсталира нещо по поезия. Един музикант ще инсталира нещо по музика. Ще се учи човек на това. Например ти не знаеш как да пееш. Аз съм слушал много певици, но има нещо в певиците, че като пее тя, не ми се харесва, но в дадения случай не мога да ѝ покажа

къде е погрешката. Виждам, че тонът не е верен, погрешен е, но как ще ѝ покажеш, трябва да ѝ дадеш образец. Трябва да започна аз да пея и според мене, една от мерките на пеенето е следната: няма какво да се спори. Той пее така. Но публиката, като слуша се върти, чеше се, обръща се, шуми.

Дойде сега в София един артист — Рубенщайн. На скоро даде концерт. Ходих да го слушам — има музикален талант, има техника, излиза, поглежда, иска да каже: „Трябва да мълчите. Ще ви свиря.“ Техника и всичко друго има, но има нещо, което липсва. Динамиката е по-голяма, отколкото изражението на музиката. Бях толкова близо, че трябваше да бъда 15 стола по-назад, за да изравня моето ухо с неговата динамика. Аз не зная как той чувства. Не е лоша тази динамика. То е като някой проповедник, който, като се качи на трибуната, вика, кряска и казва: „Хей!“ Той си мисли, че ще оправи света. Така не се оправя света. Може да нахукаш някого, но с това нищо не става. А някому можеш да говориш тихо и той разбира. Някому можеш да кряскаш колкото искаш и пак нищо.

Сега за пението правилното е: при хубавото пеене, като запееш, веднага да се трогне сърцето на публиката, да не се мърда никой и лицата им се изменят, обединяват се всички, стават като едни човек, като че са един човек. Ти чувствуваш, че между публиката и тебе има обмена, ти даваш и вземаш. Божественото идва в тях и в тебе. Когато между Божественото в публиката и Божественото у певеца почва да става тази обмяна, аз наричам това хубава музика. Иначе, това е обикновено пеене. Тогава можеш да му търсиш причините, където и да е.

Сега някой пита: „Как трябва да стане това?“ Аз да ви кажа как да стане. Правил ли си опит, за колко минути се стопява захарта в студената вода и в топлата вода от 100 градуса? Във врялата вода се топи бърже. Кога захарта е по-хубава, когато лесно се топи или когато мъчно се топи?

Има две мнения, старото мнение е, че захарта, която се топи по-мъчно е по-хубава. А пък новото мнение е, че захарта, която се топи по-лесно, е по-хубава. При добрите хора захарта се топи по-лесно, а пък при лошите хора захарта се топи по-мъчно. Това е един факт, който аз знам. Вий може да направите някой път опит, като направите опит, ще видите с часовника. Това не е така произволно. При умните, при добрите хора работите стават лесно. При лошите хора, работите стават мъчно. Дойде един честен човек, каже ви нещо и всичко става лесно. Дойде един лош човек и работите ви не стават. То е много естествено: при влага и топлина, работите стават много лесно, а пък при суша и студ, работите стават мъчно.

Та казвам сега, единствения закон, по който трябва да вървите сега, кой е? Само при онази любов, при този живот, за който ви говоря, при Божествения живот, нещата стават правилно. Само при закона на Любовта, нещата могат да станат така, както ти искаш. Ти трябва да знаеш, че трябва да бъдеш в областта на любовта. Тази любов трябва да проникне във всички области на твоя живот, за да постигнеш това, което мислиш и да бъдеш доволен в своите постижения. Затова е потребна любовта. Любовта е потребна, за да постигнеш нещо. Имаш някои скрити желания. Това е хубаво. Не е лошо. Всяка една душа има свои стремежи. Те са Божествени. За постигането на тия стремежи, любовта е необходима, като едно условие. Ако няма Любовта, тогава няма никакви постижения. А щом няма никакви постижения, тогава животът не може да се прояви. Защо ти е такъв живот? Значи любовта е едно условие за постижение на онова, което е вътре в нас. Тогава няма какво да питаме: „Какво аз трябва да правя?“ Като направя нещата, които са прави, аз ще усещам една радост вътре. Всякога ония неща, които са хубави, произвеждат една особена радост в човешката душа.

Не смесвайте сега обикновената радост с тази радост,

за която говоря. И обикновената радост си има произход. Но има една особена радост, която задържа за себе си. Тая радост, ти никога не я съобщаваш на другите хора. Това, което съобщаваш, то е вече изблик, не можеш да го задържиш. Нека си излиза навънка. Но тази радост, която е в тебе, ти не можеш да я разправяш, не можеш да я опишеш и ти казва някой: „Какво си така разположен? Да не си получил някое голямо наследство от някой твой чичо?“ Онзи не може да си представи истинската причина на тая радост. А пък това състояние е най-голямото богатство. С това състояние, гдето отидеш, всички врати ти са отворени. А пък като го нямаш, всички врати са затворени за тебе. Като го нямаш, то като отидеш при някого, той веднага ще ти каже: „Не съм разположен!“ И не те приема. И ти казваш тогава, че живота не струва.

Та казвам, Любовта е път за постижение на това, което желаеш.

Ти казваш: „Да се обичаме!“ Оставете се от вашето разбиране на думите: „Да се обичаме!“ Мене са ме обичали много хора и после с години ми е вземало да си лекувам раните. Вие страдали ли сте от любовни рани? Има любовни рани. Ти като се влюбиш, това е друг въпрос. Но когато в тебе се влюбят! Когато някоя въшка се влюби в тебе, почва да те човърка. Ти изхвърлиш едната, легнеш на леглото и десетина други дойдат. Десетина изхвърлиш, а дойдат 20. Двайсет изхвърлиш, дойдат 30, 40. Трябва да бягаш от тях. Няма по-голямо страдание на света от това, да изпитваш неразбраната любов на хората. Неразбраната любов на хората е страшна работа. Аз го наричам най-голямото страдание на земята, да изпитваш неразбраната любов. Никакви философи не помагат, никакъв говор не помага. При такава любов плюй на петите си и бягай.

От опита, който направихме през тази седмица, аз съм доволен. Миналата сряда имахме един опит. Опитът

ви е доста сполучлив и бих желал всички ваши други опити да бъдат така сполучливи, както този. Единственият опит, който излезе сполучлив, е само този сега.

Отче наш

6 часа и 25 минути сутринта

32 лекция на Общия окултен клас
2 май 1934 г.
София, Изгрев

ЩО Е ЧОВЕК

Сряда, 5 часа сутринта
(Небето чисто. Времето тихо и топло.
Рядка мъгла по земята)

Добрата молитва
Размишление

Ще ви прочета Притчи, 7 глава, само първите четири стиха.

Има едно повърхностно разбиране за нещата, външно разбиране. Представете си, при сегашния строй, един син, чийто баща е овчар и друг син, чийто баща е княз. На пръв поглед каква е разликата между тия двама сина? В свещената книга се казва, че всички хора са родени от Бога. Как е сега възможно да са от Бога родени всички и единият да е роден от княз, а другият от овчар. Тогава вие ще попаднете в онази логика, вашите разсъждения ще бъдат в пътя на онези разсъждения, които имал един българин. Той е бил сиромах, нямал пари да си купи дървено масло, зехтин. Отишел при свещеника и му казал, че иска да пости. И свещеникът му казва какво трябва да яде: „Свинско месо няма да ядеш! Грехота е да се яде свинско месо през пости. Позволява се малко варен боб с дървено масло и малко варен боб без дървено масло.“ Онзи го попитал: „Колко пъти?“ Свещеникът му казал: „Три пъти ще ядеш боб без масло и три пъти боб с малко дървено масло.“ Онзи турил боба с малко водица и лук и го сварил. Той имал свинска мас, но му се каза, че не е позволено да се употребява през пости. Но му идва на ум една идея: със свредлото си пробива една дупка в едно

дърво, прекарва свинската мас през дупката и налива в гърнето. Яде и отива пак при попа и му казва: „Изпълних както ми каза. Три пъти ядох боб без масло и три пъти с дървено масло.“ Този човек не е някой съвременен, но обича да изопачава истината, той е чистосърдечен и вярва, че като мине свинската мас през дупката на дървото, става дървена. Питам, той мисли, че е дървено масло, но свинската мас става ли дървено масло? Онзи, който не разбира свойството на свинската мас и свойството на дървеното масло, той може да се заблуждава. Но при изключителни условия свинската мас може да се употреби като едно лекарство. Ако я употребяваш, какво ще каже един вегетарианец? Но трябва да знаеш в каква доза, колко свинска мас трябва да туриш, за да се излекуваш. Но свинската мас, като храна не може да стане, понеже е много скъпа. Сега, ще ви дам едно сравнение: кое е по-износно — да угощаваш един обикновен овчар ли или един княз? Ако ти не си заможен човек, кого ще предпочиташ да угощаваш, княза или овчаря? Князът няма да бъде задоволен от това, което имаш. Това е външната страна. Вий трябва да си извадите правило. Казвам, човек трябва да бъде добър. Но какво подразбираме под думите „добър човек“, где се отразява добротата на човека? Ако доброто е плод, щом е на дървото, всяко дърво от плода се познава дали е добро или зло. Ябълката се познава от плода, крушата също. Всички дървета се познават от плода. И човек се познава по плода. Но трябва да има един начин за самовъзпитание.

Искаш да бъдеш говорител. Искаш да говориш на хората. Представете си, че искаш да приготвиш една сказка, оратор да бъдеш, да говориш по всичките правила. Как ще започнеш? Как започват сега? Нали сте слушали сказки? Как започва сказчикът: Почитаеми господа или уважаеми господа или уважаеми гражданки и граждани. А ако си религиозен ще каже: „Уважаеми братя, или почитаеми братя.“ И след това как ще развие своята реч? Защо почва с думата „уважаеми“

или „почитаеми“? Ти все трябва да кажеш една сладка дума на човека, но като му я кажеш, какво ще засегнеш у него? Всяка дума произвежда у човека особен ефект. Има думи, които, ако ги изказваш постоянно, ще продължат твоя нос. Това е отчасти верно. Има изключения. Има думи, които продължават човешкия нос. Има думи, които продължават човешките уши. Има думи, които уголемяват човешките уста. Има думи, които уголемяват човешките очи. Можеш с думите си да направиш каквито вежди искаш, но ако знаеш. По някой път, във външния живот аз съм правил някои опити по психология на животните. Например, имате една котка в къщи. Дадете ѝ сух хляб. Тя казва: „Такова нещо не го ям.“ Но вземете малко топла вода, капнете на хляба, поразмегчете го малко, понамажете го малко от едната и другата страна с малко сиренце и тази котка идва, изведнъж се прекомандирова и мисли, че хляба е друг. Турете на хляба няколко капки вода, малко масълце или сиренце и тя веднага го яде.

Вие казвате сега: „Трябва да бъдем добри!“ Каква дума трябва да турите пред думата добър и след нея, за да има ефект. По някой път, вий се намирате в положението на княжески синове и мислите за вашата кръв, за вашия произход и за вашите постижения. Хубави работи са те. Да кажем, че ти отиваш в училище и мислиш, че ти си бил княжески син, имаш това съзнание, но в същото време тебе паметта ти е слаба, па и другите ти разсъждения не са толкова добри, а има други синове, които не са княжески, но са много по-способни. Питам: какво те ползва тебе твоята титла? Сега, аз искам да ви извадя от едно положение, някой път хората казват: „Това нещо за мене ли се отнася или за другите?“ Доброто е за човека, то не е за животните. А злото за кого е? В Писанието се казва, че всички плодове са направени за човека, но по някой път и животните ядат плодове. В Писанието се казва, че Бог дал тревата за животни и плодове за човека.

По някой път, ти не харесваш носа си.* Защо не го харесваш? Изкуството си има модели. И всеки един от вас има известни модели. И по някой път вие се заблуждавате от външната мода. Има много дефекти в живота, които произтичат от човешките органи, като един резултат на миналото. Някой път вий може да си държите главата на една страна, може на другата страна или може да я наклонявате напред или назад. Кога хората почват да се прегърбват? Когато остареят. И най-после гледаш, че старият съвсем се е прегърбил. У младия има едно желание, най-първо той се ражда прегърбен и у него има желание да се изправи. А у стария има обратен процес. Той си казва: „Остарях, остарях, остарях!“ И се навежда, навежда. Детето ти казва: „Млад съм!“ И това дете почва да се изправя. Това дете действува по законите на внушението на Божествения свят.

Докато в тебе действува Божественото, ти си млад. Когато ти не се подчиняваш на Божественото, като станеш човек, ти остаряваш. Остаряването е човешки процес. Ти, като напуснеш Бога, недоволен си. Недоволен си от това, от онова, това са човешки работи. В Бога няма недоволство. Той е от всички доволен. Щом си с Него, ще бъдеш доволен от всичко. Щом не си [с] в Него, ще бъдеш недоволен. Що е недоволство? —Недоимък. Съмняваш се — това е недоимък. Не можеш да помниш — това е недоимък. Не достига умът ти как да мислиш — това е недоимък. Ходиш криво или кракът ти е крив някъде — това е недоимък. Речеш да направиш нещо и се отказваш — това е недоимък. Ти казваш: „Така е нареден светът!“ Няма никаква философия в това. Светът не е нареден така. Твоят свят, твоите разбирания са така наредени. Ти искаш да те обичат хората — това е недоимък. Искаш да те уважават — това е недоимък. Искаш да станеш богат — това е недоимък. Искаш да станеш учен — това е не-

---

* **липсва чертеж в оригинала**

доимък. Искаш да се подмладиш — това е недоимък. Искаш да станеш някой висок чиновник — това е недоимък. Всичко това показва негативната страна на живота. Искаш да станеш добър, искаш да станеш светия — това е недоимък. Казвате: „Аз имам стремеж!“ Хубаво, този стремеж как ще го изпълниш? Казваш: „Аз искам да изпълня Волята Божия!“ Това е недоимък. Искаш да изпълниш, а не знаеш как да я изпълниш. Как трябва да се изпълни Волята Божия? Представете си, че аз съм поставил две сестри — едната на едната страна на масата, а другата на противоположната страна на масата и на средата турям един килограм ябълки от най-хубавите, от първокласните. Пет големи ябълки са там — един килограм. Всяка една сестра, като погледне, ще иска да изпълни [Волята] Божия. Аз искам да видя как ще я изпълнят. Едната ще погледне, иска да види коя ябълка е най-голямата. Тя я е видяла, турила е око на нея. И почва да се гледат една на друга и казват си: „Заповядайте, вземете си!“ Изпитват се. Не искат да си изкажат желанията. Всяка е турила окото си на най-голямата. И двете имат един малък храм. Едната казва: „Вземете си вие, моля, вий сте по-голямата!“ И по-безочливата взема по-голямата, а онази си казва: „Защо тя взе тая ябълка“, но си замълчава. Питам, тая, която е взела голямата ябълка, изпълнила ли е Волята Божия?

За да реши въпроса, какво трябва да се направи? Аз бих разрешил този въпрос така, ще кажа: „Сестри, понеже сте хвърлили око на тази, голямата ябълка, да я разделим на две равни части и да хвърлим чоп и на която се падне, тя ще вземе едната половина, а другата ще вземе другата. При всяко друго разрешение, все ще остане недоволство, каквото и да кажем на другата сестра, тя ще каже: „Можех и аз да я взема, аз бях толкова глупава“, отпосле тя ще си разсъждава в себе си. Това е едно малко, микроскопическо недоволство. Тя ще съди другата и ще казва: „Тя не взе от долу малката ябълка, а взе голямата.“ И някой път, като се разсърди, из-

веднъж ще каже: „Тя взе голямата ябълка!“

Какво престъпление има в това? Нито едната е работила за тази ябълка, нито другата. Домакинята, която е била толкова добра, ги е набрала от своята градина и ги е турила тук. Де е престъплението? Престъплението е в техните желания. Стълкновението е в техните желания. Всеки един от тях има желание да вземе най-голямата. Че едната взела голямата ябълка или другата, де е престъплението. Ако някой ви поканят и ако друга си позволи да вземе тази голямата ябълка, ти можеш да кажеш: „Зная я аз, коя е тя. Каква е лакома! Взе голямата ябълка!“ Така се заражда грехът. Ти казваш: „Аз я познавам.“ Ако тази мисъл работеше доста дълго време, тя ще произведе един резултат върху лицето ти.

Даже, ако наблюдавате психологически, ще видите, че всяко недоволство произвежда известно действие. Турете пред един човек нещо за ядене и изведнъж ще познаете, донякъде, каква е неговата психология. Направете една хубава баница, червеничка, па я турете пред човека. Ще го изпитвате. И даже, за да се възпита човек сам той трябва да направи следното: Като ви донесат една баница, да не бърза да я яде. Ако си много гладен, никак не бързай. Седни си и си кажи: „Почакай малко братко!“ На себе си така да си поприказваш малко. Дигни баницата, погледай я и пак си поседни. Постой няколко минути. Стани и пий малко вода, походи малко, пак поседни, но гледай да не прекалиш. А пък ти сега бързаш и мислиш, че като се наядеш, ще свършиш работата си. Нищо няма да свършиш. Или можеш да искаш всичката тази баница да я изядеш. И това не бързай. Ако аз съм, ето какво ще направя. Аз държа едно правило: като седна да ям, аз размишлявам десет минути. Вземам пред вид тези, които са по-гладни от мене и които са по-сити от мене. За десет минути отгоре, всички хора ги вземам пред вид. И ако някои са яли вече, имам ги пред вид. И ако някои не са яли, всички тях ги вземам пред вид. И без да ме смущават, помисля

си върху това. Няма какво да се смущавам за хората. Ако един човек е гладен, аз се радвам. Ако е сит, пак се радвам. Мене не ме смущава гладът. Гладът не е едно страдание. Гладът е едно велико, Божествено подбуждение. А яденето, насищането, това е успокоение вече. Ти имаш една работа, която трябва да свършиш. След това имаш един нов план. Ти си се наял сега, работата е дадена. След това ядене ти предстои пак работа. Гладен човек аз разбирам онзи, който е свършил една работа. Според мене, колкото гладът е по-голям, толкова по-голяма работа човек е свършил. Колкото гладът е по-малък, толкова по-малка работа е свършил. Гладът показва степента на работата, която човек е свършил. У гладния човек не трябва да има пресилване. Човек не трябва да има пресилване, значи човек не трябва да умре от глад, не трябва да умре от работа. Всеки един от вас трябва да работи толкоз, колкото трябва.

Та казвам, глад има навсякъде. У вас може да има глад да ви обичат. Ти гладуваш да те обичат. Ти можеш да гладуваш да те почитат хората. Не е лошо. Но трябва да се работи. Ако вие имате глад за любовта, тогава коя е мярката? Коя е мярката за глада на любовта? Искате да ви обичат хората, но най-първо вие трябва да се обичате. Е, добре, каква е мярката, за да обичаме някого? Аз не се спирам върху обикновените разбирания на хората, понеже в тези, обикновените разибрания има една мода, има известна основа, която не е на място. Не мене ми дадат един месен домашен хляб. Аз го ям, но той е чужд. Не съм го месил аз този хляб. Минал е през няколко ръце. Мога да ям някой хляб, който е месен с крака. Много хлебари има, които месят в големите корита с краката си. Много пъти вий ядете пасти, направени, но ако идете в тези сладкарници, ще видите, че много яйца са влязли в тях, макар и да са развалени. И казвате: „Модна е тази сладкарница.“ Да, модна, дето развалените яйца са смесени вътре в пастата.

Хубаво, сега ние можем да се възхищаваме, но когато ти туриш една развалена дума при една сладка дума и разбъркаш една каша и дадеш на хората, ти не си ли в тази сладкарница? От две сестри едната казва на другата: „Много си груба сестро!“ А другата казва: „А пък ти си светия!“ Казвам, те са две сладкарници. Аз сега седя пред вратата на едната и на другата сладкарница и мисля в коя сладкарница да влеза. В сладкарницата на грубата ли или в сладкарницата на светицата.

Думата „сестра“ — това [е] най-хубавото. Думата сестра по произход е най-хубавата. Сестра, това е най-хубавото име, което може да турите на една жена тук на земята, по първоначалния произход. И на един човек най-хубавото име, което можете да му турите след бащата — това е „брат“. В който и да е език тези две думи, почти най-хубавите, са еднозначещи, думите „брат“ и „сестра“. Когато братът и сестрата в една къща не могат да живеят добре, тогава брат и сестра ли са те? И когато брата не съзнава, че тя му е сестра, той не се обхожда с нея като със сестра.

Всяко нещо си има своята обхода. Вземете в музиката. Например, ако вземеш основния тон „до“ като „ре“, тогава не е правилно. Можеш първоначално да взимаш по-ниско или по-високо. Тогава имаш право, но веднъж ако вземеш основния тон в по-висока или по-ниска степен, то всичките други тонове трябва да имат еднакво отношение към основния тон.

Да кажем, че ще пеете песента „Бог е любов“. Как трябва да се изпее песента? Как трябва да се изпеят първите думи: Бог е Любов. Ти имаш думата „Бог“. Как ще дадеш мисъл на пението? Трябва да дадеш мисъл на пението . Ти ще кажеш: „Аз ще го мисля.“ Че мисълта сама по себе си е музика. Как ще мислиш? За Бога какво трябва да мислиш, като пееш „Бог“? Ний често произнасяме думите „Бог е любов“. Всичките блага в живота произтичат от Бога. Всичко

онова, към което нашата душа се стреми, всичко онова, за което нашият ум може да мисли, всичко онова, към което нашата воля се стреми, всичко това произтича от Бога. И като дойдеш ти до Бога, по кой начин можеш да познаеш, че си дошел при Него? Аз ще ви дам само една диагноза: реалността в света се отличава по едно нещо — ти като дойдеш там, като пристигнеш до тая реалност, противоречията трябва да изчезнат, понеже в реалността всички нужди, които човешката душа има, се задоволяват. Следователно, ако ти си дошъл до реалността и се задоволяват всичките твои нужди, ти си при Бога. И няма смущение в душата ти. Но, ако не се премахнат смущенията в душата ти, ти не си при Него. Че онова дете, което е плакало, плакало за майка си и като види майка си и я прегърне и тури главата си до нея, детето утихне и поглежда я и казва: „Да не ме оставяш!“ И майка му казва: „И ти да не ме оставяш! И всякога при мене да идваш!“ Майката казва: „Да ме слушаш, при мене да идваш всякога, да ме познаваш, каквото кажа да го изпълняваш!“

И по какво се познава доброто дете? То трябва да познава майка си, трябва да познава желанията на майка си и трябва да ги изпълнява.

Трябва да имаме едно предразположение да изпълняваме всякога Волята Божия, без да си правим никакви уговорки. И когато Господ направил човека, знаете ли колко време е мислил, какво лице да му тури? Във всички тези животни, които са били най-първо, Господ си правил модели. Той намислил да направи човека и направил един модел, втори, трети, четвърти и пр. И видял, че не е това за човека. Правил, правил тези модели и дошел до шестия ден и тогава, като направил всички модели, най-после направил един модел и казал: „Този е доста сполучлив, по човешки говоря. Този модел е вече за човека. Допада ми се той!“ И в какво седял този модел? Всичките модели, които Господ си е правил, не можели да се изправят на краката си. Все падали пред Него.

Той все трябвало да ги вдигне. Дигне Господ модела и той падне. И Бог казвал: „Не са за човека!“ Дига ги, слага ги и като направил последния модел, той не паднал и Бог казал: „Този модел е за човека.“ Щом пада не е модел за човека.

Щом грешиш, то не е истинския модел. Това са модели, които ще паднат. Щом падаш, не си хубав модел. Каква е сега мярката за човека? Онзи, който като се изправи пред Господа, не пада, това е модел. Има такива модели. *(Учителят показва чертежа.)* Този модел пада ли или не пада? Я го накарайте да падне! Той се е изправил така. Този казва: „Аз съм от тези, които не падат!“ Ний си правим уговорки, казваме: „невъзможно е човек да не падне!“ Тази уговорка си няма място, това са минали неща. Можеш да кажеш: „Било е време, когато аз съм падал.“ Или казано по-подробно на същия език: „Било е време, когато всички онези модели, които Бог е направил, все са падали.“ Било е време, когато Той е направил един модел, който не падал. Следователно, аз се спирам на онзи модел, който не пада.

Сега, като изнасям това, каква мисъл остава във вас? — Да изпълним Волята Божия. Най-първо, за да изпълниш Волята Божия, не трябва да падаш. За да изпълниш Волята Божия, не трябва да куцаш, не трябва да бъдеш сляп, не трябва да бъдеш глух, не трябва да те боли стомаха, не трябва да те боли гръбнака, не трябва да имаш ревматизъм, никакъв недъг не трябва да имаш. Може ли? — Може.

Така трябва да бъде. Дали може или не, то е друг въпрос, но така трябва да бъде. Ти казваш: „Но кой може да го постигне?“ Няма какво да го постигаш. Ти си вътре в този модел. Ти искаш да бъдеш човек. Човек е същество, което не пада. Защото, в какво седи падането? Когато ти казваш: „Аз не мога да изпълня Волята Божия“, това е падане. Когато казваш: „Аз не мога да се примиря“, това е падане. Когато казваш: „Това е непостижимо за моя ум“, това е падане. Като говорим за постижимо, не подразбирам да развиеш всичко,

та да бъдеш като Бога. Постижими неща са всички неща, от които ти, в дадения случай, ти можеш да се ползуваш. И после, под постижими неща се разбира следното: ти имаш свобода на действие. Не трябва да влизаш в стълкновение с другите хора. А, по някой път вий сте в стълкновение с вашите възгледи или в стълкновение един с други.

(Учителят показва сестра Анастасия Христова и казва:) Тази млада сестра не е модел сега. Някой път ми казват за някоя сестра: „Вижте, тая сестра плаче!“ Че трябва да плаче! Без плач тази работа не може да стане. Вий сте чудни, когато някой ми казва: „Той плаче.“ Много добре! Това е една баня. Без мокрене не става. Ти казваш: „Ами, много си се наквасил!“ Много хубаво стана, че се наквасил. По-хубаво нещо от това няма. Плачът е едно благословение. Измиваш прозорците. Сълзите са Божествената вода, която измива очите, за да възприемеш Божествената красота. Може да ги измиваш десет пъти на ден. Не е лошо. Но не туряй повече вода, отколкото трябва. Да не става локва отдолу, под прозорците, когато ги измиваш. Ще измиеш хубаво прозорците и като поплачеш, поблагодари на Бога, че можеш да поплачеш. И виж колко сълзи са излезли от очите ти, след като си поплакал.

Някой път, като започна аз да плача, много плача и аз! Като поплача, гледам дали умът ми е станал прояснен, дали разбирам по-добре, дали съм по-добре разположен спрямо хората. И плача, плача! И след като ми дойде умът на място, като виждам, че умът, сърцето и волята са вече на място, казвам: „Няма да плача повече!“ Умът, чувствата и волята ми се нагласиха. И казвам: плачът си постигна това, което трябваше. За мене плачът е една хубава баня. Излизам си от банята и се обличам. Аз плача докато се напълни ваната. Моята вана не е много голяма. Тази вана, в която си правя банята, е два и половина милиметра дълга, два милиметра широка и половин милиметър широка [дълбока]. В тази вана

се къпя. Ако си купя вана като вашата, тогава трябваше да плача цяла година, за да я напълня.

Ний имаме понятие за човека, че е голям. Това е положението на една българска гайда. Да, представете си, че аз направя една гайда от волска кожа. Сега ги правят от овча кожа, но може да се направи голяма гайда от волска кожа. Ако може да се направи един голям орган да свири, то може да се направи и една голяма гайда от волска кожа, за да може да събира повече въздух. Това е само за обяснение.

Отче наш

6 часа сутринта

33 лекция на Общия окултен клас
9 май 1934 г.
София, Изгрев

БОЖЕСТВЕНИЯТ ФИЛТЪР

Сряда, 5 часа сутринта
(Небето чисто, само тук-таме с малко облаци,
ниско над хоризонта. Времето тихо.)

Добрата молитва
Размишление

Ще прочета от II-ро послание към Коринтяните, част от втората глава *(ст. от 5 - 12).*

Сега всички вие сте свикнали онзи живот на малките деца. Той е красив. Когато майката потопи своето малко дете в някое корито или го тури в някоя модерна люлка, с всичките грижи, подува го два, три, четири, шест пъти на ден, държи го близо до гърдите си, милва го, целува го, къпи го, повива го, развива го. Някой път то плаче. Майката много снизходително го гледа. Това е философия, която вие познавате. Но вие считате този живот за детински. Казвате: „Малка работа.“ Но и животът на възрастните минава същата фаза. Да кажем, че всичко ви върви напред, вий сте малко дете, в люлката. Майка ви ви завива, къпе ви, облича ви, храни ви и пр. Но един ден, майка ви измени своето поведение спрямо вас и вие забъркате своята философия. Вие мислите, че майка ви има само едно слабо отношение към вас. Мислите, че тя е станала майка единствено само за вас. Сега, какво трябва да разбирате под думата „майка“? На земята ние считаме майка тази, която ражда и която отглежда едно дете. Ако майката ражда и отглежда детето, тогава каква е службата на бащата? Ако майката ражда, отглежда, какво прави бащата? Така както бащата и майката са разделени, вий не можете да имате една правилна идея.

Какво отношение имат тези две криви линии? На коя

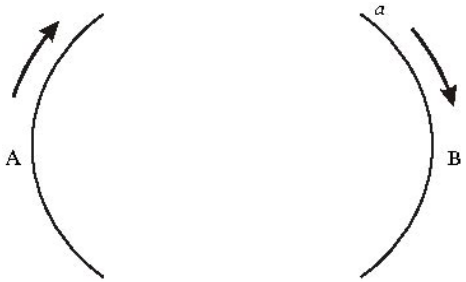

ще дадете преимущество? Коя линия от тези е по-важна? Това е само за изяснение. Ето какво трябва да се разбира под думата „разяснение“: Аз мога да държа в ръката си парче хляб. Мога да го разгледам от научно гледище, от какво е съставен хляба. Мога да разглеждам хляба и с ръката си да го пипам. Но има и друго едно разглеждане. Този хляб го внасям в себе си и ще позная каква е силата му. Ако този хляб ме подкрепя, той е добър хляб, здравословен. Ако не ме подкрепя казвам, че този хляб не е хубав. Сега да направим един паралел: В какво седи едно учение? Ако едно учение може да подкрепи твоя ум, то е добро. Ако не го подкрепи, то не е здравословно. Ако от тези две линии А представлява бащата и В майката, те са разделени, но пак са свързани. Представете си, че имате един извор и водата е слязла от положението „а“, но тя е невидима. Водата слиза по тази тръба, но е невидима и после излиза от едната страна. От где е дошла тя? От дето слиза, вие не виждате, но където излиза, вие виждате. *(Виж чертежа.)* От майката живота се ражда, но живота не влиза там. Животът е влязъл през бащата и е излязъл през майката. Това същество, от което излиза живота, се нарича Бог, а пък това същество, чрез което животът влиза се нарича баща. Баща за вас е този, през който сте влезли и майка за вас е този, през който сте излезли. Може да си го определите и другояче.

Ще пренесете сега вашия баща и вашата майка по-дълбоко в себе си. Кое е онова, което може да даде разположе-

ние? Например вие сега мислите за Бога и казвате: „Какво нещо е Господ?“ Това, което ви дава живот е Бог. От там иде животът, който не го виждате. Да кажем, че вие седите сега, обградени сте с въздух. Но ако нямате известно отношение към този въздух, ще можете ли да се ползувате? Този въздух трябва да влезе във вашите дробове. И след като влезе той в дробовете ви, трябва да имате едно отношение към него.

Какво трябва да се разбира под думите „любов към въздуха“? Ако земята не възприеме едно зърно, ако не го обгърне като една майка, това зърно не може да расте. С въздухът, който в дадения случай влиза в дробовете ви, вие не можете да направите това, което прави земята със зърното. Зърното ще остави нещо на земята и може да вземе нещо от него [нея]. В дадения случай, земята е майка, а пък слънцето от горе, което грее, за житното зърно е баща. Бащата е слънцето, а пък отдолу майка е земята.

И за хората е пак същото. Сега онзи, който разбира философията, той няма да счита земята за мъртва. Тази мъртва земя е дрехата на вашата майка, нейната делнична дреха. Вий сте на нейния гръб и тя ви носи, както майките носят някой път децата си на своя гръб. Вий ходите по земята и казвате: „Коя е майка ми?“ Вие намирате някой човек като вас и казвате: „Тази е майка ми, тя ме роди.“ Но утре вашата майка умира, изгубва се пред вас и вие не знаете къде е отишла вашата майка. Вашата майка е влязла във вас. Законът е такъв, понеже вие, преди да се родите, преди да дойдете в света, по-напред бяхте в майка си. И за да се родите, излязохте вече от майка си и сега по същия закон майката, за да се подмлади, влиза във вас. Бащите умират, за да влезат в синовете си. И майките умират, за да влезат в дъщерите си. После майката ще излезе из дъщеря си и ще си каже, че дъщерята е родила едно дете. И така във вас се ражда майка ви. А пък вие кои сте? Това са старите майки и бащи, които са се родили, като деца. Кое заставя да влизате? Старостта.

Тя заставя майката да влезе в дъщеря си. А пък младостта заставя майката да излезе от дъщеря си. Старостта заставя бащата да влезе в сина си, а пък младостта го заставя да излезе от него.

Искам да ви обясня един закон: Защо човек трябва да влезе в Бога? Защото, след като си отеготен, отиваш при Бога, за да се обновиш. Отеготяването аз наричам греховете. Ти си остарял и се обезсмислил животът ти. Какво трябва да прави такъв човек. Защо хората, като остареят, стават религиозни? По много естествен път. Ти трябва да влезеш в Бога. Ти си остарял и няма какво да правиш. Ще влезеш в Бога. Защо? За да се подмладиш, нищо повече. Защото, ако не влезеш в Бога, страданията ти ще останат. Като влезеш в Бога, ти се освобождаваш. До последната митница твоите кредитори ще те държат. И като влезеш у Бога, никой от тях не отива по-нататък. Това е последната митница и твоите кредитори казват: „Оставете го вече, той отиде на другата граница."

Когато ний говорим за любовта, какво подразбираме? Вий казвате, че обичате някого. В света има любов на сенките. Да любиш една сянка е приятно, но това е една временна реалност. От сенките на любовта произтичат всичките разочарования в света. Сенките са потребни лятно време. В горещо време много е приятно там, отлична е сянката. Но сянката на кое и да е дърво зимно време, при 35 градуса студ, какво ще те ползува. Тогава, освен че не обичаме сенките, но търсим друго нещо.

Истинската любов е път за влизане и излизане в Бога. Под любов аз всякога разбирам следното: Тя е живот! Това е подмладяване или придобиване на онова съзнание, в което човек почва да живее. Няма по-хубаво нещо от това да съзнаваш, че живееш. Да съзнаваш, че си сиромах, че си невежа, че си учен, че си грешен и пр. — това не е живот. Че си учен човек — това е облекло. Че си здрав — това е друго

облекло. Че си някой много добър човек — това е трето облекло. Всичките ви качества, които можеш да туриш, това са все премени, с които можеш да се облечеш. Животът е това, към което ти се стремиш и което осмисля твоето съществувание. Съществуването на човека само животът го осмисля. Всякога животът се осмисля само по един начин: Когато ти живееш в Любовта.

По някой път говорите за любов към Едного и любов към мнозина. Това е едно голямо противоречие. Човешкото съзнание е толкова ограничено, че в даден случай ти не можеш да обичаш двама души еднакво. Сега какво подразбирате вие, от ваше гледище, под думата „любов“? Да кажем, че вие сте един пътник. Някой път ви приемат добре, нагостят ви, дадат ви подслон за един, два три дена. Вие считате това за добра обхода. Тези хора имат хубави чувства, известно разположение към вас. Но любовта има и други изявления. Човек сам по себе си прилича на едно платно. Онзи, който ви обича, с един магически фенер, хвърля известна картина на вашето платно. Вие сте на театър, на кино и този, който ви обича, с фенера си хвърля картина на платното ви. Вие вземате живо участие, вие ходите, движите се. На платното всичко е живо. Вие се радвате на картината. Но случи се, че този фенерджия намери един ден друго платно и обърне фенера си към другото платно. И почне това кино да го занимава. И онзи на платното почне да се радва. И ако няма на пътя платно нещо да се нахвърля, ти ставаш тъжен и казваш: „Няма го фенерджията!“

Съзнанието това е платното. Когато някой ви обича, то и върху вашето съзнание хвърля всички ония мисли, форми, които има за вас и вие виждате грандиозни картини. Но трябва да знаете, че този човек може да хвърли на друго платно картини. Какво чудно има в това? Само едно платно ли трябва? Един киноматографчия само на един театър ли трябва да играе, само на едно платно ли? Той през целия си

живот трябва да хвърля своите картини. Какво престъпление има и на друго някое платно да хвърля картини?

Сега, де е престъплението, кажете ми? Вие казвате: „Еди кой си не ме обича!“ Трябва разбирание. Онзи, който ви обича, дали вие го познавате или не? Може да го познавате или не, той всякога има едни и същи качества. Щом се приближавате към онзи, който ви обича, винаги ще почувствувате един импулс, мисъл, осмисляне на живота. Всичко се осмисля, като че ли цялата вселена се отваря за вас. А пък щом почнете да се отдалечавате от него, свива се сърдцето ви, живота ви се обезсмисля. И когато се намирате на най-далечната граница казвате: „Не си струва да се живее.“ Как се казва тази, най-далечната точка? *(–Афелий.)* А как се казва най-близката точка? *(–Перихелий.)* Най-близката точка, това е най-пламенната любов. Там като дойде човек, тогава е запален от четири места. Горят краката му, ръцете му, главата му, навсякъде гори. Светлината и всичко минава през теб. Всичко е осветено. А пък най-далечната точка е тъмна, загаснало е като месечината. Едва мезделее нещо.

Та казвам сега, по този закон ние някой път се приближаваме до Божественото съзнание, а по някой път се отдалечаваме. Тогава, по обратния път ний казваме така: „Ние мислим, че слънцето се отдалечава от земята. Нам се струва, че слънцето се върти около земята.“ Така, както го виждате отгоре, слънцето го виждате като че ли минава под земята отдолу. Така се струва на вас. А пък слънцето ни най-малко не минава под земята. Вам ви се струва, че слънцето се движи, а пък всъщност се движи земята. Когато вие се приближавате по някой път при Бога, вие мислите, че Бог се приближава. И когато вие се отдалечавате вие мислите, че Бог се отдалечава. Бог си има свои движения в себе си, в своето съзнание. Той си има свои движения. Но Неговото движение е правилно, а пък при нашето движение, ние вървим по една много неправилна линия. Не сме установени още в живота.

Или както казвате вие: „Неустановена е още нашата любов.“ Това показва, че човек се движи по един път неустановен. И някой път вие казвате: „Аз искам този човек да го обичам повече!“ Може ли един човек да се обича повече или по-малко? Обичаш един предмет повече, повече ще се занимаваш с него. Златните пари ние можем да ги турим в горния джоб, а пък медните пари, в долния джоб. Някой път златните пари туряме в особени кожени джуздани,* с особено внимание, а пък медните туряме така просто в джоба си и казваме: „И да се изгубят, нищо.“ Ако златните пари, към тях сме много внимателни. Гледате дали златната монета седи в джоба ви или е излязла. Отношенията, които имате към една медна монета и към една златна монета, се различават според цента, която имат. Но те са обикновени неща.

В света, ако ти нямаш кого да обичаш, ти не можеш да живееш. В света не можеш да живееш без любовта. Ти трябва да обичаш някого. Искаш, не искаш. Дали искаш, то е друг въпрос. Ти ще обичаш поне едного, а пък Божественият, далечният идеал е да обичаш всичко. А пък дето не можеш да обичаш всичко, това показва, че си в началото и ако едного не обичаш, ти си вече в областта на смъртта. Да обичаш едного, това значи, че едвам си се родил и си започнал с любовта към едного. А пък идеалът е да обичаш всичко.

Сега другото противоречие, което се ражда е следното: Вие вземате човешкото тело, както са сега хората и казвате: „Как може човек да обича всички хора!“ Според това разбиране всички хора не могат да се обичат. Да обичаш къщата на всички хора е [не]възможно. Невъзможно е по практически причини. Например да кажем, че обичаш къщите, 30 големи къщи направени от камъни и всяка къща да има по 30 стаи. Щом ги обичаш, всякой ден трябва да отидеш да изметеш тези 30 стаи. Питам: Ще имаш ли достатъчно време да из-

* **джуздан** - (тур.) кожен джобен портфейл

метеш тези 30 стаи. Иска се работа. Щом са в една къща 30 стаи, то в 30 къщи, 900 стаи. Колко минути ви взема за измитане на стая — 4-5 минути. Кой от вас е гледал часовника си. Нито един от вас не извадил часовника си, за да знае за колко минути. Не е грях това. За следующия път кажете, за измитането на една стая колко минути и секунди ще ви вземе. Ще извадите часовника и ще гледате.

За нас хората са само проводници, условие. За нас хората важат дотолкова, доколкото могат да станат проводници, условия да придобием Божията Любов. Защото хората са нужни. Ний нямаме още прямо общение с Бога. И то по единствената причина, защото Бог е едно същество чисто и нашите мисли и чувства не са така чисти. Вследствие на това между Бога и нас трябва да има ред съзнания, същества. Тези същества представляват пластове и нашите мисли и чувства, като минават през тях, се филтрират, та като отидат при Бога да са чисти. Та, един човек може да е филтър за вас и вие може да сте филтър по отношение на Бога. Това е закона.

По някой път вие се намирате в затъмнение, не можете да филтрирате водата. Тогава трябва да извадите филтъра, трябва да го поочистите малко, трябва да го измиете. За да ви обича някой човек, той трябва добре да филтрира вашите мисли и чувства, които възприема и които предава. Да кажем, че имате един филтър, през който прекарвате водата. И по някой път тази вода не се филтрира, както трябва. Тогава онези, които се занимават с филтрите, трябва да ги пречистят. Всякога водата не е чиста. И някой път вие чувствате, че любовта на някого към вас не е толкова благородна. Това се дължи на следното: Като е минавала водата през филтър, останало е малко кал и във вас се образува едно недоволство.

Вие имате едно съвсем първично разбиране за живота. Вие казвате: „Този не ме обича! Господ ме е забравил!“ То-

ва са обикновени работи. Казваш: „Господ ме е забравил.“ Какво ще застави Господа да ни забрави. Той може да ме е забравил, както майката забравя децата си. Оставил ми Бог всичко на мое разположение, дал ми е отлично сърдце, ум и воля и заминал по работа и не мисли за мене. И няма какво да мисли за мене. Той казва: „Аз имам голяма работа. Ще я свърша.“ Когато аз мисля за Бога и Той мисли за мене. Когато аз не мисля за Бога и Той не мисли за мене. Щом искам Бог да мисли за мене, аз почвам да мисля за Него. Помисли за Него! Щом мисля за Него и Той мисли за мене. Няма две мнения по това.

Вий сте скръбен. Защо? Защото Бог не мисли за вас. Какво трябва да правите? Помисли си за Бога и веднага скръбта ви ще изчезне. Гладен сте. Нямате хляб. Помисли за хляба и той ще дойде. Така е в живота, в реалния свят. Този свят, в който живеете, той не е реален. То[й] е свят на заблуждение, на сенки. В реалния свят, като помислиш за нещо, той е вече при тебе. Ти си гладен. Помисли за хляба и хляба е при тебе. В реалния свят ти някой път виждаш, че дрехите ти са овехтели. Помислиш за хубави дрехи и те дойдат. Остава да ги облечеш. И после, там хората не се събличат. Човекът там мисли, че е облечен с дрехи и намира, че наистина е облечен. Той, само като си помисли, че е облечен, вижда че е облечен. Как се е облякъл и той не знае. Каквото помислиш, става. Там като помислиш, че си обут и веднага си обут. Как е станало това, не знаеш. Искате да знаете какъв е онзи свят, нали?

Не мислете за онзи свят, ами изучавайте този свят. Този свят трябва да се изучава сега. Животът има две страни: Има една външна страна на живота, това което наричаме материален живот. Има и друга страна — духовна. До материалния живот, в който взимаме участие, е този да се събличаме и обличаме. В духовният живот ние не взимаме участие, друг взема участие и нещата стават по-лесно. Вътрешният живот

се поддържа с много по малко усилия, а пък външният живот се поддържа с много големи усилия, гдето ний трябва да вземаме участие. Много трябва да работиш, за да придобиеш храната си. В духовния живот всичко става лесно. Като влезеш в него, пари не ти трябват. Ти, като помислиш за хората, те ще дойдат при тебе. Каквото помислиш, всичко става. Искаш да станеш цар на един милион хора, тези хора ще дойдат реално. Искаш да бъдеш цар на сто милиона хора. Те ще дойдат. И после казваш: „Дотегна ми!“ Искаш да останеш сам и оставаш сам. Тук на земята не е така. Това което казваме е 1001 нощ. Искаш да имаш 10 милиарда книги, ще ги имаш. Искаш да имаш 10 земи, като нашата, ще ги имаш. И после казваш: „Дотегна ми!“ Искаш да си сам и оставаш сам. Ти казваш: „От гледището на земния живот, как може да е така!“ Действително, то е малко странно. То не е за деца. В сегашния живот ви трябва пари. Нямате ги — ще ги придобиете. Къща нямате — ще придобиете къща. Книги ви трябват — ще ги имате. Това е външния живот. Вие казвате: „Аз искам да бъда духовен, искам да имам само колкото да преживявам.“ Не казвайте: „Колкото да преживявам“. Да преживяваш, значи да преживееш както добитъка. Не, като имаш богатство, да имаш много богатство, да си доволен, а не само да се залъгваш с едно парченце хляб, но като се наядеш, да ти е приятно. И всички вие си препятствувате в живота по единствената причина, че онова което желаете, вие го разрушавате. И без да знаете, всички вие сами си съзнавате своето нещастие.

Ти обичаш някой човек и си казваш тъй: „Май много го обикнах!“ Така ти се разрушаваш. И веднага ще настане реакция в тебе и ще кажеш: „Не трябва да го обичам толкова.“ Не се говори така. Никога на никого не казвай, че не го обичаш. Това е едно противоречие. Какво трябва да кажеш тогава? За да обикна един човек повече, аз трябва да обикна и другиго още един. За да обичам и двамата повече, аз трябва

да обикна трети. А, за да обикна тримата повече, трябва да обикна четвърти. Вие не разбирате закона. Ти казваш: „Ти трябва да ме обичаш!“ За да го обикна, аз трябва да обикна втори. Цял скандал се вдига тогава. Невъзможно е да се усили любовта ти към едного, ако не обикнеш втори. Явява се едно противоречие във вашето съзнание. Ти ще кажеш: „Как може да бъде това?“ Вие туряте един въглен на огнището. Искате да усилите огъня. С един въглен може ли да усилите огъня? Ще турите втори въглен. И тогава огънят ще се усили. Искате да усилите огъня на двата въглена, ще турите трети въглен. И после искате да усилите огъня на третия въглен, ще турите четвърти въглен. За да стоплиш едно ядене, не трябва само един въглен. Два, три, четири, десет въглена трябва да събереш. На десет въглена трябва да събереш любовта, за да сготвиш едно ядене.

Ти питаш: „Защо е любовта в света?“ Вие си готвите яденето на нея, нищо повече. Всичко в любовта седи само в това, да си сготвиш яденето. Някои, след като си сготвят яденето, казват: „Не ви обичам!“ Добре, но утре пак ще го вземеш. Някой казва: „Обичам го!“ Казвам, гледай хубаво да си сготвиш яденето, че да не прегори, защото после ще кажеш: „Яденето не е сготвено добре.“ Някой казва, че не ме обича. Щом казва, че не ме обича, той не е гладен, но като огладнее, той пак ще ме потърси. Вий сега не разбирате мисълта ми. Как да свържем тези понятия: любов, манджа и огън. Една мисъл, която не е правилна, хвърля сянка. Искам да ви дам мисъл, която да ви даде подтик да мислите. Че не можете да ме разберете, това нищо не значи. Че не може да видите какво има оттатък Витоша, това нищо не значи. Като идете на Витоша, ще го видите. Че някои неща не ги разбирате, това не е грях. Вий се радвайте на това. Като има някои неща, които не разбирате, има други неща, които разбирате. Радвайте се за онова, което разбирате. А това, което не можете да направите, има други същества, които могат

да го направят. Но във вас седи идеята, че за вас важи само това, което можете да знаете и можете да го направите. Това е първия живот.

Вий трябва да се радвате не само на вашите придобивки, но трябва да се радвате на придобивките на всички, защото придобивките на всички, макар и да не са сега, но един ден ще бъдат и ваши придобивки.

Доброто, което другите придобиват, ще бъде ваше добро. И доброто, което вие придобивате, ще бъде добро на другите. Затова всички трябва да се обичат. И всички трябва да знаят, да бъдат щедри, да дават. Това, което вие и другите придобиват, един ден ще бъде общо достояние. Това е Божественото благо в света, когато хората разбират този закон.

Отче наш

6 часа сутринта

34 лекция на Общия окултен клас
16 май 1934г.
София, Изгрев

ПРЕД ШЕСТАТА ВРАТА

Сряда, 5 часа сутринта
(Времето топло и тихо.
Небето тук - таме прошарено с облаци.)

Отче наш
Размишление

Прочете се 3-тата глава от Посланието към Ефесяните от третия стих до края. За размишление вземете 17, 18 и 19 стих.

Има второстепенни неща в света, които отвличат вниманието на хората. Когато човек измръзне зимно време престава да мисли за много работи. Вниманието му е съсредоточено само върху ръцете, върху тези удове, които са изгубили своята топлина. Аз наричам измръзване, изстиване положението, когато нямате да ядете или да пиете или когато нямате пари. Това е измръзване. Вие сте имали дреха и ви е топло. Вие живеете зимно време, вземат ви дрехата и вие започвате да се свивате. Казвате: „Няма да я бъде тази работа.“ При дадени условия това е верно. Като дойде пролетта, това, което зимно време ви притеснява, се изменя. През лятото условията се подобряват още повече, додето дойде другата зима и тогава наново изпъква пак този въпрос. Тогава се повдига въпроса: „Какво трябва да се прави?“ — Какво трябва да прави болният? Най-първо трябва да диша. Трябва да бъде в постоянна връзка с процеса на дишането, за да дойде здравето в него. После, той трябва да се храни и най-после той трябва да мисли.

Вий сте дошли до една фаза, дето правилно трябва да мислите. Вие по някой път си представяте, че мислите, а пък вие чувствувате. Безпокоиш се, имаш недоволство. Това не

е мисъл. То подбужда към мисъл. Или сте неразположен. Това не е мисъл. И неразположението подбужда към мисъл. Или имате съмнение. И това не е мисъл. Или имате някакво недоволство. И това не е мисъл. Или вяра имате — и това не е мисъл. Някой път, вие сравнявате вашите възгледи с други, за да видите кой възглед е прав. Това още не е мисъл. Сравнявате два предмета отвън. Когато се дойде до чистата мисъл, тя освобождава човек от всичките противоречия. Тя е над противоречията. Ти си господар, капитан, който караш парахода дето искаш, а пък в първия случай, когато нямаш тая, чистата мисъл, ти приличаш на един плувец, който се държи за една малка отломка и не знае дали ще излезе на брега или не, върви на произвол. Вие трябва да се освободите от този произвол. Някой от вас сте на по-голяма отломка, някой на по-малка, но не сте господари на положението. Вие сега мислите, че сте господар на своята съдба. Вие сте на една малка отломка. Казвате: „Каквото Господ даде.“ Но върху тази мисъл: „Както Господ даде“, вие не мислите. Вие мислите: „Като го даде Господ изобилно.“ Но утре, ако не даде Господ изобилно, вие се усъмните и вярата ви поотслабне. Утре, като поотслабне здравето ви, пак ще изгубите вярата си. Сега на какво се дължи това? Кои са причините?

Казвам, трябва да дойде до чистата мисъл. А пък, както казал Апостол Павел в стиховете, дадени за размишление от 17 до 19 стих, вие не можете да дойдете до чистата мисъл, докато не любите. Там е казано, че любовта Христова превъзхожда всяко знание. Това, което ние знаем, то в дадения случай не може да ни помогне. Например, един професор, който е свършил четири факултета по едно време той заболява. Какво го ползува всичкото знание! Ако следва право той знае всички закони. Ако е естественик, знае всички животни, ако е следвал астрономия, знае много работи по астрономия, но какво го ползува това? И вика един лекар и от него чака помощ. И докторът му предписва, казва му като на малко

дете, на този, който всичко знае: „Ето един цяр ще вземеш по три капки сутрин, на обед и вечер.“

Питам, това естествено положение ли е? Ще дишаш естествено, ще задържаш въздуха 30 секунди, след това ще поемеш вдишка в себе си. Пак ще задържиш 30 секунди и после пак ще издишаш навън. Какво ще ви ползува този лек, който ви давам чрез вдишване? Той може да ви ползува само като мислите, ако имате чистата мисъл. Вие не се спирате върху обстоятелството, че ние живеем в няколко свята. Има едно втичане. Например, обичаш един човек и мислиш върху него. Но един ден затвори се вратата, нещо хлопне някъде. Мене ми разправяше един български съдия. Беше се заинтересовал с окултната наука. Той ми казваше: „Усещам на главата си нещо отворено и разбирам хубаво работите. Отгоре ми иде разбирането. Но един ден направих погрешка, нещо хлопна и се затвори отгоре. Какво ли значи това?“ И не се мина два-три месеца, българите отстъпиха при Одрин, той остана в града и турците го убиха. Ако беше отворено онова отгоре не щяха да го убият. Той направи погрешка и се затвори нещо отгоре и той беше убит.

Докато вие сте свързани с Любовта, вие сте гарантирани. Прекъснете ли Любовта, като този българин, могат да ви претрепят някъде. Може да имате знания. Например той имаше знания. Той трябваше да се оттегли от Одрин. Но той остана с мисълта, че като дойдат турците в Одрин няма да му направят нищо, но го претрепаха. Та, когато говорим за Любовта, подразбираме единственото сигурно място. Там можете да бъдете сигурни. Когато сте свързани със света на Любовта, това е Божествения свят. Тогава има кой да ви пази вече. Това е най-естественото положение. Всяко друго разбиране на Любовта не отговаря на истината.

Вие мислите, че Любовта съществува на земята извън онзи свят. Не, това са посторонни работи. Има една връзка, на която всякога можете да разчитате, както водата, която

иде от един извор, а не само водата в едно шише, което е турено на вашата маса. След половин час, след един час, няма да знаете отде да вземете вода. Не да имате един хляб само и утре да не знаете от коя фурна да вземете хляб, но да си имате една фурна, от която хлебарят всеки ден да ви носи по един хляб и ще ви го дава. Това е ако имате връзка, а ако нямате връзка всеки ден ще търсите хлебаря във фурните и някой път ще кажете: „Ще се гладува.“ Та, трябва да се пази връзката. Това е мистичната връзка. Тази връзка трябва да се образува.

Много пъти вие считате неестествените връзки за естествени. Кои са неестествените връзки? Временните връзки са неестествени. Може да имате вие убеждение и разрешавате една задача. Вие мислите, че знаете. Например, решавате задачата колко прави 5 по 5 *(–25)*. Или колко прави 5 по 25 *(–125)* или колко прави 5 по 125 *(–625)*. Или колко прави 5 по 625 *(–3125)*. Колкото отивате по-нагоре при това умножение ще се намирате в по-трудно положение. Отначало лесно, но като умножавате, постепенно работите ще се усложнят. Най-лесно се умножава, като се постави нула от дясната страна на някое число. Нулата всякога умножава с 10. Например от 12 получаваме 120. Втората нула умножава пак с 10 третата също и т.н. По този начин получаваме 120 000. Това е най-лесното увеличение. Но, като дойде до другите видове увеличение, то е вече по-сложно. Например, ако удвоявате с две или умножавате с три или с четири или с пет, тогава въпросът се усложнява. Когато вие изучавате отвлечените числа, те имат отношение към законите на живота. Например, в дадения случай да може да съпоставяте нещата. Имате едно свое желание. Трябва да имате и мисъл. Например виждате едно агне, което се е изгубило в гората. Вие сте месоядци, у вас се заражда желание да го вземете. Вземате това агне и казвате: „Хубаво е това агне, става за печене.“ В дадения случай вие трябва да разрешите по правилата на математиката,

трябва ли да заколите това агне или не, да го оставите ли да ядете, или да го ядете. Представете си, че три деня сте били гладен. Какво трябва да направите?

Поставям сега същия въпрос малко по-другояче. Вместо това агне поставям по-другояче въпроса. Малко опростявам въпроса. Правя трета задача, малко по-разбрано. Представете си, че нямате пет пари в джоба си и три деня сте гладували. Ето пред вас една купчина от 100 английски лири. Те са агнета. Какво трябва да правите? Ще търсите ли кой е господаря на английските лири? На агнето донякъде ще търсите кой е овчаря. А какво ще правите с английските лири? Ще ги турите в джоба си. И след това какво ще стане с вас? Вие ще имате друга поза. Най-първо сте били наведен, а пък като имате вече тези стотици лири ще имате друго положение. Това положение ще се дължи на една мисъл за сигурността ви. Вие си казвате: „Уредена е работата, за една година имам препитание.“ Сега има второ положение. Ето иде един човек и ти казва: „Господине, вие не намерихте ли пари?“ Какво трябва да кажете сега? Вече се осигурихте за цяла година, но онзи пита: „Намерихте ли пари?“ Сега какво трябва да кажете? Първата задача я разрешихте и мислихте, че сте осигурени за цяла година. Но сега се усложнява работата. Ти можеш да кажеш: „Не видях нищо.“ Но онзи човек ще каже: „Чакай да бръкна в джоба ти.“ Вие ще го погледнете. Той е бабаджан, два пъти е по-силен от тебе. Значи този човек, като каже да бръкне в джоба ти, трябва да му позволите, защото той и без вашето позволение ще бръкне. Тогава?

Вие, по някой път разсъждавате като малките деца. В ума на малките деца има една идея, която е верна по отношение на Божествения свят. Те мислят, че като тяхния баща силен човек няма в света, че баща им всичко може да направи. И после, като израснат и научат, че тяхния баща не може да направи всичко, счупва се нещо в тях. Като го закачи някое дете, то казва: „Аз ще кажа на баща си, тогава да видиш

какво ще става с тебе.“ По отношение на Божествения свят тази идея е верна. Верно е, че няма друг като бащата, Който е създал всичко, но понеже връзките ни с този първичен свят не са силни, понеже втичането на тези духовни сили е прекъснато, то ние имаме [нямаме] постоянно втичане, имаме понятие за Бога чрез отражение. Чрез първо отражение, чрез второ, трето и пр.

Например, да кажем, че някой носи писмо от баща ви, но вие нямате прямо общение с баща си. Например вие сте в странство и ви идват писма, но то е въпрос дали това писмо, което сте получили, е от баща ви. Може някое друго лице да ви пише от името на баща ви. Вие казвате: „Мене Господ ми говори.“ Кое е онова, чрез което вие познавате, че Господ ви говори? Този въпрос може да си зададе всеки. И всеки път човек трябва да си го задава и сам трябва да го разрешава, защото щом аз го задам на вас и вие ми го зададете, така въпроса не се разрешава. Тогава вече въпроса има чисто материален характер. Как ще познаеш дали Господ говори? Аз никой път не питам хората: „Как вие познавате кога ви говори Господ?“ Аз зная закона, така както Господ говори на мене, говори и на другите. Аз никога не питам как говори на другите. Аз, като зная как говори Господ на мене, зная как говори на другите. Един англичанин зная как ще говори на вас. Той ще ви говори по английски. Той ще каже по английски: [...] Французинът ще каже: [...] Немецът ще каже: [...] Китаецът какво ще каже? Евреинът ще каже: „Адони.“ Адони ще каже — „господине“. Значи зависи от езика. Езика трябва да знаеме.

Има един език, на който хората си говорят. Този език е разумен. В Божествения свят няма време. Там, като ти кажат една дума, трябва да я разбереш. В Божествения свят няма да ти говорят един цял час или както аз ви говоря. Там малко е времето. Ще ти загатнат нещо и ти всичко ще разбереш. А пък тук ще ти говорят един час и ще кажеш: „Не го разбрах

още“, и ще искаш да ти говорят още един час и пак не си го разбрал. Говорят ти един час, два часа и повече и въпросът остава пак неразбран, а пък в Божествения свят не е така. Като кажат само една дума и въпросът е разбран. Сега, от наше гледище, ти може да питаш с една дума какво може да се разбере. И в този свят има моменти, когато с една дума може много да се разбере. Можете ли да ми кажете такава дума? Хайде аз ще ви улесня: „Обичам ви!“ Като кажа някому тези думи, като каже някой на онова бедното момиче: „Обичам ви“, то тая мисъл заработва в него. То знае, че ще има дрехи, обуща, къща, училище и пр. Цял един красив свят се отваря пред нея. Кажат ѝ: „Не ви обичам.“ Веднага този свят се затваря за него. „Обичам ви“, власт имаш. „Не ви обичам“, вън от властта си, безсилен си. В Любовта е силата на човека. Любовта е това, което дава сила на човека. Любовта отваря един простор. Щом дойде любовта, за тебе се отворя един свят. Няма вече какво да ти се разправя за този свят. Ти го виждаш, ти живееш в него, ти си в него. Няма какво да ти се обяснява. Неща, които се обясняват, принадлежат на един свят, който не е реален. Има едно платно и магически фенер, проектират картини върху него. Но това е отражение на една друга реалност. Може да виждаш хора, може да слушаш как говорят на един филм. В този филм нещата са отражение на една съвсем друга реалност.

Та и в човека често ние се намираме в един свят само на отражение, не сме вече в един реален свят. Някой казва: „Ходих в астралния свят.“ Астралният свят не представлява една реалност. Той е едно отражение. Вие сте ходили в един тон-филм. Нищо не е реално там. То са спънки там. Ти казваш: „Но говориха там.“ Това се сенки. Платното говори. Тази лента, като минава, говори. Но, това не е реалност. Вие щом влезете в един свят, който е реален, в един свят на любовта, вие ще имате връзка с живи същества, които представляват абсолютна реалност. Когато ви се каже: „Обичам ви“, вие има-

те връзка със съществa, а не въртящи се плочи. Една плоча, като се върти десет пъти може да ти каже: „Обичам ви“. Може да турите една плоча, която казва: „Обичам ви, обичам, ви, обичам ви“, но ако разчитате само на тая плоча, ще останете с думите „обичам ви“, а в реалния свят съществата имат друго отношение. Реалността се отличава с това, тя всякога е в сила да ви преобрази. Когато реалността, животът дойде в болния, този живот преобразява човека, маха болестта от него. Когато дойде една Божествена мисъл, тя премахва онези мисли, които спъват човека, прави го свободен.

Вие сте в един свят на постоянно освобождение. Не мислете, че един човек може да се освободи изведнаж. От едно нещо може да се освободи, после от друго, от много работи трябва да се освободи. Не мислете, че като се освободиш, ще ти прекъсне връзката ти с другите хора. Някои казват: „Аз не искам да имам връзка с грешните хора.“ С кого ще имаш връзка тогаз? Да си представим, че прекъснеш връзката си с всички хора. Тогава можеш ли да живееш на земята? Щом прекъснеш връзката си с другите хора, тогава трябва да заминеш за онзи свят. Има една връзка, която ни държи във връзка с добрите и лошите хора. И ако прекъснем тази връзка с тях, веднага, непременно ще заминем от този свят и там после ще се създадат други връзки.

Соломон казва, че в смъртта нямало възпоменание. Соломон е бил много добре запознат със света на илюзиите. И всичко, което той описва в Еклесиаст, това се отнася до астралния свят. „Суета на суетите, всичко е суета“ — това е астралния свят. Той казва, че едно и също нещо се случва с всичките там. Нали на един тон-филм и царят и другите хора ще видят еднакво нещата. Но съществува един свят, дето ученето на Соломона дикиш не хваща, „суета на суетите, всичко е суета“. Питам тогаз, ако всичко е суета, защо Соломон е писал върху суетата? Тогава и това, което Соломон е писал и то е суета. Защо иска да ги убеди, че всичко е суета? Аз

питам Соломона, защо иска да ме убеди, че всичко е суета? Аз го разбирам, Соломон казва: „Това, което аз представям не е реалност. Всичко това, което аз знам, е суета, но има нещо, което аз не зная и което не е суета и затова потърси това, което не е суета.“

Едно и също нещо може да се случи и на грешния и на праведния. Ти казваш: „Как така!“ И грешният, като съгрешава страда, но и праведният, като съгреши и той страда. Еднакво се случва и на грешният и на праведният, които постъпват по един и същи начин. Но и другото е право. И грешният, като постъпи съобразно с правдата, макар и да е грешен, с него ще се случи това, което се случва с праведния. И праведният, като постъпи грешно, с него ще се случи това, което се случва с грешния.

Вий, по някой път, всички искате да знаете края на нещата. Казвате: „Какъв е краят на нещата?“ Ето едно нещо *(Учителят показва молива, като го държи за двата края.)* Какъв е краят сега? Тези два краища са свързани с мене. Но, ако искате да знаете единия край, ако само единият край се допира до мене, какво ще стане с този предмет? Какво ще стане с него, ако го пусна? Вий искате да знаете края на нещата. Какъв е краят сега на този молив?Единият край е тъп, а другият — остър. След като знаете края, какво сте придобили? Представете си, че вашият приятел, когото обичате е един милионер, вий нямате нищо. Искате да знаете дали той ви обича или не. Вие се срамувате да го попитате, понеже ще го обидите. Питате другите какво е казал той заради вас, за да видите дали ви обича или не. От далеч политика имате. И след като се уверите, че ви обича, ще му пишете едно любезно писмо: „Понеже зная, че сте много благороден, че имате отлична душа и сте просветен човек, ние сме в много затруднително положение, можете ли да ни отслужите с една малка сумица. Ще ви я върнем.“ Онзи ви отговаря: „Получих вашето писмо. Мене много ме зарадва, че вие писахте това

любезно писмо. Изпращам ви една сума. Когато имате нужда пак можете да пишете.“ Но представете си, че онзи, комуто пишете е един бедняк, няма нито пет пари и нему пишете едно писмо. Той ви пише: „Много съм благороден, но нямам нито пет пари в джоба си и много съжалявам, че не мога да ви помогна.“ Вие казвате: „Съжалявам, че си изхабих мислите [мастилото].“ Не пишете на вашия беден приятел да искате пари от него, защото вие, в дадения случай му причинявате болка. След като ви е писал, той си е казал: „Да бях богат, щях да му направя добро, но нямам нито пет пари.“ Той ви казва: „Много съжалявам, че не мога да ви помогна.“ А пък вие казвате: „Така лесно се говори. Ние ги знаем тези.“ И така хората остават неразбрани един за друг.

Значи има един свят, дето хората не се разбират. Човек трябва да бъде богат. Пишете на онзи, който може да ви помогне. Казвам сега: „Тези условия, при които се намирате и с вашето верую, трябва да имате една мисъл, тя е следната: Дръжте вашата естествена връзка с реалния, с Божествения свят и се старайте отношението ви с Бога да бъде естествено. Защото Бог е същество, което не търпи абсолютно никакво съмнение, никакво подозрение, никакво колебание. Той нищо няма да ви каже, но всичко това не разрешава, защото е казано: „Без вяра не може да се угоди на Бога.“ Ти трябва да вярваш. И при най-големите противоречия, които можеш да срещнеш в живота си, да не се усъмниш. Да кажеш: „Всеки може да направи това, но това не е Божа работа. Той не може да го направи.“ Ти трябва да знаеш, че Бог е Същество съвършено и че ако има погрешка, тя е твоя, а не и на Бога. Бог може да те изправи един ден, но за да те изправи, ще минеш през големи страдания.

Вие казвате някой път така: „Аз вярвам!“ Вие вярвате, но да се освободи мисълта ви от всякакви посторонни материални сделки. Когато дойдеш при Бога, Той няма да те остави сиромах. Като имаш връзка с Него, Той е промислил

за всичките ви нужди. Няма да остане нито едно ваше чувство незадоволено, понеже всяко чувство, това е свързано с известни светове. Та, всички чувства ще бъдат задоволени, стига да направи човек естествена връзка. И ако не направи тази връзка, тези чувства няма да бъдат задоволени. И ако ние на земята сме незадоволени, то е защото има много врати затворени. Трябва да се отворят. А пък никой друг не може да ги отвори, освен Бога. Само Любовта може да отвори всички затворени врати. Само Любовта е в състояние да оправи всичко в света. Всичко може да се оправи и моментално може да се оправи. Иначе, като не разбираме това, хиляди години могат да минат. И ако работите и нещата остават неразбрани, то е защото няма я любовта, която превъзхожда всяко знание.

Сега имате пет врати отворени. Сега сме пред шестата врата. Гледайте сега да ви се отвори шестата врата. Под шестата врата се разбира идването на Любовта, не истинската любов още. Пред шестата врата ще влезе любовта, която разрешава противоречията вътре в живота.

35-та лекция на Общия окултен клас
23 май 1934г.
София, Изгрев

ПОСЛУШАНИЕ

Сряда, 5 часа сутринта
(Небето чисто и ясно. Времето топло.)

Отче наш
Размишление 15 минути

Ще ви прочета само част от първата глава на Посланията към Колосяните, от 24 стих до края.

Има неща, които мъчно могат да се разберат, ако човек не ги опита. Думата „опитване“ може да се разбере по няколко начина. Може да опиташ, че едно тело е твърдо или че е топло, горещо. Но този опит на твърдостта или температурата на предмета ни най-малко няма да ти посочи друго едно качество на предмета. Например, дали той съдържа някаква си сладчина. При сладките работи човек обикновено изпитва приятност, а при горчивите неприятност. Вие казвате, че някои работи ви са приятни, а някои неприятни. Но от какъв произход е приятното и неприятното? Например, вие носите една дреха, която ви и неприятна. А пък носите една друга дреха, която ви и приятна. Може да ви е приятна дрехата само по цвета, който има. Ти казваш: „Този цвят е хубав.“ Харесваш го. А може да е приятна по единствената причина, че е от по-мека вълна и държи топло. Това са частични разбирания.

Вие вярвате в Христа, имате верую. Сега сте християни, нали? В какво седи вашата вяра в Христа, конкретно казано. Христос е живял преди две хиляди години на земята, като човек, правел е чудеса и вие вярвате и сте като Негови последователи. Сега трябва да се пренесете във времето преди 2000 години. Каква връзка има между онова, което е станало преди 2000 години и това, което става сега? На пръв поглед

въпросът е лесен. Ти казваш: „Вярвам.“ Вярваш, че имаш един добър приятел. В какво седи добрината на вашия приятел? В това, че той никога не ви е лъгал. Ти казваш: „Имам добър приятел.“ Каквото каже той, правя го. Няма нито сянка от лъжа. После всякога, при каквато и да е нужда, той се притича на помощ. Или пък казваш: „Той е лош човек, не ми е услужил!“ Сега, това са общи изяснения. Всички употребявате тези изрази. Казвате: „Еди кой си е добър и еди кой си е лош.“ Но това са ваши частични заключения. В същност, кое е онова, което определя човека като добър?

1 2 3 4 5 6 7 8 9

9 8 7 6 5 4 3 2 1

Това е ред на числата от 1 до 9 и после обърнат от 9 до 1. Тогава получавате друг порядък. А ако имате 9 нули, както и да ги обръщате, все е едно. Ако имате тези два реда на нещата, кой бихте желали да имате — от 9 до 1 или от 1 до 9? От 1 до 9 това е работа, която трябва да свършите, а пък от 9 до 1, това е вече резултат. Вие искате да имате резултатите, без да сте работили. Ако не сте имали числата от 1 до 9 вие никога не бихте имали от 9 до 1.

Вие може да кажете: „Какво разбирате под това?“ Във вашия ум седи идеята да знаете нещата. Но в какво седи знанието? Например, нито един от вас не е правил опити. Някой път нещо почне в тебе вътре да бучи, ти се сърдиш, искаш да бъдеш господар. Ти казваш: „Аз съм свободен!“ Трябва да правиш опит да се въздържиш, когато бучи нещо в тебе, да премълчиш. А да го кажеш, това е лесно. Защо да не приемеш, че първо трябва да премълчиш. Представете си едно празно шише. Това шише е мълчало. То изведнъж не се е напълнило, но полека капка по капка се е напълнило. И после, като го обърнеш надолу с устата, то казва: „Бъл, бъл, бъл.“ Ти се разгневиш, значи влязло е нещо вътре в тебе. Ти говориш: „Бъл, бъл, бъл.“ Аз ни най-малко не виждам, че говориш, а виждам, че някой те изпразнил. И като се изпраз-

ниш, какво? Ще се изпразниш, после пак ще се изпразниш и т.н. и най-после ще се счупиш и ще те хвърли и ще вземат друго шише.

Така става и с човека. Вие седите в това гърне — телото, в което сте сега и мислите, че всичко можете да правите. Един ден се счупи това гърне и на местото дето е гърнето, ще турят един кръст и ще пишат на него: „Тук почива един верующ в Христа, който замина за другия свят с вяра.“ Кой е заминал? Шишето ли? Частите на това шише са захвърлени там, а пък казваш, че ти си отишъл в онзи свят. Вий казвате, че в шишето имаше някакво съдържание, водата. Аз виждам, че тази вода в шишето е отишла в растението. Шишето е тук, а пък искат да ме убедят, че това шише отишло горе при Господа.

После друго едно разсъждение, една тънка мисъл, има неща от които, след като вземете, с нищо не се намалява тяхната тяжест. Например, ако от един килограм жито изтеглите само едно зрънце и веднага теглите с чувствителни везни ще видите, че едно зрънце липсва. Но има нещо, от което можете да вземете 10 000 години и ни най-малко няма да го показват везните, че липсва нещо. Кое е то? Четете една книга. Аз вземам нещо от книгата. Вземам нещо, записвам го, обаче тегля и нищо не липсва. Питам, това, което аз вземам, къде беше скрито?

Ако ви запитам какво представлява единицата, какво ще кажете? Разни значения има единицата. Но в този ред на нещата, който писах, едното има съвсем друго значение. Тези числа, тъй както са, това е един процес, ти вървиш по пътя на едно развитие. Трябва да разбираш законите на 1, 2, 3, 4, 5 и т.н. После обръщаш този процес: 1 2 3 4 и т.н. — това е възлизане нагоре, качваш се до числото 9, а пък от 9 до 1, това е слизане. Кое е по-мъчно? Слизането е по-лесно. Но, след като си се качил на планината горе и си слязъл, какво си придобил? В едно отношение си изгубил, а в друго си

спечелил. Кое си изгубил? Преди да тръгнеш на екскурзия, имал си едно лошо разположение, недоволство. А пък щом се качиш горе на планината, недоволството изчезва. Усещаш малко умора в краката, но в замяна на това усещаш едно приятно настроение. Казваш: „Приятно ми е, въздухът е чист, слънцето е приятно и т.н.“ От една страна си изгубил, а пък от друга си спечелил. Питам, в живота кое е най-хубаво да се печели?

Представете си, че тези числа могат да представляват камъчета, обикновени камъчета: едно камъче, две, три, четири и т.н. Колко ще струват? Вие може да ги носите. Те може да са малки и може да ги носите вътре в своето портмоне. Може да са скъпоценни камъни, от най-скъпоценните — 9 на брой. Ако са 9 скъпоценни камъни, кои камъни бихте желали да носите? Например, те са 9 брилянта. Единият е равен на 1 карат, другият на два карата, на три карата и т.н. Последният диамант е 9 карата. Един карат диамант колко струва? Кой от вас знае? Специфично, това не е толкова важно. И без него може да влезете в Царството Божие. Някой мъж е красив, а пък друг е грозен. Една жена е красива, а друга е грозна. Казвам: И красивият може да влезе в Царството Божие и грозният може да влезе. И красивият може да е изключен от Царството Божие и грозният може да е изключен. Тогава кое е преимуществото? На красивия или на грозния? Може да бъде човек красив без да е добър и може да бъде грозен и да е добър. Човек, като има външна грозота, една външна дреха, може и да няма доброта.

Значи красивата външна страна и грозната могат да влязат в Царството Божие, ако са добри. Значи, добротата съставлява едно качество, много по-основно, по-нужно отколкото външната красота. И силният и слабият може да влязат в Царството Божие, но кога? Когато се добие? Доброто не се нуждае от слабостта, нито от силата. Може някой път към доброто да е прикачено и слабото и да върви с него. И

силният може да бъде добър и слабият може да бъде добър. Но в дадения случай, кое бихте желали, слаби ли да бъдете или силни? *(– Силни.)* Защо? Животът го изисква това, за да браните своята свобода. Но може ли човек да бъде свободен, който не може да бъде добър?

Кое е основното за вас? Кой е основния въпрос? В сегашния живот вий сте на земята. Някой от вас ще живее 50 години, 60, 80, 91 някой от вас ще достигнат до 120 години. Не зная дали има един тук такъв. Да допуснем, че някой от вас ще достигне до 120 години. След 120 години какво мислите да правите? Като станете на 60 години, на 70 години, какво ще правите? Някои от вас сте на 60 години, някои сте на 50, някой на 40, 30, 20. Тук почти всички сте от 20 години нагоре. Ти казваш: „Аз съм вече на 20 години.“ Вие сте минали първата година, втората, третата и пр. Някой сте на 30 години.

Хубаво, какво се достига с числото 3? В числото 1 ти ще си учиш само да пукаш черупките на яйцето, само да чупиш яйцата, нищо повече. На какво ще уподобите чупенето на яйцата. Едното, това е мляскането, яденето нищо повече. Ти казваш: „Аз не съм дете.“ Всеки ден ти седиш и мляскаш като дете. Отваряш и затваряш устата си. Ти казваш: „Аз не съм дете.“ Голямо дете си. След това мислиш, че си голям философ и си затваряш устата. Не е лошото в яденето, но какво ядеш? Защото хубавото ядене си има своите качества. С какво се определя доброто ядене? Ти казваш: „Приятно ми е, вкусно ми е .“ Но вкусът е външна страна на яденето. При яденето трябва да придобиеш ония елементи, които са необходими за телото. Но и самото тело трябва да служи като една обвивка на душата и след това душата трябва да извърши това, за което тя е изпратена на земята. И онова, което ядеш, не само да ти е вкусно, но ако след това ядене, което влиза в тебе, ти не може да изпълниш Волята Божия, тогава яденето не е постигнало своята цел.

Сега вие чакате. Някой път седите и искате да добиете знание. Но знанието, това е една дреха, турена в гардероба, можеш да я облечеш. Ако имате знание, какво щяхте да правите? Ако имахте много знание, в какво щяхте да го употребите? Това щеше да покаже какви сте. Защото да допуснем, че всички вие сте сиромаси. Седите и мислите само за сиромашията и казвате: „Да сме богати!“ Като си богат ще се покажеш какъв си. Като сте сиромаси може да кажете: „Аз съм сиромах, това онова не мога да направя.“ Но богати сте! При богатството значи има повече условия. Какво ще направите при богатството? Някой, ако е поет, ще си купи едно златно перо. Някоя мома, ако е красива, ще си купи хубава дреха. Някой човек, ако е стар, няма да ходи пеш, а ще си купи едно такси, някой кабриолет с кон, ще си хване слуга, ще си остави брада и пр. И ще си дава вид, че е голям. Младият ще си ходи с хубавите дрехи, а пък старият ще си ходи с хубавата брада. Но това са външните страни. Че може да имате брада, това нищо не значи. Това е дегизиране. Като дойдеш на този свят, все ще те дегизират. Ще ти дадат и някой халат, ще ти турят някоя затворническа дреха. Ще ти турят една брада и ще я гладиш. Трябва да я гладиш да я чистиш, понеже, ако не я гладиш и чистиш, влиза прах в нея, остатъци от ядене и ще стане место на зараза.

В англосаксонската раса хвърлят брадата, бръснат я. Тук не отива това, брадите имат още почитание и уважение. А пък там казват: „Без брада!“ Ние считаме за грях, някой да си хвърли брадата, а пък англосаксонската раса счита за разумно да си хвърли брадите. И за мустаците казват: „Долу мустаците!“ Всяка сутрин, като станат там, вземат бръснача и мустаците премахват с декрет. Казват им: „Днес няма да си тук!“ Премахват и брадата. Насапунисват ги и ги премахват. Тук, ако някой си обръсне мустаците, казват: „Защо си ги обръсна?“ За остригването на косата отзад още няма декрет. Някои приемат, че може да се отреже косата отзад. Но един

ден ще се прокара един такъв декрет за всички и косите у жените ще бъдат така отрязани отзад, както у мъжете.

Дали косите са отрязани или не, това е външната страна на живота. Трябва да уподобите, докато си жена ще носиш косите си дълги, а пък като станеш мъж, ще ги отрежеш. Всяка жена, която почне да мисли по мъжки, ще си отреже космите. Всяка жена, която мисли по женски, ще си остави косата. Всеки мъж, който мисли по мъжки, ще си остриже космите, а пък като почне да мисли по женски, той почва да ги оставя. В какво седи различието между мъжкото и женското мислене? Някой път е спасително да мислиш по мъжки, а някой път е спасително да мислиш по женски. Някой път ти е горко, ако мислиш по мъжки, а някой път ти е горко, ако мислиш по женски. Трябва да знаеш къде да мислиш по женски и къде по мъжки. Че човек няма една ръка, едната ръка е женска, а пък другата е мъжка. Хубаво е и с двете. С една мъжка ръка не си струва и с една женска ръка не си струва. Също така и единият крак е мъжки, а другият женски.

Разправяха ми един анекдот. Може да сте го слушали. Една жена била ревнива за мъжа си, много ревнива. Питат от къде ѝ дойде ревността. Де е повода за ревността? Един човек докато не го обичаш, не си ревнив за него. Щом го обикнеш, веднага ревността изпъква. Като не го обичаш, да ходи където си иска, не се интересуваш, щом го обикнеш — ревнуваш. И търсиш къде е ходил.

Един ми казваше: „Не зная, от как се ожених за тази жена, ограничава [ме]. Беля си намерих на главата, да знаех! А добра е тя, обичам я, но като си дойда, пита ме къде съм ходил, какво съм правил, пита ме като някой съдебен следовател.“ Иска разяснение той от своя приятел. Приятелят му казал: „Адам нямаше жена и поиска жена. Господ взе двете му ребра и направи му една жена. И сега тази, която си взел ще чете ребрата ти, дали са 12, да не би да си дал други две ребра, да направиш друга една жена.“

Хубаво. Сега това е анекдот. Какво се крие в него? Или какво се крие в разказа за двете ребра? Всякога ние пазим захарта да не се стопи, понеже знаем, че има една възможност тази захар във водата да се стопи, да изчезне. Ако захарта се стопи и водата, можем да изпарим водата и да остане пак захарта. Но всякога, когато един предмет има свойство да се разтопи, ний го пазим, за да не премине в едно състояние, за нас неудобно, защото ти може да натопиш своята захар и да я носиш в едно шише, но тогава има друга опасност, шишето може да се счупи и водата да се разлее. По-добре е да се носи захарта суха. Това е за предпочитане.

Сега вземете закона за ревността. Кое е онова, което човек ревнува? Тази жена може да чете ребрата на мъжа си, това е преносно, това е образ, символ. Кое е онова, което тя ревнува. Вземете две деца. Да кажем, че майката има две деца. Ако тя даде на едното дете по-хубава, по-голяма ябълка, другото дете ще ревнува за хубава ябълка. По някой път, ако тези деца не са разумни, едното чувствува недоволство, отива при майка си и казва: „Тази ябълка не искам, искам такава голяма като на брат ми!“ Майката както и да убеждава детето, то казва: „Не, искам такава голяма, като на брат ми!“ И ако майката не даде това ще бъде повод на ревността. А пък в същност и двете ябълки са от едно и също дърво. По стечения на обстоятелствата едната ябълка е по-голяма, но по качество и двете ябълки са еднакви. Тази ревност може да се премахне. Ако майката даде еднакви ябълки, ревността ще се премахне, едното е доволно и другото е доволно. Ревността на някого всякога може да се премахне, като му дадете повече отколкото другото има. Но, ако дадете на едното повече отколкото на другото, то веднага ревността преминава от единия в другия.

Щом имате ревност, липсва ви нещо. Ревността всякога показва един вътрешен недоимък — недоимък в това, което сте взели. Съмнението и то показва вътрешен недоимък. Та,

всичките недъзи, които човек има, това [е] вътрешен недоимък в това, което сте взели. Та всичките недъзи, които човек, които има, това е вътрешен недоимък на нещо. То може да е много малко. Вие вашата ревност можете да я излекувате, като имате точно това, което искате.

Ревността ви всякога показва, че Любовта ви е по-слаба. Вие казвате, че обичате някой човек. Но докато у вас съществува ревност, Любовта не може да се прояви в своята пълнота, защото има нещо материално примесено тук. Ти ревнуваш жена си, не заради душата ѝ, но заради телото ѝ. Телото на тази жена в тебе седи като един повод.

Ревността се явява във всичките форми и между религиозните хора се явява и между учените хора се явява и в дома се явява и в самия човек, като остане сам и в него самия се явява ревността по отношение на себе си. Даже има мъже, които ревнуват жените си от Христа. Той казва: „Как се влюбила тя в Него, за Него мисли, моли се за Него?“ Колко жени са бити защото вярват в Христа и се молят на Христа. Мъжът казва: „От как тя повярва в Христа, не си гледа работата в къщи.“ Питам сега, как[ви] са сега тези ваши разбирания? Като казвам така, изключвам себе си, но като казвам: Какви са тези наши разбирания, аз включвам и себе си и ва[с] [и] тогава говоря общо за всички.

Вие опитвали ли сте се с кое може да заинтересувате Господ да ви слуша? Един се моли и кракът му оздравява, а друг се моли и кракът му не оздравява. Един се моли и работите му се оправят, а пък друг се моли и работите му не се оправят, но постоянно се влошават. Де е спънката? Да ви представя един пример, представете си, че вие туряте вашата дреха на едно въже в топла стая, а пък други турите в една стая, която не е отоплена. Де ще изсъхнат дрехите? В топлата стая? Вие може да питате: Защо в едната стая дрехите не съхнат, а в другата изсъхват. П[ричина]та е, че едната стая е отоплена.

Ако вие се молите в топла стая дрехите ще ви изсъхнат по-[бързо], а пък ако се молите в неотоплена стая, ни най-малко молитвата няма да помогне да изсъхнат дрехите. Аз казвам, преди да се молиш запали печката! Аз по-рано ще запаля печката и тогава ще се помоля да изсъхнат дрехите. Не можете да имате някакво преобразование във вашия характер, докато не запалите печката. А пък печката представлява Любовта. Докато не дадете подтик на Любовта не може да прогресирате. И тогава ще дойдат промените, които вие искате. Тези промени ще станат не изведнъж, но постепенно. Всякога истинските промени в човешкия живот стават много незабелязано, много медлено, но промените, които стават медлено, те са Божествени. Онези промени, които стават бързо имат материален характер.

Не искам да ви навеждам примери, понеже всеки един пример има една отрицателна страна. Един проповедник взел да описва на един християнин една красива мома християнка. Този млад момък дотогаз не обръща никакво внимание на нея. До тогаз той мислил за Господа. От деня, от като този проповедник почнал да описва тази красива християнка, пълна с добродетели, той почнал да мисли все за нея. Ходил, ходил все тя изскача в ума му. И той си казва: „Отде се намери тя?“ Питам, какво му е допринесла тя? Той се разсейвал и си казвал: „С този пример проповедникът ме отдалечи от Бога. Тя ми стана препятствие. Не мога да се моля сега!“ А пък този проповедник искал да му покаже, че тази мома е красива добродетелна, та и той да стане като нея. А пък той, като я видял, тя почнала да се върти в ума му. И най-после момъкът гледал в събранието дали има някоя такава да прилича на оная мома. И почва да ги търси отвън.

Вие искате да станете богати в света. Някой проповедник е проповядвал и е говорил за богатството, представил е какви удобства дава богатството, какви постижения. И тогава вие сте били доволни. Дотогава не сте обръщали внимание

дали сте силни или не. Но някой ви говорил за силата. И това влиза в ума ви. И сега, като ви гледам, носите една красива мома в ума си. Та сестрите носят един красив момък. И гледам не по един, а по двама, по трима, по четирима носят. Около брата цяла дузина стоят наоколо му, а около сестрата цяла дузина момци.

В преносен смисъл казано това: искаш да бъдеш силен, богат учен, с обществено положение, това да имаш, онова да имаш. Всичко това не са лоши работи. Заблуждението е там, че всичките тия неща ние ги имаме в себе си, те ни са дадени като условие, като външно условие и при които душата трябва да расте. Но душата не трябва да счита тези неща за съществени. Тези неща сами по себе си идват. Ти трябва да бъдеш красив, добър, но не да имаш красивата мома. Красивата мома е външните условия. По-съществено условие е, ти да бъдеш красив. Не само добрите хора да бъдат около тебе, но ти да бъдеш добър, защото ако ти не си добър, ти не може да участвуваш в доброто в света. Ако ти не може да се радваш на доброто, ти нямаш правилни отношения към света. Аз съм виждал някои хора правят много добри работи, а някои, които са религиозни, не са доволни от тяхните постъпки. Някой изградил църква, училище направил е едно добро. Ако не са доволни от него, казват: „Той нищо не е направил."

Сега, кое е по-хубаво в света, да ви обича Бог и нищо да не ви е дал или да ви даде всичко и да не ви обича? Две положения има, след като ви даде Господ всичко вие ще го направите препятствие между вашата душа и между Бога и ще има една бариера, едно препятствие. Така седят работите. Има изключения, но много малко са тези изключения. Вие се намирате в едни сериозни изпитания. Някой път мърморите така: „На еди кого си Господ е дал богатство, а на нас не е дал!" Че каква по-хубава къща от тая която имате? Вие се намирате в едно тело, но не сте доволни от него и искате ед-

на къща отвън. Дал ви е хубави мисли и желания да вложите във вас и вие сте недоволни от тях. Вие искате тия мисли и желания да се реализират. Но, щом са от вън, тези желания и мисли, има една опасност да ги задигнат. Човек е крайно користолюбиво същество в моите очи. Това е моето лично мнение. Няма по-користолюбиво същество от човека. Мога да употребя някоя чужда дума, но няма нужда.

И Господ, за да научи този човек, Той е създал цялата тази система на земята. Най-първо той ще го убеди да се ожени. Той е користолюбив. То е най-голямата постъпка, да го накара да се ожени. И докато го накара да се ожени, цели планини трябва да се преместят. Господ, за да го накара да се ожени, казва му: „Тя е от твоите ребра.“ Той тогаз си казва, че тя прилича на него, а пък тя ни най-малко не прилича на него, защото, ако прилича на него, тя няма какво да излиза от него. А пък щом е излязла, значи се различава от него. След това ще му даде син или дъщеря, но ще накара някое друго същество да дойде да вземе дъщеря му. Къса се сърцето му, но какво ще прави сега. Другояче той би го утрепал с пушка, но сега казва: „Хайде зет ще стане, няма какво да се прави, ще я дадем. Обичат се!“ Сега мъжът, който не обичаше жена му да я пипат чужди мъже, че като пипат дъщеря му, не е ли същото. И той казва: „Господ така е казал.“ Трябва разбиране.

Трябва да разберете онази вътрешна тайна, това користолюбие, в което човек се намира. Бог се намира в голямо противоречие с нас. Ние искаме да Го заставим някой път да мисли, както ние мислиме и Той иска да ни помогне да мислим, както Той мисли. Той оставя нещата да вървят, както ний мислим, по наше разбиране. Грехопадението ни е оставането ни да вървим по пътя на нашето разбиране. Два пътя са те. Ние сме вървели по обратния път от 9 до 1. Това, което е верно за нас, не е верно за евреите. Ние пишем от ляво към дясно, а пък за евреите от дясно към ляво е верно-

то. Това, което за нас е резултат, за евреите не е резултат. И това, което за нас е причина, за евреите не е причина. Та, сега ние вървим по обратния път, по Божия път. И ако ние не вървим по него, ние няма да разберем живота, обратни резултати ще имаме.

За ревността каквото и да говориш, само един лек има в света: това е Божията любов. Няма друго лекарство. Ако намерим това лекарство, излекуван си, но ако не го намериш и в онзи свят да ходиш, никой не може да е спаси.

В окултната наука вий искате знания. Докато имате неправилна ревност, то вие ще употребявате знанията си, силата си и всичко в една лоша посока. Нека ревността във вас да остане в най-меката форма. Едно желание между две добродетели, някой път да служите на по-слабата добродетел, а някой път на по-силната, по човешки говоря. Но да слушате еднакво, без никаква разлика и на слабата и на силната добродетел.

Ревността, това е човешкия път, по който вървите. И никой не може да се освободи от нея до тогаз, докато върви по човешкия път. До тогава ревността ще върви с човека, както сянката върви след предмета. Щом влезете в Божествения свят, това противоречие ще изчезне. Зъбите се трошат при сухата храна, а пък се развиват при една храна, която няма тези качества. При меката храна зъбите уякват, но и обратно е верно, зъбите се рушат и от топлата храна. Две страни има човешката любов. И едната и в другата страна резултатите са едни и същи.

Сега основната мисъл, която оставям, онова, което можете да занесете със себе си, е да четете ребрата на мъжа си. Под това аз разбирам следното: не разглеждайте защо Господ е направил така нещата, но най-първо ги приемете така както си са. Не мислете защо Господ е направил един човек богат, а пък другиго сиромах. Този въпрос го оставете. Защото, ако считате, че Господ е направил едни хора богати, а други си-

ромаси, то ни най-малко не разбирате Божествения живот. Всички хора, от Божествено гледище, са направени еднакво. На всички са дадени еднакви условия, разбирания, според степента на съществото. Всяко същество има преизобилно условия да направи от себе си каквото иска. И ако вие не сте постигнали, погрешката седи в самите вас. Условията ви са дадени и трябва да направите връзка, за да използувате за в бъдеще условията, които ви са дадени.

Има една опасна страна. Например, като се говори за млади моми и момци, вие казвате, че човек не трябва да се жени. Някой казва: „Не си струва човек да се жени!“ Така казва един от видните реформатори — Йоан Веслей, на третия ден след като се оженил. Ако човек не трябваше да се жени, защо Господ взе две ребра, че направи жената и каза: „Не е хубаво на човека да бъде сам.“ Казва се там в Писанието: „Направи ги мъжки и женски пол да живеят в хармония.“ Това е първото битие. А пък във второто битие жената е направена според желанието на мъжа. Бог, като прекарал всичките животни пред него да им даде имена, той видял, че те минават мъжко и женско, две по две и той, като видял, казал: „Всеки си има по едно женско, а пък аз нямам!“ И той казва на Господа: „Такова женско създай, както и на тях.“ Бог казал: „Опасна е тази работа.“ Той казал: „Не, аз имам достатъчно знания, ще я възпитам, ще я пазя.“ Вие не знаете какъв разговор имаше. И Господ каза: „Щом искаш, добре, да дам!“ Мъжът отвън убеждаваше Господа, а пък жената отвътре го убеждаваше.*

36 лекция на Общия окултен клас
30 май 1934 г
София, Изгрев

---

* **лекцията завършва без молитва и има вероятност да липсва част от нея**

НЕРАЗРЕШЕНИТЕ ЗАДАЧИ

Сряда, 5 часа сутринта
(Небето прошарено с облаци.
Времето тихо и топло.)

Добрата молитва
Размишление

Прочете се I-ва глава от II-ро послание към Коринтяните. Прочетената глава почва с няколко важни мисли, които се отнасят до частния живот на апостол Павел.

По някой път се случват някои опитности. Ето какво казва апостол Павел, един от напредналите: „Защото не искам да не знаете, братя, за нашата скръб, която ни се случи в Азия, че твърде много се отеготихме, повече от силата си, така че се отчаяхме дори за живота си.“ *(Осми стих.)*

Кои са били причините, поради които апостол Павел казва, че се е отчаял. Той допуснал мисълта, че тая работа няма да я бъде.

Има една пресилена страна в живота, понеже ние очакваме да имаме всички блага на земята. Това е една от причините на големите страдания. Всеки един, все си има някои желания, които иска да постигне в този живот, той идва до отчаяние от какъвто и характер и да са желанията. Ние говорим за един духовен човек. Един светски човек може да се отчае за пари, за къщи, за ниви, семейният човек може да се отчае за децата си и т.н. А пък духовният човек за какво може да се отчае? —Той може да се отчае, че не върви тази работа. Може да се моли цял ден, мисли, мисли и вижда, че седи все на едно място, нищо не е направил, погледне себе си и казва: „Толкова години вървя по този път и нищо не съм направил.“ И понякога му идва мисълта: „Да бях си живял

както по-напред.“

Защото вие ще се намерите в опитността, която имали жабите. Имало една река, на чийто бряг седяла една жаба, която се плашила много. Дотегнала ѝ водата и почнала да се моли на Бога: „Господи да излеза от тези условия. Като дойде нещо, веднага се хвърлям във водата. Не мога да излеза вън на спокойствие. Да стане нещо от мене, да не влизам във водата.“ Така се е молила жабата и Господ направи жабата на заяк. Жабата си казала: „Отървахме се от водата!“ Но не е една бела. Като стана заяк, погнали го да го гонят в гората и заякът си казва: „По-рано като жаба, поне не ме гонеха като влеза във водата, а пък сега, като заяк в гората ме гонят.“ И си казва, че първото му положение като жаба, било много по-добре, отколкото като заяк.

Нито локвата, нито гората разрешават въпроса. Погрешката на жабата е била в това, че тя мислила, като стане заяк, ще разреши въпроса. Не, няма да го разреши ни най-малко. Тя, като заяк, ще страда повече, ще се увеличат страданията ѝ. Заякът страда повече от жабата.

Светският живот е живот на жабата. А пък духовният живот е живот на зайците. Отношенията, които съществуват, са същите. Светският човек, като се уплаши, гурне се някъде, скрие се, оставят го, а пък духовният човек, като се уплаши, не може да се скрие, влиза в гората, но и там има опасност. Ни най-малко не си сигурен, като влезеш в гората, но и там има опасност. Ни най-малко не си сигурен, като влезеш в гората. Има много опасности там. Та казвам, идва закона на спасението, това, което възкресява човека, това, което го спасява. Човек трябва да напусне живота на жабата и заека. Жабата, като е гледала, как заекът идва до локвата, искала да стане като заека. Но заякът, не може да остане в положението на заяк. Той трябва да напусне тази форма и започне да мисли. Докато човек не мисли, той не може да разреши мъчнотиите.

В прочетената глава Апостол Павел, като разсъждавал човешки, отчаял се и казва: „Тази работа няма да я бъде.“ Той казва: „Много се отеготихме, повече от силите си и се отчаяхме за живота си. Ние се заехме да не уповаваме на себе си, а на Бога. “ Дошъл той до едно вътрешно разрешение и казва, че докато човек уповава на себе си, някой път има изходен път, а някой път ще дойде до смъртта. А пък, като престане да уповава на себе си, ще възкръсне. Възкресението е новият живот. Някой път човек иска да умре и казва: „Не ми се живее вече.“ Ние трябва да разбираме така: Човек като заяк, трябва да престане да живее. И заякът не разрешава въпроса. Заякът е по-голям от жабата, краката му са по-дълги, ушите му са по-дълги. Има голямо различие между жабата и заяка, в органическия строеж и в знание, във всяко отношение има различие. Външния свят е само една азбука за онова, което е скрито. Някои от вас, понякога се отчайват. Ако сега ви запитат, какъв трябва да бъде вашият живот, каква програма бихте дали? Ако ви попитат, с какво биха ви направили щастливи, какво ще отговорихе?

Да имате едно благо в себе си, което хората да не искат. Кажете ми сега едно благо, което хората да не искат, за да бъдете щастливи. То да е само за вас. Другите да се радват на това благо. Кажете ми, кое е това благо, което хората няма да искат. Даже и аз няма да ви го разправя. Можете да помислите малко, кое е това благо.

Често ние се спираме и сме недоволни, но трябва да си дадем отчет за нашето недоволство. Някой казва: „Аз съм недоволен, искам да умра.“ Че искаш да умреш е много добре, не е лошо да умреш. Че искаш да живееш, не е лошо. Хубаво, ти искаш да живееш. Заякът иска да живее, но той, като иска да живее, другите искат неговия живот. Онзи хрът, който гони заякът или онзи ловец, който го гони, иска живота на заяка. Животът на заяка е една необходимост за ловеца. Или една лисица може да преследва заяка или пък

някой орел. Потребен е живота на заяка за тях. Този, самият живот на заяка ще му докара страдания.

Когато човек желае да умре, какво придобива той от смъртта. Смъртта е едно благо, което хората желаят по-малко, отколкото живота. Живота, всички желаем, а смъртта малцина желаят. Можем да кажем, че смъртта е едно благо, в което жабата се скрива, едно място, дето човек се скрива. Смъртта, това са неблагоприятни условия, но все таки тя е една почивка. Някои казват: „Да умра, че да си почина." Не трябва да смесваме смъртта със страданията при умиране. Някои ги смесват. Има силен контраст между живота и смъртта. Те са два контраста.

Сега въпросът не е доразрешен. От смъртта само Бог може да ни възкреси, да ни избави от това положение на смъртта. Само Бог е, който може да ни избави от смъртта.

Ние говорим за жабата, която седи в локвата, това са условията, в които, тя е поставена. Кой може да извади жабата от локвата? Да допуснем, че локвата изсъхне. Къде ще се скрие жабата? Ще се скрие под някой камък по навик, ще се сгуши отдолу. Но дали ще се скрие под камъка или в локвата, това не разрешава въпроса.

Да кажем, че ти искаш да избегнеш известни мъчнотии искаш къща, знание, сила. Това са условия, които донякъде можеш да имаш. Но има мъчнотии, които нито богатството, нито знанието могат да ги разрешат. Нима нашето знание може да ни избави от смъртта? Нима нашето знание, което сега имаме, може да ни избави от страданията, от вътрешните противоречия? Не трябва да дойдем пък до другото положение — да помислим, че това знание, понеже не може да ни избави, то не е потребно. Знанието може донякъде да ни помогне. Но сегашното ни знание, не може да ни даде онова разрешение на живота, което живота изисква. Например, някой от вас се е отчаял от живота си. За какво се е отчаял апостол Павел? Някой ученик може да се отчае, че той няма

да свърши училище, някоя майка може да се отчае, че няма да роди дете. Някой пътешественик може да се отчае, че няма да може да има достатъчно сили да изходи целия път на своето пътешествие.

Или някой може да се отчае, че богатството му няма да е достатъчно за постигане на целите му. Както един английски милионер при коронацията на английския крал Едуард, който е милионер, имал 360 000 000 английски лири, се е хвърлил в морето — отчаял се, че парите няма да му стигнат. Той имал 360 000 000 английски лири и когато пътувал с един параход, мислил, че тези пари няма да му стигнат и се хвърлил в морето и се удавил. Това може да вземете като един пример. Има много пъти учени хора, които са прибегвали до самоубийство. Това са само прояви на живота, явления, които не са изяснени. Съвременната психология не ги е изяснила.

Аз вземам пример из живота. Вземете младия и стария човек. Най-първо младият е весел, понеже има идеята, че ще живее. Но малко по малко, онзи, младият човек, преминава от едно състояние в друго и после вижда, че се е изменил, остарял е, и е изгубил своите сили. И този старият човек вече се отчайва. Та, като млад той бил весел, но като стар се отчайва и казва: „Хич не ми трябваше да влизам в тази каша. Сега на какво съм заприличал.“ Той вижда промяната в очите си, в лицето си, в кожата си, вижда, че се прегърбил и си казва: „Едно време бях от най-силните хора, всички хора ме уважаваха, почитаха, а пък сега съм станал посмешище на хората. Никой не ми обръща внимание.“ Седи си той в къщи и идва до отчаяние. Кое го е отчаяло? Как е изгубил той своята младост? Вие казвате: „Изгубил младостта си, станал стар.“ Но кои са причините?

Та казвам, сега голямото нещастие е, че ние остаряваме. Добре, сега ще ви представя тази идея малко по-другояче. В началото, като млад, ще почне с радостта, а в края ще свърши

със скръбта. Това са двата полюса. Младият започва с радостта, но започва като слаб. Животът започва със слабостта и свършва със слабостта. Представете си една млада мома, 21 годишна. Тя се гледа на огледалото, хубава е, красива е, има хубави вежди, красиви очи, снажна е, мускулеста е. Един ден завъртява се около нея един момък. Тя е насърчена вече, че е намерила своя идеал. Тя, като го погледне, казва: „С него вече ще мога да живея.“ Тя се насърчава. Така се минават ден, два, година, две години, три години. Един ден проникне един малък бръмбар вътре в нея, една малка мисъл. Какъв е този малък бръмбар? Аз да ви го кажа, че този момък обича и друга като нея. Щом като влезе този бръмбар в тая мома, тя, която е ходила енергично и изправена, изведнаж фигурата ѝ се изкривява, се навежда. По-рано тя е била като свещ, права, обаче, обаче щом влезе мисълта, че онзи обича и друга, образува се буквата „к“ — образува се противоречие. По-рано тя гледа нагоре, обаче щом бръмбара влезе в нея, тя се навежда надолу *(Учителят ходи наведен, с ръце на гърба и си клати главата.)*

Сега къде е философията? Аз ще ви я приведа. Другата мома се е качила на гърба ѝ. Този момък я е турил на нейния гръб. Тя казва: „Много тежи тази мома, как ще я нося сега? Аз мислех, че той няма да тури нищо на гърба ми и че ще бъда свободна а пък той турил толкова голяма мома на гърба ми.“ Другите казват: „Тя се е отчаяла от живота.“ Как няма да се отчае. Другата се е качила на гърба ѝ.

Това са само символи. Една идея, като се постави в ума ти, тя може да те огъне и да измени целия ти ход. Може да се поставят в ума ти две идеи, които нямат хармония, допирни точки. Какво лошо има сега? Бог е създал и двете моми. Този момък обича едната мома, обича и другата мома. Едната е създадена от Бога, и другата е създадена от Бога. И момъкът е създаден от Бога. Где е сега злото? Защо тази, първата мома се е огънала? Сега как може да стане? Втората мома

трябва да дойде при първата мома, да я потупа по рамото и да ѝ каже: „Не се безпокой, аз не искам твоя възлюблен, ти и да ми го харижиш, той е вечно за тебе. Ти си бъди спокойна, аз ни най-малко не искам да се качвам на гърба ти. Моите крака са добри, аз ще си ходя. Този момък е за тебе.“ И тогава онази мома, пак ще се изправи.

Къде е тогава нещастието в света? Двама хора, като пожелаят едно и също нещо в света, ще си създадат едно нещастие. И когато имате едно голямо противоречие, то е защото сте пожелали едно нещо, което и други хора желаят. Какъв е церът? Не го желай. И Мойсей, когато е дал закона: „Не пожелай!“ Тоя закон има същия смисъл: Това, което желаят другите, ти не го желай, ако искаш да си свободен, нищо повече. Щом го желаеш, ти ще влезеш в едно голямо стълкновение.

Когато Христос е казал: „Не съдете, за да не бъдете съдени“, то е същият закон. Щом почнеш да съдиш другите хора, ти се поставяш в едно особено положение. Да допуснем, че двама лоши хора са в дисхармония. Как ще ги примириш? Вие им казвате: „Не се карайте!“ С какво ще ги убедиш да не се карат. Вие ще им кажете: „Обичайте се!“ Как ще ги убедиш да се обичат? Аз толкова години съм ви говорил за любовта. Но какво сте разбрали, какво сте приложили? По някой път, толкова криво сте разбрали. Някой път аз говоря едно нещо, а пък вие ще разберете друго нещо. Аз говоря за семейството, за любовта, за мъжа и жената и някой от вас е вече докачен. Аз говоря за някоя мома, говоря за душата ѝ, а някой разбира физиката ѝ, нейният физически автомобил. Аз говоря за семейството, като един институт, който Бог е създал, а пък вие разбирате отношенията, които вие сами сте създали. Аз говоря за свободата, вие разбирате за собствеността и казвате тогава: „Ако нашите жени обичат другите мъже, тогава какъв морал има в това? Една жена няма право да люби другите мъже.“ То е право. Добре, но и мъжът няма

право да люби друга жена.

Питам тогава, как ще се образуват отношенията, какво трябва да се прави сега? Мъжът не трябва да се докосва до никоя друга жена, ни да се докосва, нито да я погледне. Също така и жената не трябва да се докосне до друг мъж, нито да го погледне. Тогава, какви отношения ще се образуват? Прави сте. Яденето, което в дадения случай е определено за вас, никой няма право да го вземе от вас. Но това е ваше частично отношение. Това е частично ваше понятие, това е една идея, която вие я имате в ума си.

Питам сега: Кое е онова, което дава право на една жена, която се е оженила, да тури цензна мъжа си, да не обича другите. Или, кое е онова, което дава на мъжа право да контролира жена си. На кое основание отгоре? В писанието се казва, че Бог създал мъжки и женски пол — мъжки и женски пол, но в едно тело. Противоречие не могло да има, понеже мъжът и жената са живели в едно тело. Лявата страна е жената, дясната страна е вашия мъж. И сега е така — дясната ръка е мъжка, а лявата е женска. Левият крак е женски, а десният крак е мъжки. И те се съединяват. Като крачиш с десния крак, мъжът има думата, той заповядва. А жената заповядва, когато крачиш с левия крак. Но, извадите жената в едно тело и мъжът в друго тело. Как ще ги примирите тогава? Това е, което е станало сега — раздвояването. Как ще примирите противоречието? Мъжът казва на жената: „Ти си моята половина!“ Жената казва: „Не, аз не съм твоя половина, аз не искам да бъда вече жена, искам да бъда мъж.“ Всички жени желаят да бъдат мъже. Малко жени има, които искат да бъдат жени.

Само Бог е, Който разрешава въпросите. Ние ще ги оставим, Той да ги разреши, когато му дойде времето. Ще оставим всички задачи неразрешени. Понеже всяка една задача си има своето време за разрешение.

И понеже въпросите не са разрешение, аз ще ви пос-

виря малко. Ще ви свиря за неразрешените задачи. Понеже въпросите не могат да се разрешат, ще пеем. Човек трябва да пее и да свири, когато не може да разреши един въпрос. В природата има един ритъм, който е ритъм на неразрешените въпроси.

Мъчнотията на всички цигулари е, че не могат да нагласят цигулките. Не, че не могат да ги нагласят, но времето ги разгласява. *(Учителят свири на цигулка.)* Това са неразрешените въпроси в света, ще ги оставиш Бог да ги разреши.

Отче наш

37 лекция на Общия Окултен клас
6 юни 1934г.
София, Изгрев

ДВЕТЕ ЛИНИИ

Сряда, 5 часа сутринта
(Небето съвсем чисто, ясно.
Времето тихо, топло.)

Добрата молитва
Размишление
Духът Божи

Ще прочета част от 5-та глава от Послание към Ефесяном *(от 11 до 20 стих.)*

(Махар Бену Аба пяхме.)

Имате ли някоя тема? *(— Не.)* Човек, като отиде на онзи свят 120 годишен, с каква форма ще бъде? Като станете на 120 години, с какво ще отидете? Някой път човек говори за известен морал, за добродетели, за любов. Човек може да остави телото си тук. Всичкото оставя. И горе ще отиде без никаква тяжест. Без да тежи, ще трябва да влезне в другия свят. Каква форма ще има?

Ако ви зададат една задача, една от най-простите, елементарни задачи, как бихте я разрешили? Ако ти кажат: „Защо Господ направил човека такъв?“ Знаете ли какво значат думите: Защо направил Господ човека такъв? Българите ще кажат: „Направил сина си воденичар.“ Какво разбирате под тези думи? —Турил го да мели брашно. Казвате: „Направил Бог човека“, какво разбирате вие под това? Като го е направил воденичар, направил ли го е да краде брашно? —Направил го е да мели брашното. А ако краде, кой е вършил кражбата? Баща ли му? Някой проявил някоя слабост. Казват: „Господ така го е направил. Господ е направил пияниците в света.“ Някой лъжец казва, Господ го е направил

такъв. Някой не си издържа думата. Казват: „Господ го е направил такъв.“ Някой е направил някоя погрешка. Има слабост. Казват: „Господ го е направил такъв.“ Тези, които говорят така, говорят глупости. Това са глупави разсъждения. Така и магарето не разсъждава.

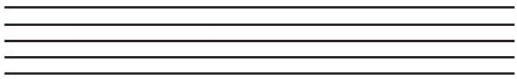

Тук имате петолиние. Съвременното петолиние, на тези 5 линии, ще имате нотите. Ако сте музиканти. Но ако не сте музиканти, какво ще правите с тези 5 линии? Ако не сте музиканти, може да турите нотите, където и да е. Може да предполагате само за местата им. Трябва да разбирате законите. Не, че природата е създала тези 5 линии, петолинието. Човек ги е създал. Това е едно човешко произведение.

Но казвам, представете си едно въже, което е дебело в диаметър 1 см; друго въже, което е дебело в диаметър 2 см; трето въже — 3 см; четвърто — 4 см; пето — 5 см. И тези въжета по издръжливост не са еднакви. Представете си, че тези въжета имат съзнание, като човек. Ако на първото въже му турите 5 кг и то се скъса, то где ще бъде погрешката? Едното показва, че това въже ще издържа само един килограм. Въжето с диаметър 2 см издържа 2 кг тяжест; това с три см издържа 3 кг тяжест; четвъртото — 4 и петото — 5 кг. Да кажем, че онзи, който е направил тези въжета, турил това като закон. Ако вие сега турите с първото въже тяжест 2 кг и то се скъса, то вие ще кажете: „Защо го е направил такова?“ Онзи, който е направил въжетата е написал, че на първото въже може да се тури 1 кг тяжест. Но разбира се по някой път, едно въже с дебелина 1 см, не може да издържа тяжестта на 1 кг злато. Вие ще кажете: „Това е едно противоречие.“ Да обясня. Да кажем, че това злато е нагорещено има температура 100-300 градуса, как ще издържа? Вие ще кажете: „Това е

един килограм.“ Да, но то е нагорещено — 1 кг тяжест, това е една опасна тежина. Това злато съблазнява. Един килограм злато, в сегашно време, това са двеста наполеона. Колко струват 200 наполеона златни? Един наполеон струва колко? *(–600 лева.)* Тогава 200 наполеона ще струват 120 000 лева. Мислите ли, че тук правоверните в класа, ако ги оставите в нашите приемни стаи и оставите едно палто с 120 000 лева, мислите ли, че ако ги оставите да преспят една вечер, че те няма да бъркат джобовете ви? Аз не мисля. Аз зная какъв процент ще издържат. За мен има един математически закон. Вие, някой път, употребявате израза „честен човек“. Честен е човек, само когато изтърпи изпита. Честен е за мен човек, като го турят в стая с 120 000 лева и да не краде.

Работата е сега, къде седи престъплението? Да пренесеш 1 кг злато от едно място на друго не е престъпление. Но представете си, че това злато, което той е взел и го тури в дрехите си. Той има едни дрехи, които Господ му е дал. Те са направени от един хубав плат. И като вземе тези крадени пари и ги тури в джобовете си, те ще му прегорят дрехите. А дрехите му струват повече, отколкото крадените пари. Крадените пари струват 120 000 лева, а дрехите му струват да кажем, 5 милиона. Къде е умността на този брат. И ще тури тези пари в джобовете си, за да прегорят дрехите. Това не е морално.

С един килограм злато ще оцапаш съзнанието си, ума си, сърцето си. Та ти най-първо, нямаш вяра в Бога. Ти ще откраднеш от някъде, за да се прехраниш. Ще кажеш: „Гладен няма да умра я.“ Хубаво сега. Защо ще отидеш да крадеш баща си. Защо ще отидеш да намериш един шперц и да отидеш да крадеш от касата на баща си? Защо не му кажеш: „Татко може ли да ми дадеш?“ Кое е по-хубаво сега? Че баща ти живее в един голям богаташ. Похлопай на баща си. Кажи му. Във всяка една къща има един апартамент на баща ти, похлопай на адреса му. Ако ти кажат: „Кой хлопа?“ Ще си кажеш

името, кажете името си. Баща ти всякога е занят. Но гости не приема. Баща ти много нарядко приема. Ти името си ще му кажеш. Ти ще кажеш: „Кой ще ходи да смущава баща ми?“ Ти не искаш да смущаваш баща си, а пък смущаваш брата си. Ти, ако бъркаш в джоба на един брат, кое е по-хубаво: да смутиш баща си или да бъркаш в джоба си?

Та казвам, всички вие носите един морал незавършен. Още не сте праведни. Не сте и светии. Човек трябва да бъде и светия и слуга и брат и ученик. Вие сте кандидати за светии, но още първа степен на светии не сте. Значи, свещта е направена, но не е запалена. Не се знае как ще гори. Вие сте слуги, но не сте слугували, вие сте брат, но не сте показали още своята любов, вие сте ученик, но още не сте учили. Вие казвате, че вярвате в Христа. Това са празни работи. Не сте учили още. Аз го вярвам, че има учени професори в софийските университети или в Кеймбриджския или в Харвардския университет. Но това няма да ме направи учен човек. Един християнин трябва да има учението на Христа. Не можеш да бъдеш християнин, ако нямаш знанието на Христа. Ако нямаш Неговия Дух, ти не можеш да бъдеш християнин. Как ще бъдеш математик, ако не знаеш от математиката! Как ще бъдеш ботаник, ако не знаеш нещо от ботаниката! Как ще бъдеш астроном, ако не знаеш нещо от астрономията. Как ще бъдеш пророк, ако не знаеш как да проричаш! Но ти ще вземеш кафето и ще видиш какво е написано там. Нищо няма написано там. Това са долапи. Той ще тури боба си и ще нареди боба и по тези зрънца ще каже нещо. И после ще каже: „Така говорят бобовете.“

Ако вие разглеждате човешкия организъм на съвременните философи, какво понятие ще си представите? Каква наука е съвременната философия? То истината ли представят или представят нещата както не са? Когато те фотографират, ще те фотографират като един арапин. И който те види, ще каже: „Какъв красавец!“ Онзи, който фотографира и онзи,

който види, не казват истината. Най-първо, във фотографията няма онези основни черти, гдето има бръчки той им прави кожата гладка. Направил е една восъчна статуя и казва: „Отлично, много младо лице!“ Хубаво. В какво седи ценността на една книга? Ако вземеш една бяла книга, на която няма нищо написано. Коя книга е по-ценна, написаната или ненаписаната? Ако си един бакалин, тогава ненаписаните книги ще цените повече от написаните, ако увивате нещо с тях. Бакалинът има съвсем друг морал. Но казвам: Написаните книги имат по-голяма стойност от ненаписаните книги. И ако вие сте ненаписана книга, къде е вашата стойност.

Ще дойде някой брат, който е много скромен и ще каже така: „Много страдам, можете ли да ми помогнете. Майка ми е умряла.“ И гледа надолу. Той е един долапчия, който иска да лъже. Турците казват: „Който гледа на земята, душата изгаря. Човек, който, като ти иска нещо, не може да те гледа в очите, той лъже. Казват: „От срам гледа надолу.“ Всеки човек, който, като ти говори, гледа в земята, дръж го извън вратата.

После има други хора. Други хитреци. Той несъзнателно прави някои работи. Като говори с тебе, гледа те в очите. Тези, умните, религиозните, те са по-учени. Той те гледа право в очите. Но като си мръднеш малко очите на някъде и не го гледаш, той ще си свие устата и ще я изкриви. Това са доландарджилъци.* Аз му казвам: „Да си вървиш сега.“

Сега, минали са времената на лъжата в света. Няма нищо скрито покрито. В невидимия свят, вътре в който живеете, тези разумните същества, щом направиш едно престъпление, ти казват: „Защо лъжеш?“ Ти се смутиш тогава, мислиш и после се оправдаваш.

Та казвам, аз ви навеждам на тази мисъл: В света има две линии, по които човек може да върви. Вашето бъдеще

---

* **доландарджилъци** - (тур.) измамничества

зависи от това. Зависи от това, дали спазвате Божиите закони, така както Бог ги е създал. Бог ви е създал не за престъпници. И тогава нямаме право за нашите престъпления да казваме: „Бог такива ни е създал.“ Не ме е създал Бог да стана пияница. Ако съм станал пияница, зависи напълно от мен. Също така, ако съм бил крадец, пак зависи от мен. Бог е допуснал да имаш собственост, но тази собственост ни най-малко не включва, че ти трябва да крадеш. Нито Бог е направил някого да лъже. Лъжата произтича от страха. Но страхът всякога се ражда от едно престъпление. Ни най-малко Бог не е направил човека за престъпление. Ни най-малко Бог не е направил човека, да се занимава с лакомство. Създал му е стомаха въвел го е в един свят да мисли и когато гледа всичко, което Бог е създал, ни най-малко не го е създал, да се зароди у него мисъл, желание, да вземе местото на Господа, да управлява хората.

Вие можете да запитате: От где се е зародило желанието у богатите да обичат да се возят — другите да ги носят, както папата някога от Ватикана, го носят на някоя носилка, до някое място? И той ще си маха ръцете и ще ги благославя. От где се зародило желанието на майката да вземе своето малко дете и да го носи? Това дете е било в нея, то е било като една мисъл в нея. И тази мисъл сега отвън се е въплотила. Това беше в ума ѝ и сега излезнало из него и ту [тя] го носи на ръце. Идеята на майката беше в ума ѝ. И сега тя я носи на ръцете. И вие може да носите някоя ваша идея, както папата от Ватикана до Св. Петър. Тази идея може да ви благославя. Но дали ще ви благослови е въпрос. Вие може да поддържате една мисъл от християнството, нищо няма да ви ползува. Питаш ме: „Православен ли си?“ — Това е външна дреха. Ако ти не можеш да обичаш Бога, да живееш в Бога, какво ще те ползува другото?

Истинското учение седи в това: Да живееш в Бог и Бог да живее в тебе. Да живееш във въздуха и въздухът да

влиза и излиза от тебе. Това е учението, от което можеш да се ползуваш. И това учение трябва да седи в ума ти. И Христос казва: „Аз съм в Отца и Отец е в Мене.“ Вий казвате, че само с Христа можете да живеете така. А ние какви трябва да бъдем?

Та казвам, всички несрети, нещастия произтичат от една причина в света: Щом ти не живееш в Бога и Бог не живее в тебе, ти можеш да извършиш всички престъпления. Щом живееш в Бога и Бог живее в тебе, ти не можеш да извършиш никога престъпления. Невъзможно е това. По никой начин. Когато ти извършиш престъплението, Бог не е присъствувал там. Престъплението всякога произтича от това. В Бога ти не можеш да извършиш престъпление в огъня вътре. Защо да извършиш престъплението? — Ти си извън Бога. Та, когато извършиш престъплението при 2000 градуса температура или при 3000 градуса температура или при 10 000 градуса температура. Значи в присъствието на Бога човек по никой начин не може да извърши престъпление. Когато си извън Бога, температурата се намалява, намалява и дойде до 0 градуса. Тогава можеш да извършиш престъплението. Щом почнеш да трепериш, дойдеш до студа, веднага ще откраднеш юрган, обуща, дрехи, пари и всичко можеш да откраднеш и ще кажеш в ума си: „Пари, дрехи, не ми трябват!“

И тук, в Изгрева вече се е започнало последното. Да, кореспонденти има, които ходят да разнасят нещата, каквото е станало навсякъде и на всичко това му турят опашка. Не ходете да разнасяте нещата. Ако някой направил нещо, идете и му кажете: „Това и това си направил, не е хубаво!“ Кажи му го както трябва. Трябва да има доблест един човек да си признае погрешката. Онзи, който е направил погрешката, нека дойде да си признае погрешката. Онзи, който е направил една погрешка, нека дойде да ми каже: „Ще ме извиниш, направих една погрешка.“ Благородство е това! А той, след като направи погрешката, ще дойде да ме лъже.

Зад гърбът ти е говорил нещо, бледословил е, а пък ти казва: „Не е верно това, нищо не съм казал. Те лъжат.“ Те лъжат, а пък той говори истината.

Питам тогава: Какъв окултен ученик ще бъде това, какъв окултист! Какъв ученик! Какъв син Божий може да бъде! Казвам му настрана: „В твоя характер, аз не уважавам това. Ти можеш да ми се сърдиш, но тази е една черта не хубава.“ Нищо повече. Това не е хубаво. Някои хора, които от десет години не са се научили, ти на тъпана му биеш. Те са като малките деца. Майката му казва: Няма да буташ това! Но, като излезе майката, детето се качи на крушата и яде от крушата. Има майки, които четат крушите колко са. Прочела тя сто круши и после ги чете, но вижда, че липсват десет. И казва: „Къде са десетте круши?“

Сега помнете: В света има известен род престъпления, които са огън! Човек трябва да се пази от тях. Те носят много лоши последствия. И светията да направи едно престъпление, ще носи последствията. Давид направи едно престъпление от този род и близо 3000 години са минали и не може да се изличи престъплението му. Кой как ходи, слуша за неговото престъпление. Който чете библията, чете, че той взел жената на Урий. Давид видя тази жена и това била една хубава жена. И царят казал на военачалника си за Урий: „Ще го туриш в първите редове да го убият.“ И той задигна жена му. Детето, което се роди, умря. И не може да се изчисти това престъпление и в онзи свят, като четат това, Давид все като че го жегват. Веднага изпъква престъплението му в неговото съзнание.

Та да не мислите, че ако направите едно престъпление, че това ще се заглади така лесно. Хиляди години могат да седят следите му. Трябва да знаете, че в света Бог заличава всички престъпления, но кога? Само любовта е, която може да ги заглади. Докато дойде любовта ще минат хиляди години. Но Божията любов всякога не действува. Божията любов

действува само в крайни периоди. Периодически. Будистите имат една философия: Във всеки 360 милиона години Божията любов веднаж се проявява да заличи всички грехове на хората. Да вземе кармата на хората, да ги очисти, това е любовта! Любовта трябва да заглади всичко. Направиш едно престъпление, молиш се и тъкмо се успокоиш и пак минава през съзнанието ти извършеното престъпление. То наново изпъква в съзнанието ти. Тъкмо се помолиш и престъплението изпъква в съзнанието ти. И много мъчно можеш да се освободиш от направеното престъпление.

Казвам, престъпленията, които вършат хората, те са най-малките. От най-малките престъпления, могат да се родят много лоши последствия. Здравето на човека, всички тези болести, всички съвременни болести се дължат на престъпленията. Има индивидуални престъпления, семейни, народни, общи, човешки престъпления. Трябва най-първо да вземеш участие в своите престъпления, но ще вземеш престъпленията на семейството, в което живееш; в народа, в който живееш; човечеството, в което живееш. И народът и човечеството ще вземат участие в твоето престъпление, което ти си направил. Но ако ти дадеш повод за едно престъпление, ако направиш едно престъпление, могат да се поведат след тебе един милион хора и те да направят престъпление. Ти си направил едно престъпление, нищо на глед, но един милион хора, ако направят престъпление в това, каква ще бъде твоята отговорност. Сега, един милион хора, от които всеки откраднал по 100, 1000, 100 000 лева и след като ги хванат и обесят и половината турят на тебе. Тогава, за колко години вие можете да изплатите този дълг? А трябва да го платите.

Вие имате една много повърхностна идея и казвате: „Господ ще заличи и прости.“ Има неща, които не са престъпление. Например взел човек една ябълка от ябълково дърво. Това не е престъпление — минал покрай някое лозе

и откъснал грозде. И това не е престъпление. Влезнеш в дома на един богаташ, намериш кесията му, в която той има двеста наполеона. И на тебе ти трябва само един лев. Ти отиваш и взимаш само един лев. И това не е престъпление. Но задигнеш всичките пари — това е престъпление. Нему му трябва един лев. Ще отвориш кесията и ще вземеш един лев. Ако, като отворя своята [твоята] кесия, вземам толкова пари, колкото ми трябва и ти, като отвориш моята кесия, ще вземеш колкото ти трябва, значи по Бога е това. Щом вземеш повече отколкото ти трябва, ти си извършил вече престъпление. И най-после, можеш да отидеш при кесията и да попиташ моята кесия. Аз така разбирам учението: ти влизаш и намираш палтото ми, намираш кесията ми, кесията ми има съзнание. В нея има двеста наполеона. Да кажем, че тебе ти трябва един наполеон. Ти попитай кесията: „Дай ми адреса на твоя господар“, или „съобщи на господаря си, че ми трябва един наполеон. Можете ли, разполагате ли да ми дадете толкова?“ Кесията ми веднага ще ми съобщи. И аз ще кажа на кесията: „Дайте му един наполеон за моя сметка.“ Вие питали ли сте някой път кесията? Ти искаш да направиш нещо. Питай! Това е един вътрешен морален закон.

Вие седите сега и някой от вас сте много неразположени. Има някои братя, съвършено неразположени. Има някои братя съвършено неразположени, по характер са много неразположени. И млади и стари братя има, които са неразположени. Мнозина аз съм лекувал и те не са ми платили визитата. Мнозина имат да дават, които не са давали нищо. Седят си и се потриват. За себе си правят всичко това, не дават и минават за братя. Това не е братство. За всичко трябва да има една изправност. Човек трябва да е изправен. Не е за мен, но човек е дошел на земята, трябва да се учи. Изправност трябва! Като е изправен, Бог ще го изпита. Някой казва: „Дал ми пари на заем.“ Казваш му: „Ти Господа питал ли си?“ Той ти казва: „Питах го.“ Хубаво — давам му. Питам Господа.

Онзи никога не е питал Господа. Той лъже. Аз го държа отговорен. Не че е взел от мене пари, но го държа отговорен, че ме лъже. Ако Господ е казал, ще му дам. Колкото пъти каже Господ — десет лева, двадесет лева, тридесет лева — ще му дам, но ако не е казал Господ, той лъже.

Та второто положение — той може да ми каже: „Господа не питах, но тебе питам. Имам много нужда, ако можеш да ми услужиш.“ Той да остави на мене и да не ми определя време. Той да каже: „Сега имам нужда, но когато ти намериш за добре.“ И ако аз му услужа, той да бъде благодарен и ако не му услужа, пак да бъде благодарен. Щом не мога да му услужа, има трети закон. Има възможност, този да пита, онзи да пита, не само един брат, един, втори, трети, четвърти, да ходи при тях и да им каже: „Братко, имам нужда.“ Но да не тури лъжа. Той може да каже: „Аз едно време на брата ти направих голяма услуга, дадох пари на заем.“ Аз направих услугата, но моя брат е в Америка да кажем. И той си идва от Америка и го питам: „Този правил ли ти е услуга?“ Той ми казва: „Никаква услуга не ми е направил.“ И освен, че не му е направил, но ме закачил малко.

Аз не обичам да пердаша дявола, понеже, като го пердаша, да не пострадат и други. Голям майстор е той в едно, той се крие в яйцата. Ако речеш да го буташ в яйцата, ще счупиш всичките яйца. Ще имам един дълъг дилаф. Щом той влезе между яйцата в кошницата, ще извадиш яйцата, яйце по яйце от кошницата и ще хванеш с дилафа него. Ще го извадиш по този начин и никое яйце не е счупено.

Не оставяйте вашата кошница отворена да влезе дяволът. Не оставяйте вашия ум и сърце отворени, да може да влезе дяволът и да разбърква ума ви сърцето ви. Аз като говоря, някой може да каже: „Кого визираш?“ — Всички визирам! А пък и специално мога да кажа кого визирам. Аз мисля един ден да свърша с някое отношение. Има неща, които не трябва да съществуват. Но знаете ли кога ще направя това?

— Когато тръгвам за небето. Сега няма да кажа, но когато тръгна с паспорт за другия свят, ще дойда и ще ви кажа: „Този, този и този.“ Ще ликвидирам и ще кажа: „Сбогом.“ И ще си замина. Но сега няма да кажа.

Искам да оставя сега във вас една основна мисъл. Не че вие искате да вършите престъпление, но вие имате слабости, които момите имат. Слабостта на една мома седи в това: тя няма да позволи на едни овчар да я целуне. Но на един княз не една целувка, но десет ще му даде. Понеже очаква нещо от него —доландарджилък е това. Този княжески син, аз по-скоро бих дал овчарят да ме целуне, отколкото княжеският син. Княжеският син, това е дявола. Овчарят — това е Христос. И вас ви целуват княжеските синове. Да престане да ви целува княжеският син. Нека овчарят да ви целува, отколкото един княжески син.

Проявената Божия любов носи пълния живот. *(Три пъти.)*

Аз един ден ще ви събера всички ви и ще ви приведа факти, какво могат да извършат някои братя. Срамота е! Даже вън хората в света, не са вършили такива работи! Има факти, че ако всички други ще бъдат такива братя, по-добре нямаме нужда от тях.

6 часа

(Вън направихме упражненията.)

38 лекция на Общия Окултен клас
13 юни 1934г.
София, Изгрев

ПРАВИЯТ ПЪТ

Сряда, 5 часа сутринта
(Небето е чисто и ясно.
Времето топло, тихо.)

Добрата молитва
Размишление

Ще прочета 20 глава от Евангелието на Матея *(1-17 ст.)*

Духът Божи

Съществува едно противоречие в живота, в сегашния живот. В самото начало на сегашния живот, съществува едно противоречие. Задачата е, човек да се освободи от това противоречие. Няма да ви разправям как е дошло. Не се знае как е дошло. Сега се изучава как трябва да се излезе от него. От къде е дошло, защо е дошло, не се знае. Сега се изучава, как да се извади предмета. Представете си, че някоя мишка е влязла във вашата къща. Не сте я видели от где е дошла, но един ден почва да чопли, да човърка тук там, безпокои ви. Вие мислите сега по кой начин да се освободите от нея. Не е голям разбойник, малък разбойник е. Тук таме ще направи нещо, ще направи някоя пакост. Ще изяде малко от хляба. Но, като изядеш от този, мишия хляб, изприщват ви се устата.

От това противоречие излиза недоволството в живота. Защото и здравите и болните хора са недоволни. Болният е недоволен, че няма здраве. И здравият, някой път, е недоволен, само че недоволството на болния се различава от недоволството на здравия. Сиромахът е недоволен, че е

сиромах, а богатият, понякой път, е недоволен, че няма повече. Различават се. Единият е недоволен, че няма нищо, а пък другият е недоволен, че няма толкова, колкото той си предполага, че трябва да има.

Да кажем, че вие постъпвате в училището и казвате: „Като свърша първи клас, достатъчно е!“ Но после виждате, че с един клас работа не става и казвате: „Втори клас, като свърша, достатъчно е!“ Но после се убеждавате, че и с два класа работа не става. После казвате: „Убедих се, че и с 3-й клас работа не става!“ Същото констатираш и за 4-й, 5-й до 7-й клас. После казваш: „Дойдох до 8-й клас, но стига толкоз!“ Но после казваш: „И с 8-й клас не става!“ Следваш в университета първа година, втора година, трета, четвърта. И после казваш: „Не стига!“ И казваш: „Трябва да се специализирам!“ И пак време не остава. Днес ще се специализираш, утре ще се специализираш. Като се специализираш, специализираш и нямаш вече сили какво да специализираш. Онзи цигулар, който свирил, най-после му се схванали ръцете и не могъл да свири. Ръцете му не държали. Той свирил, свирил и най-после от притискание се разстроила неговата нервна система.

Нещо предават теоретически, но трябва да се предаде и практически. Може да разправиш на един човек какво нещо е доброто. Но да направиш едно добро?! Ще му кажеш: „Ела с мене, аз ще ти кажа какво нещо е доброто!“

Този предмет наглед няма съответствие с предмета, с който започнахме. Говорихме за доброто, а пък сега влизаме и говорим за един друг предмет — за доброто. Турците казват: „Нерде Шам, нерде Багдат.“ Ще кажат: „Няма логика.“ По някой път вие сте недоволни. Но бих желал да ми дадете едно обяснение, какво нещо е недоволството. Вие казвате: „Аз съм много недоволен.“ Е, добре, представи ми, какво нещо е недоволството. Аз много бих дал, за да ми го представи някой каква черта има недоволният. Някой, който ри-

сува, как ще представи недоволството? Един човек работи, но е недоволен. По какво познаваш, че е недоволен? Седи си той тих и спокоен. От где схващаш, че е недоволен? Четеш една книга и казваш: „Не ми хваща окото тази книга.“ Каква е основната черта на недоволството? Малко ще ви улесня. Кои са отличителните черти на светлината и на тъмнината. В светлината свободно може да ходите, като имаш светлина не се спъваш, можете да избягвате всички мъчнотии. А пък тъмнината се отличава по това, че в нея нищо не виждаш, можеш да се спънеш, какъв е пътят не знаеш, навсякъде можеш да попаднеш в големи противоречия. Тъмнината се отличава по това, че не ти дава възможност да се справиш с мъчнотиите, които са по пътя ти. Следователно там се изисква голямо внимание, изисква се една пръчка, като вървиш ще побутваш по пътя, а не да тръгнеш урбулишката.* Ще буташ, когато вървиш, ще туриш ума си, защото не знаеш може да има някоя пропаст. А пък при светлината няма какво да се бъркаш. Ти казваш за някого: „Той разбърка една работа.“ Щом е объркал една работа, кога я е объркал? Деня или нощя? — Нощя. Ти, като вървиш в тъмнината можеш да загазиш и размътиш водата. Кой ти даде правото да мътиш водата? Ти ще кажеш: „Понеже се намирам в голяма тъмнина.“

Когато някой път имате недоволство вътре във вашия живот, някой е размътил водата. Вие сте недоволен, за какво? — Водата е размътена във вас. Вие не сте виновати, но онзи, който е размътил и той не е толкова виновен. То е едно странично обстоятелство. В даден случай, как ще се справите с вашето недоволство, с това противоречие, как ще го премахнете? Ще трябва да чакате. Ще се мине може би цял един ден, за да се избистри тая вода, да се източи тая вода от местото гдето е текла и трябва да чакате да дойде новата вода. Онзи, който е ходил в тъмнина е покварил водата

* **урбулишката** - (тур.) твърде бързо, лудешки, бегом

без да знае. Вие трябва да знаете новата вода, която никой не е прекрачвал. Защото никога не трябва да пиете вода, която някой е прекрачвал. Сега, ако ви дам едно правило, вие веднага ще схванете буквата на нещата. Да кажем, че искате да пиете вода, но някой отгоре я прекрачил, но няма да искате да пиете. Някой човек, чиито ръце са нечисти, отива да вземе хляба. Не го вземай този хляб! Тогава какво трябва да правиш? —Чакай докато хлебарят опече друг хляб, нищо повече. Но това са посторонни работи.

У недоволните хора има едно нещо: у тях отсъствува любовта. Те нямат понятие за любовта. Те са недоволни, че любовта ги е напуснала. Не че доброволно ги е напуснала, но те са извън областта на любовта. Следователно, те са недоволни както един човек, който е извън областта на светлината и е недоволен, че е в тъмнина. Има недоволство в него, няма никаква лампичка. Той трябва да развива своя разсъдък. Когато в душата на човека не седи любовта, трябва да седи неговият разсъдък, за да може да подготви пътя на любовта. Защото някой път любовта идва, както идва светлината. Човек трябва да бъде готов. Когато дойде любовта, да го намери готов. Защото, ако не го намери готов, той нищо не може да се ползува.

Любовта си има външни прояви. Тя носи най-великото. И ако ти не си готов да възприемеш това, най-великото и да го разбереш, ти не се ползуваш. Тя слиза от самата вечност, за да стане същина на твоя живот. И [от] тази любов зависи животът ти. И ако любовта не те посети, ти си недоволен. Вие имате обикновено разбиране за живота. Например, заекът има обикновени разбирания. И ако ти нарушиш неговото обикновено разбиране, заекът не може да разбере, каква нужда има хъртът да го гони. И до сега зайците не са разрешили какво заставя хъртите да ги гонят. Те казват: „Да сме им направили някоя пакост, не сме. Нито една лоша дума не сме им казали, нито един камък не сме хвърлили срещу

тях. Ние мирно си пасем и не можем да разберем, защо те ни гонят.“

Вие някой път питате: „Защо ни се случи това нещо, защо този човек направи това?“ Не разрешавайте въпроса защо те гони хърта. Той е един от неразрешените въпроси. Остави го за далечното бъдеще. Аз съм намерил само едно разрешение. Когато ме питаха зайците, като минавах покрай тях, те ми казаха: „Ти си учен човек, защонигонятхъртовете?“ Не туряйте този въпрос. Променете вашите очи, уши и пр. По-лесно е да промениш своя заешки образ в друг, отколкото да решиш въпроса, защо хрътката те гони. По-лесно е да измениш формата на заека, той да стане друга някоя форма, отколкото да разрешиш въпроса защо хрътката го гони. Зайците казаха: „Ще си помислим по това.“ И до сега както виждаме, все си мислят зайците. Но са взели предвид моите думи. Когато аз минах покрай зайците, ушите им бяха малки, а пък сега са израснали големи. По какво се отличава зайщината? — По страха. Тупа сърцето на заека от най-малкия шум. Когато зашуми най-малката тревица, заекът ускори своя бяг. Заекът седи като голям юнак, но като я бутне тревицата, подскочи. Всичко у него е готово за бягане. Представете си, че заекът не бяга, тогава ще стане това, което заекът не обича и за да не стане това, което заекът не обича, непременно трябва да бяга, трябва да дойде страхът.

При страха човек се научава да разсъждава. Без страх човек не може да се научи да изпълнява Волята Божия. Казано е: „Началото на мъдростта е страхът Господен.“ Да мислиш, да разсъждаваш, това не е началото да изпълняваш Волята Божия. Да мислиш, да разсъждаваш, това е начало на знанието. Така е, но законът на Любовта е началото да изпълняваш Волята Божия. Ще минеш през страха. Там ти е пътят. Всеки един човек, за да стане учен, за да придобие знание, трябва да мине през областта на страха и да дойде до областта на Любовта, която разрешава постепенно въп-

росите.

Сега не искайте да се уреди целият ви живот. В любовта съществува един закон: днес като се наядеш, за утрешния ден не мисли. Турците казват: „Аллах керим“, а пък християните казват: „Иова и ре!“ Няма да се спирам филологически върху тези думи. Приблизително това значи: „Господ ще промисли. За утре Господ ще промисли.“ Не си ти, който ще промислиш. За ядене майката промисля, а пък длъжността на децата е да ядат. А майката приготовлява храната. Ние сме в една епоха, в която ние сме деца. Трябва да се храним добре. А пък ако остане да приготовляваме тази храна, съвсем ще се забъркаме. Други същества от невидимия свят приготовляват храната. Онези плодове, които растат, не ги приготовляваме ние, също житото, което расте, също така въздухът, който изпълва пространството и пр. Ти само ще възприемеш въздуха, храната. Ние искаме по някой път да уредим живота си. Не е възможно да уредиш живота си. То е най-сложното нещо да уредиш живота си. Че ти имаш отношение с милиарди същества. Пътя, по който ще тръгнеш, не може да го избереш. Гдето ще тръгнеш, ще имаш стълкновение и само Божественото ще те прекара през един много по-тесен път, ще минеш през един тесен път, за да не влезеш в стълкновение с никого. Иначе, ако влезеш в друг път, ще бъдеш в стълкновение с този, с онзи.

Ти не вървиш по правия път. Трябва да минеш по един път по който няма да имаш стълкновение. Той е правия път. Правият път е онзи, в който да не си в стълкновение с никого. Правият път е да нямаш никакво противоречие в душата си. Имаш ли противоречие, ти не си в правия път. Ти си в пътя на изправлението.

Правият път е пътя на Любовта. Не трябва да има абсолютно никакво противоречие, но за да няма абсолютно никакво противоречие, ти трябва да си в този път. Извън този път, ти можеш да вървиш по пътя на знанието. Могат да ти

кажат: „Ти не се безпокой, това не прави, онова не прави!“ Могат да ти кажат такива неща. Да допуснем, че ти вървиш по един път и си имаш едно шише с вода. Дошъл е някой и ти е изпил водата. Ти се безпокоиш, жаден си. Казвам ти: „Ти си близо до извора, напълни си своето шише от извора.“ Когато дойде някой и ти изпие водата, има ли тогава основание да се безпокоиш. Ще го напълниш. Щом някой иска да не се безпокои, непременно трябва да бъде при водата на Любовта. Гдето се казва: „Човек трябва да бъде при Бога“, това се разбира. Бог, според мене, е местото гдето няма абсолютно никакво противоречие. То е един път, гдето човек само се учи да яде. Няма да мисли отгде ще дойде хляба. Той само ще диша и няма да мисли от где ще дойде въздуха. Той ще живее и няма да мисли от где е живота.

Христос казва: „И това е живот вечен, да позная Тебе, Единаго, Истинаго Бога и Христа, когото си изпратил.“

Ние започнахме с противоречието. Противоречие в живота съществува в онова нисше царство на животните, които са под нас. Щом ти имаш слуги, ще имаш противоречие, понеже тези слуги ще направят нещо, което не е по волята ти. И кога човек може да бъде спокоен? Аз да ви кажа: ще уволниш всичките слуги, няма да имаш нито един слуга в къщи. Ти ще бъдеш и господар и слуга. Но колко е мъчно да се разбере това, да бъдеш едновременно господар и слуга, да разбереш тия две състояния — голямото и малкото. Каква е разликата между голямото и малкото, между близо и далече. Близо и далече, голямо и малко, това са два контраста. Малкото е малко, не защото е малко само по себе си, но то е малко, понеже е много далече от нас . А пък другото е голямо, понеже е много близо. Според мене големи неща са тези, които са много близо до нас, до нашето съзнание. По някой път голяма, велика е любовта, понеже е близо. А по някой път голяма е омразата, понеже е близо. По някой път светлината е голяма, понеже е близо. Но всички онези

неща, които са далече, не си засягат.

Представи си някоя голяма лампа, слънцето е толкова голямо, щото казват, че е един милион и триста хиляди пъти по-голямо от нашата земя, а пък го виждаме като една малка пита. Вие не виждате същинската реалност и се чудите, как това слънце, което го виждате малко, да е много по-голямо от цялата земя. Всички сега търсите любовта, но какво нещо е тя, вие не можете да си дадете отчет. Какво нещо е сега любовта? Според езика на писанието, първото нещо, което любовта е направила, като е слязла в човека, като е дошла в човека е следното, тя се отличава със следното: тя изпъжда страха навън. Тя ще те освободи от всички безпокойства. Като дойде любовта, всички безпокойства, които има в душата ти, изчезват. Говорят за болести, говорят за сиромашия, говорят за смъртта. Говорят за много други работи, за горе, за долу, за голямо и малко. При любовта всички тия неща изчезват и настава в душата ти едно вътрешно спокойствие, на покой.

Според вашата опитност, когато любовта ви е посещавала, какво ви е донасяла? Мене са ми разправяли мнозина за любовта. Но аз съм виждал, че те имат само подаръците на любовта, както малките деца. Ако сте в Америка или в Англия, те имат един Санта Клос,* един митически герой, един старец, който носи в голям кош всичките благословения. Англичаните и американците възпитават децата си и им казват, че Санта Клос всичко носи. И стават сутринта децата и виждат, че има дрехи, обуща, играчки и скачат от радост. А пък Санта Клос в къщата не е стъпил. Той е бащата и майката. Детето си мисли, че е дошъл такъв особен човек.

Питам сега, важно ли е да знаем, кой е донесъл подаръците? Когато си гладен, не питай кой е донесъл хляба. След като се наядеш. Защото като питаш, трябва да платиш. В

---

* **Санта Клос** - Дядо Коледа

знанието има една опасна страна. Ще платиш, глоба има. Питаш: „Кажи ми кой направи света?“ — Ще платиш глоба. Ти си турил вече въпрос. Не че нямаш право, имаш право да питаш, но ще платиш. Нали искат някои ученици да държат изпит. Някой ученици се явяват на изпит и за да имат право да го държат, внасят такса 1600 лева. Казват: „Защо Бог създаде света?“ Сега ти си дал кандидатурата, за да разрешиш този въпрос. Сега ще внесеш пари. А пък вие искате да държите изпит, без да внесете нещо. Казваш: „Учителю, я ми кажете!“ Казват ми: „Защо мълчиш?“ — Защото ти не си отворил кесията да платиш таксата. Вие искате без такса. Без такса аз никога не говоря. Ще донесеш таксата. Има вече тогава законно основание и ако издържиш, ще ти дадат свидетелство. А пък ти, нищо не внасяш и искаш. Мнозина от вас вървите по Божия път, без да сте внесли вашата такса. Вие ще кажете тогава: „И тази добра. Не може ли без такса?“ —Ще те хванат и ще ти кажат: „Ще платиш!“ Много са внимателни в духовния свят. Направил си една погрешка. Ще те заведат в дирекцията и учтиво, любезно ще ти кажат: „Ще бъдете така добри да внесете. Тук са законите такива. Ще си платите.“ Любезно говорят. Ще заведат там, ти бъркаш тук там и нямаш пари. Хайде друга беля, оттам ще те вземат в друга дирекция. Ти ще кажеш: „Имам пари, но забравих ги в къщи.“ Ще те върнат в къщи, за да вземеш парите. Ще те качат в техните тренове и като дойдеш втори път, да обещаеш, че ще платиш. За отиване и за връщане по треновете, ще платиш билета. Без плащане няма. Даром нищо не се дава. Даром има само в закона на любовта. А пък извън любовта има плащане на общо основание. Казано е: „Даром сте взели.“ Даром е в закона на любовта. Влезеш ли в нея, то там работата е лесна — без пари върви. А пък докато влезеш в любовта, всичко е с пари. Много са любезни, учтиви, но до последната стотинка ще платиш там. Като влезеш, ще платиш. По закон е всичко това.

Някой път аз гледам верующите, недоволни са. Отиват те на работа на Божественото лозе, но са се облекли с най-хубавите си дрехи. Не е лошо това. Много добре са облечени, но цял ден се потриват. А пък други не са толкова хубаво облечени, по-окъсани са, но целия ден работят. И като дойде вечерта, да им плащат, едните казват: „Знаете ли колко време ние изгубихме, за да се облечем с най-хубавите дрехи?“ Казват им: „Хубаво бяхте облечени, но малко работихте.“ А пък за другите казват: „Онези не бяха така облечени, но много хубаво работиха.“ На първите казват: „На вас плащаме единия пеняс за целия ден, за хубавите дрехи.“ От сутрин до вечер с хубави дрехи работят. Те не са работили толкова много. Те казват, че ги е пекло слънцето. Че ги е пекло слънцето, в това им вярвам, но че са работили, аз го отказвам. Вие казвате: „Пече ги слънцето.“ Право е, много сме доволни от вас, че ви пече слънцето, но тези със скъсаните дрехи работиха толкоз, колкото вие целия ден се пекохте с вашите хубави дрехи.

До сега не знаете, че първите са работили. Не, целия ден те са били облечени парадно, разисквали са как Господ създал света, как живеят светиите на небето, какъв прогрес щяло да има. Това са разисквания. Хубави са те, не са лоши, но като дойдеш, един пеняс ще ти платят. И после ще се чудиш и ще казваш: „Толкоз време аз разсъждавах да се облеча, да стана чист и свят, да изпълня Божията Воля. Целия ден да ни пече слънцето и един пеняс!“ Ще му кажат: „Толкова си се пазарил. Не съм те обидил.“ Така му каза господарят.

Но сега да минем към цигулката. Но времето е дошло.

Отче наш

Като се плаща, ще се уреди въпросът.

6 часа сутринта

39 лекция на Общия окултен клас
20 юни 1934 г.
София, Изгрев

ДИШАНЕТО И ВЪТРЕШНИЯТ ЖИВОТ

Сряда, 5 часа сутринта
(Небето чисто и ясно. Времето тихо и топло.)

Добрата молитва
Размишление

Ще прочета част от 7-ма глава на II-ро Послание към Коринтяните *(от 1 до 14 стих.)*

Сега ще имаме едно малко музикално упражнение. Ще изпеем гамата и когато изпеем „до“ — поемете въздуха вътре, а при „ре“ ще издишате. При „ми“ ще приемете въздух. При „фа“-то ще издишате, при „сол“ ще приемете, а при „ла“ ще издишате. При „си“ ще приемете, при горно „до“ ще издишате.

Без дишане животът няма да тръгне напред. Дишането, мисълта и любовта са свързани. Те са в същата гама.

Двете ръце с пръсти събрани една срещу друга, пред гърдите. После поемете въздух и разтваряйте ръцете настрани. Защото вдишването е процес, който твори от вътре, а когато издишаш, твориш отвън. Така че, ако искаш да твориш отвътре, ще вдишваш, ако искаш да твориш отвън — ще издишаш. Така че, двояк процес има: творение отвън и отвътре. И ако не знаеш как да вдишваш и ако не знаеш как да издишваш, нищо не можеш да направиш. С такт ще дишаш.

Ръцете в първоначалното положение пред гърдите и насочени едни срещу други пръстите. При тонът „до“ ще мълчите. Ще направите вдишване и ще разтворите ръцете на страни. При „ре“ ще пеете и ще приберете ръцете в първоначалното положение. После при „ми — мълчание и вдишване и отдалечаване на ръцете. При „фа“ прибиране на ръцете пред гърдите. При пеене, на „фа“ ще издишате и

т.н. до горно „до“. *(Направихме това упражнение само с движение и с дишане, а без пение, а после и с пение. Същото упражнение се направи втори път обратно: Ръцете в първоначалното положение пред гърдите и после при „до" вдишване и отдалечаване на ръцете. При „до" горно се мълчи, после при „си" се издишва, ръцете се приближават и се изпява „си" и т.н. до долно „до". При вдишване се мълчи, а само цигулката свири. А при издишването, временно се пее съответния тон. Учителят свири, свири при всеки тон, а ние пеем само при издишане.)*

Движенията са двояки. Известни движения са свързани с дишане, а известни движения — с издишане. Това е, когато човек е в нормално състояние. Когато човек е здрав, той има правилно движение и правилно дишане. Значи щом едните движения се съвпадат с дишането, а други с издишване, тогава ти си на правия път. А инак, когато движенията за вдишване се съвпадат с издишване, тогава работата е анормална. *(Упражнение: ръцете спуснати надолу, поема се въздух и същевременно ръцете се вдигат нагоре над главата с дланите навън. Когато ръцете се вдигат нагоре се вдишва, а пък когато се спущат надолу, се издишва.)*

Сега да изпеем пак гамата, с тези движения. При всяко вдишване ще имаме пауза, а при всяко издишване, ще пеете. При долно „до“ ръцете се вдигат на главата. Пауза и вдишване. При „ре“ спущане ръцете надолу и издишване и пеене „ре“. При „ми“ издигане ръцете нагоре над главата, вдишване и пауза и т.н. Така до горно „до“. И после обратно надолу.

Трябва да има ритъм в движението. Ако няма ритъм на движенията, ще си препятствувате. Като има ритъм трябва да намалява голямата спънка. Като ставате сутрин ще правите това упражнение. Ще го правите за цяла една седмица. За да не плащате на лекари. Правете тези упражнения, за да се освободите от ревматизъм, коремоболие, главоболие и т.н.

Какво означава върхът на този петоъгълник? Това е вън-

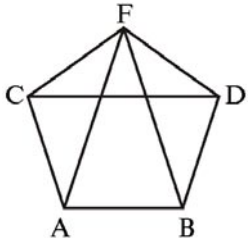

шната точка на Духа. Значи Духът има една точка в петоъгълника, а пък другите две точки са душата. Основата, това е плътта, от която вие плачете. Буква F = Духът, CD = Душата, а AB = плътта.

Най-първо Духът се поляризира. Имате две точки C и D. После, при другите две точки A и B, става друго едно поляризиране, пречупване на човешките енергии. Във „еф“ е подтикът на Духа. Духът, това е Божественото издишване на нещата. Това е Духът, който излиза от Бога. Бог почва да издиша. Когато Бог почва да издиша, нещата се създават. Но в нас този процес е обратен: когато Бог създава нещата ние вдишваме в себе си. Ние създаваме нещо в нас. А пък вторият процес е когато Бог започва да вдишва в себе си, ний създаваме нещата. Трябва следователно да вдишаме видимите дела и ще създадем нещо. Всеки трябва да се върне там, отдето е излезнал.

Някой път казваме: „Не може ли без страдание?“ От какво произтича страданието? — Страданието произтича от даването. Като даваш, ти страдаш. Като вземаш, ти никак не страдаш. Човек може да страда и след като е взел. От това, което е взел човек, пак може да се яви страдание. Например взел си една храна, която не е добра за организма ти. Тогава страдаш. А пък щом вземеш храна, която е добра, ти се радваш. Така е и с въздуха. Когато поемаш чист въздух ти се радваш.

Всяка мисъл е вдишване. Човек при мисленето вдишва. Не само с физическото си тело се вдишва, но човек със своята мисъл вдишва в себе си, чрез умственото си тело. А пък когато чувствуваш, ти вдишваш с астралното си тело. А пък на физическото поле, човек вдишва чрез своята плът. Така че, страданията ни показват мярката. Те са правилната мярка, дали си възприел правилно нещата или не. Щом стра-

даш, това показва, че някъде си нарушил законите. Това е друго упражнение. Ако не страдаш, няма да разбереш, че си направил една погрешка. Опарил си се някъде. Това показва, че не си правилно постъпил. Има дилаф, да вземеш огъня, а не с пръстите си. Така че, когато вие страдате това показва, че сте вземали божествения огън с пръстите си — не сте го взели с дилаф.

Когато искаме да усилим нещата, казваме: „Аз.“ Можеш и да кажеш така: „Аз, Иван Райчев.“ А можеш да кажеш и така: „Иван Райчев.“ Но когато кажеш: „Аз, Иван Райчев“, какво подразбираш? Каква е разликата между „Иван Райчев“ и „Аз, Иван Райчев“?

У всинца ви има един навик, от който трябва да се отучите. Най-първо мислите, че знаете нещата. Всички неща, които сега учим са все нови. Старите неща всички ги [...]. Например ти ядеш. Това е стара работа. Баща ти знае да яде толкова, колкото и ти знаеш. Но има неща нови. И баща ти толкова знае, колкото и ти знаеш. Например някой път казвате „любов“ и мислите, че знаете. Любовта не я разбирате. Да кажеш, че обичаш някого е едно нещо, а пък да го обичаш е друго нещо. Ти казваш: „Аз много те обичам!“ И аз много те обичам, как ще докажеш, че го обичаш? По кой начин човек показва, че обича някого? Аз вземам любовта в нейната най-малка проява. Не любовта да стиснеш някого и да го целунеш. Това е голямата любов — банкерската любов, царската. Не може всеки да го направи, но аз вземам думата „любов“ в най-малкия размер. В най-малкия размер любов, която някой може да прояви към някого.

До сега сте държали цели лекции. Какво не сте разправяли за любовта. Най-първо, за да оправиш ти тази малка постъпка, този човек трябва да има една необходимост, както когато вдишаш въздух. Този въздух трябва да ти е необходимост и да е чист. А пък ако не е чист, той освен че няма да може да ти допринесе нещо, но ще остави едни утайки.

При всяко вдишване трябва да вземеш въздух, който никой не го е вдишвал. И като издишваш въздухът, има същества, които вземат и го отнасят. Той е богатство. Хванат го и си отиват. Също така има и същества, тъкмо речеш да вдишаш, те ти дадат чист въздух и после малко, вземат ти издишанията. Аз ще го уподобя на това: Дойде един човек при тебе и ти даде една семка и ти казва: „Посей я!“ Ябълкова или крушова семка. Ти я посяваш и след 3 години това дърво ти дава плод. Онзи, който ти е дал семката, той обира дървото и ако иска да ти даде — хубаво и ако ли не, ще пиеш една студена вода.

Кои са условията за спокойствието? От какво се нервира човек? Често ний се нервираме за нищо и никакво. Ти се безпокоиш как ще прекараш живота си след 20 години. За след 20 години какво има да се безпокоиш? Ти приеми вдишката за днешния ден. Ти след 20 години няма да дишаш, както сега дишаш. Ти си дете на една година и дишаш като дете на една година. Кърмаче си, бозайниче. След 20 години ще бъдеш един момък и ще дишаш не като детето, а като 20 годишен. Ти няма да дишаш тогава така, както сега дишаш, а другояче. Ти никак не мисли как ще дишаш тогава. Ти си дете на една година. Като детето ще мислиш, а ти детето, мислиш след 20 години как ще дишаш. След 20 години ти ще знаеш как да дишаш. Тогава ти ще бъдеш човек на 50, 60, 120 години.

Да кажем, че когато си на 80 години ти е дошла мисълта: „Как ще живея следующите 20 години?“ Много лесно ще живееш. Младият ще ходи пеш, а като станеш на 100 или 120 години ще имаш по два автомобила, с автомобил ще се разхождаш. Много лесно е! Какво има да му мислиш сега е мъчнотията, сега ще ходиш без автомобил. Като малко дете, ще пъплиш без никакъв автомобил. А пък на 120 години — с автомобил. А пък може да стане и обратното: сега баща ти и майка ти могат да те изкарват с автомобил, а пък на 120

години да нямаш никакъв автомобил и пеш да ходиш. Питам тогава, кое е хубаво: с количка ли да те разхождат или пеш да ходиш? Пеш да ходиш е по-хубаво.

Сега другата мисъл е, някой казва: „Когато ний отидем на небето между ангелите, тогава ще научим.“ Че вие и сега живеете между ангелите! Мнозина като отидете на небето, никакви ангели няма да видите. Ще видите само служащи, разсилните и тях ще вземете за ангели. Защото всеки ангел си има разсилен и онези, които отиват в невидимия свят от видимия неприготвени, срещат само разсилните на ангелите. И този разсилен сам ще ти покаже пътя, ще ти каже, че господарят му го няма там и ще се върнеш назад. Втори път пак така, трети път — същото. И като си готов, [да] можеш да го разбереш, тогава той ще те приеме. А пък ако не го разбереш, разсилният ще ти каже, че го няма тук, че не е дошъл и ще се върнеш.

Ти казваш: „В онзи свят хората живеят с любов.“ Онзи свят е свят на любовта. Но ти си отишел без любов. Това е света на любовта, но ти живееш без любов. Ти можеш ли да отидеш в едно общество на здрави и да те носят с количка и да те разхождат. Небето е област гдето няма място за болница, болести и никакъв болен не се приема там. И щом отидеш там, има лекари. Те ще те прегледат и щом намерят някоя болест ще те върнат. Щом намерят във вас най-малкия дефект: омраза, съмнение, маловерие, обезнадеждаване, ще те върнат. Това са болести, всички тези неща, като ги намерят в тебе, ще те турят в карантина. Тогава!

Писанието казва: „Свети бъдете, защото Аз съм свят.“ Казано е още: „Само чистите по сърдце ще видят Бога.“ А пък ангелите седят пред лицето на Бога. Значи, само чистите ще видят Бога. Някой ще каже, защо е така? —Защото, ако не си готов, ти не си в състояние да понесеш тази светлина, която ангелите имат. Следователно ти ще ослепееш в тази светлина и веднага ще се яви една спънка, за да не можеш

да познаеш истината.

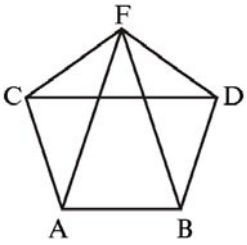

Сега мисълта е следната: Сега вие живеете на земята 120 години, нали! Духът е свят. Духът е живот. Сега това са дихателните органи. Една вдишка имате в F към A. И после ще се образува сечение към B. И после ще издишате навън. После ще имате друга една вдишка от F към C и от C към D. И после от D към F издишването. Това се отнася например и за реализирането на едно ваше чувство. Едно чувство ще се възприеме вътре. Ще се опита и трябва да излезне пак навън, за да се реализира. Това е един вътрешен закон.

И всяка мисъл има два процеса. Трябва да я възприемеш, да я вдишаш и след това да я преживееш. И после тя трябва да излезе навън, за да се опита в света.

На вас ви трябва сега цяла една наука, за да можете да живеете един правилен живот. Някои казват: „Свято трябва да се живее.“ Аз не знам какво мислите вие за светостта. Светите хора са запалени. Този, които не са свети, те са черни въглени, а пък светите хора са запалени въглени. Всеки, който е запалена свещ, е свят. А всеки, който не е запален, не е свят. За да е човек светия, трябва да бъде запален.

Любовта е първата запалка. Щом се запалиш, ще светиш. И във вас седи една друга мисъл. Вие казвате: „Ако гори човек, ще изгори.“ Щом изгаряте, това показва, че процесът във вас не е правилен. Светията гори без да изгаря и непременно всеки един човек трябва да се запали. И Писанието казва: Не угасвайте Духа, с който всеки един човек живее.“И с всяко най-малко побуждение, което имаш, ти се запали. Не го угасвай. Не да го духнете за икономия, оставете го да се разгорява. Даже и това малкото запъване да ви причини една малка скръб. Скръбта е за предпочитане. Ако изгасите този малък Божествен пламък, тогава вие се лишавате от

всички ценности, които очаквате. А пък страданията, това са условията, чрез които Духът може да работи.

За да се разберат тези чувства, непременно трябва да има дишане. Ако на земята ти не дишаш правилно, не можеш правилно да обичаш. Един човек, който е хилав в своето дишане, той е хилав и в своите чувства, той не може да задържа въздуха 10 секунди и казва: „Аз ще бъда верен до гроб.“ И да бъде така, не го вярвай! Една поговорка казва: „На гърка и в гроба да му не хващаш вяра.“ Аз съм опитал тази любов. Като дойде мечката, той ще остави другаря си и ще се качи горе на крушата. И от горе, от там, от далече ще цъка. Като дойдат усилени времена, те са там на крушата. И като си отиде мечката, те са дипломати и ще кажат: „Ще извините, не можах да услужа. Условията бяха такива.“ Това са долапи. Ще си кажеш: „Не можах да си издържа изпита“, нищо повече. Ти казваш: „Аз зная да пея.“ Тогава вземи „до“. Онзи човек пее „до “, но не пее по правилата. Вземете правилно „до“. *(Всички пеем „до", Учителят свири на цигулката същото.)* Някои от вас могат да мислят, че могат да влезат в небето, без да знаят да пеят.

Помнете това, всеки един от вас, който не знае да пее, не може да влезе в небето. Като отидеш на небето ще ти кажат: Изпей „до“! „До“ е основното нещо в съзнанието. „До“ е онзи тон, с който трябва да започнеш, то е даденото. Няма по-ниско от него. Други неща по-долу от него не съществуват. От „до“ се започват всички неща на съзнанието. Не гледайте както сега се предава в музиката. Обаче в природата „до“ е местото, от гдето започват нещата да се реализират.

Псалмопевецът казва: „Възпявайте Господа в душата си.“ Ще пееш и тогава ще се зароди в душата ти най-хубавата мисъл. А пък, за да пееш хубаво, трябва да дишаш. За да дишаш, трябва да накараш стомаха си да се движи, той е много ленив и не се мърда. Накарай стомаха си да се движи напред и назад, също така накарай и гърдите си да се дви-

жат. На някои хора гърдите са хлътнали. Изпъчи се. И после стомаха, благоутробието да влезе навътре и после да излезе навън. Той е голям аристократ.

Някой казва: „Да кажем някоя формула.“ Ти, за да кажеш една хормула, трябва да възприемеш въздух в дробовете си и то чист въздух. Ако ти не си приел чист въздух в дробовете си, ти не можеш да изразиш една чиста мисъл. Чистите мисли, чистите желания показват, че ти дишаш правилно. Преди няколко дена, една 60 годишна стара сестра от света, интелигентна, дойде при мен и ми каза: „До преди 5-6 години живеех много щастливо. Радвах се [на] синовете и на дъщерите си. Изведнъж ми дойде едно състояние, че нищо не ме радва. Не ме интересуват нито синовете, нито дъщерите. Не ме радват нито внучетата.“ Тя се мъчила. Тя си казва: „Влезнала е в мене лоша мисъл.“ Аз зная какво я мъчи. Тази стара жена преживява живота на една 20 годишна мома. И като я бутнат някъде, тя се поусмихва малко, както младите моми се усмихват. Тя идва при мене да вземе любовта. Въпросът е само за изяснение. Аз не искам да оставя старата жена на вас. Дойде ви едно състояние и вие се мъчите. Защо се мъчите? Живеете отрицателния живот на една 20 годишна мома. Може да е [...] работа на една 20 годишна мома. Двадесет години ще натрупват някой път едно болезнено състояние.

Чувствата на младите поколения претърпяват чрезмерно разширение и някой път се пропукват. Някои капилярни съдове се пропукват и става изтичане на жизнената енергия. Тази мома бледнее. И на тази мома какво ѝ трябва? — На нея ѝ трябва една отлична среда.

И в религиозния живот може да има нещо подобно. В религиозния живот е още по-опасно. И там любовта играе важна рол*. Вие не можете да бъдете религиозен, ако няма-

---

* **рол** - (рус.) роля

те любов. И там се влюбват. Ще се влюбите в един светия. Видиш един добър човек, ще се влюбиш в него. Видиш един праведен човек, ще се влюбиш в него. Тогава какво ще правите. Не е лошото във влюбването, но каква ще бъде любовта ти? Можете да се влюбите в светията.

„Трябва да обичаме Бога! Трябва да любим Бога.“ Ще любите Бога. Ще любите светите хора, праведните. Но любовта ви трябва да бъде гореща, а не онази любов на пепелта, но на любовта, която грее като слънчевата светлина. Сега, щом се говори за любовта, някои казват: „Оставете любовта настрани.“ Тази любов, от която вие се оплаквате, то е кал. Любовта на пепелта е друго. Всеки въглен, като изгори, нали се образува пепел? А пък онази, Божествената Любов, няма пепел. На нея можеш да свариш яденето. Тази любов носи щастие, радост и веселие.

Втори път ще продължим. А пък това, малкото да приложим сега. Ще кажете: „Тези работи ги знаем.“ Ще мислите за това. Като отидете на небето, нищо няма да научите там. Там нямат време да ви разправят тези работи, ще ви върнат назад. Тези работи тук трябва да ги научите.

Някой ще каже: „Аз, старият човек на 80 години, да уча тези работи!“ Старият човек трябва да бъде умен човек. Според мен старият човек не трябва да иска такси. После, старият човек не трябва да иска да му шетат, да му носят ядене, вода. Ако му носят от добра воля, то е друг въпрос. Но старият човек трябва да знае сам да си шета. На младите им се позволява да им се шета. И без любов. А пък на старият не се позволява да му се шета без любов, ако не го обичаш, нека старият да си носи водата. Някой път ви е срам: „Как ще взема стомната аз! Ще ме видят хората.“ Да го видят със стомната или като си взема малко дърва. Да не го видят хората, че ще му падне честта. Вземи си стомната и иди с нея, не обръщай внимание на хората. Благодари, че краката ти могат да те държат. И бъди весел и пей си. Казваш: „След 20

години как ще живея?“ Кажи си: „След 20 години ще живея 20 пъти по-добре отколкото сега.“ След 20 години ще живеете 20 пъти по-добре. След 40 години ще живеете 40 пъти по-добре. След 120 години ще живеете 120 пъти по-добре. Тогава, за какво имате да мислите? Няма две мнения.

Само Божията Любов носи пълния живот. *(Три пъти.)*

При музикалните упражнения трябва да употребявате дишането. В дишането е вътрешния живот.

6 часа сутринта

40 лекция на Общия Окултен клас
27 юни 1934г.
София, Изгрев

САМОВЪЗПИТАНИЕ

Сряда, 5 часа сутринта
(Хоризонта с дебели, големи облаци.
Времето тихо и топло.)

Добрата молитва
Размишление

Ще прочета 15 глава от Първото послание към Коринтяните *(1 – 11 стих)*. (*Направихме общо музикално дихателно упражнение, подобно на миналата седмица, но само с хоризонталните движения и то така: Ръцете на гърдите, с пръсти един срещу други. При отдалечаване на ръцете на страни се мълчи, а при връщане на ръцете пред гърдите се изпява един тон. Така се изкара цялата октава от долно „до" до горно „до" и обратно.)*

Много пъти се говори за самовъзпитание. Казват: „Да се любим, да вярваме!" Това са неразбрани твърдения, идеи. Казват: „Да вярваш!" Вярата се опитва при големи мъчнотии, които има човек. Не когато е богат, не когато има много, но когато няма нищо, тогава се опита вярата му. И любовта и всички други добродетели се опитват тогава. Любовта се опитва и при най- големите мъчнотии.

Сега ще говоря за самовъзпитанието. Верующите във всички векове са имали една слабост. Те са като децата. Понеже майка им най-първо е приготовлявала храната, то те, като израснат, очакват все същата работа да върши майка им, да ги носи на количка, да ги облича и пр. И като останат самички да си вършат работата, това им се вижда малко странно. Човек трябва да бъде самостоятелен. И вие, ако не можете сами да работите, вие сте като всички деца. Не е лошо човек да бъде дете, но когато възрастният, на 21 година вземе ро-

лята на едно малко дете, то има едно [не]съответствие.

Ако се каже някому: „Слаба ви е вярата“, какво подразбирате? Много естествено. Турям на въжето на кладенеца 10 кг. тежест и това въже се скъсва. Казвам: „Слабо е това въже.“ Турям 100 кг. на друго въже и казвам: „Това въже е 10 пъти по-силно от първото въже.“ Ако вашата вяра се скъсва при 100 кг., тогава питам: силна ли е вярата ви? Не е силна. Ако при най-малките мъчнотии, вие се обезпокоявате и нямате едно верую, тогава? Например, да кажем, че вие вярвате в Бога и в Христа, но когато дойдат мъчнотиите, вие казвате: „То не се знае дали Христос е проповядвал, кой знае какво са писали хората!“

Един български свещеник ми казваше: „Един дявол имаше, който ме мъчи. Служа в църква и дойде нещо и ми казва: защо си толкова будала? Христос беше един обикновен човек, няма такъв Христос. Казвам му: бе махни се от тук!“ Та и вие някой път казвате: „По кое учение да вървя?“ — По учението на баща си. Но кой е баща ви? Ти ще вървиш по учението на баща си, а баща ви — по учението на своя баща и т.н. и най-първо, това учение от где иде? —Хубаво, ако вие имате едно учение, което е претърпяло 10 пречупвания, мислите ли, че това учение е така чисто, както първоначалното?

Една вода, която е излязла от самия извор и после е минала през 10 пласта глинеста почва, то мислите ли, че тази вода е чиста — във водата има известни елементи, известна кал, която трябва да чисти. Сега казват: „Новото в света!“ Новото в света е това, което дава живот. Това е новото. Новото в света е това, което дава растеж, дава сила, непреривна сила, не изведнъж да израстнеш, но малко по малко. Новото в света е това, което дава знание — знание, което дава светлина. Тия понятия трябва да поддържате в ума си. Някои от вас, почват да остаряват. Защо остарявате? — Слизате! Вий сте на планината и слизате долу. Вие се качвате на горе и

слизате надолу.

Старият се качва по планината нагоре, а младият слиза. Старият се качва нагоре. Имаме един обратен процес. Защо старите хора се запъхтяват и не могат да вървят? — Защото е стръмен пътят. Не може да върви и се клати. И младият ще се клати, като го турим на стръмно място. Младият върви по равно място. Старият се качва на планината. Казват, че старият човек е оглупял. Не е оглупял, но човекът се е натоварил с мъчнотии и не може да ги разреши. И като погледне, казва: „Тая работа не е лесна!“

Тия работи ще ги превеждате в духовния живот. Вие считате, че съзнанието на духовния човек, се вече различава от това на другите. Силата на светлината, на вашето съзнание е равна на една свещ, а на духовния човек, съзнанието е равно на 1000 свещи. Питам тогава, вие можете ли да се мерите с един човек, който има 1000 свещи в съзнанието си? Не само да мислиш „хиляда свещи“, но да ги имаш в съзнанието си.

После и любовта се мери. И тя се мери по същия начин. Аз да ви представя сега промените, илюзиите, които някой път ви заблуждават. Представете си, че вие живеете в едно здание, което има само един прозорец, доста голям прозорец, с височина 3 метра и широчина 3 метра. Квадрат е. Но този прозорец е така направен, че човек, който седи при прозореца, като опне с една малка жичка известна част на прозореца, този прозорец почва постепенно да се свива, да се свива и най-после съвсем се свива и остава една малка дупчица. Питам, през тази дупчица каква светлина ще се приеме? В тая къща ще потъмнее. Ще кажеш: „Много е малка светлината.“ После теглиш друга една жичка и прозореца се разширява и в къщата постепенно става по-светло. Питам, промените, които стават в къщи, стават ли вън? Някой път, някое същество потегли някоя жичка и вашият прозорец се затвори и никаква светлина няма. И вие мислите, че и във

външният свят е станала някаква промяна. Във външния свят не е станала никаква промяна. Светлината си е такава, каквато си е от начало до край, но във вас е станала известна промяна.

Сега тези вътрешни промени, които са станали във вас, от тях трябва да се пазите. Те са чужди промени. Вие можете да направите един опит. Който от вас е чувствителен, ѝдете при някой болен човек, който има голяма язва, страда от рак или от някоя голяма рана и след като му видите раната, като излезете от него, пòчнете да си казвате: „Като че ли ме заболя нещо в корема.“ Вие вече сте взели неговата мисъл. Вече сте повлияни. Като мисли той за болестта си, то във вас се е запечатала неговата болест. И ако дълго време мислите така, ще си създадете едно органическо състояние, ще почне да ви боли корема. Вий ще кажете: „Това състояние е чуждо, не е мое, аз съм здрав.“ Вие ще минете покрай някой човек, който е крадец. Във вас се отразява неговата мисъл и у вас ще се зароди желание да крадете. Ще кажете: „Чужда е тази мисъл.“ Та най-първо ще се освободите от натрапени мисли. Някой път казвате: „Аз не съм добър християнин!“ До вчера той минаваше за светия, а сега казва: „Не съм добър християнин.“

Друго едно положение, което трябва да държите е следното: *(Учителят написва буквата „А" на черната дъска.)* Какъв е този знак? *(„–А")* Но този знак, след хиляда години ще има [ли] същия смисъл? *(Учителят начертава един квадрат.)* Този знак какъв е? *(– Квадрат.)* Този квадрат след 100 години ще устои ли? Кое ще устои — квадратът или буквата „А“? Кое ще има по-голяма трайност? Квадратът ще устои. Не само преди 1000 години, но и преди 5-6 хиляди години, у египтяните, квадратът си е квадрат, една определена величина. Квадратът има 4 точки. Квадратът е един разумен свят, обоснован от 4 разумни същества и следователно тия 4 линии на квадрата, това са пътища, това са съобщения,

това са закони, по които тези същества живеят. Това е един морал, който не може да се измени.

Ти казваш: „Доброто е нещо относително.“ Не е нещо относително. Относително е следното: ако си вътре в къщата, твоят прозорец се затваря или отваря, но ако си отвън, има едно добро, което си е всякога добро и има едно зло, което си е всякога зло.

Доброто е това, което всякога помага на човека. Злото е това, което всякога спъва човека. Всяко нещо, което спъва човека е зло. Според мене подпушването, това е първото зло. Злото е произлязло от подпушването. Който и да е от вас, ако го подпушат, ще стане лош. Че ако ви кажа само една обидна дума, ще има едно малко подпушване и веднага ще се измени вашето състояние. Следователно, всяко едно същество, което изменя онова, първичното състояние, което Бог е турил в света е вече лошо същество. Ние го наричаме дявол. Това същество иска да каже: „Този свят няма да го разбереш, както Господ го е направил, но както аз го обяснявам. Ти мене ще слушаш.“ Дяволът ще те пита: „Знаеш ли защо Господ създаде света?“ Този въпрос е дяволски. Защо Бог създаде света? Няма защо аз да питам, защо светът е създаден. Понеже аз живея, животът е създал света, а не светът е създал живота. Светът се е създал, за да се прояви животът. Животът е съществувал, преди да се създаде светът.

Сега второто заблуждение е — някой ще каже: „Ти сега не знаеш как да употребяваш тия условия. Аз ще покажа как да ги употребяваш.“ Това е друго заблуждение. Някой може да каже: „Ти не знаеш как да ядеш, но аз ще ти покажа как да ядеш. Ти не знаеш как да спиш, но аз ще ти покажа как да спиш. Ти не знаеш как да ходиш и аз ще ти покажа как да ходиш.“ Как ще ми покаже той как да ходя. Преди той да ми покаже, аз не ходя ли на двата си крака? Как трябва да се ходи сега? Ако ходите прегърбени, хубаво ли е? Защо старите хора ходят с клатене, прегърбени? *(Смях.)*

На всяко нещо, което човек не разбира, все му се смее. Една стара баба, като я видите, че се е облякла по момински, накичила се е с китки, вие се смеете. Едно време не се е оженила и сега иска да се жени. Двадесет годишна, тя не могла да се ожени и сега, на 90 години иска да се ожени. Тук има контрасти, тези две състояния са несъвместими. Тя не разбира. По-добре е бабата да се приготви за оня свят, отколкото за женитба. Тя действително ще се ожени, защото нейният възлюблен е в другия свят. Чака я и ще дойде с каруца, с такси да я вземе. Другите в къщи ще плачат, а пък тя ще се радва. С това не се изразява една истина. Някои от вас, вярвате в това, а някои не вярвате. Някои от вас имате ясна представа, а някои нямате представа. Това е въпрос на съзнанието ви. За да бъде една духовна идея ясна, непременно в съзнанието ви не трябва да имате никакво вълнение. Когато някоя идея не е ясна, това значи, че съзнанието се колебае и затова образите не са правилни. Щом съзнанието на човека е спокойно, щом успокоите съзнанието си и вие ще имате една ясна представа за нещата.

Някой път мога да ви говоря за някой светия, първокласен светия. Това е същество, което е равно на един Ангел. Светията, как е станал светия? Той не се е родил светия. Той е придобил това. И в един живот той не е станал светия. Този светия е минал през 777 прераждания. Той има и 12 кардинални прераждания и е станал светия. А вие едвам имате 100 прераждания. Чакайте! Вие едвам като изкарате 777 прераждания и 12 кардинални, ще станете светия. Вие казвате: „Какъв светия е той?“ Така не се говори. Този човек е употребил всички условия, които Бог му е дал, той има знания. И ако го поставите някъде, той може да ви покаже своята сила. По какво се показва един светия като дойде? Като влезе в къщи, гдето някой е болен, той ще помогне. Ако искате неговата помощ, ако се намирате в трудно положение, например гладен сте, той няма да ти остави пари, но

ще ти каже: „Имате ли парче хляб?“ Той ще го вземе, ще го тури под палтото си и като го извади, ще имате един цял мек хляб. И ще ви го даде. Вие ще кажете: „Ако вземе пари и ги тури така?“ Казвам, защо ви са пари? Ако те са необходими за вашето спасение, той и пари може да направи.

Но кога трябва да имате пари? Днес вие имате 100 лева. Казвате: „Ами за утре?“ Питам тогава, според учението, трябва ли да мислите за утре? Грешните трябва да мислят за утре, а праведният трябва да мисли само за днес. Грешният непременно трябва да мисли за утре, глупавият трябва да мисли за след хиляда години, а пък умният, разумният, трябва да мисли за днешния ден, понеже днешният ден съдържа всички дни в себе си. Вие ще кажете: „Как ще ги съдържа?“ Едно житно зърно казвате, че е малко, но може да го садите 20, 30, 50 години и то съдържа в себе си всичките милиони зърна, които могат да се явят.

Малкото, което е във вас, Бог го е турил. Вие искате нови работи. Бог ги е турил вече, житното зърно на всички ваши способности е вложено във вас и тия способности трябва да ги разработите. Способностите в човека могат да се разработят само при известни условия. По някой път вие мислите много неправилно. За музиката имате много смешно понятие. Вие мислите, че само младите моми трябва да пеят, а старите трябва да мълчат. Вие мислите, че здравите трябва да пеят, а болните трябва да мълчат. Живите трябва да пеят, а мъртвите трябва да мълчат. Съгласен съм. Ако ти мълчиш, ти вървиш по пътя на смъртта. Ще пееш! Ще пееш разумно! Казваш: „Как трябва да пеем?“ Мнозина сте взимали уроци от къде ли не. Понякой път гледам, пеете гамата. По някой път пеете тона „до“. Ще вземеш правилно тона „до“ . Това е първия тон на живота. Как ще изпеете „до“?

Как ще ми кажете вие: „Аз ви обичам.“ Какъв тон ще турите? По колко начина можете да изкажете тези думи? По три начина. Може да дойдете близо до ухото и да кажете: „Аз

ви обичам!“ *(Учителят го изговаря тихо.)* Или пък високо може да извикате: „Аз ви обичам!“ Сега кое положение е по-хубаво? Като кажете високо: „Аз ви обичам“, тогава всички хора ще го знаят. Вие как казвате на своя възлюбен. Вие се смеете, срамувате се да кажете. А пък то не е смешно. Ти се срамуваш да кажеш: „Аз те обичам!“, на твоя възлюблен. Ти можеш да кажеш даже: „Аз не съм те обичал.“ Какво лошо има, ако се каже: „Аз те обичам.“ *(Учителят ги изговаря тихо.)* Ще кажеш: „Те са детински работи.“ В живота, кое дава смисъл? — Яденето. Когато ядем, хубавата храна, която вземаме, дава радост и веселие. Думите: аз ви обичам, дават един хубав обед. Целия ден ти мислиш и казваш: „Хубав обед е!“ И на другия ден мислиш. Ние казваме: „Това са детински работи.“ Един казва: „Аз вярвам в Бога, във Вечния, в Безграничния!“ Това са неразбрани думи. Той вярва в неразбрани думи. Той в нищо не вярва.

Казвам: „Вярвам в Бога“, като видя някоя малка буболечка, че се дави, изваждам я. Това показва, че обичам Бога. Виждам едно растение заклещено и като обичам Бога, навеждам се и помагам на растението. Това е да обичаш Бога. Като помагам на хората, животните, растенията, това показва любовта. Ако аз не показвам почитание към вас, когото Бог е направил, тогава каква любов имам към Бога? Някой ми казва: „Аз много те обичам“, но не зачита това, което аз правя, тогава в какво седи любовта?

Има неща, които няма да останат. Един човек взема и написва азбуката. Той си играе, този човек. Но ако той знае как да съчетае буквите, той ще направи цяла чудесия в света. Даже има корави хора и ако ти му проговориш някоя дума, ако отидеш при някой скъперник, който трепери и му кажеш: „Колко си добър, като тебе не съм виждал. Хората не те познават, но има нещо хубаво в твоята душа. Много си добър.“ И той ще каже: „Я ми кажи още веднъж тази дума. Я, дайте едно кафе на тоя човек.“ Ти ще кажеш: „Какво ще

произведе една дума?“Кажи му една хубава дума, но не да го залъгваш, но да му кажеш истината. И на този човек ще се отвори сърцето и ще каже: „Действително, аз съм малко скъперник и не се харесвам.“

Сега приложението, какво приложение има този квадрат? Трябва да се научите как да живеете, разумно да живеете. Буквата „А“ показва, тези конци трябва да ги съединявате, да знаете съчетанието, че да усилвате и да разслабвате нещата. Ако не знаете да разплитате възлите, да ги утънчавате и да ги удебелявате, тогава не разбирате живота. Удебеляваш възела — правиш погрешка. Поправиш погрешката — отънчаваш възела. Как ще отънчиш? Как се поправят погрешките, кажете ми? Ти имаш да даваш някому 1000 лева и си писал 100 лева. Казваш: „Какво има, една нула не е писана?“ Не си турил на края една трета нула. Нулата повидимому е нищо. Една нула! Но ти си ощетил този човек с колко? Ти си намалил нещата 10 пъти. Какво трябва? Ще туриш истинската цифра, ще увеличиш парите на хиляда. Тури една нула на опашката на това число. Поправи опашката. Когато направиш една погрешка, как я поправяш? Бих желал да знам, когато искате да поправите една своя погрешка, най-първо вземате предвид да не падне вашето реноме, вашето достойнство. Политика имате, хубаво нещо е това, отлично. Но, когато човек поправя своите погрешки, той не трябва да мисли за своето лично добро. Той трябва да мисли за онзи Божествен свят.

Най-първо трябва да поправиш погрешката, понеже тя е в съзнанието на всички ония същества, които те подкрепят, понеже това съзнание, което има всеки един от вас, се дължи на съзнанието на разумните същества, които ви обичат. И ако те престанат да ви обичат, вие ще се схумите или няма да имате условия. Вземете едно цвете, ако го турите в тъмна стая и го лишите от светлина и топлина, то след 4 - 5 месеца, ще се промени. Вие още не разбирате, как съзнанието може да се храни от съзнанието на светлите разумни същества. Ако

вие се затворите за условията, които те ви изпращат, веднага ще се затъмни мисълта ви. Знаете ли колко е силна мисълта на един добър човек? Вие правили ли сте опит?

Един човек се е отчаял и мислил, че никой няма да му помага. Срещнал го някой човек и му казал: „Вий сте паднал духом. Аз ще ви помогна. Бог така е направил света. Не си ли ти първият, който се е отчаял. От какво се нуждаеш?“ Потупва те по рамото, завежда те в къщи, дава ти един обед и ти казва: „Заповядайте втори път. Господ за това е създал света. Ти си попаднал в тези лоши условия, за да се сприятелим. Иначе от къде щяхме да се сприятелим?“

Някой път вие се скарвате, за да се опознаете. Някой път си казвате по някоя лоша дума, за да се опознаете. Всичко в света работи за добро. И хората сега се опознават по обратен път. Почти всички знаете това. На вас ви се вижда малко чудно. Най-първо майката гледа детето си и казва: „Това мое ангелче“ и пр. През първата година е ангелче, през втората — също, но като започне да ходи, това ангелче става упорито. Майката вземе една пръчка и детето започва да плаче. Казвам сега, майката и детето се опознават. Майката казва така: „Ти си един квадрат. Не трябва да се нарушават законите. Ти дойде в този дом, ще слушаш. Ако аз не те бия, мене ще бият.“

Сега всички се оплаквате от страдания. Какво са страданията? — Опознавате се. Направите погрешка и майката дойде и ви нашиба. Казвате: „Много ми и скръбно!“ Майка ти казва: „Не ме заставяй да те бия, слушай тогава и без пръчка може.“ Казвам, сега това не е правило да си говорим с такива думи. Но, като направиш погрешката, пръчката трябва да е на място. Ако не искаме да работи тази пръчка, трябва да живеем по закона на любовта. Как се живее по закона на любовта? —Законът на Любовта е това: седя аз на един стол. Щом те видя че идеш, ставам и ти го поднасям. Що е законът на любовта? Аз ям на трапезата. Ти идеш от вън.

Аз казвам: „Заповядай!“ Ако това не можеш да го направиш, нямаш любов.

Втори път напишете едно стихотворение за Любовта. Това ще ви бъде темата. Едно любовно стихотворение. Напишете го както знаете. Млади и стари, кой до каквато степен е дошъл, всички да напишат по едно любовно писмо. Не любовно писмо от писмовник. Представете си, че вие сте се влюбили и искате да напишете едно любовно писмо. Не да седнеш и да мислиш какво да пишеш, но най-първо ще си представиш, че си се влюбил. Старият никога няма да се влюби в една стара баба, а в една млада мома. И той ще започне така: „О, любезна моя дъще!“ Той е като баща. Онзи, младият, как ще пише? В това състояние, при всичките тези състояния, човек трябва да остане еднакъв, да не се изменя.

Аз някой път ви говоря шеговито, но в мене състоянията не се менят. За мене всички моменти на любовта, по какъвто и да е начин да се проявява тя, са свещени. Има една постъпка, която всякога трябва да бъде равносилна. Равни са проявите на любовта и у птиците и у хората. Формите не са равни, формите се различават, но качествата на любовта и в животните и в човека са едно и също. Виждам любовта на птицата, спирам се и казвам: Божественият принцип е един и същи. Формата при човека е друга. Следователно тази птица, за да научи тази форма на любовта, трябва да дойде до състоянието на човека. Като прогресирате, вие трябва да измените формите на вашия живот. Те постоянно трябва да се менят. Вие седите постоянно върху едни и същи неща и почивате върху старото. Някои неща трябва да добиете, а някои неща съвършено трябва да измените.

Трябва да имате едно понятие за Бога. Бог в своите прояви, както е бил вчера, днес има вече друго отношение в моето съзнание. В същност Бог не се изменил, но всичко се е изменило, условията са се изменили и аз мога да мис-

ля, че Бог се е изменил. И при лошите условия не се изменя Божията Любов. Аз не разбирам закона, ако кажа така: „Забравил ме е Господ.“ Само, че при лошите условия ние не можем да възприемем Божия Любов. А добрите условия зависят от нас.

Не затваряйте вашите прозорци. При сегашните времена ви трябва един извор. Понеже в света иде посяване, копане ще дойде, събиране ще дойде в света. Вие мислите, че всичко в света е създадено само за вас. Някой път, след като се молите, чудите се защо Господ не е отговорил на вашата молитва. По кой начин Господ трябва да отговори. Господ знае, че нямате нужда от това, което искате. Вие имате нужда от 100 лева, а искате 1000 лева. Тогава, колко лева трябва да искате? От Господа ако искате 1000 лева, то е много малко. Вие искате няколко милиона лева, а пък Господ е много съобразителен. Той казва: „Тези пари можеш ли да ги носиш на гърба си?“ Той няма да ви даде два милиона, че да ги туриш на коня да ги носи. Той пита: „Ти сам можеш ли да ги носиш на гърба си?“ Ако можеш да ги носиш на гърба си, той ще ти ги даде. Но ти искаш да ги натовариш на коня. Това в Божествения свят не съществува.

Ти искаш големите блага, но сам трябва да ги носиш, щом искаш известно благо, ти сам трябва да го носиш. Ти искаш известни сили. Ти сам трябва да бъдеш проводник на Божиите блага. Например ти искаш любовта, но вие готови ли сте за любовта. Защото едновременно с любовта се увеличава температурата. Ако вие получите любовта, ще повдигне температурата. Ако при сегашните условия се повдигне температурата ви на 42 градуса, вий ще свършите. И най-първо, вие трябва да разбирате закона да намалите светлината и топлината на любовта. Защото тази топлина може да ви разруши. Любовта си има своя светлина. Хубостта ѝ седи в светлината. Това е външната страна. А пък силата ѝ седи в топлината. Нашият организъм отвътре не

може да издържи повече от 42 - 43 градуса. Организмът на съвременните хора при 42 градуса свършва, от вътрешната температура, а пък външната топлина може да издържаш повече. До коя топлина можеш да издържаш? До 50-60 градуса външна топлина, но при висока вътрешна топлина се образуват известни разрушения.

Та знанието седи в това, казва ти се една обидна дума. Заражда се огън и ти кипнеш. И ако си промениш пулса, топлината, то ще видиш, че тази дума в тебе е произвела повече топлина, отколкото трябва. Следователно, всяка обидна дума е произвела повече топлина, отколкото трябва и вие трябва да превърнете тая топлина в движение, в светлина.

При сегашното състояние, трябва да превърнете това по закона на светлината. Топлината е закон на чувствата. При закон на чувствата, човек се разкашква. При сегашните условия трябва да мислите и мислите ви непременно трябва да са силни.

Вие се молите. Как се молите по някой път. Някой ще каже: „Детинска работа.“ Най-първо това, за което се молиш, трябва да го почувствуваш. Иначе, молитвата няма да има подтик. Сегашните хора не искат да се молят и казват: „То е срамота човек да се моли.“ Че има неща, които ние вършим и които са по-срамни отколкото да се молим. Че ти крадеш не е ли това срамно. Ти обичаш да полъгваш, това е 10 пъти по-голям срам. После, ти мислиш за себе си, това което не си. Че това са лъжливи работи. Ти казваш: „Знаеш ли аз какво мога да направя, аз какъв глас имам?“ Че какъв е гласът ти? На един километър не може да се чуе. И после, нали опитът е мярката. Когато дойде някоя болест във вас, колко сте силен? Казваш: „Мене Господ много ме слуша.“ Не се минава 4-5 дена, яви се ревматизъм. Господ не те слуша. Господ казва: „Познаваш ли ме? Защо заболяха краката ти?“ Никога не си прегъвал краката си, гимнастика не си правил и сега иде ревматизъм. Ти трябва да се огъваш. Ти казваш:

„Ами аз не съм свикнал.“ Ти, едно време, като топола си се огъвал, огъвай се, но не се чупи. Не е лошото в огъването, но в чупенето. И ако се пречупиш, трябва да разбираш закона. Ако се пречупиш образува се известна енергия, с която трябва да се справиш. Лошото не е в пречупването. Но, като стане пречупването, образува се нова енергия, която човек трябва да разбира и да впрегне в работа.

Сега аз се отдалечих от въпроса. Тия неща вие не можете да ги съедините. Втори път ще продължим, понеже часът е шест.

Отче наш

6 часа сутринта

41 лекция на Общия окултен клас
4 юли 1934 г.
София, Изгрев

ВЗИМАНЕ И ДАВАНЕ
Първият и последният

Сряда, 5 часа сутринта
(Небето облачно, с големи, хубави облаци.
Времето топло, тихо и приятно.)

Отче наш
Размишление

Ще прочета само част от първата глава на Евангелието на Йоана, от 1-2 до 15 стих.

Любовта се проявява само при известни условия. Защото под думата Любов, вие подразбирате това, което трябва да внесе всичко във вас. И всичкото ви недоволство и всичките ви неизброими страдания се дължат на това, че нямате Любовта. Ако я имахте, те щяха да се премахнат. И вие щяхте да бъдете доволни.

Вие търсите нещо. Това, което търсите, то е любовта. Може да я намерите сега, след един ден, след два дена, след три дена и пр. Някой път мислите, че сте я намерили. И после мислите, че сте я загубили. Това, което се намира и губи, не е Любов. Това, което отпада, това не е Любов. За Любовта не може да има две мнения. Тя не може да се определи. Може да се говори за нея много, но да се определи какво е — не може. Може да се философствува, да се говори каквото искате, но като дойдеш до същината, ти усещаш, че като я получиш, ти си доволен. И това доволство не престава! След като намериш Любовта, отпосле ще започне животът. Като намериш Любовта, животът ще дойде. Щом изгубиш Любовта, губиш живота.

Някой път, когато искате да ви се каже Истината, вие разбирате нещата лично. Например, аз привеждам един пример и някой си млад брат го взима лично за себе си. И казва в себе си: „Този пример е точно за мен!“ А аз нямам ни най-малко пред вид него. Това е едно съвпадение. Най-първо той не е определена величина. Иван, Драган, Стоян, за мен това са неопределени величини. Че и самият той, не знае кой е. И кои са баща му, майка му, той не знае. Къде са онези хилядите поколения? От колко години вие се помните? От 100 години, това не е фамилия. Има дървета, които имат хронология от 4-5000 години. А вие нямате такава хронология. Вие казвате: „Ние познаваме Бога. Молим се.“ Питам тогава, кое е онова, което ви разколебава? Защото, при най-малките мъчнотии, вие се разколебавате и падате духом. Сега не го вземайте за обезсърчение. Слабостта къде седи?

В природата има един контакт и най-слабият [силният] човек да си, в дадения момент, като изгубиш контакта с Бога, ти отслабваш. В момента, когато правиш контакт с Първичното Начало, ти се усилваш постепенно, но не изведнъж. А когато отслабиш този контакт, ти отслабваш. Постоянно трябва да правим контакт.

И после пак си помислиш: „Аз сам мога да направя нещо!“ Тогава отслабваш. И пак казваш: „Чакай да се свържа.“ Постоянно има един процес на даване и вземане. Бог дава и ти даваш и вземаш. Първият, Който дава е Бог, а пък първият, който взема, това е човека. Последният, който дава е човека, а пък Последният, Който взема, това е Бог.

Запомнете процеса: Първият, Който дава и Последният, Който взема е Бог! А пък първият, който взема и последният, който дава е човека. Бог е Първият, Който дава и Последният, Който взема, а човекът е първия, който взема и последния, който дава.

Вие някой път искате някой да ви направи услуга, както

Бог я прави. Никога няма да я направи! Това е едно качество на Бога. Затова, ако искате вашите работи да се оправят, дръжте се с Бога. А пък, ако искате вашите работи да загазят, дръжте се за човека. Вие ще искате той изведнъж да ви даде. Ако искаш да се научиш как да вземаш, дръж се за човека, а пък ако искаш да се научиш как да даваш, дръж се за Бога. Сега някой може да каже, че тези работи са прости. Всяко нещо, което човек не може да направи, той не го знае. Нищо повече. Нещата трябва да ги правите!

Сега ще ви дам един начин за даване с пеене. Как ще го направите. Вие искате нещата изведнъж да ги направите съвършени. Не. Всякога, всичките неща започват от безформеното към форменото. От далечното, към близкото. Ти ще започнеш някои неща, които не знаеш. Най-първо започваш с буквите. Те са разхвърлени, няма никакъв смисъл. Но от това, безформеното, разхвърленото, после излиза форменото. Мнозина от вас се обезсърчават, понеже изведнъж искате да бъдете съвършени. Не, съвършенството е един процес, изведнъж не се постига.

Казано е: „Бъдете съвършени!“ Но вие трябва да разбирате така: в желанията си трябва да бъдете съвършени; в стремежа си трябва да бъдете съвършени. А пък вие искате да бъдете съвършени в делата си. Във вас стремежът не е съвършен. У вас, в съзнанието ви, има едно раздвояване.

Целият ви живот не е посветен на Бога. Вие сте определили 4-5 минути за Бога, а пък останалото време за жена си, за децата си, за другите и пр. При това искаш да живееш. Но питам, кой е фактора в света? — Жена ви ли? Но тя знае само да взема от тебе. Децата ли са фактор? — И те знаят само да вземат. Или слугите? — Всичките вземат. Никой няма да ви даде нещо. Пък и ти най-сетне не си фактор. Ти си научен само да вземаш. Тогава кой е фактор? — Това, което дава! Следователно, да се научим да мислим, значи да възприемаме онази мисъл, която излиза от Бога.

Трябва да възприемаме в себе си Божествените мисли. И след като възприемем Божественото в себе си, ще дадем своите мисли. След като влезат в тебе Божествените мисли, какво ще разбереш? — Ще дадеш от себе си. Ти, ако не възприемеш Божественото, не можеш да дадеш твоето — човешкото.

Та казвам сега, най-първият процес е мисълта. Как може да мисли човек? —За да мислиш правилно, трябва да възприемеш нещо от Бога. Но, ще ме попитате: „Как ще стане това нещо?“ — То става. Ти питаш: „Как ще стане сега?“ Както и да ви го обясня, важно е как да го направиш.

Как ще разбереш Божията мисъл? В дишането е правилният процес на твоята мисъл. Ако ти правилно мислиш, правилно ще възприемеш въздуха и ако неправилно мислиш, неправилно ще го възприемеш. Има отношение между мисленето и дишането. Щом някой диша правилно, той правилно мисли. А някой неправилно диша, тогава и неправилно мисли.

Някой казва: „Аз мисля право!“ Щом е така, тогава и дишането трябва да е право. После казваш: „Божествено говоря!“ — Мисълта ти не е права. Казваш: „Мен ме е [...]“ — Мисълта ти не е права. Казваш: „Криво ми е !“ — Мисълта ти не е права. Казваш: „Сиромах съм!“ — Мисълта ти не е права. Казваш: „Нещастен съм!“ — Мисълта ти не е права. Казваш: „Защо тези работи са така?“ — Мисълта ти не е права. Казваш: „Защо Бог направи света такъв?“ — Мисълта ти не е права.

Ти искаш все да вземаш. Ако те попитат, казваш: „Не е хубав животът.“ Дай тогава един пример. Щом си толкова учен, как да направи Господ живота ти добър.

Да допуснем, че искаш да бъдеш такъв голям човек, че да имаш 100 метра височина и да заповядваш на целия свят. Хубаво. Ако Господ ти даде 100 метра височина, знаеш ли какво нещастие ще имаш? Ти, само като се прекатуриш няколко пъти на земята, нищо няма да остане от тебе. Сега,

като си малък, ще паднеш и няма нищо, но ако имаш 100 метра височина, като паднеш от 100 метра ще разбереш всичката философия, какво значи да бъдеш много висок. Защото условията са много лоши.

Някой път ние искаме да израснем, големи хора да станем. А пък не знаем, че в това голямото величие, се крият много нещастия. Турците имат една пословица: „Който знае много, много и тегли.“ Да не би да направите както турчина в следния разказ: Един турчин отишъл в едно българско село и казал: „На турски ще ми говорите! Ако речете на български да говорите, аз всичко разбирам!“ Турчинът пушил с лулата си. И запалила се чалмата му. Те му казали на български: „Аго, чалмата ти гори!“ Той казал: „И това го знам.“ Пак му казват: „Чалмата ти гори!“ — „И това го знам.“ А пък той нищо не знае. Най-после му казват на турски: „Ефенди, чалмата ти гори!“ — „Е, тъй кажи де!“ Вие мислите, че знаете, но не знаете. И на вас казват: „Чалмата ви гори“, но вие съвсем друго разбирате.

(Учителят изважда цигулката си.) Аз да ви кажа, за всяко едно упражнение трябва да дадете 1000 лева. Тези упражнения са по хиляда лева, всяко едно. И ще плащате. Помнете го това. Няма да минете даром. Ако мислите, че ще минете даром, много се лъжете. Без упражнение нищо не става в света!

Ще мислиш, ще дишаш, ще ядеш. Ако криво ядеш — криво дишаш и криво мислиш. Ако добре ядеш — добре дишаш и добре мислиш. И обратното е верно. Някой е в колебание — криво мисли, нищо повече! *(Учителят нагласява цигулката си.)*

Всяко нещо си има свой ритъм. Ритъм, това е душата. Ако вие нямате душа, нищо не става. Мисълта си има своя душа. Душата е ритъм. Ритъмът, това е външната страна, външното изявление на душата в света. Без това изявление, нищо не се постига. Това е живота. Животът върви ритмично.

Но не по време. Времето е вече определения ритъм във време и пространство, в малък размер. Да бъде човек тактичен, това е да има познание на времето. Първо ритъмът иде по закона на вдъхновението.

Най-първо, поемете дълбоко въздух и бавно. И след това ще се пее. За да пеете добре, постепенно ще издишате въздуха. Учете се постепенно да издишате въздуха. Няма да кажеш изведнъж — хуу! *(Учителят изсвири нещо и каза:)* Това е време за вдишка. *(Изсвири друго и каза:)* Това е време за пеение и за издишка. *(Учителят свири на цигулката, във време на вдишка, ние поемаме въздух и Той свири, а пък във време на издишка, Той свири, а ние пеем, това, което Той свири и същевременно постепенно издишаме.)*

Дишането трябва да бъде меко и динамично. При това дишане изчезват всички болезнени неразположения, които имате. Щом почнеш да дишаш по този начин, в тебе ще стане едно размърдване на духа. *(Учителят свири, ние поемаме въздух и издишахме бавно.)* Направете сега същото упражнение със следните движения: 1. Ръцете отпред на гърдите, пръстите на всяка ръка събрани. Пръстите навън и допрени *(Виж фигурата.*)(През това време се свири тона „сол" с цигулката. Ние правим вдишка. 2. След това отдалечаване на ръцете в хоризонтално положение в страни и бавно издишане и пение и т.н.)* По този начин се изкарват движенията на музикалните упражнения. Правилно трябва да дишате, за да се премахнат всички онези препятствия, които сте турили. Вашият стар слуга ви е подковал, турил ви е ремъци. Това е станало вече навик за вас и вие казвате: „Това е от Господа!" Не, тези нареждания не са от Господа, те са дяволски нареждания. Когато господарят турил на коня си един ремък от долу, под корема, това не е от Господа. И когато дойде някому голяма скръб, от Бога ли е това?

*** фигурата в оригинала е неясна и не дава представа за положението на ръцете**

Сега да почнем дишане с движение и пеене. *(Същото упражнение се преповтори.)*

Една трета от дишането вече научихме. Една трета, това значи, външното правилно дишане. Две трети от дишането имате още да учите — да бъдете господар на дишането и да контролирате мисълта си. Вие искате много пъти бързо да се изказвате. Не бързайте да се изказвате! Никога не се изказвайте със заключение. Ти винаги искаш да туриш заключение. Никакво заключение не тургай! Ако сме извървели 20 километра ще трябва ли да знаем, до где сме стигнали? Какво ще туриш белези, колко си извървял, какво си намислил, какво си направил. Не определяй нещата, понеже веднага ще създадеш нещастия, неприятности за себе си. Хронология има, когато ти правилно мислиш. Други, вече в Невидимия свят, държат хронологически ред — отбелязва се.

Стига ти правилно да мислиш и дишането, яденето ти ще бъдат правилни. Сега, всички трябва да пеете. Където и да ходите, пейте. Отвън може да не пеете, но може да пеете и вътрешно. Като мислиш правилно, ти пееш. Започни от безформеното и после ще дойде форменото. Думите отпосле ще дойдат. Понеже, ако вие най-първо не научите това, тези трептения, думите по-мъчно ще усвоите.

Аз казвам: „Аз ви обичам“. Какъв смисъл има в думите: „Аз ви обичам!“ — Няма никакъв смисъл в думите. Аз разбирам така: когато треперят в една къща, гдето няма огън, ти като запалиш огъня и хората се стоплят, това значи: „Аз ви обичам!“ А пък иначе, ти говориш, казваш това, а те треперят. Това са празни думи. Ще дадеш храна и ще ги стоплиш. Ти отиваш при един скръбен човек. Той не се нуждае от материална подкрепа. Ти най-първо трябва да го улесниш, трябва да премахнеш тая тъга у него и после трябва да го научиш да има контакт с Бога. Какво ще кажеш? Ще му кажеш: „Едно време бях като тебе, много ми и патила

главата! Но сега научих този контакт. И слава Богу, сега добре ми върви!“ И ще му покажеш по кой начин. Ще му кажеш: „Друг начин няма!“

Сега това говорене, което ви говоря, аз не го харесвам. Понеже това говорене, аз го наричам — набиване с чук на гвоздеи. Защо се набиват гвоздеите? — Защото тази материя е твърда и трябва набиване. В Божествения свят, никакви гвоздеи не се позволяват. Казват: „Това да се запечати в някого!“ Аз искам мислите да израснат естествено, без гвоздеи. Защото тези гвоздеи ръждясват. И после трябва да ги изкарваме с клещи. Нещата трябва да бъдат без гвоздеи.

Дишането е необходимо! То е едно голямо благо за живота! Трябва да се мисли, понеже и то е едно благо за живота. Животът е велико благо, а пък животът се изразява само тогава правилно, когато човек мисли. Но животът се изразява и по друг начин, има и друго определение. За да се изяви животът, ти най-първо трябва да намериш Истината. Истината е вече свобода. Свободата ще даде място на знанието — Мъдростта. А пък знанието, Мъдростта са условия, за да се проявят вече Животът и Любовта. Ако ти не намериш Истината, не може да намериш Свободата. И тогава не ще може да се изяви Животът.

Истината е път, за да се изяви Животът. Христос казва: „Аз съм Пътят, Истината и Животът.“ Истината, това е Пътя. Със свобода трябва да започнем. Всички промени, които стават в света, трябва да ви водят към свободата. Ако не разбираш промените, които стават в света, ти не можеш да дойдеш до свободата. Страданието, падането, ставането, разочарованието, това е път към свободата. Щом дойдем до условията, ние ще се домогнем до знанието; щом дойдем до знанието, ние ще се домогнем до истинските форми, по които Животът може да се изяви. Тогава ще намерим щастието. Щастието е да намериш Истината — Свободата, да намериш

знанието и силата и тогава ще се домогнеш до онези форми, в които Любовта и Животът се изявяват. Животът е последният резултат от този процес.

Хората са мислили и по друг начин, но имаме сегашния резултат. И той не е лош. Това, което сега става в света, аз не го считам, че е лошо. Този резултат е най-добрия. Ние мислим, че е лош, нашите несрети, страдания, грехове, това са възможностите на Бога, да се изяви в Своята Мъдрост и да ни покаже, какво е Бог. Той знае повече отколкото ние. Там гдето ние загазим, там ще дойде Божията Мъдрост със Своята Сила. И ще видим, че има Един, Който мисли и Който знае как да постъпи!

Ние съжаляваме сега. Не съжалявайте за нищо! Щом не можете да направите нещо, тогава отнесете се към Бога и чакайте. И като ви помогне, като свърши Бог своята работа, започнете вие.

Сега не очаквайте да остареете. Вече знаете какво нещо е старост. Не изгубвайте закона на вашите младини. Щом ти не възприемаш на младините си, ти ще остареш. А пък и после трябва ли да ви обяснявам на вас — не съжалявайте, че правите погрешки и прегрешения. Да ви кажа защо: Кой от вас, на физическото поле през първите три години, не прави прегрешения? Колко пъти майка ви трябваше да ви чисти? Три години трябваше да ви чисти и като станеш вече на 21 година, вие станахте почетни и благородни. Но майка ви знае първите години какъв сте били. Ние сме деца сега, които постоянно се цапаме. Благодарете, че твоята майка е толкова благородна и трябва в коритото да ви измие. Един ден, като престанеш да правиш тези благоухания, ти ще благодариш и ще кажеш: „Много ти благодаря!“ И майка ти ще се зарадва, че ти вече сам можеш да си услужваш, усъвършенствувал си се и че си станал сам господар на себе си.

Ти ще кажеш: „Не ми говори за тези работи.“ Че за какво да ви говоря? Ти направиш една погрешка и казваш:

„Загазихме я, мале майчице!“ Хубаво, аз имам един пример, но не искам да ви го привеждам. Човек в известно време може да направи една погрешка. Много хора възрастни, като видят някоя мечка, се оцапват. Че ти в живота си направиш една малка погрешка — видял си една страшна мечка и не можеш да издържиш. Трябва да разбирате законите на Живота.

Ние сега се запознаваме. Трябва да знаеш пътищата. Трябва да се домогнеш до онзи, идейния живот. Като влезем в Духовния свят, там има какво да учите: музика, движение, пение, поезия и пр. Ще ви коригират. Вие благодарете, че на земята Господ е бил толкова милостив, снизходителен към вас! Той казва: „Ще залича всичките ви прегрешения, само вървете напред!“ В реда на нещата е да грешим. Не вземайте думите, че Господ казва да не грешим. Този път е погрешен. Пътникът, който върви по един прашен път, непременно ще се опраши; пътникът, който върви по един кален път, непременно ще се окаля. Не е голяма пакост, че ще се окаляш, че ще се опрашиш. Ще се очистиш. Не е голяма пакост, че ще ожаднее. Радвай се, че има сиромашия; радвай се, че има богатство; радвай се, че има невежество в света и радвай се, че има знание.

Писанието казва: „За всичко благодарете.“ Понеже всичко каквото ви се случва, ще се превърне за ваше добро.

Сега още веднъж да направим упражнението с дишане, поемане, издишане и пение.

Сега, темата „Любовно писмо“ ще четем за следующия път.

Отче наш

Първото упражнение, което направихме се отнася за храносмилането, второто — за дишането, а третото — за мисълта. Сега ние направихме първия опит, вторият опит

ще бъде за дишането, а третият — за правилната мисъл.

42 лекция на Общия окултен клас
11 юли 1934 г.
София, Изгрев

ВЪТРЕШНИ СЪСТОЯНИЯ И ВЪНШНИ УСЛОВИЯ

Сряда, 5 часа сутринта
(Небето облачно, времето тихо, меко и приятно.)

Отче наш
Размишление

Ще ви прочета само няколко стиха от Евангелието на Йоана, 14 глава от 25 стих до края.

Това е за размишление през седмицата.

(Прочетоха се темите: „Любовно писмо")

Има нещо, от което човек винаги се смущава — от онова, което не знае. Но от това, което човек не знае, от там идат всичките блага. А пък от там, което знае сега на земята, идат всичките нещастия. На пръв поглед това е един контраст. Ще кажете: „Как така?"

От кое произлизат всички нещастия на човека? — От това, което знае и може да направи. Често това, което знаеш, не можеш да го направиш, а пък това, което не знаеш, него правиш. Например вие сега ядете, но знаете ли, кои са последствията от яденето? Вие ядете и казвате: „От баща ми и от майка ми остана." Ядеш и казваш: „Да стане каквото стане" и си излизаш по работа.

Няма защо да знаеш, когато идеш на онзи свят, какво ще бъде там. Няма нужда да знаеш, когато си едно малко дете, каква служба ще вземеш, като свършиш гимназия или университет. Или като малко дете, няма нужда да знаеш като свършиш по музика, какъв ще бъде първия ти концерт. Няма нужда да знаеш тези работи. Защото, ако ти знаеш, те ще ти напакостят. Ти ще почнеш да мислиш за тези работи, а пък те

я станат, я не. Според твоето състояние сега, ако ти почнеш да мислиш, как ще свириш, ще си повредиш. По-добре е сега да учиш, да свършиш. Ако всичко знаеш, ще загазиш. Има неща, които не могат да се знаят.

Вие вървите по един път. Вървите 10 пъти по него и знаете всичко. Но ако продължиш този път още 100 км., тези други 100 км., които не ги знаеш, ще ги научиш. А пък друг някой, който е пред тебе и който ги е изходил, той ги знае. Та, всеки неизходен път е незнаен. Има неща, които не си изходил и не ги знаеш. Едно дете, което е минало по един път, ще знае повече от един учен човек, който сега учи нещата. Да учиш света по карта е едно нещо, а пък да го извървиш е друго нещо. Като учиш по карта и като учиш действителността, каквато си е, ще намериш едно голямо различие.

Някои от вас казвате: „Говори ми истината!“ Истината не може да се говори. Съществува изречение: „Истината е горчива.“ Истината не може и да се вкуси. Горчиви неща са тези, които се ядат, а пък истината нито се яде, нито се пие, как ще бъде горчива. Но казвате: „Истината е неразбираема.“ Няма какво да я разбирате. Защото това не е книга, която да разгърнеш и да я прочетеш. Последното е пак материално нещо. Искаш да я прочетеш веднъж, два пъти и пр. Но представете си едно нещо, което нито с тесла [числа] да се изрази, никаква форма няма, какво ще го прочетете? Представете си едно нещо, което е светло на всякъде, където и да ходиш, няма да намериш никакво различие. Светлината е еднакво силна. Какво ще кажете след като се върнете от такъв един свят? Ще кажете: „Светлината е навсякъде!“ Ще ви кажат: „Кажете нещо повече!“ Вие ще кажете също. Когато вие дойдете в съприкосновение с истината и искате да кажете нещо за нея, можете да кажете: „Много е широка истината, светло е там, нищо повече!“ Човек, който е намерил истината, се отличава с едно качество — той е свободен. Всякога е свободен! Под израза „всякога“ ще подразбирате следното:

до толкова, до колкото е свързан с нея.

Всякога, когато ти си в контакт с нея, ти си свободен. Според степента на вашето съприкосновение с истината е и вашата свобода. Някой път сте неразположен духом, не можеш да ядеш, не си [в] съприкосновение с истината. Казваш: „Чувствата ми са накърнени.“ — Не си в съприкосновение с истината. Казваш: „Тази работа не я разбирам.“ — Не си в съприкосновение с истината. Казваш: „Условията са такива.“ — Не си в съприкосновение с истината.

Вие трябва да имате една философия. Условията, това са само най-външната страна на живота. Важни са вътрешните състояния на човека. Ако ти не разбираш своите вътрешни състояния, ти не можеш да използуваш външните условия, понеже всяко външно условие има отношение към едно вътрешно състояние.

У вас има такива чужди работи, с които се спъвате. Взел си 10 000 лева чужди пари на заем и казваш: „Много мисля.“ — За какво мислиш? Мислиш за чуждите 10 000 лева, как да ги платиш. И 20 години мислиш, как да изплатиш 10 000 лева чужди пари. И казваш: „Много научих.“ Какво си научил? — Как да изплатиш 10 000 лева чужди пари. Нищо не си научил. Това са моите разсъждения. Какво вие разбирате, то е друг въпрос. Вие мислите, че знаете. Много хубаво, животът всякога показва, че малко знаем. Имаш една раница, снемаш я от гърба си. Това е, което си научил. Усещаш, че си свободен. Като изплатиш 10-те хиляди лева, чувствуваш се свободен. Какво иска да ти каже животът? Не ти трябват чуждите 10 000 лева. Защо? — Ти си един царски син. Не ти трябва, като син на един богат баща, да ходиш да вземаш пари на заем. Баща ти не позволява да ходиш да вземаш пари на заем. Ако нямаш, пиши му да ти прати пари. Ако нямаш пари, издържай. До кога? — Докато баща ти изпрати пари. Ще кажеш: „Това е вече традиция, да се вземат пари на заем.“ То е друг въпрос. Традицията, това е обикновения

живот. Но в истинския живот никога не се позволява да си туриш една ненужна мисъл, едно ненужно желание или една ненужна спънка в живота.

Ето една фигура, много проста.* Тези работи са прости, понеже вие се занимавате с философски работи. Вие се занимавате с въпроса, кога ще се оправи светът. Светът никога не е развален и няма какво да се оправя. Това е първото твърдение. Кога ще се оправи светът? Това е един въпрос, който не е бил зададен на място. Гдето казвате, че светът се е развалил, това е твоето субективно страдание. Развалил се е твоят вкус и казваш: „Кога крушата ще стане сладка? Тя е горчива!“ — Когато вкусът ти стане добър. Ти казваш: „Светът е станал лош.“ Развалено нещо има в тебе. Казваш: „Светът се е подобрил.“ Ти си станал по-добър и затова виждаш, че светът се е подобрил. Отвън няма подобрение. Ти казваш: „Нима не виждаш лошото в света?“ — Какво лошо виждаш? Ти виждаш една лоша постъпка, никакво лошо не си виждал. Сама по себе си мечката лоша ли е? Тя, като дойде при децата си, те я галят, милват я, а пък вие се плашите от нея. Ако някой човек дойде в меча форма и ти даде 10-20 000 лева, най-първо вие се плашите. Първия път ви донесе 5 000 лева, втория път — 10 000 лева, после — 15 000, 20 000, 30 000 лева. Как мислите, мечката ви става много приятна, нали? Дойде една красива форма и първия път вземе 5 000 лева, втория път — 10 000 лева, после — 15, 20, 30 000 лева. Нали тази форма става опасна за вас.

Та най-първо вие не знаете, какво се крие в една форма. Вземете един човек на лице. Среща ме един човек и се поусмихне малко. Забелязвам на краищата на устата му една особена усмивка. Сега няма какво да ви разправям и в тази усмивка аз чета следното: „Много съм смятал като тебе. Такива съм ги смятал, смятал. Искам и тебе да

---

* **липсва чертеж в оригинала**

сметна.“ Поусмихне се той. Казвам, това е негово субективно схващане. Със своята усмивка, той иска да каже: „Такива будали хора аз съм ги смятал.“ Аз ставам много сериозен и казвам: „Ти 10 пъти може би си ме смятал понеже бях глупав. И тъй като станах умен, не спадам към категорията на тези, които може да смяташ. Сега съм едно голямо число и ти не можеш да ме мръднеш от земята. Моето относително тегло се е изменило.“ Едно време земята беше толкова малка *(Учителят показва големината колкото едно зрънце)*, че и децата си играеха с нея. Децата хвърляха като мека топка земята. А пък сега, върху топката отгоре живеят и не могат да я мръднат. Какво ще кажете на това? Имате една малка искрица огън. Вие си играете. Туряте тази искра на едно место гдето тя се разгорява. После идва голям огън и вие си плюете на петите и бягате.

Един лъв преследвал един пътник в пътя и му търсил колая. Наближава го. Човекът няма никакво оръжие. Имал си един кибрит. Но идва при една голяма суха трева. Изважда кибрита, драсва една клечка кибрит и запалва тревата. Вятърът отива към лъва, лъвът избягва. Сега човекът се смее и казва: „Едно време аз отстъпих, а пък сега ти.“ Кое накара лъвът да отстъпи? — Огънят. Ще ви направя сега една аналогия, едно сравнение. Кой е този лъв, който ви гони? — Той е дявола. Дяволът е тръгнал отподире ви и върви стъпка по стъпка и наблюдава. И какво ви трябва? — Една кибритена клечка ви трябва. Дяволът има козина. Като драснете кибритената клечка, тогава дяволът ще избяга. Но вие не си запалвате клечката кибрит, но сядате да говорите на дявола. Казвате му: „О, дяволче, нали виждате, че аз съм млад. Господ е създал света, аз съм Син Божи. Аз искам да си поживея.“ Дяволът се смее и казва: „Чакай, чакай, Сине Божи, аз ще ти опитам месцето.“ Драсни му кибрита и нека да става с козината му каквото ще стане. Нека да стане на дявола табана — ковет *(да си плюе на петите и да бяга)*,

защото ако не стане на дявола табана — ковет, на тебе ще стане табана —ковет. Какво ще каже това? Ще отстъпиш.

За човекът, който не разбира страданията, те носят смърт. А пък за човекът, който ги разбира, те носят живот. Човек, който не разбира радостите, те му носят нещастие. А пък човек, който разбира радостите, носят му живот. Радостта носи живот. Защото, за да оздравее човек, от каквато и да е болест — да почне да се радва, да пее.

Имате 41 градуса температура, почни да пееш: „Температуро, о температуро, температуро, о температуро." *(Учителят изпява тези думи.)* Ти седиш и проливаш четири реда сълзи. Имаш 41 градуса температура. Мислиш, че ще умреш. Казваш, че не знаеш да пееш. Ще се научиш да пееш. Дали право пееш? Ако оздравееш, право си пял, а ако не оздравееш, криво си пял. Като пееш на температурата и тя се премахне, пял си хубаво. Какъв такт ще вземеш и какъв тон ще вземеш. Детето не казва: „Олеле!" ниско, а високо. Възрастният има друг тон Той обича да взема ниско думата „олеле". При високото „олеле" на детето, болестта по-лесно бяга. А пък старият не знае дали е взел правилно или не. Правилният тон на „олеле" е следния: *(Учителят пее високо, смях.)*

Човек всякога се смее от незнание. Всякога незнанието произвежда смях у човека. Човек може да се смее върху това, което не знае, а пък относно това, което знае, става много сериозен. Водят те някъде. Не знаеш — радваш се. Но, ако знаеш, че те водят на бесилка, веднага ще станеш сериозен. Всякога незнанието произвежда по-голяма радост, отколкото знанието. Водят те някъде да те бият. Можеш да имаш най-модерни дрехи, може да имаш наука, но какво те чака? — Дърво! По тези, новите дрехи ще почнат да се слагат удари. По-добре към щастието със съдрани гащи, от колкото с най-модерните дрехи към нещастието. Това е правилото. Предпочитам по-добре със съдрани гащи, с несгоди, бос

към щастието, отколкото с модни дрехи, с хубави обуща, с шапка и към нещастието. Към плач и скърцане със зъби. В невидимия свят ще ти кажат: „Как искаш да те заведат при твоя господар: Облечен или бос?“ Щом искаш да бъдеш облечен хубаво, модно, ще има дърво, бой. А пък щом кажеш: „Бос!“, тогава ти бъди уверен, че щастие те чака.

Аз съм давал този пример. Един велик художник намерил едно малко дете. Този пример има разни издания. Едни казват, че това станало в Рим, други казват, че е станало в Лондон, трети — в Египет, четвърти — в Париж. Да кажем, че е станало в Лондон. Един велик художник в Лондон, като ходил, искал да намери едно бедно дете, дрипаво Лондонско дете. Искал да го нарисува за спомен от Лондон. Като вървял из Лондон, видял едно дете оцапано, окъсано. Дал му картичката си и му казал: „Утре ще дойдеш при мене на еди коя си улица.“ Детето, като вижда човека добре облечен, взема му картичката. И детето ходи при своите познати да му дадат по-хубави дрехи. И така се представило пред художника по-хубаво облечен и мислел, че ще се оправят работите му. Художникът му казал: „Ако исках такова дете, ще намеря много. А мене ми трябва да те видя такъв, какъвто те видях.“

Сега изводът е следния: вие искате да отидете при Бога с вашето знание. И казвате му: „Господи, ние идем със знанието си!“ Господ ще каже: „Аз ви искам такива, каквито сте!“

Срещат се двама — единият богат, хубаво облечен, говори за Любовта, говори как поетите възпяват любовта. Цитира стихове, еди кой си автор какво писал за любовта. Един пътник е седнал близо до тях и нищо не говори и слуша. Първият казва: „Хората са писали за любовта. Знаете ли какво нещо са писали? Вие нищо не знаете! Вие сте още невежи!“ И той ги поглежда надменно. Другият каза на пътника: „Понеже онзи казва, че много работи са писали

за Любовта, аз искам да ви заведа в къщи да видите какво е написал един. Жена ми е написала много хубава поезия. Тя е поетеса.“ Тръгват да видят поетесата. Влезли в къщи и жената поднесла на трапезата хубава чорба, добре изпечен хляб, много хубаво опечена баница. Започнали с чорбата — с Любовта. Като дошли до баницата — това е силната строфа, най-високото място на гамата. И този пътник казал: „Много съм благодарен от стиховете на вашата възлюбена!“

Сега всички трябва да имате нещо опитно. Една хубава мисъл, която можем да пратим в света, това е едно опечена баница. Това е Любовта. Човек може да бъде много хубаво облечен, ти може би му завиждаш, но нямаш никакво отношение към него. А пък човек може да е със скъсани дрехи и да ти помага. Ако онзи с хубавите дрехи можеше и вътре да е така, да помага, от това по-хубаво няма. За предпочитане е външно човек да не е така облечен, но вътре да има добри условия. За предпочитане са вътрешните състояния пред външните условия. Та, затова ние препоръчваме най-първо животът отвътре да се измени, не да се измени, но вътрешните състояния трябва да се разберат. А пък те ще се разберат като започнете със следното: трябва да любите! Да дадете нещо от себе си, нищо повече. Добрият живот започва с това. Първото нещо на съзнателния живот започва с даването.

Какво ще дадете? — Ще дадете както на този пътник. Пътника ще го заведете и ще му дадете баница. Може и да му поднесете и една печена кокошка. Една ябълка и една печена кокошка. Една круша за мен е печена кокошка.

Децата с мляко се хранят, а възрастните с твърда храна. Сега ще оставим тоя философски въпрос за вегетарианството и месоядството. Този въпрос е малко неправилно подет. Не че е грешно да се яде месо, но при сегашните условия, месото съдържа най-силните отрови, нищо повече. Месото е отрова. Няма да го ядеш. А пък растителните храни съдържат елементите на живота. Храната е само един проводник. Ще

дам пример за такъв проводник. Аз идвам до едно копче. Ако го бутна, веднага се постига целта. Например, да кажем, вземете един асансьор. Бутнеш копчето, повдига се. Бутнеш пак, слиза надолу. И в този случай, като бутнеш, от вас ли излиза тази енергия? Не, вие сте само едно условие. Като бутнеш, природата веднага ще изпрати своята енергия. Храната, като влезе във вас, тя само бута едно копче, а пък от друго място иде силата. През време на яденето имате най-малко и други 20 обеда чрез дишането. А пък колко мисли и чувства ще минат през това време през тебе. А пък и те са просеци, които носят живот.

Казвам, според както мислиш или както чувствуваш, такава ще бъде и храната ти. Един учен човек ще каже: „Хранителността е в храната.“ Това е прието, така е, но ако ти не мислиш и не чувствуваш добре, ти не можеш да възприемаш тази, хранителната част, която е в храната, вашият организъм не може да я възприеме.

Можете да произнесете думите: „Бог е любов“. Но това е само натискането на копчето. Ако вие, като кажете: „Бог е любов“, не натиснете, вие нищо няма да разберете. Вие, [в] даден случай, ще разберете ли какво нещо е Любовта? Има много опасни опити. Най-опасните същества на земята, като кобра, тигър, имат известни места и ако ги бутнеш там, ще се измени тяхното естество. Но докато го бутнеш, то може да те ухапе. Преди да те ухапе, ако го бутнеш, веднага в кобрата ти събуждаш Божественото. Значи, тя се обсебва от Любовта. Ако в дадения случай, ти можеш да бутнеш едно същество, за да видиш добрата страна в него, това същество не може да ти направи никаква пакост. Ако не можеш да бутнеш там, то кобрата може да те ухапе и след няколко минути ще свършиш. И казвате: „Защо Господ е създал така света?“ Аз не знам защо Господ е създал така света.

Че по-ужасна кобра от дявола има ли? И постоянно, тази кобра от години работи и къде не се е намесила. В кой

дом не е влязла. Кого от вас до сега не е ухапала. Има ли някой от вас да не е хапан? И колко рани имате? И след като ви ухапят, от Невидимия свят постоянно тичат при вас да ви помогнат. Като ви ухапе дяволът, дойде някой ангел или някой повдигнат дух и намаже раната и на друго място пак те клъвне дяволът. И всеки ден има мазане.

Бъдете внимателни! Не ходете по пътя на кобрата. Кое е онова, което привлича един вълк при овцете? — Когато овцата е мазна, угоена, вълкът я търси. Но ако овцата е хилава, вълкът я побутва и нищо не ѝ казва.

Щом сте богат, дяволът ще ви намери. Вие сте човек за ядене. Щом сте много учен — също. Дяволът яде учени хора. Гълта ги на общо основание. Щом си много добър, дяволът пак обича да гълта такива. Той те търси. Но щом си хилав, дяволът казва: „Не бива да го гълтам!“ Той е много практичен. И Апостол Павел е казал философски, Господ му е казал: „Моята Сила се показва в твоята немощ.“ Ти си немощен и оставяш Силният, Мощният, да уреди работите.

В дадения случай, всички тези неща вие сте ги слушали. Това е едно ново съчетание, турено. И след като ме слушате, като излезете, пак ще започнете вашата стара песен.

Ти казваш: „Трябва да обичаме!“ Но след като излезете, пак ще запеете старата песен. Имаш един сомун хляб и казваш: „Този хляб ми е за два дена.“ Срещаш един пътник и ти, който имаш хляб, казваш му: „Нямам!“ Този, когото срещаш е от добрите. Но среща те един разбойник и не казва: „Имате ли хляб?“ Но ти казва: „Стой, дай торбата!“ При първия случай вие сте господар. Първият човек ти казва: „Нямате ли нещо в торбата?“ Значи, най-първо ви среща свободният и ви казва: „Имате ли нещо в торбата?“ Но втори път ви среща разбойникът и ви казва: „Дай торбата!“ Той ще провери, че лъжете. И понеже ви щади труда, ти ще носиш празната торба. Понеже си казал на първия това, което не е верно, сега да носиш торбата такава, каквато е според

думите ти. Понеже си казал, че нямаш нищо, сега, като ти вземе разбойникът хляба, това ще стане верно. Когато не може да направите едно добро на време, непременно трябва да знаете, че злото ще дойде. Ще дойде вторият и ще дадеш това, което имаш.

По този закон, се сменява и вашето състояние. Вие искате да обичате някого, но търсите някого, който да съответствува на вашата обич — да е красив, да е хубаво облечен и докато го намерите, вие изгубвате вашите чувства.

Вие вървите по пътя. Къде можете да покажете вашата обич? Вие мислите да държите някоя беседа на хората, а пък виждате, че една мушичка се дави. Оставете другите работи и проявете Любовта към тази мушичка. Вземи я на една сламка, постави я отгоре върху някой цвят, поглади я. И да ти е приятно. Кажи си: „Нали е хубава тази форма! Тя има живот! Тя има някаква идея. Тя търси нещо.“ Тази муха, защо се дави? — Аз да ви кажа, тя отиваше по любовни работи и по една несрета, като не намерила този, когото обича, тя почнала да страда. Ти я дигни и я тури върху цветето. Именно върху това цвете отгоре е нейният възлюблен. Тури я там. И ти ще се порадваш и ще добиеш едно ново познание, защото върху всяка форма, която е създадена, е отпечатана Божествената воля.

И ти може да си в положението на една муха, която се дави. И някой ангел да те спаси и да те постави на сигурно място. Та, онези от вас, които искате да прогресирате, научете се да обичате Бога вътре във вас, за да оправи живота ви. Щом речеш да се усъмниш, кажи си: „Понеже Господ е вътре в мене — никакво съмнение!“ Тури вярата вътре в себе си. Ти си един господар, да кажем. Тъкмо са дошли работници при тебе. Ти искаш да им покряскаш, искаш да им кажеш: „Това не сте направили, онова не сте направили!“ Ще им кажеш: „Днес Господ е дошъл.“ Плати на всички. Плати и на тези,

които са свършили работата, плати и на тези, които не са свършили. Плати им еднакво. Те могат да спорят, но ти им плати еднакво. Онзи, добрият господар, който е наел тези работници, на всички е платил еднакво. Не прави разлика, да цепи косъма, кой колко е работил. Плати на всичките, понеже Господ е дошъл на гости. Плати на всичките и не ги изпращай да си отидат, но им кажи: „Останете всички днес. Днес ще ви дам едно угощение.“ Те ще се чудят, защо им даваш угощение. Ще им кажеш: „Защото Господ е дошъл на гости на вашия господар.“ И като даде този банкет, той иска да каже: „Елате да видите, колко е добър моят Господар.“ Господарят ще е любезен към всички, ще ги изпрати любезно. И работниците ще кажат: „Много е щедър този господар, какво е станало с него? Дали е някой долап*?“ Никакъв долап. Долап има, когато Господ Го няма. Ако срещнете някой човек и ако Господ е там, никакъв долап няма. Ако Го няма Господ, хиляди долапи има.

Човек и спрямо себе си ще констатира същия закон. Щом Господ е там, човек е разположен. Щом Господ Го няма, има друго разположение.

Някои ще кажат за някой човек: „Условията са такива, майка му била такава, баща му бил такъв и т.н.“ Но това ще разгледаме друг път. Времето минава.

Добрата молитва

6 часа и 10 минути, сутринта

43 лекция на Общия окултен клас
18 юлий 1934 г.
София, Изгрев

---

* **долап** - (тур.) измама

ВЕЛИКОТО ИЗКУСТВО

Сряда, 5 часа сутринта
(Небето прошарено с облаци.
Времето тихо и топло.)

Добрата молитва
Размишление

Новите дихателни упражнения с пение и движение на ръцете. *(Виж лекция 43.)*

Ще прочета 3-та глава от първото Послание към Коринтяните.

Духът Божи

Животът сам по себе си е изкуство. Външната страна на живота е изкуство. Докато живее човек разумно, той владее това изкуство. И ако не стане животът туй изкуство, то не се живее. Знанието или вярата или Любовта или каквото и да е, ако то не се превърне в изкуство, то остава неразбрано. Например страданията, които имате, но [на] страданията и на радостите могат да се дадат много обяснения. Въобще вие сте недоволни от страданията. От страданията всички сте недоволни, а от радостите благодарни.

Има страдания, които вие сами си причинявате. Да допуснем, че вървите по пътя. И по невнимание си ударите крака о някой камък и страдате. Вие считате, че този камък ви е ударил. Вие се движите, а камъкът седи неподвижен. Кой е виноват? Който се движи е виновен, а който не се движи е невинен. Вие, които се движите, сте виновни, а който седи е невинен. Всеки, който мисли и прави погрешки, е виноват;

всеки който седи и е мисли, той не е виновен. Човек започва да мисли само когато се движи. Известни ценности има в живота, само когато животът е разбран. Ценностите са, които дават радост на живота. Вие искате да бъдете щастливи, но трябва да имате ценности.

Например вземете един певец, който пее. Той има ценност — неговия глас. Той сам е доволен и онези, които го слушат и те са доволни. Следователно той има цена над всички. И като излезе да пее, всички са доволни. Той има глас. Допуснете, че вие нямате никакъв глас. И отивате да пеете и ако не знаете как да пеете, вие ще станете посмешище на цялата публика. Ще ви освиркат. Ще ви подиграват и вие ще кажете, че тези хора не са разумни. Не. Те са много разумни. Те искат да кажат: „Като не знаеш да пееш, трябва да слушаш. Трябва да слушате. Не ходи да занимаваш хората с празни работи.

Според мене, онези от вас, в разбирането на новите идеи, вие не сте вещи, но разправяте какво нещо е Новото Учение. И става цяла галиматия.* Питам ви, вие казвате: „Ние вървим по пътя на Христа. Питам ви: „Ама какъв е пътят на Христа?“ Вие отговаряте: „Ние учим точно, каквото е учил Христос.“ —Но какво е учил Христос? Вие казвате: „Ние имаме същия Дух.“

Христос отиваше навсякъде. При някой болен, слепороден. Той вземе с пръста и смесва с плюнка малко кал, намазва окото и онзи проглежда. Христос имаше изкуство. Среща една вдовица, на която детето умряло и го възкресява. Той го побутна и детето стана. Изкуство има Той. После отива при Лазара, който 4 дена е бил в гроба, всички плачат — възкресява го. Изкуство има! Вие казвате: „Ние вървим по Пътя на Христа. Хубаво. Кал не можеш да правиш. Кал с която да намажеш и да прогледа слепия. Колко умрели си

* **галиматия** - (чрез рум.) глупава бъркотия, безмислица

срещнал и си ги възкресявал? И все по пътя на Христа вървите. Това не е изкуство.

И [от] любовта, която хората могат да имат към вас се заключава за изкуството, което имате. Например търпението е едно изкуство. Цяла наука е да търпиш. Ти казваш: „Аз не мога да търпя. Тогава ти си една човешка буболечка, с която всеки ще си играе. Казват за някого: „Той е божа кравица.“ Аз разбирам, че той няма търпение. Казват за някого: „Той е кротък човек.“ Обаче той няма никакво търпение. Всички болни хора са „кротки“. Пренасят ги от едно място на друго. В същност кроткият човек е здравия и разумния човек. Той никога не се блъска в другите. Кротък човек е онзи, който не се съмнява; кротък човек е онзи, който обича; кротък човек е онзи, който има знание; кротък човек е онзи, който е свободен. Онзи, който не е свободен не може да бъде кротък. Онзи, който няма знание, не може да бъде кротък, не може да бъде търпелив.

Казват: „Какво е Новото Учение?“ Казват, че това е учението за прераждането. Учението за прераждането е само една форма, с която си обясняваме някое противоречие. Какво ще му разправяш, че той се е преродил. Взел си 1000 лева от човека, той иска да ги платиш. Ти сега разсъждаваш: „Да му ги платя ли или не?“ И разсъждаваш: „Ако той от миналото е взел от мене и сега ми ги дава?“ Е, хубаво. Държал ти е тефтера, тогаз? Прав е. Но ако не е така, тогава? —„Тогава преди колко прераждания е взел той от мене пари?“ Ти трябва да имаш един документ. Предполагането това не е наука.

И после аз съм забелязал следното — мнозина от Новото учение казват: „Аз видях Христа.“ Хубаво. Много се радвам. Е как го видя? И почват да го описват. Прилича на един български шоп с бяла аба, с потури. Казвам: „Мяза малко на Христа. Ако ти си видял Христа! Христос носеше класическа форма. Не носеше българска форма, освен ако се-

га иска да се приспособи на българите да го познават.“ Сега, като говори истината, някой от вас се скриват. Истината се говори само при един случай. Истината щом се каже, човек трябва да бъде свободен. Ако ти кажеш една истина, с която човек те ограничава, това не е истина. Ако ти кажеш една истина, с която човек се ограничава, това не е истина. Ако ти кажеш една истина, с която не се освобождава, това не е истина. Истина, която не може да се [...] в душата ти; Любов, която не може да се събере в душата ти и знание, което не може да се [...], това не е истина. Казваш: „Аз ти говоря една горчива истина.“ Това не е никаква истина. Твоите думи са горчиви. И понеже са горчиви, затова ти страдаш. Всички хора страдат, понеже всички носят само горчиви истини. Ти казваш: „Аз не съм добър човек.“ Една горчива истина е това. Че от где се научи, че не си добър човек? Ти, който казваш: „Аз от Бога съм създаден, казваш, аз не съм добър човек“ и после казваш: „Господ не ме е направил както трябва.“ Всички твои погрешки отдаваш на Господа, че не те е направил както трябва.

Да допуснем, че някой човек цапа краката си с кал. Где седи погрешката? В първата причина или във втората? Когато кажем някоя обидна дума, причината къде е, в Бога ли или в нас? И защо си казал обидната дума? Три причини има за това. Първата причина е следната: Майка ти е направила една баница много хубава, брат ти е взел по-големия къс. Ти му казваш: „Ти си голям лакомец, ти мязаш на животно. Все гледаш голямото да вземеш и да го изядеш.“ Това може да е баница, а може да е някой голям плод, една голяма ябълка или една голяма крушка. И ти веднага се нахвърляш, защото той е взел голямата ябълка. Въпросът не е в голямата ябълка, в дадения случай.

Второто положение е: Един може да се нахвърли и причината може да е в друго. В първия случай причината беше в яденето, може и дрехата да стане причина. Едно дете може

да облече по-хубавите дрехи. И тогава, дрехите могат да станат причина, за да каже другият нещо лошо; или знанието може да стане причина, пак да кажеш нещо лошо. Даже и любовта, тази, обикновената любов и тя може да стане причина. Че при сегашната любов какви ли не работи се раждат! Накарайте двама хора да се обикнат, за да се скарат. Две жени, като се обикнат, като дойде трета една, веднага ще се скарат и двама мъже, като се обикнат, като дойде третият, пак ще се скарат. Двама хора, като се обичат, трети не търпят, закон е това.

Сега имате две успоредни линии, които са разумни.* Къде ще турите третата линия? Трябва да се разбира закона, това е изкуство. Тези двама хора, които се обичат, те са две релси, поставени на едно място. Цялото е един железен път. Това показва двамата хора, които се обичат и третият трябва да се движи отгоре, върху двете линии. Тогава двете линии ще бъдат доволни, като се движи отгоре третият като трен. Тогава третият влиза между двамата, които се обичат, всичко върви. Преведете сега, какво трябва да прави третият. Двамата се обичат, третият, като дойде, какво трябва да прави между двамата? В това е неразборията. Вие търсите къде да турите третата линия. Двама души, като живеят в къщата, третият няма какво да живее в къщата. А той постоянно да снове. Той трябва да бъде без къща. Как ще го разберете това, кажете ми сега?

Тези къщи показват, че на вас при сегашните условия ви са потребни къщи. Къщата е един признак, че има една мъчнотия отвън. Къщата трябва да ви запазва от лошите условия на природата, които съществуват. Затова служи къщата. Вие вече имате една къща, в която живеете — телото ви. Това е къщата, в която душата ви живее. Защо ви е втора къща, в която да живеете? Питам ви сега, защо ви е втора

---

* **липсва чертеж в оригинала**

къща? Втората къща е за да ви накара да страдате. Щом имате тази къща на земята, ще имате разправии. Керемидите там счупени, прозорци, врати, белалия е къщата. Трябва да хванете един слуга и виждате, че той не шета добре. Някой прозорец е счупен. И постоянно ще имате разправии, все с къщата. Но вие казвате: „Да си имаме една малка къщичка!“ Писанието казва: „Има дом неръкотворен.“ Значи има едно нещо, което трябва да се приготви и което да не произвежда страдание. Докато твоята къща ти произвежда страдание, тази къща не е на място.

Законът е същия. Направете си превод. Докато едно знание ти причинява страдание, това знание не е на място, докато една любов ти причинява страдание, тази любов не е на място. Може да я носиш. Докато имаш [и сетна] сила, която ти причинява страдание и силата не е на място. Може да я носиш, има нещо, което трябва да научиш. Как може да го научиш, вие още не сте дошли до това. Вие казвате: „Да бъде Волята Божия!“ Но кажете ми, кой от вас е извършил Волята Божия? Ако аз ви кажа да изпълните Волята Божия, не зная колко души от вас ще я изпълните. Но аз не искам да ви подложа на изпит. И аз го зная от себе си. В дадения случай, моето съзнание определя възможностите на другите хора, доколко могат да извършат Волята Божия. Защото, зависи какво разбирате вие под думата „Волята Божия“.

Казвам сега на вас: Това е Волята Божия! Дръжте това камъче. Вие може да не сте ходили на училище и изпълнявате Волята Божия. А може да сте свършили университет — четири факултета и ви казвам: „Дръжте това камъче“, знанието във вас е вече едно препятствие. И на мен, като ми кажат да вдигна това камъче, четири факултета са това, те не ми позволяват да се наведа да вдигна камъчето.

Сега да обясня. Вие казвате: „Защо е така?“ Аз няма да обясня защо нещата са така. Има една философия, която може да обясни, защо нещата са така. Силното къса слабото.

Защо е така? Защото слабото е слабо, а силното е силно. И като дойде състезанието, слабото трябва да се подчини на силното. Разумното ще управлява неразумното и глупавото. Защо? — Защото разумното е силно, а неразумното е слабо. Доброто ще управлява злото. Вие сега обратното вярвате. Вие казвате, че злото управлява доброто. Не е верно. Лошите хора се управляват едни други и страдат. Каква нужда има един добър човек да го управляват? Каква нужда има светлината да я управляват и да ѝ казват къде да ходи? Тя си знае пътя. Тя е толкова учена, че си знае пътя. И пътува толкова бързо, че няма време да се спре. В една секунда ти не можеш да спреш светлината, да я питаш къде отива. Тя няма време сега. И даже съзнанието на един човек не може да прецени тези 300 000 километра, които светлината изминава в една секунда. Каква голяма разумност има в светлината.

Сега законът е: За да дадат вашата свобода, вие трябва да разсъждавате. Вие страдате и казвате: „Защо Господ направи света такъв?“ Защо вие разбирате света такъв? Бог направи света много добре, но хората му туриха друго съдържание, преправиха работите. Да кажем имате мед, много е сладък. Турите му вода и го размивате. Где е писано, где има кодекс, че меда трябва да се размива. Вие взимате лук и го нарязвате и тургате го в тенджерата и си направите една гозба. Где е писано, че в тенджерата трябва да готвите? И где е писано в природата, в какво трябва да бъде тенджерата ви? Има ли някъде в природата кодекс? Вие, като сте дошли от онзи свят, има ли някъде написано някакво разпореждане да имате тенджера, тигани, паници, вилици, ножове и пр. Нямате разпореждане. Някой ви задигне баницата и вие казвате: „Какво право имат да ни задигнат баницата!“ Той няма право да ви задигне вилицата, щом е Божия, но щом е твоя, той има право да я задигне. Твоята вилица: *(Учителят показва трите си пръста.)* Турците правят така, с трите пръста, а пък европеецът ще вземе и ще набоде хляба с ви-

лица. Питам европееца: Култура ли е това? Вилици, ножове и какво е придобил с това? — Научил се е да дупчи. Научил се е да реже.

Сега, ето къде е опасността. Да кажем, че най-първо ти си много благочестив, внимателен си в думите си. Всяка една дума има една сила, но един ден се отпуснеш и кажеш някому една обидна дума: „Този брат вятър го вее.“ Ти вече си допуснал нещо с тези думи. Или казваш: „Този брат е малко глупав.“ Или: „Този брат е малко зелен.“ Или: „Този брат малко обущата му не са на място.“ Вие вече с тези думи допущате нещо отрицателно. Вие обръщате внимание най-първо не на същественото. По какво се отличава този брат? Аз, като го срещна, искам да зная, има ли в него живот и животът у него присъствува ли? Има ли той свобода и свободата присъствува ли? Има ли знание и знанието у него присъствува ли? И знае ли да прилага? И ако знае това, той е брат. Че ако той братски не се отнася към мен и аз ако не се отнасям братски към него, тогава не разбираме изкуството на живота. Братството е изкуство. Какви са отношенията на братята? Двама братя, те са две релси, по които трябва да се движи трена. И ако страданията по вашите релси не могат да се движат свободно и ако радостите по вашите релси не могат да се движат свободно, тогава какво сте вие? Къде ви са вашите пътища?

В съвременния свят само такси ли има? В града няма ли и боклукчийски коли? Те не минават ли по същия път. Ако караме всички таксита и няма кой да ни кара боклукчийските коли? Тези хора карат тези нечистотии, а пък тебе един ще те разходи за удоволствие. Онзи ще кара сметта, от здравословно гледище неговата работа е по-съсипателна. Ако страданието не може да мине по твоите релси и ако радостите не могат да минат, тогава питам, какъв е пътят на твоя живот? И ако твоите релси не могат да издържат тяжестта на този локомотив, който се движи, тогава питам где

е здравината на твоя път? Ако ти не можеш да претърпиш най-малката тяжест, тогава какъв е пътят на твоя живот? Защото несгодите на живота съществуват. Вие разбирате нещата от вашето лично гледище, но колко милиона хора има, които мислят, за да бъдете щастливи, колко милиона същества е трябвало да пожертвуват живота, себе си, за да имате това положение? И не само това, и към нас Бог е трябвало да бъде дълготърпелив, за да бъдем ние сега щастливи. Ние не сме още щастливи.

Та правилото е: Вие седите сега на една база гдето има изкушение. Вие вярвате в това, но и се съмнявате в това, което е. Всяка добродетел на земята, която дойде, веднага ще бъде облечена в дрехата на страданието. Това трябва да го знаете. Никога една добродетел не се облича със своята собствена премяна. Понеже земята е място на чистене и тя ще се облече в дрехата на страданието. А пък всякога, когато страданието ще дойде, то ще се облече в дрехата на добродетелта. Тогава става една пермутация, която вие не разбирате. Вие, като видите страданието, облечено в дрехата на добродетелта, вие казвате: „Уредихме тази работа!“ От вън ще бъде сладко, а отвътре ще бъде горчиво, а пък щом дойде добродетелта, отвън ще бъде горчиво и тази горчивина ще се махне, а отвътре ще бъде сладко.

Трябва да знаете: Винаги скръбта се облича най-първо в царските дрехи. Майката роди едно дете, тя ще се радва на скръбта си и се облякла в царските дрехи, но няма да се мине дълго време и майката ще усети такава болка, че ще каже: „Защо ли го родих?“ Това дете не е даровито, своенравно е, упорито е, прави каквото си иска. Най-първо ти се радваш и мислиш, че ще се отвори вратата на Царството Божие.

Та сега не да се отричаме от нещата. Разбиране трябва да земята. Най-мъчното нещо е да разберете човек в дадения случай и да му е приятно това. Обидил те е някой, да можеш да се завладееш, да можеш тази обида да я разтопиш и да

ти стане приятно, като че ли не се отнася до тебе обидата. Ако вие се движите с бързината на светлината, кой ще ви обиди? И после, светлината не минава ли през най-нечистите места? Тя минава през всички най-лоши места и работи. Где не е проникнала светлината? Но тя не се опетнява. Тя си носи образи. Като в една книга седи в нея това, през гдето е минала. В светлината има изкуство. Тя казва: „Еди през коя година минах през тези места.“ Тя е намерила двама хора на леглото, когато е минавала и ги е фотографирала и носи образ и нещо пише. За сега, от толкова години, само един опит беше сполучлив. От толкова години от правените опити, само един от тях е сполучлив, от който съм доволен — берекет версин! *(т.е. благодарим)* Аз разсъждавам, значи тези хора, когато искат, могат да го направят. Но когато не искат, нищо не става.

Та сега ви казвам. Какво да ви кажа сега? Ще ви кажа една дума, с която ще се оцапам само. Аз си щадя езика. Много си ценя езика. Вие трябва да знаете с какво сте заети. Вие трябва да знаете също много важни работи. И молете се на Бога. Отива някой при вас, иска помощ. Ти му казваш: „Чакай да си свърша молитвата“, а пък той ви побутва с ръката си и вие го бутнете с крака си. Вие веднага кипнете. Там ви е погрешката. Той няма да ви бута, нека си дига шум, но ти да не буташ. Човек, когато се моли, не трябва да обръща внимание на онова, което светът върши. Това е негова работа, това е изкуство. И знанието е изкуство. И лошият живот е изкуство, лошо изкуство. И добрият живот е изкуство. Не съдете никого в дадения случай. Като се помолиш, да знаеш, че има резултат. В молитвата трябва да има резултат. В знанието трябва да има резултат. В свободата трябва да има резултат. Да дойде нещо.

Та, когато искате да направите нещо, можете. Когато не искате, тогава какво трябва да се прави? И ако не искате, причината е в живота; ако не искате причината е в знание-

то; ако не искате, причината е в свободата. Значи, очакваш повече свобода. Ако е в знанието, очакваш повече знание да дойде; ако [е] в живота, очакваш повече живот да дойде. Това е кривото разбиране на живота. Животът, в каквато и форма да е проявен, той има всичките възможности. Зависи от съществото, което получава живота. [...] онова същество, което е разбрало Божиите пътища, очаква все нови неща. А пък новото, това се външните условия, които трябва да се разбират.

Ние казваме, че Бог живее в нас. Ако Бог живее в нас, тогава имаме всичките възможности и трябва да изпълняваме Волята Божия. Не да казваш: „Ако ти Господи свършваш работата." Не. Наведи се и свърши работата! Срещаш някой човек, срещнеш някой възрастен човек. Един бакалин, той бие едно дете. Защо го бие? То е минало покрай бакалницата и си взело една ябълка. Ти казваш: „Тези любовни отношения за какво са?" Питаш бакалина: „Колко струват ябълките?" Претеглят ги. Ти казваш, че ти си виноват, гдето детето е взело ябълката. Кажи [с]и: „Аз трябваше да мина малко по-рано. Не минах по-рано, да му купя ябълка. А пък то мина по-рано и си взе ябълка и после го набиха. Аз трябваше да бъда умен човек, да мина по-рано и да кажа на бакалина: Тук ще мине едно дете, дайте му ябълки, аз ще платя за него." Колко хубаво. Така трябва да разсъждавате. Това е Божественото! Когато вие казвате: „Това дете краде, как така?" Това е от гледище на света, а от гледището на Бога, умният трябва да мине преди глупавия, добрият трябва да мине преди лошия. Това е правия път. Остане ли лошият да мине по-рано и добрият после, това не е правия път.

В света свободният трябва да мине преди онзи с веригите. Ако искате навсякъде минавайте първи с вашите добродетели и подир вас да минат децата, които се нуждаят от много неща. Това е изкуство на живота.

„Проявената Любов на Духа, проявената Мъдрост на

Духа и проявената Истина на Духа носят пълния живот на Бога, на Единния, Вечен Бог на Живота.“

44 лекция на Общия Окултен клас
25 юли 1934г.
София, Изгрев

ТЪРПЕНИЕ, ЧИСТОТА И ПРИЛОЖЕНИЕ

Сряда, 5 часа сутринта
(Времето топло и тихо.
Небето с бледи звездици.)

Добрата молитва

Ще прочета следующите места от Свещената книга — 13 глава от I-во Послание към Коринтяните и 24 глава от Притчи.

Апостол Павел, който минаваше за апостол Христов, след като говорил дълго време установя[ва] и вижда, че човек не може да има големи постижения в света, каквото и да прави, колкото и да знае, каквато и сила да има. И той е дошъл до същите заключения, до които е дошъл и Соломон. И той започва с основната идея — „Любовта дълготърпи, Любовта не се гордее.“ (13:4) Тази, последната дума има скончание „дее“. На вола казват „дий“. Това значи да тръгне. Не му казват тръгни, но му казват: „дий“. Значи горделивият не знае накъде да тръгне. Човек, който е горделив излиза от свой център. „Любовта не безобраствува“. (13:5) В какво седи безобраствуването? Някой път човек безобраствува със своя живот, със своите очи, със своите движения, със сърдцето си. Някой път съзнателно, а някой път несъзнателно. „Любовта никога не отпада.“ (13:8) В нея няма обезсърчение. Това е Любовта. И когато човек се обезсърчи, по някой път, това се отнася вече до неговите чувства.

(След това Учителя прочете 24 глава от Притчи.) Тази глава има встъпление, в което се излага от какво човек трябва да се пази, после показва [на] човек пътя, по който трябва да се стреми. *(Учителят прочете отначалото до 15*

стих на Притчи и каза:) Който се интересува повече, прочетете останалото.

(Изпяхме песента „Бог е Любов".) Сега минаха празниците. Настана делничен ден. Бог започва с работата и после почива. Хората обратно — първо почиват дълго време и после работят. Хората преди да са почнали да работят, си почиват. Бог дълго време чака, за да добият някакъв плод, милиони години чака, а пък човек преди да е посял нещо, пак чака. Сега, може би, някой от вас чакате да получите нещо, без да сте работили. Който дойде, изведнаж иска да стане светия, някакъв гений. Не е лошо. Хубаво е желанието, но работа трябва. И каквото и да се каже, не правете онова, което ходжата прави. Колкото и високо да се качи, той все казва: „Ил Аллах." Минарето има три викала. „Мохамед Ил Аллах", това значи: Правата вяра на Мохамеда, Бог да разпространи по целия свят. С векове напомнят на Господа: „Един е Господ, Един е Господ."

Сега ние ще оставим това. Всеки един човек си има по един ходжа. Няма някой от вас, който да няма по един ходжа. И всеки един от вас си има по един поп. И всеки един от вас си има по един владика. И всеки един от вас си има по един патрика. И всеки един от вас си има по един генерал. И всеки един от вас си има по един полковник. Изобщо, много малко хора имат редовий. Един гръцки кораб отива в Русия. На едного казвали, че е капитан, на друг казвали, че е капитан и т.н., наредили се много капитани и русите питали: „Где ви са редовите?" Всички все капитани. В новото учение гледам всички все капитани. Като влезеш, много малко редови ще намериш. Капитан, генерал, патриарх, владика с високо мнение за себе си. Не е лошо. Не е лошо човек да има високо мнение за себе си. Но това трябва да отговаря на действителността.

Ти искаш хората да имат високо мнение за тебе, да те уважават хората. Искаш да се молиш на Бога и Бог да те слу-

ша. Но да те слуша Господ трябва да знаеш как да говориш на Бога. Ти направиш една молитва на Господа с раздвоено сърдце, за 4 - 5 минути и искаш да те чуе. Ти отиваш при Бога, но не си забравил работата си в света. И сутринта даже някой път отлагаш молитвата си и казваш: „Господ ще търпи.“ Тогава какво става? Господ търпи. И когато се намериш в местото на голямото мъчение, Той ти казва: „И ти трябва да търпиш.“ Молиш се, молиш се, нито глас, нито слишание. Ти, като станеш сутринта без да се измиеш, имаш грозде, тичаш и се наядеш и не мислиш за молитва. Не, като станеш сутринта помисли, че Бог е Любов. Започни с Любовта. Казваш: „Какво да правим?“ — Отворете 13 глава и започнете. Кое е качеството на Любовта?

Мнозина от вас пеете, нали? Но не зная колко пари може да изкарате с това си пеене. Ако останете с пеене да се прехранвате, някой от вас много оскъдно ще живеете. Един човек, който след като пее, има голямо страдание, познава се, че той не е певец. Жалко е когато той не може да се прехранва с пеение. А пък колцина от вас може да се прехранвате с вашият сладък език? Колко души от вас?

Сега, по някой път, вие мислите, че човек е много учен, нали? Ще си послужа с едно обяснение. Музикантите имат една система, която е временна — петолиние. Без тези 5 линии не могат да четат. Без линиите не знаят къде да турят нотите. Някои препоръчват да има 3 линии. Сега са приети 5 линии. Но не са само те. Има и други линии не са само 5. Но 5-тя са основни, отгдето започват. Музикантите си имат ключове, с които определят нотите. Всеки един от вас може да бъде музикант. Какво означават нотите без ключове? Като туря ключ „сол“, каква нота е написана на черната дъска? *(-Фа)*

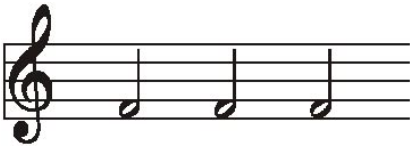

Какво означава „до“ или една песен започваш от „ре“ или от „ми“. Какъв смисъл имат „ми“? Или някоя песен започваш от „фа“ или „сол“. Или започваш песента от „ла“ или „си“. Какъв смисъл има „ла“ и „си“. Ако една песен започва от „до“ има един смисъл. Ако започва от „ре“, има друг смисъл. Същото се отнася и за тоновете „фа“, „сол“, „ла“, „си“. Песента е различна. Това е за онзи, който знае. „До“, това е капитала, с който музикантите започват. С „до“ започва животът. Основният тон, основният ритъм, правилният ритъм на сърдцето е „до“. Вие още не сте учили какъв е ритъмът на „до“. Много работи знаете, но ритъма на сърцето не знаете. Знаете колко е голямо сърдцето. Знаете колко пъти месечината е по-малка от земята. Знаете, че на месечината няма въздух и хора няма там. Знаете, че слънцето е едно горещо тело. После, знаете в колко деня е създаден светът. Много работи знаете. Но ако дойде до същественото за вас, какъв е ритъма на вашето сърдце, това не знаете. И вследствие на това, някой път се свива сърдцето. Ти казваш: „Вледени ми се сърдцето.“ Значи изгубил си ритъма на сърдцето. Това сърдце не пулсира както трябва.

„До“ си има свое движение. Има силни и слаби движения, бързи и леки движения. По какво се отличават бързите движения. Глупавият се движи винаги много полека, а умният се движи бързо. Глупавият казва: „Ще го направя, ще го направя“ и докато се накани той, изгубват се условията. Сега някой път вие седите с идеята, че знаете някои работи. Стегне те сърцето. Защо те стяга? Всякога човешкото сърдце се стяга, когато искаш да постигнеш и не може да го постигнеш. Когато нещо желаеш да постигнеш и не можеш, стегне те сърдцето. Значи щом те стегне съдцето, ти си желал нещо, което не може да постигнеш. Това желание нарушава онзи ритъм на сърцето. И тогава от Невидимия свят те питат, ти спираш Божествения трен. Кондукторът идва и те пита: „Защо спря трена?“

Аз съм ви говорил за онзи гръцки поп, който пътувал през Румъния и носел една хубава калимявка. Излязъл вятър. Попът се навел през прозореца и калимявката му паднала. Един му казал: „Дигни ръчката на спирачката.“ Той я дигнал, дошъл чиновникът и казал: „Какво има?“ — „Калимявката ми падна.“ Той платил скъпо за спирането на трена. Платил толкова, че с тая сума 10 калимявки можели да се купят. Този поп, като си навел главата през прозореца, трябвало да си снеме калимявката и после главата да проврe през прозореца. Щом си проврете главата през един прозорец на природата, калимявката ви ще падне. Тя не търпи никакви човешки калимявки. Защо щом влезете в църквата снемате шапката си? От почитание. Това не е кой знай какво. Шапката е турена за студени времена, за да не би да се простуди главата ти. Но влизаш в топла стая. Има ли нужда да си носиш български кожен калпак. Или, влизаш в баня да се окъпеш. Има ли нужда да държиш своя калпак на главата си?

Някои ваши идеи приличат на калпаци, които носите на главата си. Че ти носиш един калпак на сърдцето си, който калпак те стяга. Да кажем, че сте крайно честолюбив. Имаш високо мнение за себе си, понеже знаеш, че в кръвта ти тече нещо особено, царско. Някой път това е невидимо. Някой път си смирен. *(Учителят прави движения на смирение.)* Ти казваш: „Много добре съм.“ Той не говори истината. Сърдцето му тупка, а пък той говори, че е добре. Някой е сериозен. Виждам, че той не е постигнал нещо. Някой е сериозен и гледам, защото му е дошла една призовка. Призовката му е сериозна, а не той.

Сега помнете, че аз не говоря за вас, но говоря за общите принципи, за целия живот. Ти се намираш в известно състояние, тъжен си. Но тъгата не е едно свойство, едно качество на живота. То е едно временно състояние само на твоя ум на твоето сърдце. В дадения случай, в тази форма, при тези условия, при които се намираш, ти усещаш тъга,

но тази тъга не е обща, не е за цялото битие. Тази тъга не подразбира, че всички същества са скръбни. А някои отиват толкова далече, щото казват, че има мирова скръб. Това са общи заключения. Може да има, може да няма. Това трябва да се докаже. Скръб всякога има за едно непостигнато желание.

Казвам сега, „до“ — човешкия ритъм. Кое е свойството на „до“? Вие не сте пяли „до“, да имате едно откровение за „до“. Вие сега изучавате музиката, тъй както сега съществува. Ами, ако отидете в ангелския свят, как ще пеете? Или ако отидете при най-видните музиканти, които са учители на съвременната музика, като се съберат, как ще пеят? Всеки, който преподава музиката и не може да я чете, той не е музикант. Мнозина, които минават за много даровити музиканти, не могат да пеят. Мнозина даровити не знаят да свирят, я пък знаят да съчиняват. Много се лъжат. Музиката не е написана. Аз, като виждам съвременната музика, виждам едно неестествено съпоставяне на нотите. В някои пиеси е турено повече движение в музиката, отколкото вътрешното съдържание. В някои е турено повече прекалена мисъл. В някои музикални парчета е турена прекалена алчност, т.е. да загребиш нещо, да стегнеш, да прегърнеш, да вземеш всичко за себе си. А пък в някой е направена много лека песента: „Да цъфнеш и да окапеш.“ Някои песни са направени така, че да чувствуваш един окапал плод. А пък много малко има класически песни, такива, че да съответствуват на твоя ум, тело, сърдце и душа. Някой път слушам като пее някой, някоя песен или свири. Хубава е песента, но това означава една песен на безпокойство на сърдцето, едно безпокойство на ума, едно въртене. Решава да направи едно, решава да направи друго и най-после оставя работата ненаправена. Казваш: „Много хубава песен.“ Ти пееш, но след тази песен в теб ще остане пак също състояние. Вземете българската песен: „Цвете мило, цвете красно.“ Този глас българите са го взели от запад.

Ако аз бих пял „Цвете мило“, не бих пял с този глас. Той не съответствува на думите. Как започва тази песен? *(Някои изпяха тази песен.)* От кой тон започва? — Започва от „до“. Ни най-малко не трябва да започва от „до“, а трябва да започва от „сол“. Желанието на цветето не е да живее, а да цъфне, защото то вече живее, а авторът му туря желанието да живее. Онзи, който цъфти, той вече живее.

Хубаво, искаш да станеш религиозен човек и почваш от „до“. Ти, за да станеш религиозен, не трябва да започнеш от „до“. Ти казваш: „Аз трябва да живея.“ Че Господ ти е дал живот, ти трябва да работиш, да учиш. Религията е цяла наука. Трябва да отидеш при един учител по музика. Не само да се облечеш хубаво, да си туриш вратовръзка, да си изящен отвън. Това е второстепенно. Учителят не изисква толкова да си много добре облечен, той гледа как ще пееш. Ако ти пееш, както той иска и се водиш по неговата система, ти ще му бъдеш обичан. Но ако не се водиш по неговата система, той ще ти каже: „Аз не мога да ти преподавам. Трябва да отидеш при друг.“ Ти отиваш при Бога и казваш: „Аз трябва да бъда морален.“ Господ не се нуждае от морал. Казваш: „Аз трябва да бъда благодарен [благороден].“ Господ не се нуждае от твоето благородство. От какво се нуждае? — От разбиране. Ти трябва да разбираш Великите истини, които Той е внесъл в света. Ти говориш за Любовта. Знаеш ли какво нещо е Любовта? Любовта е първата песен на Бога. Ти, ако не знаеш да пееш, животът ти ще бъде нещастен от единия край до другият. А пък, ако знаеш да пееш, животът ти ще бъде щастлив от единия край до другия.

Не мислете, че аз ви държа отговорен за нещо. Но искам да ви избавя от една самоизмама, която имате. Вие отивате при една обикновена бакалница и купувате нещо и онзи ви повръща нещо. Без да четете парите, вие ги туряте в джоба си. Но бакалинът е човек нечестен. Вие му давате хиляда и той ви връща само 500 лева. Другите ги задържа.

Вие бъркате в джоба си и гледате, че са 500 лева и се чудите, дали той ви излъга или сте ги изгубили. Почва разногласие. Прочети си парите, за да знаеш погрешката в тебе ли е или в друг. Ти трябва да знаеш причината на твоите страдания в тебе ли е или в друг. Дали бакалина ти е дал по-малко или не. Ако си ги изгубил по невнимание, не хвърляй съмнение върху бакалина. Иначе ще отидеш при него и ще му кажеш: „Ти си направил погрешка. Върнали са ми по-малко.“ Той, ако не ти върне, втори път не отивай при бакалина. Щом хванеш един бакалин в лъжа, втори път не стъпвай в неговата бакалница. Никой път човек не трябва да стъпва в дома на лъжата. Ако държиш в себе си една лъжлива мисъл, едно лъжливо чувство или една лъжлива постъпка, която ти е дошла отнякъде, ти не стъпвай в тяхният дом. По някой път вие се занимавате с една лъжлива мисъл, която търсите как да изпъдите навън. Не се занимавайте да я изпъждате. Остави лъжливата мисъл на нейното място. Остави лъжливото чувство на неговото място, остави лъжливата постъпка на нейното място. Обърнете ума си към това, което е хубаво. Не се занимавайте с това, отрицателното.

Да допуснем, че вървите по пътя, пък срещнете един приятел, който е вглъбен и не ви поздрави. Ти казваш: „Аз ще ти дам да разбереш.“ Какво ще му дадеш да разбере. Ти си в дома на една лъжлива мисъл. Ти нямаш право понятие. Поздравът не е един акт физически, отвън. Този брат те е поздравил. Той, като е станал сутринта е помислил за тебе, той те е поздравил. Той ти е казал: „Добър ден, Стояне“, а ти не му отговори. Той те среща по пътя и ти казва, че тази сутрин е помислил за тебе.

Вие, по някой път искате да имате любовта на някого. Вашата любов съответствува ли? В природата действуват равни сили. Ти искаш най-хубавия плат. Ще дадеш съответната цена на този плат. Ти искаш един добър учител по музика, ще му платиш и после ще имаш внимание и уважение към

него, а не да искаш да го надминеш и ти да станеш учител. Учителят тогава ще си обърне гърба. Всеки учител, който усети, че ученика иска да стане по-голям от него, той му обръща гръб. Ти отиваш при Бога. По някой път искаш да станеш самостоятелен. Какво означава това да станеш самостоятелен? Искаш да станеш по-голям от Бога, нищо повече. Като станеш самостоятелен, какво ще добиеш? Кажете ми? Казваш: „Аз трябва да стана самостоятелен.“ Кой момък не е самостоятелен? Коя мома не е самостоятелна? Остава ли в своята самостоятелност? Този момък, като го срещна първата, най-слаба мома, ритна го и той се търкулна. И казват за него: „Запалила се е чергата му.“ И като се запали чергата на този момък, той не тича във водата да се гаси, но тича при момата, за да я пита: „Защо ми запали чергата?“ А пък момата отговаря: „Запалих ти чергата, защото си един глупак.“ И ако вие страдате в света, вашата черга е запалена. Защо? Защото сте глупав. Сега това не се отнася до вас.

Да ви дам изяснение. Запалила се е някому чергата. Вие си спомняте вашите младини. Аз не нарочвам младите. Младите хора са хора на любовта. Като говоря за любовта, все младите ще хвана. Те са хората на любовта. Младите казват: „Всеки глупак, който не знае как да люби, ние му запалваме чергата.“ А пък, като се срещне един възрастен, казва му се: „Всеки един човек, който не знае как да учи, ние го изпъждаме вън.“ Ти влизаш в дома, гдето един възрастен се е оженил и има жена и ти не знаеш как да погледнеш жена му. Той ти казва изведнаж: „Ти вън!“ Един българин отива в Америка и поглежда някак си особено дъщерята на един американец. Онзи му казал: „Да си вземеш шапката и да си отидеш, в моя дом не става това.“ Този българин разправя тази своя опитност и казва: „Втори път не мислех вече така да правя.“

Вие сте дошли до едно положение, в което трябва да знаете: С духовния свят не можем да си играем. С Любовта

не може да си играеш и с Мъдростта не можеш да си играеш. Като дойдеш при Любовта, трябва да носиш тази Любов в сърдцето си. И ако вие не сте търпелив, тогава где е вашата любов? Ако не си търпелив, ти не си млад.

Та казва[м], има един метод за постижение — любовта и знанието в света са неща, от които зависи нашия прогрес. Ти седиш и някой път се обезсмисля животът ти. Да кажем, че влезеш в едно общество. Често в сегашният религиозен свят става това. Навсякъде хората си приличат. Някой път, горкият седи и иска да му дадат думата да говори. Казва: „Само пет минути." А като стане, един час не му стига. И в Америка има такива. Американците стават и му хлопат. Най-после има и квестори. Не иска той да млъкне. Питам, често идват при мене и казват: „Може ли да ме приемете само за две минути?" И след като влязат, всякога минава половин час. Влез и за две минути кажи. Ако съм аз ще вляза и ще кажа за 2 минути какво ми трябва. Той ще влезе и ще каже: „Ще ме извините, аз вземам вашето време." Не ме интересува извинение сега, а на въпроса. Той казва: „Малко ме стяга сърцето." На този момък казвам: „Срещнал ли си една красива мома, която не си разбрал, и затова се стяга сърдцето ти. Иди да се извиниш на момата." И той започва да лъже. Той казва: „Тези работи ги нямам." Тези работи са опасни.

С какво се занимават старите хора? Кой от вас е най-стар тук? Аз засягам живота не от сегашно гледище, но от едно по-висше гледище, понеже ние сме във връзка с Божественият живот. Ние съзнаваме това, но нямаме ясна представа. Има нещо в нас, което ни ограничава. Това е, което наричаме съзнание, съвест. Направиш нещо и си казваш: „Не е хубаво." Вие всички се движите в един разумен свят. Тия същества са много разумни. Срещнеш тия същества, които са толкова благородни, и като минаваш през тяхния свят, направил си нещо там, хвърлил си една малка книжка и те

ще ти кажат: „Вземете тази книжка. Не си направил добре.“ Или вървите по пътя и плюете някъде. Те ще ти кажат: „Не, това не е позволено.“ Ти казваш: „Тежко ми е.“ — Да, защото си направил нещо. Тия Същества ще дойдат, те са много учтиви и ще ти кажат: „Направил се погрешка. Ще очистиш това място.“ И ще вземеш една кърпа да очистиш местото. Ти ще кажеш: „Но аз нямам кърпа!“ —„Ще намериш кърпа.“ Ти казваш: „Ще намеря някого да очисти.“ —„Не, ти сам ще очистиш.“

Един ученик кога прави погрешка в Писанието. Нали сте писали любовни писма. В любовните писма как туряте запетаи? Где са любовните запетаи? Аз да ви кажа, хвърлиш един крадлив поглед на момата. Това е запетая. После продължаваш. След това имаш точка и запетая, двоеточие и най-после точка. Питам сега: Онези, които пишат, какво искат да кажат с точка и запетаята? Запетаята е една малка почивка. Спреш се за малко време. А пък при точка със запетая, колко трябва да спреш? Два пъти повече от запетаята. Ако четеш, при запетая ще се спреш малко. При точка и запетая, ще се спреш малко повече, а пък при точка ще се спреш още повече. После има удивителна и въпросителна. При удивителната как ще се спреш? Как ще го изречеш? При въпросителната как?

Вие ме слушате и ще кажете: „Ние, нямаме тези работи. Бяхме едно време млади.“ Тепърва трябва да станете млади. „Ако не станете като малките деца не може да влезете в Царството Божие.“ Тепърва аз искам да ви върна в младостта, за да опитате младостта в нейната първоначална същина. Да не е раздвоено сърдцето ви. Като погледнеш, да не ви кажа: „Защо ме гледаш така?“ Погледът трябва да е определен. Онзи поглед, който изпращаш, той трябва да бъде като скъпоценен камък. Че младата мома, като те погледне да каже: „Ти си един честен, благороден момък.“ А пък ти ѝ даваш един фалшив камък и ти казват: „Втори път не ми давай та-

кива камъни, искаш да ме полъгваш!“

Разочарованата любов, това са фалшивите камъни, ни влизаме вече в Божествения свят, гдето всяка една мисъл, всяко едно чувство и всяка една постъпка трябва да бъдат един скъпоценен камък. Сега няма какво да се спираме върху миналото. Сега забелязвам у мнозина има две противоречия. В началото на живота, в младостта, има много скръб. И във възрастния също. Някой път мислите, че сте много възрастни. По какво се отличават младият и възрастният? „До“ и „ре“ са за живота; „ми“, „фа“ — за ума, „сол“, „ла“ са за старостта. Младият не е цъфнал, той е пъпка. Младият иска да стане стар. Старият цъфти, но остарява, понеже не е живял добре. Старостта е, която цъфти. В старостта има цъфтене. Но ти казваш: „Старите хора не се занимават с Любовта.“ Много се лъжете. Старият, като му се запали бунището, хиляди години гори. Това, което в живота става, то е емблема, то е символ.

Вие искате да имате Божията Любов. Вие се влюбвате в Бога. Щом се влюбите в Бога, трябва да Му служите. Трябва да се учите в Него. Онзи, в когото се влюбиш, той седи по-горе от тебе. Например професорът се влюби в младата мома. Младата мома стои по-горе от него. И след като се влюби в младата мома, той не може да държи вече своите лекции. Щом се влюбиш, ти трябва да готвиш, да учиш. Ще си вземеш букваря, ще седнеш при младата мома и ще ѝ кажеш: „Кажи ми какво е Новото учение?“ Тя ще ти даде първия урок на Любовта. Ти казваш: „Аз без теб не мога да живея.“ Ти говориш една лъжа, по-добре е да кажеш: „От както те видях, дойде ми една мисъл да се уча при тебе. Имаш ли свободно време да се уча по половин час при тебе? Колкото се уча ще ти плащам.“

Любовта е цяла наука, ще има пеене, ще има свирене. Цяла наука е там. Вие седите и казвате: „Нашият живот е нещастен. Едно време, като млади, в любовта нищо не разби-

рахме.“ Вие не сте се занимавали с любовта. Казвате: „Ние имахме деца.“ Нищо не сте научили от децата. Вие имате жена. Нищо не сте научили от жена си. Жена ви е била професорка, но след като замина за онзи свят, ви остави пак без учител и вие сте нещастен. Семейството е един университет, в който ти, мъжът, ще се учиш от жената. И обратно, ще се учите един друг. Ако жена ти те обича, тя ще трябва да се учи от тебе, от мъжа си. Който обича, той трябва да се учи.

Та казвам, понеже вие търсите Бога, вие трябва да се учите. И ако вие не любите, тогава Бог ще бъде непознат за вас. Защото, на какво трябва да обърне внимание Бог на вас? Да сте много красавец, не сте. Да имате голяма сила, нямате. И ако Бог иска да обърне внимание на Вас, на какво да обърне внимание? Ти си се влюбил в Бога. Ще вземеш букварчето, ще коленичиш и ще учиш. Ще кажеш: „Аз съм малък, Господи!“ И Господ ще те погледне. А пък ти мислиш, че си от високо произхождение, като че равен с Него. Тогава Той ще каже: „Вземете го. Нямам време сега.“

Та казвам, след събора ще държа няколко беседи по това. Това е една лекция за полезна работа. На света ще проповядвате Любовта. Ще отидете да ги учите на Мъдростта. Ще започнете от детинството. Най-първо започнете да изследвате красивото. Срещнеш някой човек. Виж какво е красивото у него. Има особено движение в очите му и поради това особено движение изглежда толкова красив. Всичко това ти е приятно. Този човек има знание. Някои хора, като говорят, знаят как да си поставят думите и съзнанието им е свързано с думите. Като говори човек неговото съзнание трябва да е свързано с онези думи, които излизат от неговата душа. Всяка дума, която казваме, ние я създаваме. И ще ни питат, защо я създадохме. Какъв смисъл има да говориш каквото ти дойде. Ти говориш на някого: „Аз много те обичам.“ Това истина ли е? Казваш: „Аз съм готов да се жертвувам за тебе.“ Истина ли е това? Казваш: „За целия си живот аз

те искам.“ Ти не говориш истината. Ако в дадения момент, ако ти, в един кратък момент, не проявиш любовта, каква любов имаш?

Любовта не иска време. Тя не се мени. Ако в дадения момент ти не си готов да направиш жертва, ти повече не можеш да направиш жертва. Дави се един човек. Ако се хвърлиш, това е любов. Значи, готов си да дадеш всичко. Ако някой те обича, като те види да ти помогне. И ако остане да разсъждава, че друг трябва да помогне, когато се давиш, това не е любов. И когато Бог те срещне на пътя си, Той не казва: „Заслужаваш ли?“ Понеже, Той е Любов. Той те изважда от калта и ти казва: „Не греши! Друг път не влизай в калта, понеже съм много занят и може да нямам време да те избавя.“ Вие по някой път се молите, но Той е толкова занят, че трябва да намери време да ви помогне. Вие искате Господ да чака, да се занимава с вас. С безброй същества се занимава Той. Колко време трябва да отдели Господ за вас? Като дойде при вас, Той ще ви изпрати един лъч, един Божествен лъч е това. В Бога има една усмивка. Всеки един лъч, който премине в тебе, това е Неговата усмивка. Като те изважда от калта, поусмихне се Той и после казва на другите същества: „Вземете и му помогнете.“ И всички същества, гдето Бог е минал и е помогнал, всички ще ти помагат. Но догдето не те изкарал Господ, навсякъде има бутаница и не ти върви.

Та, за да ви вървят работите, трябва да имате една ясна представа за Любовта. Бог присъствува там. Ти отиваш и молиш момата, изповядваш ѝ се в любов. Щом се изповядаш в Любовта, Господ е там. Тогава, в Неговото име ти ще говориш за любовта. Какво ще кажеш? Ще кажеш, че твоето сърце се е запалило, а пък то ни най-малко не се е запалило. Ще казваш, че си готов да направиш всичко, а пък ти не си готов. Аз говоря за Любовта в нейната същина, а не в нейните привидни форми. В Новото учение аз не искам да има обявления върху старите ви дрехи, че това е Новото уче-

ние. Старото е обикновено, старите привички не са Новото учение. Може и те да са красиви. Новото, което сега имате, го държите отделно от старото. То е свещено. То е вашето бъдеще. Онова, новото, което Бог ви даде сега, вие ще го държите като скъпоценен камък. И Писанието казва: „Ще ви даде Бог едно камъче, което ще го държите под езика си.“ От него зависи вашето бъдеще. Ще го пазите като свещено. Ти казваш: „Кой го е направил това?“ Има хора, които са го направили. Апостол Павел казва: „Не живея вече аз, но Христос живее вътре в мене.“ Христос живееше в него и Павел понасяше всички страдания. Колко пъти го биха по 39 удара? Три плюс 9 е равно на 12. Общият сбор е 12. Това е едно обръщение. Като го ударили — 39 ударили, 39 удара, той е направил един астрологически кръг. Бил е във всички домове. И при всеки удар са му дали по един урок.

Та сега, в пеенето „до“, това е капитала, с който ти функционираш, в даден случай. „Ре“ е пътя, по който трябва да тръгнеш, метода, с който трябва да работиш. „Фа“ е придобивката, защото във всяка мисъл трябва да има придобивка. „Фа“ показва какво си придобил в твоята мисъл или в твоята любов. Вземане и даване. „Сол“ показва онова, което ти влагаш, което ще покажеш, това е цъфтение. Това е изложба. Художникът рисува, рисува и прави изложба на всичките си картини. Това е цъфтение — изложба. „Ла“ е вече онова, успокоителното. Ти си доволен от своята изложбата. Ти дадеш един общ концерт, пееш и всички хора са доволни. А пък „си“ — всички се разотиват по домовете си и са доволни.

Кои са полутоновете в сегашната гама? Между „до“ и „ре“ е цял тон. Между „ре“ и „ми“ също така има цял тон. Между „ми“ и „фа“ има полутон. Значи, щом дойдеш при материалното *(фа)* вече не ти трябва цял тон. Някои от вас грешите. Като дойдеш до „фа“, направиш цял тон. Не ви трябва там голям товар. И като дойдете до „си“ и голямо светийство не ви трябва и там има полутон. Някои искат

като него друг светия на няма. Като него учител да няма. Не мислете за това. Иначе ще се роди едно състезание. Аз говоря за онзи вътрешен процес. Аз наблюдавам. Някой от вас, като е седнал някъде, е недоволен от местото, което са му дали. Някои от вас сте на първо място, а някой отзад. Вие казвате: „Ние сме от старите.“ Ако онези отзад са доволни от вашето седение на първо място и ако вие сте доволни от тяхното седение, това е в реда на нещата. Но, ако едни казват: „Станете вие, за да седнем ние“, тогава има едно вътрешно недоволство. А пък в духовния свят всички вие може да седнете на един стол. Всички мога да ви туря на един стол и пак ще остане място за хиляда души. А пък в един свят като нашия, едно лице от онзи край не може да чува. Или обстановката е такава, че не може да види лицето, което говори. Всякога момъкът е недоволен, когато не може да види лицето на момата. И когато я види в лицето, радва се. Ако тя е зад гърба му, той съжалява и когато някой е запушил пътя между него и нея и той не може да я види, пак съжалява. Или когато тя се е скрила в къщи, той пак съжалява за това.

Искате ли да влезете в Небето такива, каквито сте сега? Искате ли да ви заведат като някой инвалид при вашата възлюблена и така да ѝ служите. Питам сега, щом се явите при вашата възлюблена, какъв подарък трябва да ѝ занесете? Ще ѝ занесете вашето търпение. Това е скъпоценния камък. При онзи, когото обичате вие, ще прояви[те] най-първо вашето търпение. Бог, при всичките ни грехове, като се явява при нас с Любов, Той е търпелив, благосклонен, не вижда греховете ни. И Христос казва: „Отец не съди никого.“ Тези погрешки, които имаме, Той не ги вижда. Той казва: „Те са деца, временни разбирания имат, временна обстановка имат.“ По човешки говоря. И те бързат да се наядат и половин час след като се наядат, всички ще бъдат щедри. Най-първо ще има състезание и след това ще бъдат щедри и тогава казват: „Можем да дадем от това, което остане на другите.

Казвам сега: От това, което говорих през трите деня , колко неща са останали? Първо трябва да обичате живота. Без търпение не може да обичаш живота. Второ трябва да цените знанието. Самосъзнание трябва да имате, да виждате важността на знанието, което е потребно за вашето повдигане. Работа трябва сега. На всинца ви трябва работа за учене. Казваш: „Мене Духът ми даде това.“ Вие се поставяте на крива почва. Какво ви е дал Духът, това е дар, но ти какво си разработил? Бог ти е дал един талант. Ти удвои ли таланта си? Този капитал е дар, талантът е дар, но ти удвои ли го? Ако са пет, трябва да станат десет. Вашите таланти, които ви са дадени, удвоени ли са? Аз не казвам, че не са. Само казвам вие да си зададете въпроса, това, което Бог ви е дал, вие удвоихте ли го? Да го удвоите, това значи да му дадете цена. Един ден ще отида на Небето и ще покажа като изложение онова, което сте придобили от всички страдания, от всички опитности. Като влязат хората в ангелския свят, там се интересуват от хората, от тяхните добродетели. Като срещнете един ангел, едно съвършено същество, какво ще му кажете? Кажете ми? Вие по човешки ще му кажете: „Братко мой!“ Нали?

Аз пък ще ви пипна в това, което най-много знаете, ще пипна в най-силната точка. Нали като срещнете младата мома, вие сте млад, момък, как започвате запознанството? Първото запознанство между младия момък и младата мома, как започва? Какво движение трябва да направиш, че момата да види, че ти е трепнало сърдцето. И тя какво ще покаже? Трябва да изкараме някого да даде предметно учение. Найпърво аз съм един художник. След като срещна тази, която обичам, аз ще почна да я рисувам. Ще я нарисувам един ден, ще ѝ покажа рисунката и ще ѝ кажа: „Ще ме извините, аз ви нарисувах. Но опитах се да ви нарисувам.“ Какво значи „нарисувах“? От онзи, когото обичаш, ще копираш някоя негова добродетел в себе си. Ще кажеш: „Тя е много търпе-

лива, благородна душа има.“ И всички момци, като срещнат благородна мома, те се преобразуват. Ако обичат да пият винце, не пият. Ако обичат да говорят нецензурирани думи или много грубо, сега престават това. Много мекичко говорят. Сега вие ме слушате и казвате: „Тези работи ги знаем. Кажи ми сега нещо ново.“

Добре, изпейте ми тона на Любовта. Аз толкова години проповядвам за Любовта. Коя е песента на Любовта? „Бог е Любов“, нали? Това не е песента на Любовта. Кой от вас би ми изпял една песен на Любовта? Ако бихте останали до идната сряда, аз бих ви дал една задача да направите като Цеко. Цеко е доста прогресирал в поезията.

Първото нещо, като влезете в Любовта, да влезе чистотата, да бъдете чисти. В Любовта след търпението се изисква и чистота и след чистотата се изисква приложение. Та тези трите са нуждни: Търпение, чистота и приложение. Ако тези три неща вървят заедно много неща биха се постигнали. Ще се събуди един импулс.

Музиката е един метод от невидимия свят за възпитание на човешката душа. И трябва да пеете. Единствения начин, чрез пеенето може да внесете нещо ново в душата си. Той е един език. Трябва да се учите. Той е един език на Небето. Трябва да усвоите музикалния ритъм. Вие казвате: „Остаряхме.“ Като остаряхте не пеете. А пък искате да ви обичат. А пък Любовта без пеене, няма приложение. И свободата без пеене няма приложение.

Та музиката, пеенето трябва да станат у всинца ви нещо постоянно. Някой път казвате: „Бог е Любов.“ Че когато аз казвам думите „Бог е Любов“, всички тъги и скърби от мене трябва да се свалят и аз трябва да се намеря веднага в една празнична дреха, чист и радостен и да мисля, че съм господар. И повече няма какво да ви утешавам. Скръбен сте. Като дойда у вас и като кажа: „Бог е Любов“ и като изпея песента, всичката ваша скръб ще се стопи. И ще ми кажат:

„Какво ми стана като изпя песента „Бог е Любов“?“ Ако ние бяхме знаяли как да пеем песента „Бог е Любов“, то, като отидем при някой болен, ще му запеем тази песен и той ще оздравее. И като изпеем на някой умрял „Бог е Любов“, той ще оживее. Сиромах е: като му изпеем „Бог е Любов“, богатството ще дойде. Обезверен е: като изпееш песента „Бог е Любов“, ще му дойде вяра. Магическа пръчка е това. А пък сега пеем „Бог е Любов“ и нещастието остава.

Та, три неща са важни: Търпение, чистота, и приложение! Щом споменете името на Бога, трябва да се измени вашият живот. Както се изменя сърдцето на младия момък, който до известно време е бил недоволен и като срещне момата, тя седи в неговия ум и оттам насетне той почва да учи, да пише, у него става промяна. Човек, който е почнал да мисли за Бога, трябва да има едно желание да се промени животът му и да е готов на всички услуги в света. Това е Любов към Бога. Като имаш Любов към Бога, да се зароди в тебе желание да услужваш на всички, с които имаш връзки.

Та сега, през тази година, започнете с Любовта. Като предисловие да влезете в Любовта. Влюбването е човешко, а пък Любовта е Божествено. След Любовта вече иде служенето, да се служи, да се работи за Бога. По какъв начин ще работите, вие не трябва да мислите върху методите за работа. Всички методи, как трябва да мислим, да чувствуваме и да постъпваме, всички тия методи са от Разумната Природа и са вложени в нас. И ако вие вземете основния тон на живота, на Любовта правилно, всички други работи ще дойдат сами по себе си и ние ще разполагаме с тях.

Та казвам, вие сте пяли, хубаво сте приготвени сега. Тази година посветете цялата година да изследвате музиката поне като Цеко. Всеки един от вас да си направи по една малка песенчица, най-малко от три куплета и да си я изпее само за себе си и да не я казва на други. През цялата година да се помъчи всеки да направи една малка песенчица и да си

я пее. И като я пеете, вие трябва да сте доволни от песента. В Невидимия свят да кажат: „Почнал е вече да композира.“ Това е първата композиция. Да кажат в Невидимия свят: „Първата композиция на учениците на Бялото Братство. Всеки един [от] тях си композира по една песен.“ Това ви пожелавам сега като ученици — на работа!

Отче наш

6 часа и 35 минути

45 лекция на Общия Окултен клас
22 август 1934г.
*София, Изгрев**

* **Забележка: На 1.08.1934г. в каталога няма беседа. На 8.08.1934г., 15.08.1934г. са държани беседи, отпечатани в томчето "Великото в живота" като съборни беседи.**

НА СВОЕТО МЕСТО

Сряда, 5 часа сутринта
(Небето прошарено с облаци.
Времето тихо и топло)

Добрата молитва

Пета глава от Второ послание към Коринтяните, от 1 до 10 стих.

Духът Божи

Ще направим едно малко упражнение:

1. Ръцете пред лицето, спуснати при лактите. Пръстите са обърнати нагоре, събрани. При такова положение на ръцете, без те да се местят, пръстите ту се отдалечават един от друг, ту се събират отново. Това се повтаря три пъти. Последното положение на пръстите остава да бъдат събрани.

2. Ръцете отиват отпред на гърдите. Пръстите на всяка една ръка са събрани. Пръстите на двете ръце са насочени едни срещу други и допрени. Ръцете се отдалечават в хоризонтално отношение на страни и постепенно се разтварят, после пак идват в първоначалното си положение. Това се повтаря три пъти и пак идват събрани един срещу друг пръстите при гърдите.

Движенията № 1 се повтарят 10 пъти.

Движенията № 2 се повтарят 10 пъти.

Ръцете се поставят отпред на височина на долния край на гърдите с пръсти обърнати надолу и пак събрани пръстите. При такова положение на ръцете без те да се местят, пръстите

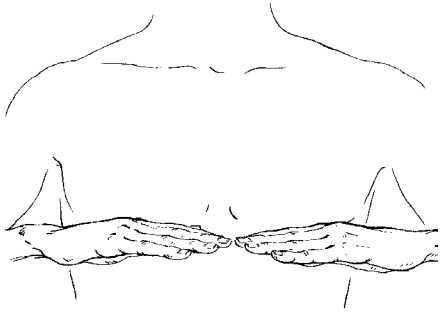

ту се отдалечават един от друг, ту пак се събират. Това три пъти. След това ръцете се свалят надолу.

Има някои основни положения, които всички трябва да изучавате. Нещата постоянно трябва да се проучават. Нещата трябва да се повтарят, за да се подкрепват. Ходенето човек постоянно трябва да поддържа. Понеже ходенето е един неустойчив процес. При най-малкото губене на равновесие може да паднеш. Друг неустойчив процес е говоренето. Ако не внимаваш може да пропуснеш нещо и да си създадеш цяло нещастие. И спането е неустойчив процес. Можеш така да се мърдаш, че да се задушиш. Ако не знаеш как да туриш юргана, може да се задушиш и можеш да имаш разни сънища и да се мъчиш. Ти трябва да се научиш как да спиш. С това човек вече трябва да се освободи от някои свои превзети възгледи. Има превзети възгледи различни — мислиш това, което не е. Има превзети възгледи обществени, научни, пак мислиш това, което не е. Някой път мислиш, че знаеш много. Можеш да знаеш за себе си, можеш да мислиш, че знаеш много, трябва да има една мярка.

Например един мисли, че знае много, че може да ходи много. Нека сравни. Всякога сравнението е необходимо. Възрастният човек знае да ходи повече отколкото детето. Детето едва пъпли, а пък възрастният ходи вече с двата крака. То е знание вече. Детето не знае. В сравнение с детето, възрастният има по-солидни знания при ходенето.

И следователно всеки, който знае как да уреди живота си, знае повече отколкото онзи, който не знае как да го уреди. Той може да е свършил 4 факултета, но не му върви. Казват късмет. Никакъв късмет не е. Но не знаеш как да говориш, не знаеш как да мислиш право и не знаеш как да постъпваш. А ти мислиш, че знаеш.

После често се заблуждават някои с наследствени черти. Човек може да има някои наследствени черти. Всичките наследствени черти, са второстепенни фактори в живота. Основно е онова, което ти е вложено първоначално от Бога. Когато Бог те е пратил на земята и ти е дал право да съществуваш, Той ти е дал всички възможности. След това има други неща, които са второстепенни. Те не са ти толкова потребни. Например у птицата е наследствено да хвърчи. Човек е хвъркал като птицата. Сега е изгубил това и сега хвърка, но по механически начин. Човек не е така майстор да хвърчи както птицата. Птицата е по-майстор при хвърчането. Хвърчането на птицата се различава от хвърчането на човека. Върху тези неща аз си правя сравнения.

Някой път вие си задавате въпроса: „Защо в живота не ни върви?“ Каква е идеята сега? Според вас, как мислите вие? Как да ви върви? Казваш: „Искам да ми върви!“ — Как? — „Като вода да ми върви.“ Водата за да върви, трябва да има наклон, ако няма наклон няма да върви. Ти трябва да вземеш водата като емблема. Но тя върви, защото има наклон. Тебе не ти върви. Какво показва това? Не ти върви като водата и нямаш наклон, значи в хоризонтално положение си. Не ти върви. Защо? — Не искаш да направиш най-малката жертва. Защото жертвата е един наклон. Не искаш да обърнеш внимание към някого. Искаш всички неща да се втичат към тебе, като към езеро. Някои хора искат да станат като фокус. Добре е да станеш фокус, но след като станеш езеро. И всичката [вода] се събира в тебе и тогава какво ще се ползуваш? Какво ще бъде преимуществото, ако приличаш на

река или на езеро? Какво ще ползува езерото? Ако приличаш на езеро, какво ще се ползуваш и ако приличаш на река, какво ще се ползуваш?

Да направя едно сравнение. Ти казваш: „Без слава, без богатство в света, животът не може да бъде щастлив. Също така и без много учение.“ Съгласен съм. Да ви приведа тогава едно сравнение. Кой човек може да ходи по-бързо? Който носи един килограм на гърба си или който носи 20 килограма? Следователно, при многото знание, мозъкът е една голяма раница. И тогава, освен, че няма да ходиш добре, но и ще се спъваш. Ти искаш да имаш много жени. Но многото жени искат да имаш едно такси, едно превозно средство. Но, като го нямаш, тебе не ти трябват много жени. Можеш да вземеш само един килограм на гърба си и ако нямаш превозни средства, ще вземеш един чувал на гърба си така че, да не загазиш.

Има известни знания, които са опасни. И всякога могат да заблудят. Да допуснем, че ти си учен човек. Свършил си четири факултета и си свободен. А пък друг не е свършил четири факултета, свършил е четири отделения и има 10 милиона на разположение. При сегашните условия, кой е по-силен? — Който има знание или който има пари? — Който има пари. Нищо повече. Ти, човекът със знанието, ако си цигулар, ще свириш на онзи, който има пари. И ще му свириш, както той иска. Като ти плати 100 лева, ще свириш. Като ти плати 1000 лв., ще му свириш повече. А пък при повече пари ще му свириш всички класически парчета. Ако си проповедник, ако не ти плащат, говориш, но без сърце. Ако ти плащат за една проповед 100 лв, ти ще говориш. Ако ти плащат 200 лв., 300 лв., 400 лв., ще говориш по-хубаво. Но ако ти плащат 1000 лв. За една проповед, тогава? — Ще говориш и за Небето и за ада и за атомите и за молекулите. Ще събираш от 99 места разни теми. Колкото повече ти плащат, толкова по-добре ще се изказваш. Добре. Допуснете,

че всички тези хора знаят колкото тебе. Тогава какво ще им разправяш? Представи си, че си един проповедник и ще им разправяш. Но после те не искат да те слушат. Но вие искате да ви слушат. Като вземеш да говориш, те ти казват: „Това го знаем.“ После, речеш да им говориш те пак казват: „Това го знаем.“ Тогава какво ще им говориш, като знаят толкова, колкото ти знаеш?

Нещастието в живота всякога иде от това, като се намериш в една среда, която знае толкова, колкото и ти знаеш. Тогава ти се чувствуваш нещастен. Ти си нещастен, поради едно неразбиране. Тогава идат ограниченията. Когато хората всичко знаят. Да кажем, че всички са еднакво музикални. Тогава трябва да разпределят музиката. Има вече разни области и всеки да вземе една специфична част. Могат да се разделят на четири части, един ще свири бас, друг на тенор и пр. Ще разправят и всеки ще вземе известна функция в телото. Така е. Всичките органи, които вземат участие в телото, са все учени. Като учени същества, всеки ще вземе известна функция, известна работа в цялото. Ръцете са взели една функция, очите — друга, краката — трета и пр. и пр. И всеки е взел специфична работа, която трябва да извърши. В дадения случай те са полезни на себе си.

Сега у вас се заражда мисълта. Вие мислите, че ако всичко знаете ще бъдете щастливи. Верно е, че ако всичко знаете, ще бъдете щастливи. Какво подразбираш от думите: „Всичко да знаете.“ Възможно ли е, всичко каквото природата е създала, вие да го знаете? — Невъзможно е. Физически е невъзможно. Някой е тук, от земята, със своето собствено око, човек, и да види какво става на слънцето. Невъзможно е, със собственото си око да вижда слънцето така, както си е. Ти казваш: „Аз видях слънцето.“ Но каква микроскопическа част от това слънце си видял. Ти си видял слънцето така малко, че искаш да го пипнеш и да го носиш. А пък това слънце, което учените представят милиони пъти по-голямо

от земята, какво си го видял? Почти нищо не си видял от него. И с милиони години да го гледаш, пак много малко ще видиш от него. Почти нищо.

Сега аз правя едно сравнение: като мислиш за Бога, какво знаеш за Него? И цяла вечност да мислиш за Бога, пак ще знаеш малко за Него. Ти казваш: Аз искам да имам една ясна представа за Него. Какво подразбирате вие под думите: „Ясна представа за Бога“? Кое е ясната представа за слънцето? Що е, да имате ясна представа за слънцето? Коя е основната черта на слънцето? Топлината и светлината. Тогава, коя е ясната представа за Бога? —Любовта! При Любовта и Мъдростта ясна представа ще имаш за Бога. Ако ти разбираш знанието, което произтича от Бога, знанието носи светлина. Любовта носи топлина. Любовта носи живот. Знанието носи сила.

За да бъдеш ти благоприятен на Бога, какво трябва да вършиш? Представете си, че вие сте учител по музика. Кога един ученик ви е благоприятен? — Когато свири хубаво, без погрешка. Тоновете му са ясни. И това, което сте му преподали, свирите го добре и тебе ти е приятно. Ако този ученик не може да свири хубаво, не взема верно тоновете, вие казвате: „Той не е благоприятен, не е даровит ученик.“ Че ако ученикът иска да стане като учителя си, да го надмине, това е погрешната страна. В природата един предмет никога не може да вземе местото на друг предмет. Има заместване, но да вземе в дадения случай същото място, то не е възможно в природата. Невъзможно ти е да повториш едно и също нещо два пъти. Например, в твоето детинство, един ден, когато си бил на 6 месеца или на 5 години, този ден не можеш да го повториш вече. Но, ако го повториш, то няма да има същото съзнание и същото разбиране. Твоето съзнание ще се различава.

Някой път ти облажаваш своето дете, колко е било весело! Ако е било хубаво детинството, защо не останахте

като дете, а станахте възрастни? — Защото не зависи от вас. Че сте възрастни, пак не зависи от вас — друг ви е направил възрастни, че не сте деца, пак не зависи от вас. Дадат ти корона на цар, но цар не ставаш. Онзи, който е писал драмата или пиесата, е определил така. Ти ще станеш такъв, какъвто авторът е писал. Някой ще стане слуга, защото така е писано, докато си играеш ролята, ти си такъв. Щом се свърши театъра, ти ще бъдеш такъв, какъвто си бил. Но, до когато се играе драмата, ти ще вземеш тази роля, която ти е дадена.

Сега например, аз да ви кажа, ще играете следната роля — ще дойде дегизирането, ще дойде старостта, косата и брадата ви ще побелеят, после ще се преструвате, че не може да ходите и ще понакуцвате. Ще станете аристократ. Няма да искате да отидете някъде, но ще кажете: „Те нека дойдат!“ Ще ви вземат от кревата. Няма да искаш да отидеш при трапезата, но ще кажеш: „Да ми донесат!“ Ще се разсърдвате. Както и да ви увещават няма да се съгласявате. Това ваше състояние, което ще имате, ваше ли ще бъде? То ще бъде като състоянието на онова дете, което обича да бара в меда. И господаря бил много свидлив, че прати един слуга да пази меда с дърво. И като рекло детето да опита, слугата го ударил. Детето било много сериозно. То иска да опита меда, но ще го бият. Та често вас ви бият, за бръкването вътре в меда. Някой дойде и бръкне в някоя медена каца. В някоя каса. Едно лакомче, но хванат го и го бият, като крадец. Отидеш в някоя градина, откъснеш един плод най-малко, хванат те и пак те набият. Защо? — Защото буташ забраненото. Кражба е това.

Сега всички искате да бъдете щастливи. Питам, можете ли да бъдете щастливи в един такъв свят, който е ограден и всичките блага се пазят от пазителите?

Сега да оставим това. Противоречията не помагат, само преувеличават. Страхливият, когато минава през

гората, всякога мисли, че някой вълк или мечка минават. В България, ако сте, може да ви е страх от вълк или мечка или от някоя голяма свиня. В тропическите места, ако сте, ще ви е страх от някоя голяма боа, от някой слон, тигър, лъв, от някой носорог.

Сега да са повърнем към същността. Вие искате да живеете. Сега имате един живот. Ако ви попитам защо сте недоволни от сегашния живот, какво ще отговорите? Вие сте недоволни от живота, понеже господарят, на когото служите, не е добър господар. Не ти плаща. А пари ти трябват — каквото обещава, изяжда го. Не ви го плаща. Как ще бъдете доволни? После не ви дава да ядете това, което искате. Не ти пази свободата, но те ограничава в работата за него. И какво е вашето желание?

Апостол Павел казва: „Да се освободим от временното това селение!“ Той подразбира, че човек е влязъл в телото. Това е едно здание, което е взето под наем. Това е временно селение. И от това селение, от този господар, който постоянно взема, той иска да излезне и да влезе в друго селение — Небесно селение. Да премине от старото селение в новото.

Представете си, че вие влизате в съвременна модерна гостилница. Аз обяснявам от друга порода противоречието. Вие сте облечени, влизате и веднага гостилничарят, като ви погледне, той мисли, че вие разполагате със средства, с пари, които той няма. И веднага той ти донася едно ядене — най-хубавото. И казва: „Моля заповядайте!“ Много услужлив и всичко ви дава — и вилица и нож и кърпа и казва: „Ще видите, че нашето ядене е хубаво!“ Ако нямаш пари, не пипай яденето. Сега как да се изкопчиш? Кажете ми, по кой начин вие ще се изкопчите? И пари нямате. А той ви донася ядене. По кой начин ще се изкопчите от гостилницата, да не го обидите. Пък и вашето достойнство, да не падне. Да не се покажете, че нямате пари в джоба си? По кой начин вие ще излезнете,

кажете ми? По кой начин да кажеш, че нямаш пари? Единият начин е да кажеш, че нямаш пари, той е най-простия начин. И така вие ще се изкопчите, но гостилничарят ще каже нещо. Вторият начин, кой е? Ще кажете: „Заболя ме корема, трябва да пазя диета, много съжалявам. Ще извините.“ А третият начин кой е? Мислете, да го намерите! Създайте го! Може да създадете третия начин, по кой начин човек ще излезне от една мъчнотия?

В природата съществуват две противоречия. При малкото, ние страдаме от едно лишение, при изобилното всякога се образува една умора. При малкото вода, ти ще жадуваш, а пък като влезеш в многото вода, ти ще се удавиш. В дадения случай, от двете крайности, коя е по-добра? Да се удавиш ли или да жадуваш? Да жадуваш е по-добре. Хубаво. За да не се удавиш, какво трябва да правиш? Трябва да се научиш да плаваш във водата. А пък, за да не жадуваш, какво трябва да правиш? Трябва да икономисваш водата.

Добре. Вие толкова години сте учили. Каква е разликата между един човек и друг човек? По какво се различават хората? Аз ще ви дам един пример. В древността съществувало, в една от окултните школи едно правило, един закон: ученикът, когато е минавал през последното си, той е трябвало да се пази, като излезне, да не би да попадне сянката на една жена върху него. И като попадне, всичко изгубвал. Инак може да я срещне, да се ръкува с нея, няма никакво престъпление в това. Но ако сянката на жената попадне отгоре му, тогава изгубвал. Какво ще разберете от това? Та последният изпит, който претърпял катастрофа е бил един от най-видните ученици. Трябвало винаги учениците да гледат от къде иде светлината, от къде идат жените. Ученикът е трябвало така да ходи, че да не падне сянката на жена отгоре му. Но един ученик веднъж попаднал между две жени, между две сенки. Питам, като попаднете между две сенки, какво трябва да правите? Това е един ребус и аз ще ви оставя да си мислите

върху него. Често нереалността, сянката спъва човека.

Като остави този пример на страна, често ти седиш и имаш една сянка в ума си и не можеш да работиш. Ти си фантазираш и си казваш: „Да имам сега един милион, 10 милиона, 20 милиона и повече, в ума си гадаеш. Направиш си един палат, градини, такси, всичко това! И след като мислиш 3-4 часа, въздъхнеш си силно — направиш дълбоката вдишка и си кажеш: „Кога ли ще дойде това блажено състояние?“ Ти седиш като християнин, като верующ и си въобразяваш за Небето, как живеят Светиите, Ангелите. Напъваш се, молиш се. Но при светиите и при Ангелите да отидеш не може. И пак казваш: „Ох!“ Молиш се на Бога и казваш: „Бог е Милостив!“ Но небето не е странoприемница, Небето е място за хора достойни, които са изпълнявали през всичките векове Волята Божия и живеят при законите на Небето напълно. Които не живеят така, те ще живеят на земята, ще гледат нагоре и ще въздишат. Но колкото и да въздишат, колкото и сълзи да пролеят, ни най-малко това няма да подействува. Там е само за съвършените!

Тогава се задава въпрос — може ли човек да бъде съвършен? Може! Вие сте все учени хора, но нито един от вас не е измерил до сега да види колко е голямо окото му. Вие не знаете колко е голямо окото. Нито един от вас до сега не е мерил, да знае точно, от единия ъгъл до другия ъгъл на окото, колко е разстоянието. И после, каква е широчината. Па даже нямате мярка и за ръста си. От пръстите на краката до главата горе, каква е дължината? Някои от вас имат 156, други имат 155 см. височина, 165 е една норма. После имате 170, 175, 180, 181. От тези числа, кое бихте изброили, между 165,170, 180,181? Височината всякога показва онази действующа сила. Височината всякога се дължи на положителните сили в природата, които са действували, за да освободят човека от известно ограничение, този стремеж, който човек има към слънцето. А пък широчината на човека

е във връзка със смелостта.

Широчината на човека при рамената не е еднаква. Вие, за да бъдете смели, зависи от вашите рамена. Каквито са рамената, такава ще бъде и вашата смелост. Под „смел“ разбирам не така временно смел. Има някои са смели но после отпадат и обърнат на бяг. Смелият човек е при всички положения смел. Той не се плаши. Зависи в какво положение са вашите рамена. И за това трябва да си създадете един навик. Като станете, всяка сутрин да знаете как да съпоставяте как да възстановите широчината на вашите рамена. Да вземете такава поза, че да привличате смелостта. Към смелостта вече принадлежи и човешкият Дух. И ако ти не можеш да привлечеш онези влияния на Духа си, ако не може да привлечеш тази смелост, ти не можеш да работиш! Само смелият човек ще учи, да предприема, да работи. Който не е смел, той винаги ще отлага. Но смелостта е следното. Не смелост за придобиване, но има една естествена смелост в човека, която дава подтик за дейност. Науката в човека е сега един подтик, за да се освободи от най-големите противоречия, които съществуват. И рамената показват при какви мъчнотии се намираш. И ако ти не знаеш как да манипулираш със своите рамена, то и с външните мъчнотии не можеш да се справиш. Това напълно зависи от рамената ти. А пък движението на рамената зависи от човешката интелигентност вътре.

Човек трябва да има познания как да се движи. Например как да движи ръката си, какво трябва да бъде действието. Вие искате да се покажете, че сте добър човек. Как ще подвижваш ръката си, за да покажеш, че си добър човек? Ако искаш да покажеш своето милосърдие, така ще подвижиш ръката си? Или искаш да покажеш, че си силен. Как ще покажеш това със самото движение? Някои искат да покажат, че са силни, като покаже юмрук. Ако той в края показва с юмрук, че е силен, а пък започне със слабо движение, той не е силен. Трябва

да има една равномерност в движенията. Как ще покажеш с движение, че си силен? Има една норма. В природата има едно движение, щом започнеш с основния тон, ти веднага ще усетиш в ума си една смелост. Ако имаш едно обезсърчение, веднага щом направиш движението на смелостта, ти ще се насърчиш. Когато човек е обезсърчен, той е наведен. Когато си самостоятелен, гледаш пред себе си и си изправен. Каква е ползата на смелия човек? — Смел е онзи човек, който в дадения случай знае, че при каквито условия работи, това място, на което се намира, никой не може да го замести. Представете си, че един човек носи цялата земя на гърба си. Може ли той да се плаши от жителите на тази земя, които дигат отгоре му шум? Могат ли да го заплашат? Той във всеки случай може да ги респектира и ако много кряскат, той като рече да ги пораздруса, всички ще млъкнат и ще се научат. Той, като ги погледне, всички ще замлъкнат и ще им каже: „Мълчете, че пак ще дойде раздрусването!“

Аз казвам така, смелият човек е под и над всичките мъчнотии. Питам, ако вие плачете при мъчнотиите, какво е вашето положение? Ако се яви една мъчнотия и вие почнете да плачете пред нея, вие от смелите хора ли сте? Когато се яви едно малко изкушение и вие плачете пред това изкушение. Че дяволът дошъл и той. [...] питам: Дяволът ще даде ли на вас внимание? Ще обърне ли внимание на вашите сълзи? Дяволът ще дойде някой път като кавалер, облечен най-модерно с хубави и черни обуща, с диаманти на пръстите, красив, хубав! Ще ви погледне. Джоба му пълен с пари, а пък ти си сиромах. И ще каже: „Вие имате нужда, аз ще направя нещо заради вас.“ И почва да ви прави. Но 5 ще внесе и 50 ще завлече.

Да оставим сега дявола на страни, понеже ако го турим и него в лекцията, ще му стане мъчно. Дяволът си има своите разбирания. И той както разбира, прав е от своето гледище. Като види хората казва: „Будала са те, простаци са, те нищо

не разбират — хора няма да станат!“ И като се хване някой в някое престъпление, дяволът го бие. Той му казва: „Ти прави престъпление, без да могат да те хванат. Това е майсторлък в това учение. Щом могат да те хванат в престъплението, тогава ти си голям простак!“ Онзи ще пита: „Могат ли да се правят престъпления и да не те хванат?“ Дяволът ще му каже: „Може, мен не са ме хванали още в престъпление.“ Дяволът е майстор, никой не го е хванал в престъпление. Той е коректен. Вие само имате една крива представа за него. Той има привички, маниери, толкова фини. Той казва: „Заповядайте, какво обичате!“ Пък, ако отидеш в неговия апартамент, той ще ви държи палтото, да се облечеш. Фин е той вече в това. Ти ще се чудиш от неговата деликатност, от неговото внимание, от неговото почитание. Но и той всякога има, никой не може да хване дявола. Някои, които чертаят дявола, ще му турнат рог. Той казва: „Рогата са ваши, а не мои!“

Но казвам сега: Защо плачете в мъчнотиите? Кои са причините, че плачете върху това? — Причините са вашите рамена. Не можете да преодолеете на една мъчнотия. Гладен си. Не ви дават това, което искате и ви е мъчно. Имате нужда от пари и нямате ги. И стане ви мъчно. Искате да постигнете нещо и не може да го постигнете. Не е лошо, че плачете. Ако светът беше направен от въздух, можеш да разрешиш въпроса. Ще го стопиш, но когато е направен от желязо, със сълзи не става. Едно време сте живели в друг свят и сте измислили тогава изкуството да плачете. Животът отиваше лесно. Поплачете малко и хаптен гевезен,* веднага сполучите това, за което плачете. Сега животът е направен от желязо. Със сълзи не става сега. Но огън трябва сега. Огън! Тогава сълзите работеха, водата, но сега за желязото трябва огън. Има изменение на човешкото естество. И в човека има

* **хептен гевезен** - (тур.) съвсем глезен

някои твърди елементи. Искаш да направиш нещо и нещо ти противодействува като желязо. Огън трябва тогава.

Та сега сте дошли до фазата да изучавате свойствата на огъня. Вие още не сте учили, вие говорите за огъня, но не сте изучили неговите свойства. Ако знаехте свойствата на огъня, той щеше да ви помогне. Както едно време сълзите ви помогнаха, така и огъня ще ви помогне. Сега вие ще кажете: „Кажете ни ясно — какво подразбирате под думата *огън*?“ — Ум! Какво подразбирате под думата „ум“? По кой начин сега познавате, че човек е умен? Допуснете, че вие сте умен човек. Някой неприятел е хванал някого, турил го е в окови и букаи. И не може да се освободи от букаите си. Седи този човек и вие минавате. Вие сте умен човек. Вие веднага бутнете и отворите букаите, освобождавате го от известни мъчнотии — вие сте умен човек. Някой боледува, бутнете малко и веднага болестта си замине — вие сте умен човек. Някой не знае как да направи къща. Вие му направите къщата. Умният човек не само знае как да преодолее мъчнотиите, но знае каква посока да даде на работите. Той разбира добре нещата.

Някой път ви нападне едно мрачно състояние. Много от мрачните състояния, през които сега минавате, се дължат на атмосферните промени. Това се дължи на свойството на водата. Когато сте много чувствителни има едно налягане върху вашия астрален двойник. И вследствие на това, вие усещате неприятно състояние. Неразположен сте духом. След това се подобри атмосферното налягане и вие сте поспокойни. Вие трябва да се научите правилно да разбирате нещата. Когато ви дойде неразположение, трябва да знаете, че това е атмосферно налягане. Научни изследвания ще правите. Или заболял ви е пръста, това се дължи на атмосферното налягане. Или имате болка на главата си или на врата си или на крака си. Това се дължи на атмосферни причини. Когато една болка изчезне след един два дена, това се дължи вече

на атмосферната промяна. Тогава тези промени, които се дължат на атмосферните промени, вие ще ги знаете. Щом ви заболи пръстът, вие ще знаете какви ще бъдат промените в атмосферата. Ако ви заболи кръст, ще знаете какви промени ще има природата.

Вие ще бъдете учен човек. Ще предсказвате времето. Всички хора ще се ползуват. Че вашето тело, с него вие имате барометър, с който може да определяте през годината какво ще бъде времето. Ще бъде ли годината плодородна? Ще има ли дъжд? На кои места ще падне повече? Ще има ли много градушка през годината, житото ще стане ли или няма да стане? Даже показва и други неща — ако годината е плодородна, непременно търговията ще бъде по-добра, хубава и хората ще имат повече блага, ще бъдат по-щедри, ще имат повече да ядат и ще бъдат по-здрави, ще има повече сватби, женитби. И ще предсказвате, през годината колко женитби ще има. Казваш: „Аз искам да се женя.“ Какво ще се жениш, тази година ще бъде бедна. И баща ти ще умре от глад. И тази, за която ще се ожениш и тя ще умре, ще си замине. Ще се жениш, ако годината е плодородна, ако условията са добри. Хората мислят, че могат да направят нещо, а те могат да направят нещо само при благоприятни условия. Ти казваш: „Аз ще направя това!“ Да, верно е това, но само при благоприятни условия.

Всеки един от вас трябва да развива своята интуиция, да може да усеща в каква атмосфера той навлиза, при какви условия се намира и да може сам да може да разреши мъчнотиите, при които се намира и да не се сърди. Защото, ако той не разбира работите, ще дойде до страха. Сълзите не е нищо друго, освен, че сте изненадани. Страхът е същото нещо. Най-първо силният се сърди, че е изненадан, а страхливият се оплаква, че е изненадан. Страхливият не трябва да бъде изненадан. Преди да са дошли мъчнотиите, опасността трябва да замине далеч на километри, за да бъде

свободен.

Та казвам, някой изучава окултните науки, иска да знае той, какво говорят, какво му е писано. Може да са писани много работи. Освен това, което е писано, няма да те ползува, ако ти не знаеш как да го съчетаеш, как да го използуваш.

Сега ще ви приведа един пример. Това е било в Америка, на един американски говедар му се паднали милиони долари наследство. Той напуснал говедарството. Шест месеци правил разходки, давал угощения и пр. И след шест месеца пак се връща говедар.

Сега аз искам да ви наведа на онова, което Бог е вложил във вас. Вие сте отговорни за него. Ако не го изявите, вие ще страдате. От него вие ще създадете вашето бъдеще, своето щастие или ще си създадете своето нещастие. Всякога, когато човек не се подчинява на онези закони, които Бог ви турил, той ще страда. Всеки човек има специфична служба, която той трябва да изпълни в света. И ако той не я изпълни, ще дойде страданието. Най-първо всеки човек трябва да бъде верен за онова място, на което Бог го е турил и да не излиза от него. Всеки човек трябва да знае своето място, на което Бог го е турил и да не излиза от него. Не напущайте местата си. Не мисли, че в света можеш да намериш по-добро място, от това, което Бог ти е дал! На където и да ходиш, най-после ти пак ще се върнеш на същото място на което Бог те е поставил. Можеш да се движиш, можеш да отидеш на далеч, но трябва да се върнеш пак на местото където Бог те е поставил. Понеже ти си на служба. Ще те върнат. Ти казваш: „Аз съм свободен!“ Не си свободен. Вие сте свободни извън от службата. Ще ви повикат да извършите някоя работа. Успехът ти зависи от работата, която вършиш. Ако я вършиш добре, ще ти върви. Ако я вършиш зле, ще бъдеш нещастен. Сега много богатство не ви трябва, много знание не ви трябва. Малкото, което имате, да знаете как да го употребите.

Тогава ще ви оставя с мисълта: Никога не разчитайте на неща, които не са в твоята възможност. Например, ти отиваш на планината. Някои приятели са отишли там, запалили са огън, ти отиваш като гостенин. Не. Вземи кибрит, вземи си и бакраче,* тенджерката си носи и хлебец носи. Носи си всичко онова, което ти е потребно, че ако няма никой, запали си огъня. Ти всякога си имай на ума, че сам ще си донесеш вода, че сам ще си запалиш огън, а пък ако намериш запален огън и вода готова, то са изключения. Ти не поставяй живота на изключенията. Сега, най-умните хора имат толкова изключения, някой път. Те са привилегии само за най-умните хора. А пък онези, които не разбират закона, затова идва разочарованието. Ти очакваш това, което не могат да ти дадат в дадения случай. Ти не очаквай нищо. Ти уповай на онова, което Бог е вложил в тебе. А пък, ако дойдат хората да съизволяват в това, което искаш, то е вече едно съчетание, аз го наричам едно изключение. Изключенията в живота не са правила. Правило е това: Разчитай на онова, което е в тебе!

Вие казвате: „Но хубаво е човек да стане одарен, даровит!“ Дарбата на човека в един живот не идва. Тя е един резултат на много съществувания. Дарбата на човека е един резултат на миналите условия, които той е направил. Не може в един живот да станеш даровит. Трябва работа, трябва да работи човек. Аз не казвам човек да се мъчи. Само умните хора работят. Обикновените се водят, а глупавите се мъчат.

Та ще изучавате как е построен човек, вашето сегашно селение и бъдещето селение. Вие се намирате някой път в трудно положение и в изкушение. Вие не сте седели да мислите, как идват изкушенията. Вие не сте изучавали закона, защо идват мъчнотиите. Вие не сте изучавали даже защо

---

* **от бакрач** - (тур.) котел, медник

идват болестите. Болестите си имат своя произход вътре в природата. Те не са нещо случайно. Даже болестите при умните хора съвсем друго явление произвеждат. Енергията на една болест, ти можеш да я впрегнеш. Всяка една болест можеш да я впрегнеш и да изореш цялата си нива. Но, ако не знаеш как да я впрегнеш, тя ще те впрегне и ще си вземе всичкия данък. Сега казвате: „Как да впрегнем болестите?“ При една болест се развива една температура от 40 градуса. Ако си учен човек, ти можеш да впрегнеш тази температура на работа. Сърцето ти ще почне да бие силно. Това движение ще го впрегнеш на работа. При мъчнотиите, ти ще станеш малко по-кисел, по-гневен. Това е една енергия, ще я впрегнеш на работа. Всяко едно болезнено състояние, ако то не се случи с човека, то нещо много по-лошо ще се случи на човека. Много пъти, за да не се пречупи човек, ще дойде болестта. Болестта е едно огъване вътре в живота, ще чувствуваш болестта. Но огъването е за предпочитане, отколкото да се счупят краката. По-добре е да се огъне гръбнака, отколкото да се счупи. Тогава болезнените състояния не са нищо друго, освен да се учи човек от тях.

Когато дойде болестта, винаги човек прави гимнастически упражнения. Аз ви гледам, когато вие правите упражненията, правите ги от немай къде. *(Учителят прави упражнения много неестествено)* Така ги правите, като че ли ви канят с 9 бъклици. При упражненията ще влезнеш в контакт със силите в природата. Ако с левия крак си в контакт със законите на ума, с десния — със законите на сърцето. А пък ти правиш неестествени движения. Не се правят така упражненията. Помнете едно: При упражненията всякога ще влизаш в контакт със силата на природата. Ти тургаш съвсем хлабаво ръцете си над главата. Не. Ръцете трябва да бъдат обтегнати! Най-първо трябва да се научите да стъпвате на пръстите си. Първо стъпвайте на пръстите, после на целия крак и най-после на петата си. Като стъпвате на пръстите си,

може да събудите известни центрове в себе си. Щом стъпиш на пръстите си, твоят крак мисли. Трябва да се научите да туряте крака си на пръстите, за да турите разумната страна в действие с петата. Това е волята на човека. Ти, ако удряш постоянно на своята пета, ще повредиш гръбнака си. И големите страдания на гръбнака са от ударите на вашата пета. Тогава, за да се излекува вашият гръбнак, за да не страдате от гръбнака, не стъпвайте на петата си. Когато сте сам, в гората ходете така — ходете на пръсти. Ще се повдигаш като на пружина. Там никой не те вижда. Съзнателно ще ходиш, за да произведеш известен ефект. Защото, ако това не го произведеш ти сам, то после ще те заставят и ще дойдеш до обратните резултати. Ти ще се повдигаш, като на пружина и на пръстите си, ще ходиш.

Как-ще трябва да спазвате един ритъм. Този е начина, за да държи човек своята младост и да не остарява преждевременно. Защото, ако вие не сте господар на своята нервна система, то тази нервна система, ще почне да не се съкращава, когато вие искате. А ако почне да се съкращава, както тя иска, тогава ще остареете. Вие сте млади докато тези действия на вашите крака и ръце са под вашата разумна воля. Почнете ли да вървите по произволен начин, ще остареете. Разумност трябва сега. Разумност в движенията, разумност в яденето, разумност в говоренето. Всяка дума като кажеш, съзнанието ти винаги да присъствува и да бъде будна мисълта ви и никога не допущай ненужни погрешки.

Отче наш

Сега, като ви говоря, в ума ви има една мисъл, че нещата са недоизяснени. Да остане една мисъл. Всякога дръжте едно нещо в себе си, дръжте мисълта, че трябва да се върши Волята Божия.

Три неща има, които човек трябва да знае. Първо той

трябва да познава Бога! А, за да познавате Бога, трябва да Го обичате!

Второ, трябва да славите Бога. А, за да може да Го славите, вие трябва да сте във връзка с Неговата Мъдрост, да имате знание.

Трето, трябва да Му служите, а за да Му служите вие трябва да сте свободни. Да знаете Истината. Само при свободата можеш да Му служиш.

Да познавате Бога, да Го славите и да Му служите! Дали знаете или не, всякога да имате това желание!

6 часа и 25 минути

46 лекция на Общия окултен клас
29 август 1934 г.
София, Изгрев

ИЗПИТ НА УЧЕНИКА

Добрата молитва

Ще взема част от 26 глава от Деянията на Апостолите от 1-я до 25 стих.

Има нередни неща в живота, които са изкривили живота. Ще разбирате живота, но животът ви е изкривен. Аз наричам всеки живот, който е подложен на радост и страдания, е изкривен живот. Когато страданията и радостите са свързани, това е един изкривен живот. Онези от вас, които нямат философия в живота, ще кажат: „Как така радостите и скърбите да изкривяват живота?“ Щом имаш радост, скръбта дойде, изкриви радостта ти, тогава? Ако моята захар се топи и изгубва, тогава? Някои от вас ще кажете: „Защо светът е така направен?“ Това не е философия — защо е така направен. Това не е ваша работа. Ваша работа е да проучавате, че е така направен. Защо е направен така, не е позволено да питате. Защо светът е направен така от Господа, не ви е позволено да питате. А пък трябва да проучавате вашите условия.

Ти, като човек, какво трябва да вършиш? Какво нещо са злото и доброто? Може да четете каквото искате. Има философски трактати за познаване на доброто и злото. Доброто и злото дава[т] две противоположни насоки на човека. В злото животът се смалява, а в доброто животът се разширява. Не е лошо да се смалява, но в злото има друго положение, освен, че се смалява животът, но и постепенно се унищожава. А пък в доброто, животът не само се разширява, но и подобрява. Сега, ако във вашето съзнание нямате тази философия, в дълбочината вътре, това ще засегне самите вас. Вие седите и сте неразположени. Не знаете защо сте неразположен. Например тук, които сте, всички, нито един от вас не е взел да прочете

за строежа на телото, какво нещо е материята, какво нещо е строежът на телото. Вие сте толкоз невежи, че не разбирате, не познавате телото си.

Аз съм виждал в баните много хора теляци да търкат кожата на гърба. И после казва човекът: „Изтърка ми гърба.“ Или, за да станете по-хубав си сапунисвате 3-4 пъти лицето, за да стане лицето ви бяло, така ти не пазиш кожата на телото си. Много пъти вашият сапун спира да разбирате истината, защото вие със сапун, освен, че не се измивате, но запушвате порите си. Защото често сапунят е направен от умрели свини, от умрели говеда, от мишки, какви ли не неща има в европейските сапуни. Казва някой: „Миризлив сапуна, ще се намажа с него.“ Има едно миене, на което вие не сте се научили. Процесът на миенето не е процес външен, то е процес вътрешен. Изпотяването е процес на миене. Изпотиш се, отварят се порите ти, става измиване. Всичките твои 7 милиона пори на телото ти, ако не се отворят да влиза въздух вътре, не се ползувате.

После вие не разбирате свойствата на въздуха. Сегашните хора говорят много за свойствата на въздуха. Въздухът се сгъстява и разредява. Знаете ли един сгъстен въздух какво може да направи? Също и един разреден въздух. Въздухът може да се разреди, но в своето сгъстяване и разредяване ще те изведе до две противоположни състояния. Ако се сгъсти въздухът, вие ще смразите кръвта си, тя ще спре да се движи. И ако съвсем разредите вашия въздух, със своята мисъл, кръвта ви ще се измени и ще престанете да живеете. И в единия и в другия случай има две граници, между които човек живее. Учените хора говорят за сгъстяване и разредяване. Те казват, че топлината е причината, увеличението и намалението на температурата. Какво е намалението на температурата, как го кръщават? Въздухът, който дишаш в какво състояние трябва да бъде? Рядък или гъст?

Вие искате да бъдете учени хора, да знаете. Но в какво

седи знанието? Ако след като кракът ти се измести, ти не може да го наместиш, не може да го поправиш — нямаш знание. Но, ако може да го наместиш — имаш знание. Ти имаш едно тело, на което не знаеш как да помогнеш. Имаш малка подутина и търсиш лекар отвън. Не знаеш как да поправиш. При това философствуваш. Казваш: „Аз съм човек, имам право.“ Имаш право да се излекуваш и не можеш. Ти търсиш правото, там дето го няма. Къде е правото в света? Хората ли трябва да ти дадат правото или ти трябва да го намериш в себе си? Или трябва да ти го даде Бог? Вие го търсите от хората. Правото е в Бога. В Бога трябва да се търси правото. Но не онова право, човешкото. Но да намериш онова право, чрез което ще намериш посоката в твоя живот. Ако ти, чрез правото не може да намериш посоката в твоя живот, не може да намериш отношението към доброто и злото към тебе, ти правото отвън никога няма да го намериш.

Някой те е погледнал криво, тебе ти е станало мъчно. Какво има в един крив поглед? Много има. С един крив поглед може човек да те умъртви. С един крив поглед човек може да те смрази. С един крив поглед той може съвсем да смрази твоята мисъл. И ако един учител погледне с крив поглед ученика, той каквото знае забравя всичко. Вие казвате: „Той криво ме погледна.“ На какво се дължи кривият поглед? Какво подразбира кривият поглед? Кривият поглед е нищо, то е само един резултат. Кривият поглед произтича от резултата, че човек е изменил условията или закона на любовта. Той показва, че любовта не действува в човешкия организъм, както трябва да действува. Умът и сърцето му се намира в едно особено състояние.

Някой път вие сте неразположен. Това се дължи на състоянието на вашите чувства. По отношение на вашата мисъл, то е състояние на вашата мисъл. На какво се дължи това състояние? Когато хвърка мисълта ви, дошло ви е едно наследство от няколко милиона и веднага мисълта ви

хвръкне. С тези милиони ще направите нещо. Ще отидете в странство да учите, ще си купите дрехи. Или може баща ви не е оставил нито 5 пари, а дълг, който трябва да плащате. И вие веднага имате едно стегателно състояние, какво трябва да правите? Лоши са условията, които баща ви е оставил на вас. Какво трябва да правите сега?

Знаете ли произхода на кражбата? Някой казва: „Защо да не открадне човек?“ Питам, когато Мойсей даде закона: „Не кради!“, онези, които създадоха този закон, кои са поводите да не краде човек? Защо човек не трябва да краде? Знаете ли произхода на кражбата? Кражбата е съществувала в далечното минало. Още преди човек да се е проявил на земята, кражбата съществувала. Мравите и преди човека знаеха да крадат. Една малка мравка, като хване крака на друга мравка, откъсва го и го отнесе. После може да откраднеш сърцето, чувствата на един човек или мислите му, кражба навсякъде има. Хората обичат да крадат на общо основание, крадат и лъжат. Като говори някой, аз виждам, че той краде и лъже. При това състояние вие мислите да влезете в Царството Божие. Нито помен от това! Вие трябва да се отучите от кражбата в един широк смисъл. Когато мислиш да откраднеш, ти произвеждаш вече известни пертурбации, в която и да е душа. Един човек има малко пари. Друг някой казва, ще му дам някой газ или отрова, за да се разболее или да се убие. Още като проектира онзи човек това и ти ще усетиш едно стеснение в очите му, в погледа му виждаш нещо.

Вие сега се спирате и казвате, защо Господ направи света такъв. Вие трябва да поставите въпроса така: „Защо човек внася в себе си мисълта, че Господ е направил света такъв.“ Господ създаде огъня, но не е създаден огънят да пече хората. Той е създал огъня да може хората да живеят. В Божествената топлина те живеят, а при човешката топлина, която човек образува, ти се печеш. Могат да те пекат. Щом те пекат, тази топлина, този огън, не е Божествен, а е човеш-

ки. Щом един човек те мрази и те пече с омразата си, това състояние не е Божествено. Любовта е Божествена, а пък омразата човешка. Сега разбирате, вие имате известни възгледи, които много мъчно могат да се изменят. Казал кривият рак на бащата си: „Татко, покажи ми правия, правото ходене." Бащата тръгнал и показал. Малкият рак казал: „И аз ходя като тебе." Големият казал: „Не слушай хората, гледай как аз ходя." Вие мислите, мислите и когато дойде да направите един опит, виждам, че като рака ходите криво.

Като видите цветята на полето, да се зарадваш. Да възприемеш и да кажеш: „Какво голямо благо даде Господ!" Ще кажеш: „Господ е промислил заради мене!" И в някое религиозно събрание ще кажеш: „Едно време аз нямах пари, намерих се в затруднено положение, помолих се на Господа и намерих пари." Представете си, че аз разправям своята опитност. Аз казвам: „Аз съм по-майстор от вас!" И казвам така: „Аз едно време бях гладен и като се спрях пред една круша и като се помолих на Господа, крушата цъфна и узря, окапаха крушите и се наядох." Че крушата може да завърже, така е. Но в един период в 25 минути, възможно ли е да цъфне и да завърже и да узреят плодовете? Това обикновено не е възможно. Някой може да каже, че факирите може да го направят. Това са факирски долапи. Някой ще каже — адептите. Това са долапи на адептите. Някой ще каже: „Това го знаем." Аз колкото съм чел книги, това са все долапи, долапи. Това може да бъде направено и аз може да го направя. И аз може да туря една игла, да я прекарам от единия край до другия да извадя през ръката и пак нищо да не ми стане. Това е долап. С долапи не се лъжете. Така се лъжат младите моми и младите момци. Като се понамаже малко с пудра, момата ще стане малко по-красива, с пудра с мазнина не може да стане лицето красиво. Има един начин, по който човек може да стане красив като ангел, но с мазане на помади и белила и червило, твоето лице ще се развали.

После казвате: „Човек трябва да бъде морален.“ Като че човек може да купи някой морал отвън. Моралът, това е един резултат на живота. Морален човек трябва да бъде заради самия себе си, не заради другите. Защото морала, той трябва да го опита. Ако човек иска да построи челото си, той трябва да бъде морален. Ние ще оставим външният морал като нещо второстепенно. На първо място моралът има отношение към строежа на нашия живот, към строежа на нашата мисъл и към строежа на нашите чувства, към красивото, към всичко онова великото в света. Това е морала. И ако ти не разбираш така, ако не разбираш законите, които Бог е поставил, които носят твоето благо, ако не разбираш един морал, който е писан в книгите, ти всякога ще бъдеш нещастен. Някой казва: „Не кради!“ — „Защо не трябва да крада?“ Някой казва: „Не лъжи!“ — „Защо не трябва да лъжа?“ Лъже само слабият човек. Лъже само невежият човек, който не разбира последствията. Силният човек никога не лъже. Богатият човек никога не лъже. Вие сега, като ви говоря, отивате в другото положение и казвате: „Не сме добри хора.“ Така не се разсъждава. Аз не засягам въпроса дали вие сте добри или лоши.

В дадения случай, аз засягам въпроса за един цигулар, който казва, че е виден, виртуоз. Вестниците са писали за него. Всички тези неща са красиви, аз не оспорвам това. Казвам му: „Изсвирете ми едно класическо парче!“ И като ми изсвири това парче, той в мен ще намести нещо и ако може да намести в мен, добре. И аз някой път сам си намествам работите. За мене музиката не е развлечение. Щом имаш нещо за наместване, попей си, намести го. Ти, като попееш веднъж, дваж, да го наместиш. Ако направиш това, казвам: „Хубаво си пял!“ Ако този музикант не може да намести добре, не е добър музикант. Или друго положение. Аз съм неразположен, той свири и аз ставам разположен. Казвам, той свири хубаво, защото музиката това е един процес, кой-

то нарежда работите. Когато ти сам си пееш или пееш на другите хора, трябва да пееш с единствен оглед да ти се наместят работите. Сега някой пее „Бог е Любов“. Някой може да пее с дебел глас, може да пее ниско. Някой може да пее с тънък глас, висок глас. *(Учителят пее по двата начина)* Аз не съм чул нито един от вас да пее, както трябва. Някой път трябва да ви събера. Пеене, което не може да внесе хармония в когото и да е от вас, това не е пеене. Музиката е закон вътре. Тя е един закон вътре в човешката мисъл. Аз като ви давам един пример [с] това правя пакост на себе си. Аз като ви давам един пример, пакостя на себе си и като дам пари някому пакостя на себе си. Когато говоря някому за да стане учен човек, да прави престъпление, аз правя пакост на себе си. Нека си стои там. Защо да правя вълка културен. Ние не се нуждаем от ония вълци. Културният вълк е майстор.

Има един закон. Казвате, че Любовта е единствената сила, която не се мени. Ако във вас Любовта претърпява видоизменение, питам, вие на прав път ли сте? Ти казваш: „Аз не искам да се измени.“ Не петни Божествената Любов, която е вътре в тебе, не петни Любовта. И Писанието казва: „Не огорчавай Духа!“ Духа как ще го огорчиш? Някой казва: „Духа не може да го огорчиш.“ Тогава какво разбира Писанието с тези думи: „Не огорчавайте Духа!“ И ако ние сме толкоз праведни и вървим по Божия Път, защо са тия противоречия? В каквото и да е религиозно общество в света, от какво произтичат противоречията. Има нещо нарушено. Ние сме много снизходителни към малките нарушения. Тогава де е дисциплината на вашия ум? Колцина имате самодисциплина на ума си, самодисциплина на чувствата си, самодисциплина на постъпките си. Свободен си да мислиш каквото искаш. Никой не те ограничава. Но тази свобода ще произведе такъв резултат, какъвто не си очаквал.

Например думите: „Аз ви обичам“. Тези думи може да произведат два противоположни резултата. Ако отидеш

при един човек и не му кажеш, че го обичаш, той ще ти даде пари на заем. Но, ако му кажеш, че го обичаш, той нищо няма да ти даде. Всякога, когато един човек каже, че обича някого, не говори истината. Защото Любовта не е един закон теоретичен. Ти казваш: „Аз те обичам!“ Какво си направил, като ме обичаш. Ти не говориш истината. И понеже съм богат човек, ти искаш да ме залъжеш с любовта си, за да ти дам пари. Това е просто един долап. За да имам доверие на любовта ти, ти искаш да ме залъжеш. Ти, ако ме обичаш, донеси една торба със злато, сложи я и си иди. И не казвай, че ме обичаш. Аз ще разбера. Аз не съм за външните работи. Не мисли, че като сложиш една торба злато в един дом, ти ще направиш този дом щастлив. Може би с тези пари ще развратите тези хора. Ако парите можеха да направят света добър, то Бог можеше да даде пари. Малко хора има днес, които могат да се ползуват от богатството. И при това туй злато, което минало през хиляди ръце, то носи всичките лоши утайки на вековете. За пример вие една златна монета я пипате, не знаете какво ще стане. Една златна монета вие може да я пипате, но може да се случи някое нещастие. Вие вървите по пътя и пипате някой предмет. Знаете ли колко човек трябва да бъде внимателен като пипа някой предмет? Не е безопасно това, което пипаш.

Имам един приятел, който сега боледува. Той е пипал нещо и не може да се освободи. Аз зная причините. Ти пипаш, но не знаеш как да пипаш, как да пипаш и кого да пипаш. Ти казваш: „Лошо е!“ Не е лошо. Има учени хора, като се върнат, дълго време боледуват. Много време вие отивате да помагате на хората, но като се върнете от помощта, боледувате. Може да имате цяла беля на главата си. По-опасна отрова от човешкото безверие, от лошите мисли на хората, от онова, с което те могат да те опетнят, няма. Едно чувство може да отрови човека, една мисъл може да го отрови. Аз не питам защо е хапала една змия. Казвам: „Я ме ухапете!“ Ако може

да ме ухапе, казвам — аз съм слаб човек, ако не може — аз съм силен. Ако след като ви ухапе дяволът и отровата му не може да ви отрови, вие сте силен. Но, ако ви ухапе дяволът и вие се катурнете на земята, тогава? Защо съществува дяволът, аз не питам. Той има право да съществува, както и аз.

Сега ще ви наведа на основната мисъл. Вие се спирате и казвате: „Защо така ни говори Учителят?“ — Защото не вършите Волята Божия. Нищо повече. Нито един от вас не е вършил Волята Божия, както трябва. Вие казвате: „Не ни обича Господ!“ Не го отричам, но вашата любов е толкоз егоистична, че вие досега само чоплите от Господа и нищо не давате. Кой от вас е оставил баща си майка си и отишъл да проповядва. Ако отидете да проповядвате, имате ли плод? И какво ще научите този човек? Той ще бъде точно такъв християнин, какъвто сте вие. Ако имаме 100 градуса температура на окръжаващите може да предам само 100 градуса, не може да им предам само 200 градуса. Сега казвате: „Какъв е церът на това?“ Един пиел и пита: „Какъв е церът на това?“ — Не пий! Той пак пита: „Ще ми прости ли Господ греховете?“ Онзи пак му казва: „Не пий!“ Той пак пита: „Ще ми прости ли Господ греховете?“ Онзи пак казва: „Не пий!“ Той пак пита, какъв е церът на това? — „Не пий!“ Питам какво трябва да правим? Ти казваш: „Не мога да направя това.“ Когато кажеш: „Не мога!“, това е състояние, когато умът ти е раздвоен. Вътре мислиш едно, а пък отвън те занимава друго. Ти не може да приложиш онова, за което си проповядвал. Аз не ви казвам кой каквото ви каже да го направите. Като дойде един мъдрец, каквото ви каже, приложете учението му. Или един простак може да ви каже нещо и вие приложете всички неща на опит. Аз не разглеждам морала, както сега го разглеждат. Ако разглеждам по сегашния морал, по-морални от вас няма. Вие сте 10 пъти по-морални отколкото света, ако разглеждам сегашния морал. Но, ако разглежда морала в неговата чистота, то нашият морал не е морал.

Един учен човек прави следното сравнение: Най-чистият водород, който имаме, сравнен с Първичната материя, от която светът е създаден, ще бъде като кал, като една гъста кал ще бъде нечист. Когато Писанието казва: „Чисти бъдете“, ние подразбираме този закон на Любовта. Любовта е закон на чистотата. Вие трябва да обичате. Най-първо Любовта трябва да влезе във вас като един процес на чистене. Нищо повече. След като се очистите, казано е: „Чистите по сърце ще видят Бога.“ Това е цяла мистическа наука, за да разбере човек по кой начин може да се повдигне. Може да ви прегърне някой, това са посторонни неща. С прегръдки, с хубави чувства, човек не може да се повдигне. Някой седи и се оплаква, че страда. Вие не знаете какво е страданието. Вашето страдание аз го наричам чесане.

Представи си, че ти изгубваш всичко изведнъж. Какво ще бъде състоянието, кажете ми? Какво може да изгуби Господ? Господ нищо не може да изгуби. Но ние причиняваме в организма, в който ни е поставил Бога, при свободата, която ни е дал, ние причиняваме на Бога ненужна работа. Поставил те е Господ на едно място и ти не изпълняваш функциите си, когато той иска. И тогава Господ ти казва така: „Изправи поведението си!“

Често идват при мене някои и ме занимават и казват ми: „Нали ти обичаш еди кого си повече?“ Аз се питам по някой път, аз не зная дали го обичам повече. Казвам: „Ти казваш, че го обичам повече. Как ти дойде на ума това и отде го знаеш? Как го обичам повече? Мярката ти коя е?“ Много интересно това. Ти казваш: „Аз го зная.“ Каква е мярката сега, че повече го обичам? Коя е мярката на повечето обичане? Вие мислите обикновено, че ще му дадете първия стол. Майката, като обича, ще му даде повече хляб, по-голяма филия, повече масло ще тури на хляба. Когато другите заминат ще му даде второ коматче — повече обичане е това. Ако искате това, да ви дам такива коматчета колкото искате. Ако това

вие го считате за любов, това е лесна работа. Може да направя няколко сомуна пресни и да ги намажа с масло. Тези неща не повдигат човека. Не са една наука, която при сегашните условия може да повдигне човека. С намазване хляба не се разрешават въпросите ни най-малко. Хубаво, какво масло трябва? Някой човек може да го намажеш, но болен е този човек, не иска. Не иска хляб, не иска масло, какво трябва да правиш? Болен е този човек, той не е гладен. Той иска подслон. Не иска хляб, нито мазане. Казва: „Ако имате подслон, да си почина!“ Не само с мазането, но много начини има, с които могат да се проявят човешките постъпки.

Но ние се отдалечаваме. Вие трябва да се занимавате с науката на любовта. Казвате: „Магията на любовта.“ Знаете ли какво нещо е магията на любовта? Онова, което любовта може да извърши е голямо. Ако вие знаете как да постъпите, да употребите любовта, може да извършите много работа в себе си. Не само вие, но някой път в любовта ще допуснете други да дойдат да работят. Човек в телото си е една лаборатория, в която други професори могат да дойдат да правят опити. Ако един ваш опит е несполучлив, ще допуснете някой професор от невидимия свят или ще дойде някой от невидимия свят и да направи един, два, три, четири опити, да направи.

Та казвам, не само каквото вие може да направите. Някой път вие се молите за някои работи и молитвата ви не е послушана. В света съществува един закон. Някой път някои работи с един човек не стават, тогава ще се съберете двама души, за да се изпълни закона. Може да турите и трима души. Казано е: „Дето са двама или трима души събрани, аз съм там!“ Един в света е само Бог. Ти, ако искаш като един човек твоята молитва да е послушана, няма да е послушана. Понеже това е прерогатив само на Бога. Един е само Бог. А пък ти си множество. Следователно, за да бъдеш верен на земята, на множеството, ще повикаш двама или трима,

за да покажете, че вие множеството сте едно с Бога. Ако ти искаш сам да останеш да се молиш, не вземаш другите да ти помагат, ти не можеш да бъдеш послушен. Ти си тогава в закона на единството. Щом си в закона на единството, не трябва да искаш нищо. Бог нищо не изисква. Бог изисква нещо от нас, от закона на множеството, заради нашето благо. Бог има всичко, но понеже, множеството участвува в него и има отношение към единицата, Бог регулира тяхните отношения.

Та казвам, на тази база е образуван домът. Домът е място, което показва как трябва да се поправи човечеството. Домът е място, една от формите, по които може да се поправи човек и този е пътя, по който може да се поправи. Домът е една лаборатория. Бащата и майката са учени хора, децата са резултат. Там могат да се правят опити по закона на любовта. Писанието казва: „Има опити, направени по плът, има опити, направени по дух. Роденото от плът отива, роденото от духа остава.“ —„Но защо е така“, казваш? Ти ще направиш един опит, който трябва да остане. Мъчнотиите, които претърпяха всичките светии, след като ги биха, при тия мъчнотии се опитваше тяхното търпение. Ти имаш син, но я го тури на изпит дали ще изпълни волята ти. След като мина през всичките изпитания Христос, дяволът го изпита, Христос всичко понесе и най-после казва: „Прости им, аз съм готов да изпълня Твоята съвършена форма.“ И дяволът казва: „Брей, отива всичко!“, дяволът изгуби. И от горе се сгромоляса, прехапа си устата. Той казва: „Всичко мислех да направя, но това надмина всичко. Аз всичко предполагах, но това, което стана не го допусках. Аз, ако знаех, не се захващах!“

Вие още не сте дошли в началото на страданията. Още като дигне майката пръчката, децата ще ревнат да плачат. Още не са усетили боя и има викане. Та мнозина от вас само устата им са отворени, а аз казвам, няма нищо още. Мъчно

е човек да бъде търпелив, не е лесна работа. Аз ви казвам, голямо изкуство, да бъде човек търпелив. Това е едни закон на търпението, да не се наруши мирът ти. Ще се случат нещата както ти не ги очакваш и не ги разбираш. Има един закон, който регулира нещата. Има цяла наука, по която може да оправиш нещата. Ти може да бъдеш богат още сега, но ако знаеш. Ти може да бъдеш богат, но да знаеш как да погледнеш, по кой начин. Има един начин — Любовта. Ти може да погледнеш този богатия, че да ти даде. Но може да погледнеш и така, че той да те изпъди. И ако ти употребиш една дума, както тя е слязла от Бога. Тя е една сила. Проучавали ли сте вие думата „Любов“? На турски любов значи „севмек“, а на гръцки „агапи“, на френски „амур“, на италиански „аморе“, после на санскритски, на китайски.

Това е свойствено на любовта, стремежът ни нагоре към върха, това са лъчи. Любовта не отива нагоре, винаги слиза надолу. Слиза от един център.

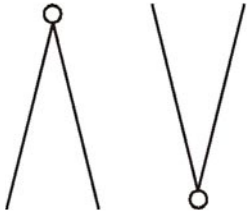

При този случай, ако турите върха долу, тогава този център е долу. Любовта, която отива отдолу нагоре, на която центърът е долу, това е едно противоречие. Първият център разредява, вторият сгъстява. Когато центърът е долу, любовта смразява. Когато центърът е горе — разредява. Трябва цяла една школа да ви учи човек какво нещо е магическата сила на любовта, в нейните отношения. Вие казвате: „Какво ще правим като влезем в небето?“ Като влезете в небето вие ще изучавате науката на любовта. Ангелите изучават науката на Божията Любов, нейните форми, нейните закони. Хора-

та са създадени със законите на Божията Любов. Ангелите изучават направата на човешкия организъм, на човешкото битие. Те изучават съчетанието по което човек е направен. Тия работи са отвлечени.

Вие искате да опитате любовта на едно смъртно същество, подобно на вас, то да ви обича. За колко време може да ви обича едно същество подобно на вас. То казва: „Аз до гроба ще ви обичам!“ То ще ви обича само за една минута или само за една секунда и половина. Ако може да ви обича за една минута и половина, то е много. Но за една секунда или за 1 секунда и половина, в неговото съзнание вие ще живеете. И неговият ум няма да бъде занят с никакви посторонни предмети. Ако една секунда вие седите в ума на Бога, само вие да сте в съзнанието на Бога, Бог не може да ви държи една секунда и половина. При сегашното състояние, Бог може да ви държи една милионна част от секундата.

Ти казваш: „Ти обичаш ли ме?“ — Заслужаваш ли да бъдеш обичан? Аз задавам всякога въпроса: „Обичат ли ме, заслужавам ли тази обич?“ Двете неща вървят заедно. Заслужавам ли тази обич? Иска някой да го обичам. Казва, че трябва да го обичам. Казвам, заслужава ли тази обич? Две условия има. Трябва ли да го обичам и заслужава ли, всеки един трябва да каже така. Тогава третото положение: Ако аз не мога да обичам този човек, тогава веднага не държа ума си празен, но казва[м]: „Бога обичам, научи ме Господи, как трябва да постъпя с този човек, когото не обичам. Понеже ти си го създал, как да го обикна? Не зная как да го обичам!“ Обичаш по един начин, не върви, обичаш по друг начин, не върви. По кой начин трябва да го обичаш? За любовта отидоха 15 минути. Часът е 6 .15 ч.

Всички болести и недоразумения се дължат на неестественото положение, на разположенията на вашата мисъл и чувства. Ако вие не знаете как да мислите, ще се образуват във вас неестествени чувства. И ако вие не знаете как чувствувате,

във вас ще се образува неестествен ред на постъпките. И ако вие не знаете естествено да постъпвате, ще се образуват във вас болезнени състояния. Така започват всичките болести. Те показват неестествения порядък на вашите мисли, чувства и постъпки. Причината на всичките болести и нещастия са скрити и се коренят в човешката мисъл, в човешките чувства и в човешките постъпки. Но зад известни ваши мисли, чувства и постъпки, вие трябва да разбирате.

Аз говоря за любовта. Някой мисли, че аз говоря за формите. Аз не говоря за никакви форми. За мене любовта е най-мощната сила в света, която твори. Целият космос е създаден от Любовта. Тя твори. Ще дойде време, когато всичко ще се измени. Любовта ще измени всичко. Но, ако човек не дойде да съзнае този закон и да го използува, той ще остане назад. Бог ще оправи света. Ако вие не приемете това, ще страдате много. А не е потребно да страдате много. Има излишни страдания. Потребно ли е Христос пак да дойде и да страда? — Не. След като е страдал, не е право втори път да страда. Страдали сте от любов. Влюбили сте се. Страдали сте. Има ли нужда втори път да страдате. Оттам насетне да започне възходящият закон. Страданието, това е границата. Естествената граница, която трябва да преминете и да влезете в областта на любовта, в която да оперирате вече разумно. Когато някой дойде и му говоря за любовта, казвам му: Ти трябва да минеш границата на страданието и да станеш господар на живота, да опериращ правилно с любовта. За мене е безразлично кого ще обичаш, мене ли ще обичаш, други ли ще обичаш, то е твое право. Нямаме право да се месим в любовта на никого. Когато някой мине през закона на страданието, аз не се меся. Но когато е в закона на страданието, аз му казвам: „Ти си в гората, ще се заблудиш из клекажа, из онези джунгли, предупреждавам го.“

Сега любовта, както се разбира, с тая любов ние ще създадем повече страдания, отколкото имаме. Дойде една

сестра и ми се оплаква. Тя прави добро, атакуват я. Една сестра приела един брат, който боледува. Защо го държи в къщата си този младия брат. Не бъдете такива деца, не харесвам едно ваше подозрение. Аз ви казвам, тия подозрения не са хубави. Станете ясновидци, да видите нещата как са. Както сте сега, вие сте крайно невежи. Станете ясновидец, за да видите какво става в къщи. Да предполагате, че това е така и така, не е хубаво. Може да развиете ясновидството. Когато искам да зная какво правите, аз виждам. Виждам какво правите в стаята си. Тази мома ни най-малко не е красива, тя е черна като дявол. Не искам да говоря за нещата. Станете ясновидец, но не стойте на два ума. Злото и доброто са две сили, които определят посоката на живота. Това е наука.

Вие вървите по пътя на доброто. Като вървите по пътя на доброто, необходимо е злото, за да привлече енергиите на злото, да ги трансформирате. Като работите по пътя на доброто, може да ги трансформирате. Вие ще се спрете и ще кажете: „Най-лошите хора ли сме ние?“ Аз ви питам: „Защо мислите така?“ Ако вие мислите, че сега сте най-добрите хора, добре. Тогава ще ви дам един опит, може ли да го направите? Можете ли да минете по една паяжина, от единия край на паяжината до другия край, без да я скъсате? Вие ще кажете: „Как да не мога?“ Добре. Минете по пътя на паяжината. Праведният човек, като се качи на паяжината, той ще олекне и ще мине. Ако мине, той е праведен човек. И аз трябва да изменя естеството си, за да мина по паяжина. Ти казваш: „Аз съм добър човек.“ По паяжината може ли да минеш?

Ти казваш: „Аз съм човек, който обичам.“ Аз другояче поставям въпроса: в състоянието, в което се намирам, готов ли съм, при всичките условия, при всички противоречия в живота, мога ли да извърша волята Божия, без да ми мигне окото? Ти готов ли си? При всичките условия и през всичките противоречия, които знаеш и не знаеш, да изпълниш Волята

Божия? — Готов ли си да извършиш Волята Божия? Като кажа: „Мога!“ Това значи да мога да мина през паяжината, която е между вас, която [е] от вас до невидимия свят. Аз за личността не говоря. Но в дадения случай, сега, можете ли да извършите Волята Божия.

Сега на мене няма какво да ми казвате, понеже щом го кажете, ще се поставите на изпит. Христа го поставиха на изпит 33 годишен, цял легион Римски войници една вечер го изтезаваха да му изпитат търпението, шибаха го, туриха му кръста да видят дали е силен да го носи и му казват: „Себе си не можеш да спасиш, как искаш цар да станеш?“ Ако вие искате да бъдете като Христа, без да бъдете закован на кръста, без да ви забият гвоздеи в телото, без да ви мушнат копие в ребрата, без никакво плюене, без да ви турят трънен венец, без да ви турят мантия, това не може. Не посрещнаха Христа така. И вас няма да посрещнат така. Христос казва: „Ако мене изгониха и вас ще изгонят.“ Такъв е законът.

Сега разбрахте ли? Не сте разбрали, понеже още по паяжината не може да минете. Доброто и злото, това са двата процеса, които ви показват пътя, по който трябва да вървите. Единият път е низходящ, другият път е възходящ. Двата пътя са, по които трябва да вървите.

Да остане сега една мисъл. Да остане следната мисъл: „Ние искаме да бъдем такива, каквито Бог иска! Ние искаме да бъдем такива, за каквито Бог ни е създал!“

Тази мисъл да остане във вас!

Отче наш

47 лекция на Общия окултен клас
5 септември 1934 г.
София, Изгрев

ВРЪЗКА С БОГА

Сряда, 5 часа сутринта
(Небето покрито с облаци. Времето тихо.)

Добрата молитва

Ще прочета само третия стих от 5-а глава на Послание към Ефесяните.

Духът Божи

Трудното за всинца ви седи в това, че трябва да правите един превод, като изучавате езика на природата. Вие седите и говорите на един ваш език. Човек, който не може да прави превод на природата, той всякога остава невежа, не може да придобие никакво знание. Вие казвате: „Човек трябва да яде, да диша, да мисли.“ Това са човешки понятия. Какво подразбирате под думата „ядене“ в езика на природата. На ваш език разбирате какво значи да ядеш, да дишаш и да мислиш. Но какво трябва да разбирате под тези думи в езика на природата? Понеже човешкият език е частен, човек го употребява само с своя живот. Той счита, че всичко в света е в ред и порядък, когато нему е добре. Тогава ще ви приведа разказа за Настрадин ходжа, който казва: „Като умре жена ми, половината свят умира, като умра и аз, целият свят умира.“ Това е по отношение на самия него. Обаче човек не съставя цялата реалност. Казват, че човек е малкия свят. То е така, има едно отношение, подобие между малкия и големия свят, но малкият свят не може да бъде големия свят. Малкият свят е подобен в някои отношения на големия. Но някои отиват в друга една крайност и казват, че човек е една

малка вселена.

Има прави и косвени отношения и възможности в природата. Това е една научна терминология. Какво ще каже „отношение“. Сега ще минем към необикновените начини на разсъждения. Вие сте се научили да вървите по отъпкания път, в него има винаги прах. Щом се намирате в нов път, намирате се в противоречие. Всеки, който научи някоя песен, обича да я пее. Но, като му дадеш нова песен, не му се пее и казва: “Да ти изпея тази песен, която зная. Чакай да ти изпея „Цвете мило, цвете красно“, макар и 100 пъти да [я] е изпял. На една сестра, която е неразположена, казах: „Ще пееш, за да оздравееш. Коя песен ще пееш? Ще пееш тази песен: Зарадвала се е гората, гората и планината, че е изгряло слънцето и я е стоплило със своята светлина.“ Аз превеждам, вместо думите „заплакала е гората“, турям „зарадвала се е гората и планината“. Като му кажеш „зарадвала се е гората“, той пита: „Как може да се зарадва гората?“ Ако му пеят: „Заплакала е гората“, той не пита. Той допуща, че гората може да плаче, а му се вижда чудно, че гората може да се радва. Гората нито плаче, нито се радва от човешко гледище, но от гледището на природата, от вечното гледище, тя плаче и се радва.

Планината е сбор от същества, които живея там. Но мисълта тук е отвлечена. Планината може да служи и като символ. В Писанието се казва: „Реките плескат с своите ръце.“ Те нямат ръце, как ще плескат. Но все таки, като има вятър, реката плеска, бучи. И морето някой път бучи, когато има вятър. А когато няма вятър, то е тихо.

Ти седиш и мислиш какво да правиш. Най-първо не знаеш защо си дошъл. Чувствуваш, че живееш, че имаш някакво отношение, че слънцето изгрява и залязва, че си на земята, че слънцето се движи. Но ти нямаш определена идея, защо си дошъл на земята. Вярваш в нещо си, но в съзнанието ти няма нищо ясно. В съзнанието ти седи една проста идея. Чувствуваш, че трябва да стане някоя промяна в този живот, в който

живееш, чувствуваш, че имаш скука. И мислиш, че скуката произлиза от факта, че не си ял днес. И казваш: „Ако ям, тая скука ще изчезне.“ И вземаш хляб, сложиш го на трапезата и мислиш, че си разрешил въпроса. Но щом ядеш този хляб и веднага се образува една противоположна реакция. Вместо да станеш деятелен, енергичен, ти си неразположен и казваш: „Я ме оставете малко да си почина на спокойствие.“

Питам, ако за пръв път стане този процес, ти ще се намериш в чудо. Почиваш си половин час, един час или както вечерно време 7 часа и си ободрен, но усещаш, че въпросът не е разрешен. Оная липса, която усещаш, я има още. И казваш: „Много малко ядох, една чашка с мляко с кафе и на обед 3 големи пиперки с месце и с ориз.“ Да кажем, че вие сте вегетарианец. Казват, че е позволено да се яде месо, че всички същества са дадени от Бога и че всичко е благословено. Апостол Павел казва, че който яде с благодарност, месо и всичко друго върви, но ако не ядеш с благодарност, не върви. Сега да оставим този спор, какво трябва да яде човек. Това е един патологически въпрос. Понеже човек се намира в едно патологическо състояние, то храната му е неестествена. Че човек яде месо, това е едно патологическо състояние. В това пък друго състояние, човек яде месо. Един ден, когато човек излезе от него, тази храна ще бъде несъответна за него. Естествено е за гъсеницата да яде листа, но неестествено е за пеперудата да яде листа. Ти, докато си гъсеница, не можеш да бъдеш вегетарианец. Като станеш пеперуда, тогава ще станеш вегетарианец, плодоядец. Има аналогия. Най-първо човек трябва да се освободи от болезнените състояния. Всякога, щом имаш неразположение в духа си, това е едно патологическо състояние. А пък щом имаш разположение на Духът си, то е естествено състояние, в което добиваш знание и мъдрост.

Та, най-първо трябва да се учите да спазвате, да имате вашето естествено състояние, състояние на Духа. Заражда се

въпросът: Как можем да го имаме. Това естествено състояние е дадено у човека, от Бога е дадено, стига да не му препятствувате. Не се изисква с цели експедиции да търсиш въздуха от някъде и да го доведеш, той е около тебе, ти живееш всред него и само като си отвориш устата, само като кажеш една малка дума на въздуха: „Заповядай“, и той влиза веднага. Като си отвориш прозореца и кажеш: „Заповядай“, на светлината, тя веднага влиза вътре. Няма какво да я търсиш.

Та, казвам сега, трябва да се върнете към естественото състояние на духа. Под думата дух, разбирам онези реални отношения, които съществуват между Първата причина и човека. Всеки един от вас, трябва да знае защо е дошъл. Все има някаква причина. Който и да е от вас, ако отидете на гости някъде и ви дадат винце 20 годишно и пиете една чаша, две, три, четири, пет, вие ще заприличате на онзи турски бей, който отишъл при един български чорбаджия. Последният му дал вино. Една чаша, две и пр. и най-после казал: „Чорбаджи, пее ми се!“ И запял. После казал: „Играе ми се!“ И станал и почнал да играе на кючек. Има нещо в него, което го кара да пее и да играе. Виното е упражнило известно влияние върху него, съзнанието му е потъмняло. Преди да е влязло виното, той разсъждава, че е срамота да пее, да плеска и да се кълчи, но като изпие виното, забравя хората и иска да играе и да пее. Питам, това пеене и това игране естествено ли е? После той ще заспи и след като се събуди, ще има друго състояние. Едното състояние е нездравословно, а другото здравословно. След като си пил, какви ще бъдат последствията? Ако ти пееш „Заплакала гората“, какви ще бъдат резултатите. А ако пееш „Зарадвала се е гората, гората и планината“, ще има съвсем друг резултат. Ако отидете в дома на един весел човек, ще имате едно състояние, а пък ако отидете в дома на един човек, който има скръб, ще имате друго състояние. От първия дом сте благодарни, за втория дом ще кажете: „Аз съм много недоволен, че отидох там,

стана ми криво.“

Защо отидохте в единия или в другия дом, трябва да знаете причините. Може би несъзнателно влязохте в единия или другия дом, а може би съзнателно. И резултатите ще бъдат различни. Та в човека има отношения, които са несъзнателни. Щом ядеш, ти ще имаш известни отношения. На какво ще употребим [уподобим] яденето. Яденето, то е свързано със физическия свят. Три положения има в света: Първо човек ще яде. Яденето, това е младенчество, това са младините в живота. Второ — ти дишаш. Това е възрастния живот на човека. Трето — почваш да мислиш. Това е съвършенството на човека.

Ти, като ядеш, в ума ти е идеята: „Аз съм дете, трябва да порасна.“ Щом ядеш, ти си вече дете. Щом дишаш ти си вече възрастен. Щом почнеш да мислиш, ти си вече разумен. Ти ядеш и не знаеш защо ядеш. Ти дишаш и не знаеш защо. Ти мислиш и не знаеш защо. Яденето, това е външната страна на живота. Дишането, това е вътрешната страна на живота. А пък мисленето, това е целокупността на живота. Та, животът има външна и вътрешна страна. Само като знаете тези две страни, ще разберете в какво седи целокупността. Целокупността на живота седи в неговото съвършенство.

Ние минаваме през процеса на младенчеството — яденето. Ще ядеш и във всяко ядене, трябва да научиш нещо. При яденето ще имаш отношения. Най-простите отношения, които ще имаш, с когото и да е във физическият свят, те са при яденето. При яденето ще трябва да се сдъвква храната. И ако не знаеш как да постъпваш веднага ще почувствуваш тяжест в стомаха. И след един, два часа, природата ще уреди въпроса. Втори път ще усетиш пак тяжест, трети път пак тяжест. Днес тяжест, утре тяжест и лицето ти от валчесто ще се проточи, едната вежда ще отиде нагоре, а другата надолу. Опасна работа ще дойде, ще се забъркат работите. Щом едната вежда отива нагоре, а другата на долу, ако човек е тър-

говец, ще фалира, ще осиромашее, ще изгуби стоката си. Ако е чиновник, ще го уволнят. Ако е майка и има деца, едното дете ще замине. Ако е праведник, ще изгуби правдата си, ако е религиозен ще изгуби религиозността си. Това няма да го вземете буквално. По някой път лявата вежда отива нагоре, а дясната надолу. А някой път — обратно. Щом наместиш веждите, това показва, че стомахът е уравновесен. Щом се изместят веждите, причината е долу, в стомаха. Причината е в симпатичната нервна система. Тогава може да се роди язва в стомаха, тумор в стомаха, рак в стомаха. Много работи могат да се родят. Значи нервната система е изгубила своята естествена топлина и вследствие на това стават тези деформации.

Онзи човек, който изгубва естествената топлина на телото си, той е изгубил естественото положение на своите чувства. Любовта е взела обратно движение, взела е обратна посока в своето движение. Или казано на друг език, вие сте престанали да изпълнявате онези закони, които Бог е турил в света и сте почнали да изпълнявате някои свои правила. Ти ги настаниш на местото на Божиите закони и всичко тръгва наопаки.

Вие казвате: „Какво трябва да се прави?“ Ще възстановите правия ред на нещата, ще възстановите своите чувства. Киселите чувства трябва да престанат. Защото има кисели чувства, има киселини в стомаха. Ще сдъвкваш добре храната. Няма да изгубваш топлината на стомаха си, няма да пиеш студена вода. Как се пие студена вода? Казал си някому горчива дума, ти си пил студена вода. Вие пиете студена вода във физическия свят, в духовния свят или в Божествения свят. Ако съвършеният напусне своето съвършенство, а той е свободен да го напусне, тогава какво ще стане? Ако има един цигулар, който свири много хубаво, му дадете 10 чаши от 20 годишно вино, той няма да може да свири така хубаво, ще почне да му трепери ръката, същото е и при пианиста.

Той ще свири, но ще има много голямо скачане на ръката. Аз съм гледал много пианисти, които свирят но нямат тази техника, няма преливане на тоновете, няма преливане на ръцете. Той не мисли.

Трябва да има три неща: форма, съдържание и смисъл в онова, което правиш. А пък това не може да се постигне, докато ти не мислиш.

Всеки един човек има отношение към Бога. То е вътрешната страна. Но ти това не го съзнаваш и за да те застави Бог да поправиш своите отношения, Той те възпитава. Имаш и външни отношения към твоите ближни. Ти мислиш така: „Живея много добре.“ Но почваш да забелязваш, че хората спрямо тебе във външния свят не се отнасят добре. От вън има вече някои противоречия в живота ти. На какво се дължат те? Ако ти не свириш хубаво на една музикална публика, тая публика ще бъде недоволна и ще каже: „Изгубихме си времето, не искаме такова свирене.“ Ти ще кажеш, че те са невежи. Тези хора са недоволни, понеже не си предал музиката както трябва, не си пял или не си свирил добре. И ако хората са недоволни от тебе, твоите отношения към Бога не са прави. Каквито са нашите вътрешни отношения към Бога, такива са и външните отношения на Бога към нас. А пък външните отношения на Бога към нас се изразяват чрез окръжающите около нас.

И понеже Господ е по-добър от нас, то онова, което ние правим отвъгре, Той няма да го направи, но ще направи онова, което майките правят със своите деца. Детето обича да хапе. Щом детето ухапе, майката хване детето за ухото и почва да стиска. То стиска и тя стиска. И детето си отваря устата и изревава. После детето, ако пак ухапе, майката пак стиска и детето почва да разбира, че не трябва да прави така. Детето може би несъзнателно прави така. Някой път го сърбят устата и то захапва майка си, за да се уталожи неговият сърбеж. Но майка му му казва, че то няма да уталожи така

своя сърбеж. Майката иска да му каже, че между стискането и захапването на цицката от детето и стискането на ухото има известна връзка.

Вие казвате, че отвън има нещо криво. Казваш: „Моля се на Господа и не минава.“ Но да се молиш, това е духовен процес. След като си се молил, ти трябва да направиш нещо. Който се е молил, той диша, а пък след като дишаш, трябва да мислиш. Да допуснем, че един човек те мрази. Какво трябва да правиш? Няма да мразиш. Имаш да му даваш 500 или 1000 лева и не му ги даваш. Ти казваш: „Той ме мрази.“ Имаш да му даваш и си забравил това. Иди и му върни парите с лихвите и му се извини, че си забравил. Ти казваш: „Той не може ли да мълчи, за Бога да го направи.“ Че същото правило важи и за тебе. И ти не можеш ли за Бога да му върнеш парите и да му се извиниш. Той е чакал, чакал, колко години трябва да чака. Природата никога не чака. В природата няма никога чакане. Казано и свършено. А пък в нашия свят нещата могат да се отлагат. В природата няма никакво отлагане. Като намислиш, трябва да го направиш. Да го направиш след една година — не! Сега, сега трябва да го направиш. Каквото кажеш, да го направиш в момента, а не по-късно. Както на пазаря купуваш „аржан конте“.*

Аз ще направя нещо от Любов към тебе и ти в същия момент ще направиш нещо от Любов към мене. Ако ти не си готов да направиш нещо от Любов, тогава иде законът на „аржан конте“. Ти казваш: „Искам да ме обичаш.“ —„Мога да те обичам, но искам и ти да ме обичаш. Плат ще ти дам колкото искаш, но добрите платове са скъпи, ти ще платиш колкото аз искам. Аз ще ти дам какъвто плат искаш, но ако не излезе добър плата, ще го повърнеш. Но колкото струва, ще платиш.“

Важни са отношенията на моята мисъл, на моите чув-

---

* **аржан конте** - (фр.) броени пари

ства и на моите постъпки. Това е същественото в дадения случай, а не онова, което ти давам. Не външния предмет. Но онези мисли, чувства и постъпки, които влагам, те образуват вече едно отношение с другите.

Някой път евангелистите казват: „Да обърнем някого към Бога!“ Какво значи да обърнеш някого към Бога? Как ще го обърнеш? Ако на ангросистите не си дал стока, как можеш да имаш тяхното доверие. Ти искаш да обърнеш някого към Бога. За да го обърнеш към Бога, трябва да му дадеш най-хубавата стока. Ти трябва да му покажеш най-добрия метод, най-добрия път. Този човек е загазил. Трябва да го въведеш в един нов живот и той да е благодарен, че си го въвел в този път. И ще се образуват тогава известни отношения. Един човек е съгрешил. Защо е съгрешил? Той е влязъл в известни отношения с дявола. И дяволът все го лъже.

Някой път ти си разположен, а някой път неразположен и не можеш да си обясниш това. Къде се крият причините? Причините се крият в самите нас. Не, че ние самите сме причината, но ние възприемаме тези влияния от вън и не сме ги проверили.

Например, как ще определите чувството на Любовта. Толкова време говорим за Любовта. Кои са отличителните черти на Любовта? Отличителната черта на Любовта е живота, добрия живот. Щом Любовта дойде в човека, по какъвто и да е начин, той ще почувствува една вътрешна свобода, след това ще почувствува едно желание за движение. Едно желание да изучава нещата. Любовта е, която дава подтик, освобождава човека от онова стеснително състояние, което той има. Ние казваме, че няма кой да ни обича. Не че няма кой да ни обича, но ние няма кого да обичаме. Ти казваш: „Още не съм срещнал този, когото да обичам.“ Тогава има Един, Когото да обичаш. Бога ще обичаш. Там е тайната на живота, да обичаш Този, Когото не виждаш. Майсторлъкът е там. Този, когото виждаш, това е една форма.

Какво представлява сега тази форма? Това е една сянка на нещата. Казвате: „Много хубав е този образ.“ Но какво представлява образът. Това е някаква идея. Реален не е той. Реалното съм аз. Реално е това, което в мен мисли, което проектира. Какво показва тази картина. Не е съвършена тя. В духовния свят на този човек има известна аномалия. Доста аномално е сложена устата му. Вие седите и си стискате зъбите. Защо ще ги стискате. Или седиш и си стиснал юмруците. Какво искаш да кажеш с това? Вземаш една ябълка и я стиснеш, държиш я. Но най-после оставиш ябълката някъде. Каква нужда имаше да си държиш ръката стисната? Или си стискаш ръката и казваш: „Аз ще му дам един удар!“ Ти ще му дадеш един удар, но и той ще ти даде един удар, както боксьорите. Казваш: „Ще му дам да разбере!“ Но и той ще ти даде да разбереш, като ти даде два удара за един твой удар. Тогава казваш: „Не си струва това.“ Ти му казваш една обидна дума, а той ти казва две. Ти казваш: „Много ме обиди.“

Гледам, че един човек боледува. Ходи и пъшка: „Ох, Господи, ох!“ Казвам му: „Какво ти е?“ — „Много страдам.“ —„Ако оздравееш, как ще живееш?“ —„Добре ще живея.“ Помогна му и след като оздравее, гледам го един ден псува другите хамалски. И като ме виде, изведнъж ни лук ял, ни лук мирисал. И му казвам: „Така не минават тези работи. Пак ще кажеш: „О-ле-ле, Господи!“

Спазвайте вътрешните ваши стремежи. Силата на човека седи в онзи стремеж, в естествения стремеж. Бог всякога има едно желание да се прояви чрез нас. Той може да се проявява и вън от нас, но у Него има желание да се проявява и чрез нас. И когато ние спираме този Божествен импулс, когато Бог иска чрез нас да се прояви, тогава идат нещастията. И всички нещастия на хората произтичат от спирането на този процес. То е един много деликатен импулс, най-благороден,

възвишен, един импулс има у Бога, да се прояви чрез тебе, чрез твоя ум, чрез твоите чувства и постъпки. И ако ти реагираш, от там започват всичките човешки нещастия.

И у първите хора и у сегашните хора, причината на нещастията е все една и съща. Ти туряш една малка спънка и тогава стават всички подпушвания и отвън идат външни реакции. Всички външни реакции във физическия свят се дължат на това малко подпушване в живота ти. Ти казваш: „Деца имам, жена имам, да се уредя, че тогава ще проповядвам на света.“ Каквото и да проповядваш, докато ти не уредиш тези възвишени, вътрешни, деликатни отношения в тебе — да даваш ход на тези Божествени импулси от вътре, до тогава не можеш да имаш успех в света. Успех можеш да имаш, когато ти и Божественото в тебе, сте заедно.

Ти казваш: „Как ще стане това?“ — Ще учиш, това е цяло изкуство. Някой цял ден казва какво са казали този или онзи. Цял ден ходи да събира новини и вечерта почне да ги разправя. Че ако ти, целия ден като някой вестникар събираш новини, защо целия ден да не възприемаш от това Божественото? И тогава иде онзи атавизъм. Атавизъм се нарича повторение. Всяко по-силно чувство има надмощие над едно по-слабо чувство. Дойде един човек и казва някому: „От любов не можеш ли да ми направиш една услуга?“ Той казва: „Не мога!“ Първият му казва: „Ще ти дам 5 000 лева.“ — „Не мога.“ —„Давам ти 20 000 лева.“ —„Не мога.“ —„Давам ти 40 000 лева.“ —„Не мога.“ Като му дадеш 100 000 лева, онзи казва: „Мога сега да ти услужа.“

Иска някой да ми услужи. Трябва да му дам нещо за мен. В природата съществува закон за обмена. Трябва да правим разлика между възможности, които са от Бога и моите отношения към Бога. Аз мога да спазвам твоите отношения към Бога, но възможностите не са в моя власт. Те са в Божията власт. И ако моите отношения към Бога са правилни, то ще се изявят и Божиите възможности към мене. И Бог ще

ми съдействува. И Бог ще извърши за тебе това, което ти не може да извършиш. През целия наш живот Бог извършва това, което ни е нужно. Че в онзи процес на храносмилането на дишането, на мисленето в тебе участвуват Божествени сили. Ти казваш: „Аз мисля.“ То, ти не си който мислиш, това са Божествени възможности, които работят в тебе. А пък ти си само зрител на Божественото. Но това зависи от твоите отношения към Бога. А твоето отношение към Бога значи просто да имаш един стремеж да обичаш Бога и да имаш едно вътрешно състояние, да се вслушваш в Неговия глас, да се учиш, да слушаш Божественото от някъде. То е достатъчно. Ти седиш и се вслушваш една минута, половин час и си готов да тръгнеш в тази посока от гдето иде гласът. Но ако ти не се мръднеш от своето място, за да отидеш в тая посока, тогава ще се изменят условията.

Писанието казва: „Които Ме търсят не само един ден, но постоянно, ще Ме намерят.“ Писанието казва на друго място: „Бог казва: Търсете Ме докато Съм близо.“ Или казано другояче: Обичайте Бога, докато можете да Го обичате. Или да го преведа на вашия език, на човешкия език: Яж храната докато е прясна, а не след като почне да ферментира, след 3-4 деня. Яж плода, още като го откъснеш от дървото, не го оставяй, свърши си работата с него. Не го оставяй плода да изгние.

В Божествения свят нещата не се отлагат. Ти казваш: „Аз ще си помисля.“ По човешки можеш да отлагаш, колкото искаш, а пък по Божественому, никакво отлагане да няма. И всичките наши погрешки седят в това човешко отлагане. Ти казваш: „Чакай да си помисля.“ И Господ казва: „И Аз ще си помисля.“ И понеже Господ разполага с повече време, то кой ще победи? Ако беднинят и богатият водят война, кой ще капитулира в края на краищата, ситият или гладният? Гладният ще капитулира. Даже и дяволът, който е бил толкоз силен, след като са употребявали много методи за него-

вото възпитание от невидимия свят, като са го подложили на диета, на пост, той капитулирал. И дяволът чувствува, че трябва да има някой да го обича. И като лишат дявола от любовта, той капитулира. Капитулира по единствената причина, че всички онези, които са били групирани около него и на които той заповядвал, Бог е отстранил тяхното влияние и тогава дяволът казал: „Каквото ти кажеш, ще изпълнявам волята ти.“ И дяволът сега, от немай-къде изпълнява Волята Божия. Вие може да изпълните Волята Божия по два начина: по първия или по втория начин. Ако изпълнявате по втория начин, това е човешкото.

Един български чорбаджия купил един джигер на един беден човек и му го дал и вървели заедно. И като вървели казвал на хората: „Този е беден човек, купих му един джигер.“ И най-сетне, онзи излязъл от търпение хвърлил джигера по главата на богатия и казал: „Вземи си джигера.“ И ние ще направим едно добро и ще кажем: „Тоя джигер го купих за този беден човек.“

Трябва да имате прями отношения към Бога, за да се поправят работите ви. Непременно трябва да се повърнете към първото положение, да се вслушвате в този, тихия глас на Бога вътре. Тоя закон е еднакво задължителен за всички същества, според степента на тяхното разбиране. Тези същества вървят все по едни и същи закони. Това е една обширна област. Един човек може да има две отношения. Той може да бъде добър или лош. Може да те обича или може да не те обича, може да бъде честен или безчестен. Може да бъде здрав или болен. Нещата, когато вървят по права линия, имат само две отношения. А пък нещата, когато вървят по една плоскост, имат 4 отношения. Това е вече един съвсем друг свят. Две отношения, това е света на правата линия, праволинейния свят. А пък 4 отношения е света на плоскостта. Плоскостта е създадена от много прави линии. В линията има само една възможност на добро и зло, а пък в плоскостта има

много такива възможности. Ако живеете в един праволинеен свят, вие ще направите само една погрешка, но ако живеете в един свят на плоскостта, има възможност да направите хиляди погрешки, но има възможност да направите и хиляди добрини. Значи, светът на плоскостта е свят на възможности за много погрешки и много добрини.

Аз считам индивидуалния живот — праволинеен живот. Имате само две възможности: или да бъдете добри или да бъдете лоши. А, плоскостта това е едно общество. Какво нещо е куба. Трябва да направите един превод на езика на природата. Кубът има три измерения. Какво са трите измерения? Да кажем, че вие сте в един праволинеен свят. Как ще се примири с онзи, който иска правдата? Вие ще му платите онова, което той ви е дал. И ще се уреди въпросът. Но идва сега друго. Представете си, че вие сте му казали една обидна дума. С това вие сте му дали нещо и с това, което сте му дали, вие сте го обидили. В първия случай той не е дал и вие му давате. Процесът е външен. Той ви дал пари и вие му ги връщате. А пък във втория случай като сте го обидили, вие сте му дали нещо и вие сте виновен. Той се е обидил. Вие искате сега да поправите. Как ще поправите работите, когато някой ваш приятел е обиден от вас? *(— Ще се извините.)* Как се извинявате?

Трябва да направите превод. Трябва да вземете един пример от физическия свят и да преведете та да стане ясна идеята за примирението. Всякога примирението вие не го правите както трябва. Само отгоре, отгоре го замазвате и онзи мисли, че вие сте се примирили. При примирението трябва да се изправи коренно една погрешка и да не останат вече никакви следи от тази погрешка. И нещата да тръгнат в естествения си ред. И ако те не тръгнат в естествения си ред, ще се образува една вътрешна аномалия. Ако една крива ваша постъпка не я изправите както трябва, това ще роди една аномалия, някоя извратена форма. Защото всяка

лоша мисъл, която е във вашия ум, ще се отрази върху вашата симпатична нервна система, а после ще въздействува от там върху вашето храносмилане и след 5-10 години, ще се яви някоя язва във вашия стомах. Това са твърдения сега и трябва да се направят наблюдения. Всички трябва да правите опити.

Сега аз ви похвалявам в това, че сутринта ставате рано, за да дойдете тук. Това е една хубава черта. В това проявявате точност. Някой път забравям да си навия часовника и виждам, че вие идете на време, а моят часовник е останал половин час назад. Вие значи коригирате моя часовник. Точни сте. И колко години трябваше да се минат, за да образувате този навик. Най-първо имахте мисълта сутринта да станете ли или не, най-сетне си образувахте този навик да станете рано. Имате едно чувство, което ви казва, че все таки ще получите нещо като станете рано.

Трябва да дойдете до прями отношения към Бога. Човек, като разглежда вътрешния си живот, да види, че няма никакво противоречие. Най-първо той ще се научи да няма никакво противоречия в душата си и да се научи Божественото да функционира вътре в него. Да сте като тиха вода, в която се отразяват нещата. И водата да не е размътена. Прями отношения към Бога се тези при които имаш едно будно съзнание, при което отраженията от Божественото в тебе стават правилни. Божественото може да се отразява тогава ясно в тебе. И тогава Божественото ще упражнява влияние върху нашия външен живот, върху здравето, после върху ума, сърдцето и волята. Животът ни ще тръгне напред, когато чуем тихия глас, когато правилно възприемаме Божественото. Това е философия. Този език на природата не е лесен, но не е и мъчен. Всички неща в човешкия живот трябва да ги превеждате. Да се научите какво е езикът на природата. В този език на природата ти не може да кажеш нещо без и да го направиш.

Ти казваш: „Човек трябва да бъде добър.“ Но какво нещо е добър човек, не можете да дадете определение. Ти ще направиш постъпката и като я направиш никой няма да те пита добър ли си или не. Бог е във всяка една своя дума. Словото е живо, понеже Бог е вътре в Словото. Ако ти не може да обикнеш Бога, не може да имаш тези правилни отношения.

Та, първото сега е да се научите да направите една връзка. Вие казвате: „Как да направим връзка?“ Ще дойде нещо обективно в тебе. Ти няма да се мъчиш да правиш крушата, а само ще я опиташ. Като дойде Божественото, ти ще Го оставиш да даде своя плод, а ти само ще опиташ Божественото. Ти само ще вкусиш плода и ще кажеш, че е много сладък, много хубав. До това трябва да се домогнете. Докато вървите по пътя на света не можете да дойдете до езика на природата. Това е човешкия език, това са човешки методи. В Божествения свят те се изключват.

Отче наш

48 лекция на Общия Окултен клас
12 септември 1934г.
София, Изгрев

*(Последна лекция от 12-та година.)**

---

* **Това е бележка на стенографката. В действителност Учителят държи на 19 септември в Казанлък още една беседа (виж с. 766)**

ТРИТЕ ПОЛОЖЕНИЯ

Сряда, 5 часа сутринта

Ще прочета 10 гл. от Евангелието на Марка:*

I. „Простено ли е на мъж да напусне жена си?“

II. „Оставете децата да дойдат при мене.“

III. „Иди, продай всичкото си имане, раздай го на бедните и ела, та ме последвай.“

Три неща има в прочетеното, за което трябва едно ново разбиране. Днес Евангелието се чете и разбира в неговия буквален смисъл. Вземете един прост пример — храненето. Всеки знае да яде, но има един правилен начин за ядене. Всеки знае, че храната трябва да се сдъвква добре, защото ако работата на зъбите се остави на стомаха, много болести се явяват. Но колко души мислят това, когато ядат? Мнозина мислят, че могат да ядат всичко. Храната трябва да бъде здравословна, за да бъде и телото здраво. Това е за изяснение.

Първото положение в прочетената глава е за мъжа и за жената. Ако вземете казаното, само от външната му страна, излиза, че мъжът живее само за себе си. Христос казва: „Ще напусне човек баща си и майка си ще се прилепи при жена си.“ Но тази жена умира. Тогава? Този закон е неприложим, ако имаме предвид хората, които умират. Например, другарят на някоя жена или другарката на някой мъж умре — замине някъде, не се обажда, нито пише. Търсят се и не се намират. А са оставили баща и майка. Как е възможно да се живее по-нататък? Значи, Христос подразбирал мъже и жени, които не умират. Защото когато Бог е създал хората, те

---

* *[ст.2]: "...Дали е простено на мъж да напусне жената си?"; [ст.14] "...Оставете децата да дойдат при мене"; [ст.21] "...иди и продай все що имаш, и раздай го на сиромасите и ще имаш съкровище на небето; и дигни кръстът, и ела та ме последвай."*

не са умирали. Жената ще поставим на местото на сърцето и мъжа на местото на ума. И законът става верен и приложим по отношение на човешкия ум и човешкото сърдце. Ако се извади сърдцето на човека, той не може да живее. Значи сърдцето и умът са във връзка. И когато те имат един дом, тогава телото живее.

Някой казва: „Защо ще обичаш жена си?“ А може ли да се живее без сърдце? И ако не обичаш жена си ще работи ли тя за теб? Докато мъжът мислеше като жената и докато жената мислеше като мъжа, човек живееше вечно. Смъртта дойде когато престанаха да мислят еднакво. Знаете случая със змията. Тя научи жената да не се подчинява на мъжа. И жената се поддаде на изкушението, като яде от забранения плод. Тогава те напуснаха правото верую и тръгнаха по друг път, по който днес всички хора вървят. Всички недоразумения спорове, злини идат от това, че хората все още продължават да ядат от забраненото дърво. Болен си — ял си от забранения плод. Жена не живее добре с мъжа си — яла е от забранения плод. За да се избегнат всички тези противоречия и нещастия, трябва да не ядете от забраненото дърво. Ще каже някой: „Не може!“ — Ако искаш, всичко е възможно. Христос казва: „Жената трябва да мисли като мъжа.“

Второто положение е, че хората трябва да станат като децата. Някой казва: „Аз трябва да опитам всичко.“ Няма нито един от вас, който да не познава този закон, който да не е ял от забранения плод. Затова станете като децата, без да критикувате, без да ядете от забраненото дърво.

И третото положение е: „Иди продай всичкото си имане, раздай го на бедните и ела, та ме последвай.“ Питам, какво те ползува богатството ти, щом умираш? Може да си много учен, но умираш. Какво те ползува това знание? Христос казва: „Дай всичко това, което не те ползува на бедните.“ Така трябва да постъпи всеки, който търси новото учение. И ако си болен ще оздравееш, ако умът ти е отпаднал, ще

оздравее, ще се поправи.

Някой казва: „Не може!“ Представете си един господар, които 20 години е използувал труда на своя слуга без да му плаща и му заповядва: „Няма да се мърдаш от местото си докато дойда.“ Идва обаче Христос и казва на слугата: „Хайде, ела с мен!“ Кого трябва да послушаш? Христа ли или стария господар? Щом Христос ни призове, трябва да го последваме. „Но какво ще кажат хората?“ Хората ще кажат това, което каже старият господар: „Стой на това място, без да мърдаш.“ Идва господарят, впряга воловете, отива на нивата, оре, сее, закарва, докарва колата. И когато волът остарее, той или ще го продаде или ще го заколи. Старият господар постъпва и с вола и със слугата по един и същ начин — неблагодарно.

В новото разбиране, обаче, човек трябва да се освободи вътрешно, новото е изгрев, старото е залез. След изгрева, човек отива на работа по новото разбиране, с любов. Но трябва да имате една положителна вяра, вяра която всичко може. Защото, какво ще ви ползува една вяра без последователност? Например, някой казва, че отива, че отива на работа, а вместо това отива в кафене. Това се повтаря на другия ден, на третия и четвъртия. Мнозина вярващи не вършат това, което Бог иска. Но в изпълнението Волята на Бога е силата на човешката душа. Така човек прави връзка с Бога и Той идва да живее в неговата душа. Ако Бог не живее в твоята душа, ти не можеш да се развиваш правилно. Но преди това ти трябва да поставиш ума и сърдцето на местото им. Да изчистиш нещата, защото не може да се живее в една къща изоставена и порутена, без врати и прозорци. Човек може да живее по неволя в такава къща, но няма да бъде здрав.

„От къде ще вземем хляб“, постоянно се питате вие. Пита и старият господар. А старото учение прилича на вола, който след като е орал цял ден на нивата, вечер получава малко слама. Ами воловете в гората не ядат ли? Те са се

откъснали, избягали от хомота и за тях има прясна, свежа трева.

Може някога старият господар да поиска да уреди живота си по друг начин. Вече 8000 години хората се мъчат да уредят живота си, а нищо още не е уредено, защо? Защото се постъпва по стария начин. Господарят прибира зърното, а вола получава сламата, а и сламата и зърното ти си изработил. На теб остават грижите, тревогите, т.е. сламата, която ядеш.

Вие не ядете хубав хляб. Хубавата храна идва от Бога. Ние трябва да търсим готова храната, но трябва да имаме любов в душата си. А любовта не е човешко чувство, тя е Божествено. Всеки трябва да го има. Това със закон не може да се наложи. Тъй както птицата, когато се роди и хвърка и рибата, като се роди плува, тъй и вие трябва да се надявате, че животът ви ще се нареди.

Казвате: „Видяхме Учителя!“ Какво сте видели? Учителят трябва да ви научи да живеете по Божествения закон, да не умирате. Учител е този, който ви дава добрата храна, не слама. Светлината, която възприемате, е храна; въздухът, който дишате, е храна; земята, по-която ходите, е голямо благо. Когато Учителят дойде, всички болести и тревоги изчезват. Когато Учителят дойде, Той ще снеме юларите от главите ви, ще ви освободи от ярема на стария господар и ще ви предложи да ядете от най-хубавия хляб. Почувствувате ли всичко това, видели сте Учителя. Няма нужда от доказателства. Вие трябва да мислите по този начин. Представете си, че ви донесат хубав хляб, а вие почвате да питате, къде е сеено житото, къде [е] смляно, как е омесено и т.н. Каква полза ще имате от това? Предложат ли ви хубав хляб, яжте, а после питайте от къде е и как е направен. За любовта се говори, след като човек я възприеме. Щом ядете от хубавия хляб, който Учителят ви дава, вие вече имате връзка с Него, дошъл е часът на вашето освобождение от хомота на стария

господар.

Христос казва: „Аз съм живия хляб.“ Яжте от този хляб и вашия живот ще се осмисли. Онази светлина, която ще проникне в съзнанието, ще ви възрадва. Богатият казва: „Всичко изпълних!“ — „Едно ти не достига — раздай старото!“ Старото, това е тор, който трябва да се изхвърли на нивата. Остави го и ела та ме последвай. Това значи да приемеш новото, т.е. любовта, която ще внесе в душата ти мир и радост и ще изпълни живота ти с всички добрини.

Дойде ли старият господар, идва и старият живот, животът на сламата и на ярема и на смъртта. Новото учение е без хомот, без остен, без слама, без смут. Там хората живеят в любов. Сега, ако сте приложили това, което ви казах, видели сте ме, видели сте Учителя. Следващия път, като дойде, искам да ви видя без юлари, болни да няма между вас.

Животът в новото учение има смисъл. Така са живели всички добри хора, така живеят и в другите светове. Казвате: „Дали има друг свят?“ Яжте от хубавия хляб, който ви предлагам, а после ще приказваме.

Запомнете три неща от Евангелието: Да напуснеш баща си и майка си — старото, което умира и да се прилепиш при жена си — първата жена, която Бог направи от реброто на Адама. Станете като децата, не критикувайте. Раздайте старото!

Божественото трябва да се възстанови в живота. Аз няма да ви говоря за страданието, защото не познавам как боли стомах от тревога, как мъка стяга гърдите и как главата тежи от грижи. Това вие по-добре знаете. Станете всички граждани на Царството Божие! Заживейте в любовта и всичките ви страдания ще изчезнат.

49 лекция на Общия Окултен клас
19 септември 1934г.
Казанлък

С Ъ Д Ъ Р Ж А Н И Е

1. Вечният порядък. Най-силното у човека 3
27 септември 1933 г.

2. Трите първични принципа. Елементи в живота 23
4 септември 1933 г.

3. Живот в общото съзнание 43
11 октомври 1933 г.

4. Ангелите на светлината. Новите възгледи 57
18 октомври 1933 г.

5. Елементарни, съзвучащи и съграждащи мисли 71
25 октомври 1933 г.

6. Човешките и божествените порядки в живота 88
1 ноември 1933 г.

7. Слушане от вътре. Какво да направиш 113
8 ноември 1933 г.

8. Най-малката любов 130
15 ноември 1933 г.

9. Търпелив и добър човек 156
22 ноември 1933 г.

10. Придобивките на деня 176
29 ноември 1933 г.

11. Единният живот. Обичай общия живот! 193
6 декември 1933 г.

12. Пътят към свободата 211
13 декември 1933 г.

13. Въздухът и мисълта – нови начини за хранене 230
20 декември 1933 г.

14. Постигни реалността 250
27 декември 1933 г.

15. Новото направление в живота 269
3 януари 1934 г.

16. Едно писмо 292
10 януари 1934 г.

17. Силата на подсъзнанието и свръхсъзнанието 294
17 януари 1934 г.

18. Най-малкият опит 311
24 януари 1934 г.

19. Съществените правила 332
31 януари 1934 г.

20. Дружене, слушане и следване 357
7 февруари 1934 г.

21. Не я ограничавай! 378
14 февруари 1934 г.

22. Опитай! 397
21 февруари 1934 г.

23. Ключ за постижения 415
28 февруари 1934 г.

24. Даване – вземане. Скъпоценният камък 430
7 март 1934 г.

25. Развитие на заложбите 447
14 март 1934 г.

26. Мистичната чаша. Хигиена на душата 464
21 март 1934 г.

27. Пътят на щастието. Единственият подтик 476
28 март 1934 г.

28. Условията за растеж 495
4 април 1934 г.

29. Идването на господа 514
11 април 1934 г.

30. Възвишеното в човека 527
18 април 1934 г.

31. Сигурният пазител 540
25 април 1934 г.

32. Път за постижение 556
2 май 1934 г.

33. Що е човек 568
9 май 1934 г.

34. Божественият филтър 580
16 май 1934 г.

35. Пред шестата врата 592
23 май 1934 г.

36. Послушание 603
30 май 1934 г.

37. Неразрешените задачи 617
6 юни 1934 г.

38. Двете линии 626
13 юни 1934 г.

39. Правият път 638
20 юни 1934 г.

40. Дишането и вътрешният живот 649
27 юни 1934 г.

41. Самовъзпитание 660
4 юли 1934 г.

42. Взимане и даване. Първият и последният 674
11 юли 1934 г.

43. Вътрешни състояния и външни условия 685
18 юли 1934 г.

44. Великото изкуство 697
25 юли 1934 г.

45. Търпение, чистота и приложение 709
22 август 1934 г.

46. На своето място 729
29 август 1934 г.

47. Изпит на ученика 749
5 септември 1934 г.

48. Връзка с бога 766
12 септември 1934 г.

49. Трите положения 782
19 септември 1934 г..

ПОРЕДИЦА ИЗДАНИЯ НА ОБЩИЯ ОКУЛТЕН КЛАС

1. Трите живота - год. I /1922 г/, Русе 1922, София 1942 - редактирана; Кърджали 1999 - нередактирана
2. Положителни и отрицателни сили в природата - год. II /1922-23г./, Русе 1923
3. Високият идеал - год. III /1923-24 г./ Русе 1923, 1924
4. Абсолютна справедливост - год. IV /1924-25 г./, Русе 1927
5. Козативни сили - год. V, том I /1925-26 г./, София 1930
6. Светлина на мисълта - год. V, том II /1925-26г./, София 1930
7. Условия за разумния човек - год. V, том III /1925-26/, София 1930
8. Простите истини - год. VI, том I /1926-27 г./, София 1933
9. Неразрешеното - год. VI, том II /1926-27г./, София 1933
10. Възможни постижения - год. VI, том III /1926-27 г./, София 1934
11. Четирите кръга - год. VI, том IV /1926-27 г./, София 1934
12. Великото и красивото - год. VII, том I /1927-28 г./, София 1935
13. Малки и големи придобивки - год. VII, том II /1927-28 г./, София 1936
14. Добри и лоши условия - год. VII, том III /1927-28 г./, София 1937
15. Ключът на живота - год. VIII, том I /1928-29 г./, София 1937
16. Смени в природата - год. VIII, том II /1928-29 г./, София 1938
17. Форми в природата - год. VIII, том III /1928-29 г./, София 1938
18. Определени движения - год. VIII, том IV /1928-29 г./, София 1938
19. Естественият ред на нещата - год. IX, том I /1929-30 г./, София 1939
20. Степени на съзнанието - год. IX, том II /1929-30 г./, София 1939
21. Доброто оръжие - год. IX, том III /1929-30 г./, София 1939
22. Божият глас - год. X, том I /1930 г./, София 1940

23. Просветено съзнание - год. X, том II /1930-31 г./, София 1940

24. Реалности и сенки - год. X, том III /1931 г./, София 1941

25. Събуждане - год. XI, том I /1931-32 г./, София 1944

26. Законът на Любовта - год. XI, том II /1932 г./, София 1946

27. Начало на Мъдростта - год. XI, том III /1932 г./, София 1946

28. Новата мисъл - год. XII, том I /1932-33 г./, София 1947

29. Работа на природата - год. XII, том II /1933 г./, София 1948

30. Трите посоки - год. XII, том III /1933 г./, София 1948

31. Вечният порядък - год. XIII /1933-34 г./, София 1999

32. Неиздадени лекции - год. XIV /1934-35 г./

33. Неиздадени лекции - год. XV /1935-36 г./

34. Запалената свещ - год. XVI /1936-37 г./, София 1999

35. Божественият импулс - год. XVII /1937-38 г./, София 1999

36. Славата Божия, Царството Божие и Волята Божия - год. XVIII, т. I, /1938-39 г./, София 1998

37. Силата на мисълта - год. XVIII, т. II, /1938-39 г./, София 1998

38. Неиздадени лекции - год. XIX /1939-40 г./

39. Всеки ден по една добра мисъл- год. XX, т. I /1940-41 г./, София 1997

40. Прав път - год. XX, т. II /1940-41 г./, София 1998

41. Буден ум и будно сърце - год. XXI, т. I /1941-42 г./, София 1999

42. Великата възможност - год. XXI, т. II /1941-42 г./, София 1999

43. Неиздадени лекции - год. XXII /1942-43 г./

44. Новият светилник - год. XXIII /1943-44 г./, София 1946, (редактирано)

Забележка: По решение на Просветния съвет, след заминаването на Учителя (27.12.1944г) се издава произнесеното от Него Слово през последната година –1943-1944: лекциите от Младежкия окултен клас и от Общия окултен клас, Утринните слова, Неделните беседи (от 10.10.1943 до 28.11.1943г.) и Съборните беседи (произнесени в село Мърчаево, на Витоша и в София от 19.03.1944 до 20.12.1944 г., под заглавие „Заветът на Любовта“ I, II, III том).

Учителят Петър Дънов

ВЕЧНИЯТ ПОРЯДЪК
(първо издание)

Издателство“Жануа-98”*, тел.: 02/893 897*

Компютърен набор и корекция
Теодора Шкодрева
Меглена Шкодрева

Предпечанта подготовка
Атанас Джажев, GSM: 088/892-65-93

ISBN 954-9589-38-2